Vandre mot Lyset –

En guddommelig åpenbaring i vår tid

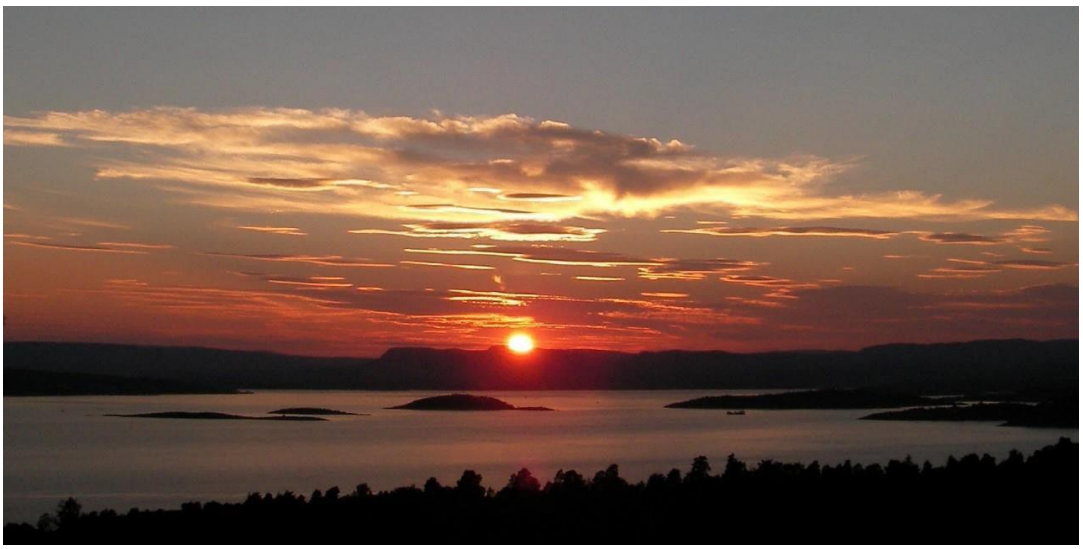

En presentasjon skrevet av Sverre Avnskog, Oslo, 2017

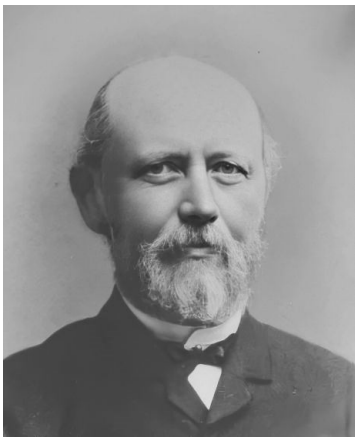

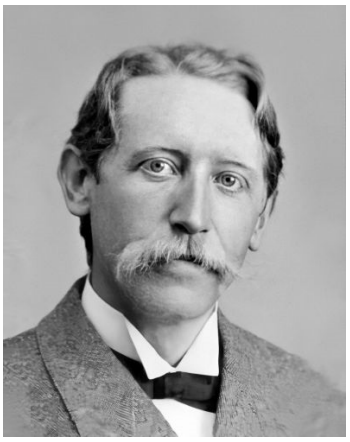

Innholdsfortegnelse.

Side 3: Innledning.

Side 8: Vandre mot Lyset! – en guddommelig åpenbaring i vår tid.

Side 35: Johanne Agerskov – lysets budbringer.

Side 50: Michael Agerskov – poet og menneskevenn.

Side 66: Rasmus Malling-Hansen - den danske oppfinnerpresten.

Side 77: Mørkets motangrep – Bispebrevet.

Side 107: Et ugjendrivelig bevis for at Bispebrevet er en forfalskning.

Side 120: Tilgivelsen av Ardor.

Side 135: Sover Ardor, eller står han ved Kristi side?

Side 142: Bilder av Johanne og Michael Agerskov – myter og fakta.

Side 154: Vandre mot Lysets Jesus fra Nazareth.

Side 170: Peter Kjærulff, Ringbærerens dagbog og VmL!

Side 198: Oppsiktsvekkende påstand fra Peter Kjærulff i ny bok!

Side 210: Psykiske lidelser og fjernhealing.

Side 220: Pyramideenergi, chakraer og drømmer.

Side 229: Johanne Agerskov, Bispebrevet og de eldstes geniale forvandlingskunster.

Side 243: Johanne Agerskov og de eldste.

Side 256: Bispebrevet - den eldstes tanker ikledd Vandrer mod Lysets terminologi. Del 1

Side 289: Bispebrevet - den eldstes tanker ikledd Vandrer mod Lysets terminologi. Del 2

Side 313: Hvem forfattet Bispebrevet?

Side 334: Hvordan ser universet ut?

Side 344: Om universet for viderekommende. Del 1.

Side 355: Om universet for viderekommende. Del 2.

Side 371: Litteraturliste

Innledning.

På slutten av 1980-tallet kom jeg over en bok i en alternativ bokhandel i Oslo, som skulle vise seg å gjøre et så dypt inntrykk på meg, at den i alle år siden har vært min mest altoppslukende interesse.

Det er ikke ofte det har skjedd i mitt liv, at jeg har opplevd å stå med en bok i hendene av en så stor verdi, at den kan forandre liv. Men slik var det da jeg, midt i en meget intens fase av søken etter sannheten om Jesus, trålende rundt i ulike bokhandlere i Oslo på leting etter bøker om ham, fant en ganske anonymt utseende bok med tittelen ”Vandrer mod Lyset!”(på dansk) – utgitt i Danmark i 1920 av Michael Agerskov. Den sto litt bortgjemt i bokhandelen, innerst i et hjørne, på nederste hylle – gjorde ikke noe særlig vesen av seg, på ingen måte prangende eller sensasjonell – kun en bok blant mange.

Men da jeg vel hjemme åpnet boken og begynte å lese, så gikk det ikke lang tid før jeg, med en følelse av opphøyet andektighet, tenkte at dette er den boken jeg har søkt i mange år. Endelig en bok som tilbyr svar på de store spørsmålene i livet - ikke bare krav til å tro uten å forstå, men meget klare, logiske og troverdige svar, satt inn i et verdensbilde blottet for selvmotsigelser.

Vandre mot Lyset! (VmL) henvender seg til alle troende mennesker og alle som søker etter sannheten - men en forutsetning for å ta til seg budskapet, er at man leser verket med et åpent sinn, uavhengig av hvilken tro man bekjenner seg til. I følge VmL inneholder alle religioner brokker av sannheten, for alle religioner har den samme opprinnelse i de guddommelige sannhetene. Men hos alle religioner finner man også misforståelser, forvanskninger og menneskeskapte myter.

VmL bringer mange nye, oppsiktsvekkende og fascinerende forklaringer på gamle gåter og mysterier, og i verket skjuler det seg en hel verden av tidligere ukjente sammenhenger og ny viten.

Alt er formidlet i et språk som nok kan fortone seg som vanskelig tilgjengelig for noen, men som er meget poetisk, vakkert og høytidsstemt! Å gå inn i Vandre mot Lyset’s verden, er som å gå inn i en storslått katedral, hvor man kan la seg oppfylle av følelsen av livets guddommelige opprinnelse, de evige lover, og Guds nærvær!

Min egen bok der jeg presenterer «Vandre mot Lyset!», er en samling artikler, biografier og essays som er skrevet i løpet av ca en tiårsperiode, og mesteparten av artiklene har tidligere vært publisert på min VmL-webside, www.vandrermotlyset.net I forbindelse med at artiklene nå er samlet i en bok, har jeg lest gjennom dem på nytt, og har rettet enkelte trykkfeil, og noen steder gjort mindre endringer i teksten for å forbedre språket eller tillegge viktige opplysninger som jeg er blitt kjent med etter at originalartiklene ble skrevet. Enkelte artikler har fått et lite tillegg.

Avsnittene kan leses hver for seg med fullt utbytte, da innholdet er satt inn i en sammeheng som er nødvendig for å få fullt utbytte av hver enkelt artikkel. Det er også grunnen til at noen kanskje vil synes at en del opplysninger blir gjentatt. Men jeg forsøker gjerne å se de ulike temaene fra forskjellig synsvinkler og det har defintivt vært en utvikling i mitt personlige syn på mange av opplysningene i Vandre mot Lyset! Jeg har deltatt i mange diskusjoner med andre VmL-tilhengere fra hele Norden, og da fortrinnsvis fra Danmark, og det finnes mange stridsemner der ulike syn florerer blant tilhengerne av VmL. Man skulle kanskje tro at et verk som VmL, som er gitt oss fra oversanselig side som et sammehengende hele, ville ha unngått at uenigheter om innholdet ville oppstå blant leserne, men det er på ingen måte tilfelle. Stridighetene er mange, og dessverre ikke alltid preget av like stor evne til toleranse for andres synspunkter og/eller aksept for at ulike mennesker simpelthen tolker ulike tekster ganske ulikt. Det er mange som opplever å ha et meget sterkt personlig forhold, ja nærmest et eieforhold til VmL, og på enkeltes meget sterke reaksjoner på uenighet, kan det nesten fortone seg som om noen føler at det er «deres egen» bok, som de har store problemer med å akseptere at andre opplever annerledes enn dem selv. Selv har jeg stått midt i denne striden gjennom mer enn et tiår, og da jeg er en person som ikke nøler med å kjempe for det jeg tror på, er det dessverre en del mennesker i Danmark som er fryktelig sinte på meg. Men det må man visst bare akseptere i denne verden hvor det å stå frem med sine meninger ikke er uten omkostninger. Men jeg har også fått noen svært gode venner, og det er meget gledelig å oppleve at man er helt på bølgelengde med noen mennesker, til tross for harde angrep fra andre. Stridighetene omkring Vandre mot Lyset! går helt tilbake til 1938, og frontene har vært harde fra første stund. Måtte Gud hjelpe oss til å forenes i ønsket om å holde fred med hverandre.

Selv har jeg for øvrig av en del mennesker i Danmark blitt oppfattet som den reinkarnerte Rasmus Malling-Hansen, som i diskarnert tilstand er foratteren av store deler av VmL, og det er jeg selvsagt meget beæret over. Hvorvidt dette virkelig er tilfelle, og hvilke faktorer som eventuelt skulle tale for noe slikt, er ikke tema for denne boken, men VmL har altså vært min aller mest altoppslukende interesse siden jeg oppdaget verket en gang på slutten av 1980-tallet, så en eller annen rolle har jeg etter all sannsynlighet å spille. Det bekrefter også flere profetiske drømmer overfor meg, særlig da jeg drømte en natt i en høytidsstemt og bevegende drøm at jeg fikk i oppdrag å vitne om Gud! Særdeles gledelig er det også å drømme at man takkes personlig av Johanne Agerskov for den gaven man har gitt henne og at man natten etter å ha skrevet ferdig en VmL-relatert artikkel drømmer at man får en av Rasmus Malling-Hansens skrivekugler, som er verdt opp mot en million kroner, i gave. Slike nattlige påskjønnelser gjør at man tålmodig holder motet oppe og følger i det spor man føler at ens samvittighet leder en.

En enorm mengde arbeidstimer har gått med til den forskningen som ligger til grunn for denne boken, og jeg har vært mange ganger i Danmark for å besøke etterkommere etter dem som en gang gjorde VmL tilgjengelig i den jordiske verden. Jeg har blitt møtt av etterkommerne med en beundringsverdig imøtekommenhet og vennlighet, og de har med stor generøsitet delt sine erindringer, bøker, brev og slektsfotografier med meg. I 2006 ble det

også dannet et internasjonalt selskap til minne om Rasmus Malling-Hansen, og selv har jeg hatt den store gleden å samarbeide med opptil flere av etterkommerne i Malling-Hansens familie i dette selskapet, og samholdet og iveren etter å forske i Malling-Hansens liv og virke har vært en felles drivkraft i vårt nære samarbeid gjennom mange år. Resultatet av vår forskning kan studeres på vårt selskaps webside, www.malling-hansen.org Det er for øvrig ganske utrolig i vår tid hvordan man kan sitte hjemme og via nettet søke etter informasjon i biblioteker, historiske foreninger, museer og lignende og finne mengder av historisk informasjon. Store samlinger blir etter hvert scannet inn og gjort tilgjengelig for søk på internett. Og jeg har opplevd nøyaktig det samme i min kontakt med ulike institusjoner som jeg har erfart i forhold til etterkommerne i Malling-Hansen- og Agerskov-slektene: Stor velvilje og imøtekommenhet! Det er utrolig flott å oppleve at både ansatte i institusjoner og private personer går til det skritt å gjøre store undersøkeler, scanne og avfotografere og det helt uten å be om noen kompensasjon.

Dessverre har det ikke vært mulig å etablere et like godt samarbeid med det forlaget som utgir VmL i Danmark, men jeg hadde i sin tid en meget hyggelig utvekskling av synspunkter med flere av medlemmene i bestyrelsen, inkludert den tidligere nestoren i forlaget, Børge Brønnum. Han fremsto overfor meg som en meget vennlig mann, som fullt ut anerkjente min store interesse for for VmL, men samarbeidet strandet på vår ulike oppfatning av visse kontroversielle spørsmål blant oss VmL tilhengere. Det gjelder særlig det skriftet som Johanne Agerskov utga i 1938, polulært kalt «Bispebrevet» og det gjelder offentliggjøring av fotografier av Johanne Agerskov. Men det kommer jeg grundig tilbake til i flere artikler i boken. Jeg hadde inderlig ønsket å få intervjue Børge Brønnum om hans førstehåndsviten om ekteparet Agerskov, for han møtte dem begge, men han avslo dessverre høflig min forespørsel. Det synes jeg var trist, for han var den eneste som kunne ha fortalt mer utfyllende om disse menneskene, som gjorde en så fremragende innsats for lyset på jorden. Børge Brønnum møtte jeg for øvrig en gang da han holdt et foredrag om VmL i Oslo på intiativ av en parapsykologisk forening av et eller annet slag. Jeg husker dessverre ikke navnet. Men det var på et tidspunkt da jeg akkurat hadde blitt kjent med VmL, og det hele var så ferskt i min bevissthet at jeg rett og slett ikke husker noe av innholdet i Brønnums foredrag. Han har uten tvil gjort svært mye for å utbre VmL, og så vidt jeg vet var han en av drivkreftene som fikk opprettet forlaget og kjøpte tilbake rettighetene fra Sigurd Folmer-Hansen slik at nye utgaver kunne komme ut både på dansk og engelsk på 1970-tallet.

Min uenighet med Brønnum gjaldt altså både brenningen av Johanne Agerskovs bilder av henne selv før hennes død, noe som Brønnum hjalp til med, samt hvordan vi oppfattet det såkalte «Bispebrevet» som Johanne Agerskov utga i 1938. Brønnum skrev en erklæring på noen få linjer rett etter vår kontakt i 2006, og der fortalte han meget kort at Johanne Agerskovs grunn til å brenne sine bilder, var at hun ikke ønsket å være noe annet enn en sekretær for den oversanselige verden, og han bekreftet at han hjalp til med å ødelegge bildene. Det er alt erklæringen inneholdt. Ellers oppfattet jeg Brønnums motstand mot min historiske forskning vedrørende VmL mest motivert av at han mente det var for tidlig å rulle ut hele bakgrunnen for VmLs tilblivelse, mer enn at det for alltid bør henligge i mørke

hvordan verket ble til i den jordiske verden. Det samme mente han om «Bispebrevet». Vi burde etter hans mening vente med den diskusjonen inntil VmL hadde nådd større utbredelse. Selv er jeg altså uenig i dette synspunktet. Jeg mener bestemt tiden er moden både for å diskutere «Bispebrevet» inngående, og å presentere en grundig historisk bakgrunn for VmLs tilblivelse, hvem som var involvert og hva slags mennesker de var. Og det som kommer frem når man søker i disse menneskenes liv, er at det dreier seg om helt usedvanlig karaktersterke mennesker, pålitelige og sanndru og beskjedne i all sin fremtreden. Johanne og Michael Agerskov søkte aldri noe for sin egen del, men viet hele sitt liv til den ene oppgaven som de påtok seg: Å be for Ardor og de mange falne åndene, samt å motta og utgi Vandre mot Lyset!

Det må i rettferdighetens navn sies at forlaget har bidratt meget generøst til deler av denne forskningen, og det gjelder særlig Rasmus Malling-Hansen. De skal ha stor honnør for at de donerte et meget stort scannet materiale til Malling-Hansen Selskapet fra deres arkiv, som inkluderte alt det som Johanne Agerskov og hennes søster, Engelke Wiberg, samlet inn på 1920-tallet i forbindelse med en kontrovers vedrørende om Rasmus Malling-Hansen var den virkelige oppfinneren av skrivekuglen. Deres materiale brakte oss et langt skritt videre i vår viten om Malling-Hansens oppfinnelser og livslevned. Og det jeg har til felles med forlaget, er selvsagt at vi håper og ber om at VmL skal vinne gjenklang og utbredelse hos så mange mennesker som overhode mulig! Vi er bare «litt» uenige om veien dit.

Men det er min oppfatning at en slik utbredelse virkelig kan endre historiens gang, fordi de gode kreftene man kan være med å utbre er så uendelig sterke, at deres utbredelse vil kunne påvirke mennesker over hele jordkloden. Det er intet mindre enn selve kampen mellom det gode og det onde dette dreier seg om, og ved å gjøre som VmL ber oss om, å tilgi den ondeste av de onde, selve mesterhjernen bak all verdens ondskap, vil hans forbannelser kunne miste sin makt over menneskeheten, og lysere tider vil kunne opprinne for hele menneskeheten. Han vi kjenner som djevelen, Satan, Lucifer, Gamle Erik, Styggen, Draugen og mange andre navn, har endelig opplevd å stå overfor den ultimate kjærligheten og tilgivelsen, og selv om han som mørkets slave var overbevist om at Gud ville knuse ham og tilintetgjøre ham, viste den kjærlige Kristus og noen meget forstående jordiske mennesker (Johanne og Mickael Agerskov) ham at dette forfalskede bildet av Gud simpelthen ikke stemmer med virkeligheten. For akkurat som i lignelsen om den bortkomne sønnen, tok Gud imot sin dypest falne sønn med åpne armer og sin kjærlig tilgivelse, og mørkets trone står nå tom. Den dypest falne ber oss inderlig om tilgivelse for alt det onde han har forårsaket! Gud har lagt Ardor i en form for kunstig søvn inntil vi mennesker er villige og rede til å tilgi ham, for ellers ville ventetiden simpelthen være uutholdelig i all sin pine om Ardor ved full bevissthet skulle vente på menneskenes tilgivelse. Det ville være en så uutholdelig tortur av selvbebreidelse, at Gud har latt Ardor slippe. Imens har vi mennesker valget: Makter vi å frigjøre oss fra hatets og hevnens tanker og la oss fylle med Guds tilgivende og kjærlige kraft og med vår dypeste medfølelse tilgi dette lidende vesenet som nær er knust av sin egen lammende anger og grusomme selvbebreidelser? La oss alle bidra til å befri ham fra hans dype lidelser og tilgi ham av våre hjerters medlidenhet!

Jeg er svært glad for endelig å kunne presentere denne samlingen biografier, artikler og essays i bokform på internett. Den vil kunne lastes ned av enhver interessert, og uansett om leseren er enig med meg eller vil bestride mine synspunkter, håper jeg å kunne vekke interessen for selv å lese verket Vandre mot Lyset! Kun ved å søke til kilden vil man kunne danne seg sine egne synspunkter på de områdene der vi lesere strides.

Jeg ber Gud om å velsigne mine ord så de må bære store frukter for Hans budskap til menneskeheten!

Oslo, 12.04.17 *Revidert i 2024.*
Sverre Avnskog

© Copyright: Sverre Avnskog.

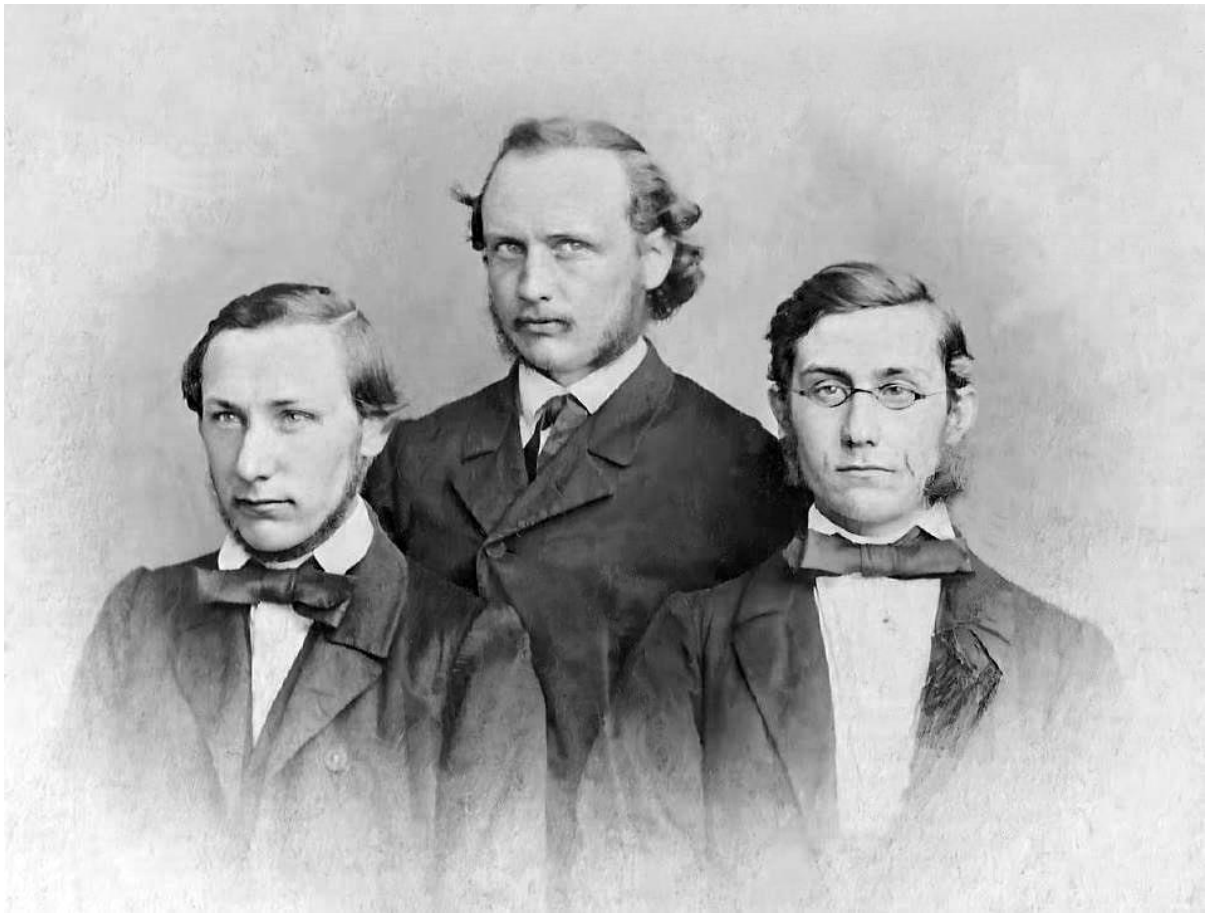

Dette er det eneste fotografiet vi kjenner til av Rasmus Malling-Hansen, 1835-1890, og hans to brødre, Johan Frederik Oluf Emanuel Hansen, 1839-1912 (til venstre) og Thomas Jørgen Jensen Hansen, 1837-1918. Malling-Hansen var en svært familiekjær mann, og hadde meget god kontakt, med begge brødrene og deres mor gjennom hele livet. Faren døde desverre av tyfus allerede i 1839.

Vandre mot Lyset! - en guddommelig åpenbaring i vår tid!

Innhold og tilblivelse.

Dette er historien om en bok av så overordentlig stor betydning at den kan forandre livet til den som leser den. Ja, om mange nok leser denne boken, og tar den til seg i sitt sinn og sitt hjerte, så kan den forandre livet på hele jordkloden! Vandre mot Lyset! som boken heter, forteller nemlig om en snarvei som hvert enkelt menneske kan slå inn på - en snarvei til å gjøre seg ferdig med sine liv i denne jordiske mørkeverdenen på et langt tidligere tidspunkt enn hva som ellers ville være mulig, slik at vedkommende kan fortsette sin vandring i lysere verdener – helt uten lidelse, sykdom og død. Og livet på jorden vil i løpet av noen få årtier kunne bli et liv i fred og fordragelighet for alle mennesker - uten sult og lidelse og uten krig og ufred!

Dette er også historien om en kvinne og mann fra det lille landet, Danmark, som fikk sine liv snudd helt på hodet, da det ble kalt på dem fra de himmelske ånder, og de ble bedt om å være behjelpelig som formidler og utgiver av en bok som forteller sannheten om menneskets opprinnelse og om hvorfor denne verden er blitt en arena for kampen mellom det gode og det onde.

Johanne og Michael Agerskov fotografert ca 1899, like før de giftet seg. Foto: Det Kongelige Bibliotek i København

Da Johanne Agerskov (1873-1946) giftet seg i 1899 med sin forlovede, den senere lektor og forfatter, Michael Agerskov (1870-1933), tydet alt på at hun hadde en ganske normal tilværelse foran seg, som mor og hjemmeværende husmor. De nygifte slo seg ned i København, der ektemannen hadde sitt arbeid i mange år som lærer ved Marie Kruses pikeskole, og som sensor ved den danske lærerskoleeksamen. Michael kom fra en slekt av høye embetsmenn innen tollforvaltningen, og hans far var tollinspektør i Nykøbing Sjælland, mens hans mor stammet fra den store Grove-slekten, som var meget rikt representert i offiserskorpset i den danske marine. En av Michael Agerskovs onkler var den meget begavede litteraturkjenneren Christian Agerskov, som ble regnet som "fødselshjelper" for en rekke store danske forfattere. Han underviste for øvrig i dansk både ved Sjøkrigsskolen og ved Efterslektsselkabets skole, der Michael tok sin studenteksamen. Og Michael Agerskov viste seg også å ha talent for skriving, og skrev både dikt og prosa, og utga også et danskverk for det danske skoleverket fra 1. klasse i barneskolen og til og med gymnaset. Dette ble også oversatt og utgitt i Sverige.

Johannes egen far, Rasmus Malling-Hansen (1835-1890), hadde gjennom sin livstid arbeidet seg opp fra nærmest ingenting, til å bli en av Danmarks mest respekterte vitenskapelige forskere, verdensberømt oppfinner, og hadde en meget sentral posisjon innen den danske døvstummeundervisningen som prest og forstander ved det eneste statlige døvstummeinstituttet på den tiden. Han mottok noen av Danmarks høyeste utmerkelser for sine oppfinnelser og for sitt arbeid som døvstummepedagog, og giftet seg i 1865, med Cathrine Georgia Heiberg (1841-1876), datteren av den forrige forstanderen, Søren Johan Heiberg (1810-1871), som var en personlig venn og rådgiver for den danske dronningen.

Den unge Johanne Malling-Hansen (til høyre) fotografert sammen med søsteren Karen. Foto: Privat

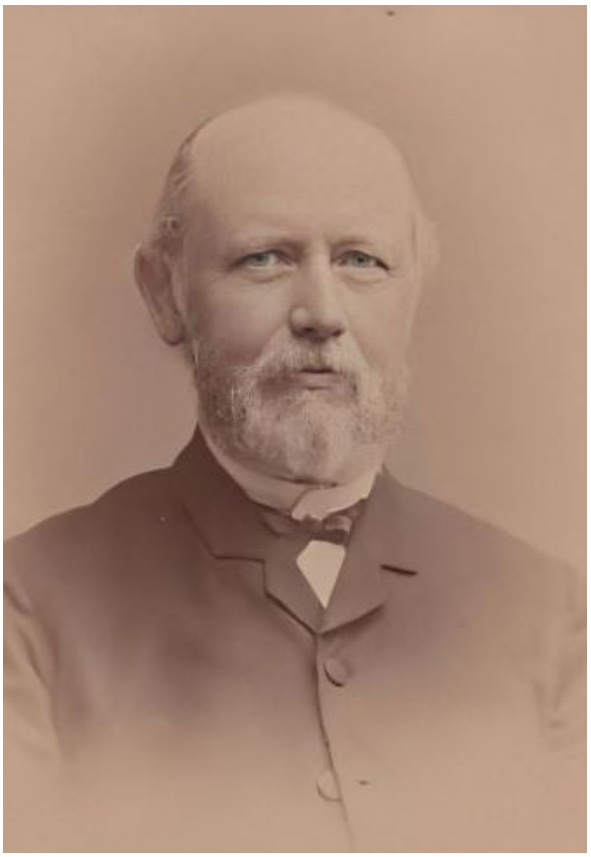

Johannes far, Rasmus Malling-Hansen, fotografert kort før han døde i 1890. Foto: Privat

Johanne Agerskovs ekstraordinære evner.

Allerede et år etter at Johanne og Michael giftet seg, fødte Johanne en datter, Inger Johanne, 1900-1968, men årene som fulgte viste at den unge moren hadde en helt annen fremtid i vente enn å leve et rolig liv som hjemmeværende mor og hustru. Over hele Europa gikk en bølge av interesse for spiritistiske fenomener i disse årene, og også i Danmark dannet det seg en krets av interesserte som praktiserte kontakt med åndeverdenen, utga magasiner og skrev bøker om sine opplevelser. Johanne hadde allerede som ung oppdaget at hun hadde noen svært usedvanlige evner, og i sin bok fra 1922, "Nogle Psykiske Oplevelser" forteller Michael Agerskov om en meget spesiell hendelse etter at Johannes far, Rasmus Malling-Hansen døde i 1890. Johanne oppholdt seg i familiens stue, og var meget sørgmodig over sin fars dødsfall, da hun plutselig hørte farens stemme som sa høyt og tydelig: "Jeg er ikke død, jeg lever"! Johanne, som var 17 år på det tidspunktet ble selvfølgelig meget glad over å høre sin fars stemme, og skyndte seg inn på kontoret hans der hans døde legeme lå. Men der oppdaget hun til sin store skuffelse at farens legeme lå helt stille akkurat som det hadde gjort hele tiden. Til tross for skuffelsen hun opplevde den gangen, skulle hun senere forstå at hun hadde opplevd det aller første beviset for at livet ikke er over selv om det fysiske legemet dør, og hun skulle senere få mange flere bevis for at livet etter døden er en realitet. Johanne opplevde også mange ganger at hun hadde en forutanelse om kommende begivenheter, og flere ganger "visste" hun at hennes forlovedes lodd ville gi gevinst. For å bevise overfor de andre at hun virkelig hadde en slik evne, skrev hun en gang ned på en lapp at Michael ville vinne en sum penger, la den i en konvolutt som hun limte igjen, og først etter trekningen ble konvolutten tatt frem, og de andre kunne lese hva hun hadde skrevet før trekningen. I dag ville vi vel si at Johanne Agerskov var synsk. Og det skulle vise seg at det ikke var den eneste usedvanlige evnen hun var født med.

Psykiske forskere.

Men det var først flere år senere at konturene av det som skulle bli selve deres livs hovedoppgave, begynte å tegne seg. Ekteparet Agerskov kom på et visst tidspunkt i sitt liv i kontakt med spiritistiske kretser, og fikk ganske snart noen helt ekstraordinære opplevelser, som inkluderte både bankelyder i deres hjem, og at en streng på deres piano ble anslått tilsynelatende uten at et menneske befant seg i nærheten av pianoet. Johanne Agerskov selv var en meget reservert og noe skeptisk person, og hadde selv intet ønske eller ambisjoner om å virke som medium, men lot seg likevel overtale av sin mann og sin eldre søster, Juliane, til å delta ved bordseanser. Og det ble tidlig klart for alle at det var Johanne som var målet for de oversanselige åndenes interesse – det var henne de ønsket å komme i kontakt med. Og Michael og Johanne etterkom åndenes ønske, og arrangerte bordseanser i sitt hjem. Ved slike bordseanser anvendte man et bord med tre ben, og åndene kunne kommunisere med de tilstedeværende ved å løfte det ene bordbenet og la det falle ned slik at det fremkom en bankelyd. Ved å gå sakte gjennom alfabetet, kunne man således få bekreftet hvilken bokstav som skulle medtas ved at ånden lot bordbenet banke en gang ja og to ganger for nei. På denne litt tungvinte måten kunne man sakte bokstavere ord og setninger, som var diktert av de oversanselige åndene.

De to andre parene som deltok regelmessig i seansekretsen var (til venstre) Agerskovs yngre søster og hennes mann, Anna og Karl Lindahl, og fru Agerskovs eldre søster og hennes mann, Juliane og Maximilian Danckert. Foto til venstre: Privat - til høyre: Det Kongelige Bibliotek

Rasmus Malling-Hansen.

Det dannet seg snart en liten seansekrets av interesserte omkring ekteparet Agerskov. I tillegg til dem selv, deltok hr. Agerskovs yngste søster, Anna og hennes mann Karl Lindahl og fru Agerskovs eldste søster, Juliane og hennes mann Maximilian Danckert. Både Johanne og Michael Agerskov fungerte som medier i denne første tiden, og også Juliane Danckert hadde mediumistiske evner. I spritistiske kretser på denne tiden var det vanlig å motta dikt fra de avdøde, og det ville også Agerskovs forsøke, og de oppga et emne som de ønsket at diktet skulle handle om, og i løpet av bare noen minutter mottok de så et dikt fra den oversanselige verden. Denne virksomheten fortsatte med jevne mellomrom over en viss tid, og en kveld ble de kontaktet av en tydelig fortvilet og noe forvirret yngre mann, som på dette tidspunktet hadde vært avdød i flere år. Han ba innstendig om at de måtte hjelpe ham med å finne noen gamle papirer som han hadde etterlatt seg og tilintetgjøre dem, da det var ham meget maktpåliggende at papirene ikke måtte finnes av noen andre. Han hadde store problemer med å redegjøre for hvor de befant seg, men da de syntes å kunne huske at Johannes far, Rasmus Malling-Hansen, var en bekjent av ham, spurte de etter Johannes far, og fikk beskjed om at han også var tilstede i rommet. Og de kunne tydelig merke at det var en annen ånd som overtok seansebordet, bankingen foregikk nå langt jevnere og fastere, og Johannes avdøde far ga seg til kjenne overfor dem, og det var et meget beveget og følelsesladet øyeblikk for far og datter. Malling-Hansens navn i den oversanselige verden er Leo og han tilhører gruppen av Guds første skapninger - englene, og Leo kunne ganske raskt og enkelt fortelle dem hvor de angjeldende papirer befant seg, slik at de kunne finnes og tilintetgjøres. Han kunne også bekrefte overfor ekteparet at de var inne på den rette veien, og han ba dem om å fortsette sin virksomhet.

Dette må ha skjedd omkring 1908/09, og ekteparet Agerskov forsto at Leo ikke kun hadde kontaktet dem for å få hjelp til å finne noen etterlatte papirer – det måtte være noe mer. På deres spørsmål svarte Leo at alt ville åpenbare seg for dem litt etter litt, men at de kunne stole på at Gud var med dem. På Leos oppfordring avholdt etter hvert ekteparet også seanser der

kun de to var deltagere, og de ble snart kontaktet av avdøde mennesker, som ønsket å meddele seg og i noen tilfeller be om tilgivelse for gamle synder i tidligere tilværelser. Og åndene brakte dem mange lidende vesener, som ikke hadde klart å vende tilbake til sine himmelske boliger ved sitt legemes død, fordi de var bundet til jorden på grunn av synd og ugjerninger, og ofte var det tilstrekkelig at Agerskovs forklarte de avdøde at de faktisk var døde, for selv hadde de den oppfatningen at de fremdeles var i live og levde sitt liv som vanlig i sine gamle boliger. I noen tilfeller var det nødvendig at ekteparet ba en kjærlig bønn for de avdøde, og da våknet angeren hos de lidende, mørkets bånd som bandt dem brast, og høye ånder kom og brakte dem hjem til sfærene, der alle åndelige vesener har sitt hjem.

Seansekretsen forsøkte ved et tilfelle også å lage åndefotografier, men til tross for at de fikk grundig veiledning av Leo om hvordan de skulle gå frem, hadde ingen av dem den utstrålingen som kreves for at åndelige vesener skulle bli synlige på fotografiene.

Men bordseansene med bankelyder var en meget krevende og langsom metode, og ved et tilfelle, ”sa” ånden som dikterte en meddelelse plutselig til Johanne Agerskov: - Hvorfor sier du ikke bare hva du vet jeg kommer til å diktere, for du kan jo på forhånd ”høre” hvordan setningen lyder. Og det var ganske riktig, Johanne hadde en stund blitt seg bevisst at hun var i stand til å ”høre” åndens tanker i sitt indre øre, og fra da av skred arbeidet langt raskere frem, for nå kunne åndene diktere fru Agerskov en og en setning, som hun så gjentok høyt, slik at hennes mann eller en annen tilstedeværende kunne skrive ned setningen. Og de mottok etter hvert flere avdøde, og bl. a. ble de diktert flere inkarnasjonsberetninger fra gamle kulturriker, som i detalj kunne fortelle om de forgagne tiders liv. Og ved et tilfelle ba en avdød ånd en av de tilstedeværende om tilgivelse for fortidige ugjerninger, og tilgivelse.

Tre gylne frukter.

Vinteren 1910 skjedde en meget spesiell hendelse, som gjorde et uutslettelig inntrykk på alle de seks seansedeltagerne. Mens en ånd dikterte dem, ble det plutselig stille, og han meddelte at en høy ånd hadde ankommet og bød ham å tie. Og den nyankomne presenterte seg som Gabriel, Herrens budbringer, og han ba innstendig om at seansekretsen måtte fortsette å holde sammen, for store ting ville utgå fra dens midte. Og han sluttet med disse ord: ”Tre gylne frukter vil falle i ditt skjød, Bettina; del disse frukter med dine medmennesker, men behold selv kjernene.” Bettina er Johanne Agerskovs navn i sfærene, og Agerskovs begynte nå for alvor å forstå at deres virksomhet ville kunne få stor og avgjørende betydning. ”De tre gylne frukter” skulle senere vise seg å være tre bøker, som ble diktert Johanne Agerskov fra oversanselig side, og som ble utgitt av hennes mann, Michael Agerskov; ”Hilsen til Danmark”(1915), ”Vandrer mod lyset!”(1920) og ”Forsoningslæren og Genveien”(1920). Hovedverket, ”Vandrer mod Lyset”, ble til ved at seansekretsen stilte spørsmål, som ble besvart fra oversanselig side, av Leo. Men allerede mens man arbeidet med VmL, ble det klart at de oversanselige åndene ikke lyktes i å lede seansedeltagerne inn på alle de spørsmålene de ønsket skulle stilles. De avgjorde derfor å avslutte arbeidet midlertidig, for senere å forsøke å fremkalle de ønskede spørsmålene i noen av VmLs leseres tanker. Det lyktes, og derfor utkom to supplementer til VmL i 1929 og -30. Disse var altså planlagt allerede mens arbeidet med VmL pågikk og inngår i ”De tre gylne fruktene”, som ble forutsagt for seansekretsen ved starten av deres samarbeid. Ingen senere verker ble varslet fra oversanselig side.

Johanne Agerskov, 1873-1946.
Foto: Privat

Michael Agerskov, 1870-1933.
Foto: Privat. (utsnitt)

Rasmus Malling-Hansen, 1835-1890.
Foto: Heiberg-museet i Sognal.

Møtet med Kristus.

Våren 1911, få år etter at ekteparet Agerskov først ble trukket inn i spritistiske sirkler, tok deres virksomhet et nytt stort skritt fremover. En kveld satt Michael og leste i Bibelen, og kom til en setning, som han ble spesielt oppmerksom på, og han tenkte at dette kunne umulig Jesus ha uttalt. Han nevnte saken for sin kone, og hun kunne meddele at det ble ”sagt” til henne at de gjerne kunne få vite sannheten om setningens opprinnelse med det samme. De satte seg så ved seansebordet, og ble straks kontaktet av en ånd som kalte seg Kristus. Han gjorde nøye rede for hvordan setningen var blitt forvansket, men at den opprinnelige kjernen stammet fra ham. Han spurte Agerskovs om de kunne godta hans forklaring, noe de kunne bekrefte. Han kunne også fortelle dem at dersom de kunne feste lit til at han var den han utga seg for, ville han kunne gi dem overordentlig stor hjelp – men først måtte de selv avgjøre om de hadde tillit til ham. Dette var et meget avgjørende øyeblikk i ekteparets virksomhet for den oversanselige verden, for om de ikke hadde fattet tillit til at det virkelig *var* Kristus som sto overfor dem, ville ikke deres oppdrag kunne utføres som planlagt fra oversanselig side, for alt måtte gjøres frivillig og uten press eller tvang.

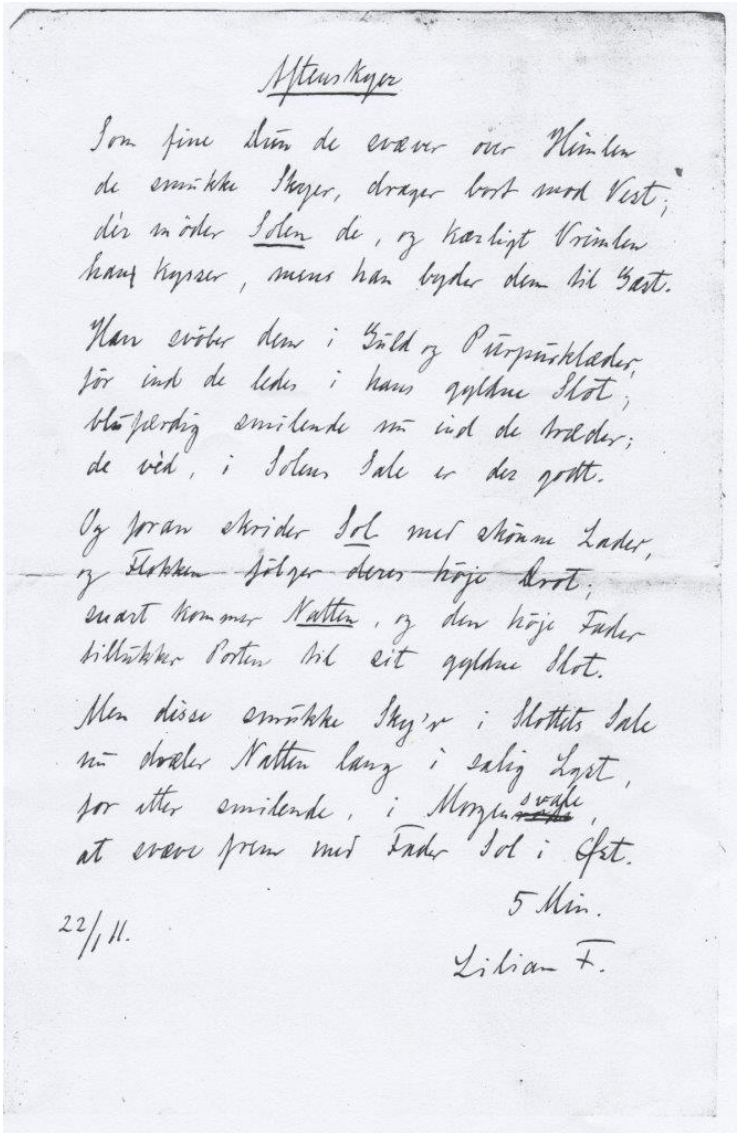

Aftenskyer

Som fine dun de svæver over Himlen
de smukke Skyer, drager bort mod Vest;
der möder Solen de, og kærligt Vrimlen
han kysser, mens han byder dem til Gæst.

Han svöber dem i Guld og Purpurklæder,
för ind de ledes i hans gyldne Slot;
blufærdig smilende nu ind de træder;
de véd, i Solens Sale er der godt.

Og foran skrider Sol med skönne Lader,
og Flokken følger deres höje Drot;
snart kommer Natten, og den höje Fader
tillukker Porten til sit gyldne Slot.

Men disse smukke Sky'r i Slottets Sale
nu dræler Natten lang i salig Lyst,
for etter smilende, i Morgensvale,
at svæve frem med Fader Sol i Øst.

5 Min.

22/1 11.

Lilian F.

Et av de diktene Michael Agerskov mottok under seansene. Det er datert 22.01.11, underskrevet "Lilian F.", tittelen er "Aftenskyer" og det tok tydeligvis 5 minutter å motta. Foto: Det Kongelig Bibliotek

Ardor vender om.

Heldigvis kunne både Johanne og Michael i sitt indre føle at den ånden som ba om deres tillit virkelig var den han utga seg for, og noen dager senere kom han tilbake da hele seansekretsen var samlet, og dikterte dem en meget smukk lignelse. Han ville ved dette tilfellet ikke presentere seg ved sitt navn, men etter at lignelsen var diktert ferdig, spurte han de tilstedeværende om de kunne si hvem han var. Og de svarte at han var Kristus, og dette sluttet alle kretsens medlemmer seg til. Kristus uttalte så i Guds navn en meget smukk velsignelse over dem og deres gjerning. Og det skulle vise seg at det ikke var siste gang Kristus gjestet ekteparet Agerskov. Mindre enn et år senere vendte nemlig Kristus tilbake, denne gangen for

å bringe dem en fallen ånd – ja, den aller dypest falne ånd, for Kristus hadde lyktes å lokalisere den onde selv, mørkets fyrste – den som alle mennesker fryktet og hatet – djevelen. Kristus hadde lovet å bringe ham til mennesker som på hans ord ville be for ham. Agerskovs forsto straks at de hadde foran seg et dypt lidende, formørket vesen, og av sine hjerters godhet tilgav de ham alt han hadde syndet mot dem, og derved ble de bånd som bant djevelen til mørket brutt, og hans erindringer om livet i Guds rike våknet, og dermed sorgen og angeren over at han hadde valgt å vandre mørkets vei, sorgen over at han hadde motarbeidet Gud og gjort livet til sine skapninger, menneskene, til et helvete. Og Kristus brakte sin angrende broder hjem til Gud, som straks tilgav ham alle hans synder. Med dette hadde lyset beseiret mørket i den åndelige verden, og fra dette øyeblikket hadde mørket ingen fyrste på jorden – djevelens trone sto tom. Men dette betyr ikke at mørket på jorden er beseiret – det er fremdeles til stede i den jordiske verden, og først når menneskene selv har lært fullt ut å motstå mørkets makt, vil livet på jordkloden forandre seg radikalt, men ingen djevel vil lengre stå ved menneskenes side og inngi dem onde tanker og fristelser.

Denne lille bysten laget jeg da jeg var i 20-årene. Jeg synes den illustrerer godt den lidelsesfylte situasjonen Ardor befinner seg i. Han har bønnfalt menneskene om å tilgi ham, og hans pinefulle lidelse vil ikke være over før hvert eneste menneske har tilgitt ham. Foto: Sverre Avnskog

Ardors beretning.

Gud gav djevelen, eller Ardor, som han nå skal hete, ett års hviletid i himmelriket for at han skulle få tid til å tenke gjennom alt som hadde skjedd i den tiden han var mørkets fyrste, og Gud påla ham, når hviletiden var omme, igjen å oppsøke menneskene for å gjøre rede for sitt fall for mørket og for å forsøke å oppnå sine skapningers, menneskenes tilgivelse. Og godt hjulpet av sine åndelige søsken, forsøkte Ardor så godt han kunne å besvare de spørsmålene som seansekretsen rundt ekteparet Agerskov stilte ham, og på denne måten fremkom "Ardors beretning" – den første delen av "Vandre mot Lyset!" der Ardor forteller om livets begynnelse, om hvordan det finnes to krefter i universet; lys og mørke; om hvordan Gud og hans tolv hjelpere fremsto av lyset da tanken og viljen forentes i lyset, og om hvordan Gud skapte sitt rike med boliger for seg og sine skapninger. Han forteller videre om skapelsen av de første av Guds barn, englene – og om hvordan kampen mellom det gode og det onde startet idet noen av englene falt for mørkets fristelser og formørket den lyskloden som Gud hadde skapt til å være menneskenes bopel, og mørket befruktet noen av de mangeartede livsspirene Gud hadde skapt, og det fremsto heslige og gigantiske dyrearter og stygge planter og vekster, og overalt var sump og vonde lukter. Mørket hadde fullstendig ødelagt det vakre landskapet Gud hadde skapt. Og for å forsøke å bringe orden i det kaoset mørket hadde forårsaket på jordkloden, skapte "de eldste"(som de falne åndene blir kalt i Vandre mot Lyset!) de første menneskene, som mer var å ligne på apelignende vesener uten tanke og vilje. Men noen av de eldste hadde fremdeles noe igjen av sin evne til medfølelse, og de så at de stakkars menneskedyrene levde et liv i lidelse og uten mening, for deres "ånd" eide ikke tanke og vilje, og vandret rundt som spøkelser på jordkloden etter legemets død, uten noen mulighet til å noen gang oppnå bevissthet om sin egen eksistens. Til tider befant det seg langt flere "døde" enn levende mennesker på jorden, men på noen av de eldstes bønn påtok Gud seg ansvaret for deres elendige skapninger, og gav deres ånd en gnist av sitt eget flammende vesen, og tanke og vilje, slik at de fikk en åndelig bevissthet og del i det evige liv. Og de yngste påtok seg, etter Guds ønske, å føre menneskene frem på jorden, gjennom mange inkarnasjoner, for at de skulle lære seg å sky mørket og vokse og modnes så de kunne fortsette sin vandring i lysets verdener. Men de eldste valgte å motarbeide sine yngre brødre og søsken(som blir omtalt som "de yngste") for ikke å miste herredømmet over sine skapninger, og påførte dermed både menneskene og sine søsken umåtelige lidelser, og det var ondskapen som drev dem, for de var blitt mørkets slaver, og de skydde ingen midler for å hindre lysets fremgang på jorden.

Kampen mellom det gode og det onde.

I Ardors beretning kan vi videre lese om hvordan lyset og mørket skiftevis ble svakere og sterkere – og hvordan kampen mellom det gode og det onde bølget frem og tilbake. De yngste lot seg inkarnere som menneskenes foregangsmenn for å lære dem å tale, og å ta forskjellige jordiske hjelpemidler i bruk for å lette livet som mennesker, og de forsøkte å lære menneskene å leve i fred og fordragelighet, en mann og en kvinne sammen, slik at de kunne ta vare på sitt avkom, i flokker ledet av noen av de eldste individene. Og de forsøkte å vekke menneskenes forståelse for at de hadde en god far i himmelen, som de kunne henvende seg til for å få hjelpe. Mens de eldste lærte menneskene å krige og drepe hverandre, ta mange koner og mange menn, slik at avkommet ble lidende, og de søkte å vekke menneskenes maktsyke, misunnelse og sjalusi. De eldste hadde sine boliger i det som kaltes det ødelagte rike, eller helvete, for det som en gang hadde vært skjønne boliger lagt omkring jordkloden, var blitt nedbrutt av det mørket de eldste hadde frigjort ved sitt fall, og deres liv i helvetessfæren var en eneste lang lidelse, men de var bundet av mørket, og så ingen vei ut av det. Den gamle

myten om et helvete medfører altså riktighet, men helvete var ikke skapt av Gud som et sted syndige mennesker skulle lide evige pinsler – helvete oppsto som en følge av at mørket ødela de boligene Gud opprinnelig hadde skapt for sine første skapninger da de skulle lede de menneskene Gud hadde planlagt å skape av lyset, og som skulle leve i en lysverden, der død og lidelse ikke ville finnes! Men både jordkloden og lysverdenen om jordkloden ble forurenset av mørket på grunn av de eldstes fall, og jorden ble en mørkeklode, de skjønne boligene omkring jordkloden ble til et helvete, og mennesket ble ikke et lysvesen slik Gud hadde planlagt, men de fikk en kropp av mørke og en ånd av lyset, da Gud overtok ansvaret for dem.

En middelalderkunstners fremstilling av myten om helvete. Helvetessfæren oppsto som en følge av at de eldste falt for mørket slik at den lysverdenen Gud hadde lagt om jorden ble ødelagt. Gud har selvsagt aldri hatt noe ønske om at noen skal "brenne evig" i helvete! Illustrasjon fra Wikipedia

De eldstes inkarnasjoner.

Et avgjørende vendepunkt i kampen mellom det gode og det onde kom ca 12000 år før Kristus, da den idé våknet hos noen av de eldste at de for å slippe unna sine lidelser i helvetessfæren, ville forsøke å inkarnere seg selv i menneskelegemer, men kun Ardor var i stand til å skape et beskyttelseslag mellom ånd og legeme, som var tett nok til at ikke de eldste som mennesker kunne erindre sine lidelser i helvete. Og Ardor inkarnerte alle sine søsken, og ville også inkarnere seg selv, men oppdaget da at han ikke hadde makt til å skape

sitt eget beskyttelseslag tett nok, og hans liv som menneske ville bli uutholdelig med erindringen om all den ondskap og lidelse han hadde forårsaket levende i bevisstheten, så han måtte oppgi å inkarnere seg selv. Derved befant han seg alene igjen, og da våknet hatet til alt og alle i hans sinn, og han slynget i hat og raseri ut noen voldsomme forbannelser mot Gud, mot sine eldre og yngre søsken, og mot menneskene, og disse forbannelsene ligger som tunge skyer av mørke over hele jordkloden og trekker menneskene ned i synd og ugjerninger. Bare forbannelsene som ble rettet mot Gud, ble øyeblikkelig slettet av Gud, fordi de ellers ville vende tilbake til Ardor selv og utslettet ham. Men Ardor måtte lide voldsom for de forbannelsene han ønsket skulle ramme de eldste, de yngste og menneskene, for alle onde tanker vender til syvende og sist tilbake til sin opphavsmann, og han må selv lide de pinslene han ønsker å nedkalle over andre.

Men de eldstes inkarnasjoner betød at motstanden mot de yngstes arbeid for å bringe menneskene fremover ble langt større, for det beskyttelseslaget som den eldste laget, klarte ikke å holde tilbake de eldstes onde personligheter, og deres maktsyke og ondskap gjorde at de over alt hvor de inkarnerte, gjorde de langt svakere menneskeåndene til viljeløse redskaper i sine onde intriger for å oppnå de høyeste posisjonene både i templene og som ledere, og deres skruppelløse higen etter å tilfredsstille sitt begjær etter jordisk gods og nytelse, trakk mye mørket over dem selv og de rikene der de inkarnerte. Men de eldste oppdaget snart at når de inkarnerte som mennesker, brakte de seg selv også automatisk inn under Guds gjengjeldelseslover, og alt det onde som de påførte andre, vendte seg snart mot dem selv, og påførte dem selv de samme lidelsene, og mange av dem lot seg ikke inkarnere flere ganger, men levde et liv i helvetessfæren, der de forsøkte å lage kopier av sine rikt utsmykkede jordiske boliger, men kopiene var som ødelagte ruiner å regne sammenlignet med sine forbilder. Disse eldste trakk også med seg utallige menneskeånder ned i elendighet, for alle dem som inspirert av de eldste hadde levd som dem i synd og elendighet, maktet ikke å heve seg til sine boliger i sfærene når deres jordiske legeme døde. Men mange av de eldste tvang Ardor til å fortsette å inkarnere dem, og han lot dem ofte få så elendige inkarnasjoner som han kunne tenke seg, og inkarnerte også mannlige ånder i kvinnekropper og omvendt og disse livene i "feil" kropp ble en eneste lang lidelse for de angjeldende ånder. Men vi kjenner mange av disse eldste fra historien som maktsyke og onde herskere, som alltid lå i krig med sine naboland og som hadde en umettelig tørst etter den jordiske verdens luksus. Der hvor de yngste klarte å skape siviliserte samfunn, og førte menneskeheten store skritt videre, kom etter hvert de eldste og dro menneskene tilbake i synd og elendighet, og der hvor de yngste forsøkte å lære menneskene forståelsen av at deres ånds far var en mild og kjærlig guddom, lærte de eldste menneskene at det fantes mange guder og at menneskene burde frykte deres vrede, og blidgjøre dem med blodige offerhandlinger. Og der hvor de eldste fullstendig overtok makten, måtte de yngste oppgi å bringe samfunnet videre i mer etisk retning, og de måtte da ofte begynne helt på nytt igjen et annet sted i verden, og slik oppsto de ulike gamle kulturrikene, som blomstret over en viss periode, for så å gå til grunne igjen.

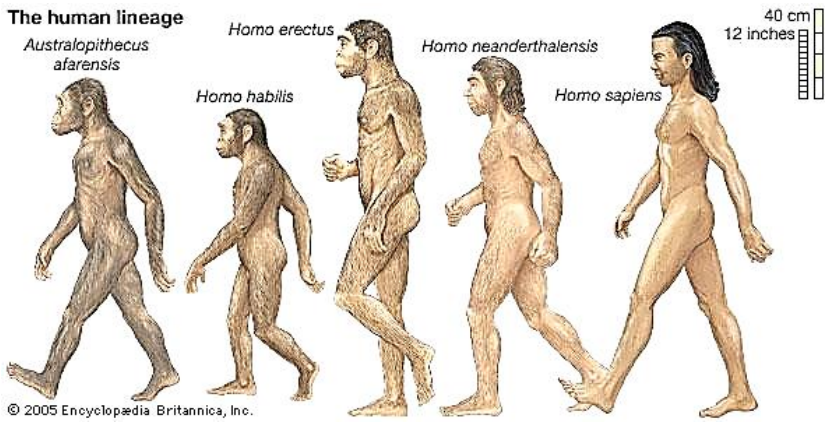

Mennesket er ikke fremkommet gjennom evolusjon, men ble skapt av høyintelligente åndelige vesener. Senere har Gud gitt oss en åndelig bevissthet, slik at vi har en kropp av mørket og en ånd av lyset. Fordi de eldste i høy grad var formørket, ble de ulike første menneskетypene ikke særlig vakre, men takket være de yngstes inkarnasjoner, er menneskelegemet gjennom årtusenene forskjønnet. Illustrasjon fra Internett

Kristus – menneskehetens leder.

Den siste delen av Ardors beretning forteller om Kristi spesielle stilling i Guds rike og i forhold til menneskeheten. Vandrer mot Lyset! er en bok som henvender seg til mennesker av alle religioner, og forteller oss at i Guds øyne inneholder alle religioner en flik av sannheten, og Gud spør ingen om hvilken religion de tilslutter seg, men om de fullt ut søker å leve i overensstemmelse med det beste i seg selv, og søker etter de dypere verdier i sin religion og ikke henger seg opp i det ytre og vanemessige. Men da Gud ba de yngste om å være ham behjelpelig med å lede menneskene frem mot lyset, og om å la seg inkarnere iblant dem, gjøs de fleste av yngste tilbake for denne oppgaven, for de innså straks at det ville bety at de måtte utstå enorme lidelser og påkjenninger ved å utsette seg selv for det mørket som hersket på jordkloden, og bare Kristus og hans dual hadde den følelsesdybde og evne til innlevelse, som gjorde at de straks sa seg villig til å ta på seg oppgaven, og Gud gjorde Kristus til de yngstes leder, og han ble også derved den øverste lederen av arbeidet med å bringe menneskene fremover mot lyset i en stadig voksende modenhet. Derfor inntar Kristus en helt spesiell stilling både overfor menneskene og overfor Gud. Men mange av de andre yngste har også gitt meget viktige bidrag for å bringen religiøse sannheter til menneskene, og både Buddha, Muhammed, Zwingli, og Luther var blant disse yngste, som forsøkte å bringe menneskeheten fremover i religiøs forståelse, men som mennesker lyktes det ikke noen av dem å unngå mørkets påvirkning, slik at det de lærte bort ikke ble den rene og uforfalskede læren de hadde håpet å medbringe. Buddha og Muhammed var for øvrig besjelet av den samme høye ånd, og Luther var den reinkarnerte Paulus.

I følge Vandre mot Lyset! har Kristus inkarnert som menneske fem ganger, og det var i hans siste inkarnasjon han levde som Jesus av Nasaret. Jesus ble ikke født av en jomfru, men ble unnfanget på helt naturlig vis gjennom samværet mellom en mann og en kvinne. Som mennesket Jesus hadde Kristus en oppgave som falt i to deler. Den første var å be for sin falne bror, Ardor, for ved å be for Ardor, ville mørkets fyrste være vunnet tilbake til lyset, og veien ville derved ligge åpen for at Jesus kunne gjennomføre den andre delen av sin misjon; å vinne folket og lederne for sin nye kjærlighetslære, å lære menneskene om deres sanne forhold til Gud; at Gud elsker alle sine skapninger med den samme ubegrensede styrke, og at ingen noensinne vil gå fortapt, og alle vil bli bønnhørt av Gud dersom de ber fra hjertet. Men dessverre lyktes det ikke Jesus å erindre sitt løfte til Gud før sin inkarnasjon om å be for Ardor. I det avgjørende øyeblikket klarte Ardor å vekke angsten i hans hjerte og omhylle Jesus i mørke, så Jesus misforsto situasjonen og ba om Guds hjelp for seg selv i stedet for å be for Ardor, og dermed maktet Jesus heller ikke å fullføre den andre delen av sin oppgave med tilstrekkelig myndighet, og Ardor oppildnet lederne og folket mot Jesus, og klarte til slutt å nedbryte Jesu tro på at hans gjerning ville bære noen frukter, og han så ingen annen utvei enn å la sine ord bekreftes ved å gå frivillig i døden.

Paulus oppfant forsoningslæren!

Det var i følge Vandre mot Lyset! aldri i Jesu tanker at hans død skulle være et sonoffer for menneskenes synder, og Gud trenger heller ikke noe slikt offer for at menneskene skal oppnå frelse. Gud elsker hvert enkelt menneske dypt og inderlig, og ved å gi hver menneskeånd en gnist av sitt eget flammende vesen, har Gud gitt alle del i det evige liv, og ingen kan synke så dypt ned i mørke og synd at det ikke er mulig å reise seg igjen. Tanken om Jesu død som et sonoffer oppsto først i tankene til Paulus, den jødiske skriftlærde som startet som en iherdig forfølger av de første kristne, men som så Jesus for sitt indre syn på veien til Damaskus, og

som etter hvert ble en veldig kjemper for Kristi nye lære om kjærlighet og tilgivelse. Men Paulus var en stolt og selvrettferdig mann, og han gikk ikke godt overens med Jesu disipler, og i stedet for å tale med dem som vandret med Jesus da han levde, ville han selv utgrunne hva meningen med Jesu liv og død kunne være, og i hans tanker (inspirert av Ardor) var det at idéen om at Jesus døde som et sonoffer i den nye pakt mellom Gud og menneskene, slik at menneskene skulle få del i det evige liv, ble til. Og da Paulus tenkte på hva som kunne ha skjedd ved Jesu siste måltid sammen med sine disipler, ble det i hans tanker til at Jesus hadde uttalt ordene som vi kjenner fra evangeliene om at brødet var hans legeme og vinen var hans blod som skulle utgytes i den nye pakt mellom Gud og mennesket. Ifølge Vandre mot Lyset! har Jesus aldri verken tenkt eller uttalt noe slikt, men da alle de menighetene Paulus stiftet anvendte ordene ved sine minnemåltider for Jesus i påsken, fikk de etter hvert stor utbredelse, og havnet til slutt i evangeliene og ble tillagt Jesus selv.

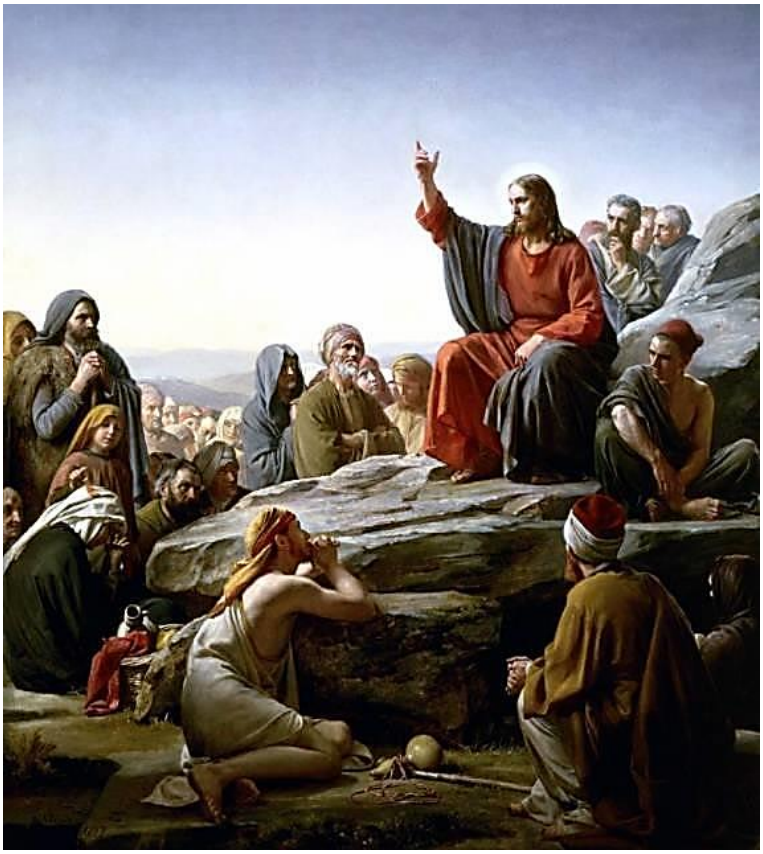

Carl Heinrich Blocks bilde, "Bergprekenen". Illustrasjon fra Wikipedia

Jesus viste seg i sitt åndelige legeme!

Ardors beretning inneholder også forklaringen på hva som skjedde med Jesu legeme etter korsfestelsen – for det er i følge Vandre mot Lyset! ikke riktig at Jesus oppsto i sitt jordiske legeme etter sin død! Gud går aldri mot de fysiske eller himmelske lover, og når båndet mellom ånd og legeme først har bristet, kan intet menneske vende tilbake til livet, og døden for legemet er ugjenkallelig. Slik var det også for Jesus. Det var den skriftlærde Josef av Arimatea som bærer skylden for den forvirringen som oppsto da Jesu legeme var forsvunnet,

og for at troen på at han hadde oppstått i sitt jordiske legeme kunne oppstå. Josef av Arimatea var en meget rik jødisk skriftlærd, som hadde en dyp lengsel etter å få se den Messias som profetene hadde lovet skulle komme for å utfri jødene fra deres lidelser, og da han hørte at det ble talt om Jesus, ville han oppsøke ham for å undersøke om det kunne være noe i at han var den Messias som skulle komme til jødefolket. Og han oppsøkte Jesus og snakket med ham, og spurte ham om hvorfor han talte mot de skriftlærde, for det var deres oppgave å lære folket om Gud. Men om Jesus virkelig var den lovede Messias, ville Josef at han skulle vise ham et tegn som kunne bevise det, og så ville han tale Jesu sak overfor rådet, og sørge for at han ble satt på sin rettmessige plass som jødefolkets nye konge! Josef var også en av de yngste, og han hadde før sin inkarnasjon lovet Gud å hjelpe og støtte Jesus i hans gjerning. Jesus forsto i sitt indre hvor mye den rike mannens støtte betydde for ham, men Ardor sto mellom dem og oppildnet dem mot hverandre. Og Jesus krevde av Josef at han skulle selge alt sitt jordiske gods og dele pengene ut til de fattige, og følge Jesus som de fattiges likemann, og han ble mektig provosert av at Josef ikke ut fra det Jesus lærte bort og gjennom hans gjerning blant de fattige og syke kunne forstå at han var verdt å støtte, og han maktet ikke å styre sitt raseri mot Josef. Og de skiltes som uvenner. Men Josef var meget tiltrukket av Jesu vakre tale til folkene, og var ofte å se blant tilhørerne, og Gud ”hvisket” ofte til ham i hans indre, at han skulle støtte Jesus, men Josef var naget av tvil, og våget ikke å støtte Jesus åpent. Men han våget heller ikke å være med på å dømme Jesus, og da Jesus ble dømt til å korsfestes av rådet i Jerusalem, var det uten Josef av Arimatea til stede. Også flere andre medlemmer av presteskapet og rådet oppfordret Jesus til å stille seg til disposisjon som jødenes nye konge, og ryktet om kongsemnet Jesus nådde også den romerske okkupasjonsmakten, og Pontius Pilatus planla å arrestere Jesus for å forhindre et mulig opprør. Rådets leder, Kaifas ble imidlertid varslet om den kommende arrestasjonen og for å forhindre at Pilatus skulle få nyss om rådets forbindelse med Jesus og dermed få ammunisjon til å rette anklager mot dem, tok Kaifas hurtig det strategiske grepet og få Jesus arrestert og anklaget for å være en opprører, og rådet dømte ham til døden og oversendte ham til romerne for å få stadfestet dommen. Takket være Kaifas hurtige inngripen det ble umulig for romerne å beskylde *rådet* for å stå bak opprøret, og de ble samtidig kvitt Jesus. Han var definitivt ingen politisk opprører, men hans opposisjon mot den nedarvede jødiske tro var til stor og vedvarende irritasjon hos det jødiske presteskapet. Pontius Pilatus gjennomskuet Kaifas' handling og forsto at Jesus var uskyldig, men på grunn av sin egen svake stilling på dette tidspunktet, våget han ikke å gå mot jødenes råd, men forsøkte i stedet å få Jesus frigitt ved å følge en gammel skikk å la folket velge ut en dødsdømt som skulle gå fri, og ga dem valget mellom Jesus og en annen, i det håp om at folket ville velge Jesus, som alle visste var uskyldig i det han var dømt for. Men folket ville det annerledes, og derved stadfestet Pontius Pilatus dødsdommen over den uskyldige Jesus for å redde sin egen posisjon.

Josef av Arimatea hadde ofte hørt av Jesu tilhengere at de mente at Jesus ville oppstå fra de døde etter sin død, for Jesus hadde lovet disiplene at dersom Gud tillot det, skulle han vise seg for dem etter sin død. For å sikre seg mot at Jesu tilhengere skulle påstå at dette skjedde uten at det var sant, fant Josef på å tilby dem å la den døde Jesus legges i den graven som var forberedt til ham selv, for på den måten kunne han selv ha full kontroll med legemet og hindre at falske rykter om Jesu oppstandelse kunne få bre seg. Men igjen ville Ardor utnytte situasjonen til å skape forvirring, og han inspirerte Josef til å ta med seg en tjener og fjerne Jesu døde legeme fra den uthugde steinhulen, og grave det ned i hagen. Og i frykt for at den gamle tjeneren ville avsløre ham, forgiftet Josef ham. Og da Maria Magdalena og noen andre kvinner kom for å stelle liket av Jesus dagen etter, fant de det ikke, men Marias kjærlighet og lengsel etter Jesus, gjorde at Jesus viste seg for henne i sitt åndelige legeme, for Maria var

klarsynt og så ham med sin ånds øyne. Og Jesus viste seg også ved et tilfelle for disiplene, også i sitt åndelige legeme, men materialisert med Guds tillatelse, så alle kunne se ham, men det er Josef av Arimatea som bærer ansvaret for at den misforståelsen oppsto at Jesus sto opp igjen fra de døde i sitt fysiske legeme. Han viste seg i sitt åndelige legeme som aldri kan dø – og det gjelder for alle Guds skapninger. Og hadde Josef lyktes i å utføre sin misjon, ville vi også ha hatt fyldigere beretninger om Jesu liv, for det var han som var utsett av Gud til å nedskrive Jesu taler til folket.

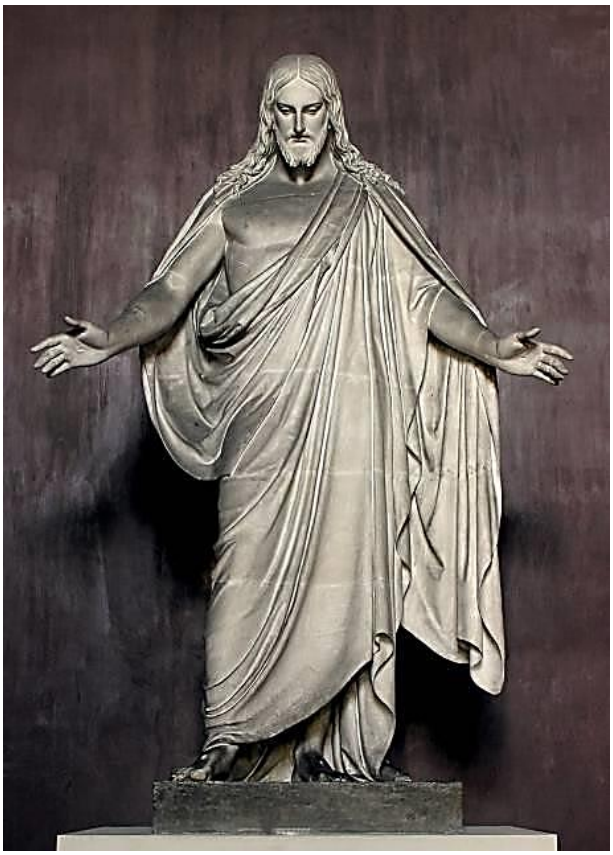

Thorvaldsens Kristus-statue i Vor Frelser Kirke i København. Foto fra Internett

Jesu frelsergjerning.

Men hva da med frelseren Jesus – blir det intet igjen av hans frelsergjerning? Jo så absolutt, men den tanken at Gud skulle ønske livet av sin sønn for å blidgjøres medfører ifølge Vandre mot Lyset! ikke riktighet. Det er ikke døden som kan frelse menneskene fra mørket – men kjærligheten! Og Jesus var den som gjennom sin aldri sviktende kjærlighet og medfølelse med menneskenes lidelser, til slutt kunne bryte mørkets makt i den åndelige verden, og lege den splittelsen som oppsto i det noen av Guds skapninger falt for mørket og begynte sin voldsomme kamp mot Gud og lyset, med jordkloden som arena, og menneskenes som lidende ofre.

Men til tross for de eldstes kamp for å holde jordkloden i mørkets makt, kunne de likevel ikke stå imot de yngstes arbeid for lysets fremgang i det lange løp. Guds mølle maler langsomt, men har Gud bestemt seg for noe, vil dette uansett bli virkelighet før eller senere. Og selv om

flere kulturriker etter hverandre gikk til grunne, lyktes det til slutt de yngste å vinne fremgang i de europeiske landene. Grunnen til at de yngste konsentrerte sitt arbeid om denne delen av verden, var at det var hit kristendommen bredte seg, og de yngste søkte i de første århundrene etter Jesus liv først og fremst å rense kristendommen for de forvanskningene Ardor hadde klart å innsnike i Jesu enkle og skjønne kjærlighetslære. Men da de yngste på et tidspunkt var nær ved å gi opp sin kamp, fordi de eldste alltid klarte å bryte ned det de forsøkte å bygge opp, ba Kristus, som den eneste som ikke stemte for å oppgi ledelsen av menneskenes vandring mot lyset, om at de oppsøkte Gud for å få hans hjelp. Og Gud talte til dem og påpekte overfor dem hvordan de kunne vinne fremgang ved, i stedet for å konsentrere nesten alle kreftene om å rense kristendommen for mørke, å forsøke å gjøre menneskenes liv bedre ved å gjøre oppfinnelser som kunne lette deres hverdag, ved å utvikle legekunsten og finne legedom for flere sykdommer, ved å utforske jordklodens ukjente krefter og uutforskede landområder, og skape nye kunstverk innen alle kunstarter. Mange for lengst glemte tanker ble trukket frem igjen fra glemselen, og nye gullkorn uttenktes og ga ny forståelse til menneskene. Og med dette arbeidet klarte de yngste å lede menneskeheten fremover i åndelig og kulturell henseende, og lyset bredte seg mer og mer over jordkloden. Lysets seier var nå ikke langt unna.

Snarveien.

På midten av 1800-tallet kalte Gud Kristus til seg, og forklarte ham at han hadde uttenkt en snarvei, som ville kunne føre Kristi og de yngstes arbeid for lyset raskere frem til seier. De eldste hadde nemlig i lengre tid åpenbart seg for menneskene gjennom medier, og denne spiritismen hadde begynt å bre om seg, og de eldste skapte mye forvirring gjennom seansene, for de brakte mange falske og usanne opplysninger. Men Gud kan alltid vende mørkets anslag til det gode, og Han kunne i sin allvitenhet se at også de yngste kunne benytte seg av denne metoden for å henvende seg direkte til menneskene. Om de yngste også oppsøkte noen av de jordiske mediene, og klarte å vinne deres tillit for lysets sak, kunne veldig mye godt oppnås, og mange av de sannhetene om menneskenes opprinnelse og om deres forhold til Gud, som de yngste bare hadde lyktes å bringe brokker av til menneskene, kunne gis i en eneste sammenhengende fremstilling, helt uforfalsket av mørket. Og kunne man få menneskene til å be for de jordbundne åndene, kunne også disse vinnes tilbake til lyset, og dette gjaldt ikke minst den dypest falne av dem alle – Ardor! Oppdraget ville altså kunne medføre store seire for lyset, men det ville også innebære enorme oppofrelser og påkjenninger for dem som tok på seg å utføre det, for de ville måtte oppholde seg sammenhengende over mange år, uten pause, i mørket i det ødelagte riket og på jordkloden, og for de åndelige vesener er dette en meget ubehagelig opplevelse. Men Gud lovet Kristus at om han ville følge denne snarveien, ville lysere tider opprinne for dem alle! Og for å lette Kristus og de yngstes arbeide, inkarnerte Gud noen av de yngste og langt fremskredne menneskeåndene med det siktemål å tjene som medier for de diskarnerte yngste.

Noen av disse inkarnerte yngste var altså Johanne og Michael Agerskov, og deres venner i den lille seansekretsen de dannet i Danmark på begynnelsen av 1900-tallet. Og fra VmL vet vi at den snarveien Gud hadde vist for de yngste fullt ut lyktes, og Johanne og Michael Agerskov brukte resten av sitt liv i lysets tjeneste, ved å be for de falne, og ved å tjene som medium og utgiver da den sanne historien om menneskets opprinnelse og vårt forhold til Gud ble diktert av lysets ånder og fremkom i den jordiske verden.

Da Gud så at det hadde lykkes for Kristus og de yngste å vinne tilliten til seansekretsen rundt ekteparet Agerskov, og at de gjennom sitt kjærlige og selvoppofrende arbeid beredte veien for at stadig flere av de jordbundne åndene vendte hjem til sine boliger i sfærene, skjønte Gud at de yngstes arbeid var nær ved å føre til full seier, og han lot sin stemme lyde over jorden og i det ødelagte riket, og kalte på de åndene som fremdeles var bundet av mørket, og alle unntatt den eldste og hans dual stanset opp og lyttet til Guds kallende røst. Og de kunne alle bringes hjem til sfærene, og Gud slettet en gang for alle det som menneskene kjenner som helvete, de eldstes ødelagte rike – og helvetessfæren finnes altså ikke mer. Bare Ardor og hans dual flyktet omkring på jordkloden, og forsøkte å skjule seg for Gud og Kristus. Men Kristus fant Ardor, og sto plutselig foran ham i sin strålende skikkelse, og ba sin bror om å lytte til ham. Men Ardor var lammet av frykt, og var sikker på at Guds vrede ville knuse ham og utslette ham, men Kristus ba ham bli med for han ville bringe ham til mennesker som i kjærlighet og medfølelse ville be for ham. Og etter hvert våknet håpet i Ardors plagede sinn, og han ble med sin bror til Michael og Johanne Agerskov, og de, som var inkarnert med den oppgaven å bistå Kristus, ba i sine hjerters medlidenhet for Ardor, og hans erindring om livet i himmelriket før fallet for mørket våknet, og med den angeren over alle de forferdelige grusomheter han hadde utsatt sine brødre og søstre for, og de yngste brakte ham til Gud, som øyeblikkelig tilga ham alt det han hadde syndet, men gjorde ham også oppmerksom på at hver og en av hans skapninger, som har måttet leve i den jordiske mørkeverden i stedet for i lysets verdener, må tilgi ham før hans onde lidelser vil være over. Og derfor ender Ardors beretning i Vandrer mot Lyset med en inderlig bønn fra den dypt lidende Ardor, om tilgivelse fra oss mennesker! Og om vi tilgir ham, vil de båndene som binder oss til hans forbannelser briste, og bli erstattet av kjærlighetsbånd – og vi vil med dette bidra til at lysets seier på jorden rykker et stort skritt nærmere, slik at livet på jorden kan bli et liv i fred og velstand for alle mennesker, og vi vil for vår egen del fri oss fra det tunge mørket vi er bundet til gjennom Ardors forbannelser, og lysere tider vil også opprinne for oss selv som mennesker! En tilgivelse av Ardor vil således bidra til en snarvei til lyset for oss selv, foruten å bidra til en snarvei til lyset for hele menneskeheten! Ikke dårlig!

Senere har også både Ardors dual og de øvrige eldste vendt tilbake til lyset. Vi vet ikke nøyaktig når Ardors dual vendte om, for det oppgis ikke i Vandre mot Lyset! men sannsynligvis skjedde det ikke lenge etter Ardor. De åndelige vesenene som Gud skapte, ble alltid skapt to og to, for å utfylle hverandre og høre sammen for all fremtid. Hos de kvinnelige individene er alltid tanken sterkere enn viljen, og omvendt hos de mannlige. Og om noen synes det virker merkelig at Vandre mot Lyset! nesten kun handler om de mannlige individene, er det fordi det er de som setter sin kvinnelige duals tanker ut i livet, og derfor i høyere grad er de handlende vesenene. Men de kvinnelige dualene har vært minst like viktige i kampen for lyset, og har både inkarnert som mennesker og bidratt som skytsånder. Men viljen må befrukte tanken for at den skal kunne føre til handling, og derfor er det de mannlige individene som har ført kampen på det ytre plan. Men det var egentlig hos Kristi dual at medfølelsen med menneskeheten først våknet, mens det var Kristi aktpågivenhet overfor sin duals tanke som medførte at han sto frem og ville hjelpe dem. Det var også den eldstes dual som først falt for mørket i sin tanke, og Ardor som satte tanken ut i livet.

Det som i realiteten skjedde ved de eldstes fall, var at Gud stilte det helt åpent overfor alle sine første skapninger, englene, hvem av dem han ville utvelge til å lede de nye, mer umodne skapningene han ville skape – menneskene. Og i og med at han lot valget stå åpent, stilte han englene overfor den muligheten at de både kunne bli valgt og de kunne ikke bli valgt – og dette var en situasjon som englene ikke hadde opplevd før, da de hadde levd et liv helt uten

bekymringer i Guds rike. De hadde fått opplæring i både lysets og mørkets muligheter både av Gud og hans tolv hjelpere, men hadde selv ingen *erfaring* med mørket, og de som ikke har blitt stilt overfor mørket, kan aldri noen sinne bli ytende individer, men vil for alltid forbli umodne, og derfor måtte Gud på et eller annet tidspunkt la englene møte mørket, ellers ville de for alltid forbli som barn, åndelig sett. De av englene som hadde valgt å studere de mer vitenskapelig betonte sidene ved livet, begynte etter hvert å mene at valget burde falle på dem, da de syntes at de burde være de mest velegnede til å lede de umodne åndene Gud ville skape, og de dro ofte til det vakre riket der menneskene skulle ha sine boliger – jordkloden. Og etter hvert våknet den selvbeundrende tanke ganske umerkelig hos dem, og de hadde i realiteten allerede da falt for mørket, og mørkets makt over deres tanker akselererte i styrke, uten at de selv var klar over det. Og det var de av englene som var mer kunstnerisk anlagt, som maktet å motstå mørket, for de avvist øyeblikkelig mørkets fristelse, og lot dermed ikke mørket få innpass i sine tanker. Betegnelsene de yngste og de eldste blir for øvrig kun benyttet i Vandre mot Lyset! for å skille mellom de av englene som falt for mørket, og de som ikke gjorde det. I virkeligheten ble de alle til i samme øyeblikk.

Når de åndelige vesener inkarnerer som mennesker, kan viljen og tanken være både sterkere og svakere hos både menn og kvinner, alt etter som hva de har fått med seg i sin menneskelige personlighet. Gjennom beskyttelseslaget, mellom den fysiske og den åndelige hjerne går det en lystråd, som er vevd inn i den åndelige hjerne, og hvilke egenskaper fra den åndelige personlighet mennesket vil være utstyrt med, avhenger av hvilke områder i den psykiske hjernen lystråden er innvevd i. De yngste tar f. eks. med seg kun en meget, meget liten brøkdel av sin fulle personlighet når de inkarnerer på jorden. Beskyttelseslaget forhindrer at resten av den åndelige personlighets viten og erindringer når frem til vår jordiske bevissthet.

Vandre mot Lyset! er for øvrig meget klar når det gjelder kvinnenes hovedansvar for å ta vare på sine barn, og for å gi dem en god oppvekst og oppdragelse, og mens barna er små, bør omsorgen for barna være alle kvinners hovedoppgave! Dette er det aller første Gud spør enhver kvinne om når hun vender tilbake etter endt jordeliv; om hun har tatt vare på sine barn mens de var små. Barn som lider under manglende omsorg, vil ofte bære preg av det resten av sitt liv, og vil mye lettere bli offer for ulike fristelser og vil kunne ha vansker med å finne en trygg plass som gode samfunnsborgere. Dette synet på kvinnenes spesielle ansvar for barna går ganske på tvers av tidsånden i mange vestlige land, der mange kvinner ønsker å delta i samfunnslivet eller skape seg en yrkeskarriere heller enn å vie seg helt og holdent til barna, og her er mange altså ikke helt i overensstemmelse med Guds vilje i vår tid. At kvinnene har hovedansvaret for barna fritar selvfølgelig ikke fedrene for ansvar, tvert imot; men deres ansvar dreier seg først og fremst om å sørge for sin families trygghet økonomisk og fysisk. Og når barna er blitt voksne og ikke lenger er avhengig av foreldrenes omsorg, er kvinnenes rett til deltagelse på alle områder hun måtte ønske i samfunnslivet en selvfølge!

Også når det gjelder abort er Vandre mot Lyset! tindrende klar; abort er i alle tilfelle et onde, og bør kun utføres i de tilfellene der morens liv står i fare dersom svangerskapet fullføres. At svangerskapet er uønsket eller ikke passer inn i kvinnens eller mannens planer, kan ikke rettferdiggjøre at man tar livet av det lille fosteret, som er helt og absolutt uskyldig i sin egen tilblivelse, og alle som bidrar til en abort påtar seg et overordentlig stort ansvar ved å ofre den aller svakeste parten, nemlig barnet. I de tilfellene der en kvinne er blitt gravid på grunn av en voldtekt, vil man fra oversanselig side oppveie denne uretten ved å knytte en høy ånd til avkommet, slik at barnet vil bli en meget stor glede og berikelse for kvinnen og hennes familie!

Da Ardor var vendt tilbake, fikk de eldste som fremdeles var inkarnert som mennesker beskjed om det, og Gud ba dem om frivillig å få fastsatt en ny dødsdag, slik at de alle kunne vende tilbake på et langt tidligere tidspunkt enn planlagt av Ardor da han inkarnerte dem. Men kun meget få godtok dette, og da Gud aldri tvinger noen, var det deres eget valg som avgjorde. De som valgte å leve videre på jorden, ble da bedt om å få begrenset sin evne til å fjerne seg fra kroppen under søvn, slik at de mistet muligheten til å bevege seg rundt på jorden over store avstander og gjøre skade gjennom sin onde tankepåvirkning. Dette godtok mange av de eldste, men noen nektet også denne begrensningen, og de beholdt alle sine geniale evner, som alle de eldste er utstyrt med – og disse eldste fortsatte kampen mot lyset, og vi kjenner dem som f. eks. Adolf Hitler, Josef Stalin, Mao og flere. Men den siste av disse eldste døde før år 2000, slik at ingen av dem nå lever på jorden, og slike despoter som Hitler og Stalin vil derfor aldri mer oppstå. Heldigvis!

Gud lovet de yngste at lysere tider ville opprinne for alle dersom de ville følge «snarveien». Foto: Sverre Avnskog

Kristi tale.

Etter Ardors beretning følger Kristi tale, hvor han lover oss at han vil lede hver og en av oss gjennom vår vandring mot lyset, og han vil ikke slippe en eneste av oss før vi ved hans hjelp er ført frem til Guds rike! Og Kristus gjør rede for en del av de lovmessigheter som gjelder for menneskenes vandring på jorden, og han fremfører noen manende ord til oss alle, både til de unge og gamle, til dem som har et embete innen kirke eller samfunn og til den vanlige mann og kvinne! Kristus fremfører et budskap om kjærlighet, toleranse og fred, der vi alle tar vårt ansvar som mennesker på alvor, og ikke utsetter noen for urett eller lidelse. Og til dem som tråv feil, til de villfarne og de lidende, gir han det løfte, at han aldri vil svikte dem, og de som har mistet troen på at en bønn til Gud kan hjelpe, vil *han* aldri glemme å be for!

Guds tjeners tale.

Deretter følger en tale av en av Guds tolv tjenere, og den er på den ene siden en meget alvorstynget og manende oppfordring til menneskeheten om å komme seg videre fra det åndelige barnestadiet vi hittil har befunnet oss på, og talen er absolutt ikke uten refs, men den avslutter med noen av de vakreste og kjærligste ord man kan tenke seg og beskriver Guds

kjærlige lengsel etter oss på en meget betagende måte. Og vi får vite at Guds tålmodighet med oss er uendelig og hans kjærlighet til hver enkelt av oss er ubegrenset!

Lignelser.

Etter Guds tjeners tale følger et kapittel i Vandre mot Lyset! med en del lignelser diktert av Kristus. I løpet av årene fra ekteparet Agerskov først kom i kontakt med det spiritistiske og frem til dikteringen av det som skulle bli Vandre mot Lyset! Måtte de nødvendigvis gjennom en opplæringsfase, der de lærte seg å stole på de oversanselige åndene, og vennet seg til de arbeidsmetodene som skulle anvendes ved fremkomsten av det store budskapet. Det var i denne perioden at de fleste av lignelsene av Kristus ble diktert, og lignelsene er laget for å forklare og anskueliggjøre enkelte lovmessigheter i den åndelige og den jordiske verden, og mange av dem har også en forklaring, for å gjøre forståelsen enda lettere for den som leser.

Kommentaren.

Etter lignelsene kommer et stort kapittel som kalles kommentaren, og det er forfattet av Leo, Rasmus Malling-Hansens åndelige personlighet, og her følger han Ardors beretning, avsnitt for avsnitt, og utdyper og forklarer alle spørsmålene mer utfyllende. Blant annet forteller Leo at betegnelsene lyset og mørket må betraktes som abstrakte begreper, og er valgt fordi de i den jordiske verden best kan illustrere kontrasten mellom de to kreftene. Det er to sterkt magnetisk virkende krefter, og i og med at tanken og viljen forente seg med lysets poler, er lyset evig eksisterende, mens mørket er blitt forgjengelig, og i lyset finnes alt det godes mulighet, og i mørket alt det ondes. Gud skapte seg selv og alle sine skapninger av lyset, og derfor er vi alle lysvesener i diskarnert tilstand, selv om vi er ikledd et fysisk legeme når vi inkarnerer på jorden som mennesker. Både lyset og mørket finnes i mange former, fra det åndelige til det stofflige, og i Guds rike og i sfærene, er alt likeså virkelig som på jorden, for alt er bygget opp av stofflige lyspartikler, som riktignok er usynlig for det fysiske menneskets øyne. På samme måten fortoner de fysiske legemer seg som skyggeaktige og uklare sett fra den åndelige side. Våre fysiske legemer og alt fysisk stoff på jordkloden er bygget opp av mørkets groveste partikler. Det var altså egentlig Guds mening at jorden skulle være en lysklode, og at mennesket skulle være et lysvesen, slik at død og forgjengelighet ikke ville eksistere i den menneskelige verden, men de eldstes fall for mørket dro mørket inn over jordkloden og ødela den skjønne lysverdenen som Gud hadde skapt, og det var de eldste som skapte de første menneskene, men fordi deres tanker var forvirret av mørket, ble de første menneskeformene ikke særlig vakre, men mest å ligne med primitive apelignende menneskedyr. De apene vi kjenner i vår tid, er for øvrig fremkommet ved at de første menneskene paret seg med dyrene, for de eldste hadde utstyrt dem med en ustyrlig og sterk seksualdrift, for å sikre at arten skulle bestå. Det har vært en av oppgavene til de inkarnerte yngste å dempe seksualdriften hos mennesket, for den alt for sterke seksualdriften som de eldste nedla i mennesket har ofte medført at menneskene ikke klarer å leve med kun en partner, og heller ikke tar ordentlig vare på alle sine barn, når de f. eks. er født utenfor ekteskapet, som en følge av utroskap. Disse barna blir ofte skadelidende og får ikke den beskyttelsen og den kjærlighet og omsorg som foreldrene plikter å gi alle sine barn, enten de er født i eller utenfor ekteskap. Her har mange fedre syndet grovt opp gjennom historien! Den sterke seksualdriften har også ofte medført at de yngste har blitt helt uegnet til å utføre de storgjerningene de hadde planlagt fordi de eldste har klart å vekke deres begjær og gjøre dem umettelige på det seksuelle området, og dette har ofte trukket så mye mørke omkring dem at

de har blitt brakt helt ut av kurs. I og med at de yngste har konsentrert mye av sine krefter på å rense Jesu lære, og heve menneskene på det kulturelle området, er seksualdriften hos mennesket i dag kunstig sterk, og i fremtiden vil det være en viktig oppgave for de yngste å dempe driftene og gi en mer kultivert seksualdrift i arv til de fremtidige slekter.

Kommentaren er forfattet av Leo, Rasmus Malling-Hansens åndelige personlighet. Her ses Malling-Hansen på et maleri fra 1887 av Malthe Engelstedt sammen med noen av sine gode venner. Fra venstre: Erik Ritzau, Ludvig Feilberg, R. Malling-Hansen, Anna Ritzau og Johannes Kaper. Copyright: Privat

Boliger i sfærene.

Da Gud på noen av de eldstes bønn påtok seg ansvaret for deres elendige skapninger, skapte Gud seks nye verdener rundt jordkloden, og han la dem utenfor det ødelagte riket, og den ene utenfor den andre som lag med kuler utenpå hverandre og han skapte dem slik at de ble lysere og lysere jo lengre vekk fra jordkloden man kom. Her har menneskene og de yngste sine boliger mellom inkarnasjonene, og de yngste åndene bor i riket som ligger nærmest jorden, og etter hvert som de når lengre i sin modenhet, får de nye boliger i verdenene lengre vekk fra jordkloden. Aller ytterst, i 6. sfære, har de yngste deres boliger, og her bor de mens de leder menneskenes vandring som deres skytsånder, for hvert menneske blir overvåket av en av de høye ånder, en av de yngste eller en av de eldste som vendte om på et meget tidlig stadium, og nå arbeider i lysets tjeneste. Skytsånden kan man betrakte som en forsterket samvittighet, og

den søker å lede oss inn på de veiene som vi har planlagt å følge før vår inkarnasjon, og den beskytter oss også mot truende farer, dersom vi ikke gjennom våre egne synder fra tidligere inkarnasjoner, har brakt oss selv inn under gjengjeldelsesloven og mangler beskyttelse i visse situasjoner. Har vi før vår inkarnasjon planlagt å utføre spesielle gode handlinger, søker skytsånden også å vekke vår interesse for de områdene vi har planlagt å virke innenfor. For de yngstes vedkommende vil det ofte dreie seg om å skape nye oppfinnelser innen f. eks. vitenskap og medisin, utmerke seg som geniale og fredselskende jordiske ledere, virke som religionsreformatorer eller å skape ny kunst innen musikk, litteratur, malerkunst eller skulptur, for de yngste har til alle tider virket som menneskehetens foregangsmenn, og det er takket være deres utrettelige innsats at vi er brakt fremover, slik at vår tilværelse er blitt lettere for store deler av menneskeheten. Men fortsatt står mye igjen før hele menneskeheten kan få del i de godene som de yngste har gitt verden.

Gjengjeldelsesloven.

For å sikre seg at alt skulle være fullkomment rettferdig for menneskene på deres vandringer, skapte Gud gjengjeldelsesloven, og den fungerer ganske automatisk ved at vi alle må sone for våre synder, og alle onde tanker og handlinger vender seg til syvende og sist mot oss selv, slik at vi må lide for det onde vi har forårsaket for andre. Men over gjengjeldelsesloven står Guds kjærlighet og barmhjertighet, og den som angrer og ber om tilgivelse, vil ikke bli utsatt for gjengjeldelseslovens strengeste bestemmelser, men kan sone sine synder ved en kjærlighetsgjerning, der man f. eks. kan frelse like mange mennesker fra døden, som man har forårsaket dødsfallet til på grunn av f. eks. uansvarlig opptreden som pilot, togfører e. l. Men ved ett bestemt tilfelle kommer *alltid* gjengjeldelsesloven i sin aller strengeste form til anvendelse, og det er når man i en inkarnasjon har begått mord, og har klart å unndra seg straffen i den jordiske verden. Da blir man av Gud pålagt å *frelse* et menneske fra døden, men vil selv *mangle* skytsåndens beskyttelse, og frelsergjerningen vil da i de fleste tilfellene medføre at vedkommende selv blir alvorlig kvestet eller drept i redningsøyeblikket. Dersom et menneske ikke har fortidige synder av dette slaget å sone for, vil alltid skytsånden gi vedkommende advarsler dersom farer truer, og vil alltid kunne lede vedkommende unna livstruende situasjoner. Lyset mangler ikke midler til å beskytte vedkommende i så måte.

Menneskets tredelte bevissthet.

Nevnes må også Vandre mot Lysets forklaring av hvordan den menneskelige bevissthet er oppbygget. Vår bevissthet består av tre deler; den fysiske, den astrale og den åndelige hjerne. Vår fysiske hjerne har ingen selvstendig bevissthet, men fungere kun som en form for mottakerstasjon, omtrent som et TV-apparat som videreformidler de signalene det mottar. Vår astrale hjerne er oppbygget av mørkets finere partikler, og kan best sammenlignes med en automatisk beholder, der alle de inntrykkene vi mottar lagres og kan reproduseres uten noen selvstendig refleksjon. I den astrale hjerne ligger også våre instinkter og lavere drifter lagret, og også slektsarven, d. v. s. erfaringer og ferdigheter som slekten har oppsamlet seg gjennom århundrer, og som kan gå i arv til nye avkom. Den fysiske og astrale hjerne har vi til felles med dyrene, for alle levende skapninger består av både en fysiske og en astral del. Om ikke Gud hadde knyttet et åndelig vesen til det fysiske legemet, ville vi ha tenkt, reagert og levd som dyrene – helt uten en åndelig personlighet og en samvittighet. Men mennesket er i tillegg utstyrt med en åndelig hjerne, og det er her vår egentlige bevissthet befinner seg, og målet med menneskelivet er å la ånden være ”herskeren” i vår bevissthet, og alltid forsøke å følge det overblikket som ånden og vår samvittighet kan gi oss, og søke å foredle de nedarvede

instinktene i etisk retning. Instinktene kan være både gode og onde. Av de gode kan man for eksempel regne morsinstinktet, et instinktivt ønske om å beskytte de svake, hensynsfullhet o. s. v. Til de negative kan man regne trangen hos sterke individer til å dominere de svakere, en ustyrlig seksualdrift, tendens til voldelighet o.s.v. Ingen kan selvfølgelig fri seg fra sine instinkter, men vi kan alle forsøke å foredle dem, slik at vi gir bedre instinkter i arv til vårt avkom, slik at det vil bli lettere for dem å leve opp bedre i pakt med sin samvittighet, uten til stadighet å måtte kjempe mot onde tankeimpulser fra den astrale hjerne. Og i mange tilfeller er den automatiske beholderen som den astrale hjerne er, en absolutt nødvendighet, f. eks. når vi trenger å automatisere enkelte ferdigheter. Når man f. eks. skal lære å kjøre bil, er man helt avhengig av at de grunnleggende bevegelsene etter hvert blir automatisert og går av seg selv, slik at bevisstheten kan konsentrere seg om trafikkbildet, hvor man skal hen osv. Om man da ikke var utstyrt med den astrale hjerne, måtte bevisstheten hele tiden tenke på enhver liten bevegelse man skulle utføre, og man ville ikke være i stand til å utføre så mange handlinger på en gang, og langt mindre følge med i trafikken.

Eteropptegnelser.

I Vandre mot Lyset! får vi også kjennskap til en viktig årsak til at endringene i verden til det bedre tar såpass lang tid, til tross for at Ardor vendte tilbake til lyset for snart 100 år siden. For det første ligger mørket fremdeles tungt over jordkloden, og så lenge kun et lite fåtall mennesker har tilgitt Ardor, er de fleste mennesker fremdeles knyttet til Ardors forbannelser med et mørkebånd, og selv om mørkets trone står tom, slik at mørket ikke har en ledende intelligens, fortsetter mørket å forårsake krig, lidelse og død på jorden. Men Gud renser ut stadig mer mørke, og de yngste bidrar også i stor grad til å tilføre eteren lysenergi, så bedre tider er definitivt i ferd med å opprinne for oss alle, slik Gud lovet Kristus og de yngste da de påbegynte snarveien. Men den største anstøtsstenen mot forbedringer, er sannsynligvis at Ardor før sin omvendelse uttenkte onde planer for hva han kunne tenke seg skulle skje på jordkloden i de nærmeste århundrene, og disse onde planene ligger lagret i eteren som fremtidsbilder. Han laget eteropptegnelser både for enkeltpersoner og for hele nasjoner, og gir de som er ment å rammes seg først inn på de onde tankebanene som fungerer som eteropptegnelsenes utløsermekanisme, vil den ene onde tanken forsterkes og lede til den neste, som igjen vil lede til Ardors på forhånd uttenkte handlinger. Slike eteropptegnelser ligger bak mange av de onde hendelsene på jorden, og både første og andre verdenskrig var uttenkt og planlagt av Ardor. Når eteropptegnelsene først er lagret i eteren kan ingen slette dem, men Gud og de yngste gjør alt de kan for å forhindre at de skal komme til virkelighet på jorden, ved å forsøke å lede menneskene i de avgjørende øyeblikk, ved å advare dem mot å følge eteropptegnelsenes tankeinspirasjon. Og dersom alle mennesker til enhver tid følger sin samvittighet, vil ikke eteropptegnelsene kunne utløses, for de svekkes dersom vi motstår deres tankeinspirasjon, og er en eteropptegnelse tilstrekkelig svekket, kan Gud og de yngste lede dens onde tankestrømmer vekk fra jorden. Så det finnes kun *en* sikker måte å motstå eteropptegnelsene på, og det er ved alltid å følge sin samvittighet.

Spiritisme.

Vandre mot Lyset! inneholder også en kraftig advarsel til oss mot å beskjeftige oss med spiritisme og mot å forsøke å kalle på de døde. Til tross for at det var spiritismen som dannet grunnlaget for at de oversanselige åndene kunne meddele seg til seansekretsen rundt Johanne og Michael Agerskov, skjedde dette som et resultat av at de oversanselige åndene *kalte på dem*, og ikke omvendt. Og om man opplever at det kalles på en, skal man ikke nøle med å

besvare henvendelsen fra den oversanselige verden, men man skal i følge Vandre mot Lyset! aldri selv kalle på de døde, for det kan bringe store forstyrrelser inn i deres hviletid og forberedelser til deres neste inkarnasjon. Åndene har ikke Guds tillatelse til å besvare slike henvendelser, og om de gjør det, bryter de Guds lover, og vil selv kunne oppleve tilbakeslag som en følge av dette lovbruddet, og det kan sinke deres vandring mot lyset! Og det vil uansett aldri være de høyt utviklede åndene som svarer på slike henvendelser fra uforstandige mennesker, og svarene som fremkommer kan ofte være meget upålitelige og mer forvirrende enn opplysende.

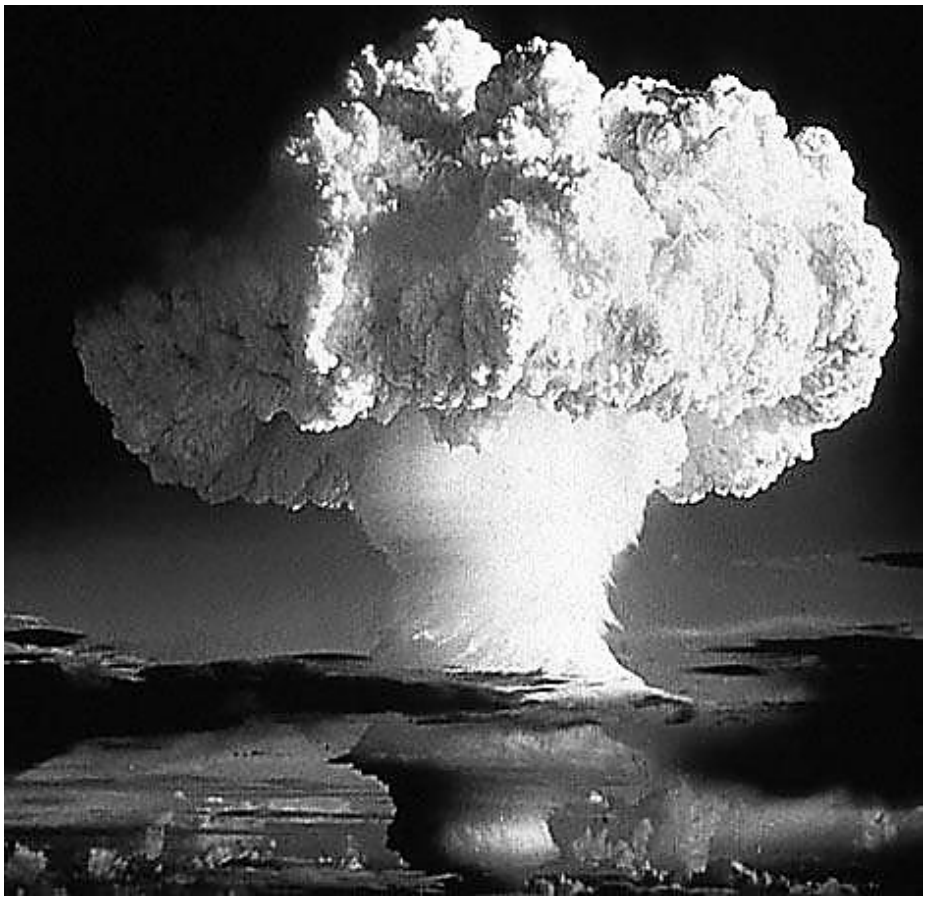

For å holde menneskeheten fast i mørket, skapte Ardor eteropptegnelser, som kan sammenlignes med "mentale bomber", lagret i eteren. Gir man seg først inn under en eteropptegnelses onde tankeinnskytelser, utløses en kjedereaksjon av onde tanker, og til slutt settes disse ut i livet som destruktive, ødeleggende handlinger, alt etter Ardors planer. Foto fra Internett

Samlende og avsluttende oversikt og etterskrift.

Det aller siste kapittelet i Vandre mot Lyset! er en samlende og avsluttende oversikt og en liten etterskrift. Her samles noen av trådene igjen og utdypes, og i etterskriften fortelles det om hvordan arbeidet med Vandrer mot Lyset! har foregått, og på siste siden underskriver den øverste åndelige lederen for verket med sitt navn fra sin siste inkarnasjon; R. Malling-Hansen, forhenværende prest og forstander ved det kgl. Døvstummeinstitutt i København, mai 1916.

Vandre mot Lyset! ble trykket og utgitt i Danmark i 1920, og etter anvisning fra oversanselig side, ble verket sendt ut til samtlige danske biskoper og til ca 60 prester. I følge Vandre mot Lyset! hadde alle disse før sitt liv lovet å arbeide for en reformasjon av den danske kirken på grunnlag av de opplysningene som var gitt i Vandre mot Lyset! En slik reformasjon ville ha gitt gjenlyd over hele verden, og ville ha beredt grunnlaget for lignende reformasjoner i mange kristne land, og menneskene ville ha fått et mye riktigere bilde av Gud og av sitt eget forhold til ham. I stedet for at mange fortsatte å henvende seg til Jesus i stedet for til Gud, og betraktet alle sin synder sonet av ham, ville menneskene lære å henvende seg til sin ånds fader alene for å få hjelp, og de ville ha kunnet lære at hver og en til fulle må ta ansvaret for sine egne handlinger. Dette ville ha styrket lyset på hele jordkloden, og mye mørke ville ha blitt utrenset! Men dessverre reagerte ikke den danske kirken – ja, sannsynligvis ble ikke Vandre mot Lyset! en gang lest av mange av prestene, for mørket var ennå så sterkt at det maktet å forhindre dem fra å oppdage hva slags gave de sto overfor. Vi vet bestemt at minst to av biskopene heller ikke hadde lest sin tilsendte utgave av VmL, for deres eksemplarer ble funnet i et antikvariat i Danmark og kjøpt av VmL-kjenneren Karsten Hagel-Sørensen. Ingen av bøkene var sprettet opp og de var altså uleste!

Hilsen til Danmark.

I tillegg til Vandre mot Lyset! består de "tre gylne frukter" av to øvrige bøker; "Hilsen til Danmark" fra 1915 og "Forsoningslæren og Genveien" utgitt i 1920. I 1929 og 1930 utkom dessuten to supplementer, der en god del spørsmål som ulike mennesker hadde stilt på grunnlag av VmL, ble besvart fra den oversanselige verden. Men det var altså "Hilsen til Danmark" som utkom aller først, og dette verket inneholder dikt skrevet av store avdøde danske diktere, kjent fra "gullaldertiden", en periode i Danmarks historie der en mengde av de yngste var inkarnert i Danmark for å skape verdenslitteratur. Mange av disse yngste befant seg i sfærene som diskarnerte på begynnelsen av 1900-tallet, og Gud gav dem i oppdrag å skape dikt i en stil som var meget typiske for dem da de levde på jorden som diktere og skapte sin litteratur. Disse diktene ble samlet i en bok som ble utgitt og sendt til mange litteraturkyndige i Danmark, og håpet fra oversanselig side var at de litteraturkyndige personene ville gjenkjenne dikterne og at de ved hjelp av sin innsikt og faglige dyktighet ville innestå for at de måtte være skrevet av de angjeldende dikterne. På denne måten kunne boken tjene som et bevis på åndens fortsatte liv etter legemets død. Men dessverre gikk det ikke som planlagt fra oversanselig side. Ingen av de litteraturkyndige som fikk tilsendt boken ønsket å stå frem som vitner for sannheten av diktenes fremkomst gjennom sitt kjennskap til dikterne. Enten hindret mørket dem i å gjenkjenne dikterne, eller de ønsket ikke eller turte ikke å risikere sin posisjon.

Forsoningslæren og Genveien(snarveien).

Den 30. mars ble hovedverket, "Vandre mot Lyset!" utsendt til de danske biskopene og ca 60 prester i den danske kirken. Litt senere det samme året ble "Forsoningslæren og Genveien" utgitt – forordet er datert juli, 1920. Ut fra hvordan kirkens menn hittil hadde reagert på mottagelsen av VmL, kan man kanskje anta at man fra oversanselig side allerede nå forsto at verket ikke ville slå gjennom på dette tidspunktet i historien og føre til den ønskede reformasjonen av den danske kirke. Men man ønsket tydeligvis å gjøre flere forsøk på å minne prestene om sitt løfte, og i "Forsoningslæren og Genveien" henvender tre åndelige personligheter seg til de danske prestene og biskopene, for om mulig å vekke dem til handling. Den første delen av boken er skrevet av Paulus, og han påtar seg her det fulle og

hele ansvaret for at den falske forsoningslæren fikk innpass i Jesu lærer, og han søker gjennom å forklare de jødiske reglene for hva som kunne godtas som et sonoffer for Gud og sammenholde dem med forholdene omkring Jesus korsfestelse å bevise at Jesu død på ingen måte kunne betraktes som et ekte offer, fordi korsfestelsen på viktige punkter stred mot de strenge jødiske reglene. Og Paulus ber dypt og inderlig om unnskyldning for sin skyld i at kristendommen ble en forvanskning av Jesu enkle og skjønne lære, og han ber oss om å forstå at han var motivert av sin egen store kjærlighet til Jesus, og at han ville gjøre Jesus enda større enn hva han faktisk var. Del nummer to er en tale av Kristus, og man kan tydelig merke hans store sorg over at de kristne har opphøyet ham til guddomsstatus, og han ber menneskene inderlig om å slutte å betrakte ham som Gud, for i egne øyne er hans kjærlighet kun å regne som et fnugg i forhold til hele universet sammenlignet med Guds kjærlighet til menneskene, og han ønsker ikke å være noe annet enn vår broder, og vi forstår at den guddomsbyrden som kristendommen har lagt på hans skuldre har vært uendelig tung å bære fordi den har satt Kristus i Guds sted, og forhindret at de kristne har henvendt seg direkte til Gud, vår ånds far, og heller bedt Kristus om hjelp. Det paradoksale er at mange av de kristne her går helt på tvers av et av Jesu aller viktigste budskap til menneskene, nemlig at hver enkelt har en direkte kanal til Gud i sitt hjerte. Den siste talen er ved Ignatius Loyola, og i en inderlig og manende tale til menneskene gjør han klart hvor uendelig mye en tilgivelse av Ardor vil bety, ved at man løses fra de forbannelsene Ardor har utslynget over menneskeheten, og dermed slår inn på den snarveien som Gud har vist oss i Vandre mot Lyset!

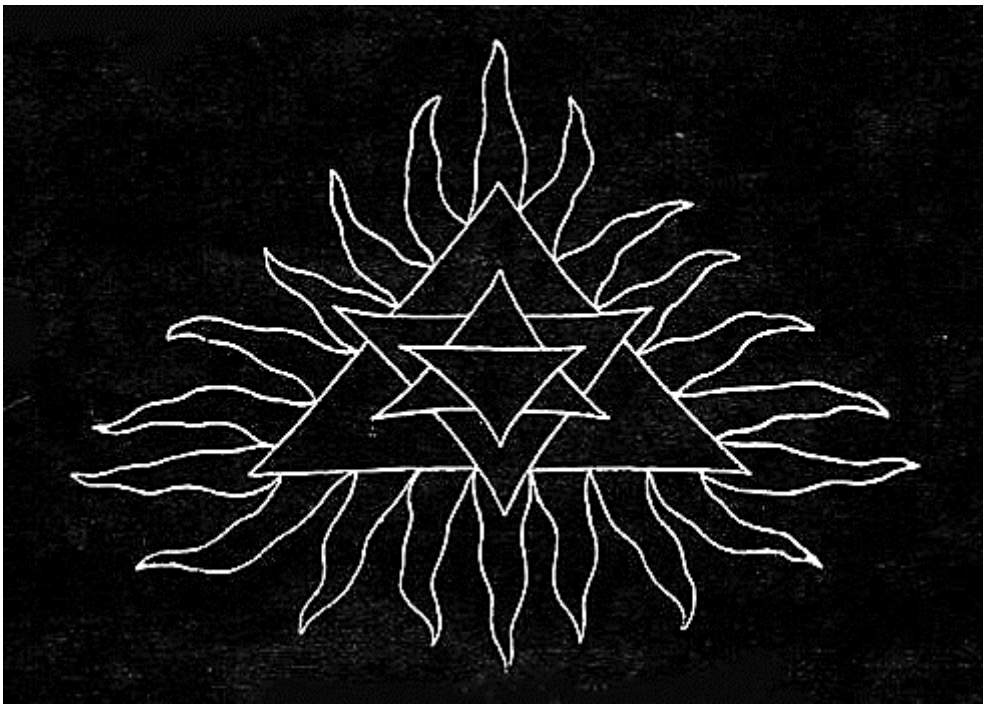

Johanne Agerskov fikk også beskrevet oldegyptiske symboler og gudeskikkelser sammen med noen av inkarnasjonsberetninger, slik at hun kunne tegne dem. Denne tegningen forestiller Rhas mangestrålede stjernesol - den øverste guddom

De to supplementene.

Da seansekretsen rundt herr og fru Agerskov ikke hadde flere spørsmål de ville ha svar på, ble arbeidet med VmL foreløpig avsluttet i ca 1915 og det ble utsatt til et senere tidspunkt å få

flere opplysninger fra den oversanselige verden formidlet til menneskeheten. Noen av de diskarnerte yngste fikk senere i oppdrag å fremkalle flere spørsmål på de ønskede områdene i tankene til noen av dem som hadde lest og tatt til seg Vandre mot Lyset! Deretter ble også disse spørsmålene besvart fra oversanselig side, og utgitt i to supplementer i henholdsvis 1929 og 1930. Mennesker med spesielt god språkfølelse vil kunne merke at språkføringen i supplementene skiller seg litt fra den i Vandre mot Lyset! Etter min mening, og det skyldes at svarene i supplementene ble overført til Johanne Agerskov på en litt annen måte enn hva som var tilfelle med Vandre mot Lyset! I VmLs tilfelle sto de yngste ved Johanne Agerskovs side og ga henne svarene i det danske språk ord for ord som tankeinspirasjon, og fru Agerskovs psykiske hjerne overførte ordene til hennes fysiske hjerne. Når besvarelsene til supplementene skulle gis, befant Leo seg ikke ved datterens side, men kunne være hvor som helst i universet, men han hadde en form for radiofonisk forbindelse med henne, og svarene på spørsmålene ble overført til henne i det "åndelige språk", og dette måtte i Johanne Agerskovs psykiske hjerne oversettes til dansk, som så ble overført til hennes fysiske hjerne. Derfor er svarene i supplementene i høyere grad enn i Vandre mot Lyset! gjengitt i mediets egen språkdrakt, og det kan av og til merkes, synes jeg. Men ifølge de oversanselige åndene, er alle svarene gjengitt til deres fulle tilfredsstillelse!

Selv om de danske prestene og biskopene ikke viste tegn til reaksjon, fortsatte de yngste likevel å holde kontakten med Johanne Agerskov åpen, for eventuelt å hjelpe henne med å besvare henvendelser vedrørende verket, og for å forsvare Vandre mot Lyset! mot eventuelle angrep i mediene. Dessverre ble Michael Agerskov alvorlig syk av en muskellidelse etter et hardt angrep av Spanskesyken i 1928, og på slutten av 1920-tallet og begynnelsen av 30-tallet ble han stadig svakere, og ble til slutt sengeliggende pleiepasient. Dette førte til store belastninger for Johanne Agerskov og datteren Inger, og i en periode virker det som fru Agerskov betraktet sin gjerning som medium for den oversanselige verden for avsluttet. Men et års tid etter at hr Agerskov døde (1933), da også hjertemuskelen ble angrepet av lammelsen, startet hun opp igjen med å besvare henvendelser.

En del av Johanne Agerskovs brevbesvarelser er også samlet og utgitt i Johanne Agerskovs Copibøger 1-4, og også disse brevbesvarelsene inneholder i mange tilfeller viktig informasjon om de oversanselige sannheter, men ikke alle brevene er diktert fra oversanselig side, men er forfattet av fru Agerskov ved hjelp av inspirasjon, eller helt og holdent av henne selv, så de må i en del tilfeller vurderes som en litt mer usikker kilde enn Vandrer mod Lyset! og de tilhørende skriftene.

Med disse verkene har de oversanselige åndene, med god assistanse fra sine jordiske medhjelpere, løftet vekk en flik av det hemmelighetens slør som har skjult den åndelige verden for menneskene. Og med dette arbeidet har de alle sørget for at det gamle bibelordet til fulle kan gå i oppfyllelse også når det gjelder de store gåtene i livet, som menneskeheten har grublet over i årtusener: "Den som søker han vil finne!"

Måtte mange mennesker i den nærmeste fremtid bli oppmerksom på den gullgruven som er gitt oss med Vandre mot Lyset!

Oslo, 06.03.10

Johanne Agerskov - lysets budbringer.

"Hun havde et smukt, fint og ædelt ansigt og en skarp intelligens; men selv om hun havde fået en god uddannelse og en tid havde været privatlærerinde, var hun langt fra i besiddelse af samme omfattende viden som sin mand. Derimod var hun i besiddelse af en sjælden højhed og værdighed i sin tale og fremtræden, ..."

Slik beskriver forfatteren Chr. Jørgensen Johanne Agerskov i sin selvbiografi "Årene der gik" fra 1968. (s. 145). Det finnes ikke særlig mange øyenvitneskildringer av Johanne Agerskov - men de få som finnes, som f. eks. Chr. Jørgensens, vitner om en kvinne med en meget spesiell karakter. Og mennesker som møtte henne, glemte ikke lett den spesielle utstrålingen fra hennes øyne, og hennes skikkelse. Johanne Agerskov så lenge ut til å få et ganske tradisjonelt livsløp; som så mange kvinner av hennes tid fikk hun ingen høyere utdanning. Hun arbeidet som ung noen år som lærerinne, men ble snart gift, fikk en datter, og viet sitt liv til sin familie - som hustru og hjemmeværende husmor, og hadde ikke andre tanker om sitt liv enn at hun ønsket å utføre sin gjerning som mor og hustru på best mulig måte for sin datter og sin mann.

Johanne Agerskov, født Malling-Hansen, 1873-1946), og datteren, Inger Johanne Agerskov, 1900-1968. Foto: Privat

Ektemannen, Michael Agerskov, 1870- 1933, fotografert av sin datter, Inger Agerskov. Foto: Privat

Lyset seier i den åndelige verden.

Men tiden skulle vise at hun hadde et ganske annet livsløp foran seg. Hun hadde nok opplevd eksempler på at hun hadde en spesielt velutviklet intuisjon og forutanelse om kommende hendelser, men lite ante hun i disse årene på begynnelsen av forrige århundre, om at hun, sammen med sin mann, skulle komme til å oppleve kanskje de mest ekstraordinære opplevelser noe menneske har opplevd. Og vi som kjenner det store verket, Vandre mot Lyset!, som ble til takket være Johanne og Michael Agerskovs uegennyttighet og usvikelige tillit til lysets krefter, vi vet at den innsatsen de sammen gjorde for menneskeheten, i realiteten muliggjorde det absolutte vendepunktet i jordklodens historie. Gjennom deres kjærlige og medfølende bønn for ham som først falt for mørket, og som bærer ansvaret folidelse og død på jorden - djevelen - ble han forløst fra mørket, og mørket sto med ett uten

en ledende intelligens. Med dette hadde lyset seiret i den åndelige verden, og fra da av var det kun et tidsspørsmål før lysere tider ville inntre også på jorden. Og takket være Johanne Agerskovs gudegitte mediumitet kunne endelig en sammenhengende og uforfalsket beretning om menneskets opprinnelse, om vårt sanne forhold til Gud og om årsakene til kampen mellom det gode og det onde bringes gjennom til jorden fra den oversanselige verden!

Johanne Agerskovs mor, Cathrine Georgia Heiberg, 1841-1876. Hun fødte 7 døtre i årene 1866-1875, og døde meget tragisk i 1876 da hun skulle føde enda to pikebarn. Foto: Privat

Johanne Agerskovs far, Rasmus Malling-Hansen, 1835-1890, oppfinner prest og forstander ved Det Kongelige Døvstumme-instituttet i København. Han etterfulgte sin svigerfar i denne stillingen i 1865. Foto: Privat

Johanne Agerskovs stemor, Anna, født Steenstrup, 1842-1897. Rasmus Malling-Hansen giftet seg med henne i 1880, da Johanne var ca. 7 år. Foto: Privat

Født inn i en slekt av meget begavede mennesker.

Johanne Agerskov ble født i København i 1873, som den 5. datteren av prest og forstander ved Det Kongelige Døvstummeinstitutt, oppfinneren Rasmus Malling-Hansen, 1835-1890, og hans hustru Cathrine Georgia, født Heiberg, 1841-1976.

Rasmus Malling-Hansen var en mann av enkle kår - født i Hunseby, Maribo, som eldste sønn av læreren Johan Frederik Hansen, og Juliane, f. Matzen(1809-1885), datter av forpakter Matzen ved Knuthenborg gods. Faren døde av tyfus allerede da Rasmus var 5 år, og moren Juliane flyttet da tilbake til sin fosterfar, Rasmus Malling, som også ble hennes tre sønners fosterfar. Rasmus Malling var en eldre, velutdannet mann, og moren, Juliane blir betegnet som en usedvanlig klok og dyktig kvinne.

Rasmus Malling-Hansen viste seg snart som en meget talentfull og elskverdig ung gutt, og takket være økonomisk støtte fra Lehnsgreven av Knuthenborg, ble han utdannet til lærer ved Jonstrup i 1854, og tok senere teologisk embetseksamen i 1865. Han var en særdeles fargerik person, og hans livsløp var preget av nytenkning, fornying og oppfinnsomhet - både i hans arbeid som forstander og prest ved Det Kongelige Døvstummeinstituttet i København (1865-1890), men også i hans private virksomhet som oppfinner og vitenskapsmann. Han oppfant

verdens første kommersielt produserte skrivemaskin, skrivekuglen, i 1865, og han gjorde banebrytende oppdagelser vedrørende barns vekst i perioder.

Cathrine Georgia Heiberg var datter av Malling-Hansens forgjenger som forstander ved Døvstummeinstituttet, Søren Johan Heiberg (1810-1871) og hans hustru, Engelke Marie f. Rørdam (1814-1855). Engelke Marie fødte i alt 9 barn før hun døde i 1855, og Søren Johan Heiberg giftet seg da med hennes to år eldre søster, Emma (1812-1897), som ble barnas stemor. Slekten Heiberg er en meget gammel slekt, med forgreninger i både Danmark og Norge, og har fostret en mengde begavede kvinner og menn, både innen kunst og vitenskap, og alle Cathrines brødre fikk høyere utdanning, og drev det meget langt innen sine respektive fagfelt. Søren Johan Heiberg var kjent som en dyktig mann, men streng og konservativ, som helst holdt seg til de opptrukne baner. Han var også en personlig venn av den danske dronningen, og hun brukte ham ofte som personlig rådgiver.

Rasmus Malling-Hansen sies å ha møtt sin andre kone, Anna, allerede i sine unge år. Og etter sigende skal de to ha forelsket seg. Men da Anna kom fra Københavns øvre sosiale sjikt, og unge Rasmus kun var en fattiggutt av folket, så kunne det ikke bli noe mellom de to. Men i sin første periode som lærer ved Døvstummeinstituttet, fra 1859 til 1861 ble han kjent med forstanderens datter, Cathrine, og de ble forelsket og forlovet seg, før Malling-Hansen sluttet for å fullføre sine teologistudier, og også arbeidet noen år ved Døvstummeinstituttet i Slesvig.

Og i 1865 var Malling-Hansen tilbake i København, og samme året sto bryllupet, og han fikk sin elskede Cäthe! Alt tyder på at de i deres ekteskap, som varte fra 1865 til 1876, da Cäthe døde tragisk av barselfeber, levde et meget lykkelig og kjærlig samliv! Malling-Hansen var en familiekjær mann, og meget opptatt av sine døtres ve og vel, deres barnesykdommer, deres små fremskritt og deres utfordringer. Om alt dette skriver han meget levende i sine mange brev som er bevart, til sin mor og sine to brødre. Og den lille Johanne nevnes, i likhet med sine 6 søstre, hyppig i disse brevene fra 1870-tallet. Det Malling-Hansen'ske hjem var åpent for besøkende, og familien førte et meget aktivt sosialt liv. De bodde i forstanderleiligheten ved Døvstummeinstituttet, en leilighet med 11 rom, så de kan ikke ha hatt særlige plassproblemer, og vi vet at Johanne delte rom med sine to yngre søstre, Karen (født i 1874) og Marie (født i 1875). På baksiden av bygningen, hadde de en hagestue med utgang til en stor privat hage, med en vakker accacia, som ble plantet da Døvstummeinstituttet var nybygget, og her lekte småpikene når været var godt, og de ikke ellers var syke i skarlagensfeber eller andre barnesykdommer!

Johanne Agerskov opplevde i løpet av sine unge år å miste tre av sine eller nærmeste omsorgspersoner - før hun var fylt 25 år. Tragedien rammet familien første gang da hun var kun 3 år. I 1876 døde hennes mor av barselfeber, og pikebarnet hun fødte, døde med henne. Som så mange kvinner av denne tid, fødte Cathrine barn i rask rekkefølge, til kroppen ikke maktet mer, og de mange barnefødslene ble hennes bane. En av etterkommerne etter Johannes søster, Marie, Gerda Forman Jensen, har uttalt at jordmorens dårlige hygiene forårsaket dødsfallene. Og om Johanne Agerskov var så ung at hun neppe kan ha forstått så meget av hva som foregikk, kan det likevel ikke ha unngått å sette sine spor i hennes sinn, å miste sin mor som 3-åring. Fra "Nogle psykiske Oplevelser" vet vi at Malling-Hansen fikk ansatt en pleiemor til sine døtre, og livet gikk videre. Kanskje var tapet av moren i så ung alder en av grunnene til at Johanne ble så sterkt knyttet til sin far, for at hun elsket sin far meget høyt er det ingen tvil om.

Men i 1880 traff Malling-Hansen igjen sin ungdoms elskede, og hun hadde ventet på sin Rasmus, og ikke giftet seg, til tross for flere friere, blant annet fra mannen som grunnla Carlsberg Bryggerier. I 1880 giftet de seg, og av brevene de skrev, fremstår Anna Steenstrup som en meget varm og klok kvinne, som fullt og helt tok til seg barna som sine egne.

Slik ligger Døvstummeinstituttet i dag - en fredelig, gulkalket bygning hvor det fremdeles drives undervisning av døve. I kjelleretasjen ligger Døvehistorisk Selskabs museum, som viser mange historiske hendelser fra bygningens historie. Familien Malling-Hansens leilighet lå i den midterste etasjen, til venstre, fra B'en og videre bortover, til bygningen gjør en sving. Kjøkkenet lå akkurat i hjørnet, og hadde utsikt mot skolegården. I dag er leiligheten omgjort til klasserom og lagerplass. Bildet til høyre er tatt fra døren ut til hagen, og det store Accacia-treet. Begge fotografier: Sverre Avnskog.

Varsel om kommende begivenheter.

I sin bok om Vandre mot Lysets tilblivelse, forteller Johannes ektemann, Michael Agerskov om noen meget spesielle hendelser fra hans og Johannes barndom. De hadde som helt unge noen opplevelser, som de ikke den gang var i stand til å forstå, men som sett i lys av deres senere erfaring kan forklares på en fullkomment logisk måte.

Agerskov forteller at hans kone som liten led av søvnløshet, og at hun hadde den vane å legge sitt hode helt inntil sengekanten, og dette resulterte i at hun fikk dype avtrykk i pannen. Dette var etter at hennes mor, Cathrine Heiberg var død, og hun og hennes seks søstre hadde en pleiemor, som skjente på Johanne for hennes uvane, og plasserte henne midt i sengen med streng beskjed om å ikke flytte seg ut til kanten. En natt, mens hun lå våken i sin vante stilling, opplevde Johanne at noen plutselig kløp henne hardt i nesen, og hun ropte høyt til vedkommende om å la være. Hun var sikker på at det var en av de to yngre søstrene, Karen eller Marie, som hun delte rom med, som hadde kløpet henne, men de lå langt unna og sov, og de kunne umulig ha rukket tilbake til sine senger, og andre var det ikke i rommet. Johanne forsto selvsagt ikke hva som kunne ha skjedd, men husket ofte episoden siden. Og forklaringen må ha vært at en ånd med evnen til å materialisere sin hånd, og til å ta et ordentlig "nesetak", må ha gjort henne dette pek.

Den neste meget usedvanlige hendelsen Michael Agerskov forteller om, er en episode han selv kunne erindre fra sin barndom - i ca. 9 års alderen. En dag han befant seg tett ved sitt hjem, tollkontrollørboligen i Rørvig, sto plutselig en liten pike ved hans side. Han kjente henne ikke, visste ikke hennes navn og spurte henne heller ikke om hva hun het. Denne lille piken la sin hånd i hans, de snakket meget fortrolig med hverandre og oppholdt seg sammen en ganske lang tid, og Michael Agerskov kunne erindre at han syntes umåtelig godt om henne. Men plutselig var hun borte, like brått som hun hadde dukket opp. Michael gjorde et par forgjeves forespørsler etter henne, men nevnte ellers ikke episoden for noen.

Da Johanne Agerskov, i 15 års alderen første gang kom til Rørvig overrasket det henne hvor bekjent området rundt Michael Agerskovs barndomshjem virket på henne, mens selve byen og omegnen var helt ukjent for henne. Og da Johanne og Michael Agerskov som voksne hadde kommet i kontakt med Johanne Agerskovs avdøde fars ånd, ga han dem en forklaring på den omtalte episoden. Da Johanne og Michael før sin inkarnasjon hadde lovet å finne hverandre, og sammen bli de midlere som kunne bringe lysets sannheter til jorden, hadde Johanne Agerskovs skytsånd en gang hun var syk, og sov, brakt hennes ånd til Michael Agerskovs hjem, og gjennom lysutstålinger materialisert hennes ånd slik at hun for Michael fremsto som et levende barn. Dette var blitt gjort for allerede den gangen å knytte et psykisk bånd mellom de to. Det var meget om å gjøre at deres arbeid som jordiske midlere skulle lykkes, og materialisasjonen ble selvfølgelig gjort med Guds tillatelse.

Johanne Agerskov som helt ung pike, sammen med sine søstre Karen, 1874-1955, til venstre, og Marie, 1875-1945, til høyre foran. Fotografiet stammer, i likhet med de to andre fotografiene av søstrene Malling-Hansen, fra Emmas fotosamling, og var opprinnelig revet i to. Jeg har fått det digitalt reparert. Foto: Privat.

Fra venstre, Zarah, 1870-1910, Emma, 1869-1954, og Engelke, 1868-1949. Emma var en varm tilhenger av VmL hele sitt liv, og en god støttespiller for Johanne. Foto: Privat

De tre eldste søstrene samlet på et brett: Fra venstre, Emma, Juliane, 1866-1920 og Engelke. Juliane var den av søstrene som først ble interessert i kontakt med den åndelige verden. Foto: Privat

Michal Agerskov forflytter seg så noen år frem i tid, til 1890, da Johanne Agerskov var 17 år. En mørk høstdag det året døde hennes far meget brått av et hjerteslag på veg hjem fra et møte med sine losjebrødre. Han falt om på gaten med fryktelige smerter i brystet. To personer observerte det som skjedde, og forsøkte å hjelpe ham, men det var dessverre for sent, og hans lik ble fraktet hjem og lagt til hvile på hans arbeidsværelse. Johanne hadde vært meget glad sin far, og den neste dagen sto hun i stuen med ryggen til døren der farens lik lå og så ut i hagen, mens hun sorgfullt tenkte på hvor tungt det ville bli å ikke mere skulle få oppleve sin far i levende live. Mens hun sto slik i sine egne tanker, hørte hun plutselig sin fars stemme, høyt og tydelig, som sa: "Jeg er ikke død, jeg lever!" Full av overraskelse og glede tenkte hun at hennes far likevel ikke var død og hadde kommet inn uten at hun hadde hørt lyden av døren. Hun vendte seg om for å se ham, men der var ingen. Hun tenkte at han var gått videre for å fortelle også til søstrene og stemoren at han ikke var død, men intet skjedde og stuen var like tom, og hun åpnet døren til arbeidsværelset, og fikk se sin fars lik ligge stille og fredelig i samme stiling som han var blitt lagt i.

Johanne Agerskov var meget beveget over det hun hadde opplevd, men talte ikke med noen av søstrene eller stemoren om det - ikke før hun var voksen nevnte hun episoden for andre. Hun hadde i så ung alder ingen mulighet for å forstå hva som var hendt, men med den viten hun senere fikk - om at menneskeånden lever videre etter det fysiske legemes død, kunne episoden forklares fullkomment logisk. I realiteten hadde hennes far, selv om hun ikke visste det, gitt henne det første bevis på at ånden lever videre, og det skulle ikke bli siste gang hun var i kontakt med sin avdøde fars ånd.

Vi kjenner ikke i detalj til hva som skjedde videre i den unge Johanne Agerskovs liv etter farens død. Men det er kjent at hun noen år senere tok seg arbeid i Slagelse på Frk Branners pikeskole. Så vidt jeg har kunnet finne ut, arbeidet hun der i tre år, fra 1895 til 1895, og hennes søster, Emma, arbeidet ved den samme skolen, men hun fortsatte helt til hun giftet seg, og var ansatt i hele åtte år. I følge brev Emma, som ble gift Mathiesen, senere skrev, bodde også de to søstrene sammen i denne perioden. Johanne underviste i fagene skrivning, tegning og gymnastikk mens søsteren som hadde bodd i England et år, underviste i engelsk og dansk. Johanne la aldri skjul på at hun ikke betraktet seg selv som videre begavet, og skrev senere at hun aldri hadde hatt noen særlige evner i å formulere seg. Men hun var en stolt og viljesterk kvinne, og kunne være meget direkte og rett frem i sine uttalelser, og jeg kan ikke tenke meg annet enn at hun sikkert har styrt de unge elevene med en myndig hånd, og disiplinen har det sikkert ikke vært noe problem med å opprettholde!

Men Johanne Agerskov forlot sin lærerpost i Slagelse allerede i 1895, uten at vi vet hva som var årsaken til dette, men kanskje kan det ha hatt sammenheng med at hennes stemor, Anna, omtrent på denne tiden ble alvorlig syk. I nekrologene er det ikke oppgitt hva slags sykdom hun led av, men det er nærliggende å tenke seg at det må ha vært kreft, for hun gjennomgikk flere store operasjoner, som dessverre ikke kunne helbrede henne, og hun døde i 1897 bare ca 55 år gammel – omtrent like gammel som hennes elskede Rasmus var da han døde. Kanskje ville Johanne komme til København for å pleie sin syke mor? Det vet vi ikke med sikkerhet. Men i Nathionaltidende for 24. januar 1896 opplyses at J. Malling-Hansen er konstituert som førstelærerinne ved Døvstummeinstituttet i København. Med stor sannsynlighet arbeidet hun et år også etter morens død sammen med søsteren Engelke ved Gamle Bakkehus Aandssvageanstalt. Det står i hvert fall en E. Malling Hansen oppført som ansatt fra 1892-1898 og en J. Malling Hansen som vikar fra 1897-1898 i skolens 50 års jubileumsbok fra 1905. Og i følge forfatteren Christian Jørgensen, som kjente Johanne Agerskov personlig,

jobbet hun også en tid som privatlærerinne. Med stemorens død i 1897 hadde Johanne mistet både sin mor, far og stemor, men det må i alle fall ha vært godt at de var så mange søstre, og alt tyder på at det var et meget godt sammenhold dem imellom – i hvert fall i denne perioden. Johanne hadde sikkert også god støtte i disse årene fra sin forlovede, adjunkt og senere lektor Michael Agerskov, sønn av tollinspektøren i Nykøbing, Sjælland.

På baksiden av dette flotte bildet av hans døtre, har Rasmus Malling-Hansen skrevet årstallet 1886. Det ble sendt til Heiberg Museet i Sogndal i Norge, hvor det befinner seg i dag. Malling-Hansen var stolt av sine døtre, og de var også meget stolte av ham!

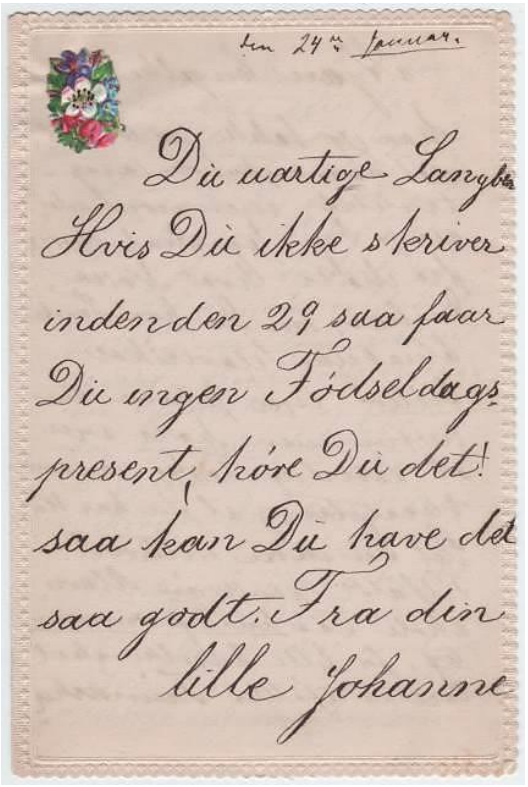

Km 24de Januar.

Du uartige Langbe
Hvis Du ikke skriver
inden den 29 saa faar
Du ingen Fødselsdags
present, hører Du det!
saa kan Du have det
saa godt. Fra din
lille Johanne

En hilsen fra den unge Johanne til søsteren, Engelke. Hun ble kalt "Langben" i familien, på grunn av sin høyde. Brevet har intet årstall, men er sannsynligvis fra 1884 da Engelke var huslærer hos en familie i England. Copyright: Familien

Johannes fremtidige ektemann, Michael Agerskov fotografert sammen med sine søsken (fra venstre): Henriette, Anna, Christian og Michael). Foto: Det Kongelige Bibliotek

Landskapsbilde fra Rørvig, hvor familien Agerskov bodde frem til Michael var ca. 10 år. Her hadde Michael en meget forunderlig opplevelse med en pike, som han siden forsto måtte være den lille Johanne. Bildet er malt av Agerskovs kusine, Kathinka Agerskov

Det siste fotografiet som ble tatt av Rasmus Malling-Hansen, bare noen måneder før hans død i september 1890. Foto: Privat

Dette vakre maleriet av forstanderboligens hage har tilhørt Johanne Agerskovs søster Emma, gift Mathiesen. Hennes etterkommere skjenket det våren 2006 i gave til Døvehistorisk Selskab. Kunstneren er ukjent. Foto: Jan William Rasmussen

Åndene søker kontakt!

Johanne og Michael giftet seg i 1899, og slo seg ned i København, der Michael hadde sitt arbeid på Marie Kruses Pikeskole. Johanne ble ganske snart gravid, og fødte parets eneste datter, Inger Johanne, i 1900. I de nærmeste årene etter fødselen artet deres liv seg ganske som for et vanlig ektepar i den øvre middelklassens København. Michael Agerskovs fagområde var litteratur, og i tillegg til å undervise skrev han også selv og utga flere diktsamlinger og noen romaner. Han utga også sammen med en kollega et dansk leseverk som gikk helt fra 1. klasse og opp til den høyere skolen. Dette ble bearbeidet og oversatt til svensk. Og mens hr. Agerskov hadde sin yrkeskarriere og sitt forfatterskap, styrte fru Agerskov hjemmet og tok seg av deres datter, og hadde heller ingen ambisjoner om noe annet. Johanne Agerskov var en vennlig kvinne, om enn noe reservert og tilbakeholden, og likte ikke så godt å få fokus på sin egen person. Men i løpet av året 1908 begynte de begivenhetene som skulle snu livet til ekteparet fullstendig på hodet, og spesielt for Johanne tok livet en retning som hun ikke hadde hatt den minste anelse om. Johannes eldste søster, Juliane Danckert, hadde lenge interessert seg for okkulte fenomener, og talte ofte med søsteren om kontakten med åndene, som hun opplevde ved såkalte bordseanser. Men Johanne var i begynnelsen meget skeptisk til dette, og ville nødig innlate seg på slikt selv. Så da hun en kveld opplevde at det ble anslått metalliske lyder hjemme i deres egen stue, ble hun meget bestyrtet og krevde at vedkommende som fremkalte lydene måtte stanse. Og hun ble ikke mer begeistret da en streng i deres piano ble anslått i det hun kom inn i deres stue. Men etter hvert lot hun seg overtale til å delta ved en bordseanse sammen med søsteren og noen andre, og da bordet straks helte mot henne, mente de andre at det måtte være noen som kalte på henne fra den oversanselige verden. Først da måtte hun, noe motvillig, innrømme at det virkelig så ut som noen forsøkte å komme i kontakt med henne fra den oversanselige verden. Ikke lenge etter arrangerte hun og ektemannen sin første bordseanse i sitt hjem, og det viste seg snart at Johanne Agerskovs evner som medium var helt ekstraordinære; Ved å stenge for sine egne tanker, kunne hun "høre" de tankene åndene innga henne, og dette ble begynnelsen på en

meget lang karriere som medium for de oversanselige åndene, og det som etter hvert åpenbarte seg for henne og hennes nærmeste overgår det meste av hva man kan forestille seg! Og i rollen som hennes åndelige leder i dette arbeidet opptrådte hennes avdøde fars ånd – Rasmus Malling-Hansen.

Johanne Agerskovs farmor, Juliane Hansen, 1809-1885. Hun var datter av forpakter Matzen ved Knuthenborg gods, men vokste opp hos sin fosterfar Rasmus Malling, som også ble fosterfar for hennes sønner. Foto: Privat

Morfaren, Søren Johan Heiberg, 1810-1871, forstander og prest ved Det Kongelige Døvstummeinstituttet i København. En personlig venn og rådgiver for den danske dronningen. Foto: Heiberg Museet i Sogndal, Norge

Mormor (og tante) Emma f. Rørdam, 1812-1897. Da Søren Heibergs første kone, den biologiske moren til hans barn, Engelke Marie f. Rørdam, døde i 1855, giftet han seg med hennes to år eldre søster, Emma. Foto: Heiberg Museet i Sogndal

Johanne Agerskovs eldste søster, Juliane gift Danckert, 1866- 1920, var den av søstrene som først ble interessert i spiritisme, og hun hadde også mediumistiske evner. Hun deltok i seansekretsen som mottok Vandre mot Lyset! - sammen med sin mann. Foto: Privat

Engelke gift Wiberg, 1868- 1949, arbeidet i en årrekke som lærer ved Det Kongelige Blindeinstituttet. Hun og Johanne Agerskov gjorde et kjempearbeid med å samle dokumentasjon om farens oppfinnelse, skrivekuglen. Hun stilte også spørsmål til Supplementene. Foto: Privat

Emma gift Mathiesen, 1869-1954, var en meget nær støttespiller for Johanne Agerskov i arbeidet med Vandre mot Lyset, og stilte spørsmål til Supplementene. Hun utga også et åpent brev til domprost Martensen-Larsen og forsvarte Vandre mot Lyset mot hans beskyldninger. Foto: Privat

Zarah, 1870-1910, ble gift med Fritz Bech, en meget sentral person i det danske døvstummemiljøet, og han skrev mange artikler om sin svigerfar, og bidro i høy grad til at Malling-Hansen ikke ble glemt. En av deres sønner utvandret til USA, hvor det fremdeles lever etterkommere etter ham. Foto: Privat

Karen, 1874-1955, var den eneste av søstrene som ikke ble gift, selv om hun hadde veldig lyst til det, som en av niesene skrev et sted. Vi vet at hun støttet helhjertet opp om søsterens mediumistiske virksomhet, og hadde alle verkene i sitt eie. Hun arbeidet hele livet som sykepleier i København. Foto: Privat

Den yngste søsteren, Marie, 1875-1945, ble gift med presten Axel Perch Forman, og de deltok i et tidlig stadium ved noen av seansene med ekteparet Agerskov. Men uoverensstemmelser gjorde at Maries forhold til den eldre søsteren etter hvert ble kjøligere, og ifølge en etterkommer i familien, var Agerskovs et emne man ikke talte om i familien. Foto: Privat

Hovedbygningen af 1859. Facade mod Nord.

Johanne Agerskov hadde ingen lang yrkeskarriere. Ved Frøknene Branners Pikeskole i Slagelse (til venstre) arbeidet hun som lærerinne i tre år. Samtidig med Johanne var også søsteren Emma ansatt ved skolen, og lillesøsteren Marie arbeidet senere også et år der. Bygningen er dessverre senere revet. Foto: Slagelse lokalhistoriske arkiv. Høyst sannsynlig arbeidet Johanne også et år ved Gamle Bakkehus Aandssvageanstalt som vikar, samtidig med søsteren, Engelke. Foto fra 50 års jubileumsboken fra 1905.

Lysets budbringer!

Det ble etter hvert ganske tydelig for Johanne og Michael Agerskov at de ble ledet av de oversanselige åndene frem mot en eller annen oppgave, men det ble ikke avslørt for dem med

det samme hva som egentlig var ønsket av dem. I den første tiden mottok de dikt fra avdøde mennesker, og etter hvert begynte de også å be for jordbundne ånder som ble brakt til dem, men det sto mer og mer klart for dem at de ble ledet frem mot et langt større mål. Og i mars 1912 kulminerte deres selvoppofrende arbeid med å be for de lidende åndene, da Kristus, som var den øverste lederen av dette arbeidet på åndelig side, brakte dem han som har falt dypest av alle, og som er ansvarlig for at livet på jorden er blitt et liv i synd, lidelse og død for menneskene; selveste djevelen, som i virkeligheten var en av Guds egne engler, som en gang for millioner av år siden falt for mørket sammen med en hel del av sine søsken. Og ekteparet Agerskovs tilgivelse og kjærlige bønn for djevelen, eller Ardor, som hans navn skal være fra nå av, førte til at hans erindringer om livet i Guds rike våknet, og dermed også sorgen og angeren over alt det onde han hadde gjort, og lysets ånder kunne bringe ham hjem til Gud, som straks tilgav ham. Dermed hadde lyset seiret i den åndelige verden, djevelens trone står tom, det finnes ingen intelligens som er mørket og ondskapens hersker og slave, og fra dette øyeblikket av var det bare et tidsspørsmål før lysere tider også vil inntre på jorden!

Men det Ardor har begått av ondskap mot menneskene, må hver enkelt av oss tilgi ham under et jordeliv, og derfor påla Gud Ardor å vende tilbake til ekteparet Agerskov etter et års hviletid, og fortelle sin historie til menneskene, og å fremsi en bønn om tilgivelse. Og med dette begynte det meget møysommelige arbeidet med å skape det verket som vi i dag kjenner som Vandre mot Lyset! Det ble til gjennom ukentlige seanser der noen av de oversanselige åndene dikterte Johanne Agerskov ved hjelp av tankediktat det de ønsket skulle nedskrives. Og Johanne gjentok høyt hva som ble inngitt henne i tankene, og en av de andre tilstedeværende nedskrev det gitte. I begynnelsen var det Ardor som dikterte – godt støttet av noen av lysets ånder, for hans dype sorg over alt det onde han hadde forårsaket, gjorde det vanskelig for ham å få alle sine tanker klart gjennom til mediet.

Etter Ardor, dikterte andre åndelige personligheter sine deler av verket, og etter flere års meget tidkrevende og trettende tålmodighetsarbeid, var Vandre mot Lyset! blitt til et sammenhengende hele, som inneholder ny viten på mange områder i livet, både innen religion, vitenskap og filosofi/etikk. Her gis for aller første gang en sammenhengende fremstilling av livets opprinnelse frem til våre dager, vi får kjennskap til årsaken til kampen mellom det gode og det onde og får presentert den sanne historien om Jesu liv på jorden, uten senere tiders tildiktninger og forvanskninger. Og alt dette kunne bli til takket være ekteparet Agerskovs kjærlige tilgivelse av Ardor, og deres tålmodige og selvoppofrende arbeid som medium og utgiver av ”Vandre mot Lyset!” og de tilhørende verkene, ”Hilsen til Danmark” (1915), ”Forsoningslæren og Genveien” (1920) og de to ”Supplementene” (1929 og 1930).

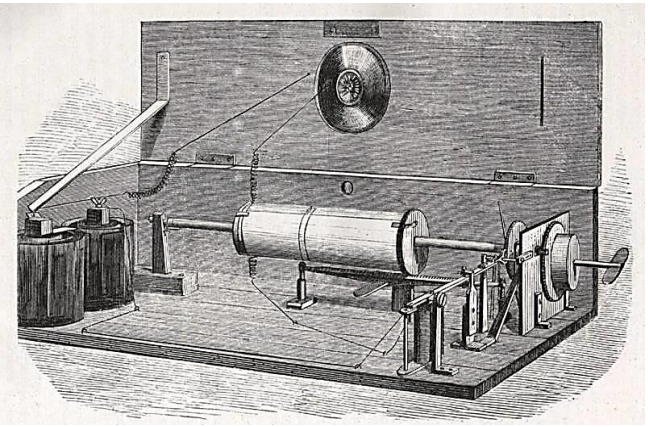

Den aller første offentlige utgaven av Rasmus Malling-Hansens oppfinnelse, den såkalte skrivekuglen. Den sto ferdig i 1870, og illustrasjonen viser innsiden av skrivekuglen, med batteriene til venstre. Tastaturet var på oversiden av lokket

Det finnes kun to bevarte modeller av den første skrivekuglen fra 1870, som var innebygd i en trekasse. Ovenstående eksemplar er fotografert i Teknisk Museum i Helsingborg. Foto: Sverre Avnskog

Johanne Agerskov og farens oppfinnelse - skrivekuglen.

Johanne Agerskov hadde naturlig nok et meget spesielt forhold til sin far, Rasmus Malling-Hansen! Både Johanne og de andre søstrene elsket og respekterte deres far meget høyt fra ungdomstiden, og det nære samarbeidet om Vandre mot Lyset! skapte også selvfølgelig meget tette bånd mellom far og datter. Det var derfor ganske naturlig at Johanne Agerskov sto frem for å forsvare faren, da direktøren for Polyteknisk læreanstalt, professor Harald Immanuel Hannover i en avisartikkel i Berlingske Tidende i 1924 fremsatte påstander om at det egentlig var en annen oppfinner som hadde æren for oppfinnelsen av skrivekuglen, nemlig lærer og kansellirråd Jacob Ahrend Peters, og at Malling-Hansen hadde bygget på Peters oppfinnelse uten å opplyse om det. Bakgrunnen for at Hannover kunne fremsette slike påstander, var at læreanstaltens teknologisamling hadde fått i gave en del av en skrivemaskin av en slektning av den da nesten 90-årige Peters, og han kunne opplyse at skrivemaskindelen stammet fra en skrivemaskin som hans bestefar hadde oppfunnet i 1868. Døtrene til Malling-Hansen reagerte på disse påstandene og gjennom svært grundige undersøkelser, kunne Johanne Agerskov og Engelke Wiberg etter hvert dokumentere at Malling-Hansen fant opp sitt skrivekugle-prinsipp allerede i 1865. Den maskindelen som ble forevist Hannover hadde ganske riktig visse felles trekk med skrivekuglen, så man kan kanskje forstå at Hannover mente det måtte være en forbindelse mellom den og skrivekuglen. Men tastene på Peters modell gikk gjennom en flat plate, og hvert stempel var bøyd innover mot et sentrum under platen. Malling-Hansens taster gikk derimot gjennom en halvkule, og alle stemplene var helt rette og vinklet inn mot et sentrum under halvkulen. Peters oppfinnelse var aldri blitt utviklet frem til en fullt brukbar maskin. Han hadde forsøkt å få økonomisk støtte til å arbeide videre med sin idé, men det hadde blitt avslått fordi ingen hadde tro på oppfinnelsen. Peters utviklet også en annen maskin, som bygde på det såkalte vektstangsprinsippet og det var denne som ble presentert i noen aviser og tidsskrifter. Professor Hannover ønsket tydeligvis å gi en glemt oppfinner

oppreisning før hans død, men hans antydninger om at Malling-Hansen hadde plagiert Peter fantes det intet grunnlag for å påstå.

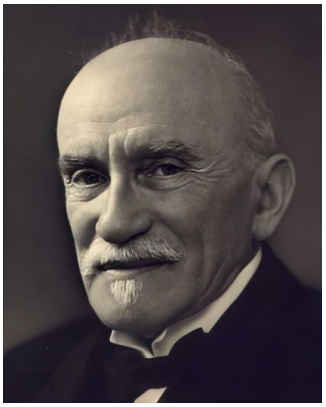

Direktør ved Polyteknisk læreanstalt, professor Harald Immanuel Hannover, 1861-1937. Foto fra internett.

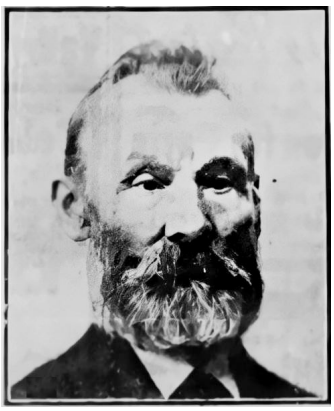

Jacob Ahrend Peters, 1835-1924, dansk lærer, fikk i 1868 patent på en skrivemaskin og konstruerte en ny modell i 1872. Han fikk aldri noen støtte til å fremstille noen av sine maskiner, og de gikk i glemmeboken

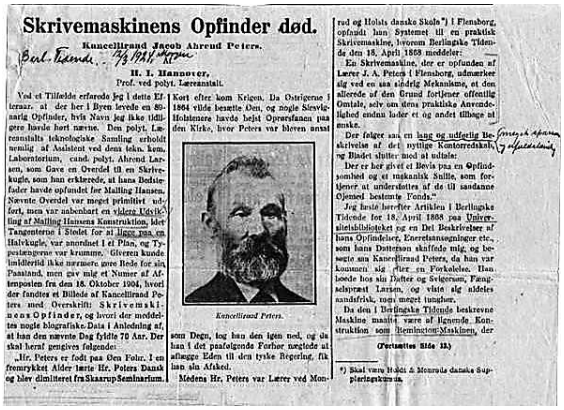

Skrivemaskinens Opfinder død.

Kancelliraad Jacob Ahrend Peters.

H. I. Hannover,
Prof. ved polyt. Læreanstalt.

Ved et Tilfælde erfarede Jeg i dette Efteraar, at der her i Byen levede en 89-aarig Opfinder, hvis Navn Jeg ikke tidligere havde hørt nævne. Den polyt. Læreanstalts teknologiske Samling erholdt nemlig af Assistent ved denne Inst. Kem. Laboratorium, cand. polyt. Ahrend Larsen, som Gave en Overdel til en Skrivekugle, som han erkjendte, at hans Bedstefader havde opfundet før Malling Hansen. Nævnte Overdel var meget primitivt udført, men var aabenbart en videre Udvikling af Malling Hansens Konstruktion, idet Tangenterne i Stedet for at ligge paa en Halvkugle, var anordnet i et Plan, og Typestængerne var krumme. Giveren kunde imidlertid ikke nærmere gøre Rede for sin Paastand, men gav mig et Nummer af Aftenposten fra den 18. Oktober 1904, hvori der fandtes et Billede af Kancellirad Peters med Overskrift: Skrivemaskinens Opfinder, og hvori der meddeltes nogle biografiske Data i Anledning af, at han den nævnte Dag fyldte 70 Aar. Der skal heraf gengives følgende:

„Hr. Peters er født paa Den Fole. I en fremrykket Alder lærte Hr. Peters Dansk og blev dimitteret fra Skaarup Seminarium. Kort efter kom Krigen. Da Ostrigerne i 1864 vilde besætte Den, og nogle Slesvig-Holstenere havde holdt Opraabsfamm paa den Kirke, hvor Peters var bleven ansat

Kancellirad Peters.

som Degn, tog han den igen ned, og da han i det paafølgende Forhør nægtede at aflægge Eden til den tyske Regering, fik han sin Afsked.

Medens Hr. Peters var Lærer ved Mon-

rad og Holsts danske Skole*) i Flensborg, opfandt han Systemet til en praktisk Skrivemaskine, hvorom Berlingske Tidende den 18. April 1868 meddeler:

„En Skrivemaskine, der er opfunden af Lærer J. A. Peters i Flensborg, udmærker sig ved en saa simpel Mekanisme, at den allerede af den Grund fortjener offentlig Omtale, selv om dens praktiske Anvendelighed endnu lader et og andet tilbage at ønske.

Der følger saa en lang og udførlig Beskrivelse af de i nyttige Kontorretskrift, og Bladet slutter med at udtale:

Der er her givet et Bevis paa en Opfindsomhed og et tænkende Hoved, som fortjener at understøttes af de til saadanne Øjemed bestemte Fonds."

Jeg huske herefter Artiklen i Berlingske Tidende for 18. April 1868 paa Universitetsbiblioteket og en Del Beskrivelser af hans Opfindelser, Enkeltsansninger etc., som hans Dattersøn skiftede mig, og besøgte saa Kancellirad Peters, da han var kommen sig efter en Forkølelse. Han boede hos sin Datter og Svigersøn, Fængselspræst Larsen, og viste sig aldeles sandsfrisk, men noget tungsøn.

Da den i Berlingske Tidende beskrevne Maskine maatte være af ligende Konstruktion som Remington-Maskinen, der

(Fortsættes Side 13.)

*) Skal være Hadsl & Mommds danske Oppløsningsskoler.

Første del av Hannovers artikkel i Berlingske Tidende fra 1924. Hannovers motiver var sikkert gode, han ønsket å gi en glemt og misforstått oppfinner sin oppreisning. Men fordi han ikke foretok grundige nok undersøkelser før han utnevnte Peters til den egentlige oppfinneren av skrivekuglen, begikk han den grove feilen å krenke en annen oppfinners ettermæle

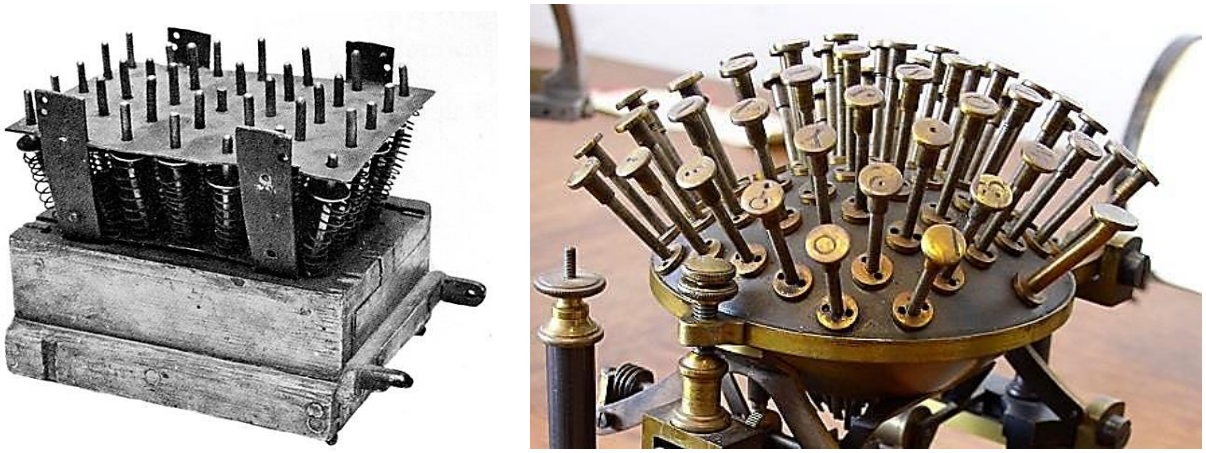

En viss likhet er det mellom Peters (til venstre) og Malling-Hansens maskiner. Men der Malling-Hansen utviklet sin ide til en godt fungerende, kommersiell maskin med alt det man kunne forvente av en moderne skrivemaskin, finnes kun en liten del av Peters ene prototype. Og intet tyder på plagiat. Foto til høyre: Sverre Avnskog.

Motgang og skuffelser.

Johanne og Michael Agerskov var inkarnert på jorden med den misjon å hjelpe Kristus og de andre lysets ånder i deres arbeid med å vinne Ardor tilbake til lyset. Og da det hadde lykkes, kunne også den sanne beretningen om livets mange ulike gåter bringes til menneskene, fordi djevelen nå ikke var i stand til å innsnike sine forfalskninger i det som lysets ånder forsøkte å bringe til menneskene. Sammen med Johanne og Michael hadde Gud også inkarnert store mengder av andre høye ånder som hadde lovet Gud å bidra til at Vandre mot Lyset! skulle bli

kjent i det danske samfunnet, og at den danske kirken skulle ta opp i seg den nye læren, og gjennomføre en reformasjon på grunnlag av sannhetene fra Vandre mot Lyset! Da verket utkom i 1920, ble det sendt ut til hele 60 danske prester og til alle de syv biskopene, og disse hadde alle før sitt liv avgitt det løftet å arbeide for Vandre mot Lysets utbredelse! Men dessverre lyktes ikke denne delen av planen.

Vandre mot Lyset! hadde hatt sitt utgangspunkt i spiritismen, men det skyldtes utelukkende at dette var den eneste måten Johanne Agerskov kunne gjøres kjent med at hun var i stand til å motta meddelelser fra de oversanselige åndene. Etter at kontakten først var etablert, skilte ekteparet helt og fullt lag med det spiritistiske miljøet og gikk sin egen vei, og i Vandre mot Lyset! advares vi på det sterkeste mot å forsøke å kalle på de døde, for det bringer store forstyrrelser inn i deres tilværelse i sfærene. Men i 1920 klarte ikke alle å se at Vandre mot Lyset! intet hadde med den gjengse spiritismen å gjøre, og satte dermed verket i bås med mye av den tids humbug og vulgær-spiritisme, og evnet ikke å se det vakre og sanne i det budskapet Vandre mot Lyset! brakte til jorden. Dette var nok en viktig årsak til at kirken så godt som forbigikk verket i stillhet, og de nærmeste årene etter at verket ble utgitt, var nok en meget stor skuffelse for ekteparet Agerskov, som hadde viet sine liv til det store arbeidet med å være åndenes medhjelpere på jorden. Kun få mennesker tok verket til seg, men Agerskovs holdt alltid sitt hjem åpent for besøkende og interesserte, og besvarte også en mengde spørsmål pr brev. Alt dette tæret nok hardt på ekteparets krefter, og de ble også hardt rammet av sykdom. Etter et alvorlig tilfelle av Spanske-syken i 1928, ble Michael Agerskov rammet av stadig tiltagende muskellammelser, som gjorde at han måtte avgå som lektor i 1931, og ble sengeliggende pleiepasient helt frem til han døde i 1933. Selv var fru Agerskov sterkt plaget av tilbakevendende bronkitt og meget smertefulle gallestenanfall.

Selv om Ardor var vunnet tilbake til lyset, var fremdeles mange av hans onde medhjelpere inkarnert på jorden, og sannsynligvis har de gjort alt de kunne for å trekke mørket omkring Agerskovs. I 1938, fem år etter at ektemannen var gått bort, utga fru Agerskov nok et skrift fra den oversanselige verden, populært kalt Bispebrevet, og helt fra første stund var dette skriftet meget omstridt, og mange oppfatter det som mørkets forsøk på å forfalske budskapet i Vandre mot Lyset! og mener at hun må ha blitt ført bak lyset av en av Ardors onde medhjelpere! Selv hører jeg til dem som anser Bispebrevet for å være mørkest motangrep mot Vandre mot Lyset! og brevet har ført til en fatal splittelse mellom tilhengerne av VmL!

Både Michael og Johanne Agerskov var meget beskjedne og sanndru mennesker, som aldri ønsket å fremheve seg selv! De betraktet seg kun som jordiske medhjelpere og forsøkte aldri selv å ta æren for noe av det de mottok fra lysets ånder. Michael var kjent for sitt hjertevarme vesen og store vennlighet, og var dessuten høyt utdannet og litterært skolert. Johanne Agerskov var meget sannhetskjær og hadde en sterk vilje, men også en naturlig beskjedenhet som gjorde at hun aldri søkte noe for egen del. Hun merket tidlig at sollyset hemmet hennes mediumitet, og unngikk derfor å oppholde seg så mye utendørs, og om hun en sjelden gang gikk ut, pakket hun seg godt inn i store kåper og hatter. Hun hadde nok i begynnelsen vært skeptisk til å inngi seg på å kommunisere med den oversanselige verden, men da hun først hadde påtatt seg arbeidet med å formidle lysets tanker til jorden, gikk hun inn for dette med meget stor pliktfølelse, og selv om hun senere skrev at arbeidet var særdeles trettende, ga hun aldri opp. Hun forsaket gjennom mange år all sosial aktivitet, og gikk aldri i teater, kino, på vennebesøk osv. Før sin død fikk hun dessuten destruert alle sine fotografier, i frykt for at uforstandige mennesker skulle komme til å dyrke henne som en helgen, og sette henne i stedet for det verket hun så selvoppofrende hadde mottatt og gitt til verden sammen med sin mann.

Nå lyktes det ikke for henne å få ødelagt alle fotografier, for selv på begynnelsen av 1900-tallet ble folk tydeligvis fotografert såpass ofte, at det alltids vil finnes et og annet bilde hos andre mennesker, og fru Agerskovs søstre og datter hadde f. eks. bevart noen bilder av henne.

Selv er jeg blant dem som beklager enkelte av de tingene Johanne Agerskov foretok seg mot slutten av sitt liv, som utgivelsen av det omstridte skriftet fra 1938 og ødeleggelsen av fotografiene. Men det er kun for bagateller å regne i forhold til alt det jeg synes vi har grunn til å takke henne for. For at alle vi som kan fryde oss over at verden eier et verk som Vandrer mot Lyset! har uendelig mye å takke både Johanne og Michael Agerskov for – derom kan det ikke herske noen som helst tvil – selv om de i det store og hele var helt vanlige mennesker som du og jeg.

Oslo, 02.04.10

Som voksen deltok også datteren, Inger, i arbeidet med å utbre kjennskapet til Vandre mot Lyset, og var blant annet medlem av bestyrelsen i Selskabet til Vandrer mod Lysets Udbredelse. Hun deltok også i oversettelsen av Vandrer mot Lyset til engelsk - med utgivelse i 1950. Omtrent på den tiden ble hun rammet av et hjerneslag og ble ufør. Foto: Privat

Gymnastik
for Damer og Børn.

Til 1ste Februar agter undertegnede Lærerinde ved Frk. Branners Skole at begynde et Kursus i svensk Gymnastik a 3 Kr. for Voxne og 2 Kr. for Børn.

Indmeldelser modtages daglig paa Skolen mellem 3 og 5.

J. Malling-Hansen.

Denne annonsen var innsatt i Slagelse - Posten 12. januar 1892. Johanne, som da var lærerinne ved Frk. Branners pikeskole søker etter deltagere til et kursus i svensk gymnasikk.

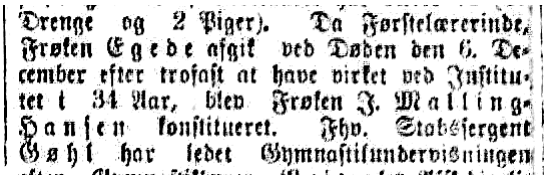

Drengé og 2 Piger). Da Førstelærerinde, Frøken Egede afgik ved Døden den 6. December efter trofast at have virket ved Institutet i 34 Aar, blev Frøken J. Malling-Hansen konstitueret. Ihv. Stabssergent Gøhl har ledet Gymnastikundervisningen

I en artikkel i Nationaltidende for 24. januar 1896 opplyses at frk J. Malling-Hansen er konstitueret som førstelærerinde ved det Kongelige Døvstummeinstituttet i København, samme sted som hennes far var forstander og prest i hele sitt yrkesaktive liv. Om J står for Johanne eller hennes eldre søster, Juliane, vet vi ikke med sikkerhet. Juliane var nemlig også lærer.

Michael Agerskov – poet og menneskevenn.

Kaj Michael Andreas Agerskovs navn vil for alltid være uløselig knyttet til det store religiøse, etiske og vitenskapelige verket, Vandre mot Lyset!, som han sto som utgiver av i 1920. Agerskov var ikke selv forfatteren av verket - det var mottatt gjennom intuitiv inspiratorisk tankepåvirkning fra den oversanselige verden av hans hustru, mediet Johanne Agerskov, født Malling-Hansen. Men utgivelsen ville aldri vært mulig uten Michael Agerskovs medvirkning - hans betydning som medhjelper og støttespiller for sin hustrus arbeid som medium kan vanskelig overvurderes. Deres personligheter utfylte og supplerte hverandre, og deres arbeid vil for alltid bli stående som et lysende eksempel på den styrke som ligger i et harmonisk samarbeid mellom mann og kvinne når de danner en fast og ubrytelig enhet. Johanne bidro med sin meget velutviklede evne til å "høre" åndenes tale, Michael med sin klippefaste tro på sin hustrus evner og på sannheten i de budskapene hun mottok.

Utrettelige i sitt arbeid for lysets sak på jorden: Johanne, 1873-1946, og Michael Agerskov, 1870-1933. Foto: Privat

Nettopp dette samarbeidet muliggjorde at lyset gikk seirende ut av kampen mot mørket i den åndelige verden, idet Michael og Johanne Agerskov i dyp tillit til Kristus fattet medlidenhet med det vesen menneskeheten hadde fryktet i årtusener - han som gjennom sine onde planer hadde vært ansvarlig for verdens ondskap og alle menneskehetens grufulle lidelser. I mars 1912 førte Kristus ham usynlig til Johanne og Michael Agerskovs hjem. I sfærene, før "syndefallet" var han en av de fremste lederskikkelsene i lysets tjeneste, men ved en avgjørende korsvei lot han hovmodet og selvtilfredsheten umerkelig få snike seg inn i sitt sinn og ville selv skape liv, men endte med å skape av mørket, uvitende om at han derved gjorde seg selv til mørkets viljeløse slave. Nedbrutt av lidelse og anger ba han - djevelen - gjennom sin tanke Michael og Johanne Agerskov om tilgivelse for alt det onde han hadde gjort mot dem og mot menneskeheten, og Michael og Johanne Agerskov tilgav ham av sine hjerters medlidenhet og ba en dyptfølt bønn til Gud for hans frelse! I det samme øyeblikket mistet mørket makten over hans guddommelige vilje og tanke, og selv om mørket fremdeles har stor makt over menneskene, er mørket blitt viljeløst, og det er kun et tidsspørsmål før virkelig lysere tider også vil opprinne på jorden!

Selv om Vandre mot Lyset! ennå ikke er kjent blant det store flertallet av mennesker, vil før eller siden dette verket danne et felles grunnlag som hele menneskeheten kan samle seg om. For selv om Guds mølle maler langsomt, vil hans planer alltid før eller siden bli til virkelighet. Hvor lang tid det vil ta før Vandre mot Lyset! er kjent av det store flertallet av mennesker, vet ingen, ikke en gang Gud. Kanskje vil det ta 10 år - kanskje 100. Det som er helt sikkert er at Michael og Johanne Agerskovs navn for alltid vil være skrevet med gullskrift på himmelen! Deres arbeid har kanskje ikke ennå brakt de største frukter, men gjennom deres oppofrende og tillitsfulle innsats er det muliggjort at sannheten om menneskets opprinnelse, og om bakgrunnen kampen mellom lyset og mørket kan bli kjent av alle. Vandre mot Lyset! ligger der som en gullgruve og venter på å åpenbare sine gullkorn for alle som søker etter Guds sannhet!

Michael Agerskov var sammen med sin hustru, Johanne Agerskov, inkarnert med det formålet å bistå Kristus og hans medhjelpere for å virkeliggjøre "snarveien" - den direkte kontakten mellom lysets ånder og menneskene. Takket være ekteparet Agerskovs tillit til lysets ånder lyktes det å vinne alle de jordbundne åndene, inkludert Ardor, tilbake til lyset, og Gud kunne slette helvetessfæren. Deretter begynte det møysommelige arbeidet med å motta beretningen om opprinnelsen til kampen mellom lyset og mørket, menneskenes skapelse, og det sanne forholdet mellom Gud og menneskene. Foto 1 og 3: Det Kongelige Bibliotek. Foto 2: Privat (utsnitt)

Vandre mot Lyset! ble altså Michael Agerskov store livsoppgave og livsverk. Men ved siden av dette arbeidet han som lektor, sensor og lærebokforfatter, og hadde dessuten en egen skjønnlitterær produksjon.

Dannet, stilfull og hjertevarm!

Dessverre finnes det ikke særlig mange beskrivelser av Michael Agerskov fra mennesker som møtte ham i levende live. En av de få unntakene er journalisten Chr. Houmark, som intervjuet Johanne og Michael for Berlingske Tidende i oktober 1923 i forbindelse med utgivelsen av Agerskovs bok, "Nogle psykiske Oplevelser". Houmark omtaler Michael Agerskov som *"en anset Pædagog og Videnskabsmand"*, og han forteller at *"Hr. Agerskovs tidligere Bøger: "Vandrer mod Lyset" og "Hilsen til Danmark" har skapt ham en betydelig og interesseret Læsekreds, ogsaa udenfor den psykiske Forsknings Tilhængere. Han er ialt en Personlighed, hvis Dannelse bunder dybt, ligesom hans Viden virker baade grundfæstet og omfattende. Her er intet Hysteri, men alt er præget af Alvor og en næsten tung Sanddruhed.*
Hr. Agerskov er saa helt blottet for al udvendig Mystik. Han er lige langt fra den himmelske, blaaøjede Lyksalighed som fra mørk Aande-Viktighed. Han taler stilfuldt om det der for ham er blevet det selvfølgelige."

Forfatteren Chr. Jørgensen, 1887-1968, som møtte Johanne og Michael Agerskov ved et flertall tilfeller, skrev om Michael Agerskov i sine memoarer, at *"han var en højtdannet mann, hvis særlige speciale jo var dansk litteratur; men han var også godt inde i andre landes litteratur ligesom i historie og filosofi. I "Politikens Konversationsleksikon" fra 1910 står om ham: "Agerskov, Michael, f. 1870, dansk forfatter og sproghistoriker. Medudgiver af håndbøger i dansk og svensk litteratur. Dessuden digte (Fra den gamle Skipperby 1909) og fortællinger ("Livets Kilde" 1897)." Han var også censor i dansk ved skolelærereksamen; men jeg har dog ikke kendt ham fra min egen eksamen..."*

Michael Agerskov fremstår altså som en meget respektert og høyt utdannet mann, med et meget tillitvekkende vesen, kjennetegnet ved sin sanndruhet og sin respektfulle omgang med de emnene som ble omtalt i bøkene han sto som utgiver av. Etterkommere i Agerskov-slekten kan dessuten fortelle at Michael Agerskov var et usedvanlig hjertegodt menneske, som var kjennetegnet av en meget oppriktig vennlighet og omtanke for andre! Hverken han eller hans hustru følte noensinne behov for å skryte av seg selv eller fremheve sin egen innsats, tvert imot fremsto de alltid med ydmykhet og respekt for de sannhetene de hadde formidlet gjennom Vandre mot Lyset! Og der var aldri noe forsøk på selv å ta æren for det formidlede - de understreket alltid at de kun hadde nedskrevet og videreformidlet innholdet ord for ord - innholdet stammet fra lysets ånder!

Fra Vandre mot Lyset! vet vi at Michael og Johanne Agerskov var inkarnert med den spesielle hensikt å bistå Kristus og hans krets, som fra midten av 1800-tallet, som diskarnerte vesener, søkte jordiske medhjelpere for å gjennomføre det Gud kalte for "snarveien", eller "genvejen" på dansk. Til det arbeidet hadde Gud bruk for mennesker av en helt spesiell støpning, som var i stand til å fatte tillit til at avdøde personer kan kontakte jordiske mennesker, og som hadde tilstrekkelig personlig styrke, integritet og hederlighet til ikke å falle for fristelsen til å utnytte sine opplevelser i egen vinnings hensikt. Og i Michael og Johanne Agerskov fant lysets ånder nettopp de kvaliteter som de søkte av sine jordiske medhjelpere, og Guds plan om å vinne Ardor og de jorbundne åndene tilbake til lyset lyktes fullt ut.

Michael Agerskovs far, tollinspektør i Nykøbing Sjælland, Henrik Frederik Agerskov, 1824-1902. Som ung ville han bli sjøoffiser, og deltok bl a i slaget ved Helgoland 9. mai 1864 mot prøyssiske kanonbåter ombord på fregatten Jylland. Men han måtte oppgi sjøoffisersveien på grunn av et alvorlig tilfelle av tyfus. I følge familien var Agerskov "overordentlig rar, meget selskabelig, underholdende og lidt af en "skønånd", en rigtig embedsmand som de dengang var." Foto fra 1861 fra Det Kongelige Bibliotek

Michael Agerskovs mor, Andrea Louise, født Stephensen, 1835-1908. På fotografiet ses hun sammen med de to eldste barna; Christian født 1859 og Henriette født 1862. Hennes far var prest, og morsslekten, den store Grove-slekten, kan føre sine aner helt tilbake til 1300-tallet, og er kjent for de mange sjøoffiserer i den danske flåte. Andrea Louise var etter sigende en meget energisk kvinne med stor virketrang! Foto: Privat

Rik slektsarv.

For dem som kjenner til hvordan de ubevisste, astrale egenskapene går i arv i slektsledd etter slektsledd, er det uhyre interessant å studere Agerskov-slektens fortid. Den var nemlig befolket av en rekke meget fascinerende og begavede personligheter, som i stor grad satte sitt preg på sin samtid. Og det er meget lett å kjenne igjen de karakteregenskapene som var så fremtredende hos Michael Agerskov hos flere av hans forfedre. Det er nok ikke å ta for hardt i å påstå at den karakterstyrke og hederlighet som preget Michael Agerskov var bygget opp som en astral slektsarv i hans familie gjennom mange slektsledd. Fra Vandre mot Lyset! kjenner vi til hvordan de yngste ofte inkarnerte i flere ledd etter hverandre i en og samme familie, for å bygge opp en slektsarv hvor ulike talenter og egenskaper var meget fremtredende, for at de yngstes geniale evner skulle få de best mulige vilkår for å utvikle seg. Den instinktive delen av vår personlighet er en høyst virksom del av vår bevissthet, og i følge

Vandre mot Lyset! kan personlig vekst godt betraktes som en måte å foredle den, slik at vi gir videre en arv til våre etterkommere av kultiverte personlige egenskaper og talenter.

I Agerskov-familien regner man med at slekten opprinnelig stammer fra det lille stedet, Agerskov, helt syd i Jylland. Men også i Viborg i midt-Jylland finnes et sted med samme navn, og ingen ting er foreløpig helt sikkert hva angår slektens opphavssted. Michaels forfedre kan foreløpig spores tilbake til begynnelsen av 1700-tallet, og folketellingen fra 1787 kan fortelle at en Chrestian Agerskou, 72 år, ugift, Conferanseraad og deputeret i Rente Cammeret, var husbonde i en tallrik husholdning i Vester Kvarter, Nye Kongens Gade 326. Hans meget fremgangsrike karriere kan man lese om i første utgave av Dansk Biografisk Leksikon og biografien om ham avsluttes med at "Han døde 2. Dec. 1789, anerkjendt som en særdeles nidkjær, redelig og dygtig Embedsmand."

Hos denne aller første kjente personen i Agerskov-slekten finner vi altså nøyaktig de samme egenskapene som kjennetegnet Michael Agerskov; redelighet og dyktighet. Og allerede på dette tidspunktet kan vi se at Agerskov-familien hadde opparbeidet seg en sterk posisjon i det danske samfunnet. Og at de må ha vært meget velstående kan man slå fast ut fra antallet tjenestefolk i husholdningen, for de hadde hele 7 av dem; kelner, kusk, gårdskar, husholderske, kammerjomfru, stuepike og kokkepike. Husbonden selv var altså ugift, men sammen med ham bodde hans broders barn og en av disse het også Chrestian Agerskou, 34 år, ugift og var på dette tidspunktet sekretær i General Told Cammeret. Han ble senere den aller første overtollinspektøren i København, og var Michael Agerskovs farfar.

Det har dessverre vært meget vanskelig å spore opp kildemateriale om overtollinspektør og etatsråd Agerskov. Det vi vet, er at han giftet seg forholdsvis sent, med enken etter sin kollega Henrich Haas, 1771-1817, Johanne Christine Christensen, 1784-1859. (Noen steder skrives hennes navn Hanne Christiane). Hun hadde da allerede født fire barn, men Christian Agerskov adopterte disse, og ekteparet fikk kun en sønn sammen, i 1824; Henrik Frederik Michael Agerskov, Michael Agerskovs far.

Christian Agerskov ble gravlagt i Vor Frue Kirke, og i et gammelt dokument i slektens eie sto følgende: «I Vor fru kirke: En Sandstensstøtte med en hvid Marmorplade, hvorpaa læses: Her gjemmes Støvet af den trofaste Mand og Fader, Krigsassessor og kgl. Portcontrolleur Henrich Haas, født d. 21 Aug. 1771, død d. 17 Martz 1817. De jordiske Levninger af Inger C. Christensen fød Hansen, død d. 24 Decbr. 1825, 76 Aar gammel. Ved disses Side hviler Støvet af Christian Agerskov, Etatsraad og første Toldinspecteur i Kjøbenhavn. Fød d. 3 Jan. 1753, død d. 20 Mai 1832. Over et halvt Seculum tjente han sin Konge og sit Fødeland tro og redelig. En kjær Hustru, 5 Børn og 2 Søstre begræde i ham deres trofaste Ven og Støtte. - Ovenover Monumentet findes en hvid Marmorvase.»

Vi vet dessverre ikke så meget annet om overtoldinspektør og etatsraad Christian A. Agerskov enn det som fremkommer ovenfor. Forhåpentligvis vil fremtidig forskning kunne avdekke mer detaljert viten om ham.

Michael Agerskovs farmor, Johanne Christine, var altså først gift med Henrich Haas, og da han døde i 1817, kun 35 år gammel, giftet Johanne Christine seg med Haas' nesten 20 år eldre kollega, Michaels farfar, tollinspektør og etatsråd Christian Agerskov, 1753-1832. Sammen fikk de sønnen Henrik Frederik Michael Agerskov, f. 1824, og i 1825 adopterte Agerskov Johanne Christines fire barn fra første ekteskap. Det er forøvrig meget interessant å legge

merke til at Christian og Johanne Christine Agerskov faktisk oppkalte deres eneste sønn sammen etter hennes første ektemann, Henrich. En meget fin gest, som jeg synes sier meget om den Agerskov'ske karakter. I nekrologen over den ene av adoptivsønnene, professor Christian Agerskov i Illustreret Tidende omtales forøvrig tollinspektør Christian Agerskov som en meget rik mann. Sannsynligvis har han vært arving etter sin onkel, Christian Pedersen Agerskov, 1714-1789, som var ugift, og som hadde gjort en fremragende karriere som deputeret i finanskollegiet i København, og i tillegg til det er det vel ikke urimelig å tenke seg at det også fulgte en formue med, da Agerskov "overtok" Haas' enke med fire barn. Det var ikke uvanlig at det foregikk slik på denne tiden.

Tre kjente forfedre av Michael Agerskov. Fra venstre Rasmus Æreboe, 1685-1744, Notarius Publicus i København. I midten Nicolai Jacob Jessen, 1718-1801, som var var kammertjener hos Frederik Vs Sabelfabrikant, Etatsråd og Kæmmererer ved Øresunds Toldkammer. Til høyre Jens Pedersen Grove, 1584-1639, som var først herredsskriver og senere herredsfoged og fyrforvalter i Helsingør. Copyright: Det Kongelige Bibliotek

Tollforvalter Agerskov i Nykøbing, Sjælland.

I og med Henrik Frederik Michael Agerskov, 1824-1902, er vi kommet frem til Michael Agerskovs foreldregenerasjon. At tollforvalter Agerskov var rikelig velsignet med Agerskov-slektens gode egenskaper, kommer meget tydelig frem i en nekrolog i ”National Tidende”:

”I "den gamle Toldforvalter" var der nedlagt en ualminnelig Virksomhedstrang; ethvert Foretagende, som han ansaa som gavnlig, og enhver bevægelse fremad, i den efter hans Mening rigtige Retning fandt altid hos ham den bedste Støtte; han skaanede ikke sig selv, men lagde sig gerne i Selen for at trække Læsset, og tillige forstod han at vinde Medarbeidere og da navnlig at faae de yngre med. Ved Toldetatsforeningens Udflugt for et par Aar siden holdt Toldforvalter Agerskov en Tale for ungdommen - en Tale, saa formfuldendt, at den efter Sigende mindede stærkt om Bille's Oratorik.”

Tollforvalter Agerskov giftet seg i 1857 med den vakre datteren til daværende provst i Broager, Andrea Louise Stephensen, 1835-1908. Rune og Jette Scherl, etterkommere i Agerskov slekten skriver følgende om Andrea Louise:

"Andrea Lovise Stephensen var en overmåde energisk kone. I et brev til sine forældre på deres bryllupsdag, det er på tysk og med en sød blomstertegning på forsiden der sandsynligvis er tegnet af hende selv, skriver Andrea følgende,

Dyrebare forældre.

De første dage i dette år erindrer jeg mig levende om alle de velgerninger I i det forløbne år har udvist mig. Hvorledes kunne jeg derfor undlade at bringe jer min gratulation i samme anledning. Frem for alt ønsker jeg jer først, kære forældre, et uspoleret helbred i det nye år, thi det er frem for alt andet det der er forudsætningen for glæden ved livet. Så ønsker jeg også at den kærlighedsfulde og algode vil udgyde sin frelses overflødighedshorn over jer, skænke jer alt godt her i livet for dermed at forsyne jer med et langt liv. Dyrebareste fader, elskeligste moder, jeg håber på også i dette år at modtage jeres kærlighed og jeres velvilje. Jeg vil bestræbe mig på kun at give jer glæde.

Jeres inderligt elskende Andrea Stephensen.
Broager 1. Jan. 1847"

Om det har vært vanskelig å følge Michael Agerskovs slekt på farssiden lengre tilbake enn til 1700-tallet, forholder det seg meget annerledes med mors-slekten. Adskillige personer har forsket i denne grenen, og den kan dokumenteres i hvert fall 15 slektsledd bakover, helt tilbake til 1300-tallet. Her finner vi bl. a. de to engelske stormennene Ridder av Berwick og Chillingham, Thomas Grey og Hertug av Norfolk, John Mowbray. Og likeledes godseier i Bork, Niels Eriksen Gyldenstierne og hans kone, Edel Saltensee som var av en kjent sjællandsk stormannsætt med samme navn, hvis stamfar, Toke Nielsen, var gift med en sønnesønns datterdatter av Skjalm Hvide.

Jørgen Stephensen kom fra en velstående håndverkerfamilie og faren drev en innbringende bødker-virksomhet - det vil sa at han produserte og reparerte tønner. Men faren døde i 1806, og i 1812 moren, og familiens innbo ble solgt på auksjon og innbragte en betydelig pengesum, som imidlertid ganske snart svant hen da daleren bare noen måneder senere ble nedskrevet til 5/48 av sin opprinnelige verdi. Stephensen hadde da 2 år igjen av sine embedsstudier og hadde ikke mye å leve av. Samtidig med at Stephensen tok sin embedseksamen, kom Kielfreden, og brått ble det stor konkurranse om embedene i Danmark, da det ikke lengre ble aktuelt med dansker i embeder i Norge.

Om hans kone, Henriette, heter det i biografien:

"Henriette Groves mødrene slægt var fra Vestslesvig og havde fra Frederik V's tiltrædelse af tronen været nært tilknyttet til ham og navnlig hans anden dronning Juliane Marie. Tilknytningsforholdet var gået videre til arveprinsen og hans børn, og da Christian VIII og hans gemalinde Caroline Amalie i 1830 besøgte Ærø blev det besluttet, at Jørgen Stephensen ved vaccance af et passende embede skulle søge om audiens for at henlede opmærksomheden på sig selv. Det skete i 1834, da sognepræstembedet i Broager blev ledigt og tronfølgerens indstilling af Jørgen Stephensen til embedet blev fulgt af kongen."

Det er ikke mye tvil om at Jørgen Stephensen var en dyktig og meget godt likt prest i Broager. Hans prestegjerning ble riktig nok preget av de dansk/tyske krigene allerede fra 1848, da

Stephensen ble avsatt av den provisoriske regjerningen. I sin biografi skriver Stephensen-Grove dette om hans prestegjerning:

"*Oprøret var en særlig oplevelse for den travle præst og hans 10 børn, De blev fordrevet og var borte fra sognet i et år, Da de blev genindsat skete det under befolkningens jubel, men det er en særlig historie, som Jørgen Stephensen selv har fortalt i kirkebogen. Allerede da Jørgen Stephensen i 1839 havde fejret sit 25 års præstejubilæum havde menigheden hædret ham ved en fest i Broagers største lokale og skænket ham en pragtbibel. Men modtagelsen familien fik ved hjemkomsten i 1849 var en endnu større glæde. Da Sønderborgs provst gennem flere år i 1851 bad om sin afsked konstitueredes Jørgen Stephensen som provst og udførte denne gerning til sin død den 9. november 1856. Selve udnævnelsen kom nogle dage før denne dato. To mislyde er fundet i hans forhold til menigheden, dels med hensyn til en herrnhuterisk familie, som han ikke ville anerkende, og dels med hensyn til del daglige forhold til Ottemændene, der sad på pengekassen. De var påholdende med menighedens penge, når der skulle bygges i kirke og præstegård, men de synlige minder der i dag er om Jørgen Stephensens virksomhed i Broager er slet ikke så få. Diakonatet, det nu nedrevne fattighus, de vinduer, der indti11924/27 sad i kirkens skib og udformningen af Broager bys park, præstegårdshaven, der blev omdannet fra køkkenhave til et engelsk haveanlæg, og allerede fra 1901 lejet ud til kommunen for 99 år."*

Jørgen Stephensens kone, Henriette Christiane Stephensen, overlevde sin mann med mer enn 15 år. Hun flyttet etter hans død til Flensborg, der hun døde i sitt hjem i Mariegade i februar 1872. Om Henriettes personlighet vet vi ikke mye, men det skulle være nok å betrakte hennes portrett for å se at dette var et meget hjertevarmt og vennlig menneske. Ekteparet fikk i alt 10 barn sammen, hvorav altså nummer seks i rekken var Andrea Loiuse, Michael Agerskovs mor.

Michael Agerskovs morfar, Jørgen Stephensen, 1791-1856, provst og sogneprest i Broager. Foto: Privat

Michael Agerskovs mormor, Henriette Christine f. Grove, 1801-1872. Foto: Privat

Ekteparet Stephensens datter, Michael Agerskovs mor, Andrea Louise, 1835- 1908, fotografert i 1857. Foto: Privat

Den helt unge Michael Agerskov fotografert sammen med sine søsken. Fra venstre: Henriette(Henny), født 1862, Anna, født 1873, Christian, født 1859 og Michael, født 1870. Foto: Det Kongelige Bibliotek

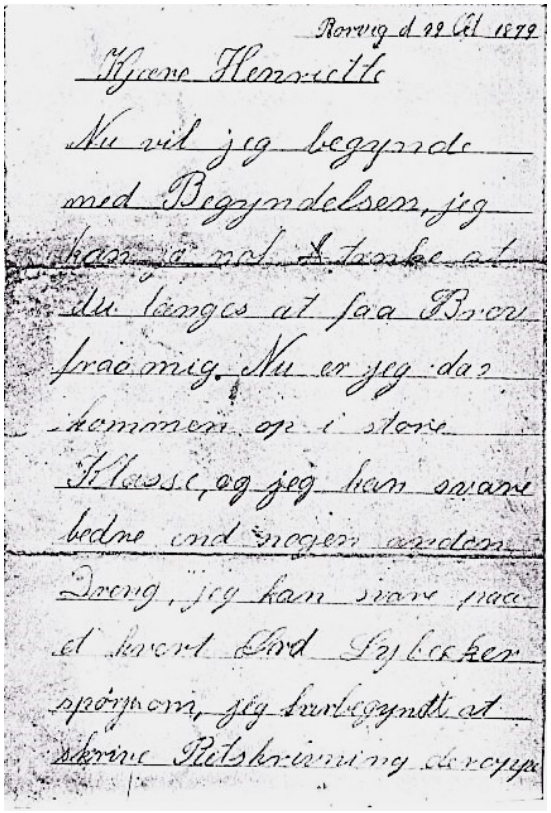

Rørvig d 29 Oct 1879

Kjære Henriette

Nu vil jeg begynde
med Begyndelsen, jeg
kan ja nok tænke at
du længes at faa Brev
fraa mig. Nu er jeg da
kommen op i store
Klasse, og jeg kan svare
bedre end nogen anden
Dreng, jeg kan svare paa
et hvert Ord Lybecker
spørgsom, jeg har begyndt at
skrive Retskrivning deroppe

Den første kjente skriftlige livsytring fra Michael Agerskov, et brev til hans eldre søster, Henny, fra 1879. Michael skriver bl. a. "Nu er jeg da kommen op i store Klasse, og jeg kan svare bedre end nogen anden Dreng, jeg kan svare paa et hvert Ord." Copyright: Privat

Familien Agerskov, fotografert på begynnelsen av 1890-tallet. Fra venstre: Anna gift Lindahl, tannlege (f. 1873), Michael, forfatter og lektor (1870-1933), Christian, ingeniør (1859-1928), sittende, Andrea Louise f. Stephensen (1835-1908), Henrik Frederik, tollforvalter (1824-1902), Halfdan Kongsted, adjunkt (1857-1894), Henny, gift Kongsted (f. 1857). De to barna er datteren og sønnen til Henny og Halfdan Kongsted. Foto: Privat

Poet og lærer.

Michael Agerskov hadde sin tidligste barndom i Rørvig, Sjælland og i en av hans romaner, ”Den store Krudtsammensværgelse” fra 1902, har han skrevet meget levende om hvorledes livet artet seg for en ung dansk ”dreng” på denne tiden. Romanen har sterke selvbiografiske trekk, og forteller om spennende opplevelser med båtliv nær havet, men også om tidligere tiders noe mer hardhendte måte å refse gutter for deres skøyerstreker. Noen brev som den unge Michael skrev i tiårsalderen er også bevart, og i dem tegner det seg bildet av en ganske alvorlig ung mann, meget bevisst om sine egne gode evner. Han forteller også om hvordan har plantet løker og pleier sine blomster, og det kan ikke ha vært særlig vanlig for en gutt i 1880-årenes Danmark – men det sier nok mye om at han vokste opp i en velstående familie, rik på ressurser av alle slag. Han hadde to eldre søsken, Christian, født 1859 og Henriette (Henny), født 1862, og en yngre søster, Anna, født 1873. Christian var en meget begavet mann som utdannet seg til ingeniør og blant annet sto for utbyggingen av den nye havnen i København tidlig på 1900-tallet, og ble portrettert i en artikkel i ”Illustreret Tidende”. Han var også oppfinner, og oppfant en varmesikring for bruk i dampmotorer – kalt Admonitor - som han patenterte og solgte over hele verden. Henriette er den eneste av søsknene som det finnes etterkommere etter i dag. Hun var gift med adjunkt Halfdan Kongsted, som døde av kreft allerede i 1894, og sammen fikk de to barn. Deres sønn var gift to ganger, fikk fire sønner i første ekteskap og fire døtre i andre, og etter ham finnes det pr i dag (år 2010) over 100 etterkommere. Av brevene mellom de ulike familiemedlemmene fra Michael unge år, går det tydelig frem at medlemmene i Agerskov-familien hadde meget nære familiebånd og omtanken og medfølelsen med den eldste datteren da hennes mann tragisk døde i 1894, vitner om at de hadde en ekte omsorgsfølelse for hverandre.

I denne atmosfæren av godt familieliv og robuste oppvekstsvilkår vokste Michael opp, og han fant god næring til sitt unge sinn i den Sjællandske naturen og i møtet med sjøfolk og historier om det harde livet til sjøs. Død og drukning til havs var nok ganske tidlig en del av hans verden, og det finner vi også spor av i hans diktsamlinger, som gjerne omhandler de store emnene i livet, som døden og kjærligheten. Michael hadde tydeligvis anlegg for å gruble over de store spørsmålene i livet, og en liten filosof fødtes nok i ham allerede i unge år. Vi vet ikke nøyaktig når eller i hvilken anledning han først møtte Johanne, som skulle bli hans kjæreste og forlovede, men et godt inntrykk av den romantisk anlagte Michael får vi i romanen, ”Livets Kilde” fra 1897, som bærer tydelig preg av å være inspirert av hans eget kjærlighetsforhold til Johanne, og her synes det som om de møttes relativt tidlig i hans studietid, sannsynligvis før Johanne var særlig mer enn 15-16 år gammel. For den som ønsker å danne seg et inntrykk av Michael Agerskovs unge dager og hans første år med Johanne Agerskov, kan jeg sterkt anbefale å lese både ”Den store Krudtsammensværgelse” og ”Livets Kilde”.

Selv har jeg også hatt stor glede av Agerskovs eventyrfortelling om Adathysda. Med Adathysda fra 1895 utga Michael Agerskov sin første roman, og den er en forunderlig liten bok på kun 96 sider. Jeg må innrømme at jeg ikke kjenner verdenslitteraturen godt nok til å kunne si om navnet Adathysda har noen referanse til mytologiske figurer, men tankene ledes i hvert fall hen til de store kjærlighetstragediene, som Romeo og Julie eller Bendik og Årolilja. Tema for Adathysda er det største og alltid tilbakevendende, nemlig kjærligheten og kjærlighetens vilkår i det jordiske liv.

Så det er ikke småtterier Michael Agerskov bega seg ut på å skulle beskrive. Bokens handling er ganske raskt å referere, da det ikke egentlig skjer så mye i løpet av bokens 96 sider, og

handlingen skrider ganske sakte fremover i et meget bilderikt og nærmest mytisk og drømmeaktig språk. Selv kaller fortellerstemmen fortellingen for et dikt, og den er da også bygget opp av 25 meget korte kapitler eller vers, hver på ca 2-3 små sider. Vi får vite at Adathysda tilhørte et folk som levde for lang tid siden i landet Urahan, og at hun døde av sorg da hennes store kjærlighet, den unge Verleno ble drept fordi hennes far ikke kunne akseptere deres kjærlighet.

Michael Agerskov utga også diktsamlingene ”To Mennesker og Skumring” i 1893, ”Tusmørkets Stemmer” i 1899 og ”Fra den gamle Skipperby og andre Digte”, i 1909. Michael har tydeligvis vært en skarpsynt observatør, for mange av diktene inneholder ypperlige portretter og karakterskildringer, og har tydeligvis hatt levende forbilder. Den unge Michaels tanker må også ha kretset mye omkring det usikre livet for sjøfarende og deres familier, og om dem som har forsvunnet på havet og de etterlattes følelser, og mange av diktene er sorgfulle og tragiske, selv om det også er humor innimellom. Med sitt følsomme sinn har Agerskov helt sikkert hatt en stor evne til medfølelse med de lidende allerede som gutt, og som et bakteppe i mange av hans dikt ligger en stor sorg over det lidelsesfulle livet til menneskene han skriver om, og man mer enn aner at det er Agerskovs åndelige viten fra hans diskarnerte tilstand om de eldstes fall for mørket, og deres lidelsesfulle tilværelse som mørkets slaver, som skinner gjennom i hans forfatterskap.

Agerskovs tidligste diktsamlinger fikk enkelte hederlige omtaler i pressen, men noen riktig stor anerkjennelse fra offentligheten ble ham aldri til del, dessverre. Selv hører jeg til dem som gjerne hadde sett at dikteren Agerskov ble trukket frem igjen fra glemselen, for det fortjener hans forfatterskap. Hans særegne dikterstemme vil absolutt kunne glede mange flere! Hans dikt bidrar i høy grad til å trekke leserens tanker vekk fra det overfladiske og innholdløse, og inspirerer til ettertanke og refleksjon!

Foreldrene til Michael Agerskov, Henrik Frederik og Andrea Louise Agerskov f. Stephensen fotografert like før århundreskiftet. Utsnitt fra et gruppebilde. Foto: Privat

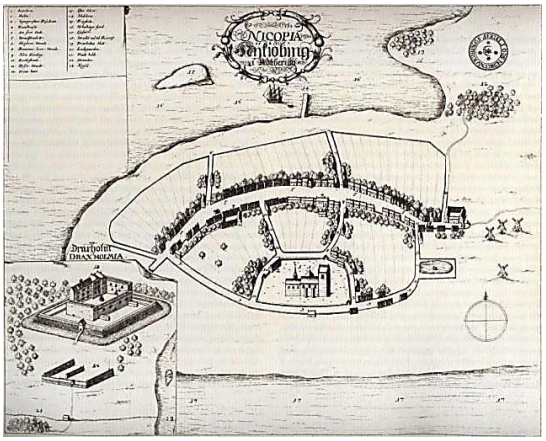

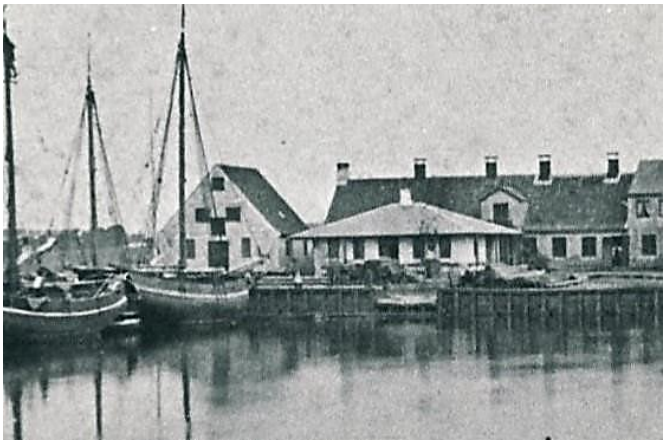

Til venstre et gammelt kart over Nykøbing, Sjælland og til høyre et bilde fra før 1893 av havnen i Nykøbing, der Michael Agerskovs far var tollinspektør. Tollboden er den lave bygningen omtrent i midten av bildet. Foto fra internett

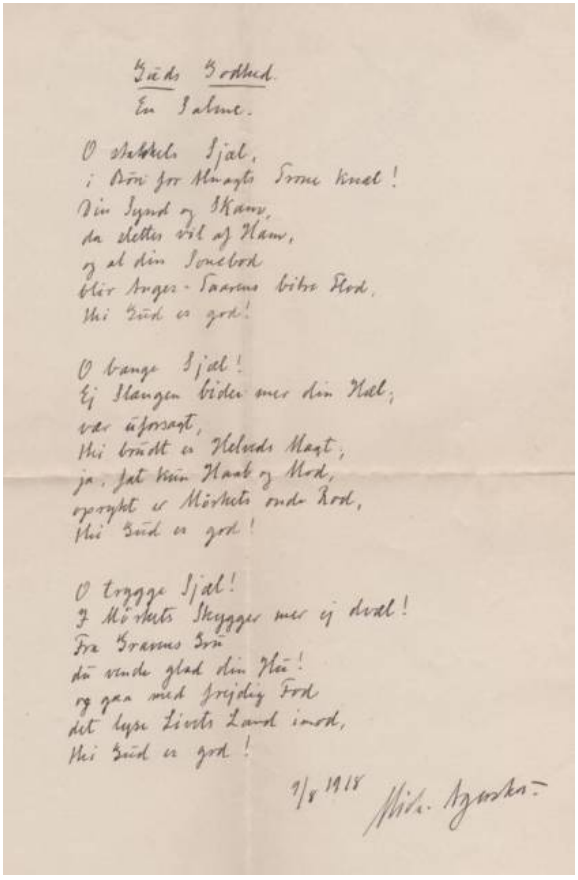

Guds Godhed.
En Salme.

O stakkels Sjæl,
i Bøn for Almagts Trone knæl!
Din Synd og Skam,
da slettes vil af Ham,
og al din Sonebod
blir Anger-Taarens bitre Flod,
thi Gud er god!

O bange Sjæl!
Ej Slangen bider mer din Hæl;
var uforsagt,
thi brudt er Helveds Magt;
ja, fat kun Haab og Mod,
oprykt er Mørkets onde Rod,
thi Gud er god!

O trygge Sjæl!
I Mørkets Skygger mer ej dvæl!
Fra Graven Grø
du vende glad din Hu!
og gaa med frejdig Fod
det lyse Livets Land imod,
thi Gud er god!

9/8 1918 Mich. Agerskov

Håndskrevet dikt av Michael Agerskov, datert 9/8 1918. Tittel: "Guds godhed. En Salme". Jeg fant diktet ved en tilfeldghet inni en av etterkommernes bøker under et besøk i deres hjem i Danmark. Copyright: Privat

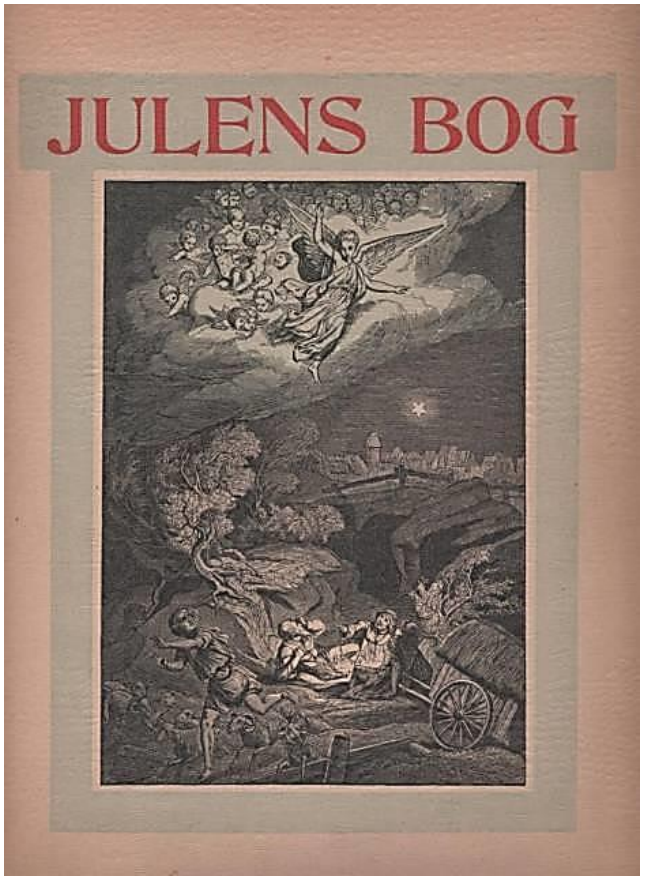

Forsiden til "Julens bog", som Michael Agerskov gjendiktet fra tysk og som ble utgitt i 1899. Boken er rik på fantastisk vakre illustrasjoner

Størstedelen av Agerskovs forfatterskap stammer fra tiden før det store arbeidet med Vandre mot Lyset! og de tilhørende verkene tok til, men den verdenen ekteparet ble ført inn i gjennom samarbeidet med de oversanselige åndene inspirerte naturlig nok poeten Agerskov, og han utga to diktverk basert på tankene i Vandre mot Lyset!, ”Vejen Sandheden og Livet”, Aandelige sange fra 1928 og noen få år senere ”Paa forklarelsens Berg” - En digtkreds. For kjennere av Vandre mot Lyset! er disse diktene selvfølgelig meget sigende og betagende, men Michael Agerskov har etter min mening klart å tilføre tankene fra VmL visdom fra sin egen poetiske åre, som gjør at diktene fremstår som fullverdige kunstverk i seg selv, helt uavhengig av Vandre mot Lyset! Han utga også et lite skrift på 44 sider kalt ”Kirken og kristendommen” i 1923, som også var basert på VmL, og i "Nogle psykiske Oplevelser" fra 1922, fortalte han med egne ord om hans og hans kones opplevelser som psykiske forskere og om deres samarbeid med de oversanselige åndene.

Sin studietid tilbrakte Michael på ”Efterslægtselskabet Skole”, og muligens ble han undervist i dansk litteratur av sin onkel, Christian Agerskov, en halvbror av hans far. Han underviste ved skolen, og var en meget begavet litteraturkjenner og regnes for å ha vært mentor for mange store danske forfattere fra denne perioden. Michael synes å ha hatt meget til felles med sin onkel både hva angår interessen for litteratur, men også i sin personlighet. Christian Agerskov var en meget dyktig lærer og høyt elsket av sine studenter for sitt gode lynne og for sin respektfulle og vennlig måte å behandle dem på. Michael Agerskov var student i 1889, og fortsatte deretter sine høyere studier i fagene dansk, tysk og latin og ble cand. mag. i 1895. De første årene etter endte studier arbeidet han noen år ved forskjellige skoler i København, før han ble ansatt ved Marie Kruses skole i Frederiksberg, en skole kun for piker. Agerskov har garantert fungert meget godt som lærer for Københavns unge piker, med sitt vennlige vesen og sin omfattende viten om litteratur og språk! En viten han kunne øse av da han, i samarbeid med Erling Rørdam, forfattet et danskverk for skoleverket, som gikk helt fra første klasse og opp til den høyere utdanning. Hans lesebøker ble også omarbeidet til svensk av Tage Nørregård, og både i Danmark og Sverige ble de brukt i flere tiår i skolen; den svenske utgaven ble f. eks. gjenopptrykket så sent som i 1959. Agerskov utga også to litteraturverk om sitt spesialfelt; eldre og nyere dansk litteratur, beregnet for den høyere skolen.

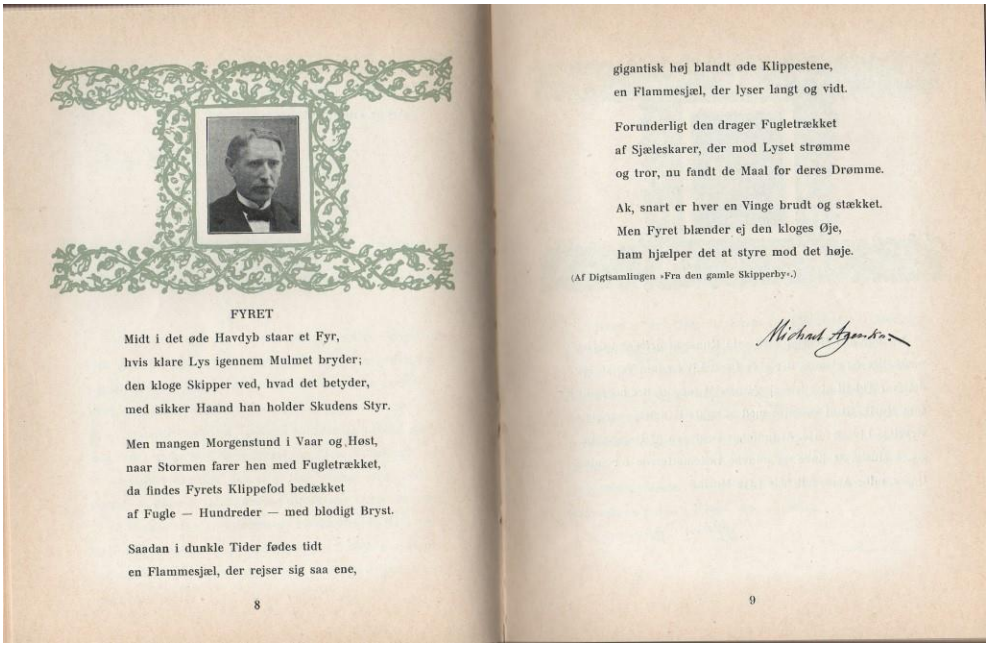

FYRET

Midt i det øde Havdyb staar et Fyr,
hvis klare Lys igennem Mulmet bryder;
den kloge Skipper ved, hvad det betyder,
med sikker Haand han holder Skudens Styr.

Men mangen Morgenstund i Vaar og Høst,
naar Stormen farer hen med Fugletrækket,
da findes Fyrets Klippefod bedækket
af Fugle — Hundreder — med blodigt Bryst.

Saadan i dunkle Tider fødes tidt
en Flammesjæl, der rejser sig saa ene,

8

gigantisk høj blandt øde Klippestene,
en Flammesjæl, der lyser langt og vidt.

Forunderligt den drager Fugletrækket
af Sjæleskarer, der mod Lyset strømme
og tror, nu fandt de Maal for deres Drømme.

Ak, snart er hver en Vinge brudt og stækket.
Men Fyret blænder ej den kloges Øje,
ham hjælper det at styre mod det høje.

(Af Digtsamlingen »Fra den gamle Skipperby«.)

Michael Agerskov

9

Slik ble Michael Agerskov presentert i Dansk Forfatterforenings 25 års jubileumsbok, utgitt i 1919

Michael Agerskov fotografert sammen med det øvrige personalet ved Marie Kruses Skole ved et jubileum, sannsynligvis ca 1930. Agerskov var på dette tidspunktet tydelig merket av den sykdommen som endte hans liv i 1933. Foto scannet fra skolens jubileumsbok

Ved Marie Kruses Skole i Frederiksbergs Allé 16 arbeidet Michael Agerskov i stort sett hele sin yrkesaktive karriere. Foto: DKB

Og her i Grundtvigsvej 3, 2 etg., bodde ekteparet Agerskov med datteren Inger Johanne, 1900-1968. Foto: Sverre Avnskog

Lysets medhjelpere på jorden!

I følge etterkommere i Agerskov-familien, var Johanne og Michael såkalte fritenkere, og tilhørte altså ingen spesiell menighet eller trosretning, selv om de selvfølgelig var oppdratt i den kristne tro. Johannes far, Rasmus Malling-Hansen var pastor ved det Kongelige Døvstummeinstitutt i København, og var en meget sterkt troende mann, og kristendommen var nok en dominerende faktor i hennes oppvekst. Også i Michaels slektsbakgrunn var det mange prester, i tillegg til hans morfar som var prest i Broager. Michael utga også en bok med kristent innhold; "Julens Bog" i 1899, som var en gjendikting av en ualminnelig vakkert illustrert tysk bok om Jesu fødsel av W. og H. Steinhausen. I sitt sinn hadde sikkert begge ektefellende Agerskov en astral slektsarv, som ga dem en instinktiv forståelse og naturlig interesse for religiøse spørsmål. Dette sammen med deres åndelige personligheters store innsikt i de oversanselige sannheter, har garantert gjort dem meget velegnede når den åndelige verden trengte medhjelpere på jorden, som kunne bistå dem i å bringe noen av de skjulte sannhetene om menneskenes opprinnelse og vårt forhold til Gud til den menneskelige verden. Både herr og fru Agerskov tilhørte som diskarnerte en gruppe av de yngste som tidlig hadde påtatt seg å delta i arbeidet med å rense Kristi lære for tildiktninger, og de hadde også i tidligere inkarnasjoner bevist at de hadde en spesielt sterk evne til å følge sin samvittighets tankeinnskytelser.

Begge ektefellene var utstyrt med mediumistiske evner, men Agerskovs oppgave ble først og fremst å stå ved sin hustrus side som et trygt "ankerfeste", og han hadde før sin inkarnasjon lovet at om det lyktes for Johanne å erindre sitt løfte om å virke som medium for Kristus og hans medhjelpere, så skulle han stå som utgiver av alle de verk som fremkom gjennom hennes mediumitet. Og ekteparet utførte den oppgaven de hadde påtatt seg med en enestående tålmodighet og utholdenhet, og takket være deres trofaste tillit til sin samvittighet, og dype overbevisning om sin oppgaves store betydning, ble Ardor gjennom deres kjærlige bønn, løst fra mørket og sammen med ham alle de jordbundne åndene som befolket helvetessfæren og jordeplanet, og Gud kunne slette "det ødelagte riket". Både Michael og Johanne Agerskov viet sitt liv til å utføre sin misjon, og ved siden av all den tid de brukte som lysets medhjelpere på jorden, arbeidet Michael full tid som lektor og som sensor ved lærerutdanningen i Danmark. Det falt seg derfor mest naturlig at det ble Johanne som besvarte de fleste henvendelser de fikk fra lesere av Vandre mot Lyset!, selv om også Michael bidro når hans hustru ikke hadde anledning på grunn av sykdom e. l.

Dessverre ble ikke Vandre mot Lyset! og de tilhørende verkene møtt med særlig stor forståelsen verken hos kirken eller det litterære miljøet i Danmark. Agerskov opplevde til og med at han selv ble beskyldt av enkelte for å være opphavsmannen til diktene som ble utgitt i "Hilsen til Danmark" i 1915, mens de i realiteten var forfattet av en del av de store "avdøde" danske dikterne fra "gullaldertiden" etter ønske fra Gud, og mottatt gjennom Johannes mediumitet som et bevis for livets eksistens etter døden. Muligens var den lunkne mottagelsen av Vandre mot Lyset! med tilhørende verker en medvirkende årsak til at Michel Agerskov eget forfatterskap gikk så raskt i glemmeboken, og de få anmelderne som skrev om Michael Agerskovs utgivelser omtalte dem i temmelig nedlatende vendinger, samtidig som det ofte skinte tydelig gjennom at de ikke hadde tatt seg bryet med å sette seg ordentlig inn i det de omtalte.

Men Johanne og Michael Agerskov fortsatte ufortrødent å tale Vandre mot Lysets hver gang anledningen bød seg, og omkring dem dannet det seg etter hvert en ganske stor krets av tilhengere og deres hjem sto alltid åpent for dem som ville komme og stille spørsmål om

verket, og også noen av niesene og nevøene bodde i kortere eller lengre tid i deres hjem mens de studerte i København. Av de to var Johanne av natur noe sky og reservert, mens Michael var vennligheten selv og meget sosialt anlagt! Johanne Agerskov mente selv at sollyset virket forstyrrende inn på hennes mediumistiske evner, og holdt seg helst innendørs og i datterens, Inger Johannes etterlatte fotoalbum finnes det kun fem fotografier av moren, mens det er bortimot 30 av hennes far. Johanne forsaket stort sett alt av sosiale sammenkomster og forlystelser, så hun ledsaget kun sjelden sin mann på reiser og utflukter. Men til gjengjeld var Inger meget glad i og knyttet til sin far, og i hennes fotoalbum finnes mange bilder av de to tatt på reiser, både i Danmark, Sverige og Tyskland/Østerrike. Inger Agerskov var utdannet tysklærerinne, så det var ganske naturlig at hun tok med seg faren på ferie dit.

Da arkitekten Knud Brønnum fattet interesse for deres utgivelser og startet opp en foredragsturne i 1925 og utga flere bøker om VmL, og det også ble dannet "Selskabet til V.M.Ls Udbredelse" i 1926, fikk VmL en fast tilhengerskare på nærmere 150 personer. Brønnum avholdt også jevnlige gudstjenester på grunnlag av verket, og Erik Prior, en stor tilhenger av VmL, omtalte senere perioden fra midten av 1920-årene og utover på -30-tallet som VmLs gullalder! Men dessverre slo aldri verket an blant kirkens menn, og heller ikke blant det store flertallet av den jevne danske, og Michael Agerskov fikk dessverre ikke oppleve særlig mange av disse relativt gode årene for VmL. Han ble syk i et alvorlig tilfelle av spanskesyken i 1928, og som en ettervirkning ble han rammet av stadig tiltagende muskellammelser, som til slutt også lammet hjertemuskelen. Han måtte avgå som lektor ved Marie Kruses Skole i 1931 på grunn av sykdommen, og de siste årene av sitt liv var han pleiepasient i hjemmet, og kunne til slutt ikke krysse stuegulvet ved egen hjelp. Han døde i 1933, og hans lidelser var da såpass store at han kun var glad for å kunne vandre hjem til sin skaper, vel vitende om at han til Guds fulle tilfredshet hadde utført sin lovede misjon på jorden. Hans virke er foreløpig ikke kjent av flere enn noen få, men i himmelriket vet man at Johanne og Michael Agerskovs aldri sviktende innsats for det godes sak førte til lysets endelige seier over mørket i den åndelige verden! Og for det skylder vi dem stor takk!

Michaels hustru, Johanne Agerskov, levde videre helt til 1946, mens datteren, Inger, døde ugift og uten etterkommere i 1968.

Det hittil siste kjente bilde av Michael Agerskov, tatt i 1931 i Haveselskabets hage. Ved Agerskovs side sitter hans datter, Inger Johanne, som også ble en ivrig tilhenger av Vandre mot Lyset! Bak de to står Agerskovs søster Anna sammen med sin psykisk utviklingshemmede sønn. Foto: Privat

Oslo, 11.06.10
Sverre Avnskog

Rasmus Malling-Hansen – den danske ”oppfinnerpresten”.

Når man gransker gamle skildringer av Rasmus Malling-Hansen, skrevet av hans samtidige, slår det en hvilket dypt inntrykk han må ha gjort på dem som opplevde ham i levende live. Han beskrives som en offisers-skikkelse med en kunstners utstråling – og som en lysseer som kun kan tegnes ved hjelp av de mest ildfulle farger – for å referere noen karakteristikker fra den tid. Ved hans brå død i 1890 – kun 55 år gammel, var Malling-Hansen, som kom fra enkle kår på den danske landsbygden, blitt en internasjonal kjent skikkelse - han var en venn av kongen, hadde holdt foredrag på internasjonale legekongresser og internordiske lærermøter, og hadde solgt patenter i land i hele Europa. Og han var en høyt elsket farsskikkelse for mange av samfunnets ”utstøtte”. Han viet sin yrkeskarriere til å kjempe de svakestes sak, de døvstumme barna, som verken kunne høre eller tale, og i alt han foretok seg, var han en nytenker og en fremsynt reformator, for hvem intet var for lite eller ubetydelig til å kunne være verdt en nærmere undersøkelse. Hans arbeid med de døvstumme dannet også det grunnlag som hans oppfinnelser og vitenskapelige forskning hvilte på. Idéen til hans mest kjente oppfinnelse – skrivekuglen, kom fra hans observasjon av tegnspråkets hurtighet i forhold til håndskriften, og hans banebrytende oppdagelser av barns vekst i sykluser ble til gjennom hans omsorg for de døvstumme barnas velferd, og undersøkelser av om deres vekst var tilfredsstillende.

Rasmus Malling-Hansen fotografert i henholdsvis 1860, 1877, 1885 og 1887. Alle fotografier fra privat samling

Barndom og unge år.

Rasmus Malling-Hansen ble født i Hunseby, Maribo på Lolland i 1835. Hans mor, Juliane Hansen f. Matzen, var datter av forpakteren på Knuthenborg, men hun vokste opp hos lærer og kirkesanger Rasmus Malling og hans familie. Rasmus Malling ble også fosterfar for Julianes barn, da hennes mann, far til hennes tre sønner, læreren Johan Frederik Hansen, døde av tyfus allerede etter 5 års ekteskap. Juliane Hansen flyttet ved hans død tilbake til sin fosterfar, som tok farsansvar for Hans Rasmus(4 år), Thomas Jørgen(2 år) og Johan Frederik(1 år).

Juliane blir omtalt som en meget klok og forstandig kvinne, og Rasmus Malling, som stammet fra Porsgrunn i Norge, var en beleven mann som var vant til å omgås baroner og grever, og oppveksten hos disse to, bidro til å gi Rasmus en selvtillit og evne til å hevde sine meninger på en selvfølgelig måte. Og han var en dyktig gutt, som ble lagt merke til for sine mange

talenter, særlig i matematikk og i tegning, og hans hjertegode natur gjorde at han ble elsket av alle som møtte ham.

Utdanning ved Jonstrup og Det Teologiske Fakultet.

Allerede da han leste til konfirmasjonen som ung mann, skal Rasmus ha bestemt seg for at han en dag ville bli prest, men utsiktene til å få seg en høyere utdanning var ikke lyse, så han ble satt i malerlære, og det sies at han aldri glemte sine gamle kunster. Da en maler en gang langt senere hadde utført et dårlig malerarbeid på en dør på Døveinstituttet, påpekte Malling-Hansen dette, og maleren spurte om han kanskje kunne gjøre det bedre selv. Og Malling-Hansen tok ham på ordet, og malte selv døren til sin fulle tilfredshet.

Men ryktene om den talentfulle gutten nådde også på en eller annen måte lensgreven på Knuthenborg, og ved hjelp av hans økonomiske støtte, kunne Rasmus begynne på lærerseminariet på Jonstrup, som han ble uteksaminert fra i 1854, etter kun 2 års studier, med meget gode karakterer. Han arbeidet en tid som privatlærer hos lensgreven og hos sin konfirmasjonsprest, og også som assistentlærer på Maglemer skole, før han i 1858 påbegynte sine teologistudier – fortsatt med lensgreven som økonomisk velgjører. Men det varte ikke lenge – i 1859 påbegynte Malling-Hansen sin livsgjerning ved Det kongelige Døvstumme-institutt i København, og her fikk han utfolde sin rike personlighet og utnyttet sine mange talenter til gagns. Avbrutt av noen år som forstander ved Døvstummeinstituttet i Slesvig, og noe tid til teologistudiene, vendte Malling-Hansen tilbake til Døvstummeinstituttet i København som ferdig utdannet teolog i 1865, og overtok stillingen som forstander etter han som samme år ble hans svigerfar, Søren Johan Heiberg.

Personalet ved Det kongelige Døvstummeinstituttet i København, fotografert i 1861. Malling-Hansen står i midten, bak. Til høyre for ham sitter hans kommende svigerfar, daværende forstander Søren Johan Heiberg. Foto: Døvehistorisk Selskab

Ektemann og omsorgsfull familiefar.

Som ung mann skal Malling-Hansen ha møtt en kvinne som gjorde et varig inntrykk på ham, Anna Steenstrup, datter av byfogden i Frederiksberg. Men med den tids store sosiale skiller, var det utenkelig at det kunne bli noe mellom den unge gutten av folket, og Anna, som kom fra det øvre sosiale skikt i København. Malling-Hansen ble i stedet forlovet og senere gift med Cathrine Georgia Heiberg, og allerede året etter bryllupet fikk de den første av i alt syv døtre – Juliane(1866). Og så kom i rask rekkefølge: Engelke(1868), Emma(1869), Zarah(1870), Johanne(1873), Karen(1874) og Marie(1875). Malling-Hansen var en meget kjærlig og omsorgsfull far, som fulgte sine døtres ve og vel på nært hold, og i de mange bevarte brevene fra denne perioden, tegner det seg et bilde av en familie med nære og varme bånd – Malling-Hansen glemte aldri sin mor og sine to brødre, men beholdt et nært forhold til dem gjennom hele sitt liv.

Malling-Hansen unnslapp dog ikke tragedier i sitt liv – i 1876 mistet han sin elskede Cäthe av barselfeber etter å ha nedkommet med et dødfødt pikebarn, og det må ha vært et meget hardt slag for Malling-Hansens følsomme sinn. Hvem som hjalp ham med de 7 døtrene gjennom disse tunge årene, vet vi ikke, men han traff igjen sin ungdoms elskede etter få år, og hun hadde aldri kunnet glemme sin kjære Rasmus, og var fortsatt ugift – og i 1880 giftet de seg, og Anna ble en kjærlig stemor for de 7 pikene.

Fra venstre: Malling-Hansens mor, Juliane Hansen, født Matzen (1809-1885). Foto: Privat. Hans første hustru, Cathrine Georgia f. Heiberg (1841-1876). Foto: Heiberg-museet i Sogndal, Norge. Malling-Hansens syv døtre. Foto: Heiberg-museet. Hans andre hustru, Anna, født Steenstrup (1842-1897). Foto: Privat

Fremsynt pedagogisk reformator.

Som forstander ved Døvstummeinstituttet satte Malling-Hansen raskt i gang en rekke tiltak for å bedre vilkårene for de døvstumme barna. Sykeligheten ved Instituttet var stor, og også dødeligheten. I Instituttets første periode, fra 1824-1839 døde hele 31% av barna i løpet av sitt opphold der, først og fremst av lungesykdommer. Dette var på et meget tidlig stadium i det danske utdanningssystemet, og forståelsen for barns behov for å leke og hvile var lite utviklet. De måtte stå opp allerede kl 5 om morgenen, og i tillegg til undervisningen, måtte de også arbeide i Instituttets verksteder hver dag til langt utpå kvelden. Malling-Hansen fikk utvidet og forbedret utearealet, sørget for at elevene fikk arbeide regelmessig ute i hagen, og for at de fikk mer fritid. Han forsto også at skolens meget begrensede areal hadde stor betydning for

smittespredningen, og tok i bruk alle skolens rom til undervisningslokaler. Han fikk utarbeidet planer om å få satt opp en ekstra bygning, og også få innlagt elektrisitet, men dette ble dessverre ikke bifalt av myndighetene.

Malling-Hansen reiste i 1868 ut på en studiereise i Europa, for å studere undervisningen av de døvstumme i forskjellige land. Han ble influert av nye strømninger fra Tyskland, og ville prøve ut nye undervisningsmetoder også i Danmark. De døvstumme var en meget sammesatt og uensartet gruppe, alt fra hva vi i dag ville kalle psykisk utviklingshemmede, som verken kunne høre eller tale, til fullstendig åndsfriske elever som både hadde en begrenset hørsel og evnen til å tale. Alle fikk den samme undervisning, etter tegnspråkmetoden. Malling-Hansen forsto tidlig at det ville være mye mer hensiktsmessig om elevene ble oppdelt etter deres grad av hørsel, og ble gitt undervisning bedre tilpasset deres evner. Han var således en pådriver for at de døvstumme ble oppdelt i tre grupper, de egentlig døvstumme – de som verken kunne høre eller tale, de uegentlige døvstumme – de som hadde en viss hørsels- og taleevne, og til slutt de åndssløve døvstumme, de som i tillegg var psykisk utviklingshemmede. I samarbeid med de Kellerske Anstalter fremkom i 1867 et forslag om å dele disse gruppene mellom de to skolene, og det ble bestemt at de egentlig døvstumme skulle undervises ved Døvstummeinstituttet etter tegnspråkmetoden, mens De Kellerske Anstalter skulle undervise de uegentlige døvstumme etter talemetoden(leppeavlesning), i tillegg til de åndssløve døvstumme, som fortsatt skulle undervises etter tegnspråkmetoden.

Dette tiltaket var det første i Norden i retning av å gi de døvstumme elevene undervisning tilpasset deres evner, og gjorde Danmark til et foregangsland på dette området, etter initiativ fra Rasmus Malling-Hansen. Han fikk en sentral plass i det nordiske døvstummemiljøet, og ble valgt til møteleder ved det store internordiske møtet for "abnorme-skolene" i 1876, han var den drivende kraften i den offentlige kommisjonen av 1888 med oppdrag å lage en overordnet plan for døvstummeundervisningen i Danmark, og i 1890 holdt han et foredrag om utviklingen av døvstummeundervisningen i Danmerk for pedagoger fra hele Norden.

De mannlige lærerne og guttene ved Døvstummeinstituttet i København, fotografert i 1881. Malling-Hansen ses som nr fire fra høyre i bakerste rekke. Foto: Døvehistorisk Selskab

Malling-Hansen ønsket også at en del av de egentlig døvstumme skulle få undervisning etter talemetoden, da han så at dette var fremtidens undervisningsmetode, og dette sammen med det stadig økende behov for areal, da elevgruppen ble stadig større, gjorde at han i 1879 fremkom med et forslag om å opprette et nytt Døvstummeinstitutt, og han foreslo at et slikt institutt burde ligge i en provinsby på Jylland. Myndighetene gikk inn for hans forslag, og i 1881 ble Døvstummeinstituttet i Fredericia opprettet. I 1890 bifalt de danske myndighetene så godt som hele det forslaget kommisjonen av 1888 fremla, og et nytt døvstummeinstitutt så dagens lys i Nyborg, også dette planlagt og tegnet av Malling-Hansen. Med det hadde Malling-Hansens visjoner blitt oppfylt – takket være hans initiativer var den danske døvstummeundervisningen underlagt en felles overordnet plan, som tilfredsstilte behovet for tilpasset undervisning etter de mest moderne pedagogiske metoder, de døvstumme elevene levde under meget tilfredsstillende livsvilkår, og det økende plassbehovet var tilgodesett på en tilfredsstillende måte. I Malling-Hansens senere perioder som forstander i København, hadde dødeligheten ved Instituttet sunket radikalt, og var nå lavere enn for tilsvarende grupper av hørende barn. Ved Malling-Hansens død i 1890, viste de døvstumme sin takknemlighet ved å møte opp i et stort antall ved hans begravelse. De hadde mistet en sann venn og en omsorgsfull farsfigur og beskytter!

Det kongelige Døvstummeinstitutt, fotografert i 1886. Sannsynligvis er fotografiet tatt i forbindelse med Døveføreningen av 1866 sitt 20 års jubileum. Personlig tror jeg det er Malling-Hansen som står som nummer tre fra høyre. Helt til høyre står inspektør Lassen, senere Ketting og man ser også grunnleggeren av døveforeningen på venstre side av Malling Hansen og dessuten Malling-Hansens senere svigersønn, Fritz August Bech, som nummer syv fra høyre i bakerste rekke.. Foto: Det kongelige bibliotek

Oppfinner av skrivekuglen.

Parallelt med sitt arbeid som forstander, syslet Malling-Hansen også med tanken om å lage en maskin som kunne fremstille trykte bokstaver. Og vi vet at det var den hurtighet man kan uttrykke seg på ved hjelp av tegnspråk satte ham på sporet av idéen til hans skrivemaskin. Malling-Hansen oppdaget at man ved håndtegn kunne "tale" med 12 tegn i sekundet, mens man kun klarte å skrive 4 tegn i sekundet ved hjelp av penn og papir. Denne håndens hurtighet ville så Malling-Hansen utnytte til å konstruere en hurtigskrivemaskin, og fra Johanne Agerskovs bok "Hvem var Skrivekuglens Oppfinner" vet vi at Malling-Hansen i 1865 drev eksperimenter med en halvkule av porselen hvor han tegnet inn bokstavene, og med sin svoger som tidtager, prøvde han ut hvordan bokstavene burde plasseres på halvkuglen for å kunne oppnå den raskeste skrivehastigheten. Han endte opp med å plassere de mest høyfrekvente bokstavene slik at de ble betjent av de raskeste fingrene, og plasserte også vokalene til venstre og konsonantene til høyre, slik at skriveren i størst mulig grad brukte en finger fra venstre og høyre hånd annen hver gang. Alt dette gjorde at man på skrivekuglen kunne oppnå en meget rask skrivehastighet., og 800 tegn i minuttet var fullt oppnåelig for en trenet "kugleskriver". På den første modellen, som Malling-Hansen fikk patent på i 1870, ble papiret festet på en sylinder inne i en trekasse, og sylinderen beveget seg ved hjelp av et elektromagnetisk batteri.

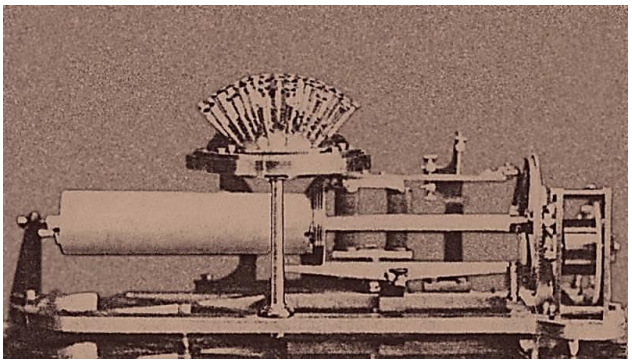

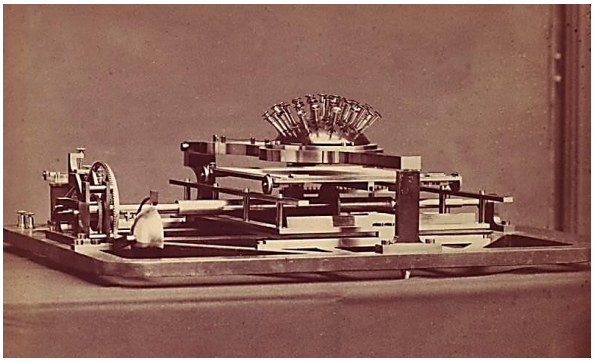

Til venstre: En av de aller første skrivekuglemodellene fra 1871, en såkalt sylindermodell uten trekasse. Til høyre en utgave fra samme årstall, den flate modellen som ble innkjøpt av flere store tekegrafselskaper

Med sin skrivekugle reiste Malling-Hansen rundt på forskjellige utstillinger i Europa. Skrivekuglen vant førsteprismedalje ved industriutstillingen i København i 1872, ved verdens-utstillingen i Wien i 1873, Centennial ustillingen i Philadelphia i 1876, verdensutstillingen Paris i 1878 og ved den store kunst- og industriutstillingen i København i 1888. I tillegg var den utstilt ved industriutstilligene i London i 1871 og Leeds i 1875. Malling-Hansen hadde også en viss kommersiell suksess, og solgte patenter både i England, Tyskland og Østerrike. Han arbeidet også kontinuerlig for å forbedre skrivekuglen, og i 1871 kom en ny modell der sylinderen ble erstattet med en flat vogn, som beveget seg under kuglen. I 1875 kom så den første modellen av den velkjente høye typen, hvor batteriet var byttet ut med en mekanisk løsning på flytningen av papiret. Takket være et samarbeid med dyktige mekanikere, og Malling-Hansens unike evne til å finne tekniske og mekaniske løsninger, var skriveluglen nå uitviklet til det forfinede, basert på millimeter-presisjon og industridesign av ypperste klasse. Skrivekuglen var svært dyr i anskaffelse de første årene. Den første utgaven fra 1870 kostet hele 1200 kroner, en anselig sum i de dager. Prisen gikk dog stadig nedover utover på 1870-

og 80-tallet, og den siste modellen fra 1888, som da hadde fått både fargebånd og papirvalse, kostet kun 150 kroner og ble levert av mekanikeren August Lyngbye. Skrivekuglens store konkurrent de første årene, var den amerikanske, masseproduserte Remington-maskinen. Den hadde ikke skrivekuglens skrivehastighet, da den var utstyrt med leddede armer fra tast til bokstav, og tastaturet var det nå så velkjente qwerty-tastaturet, som ble designet for å forhindre at armene viklet seg inn i hverandre. Likevel var det denne maskinen som ble markedsledende, og da Malling-Hansen døde i 1890, ble hans ordre om produksjon av 100 skrivekugler kansellert, og ingen flere skrivekugler ble laget.

I vår tid er skrivekuglen igjen kommet til heder og verdighet. Den er et meget ettertraktet samlerobjekt, og særlig i Tyskland er skrivekuglen omfattet av en betydelig interesse. En pris på ca 200 000,- kroner er vanlig, selv om det sies at Steve Jobs i Microsoft-konsernet i sin tid kjøpte en skrivekugle for ikke mindre enn 1 million kroner. Danmark har også begynt å få øynene opp for den særegne oppfinnelsen en av deres landsmenn står bak, og skrivekuglen har prydet et frimerke og flere utstillinger er arrangert med skrivekuglen som sentralt objekt.

Malling-Hansen utviklet også en kopieringsmetode, som han kalte xerografi, og ved hjelp av blått svertepapir og papirvalser, kunne han i løpet av få minutter produsere opptil 100 kopier. Så vidt vi vet, var det Malling-Hansen som oppdaget den blå fargens unike kvaliteter i fremstillingen av kopier.

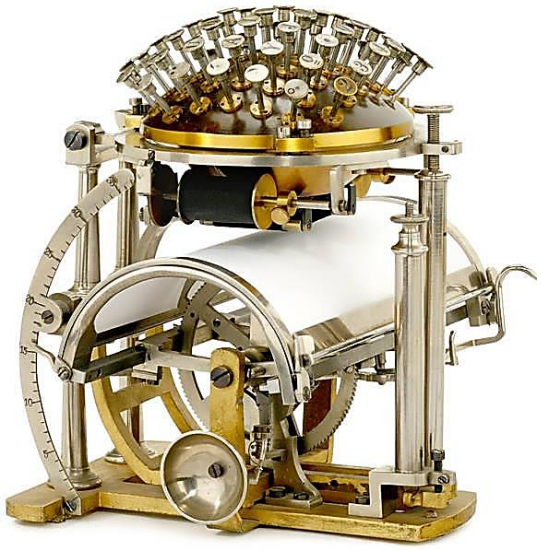

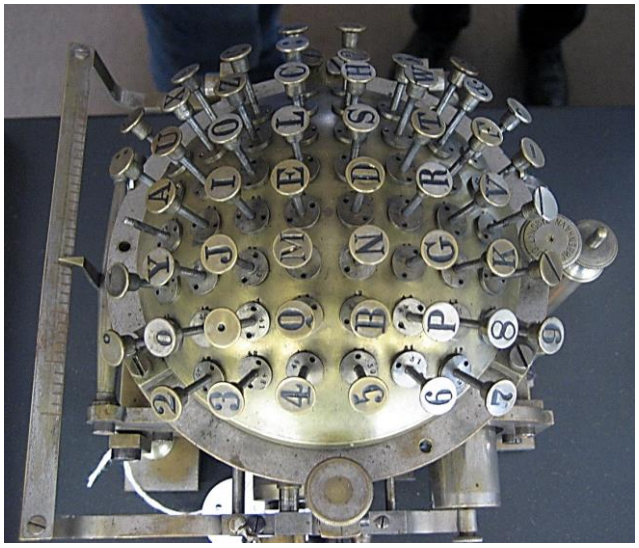

Til venstre: Den velkjente, høye modellen av skrivekuglen som ble ferdigstilt til verdensutstillingen i Paris i 1878 og ble premiert med en gullmedalje. Illustrasjon: Uwe Breker. Til høyre: Den aller siste utgaven av skrivekuglen, utviklet av August Lyngbye - med fargebånd og papirvalse. Den fikk en førstepremie ved den store industriutstillingen i Københavbn i 1888, og ble også levert med både store og små bokstaver. Foto: Jørgen Malling Christensen.

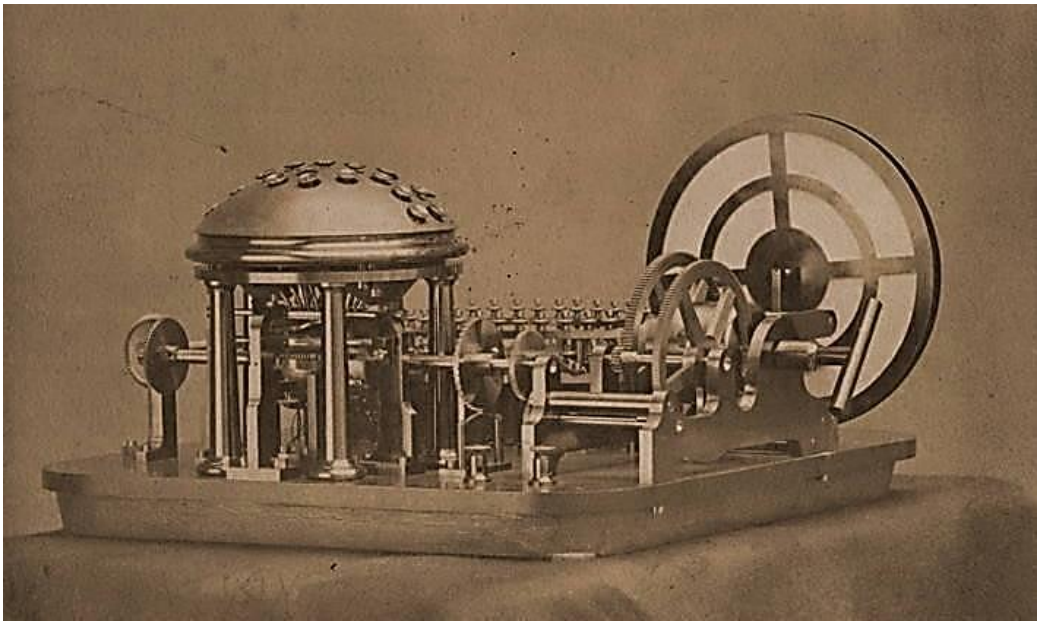

Takygrafen – resultatet av et særdeles fruktbart samarbeid mellom Rasmus Malling-Hansen og professor C. P. Jürgensen. En ekstrem hurtigskrivemaskin beregnet for bruk i forsamlinger til nedskrivning av referater. Ingen eksemplarer er kjent i dag. Bildet er fra Malling-Hansens levetid

Naturvitenskapelig forsker.

Malling-Hansen slo seg ikke til ro med sin oppfinnelse av verdens første kommersielt produserte skrivemaskin. I forbindelse med innføringen av et nytt bespisningsreglement ved instituttet, ville han undersøke elevenes vekst og vektøkning, og satte i gang en storstilt, vitenskapelig anlagt undersøkelse. Malling-Hansen ville med sin sedvanlige grundighet veie elevene flere ganger hver dag, og fikk laget store vekter, der han kunne veie elevene gruppevis, slik at det gikk hurtig for seg. Takket være disse veiningene og målingene gjorde han noen banebrytende oppdagelser vedrørende barns vekst. Til da hadde man antatt at barn vokste jevnt og trutt gjennom hele året, men Malling-Hansen oppdaget at barn vokste i perioder, uavhengig av fødeinntak og årstid, men styrt av en eller annen ukjent faktor. Malling-Hansen mente denne ukjente faktor måtte være å finne i variasjoner i solens stråler, og han fikk, i tillegg til sine egne målinger og veininger, satt i gang ulike målinger flere steder i verden, hvor resultatene ble rapportert til ham, og overalt fremkom den samme variasjonen, både hos mennesker og i naturen for øvrig. Han holdt et foredrag på en stor internasjonal legekongress i København i 1884, og utga i alt tre bøker om sine funn, de såkalte Fragmenter I-III, den siste i 1886. Bøkene ble også oversatt til tysk. Også på dette området var Malling-Hansen en pioner, og hans forskning vakte betydelig internasjonal oppsikt. Takket være sitt velutviklede forskersinn og sin sans for å se betydninger i selv de minste detaljer, gjorde Malling-Hansen unike oppdagelser av sammenhenger som ingen hadde sett før ham.

Det aller siste kjente portrettet av Rasmus Malling-Hansen, fra 1890, tatt bare noen få måneder før hans død. Legemet er eldet, men det ungdommelige blikket er intakt. Flere utgaver av dette fotografiet finnes hos etterkommerne i Malling-Hansen slekten. Foto: Privat

Vandre mot Lyset!

Historien om Rasmus Malling-Hansen ville ikke være komplett uten et eget kapittel om hva som skjedde i hans nærmeste familie i tiårene etter hans død, og om den boken en av hans døtre, Johanne Agerskov, utgav i 1920 sammen med sin mann, Michael Agerskov: Vandre mot Lyset! Siste side av VmL er forunderlig nok underskrevet av den da for lengst avdøde danske oppfinneren og pedagogiske reformatoren – og årstallet er 1916! Dette krever en nærmere utredning, og forklaringen på at Malling-Hansen kunne sette sitt navn under et dokument 26 år etter sin egen død, vil sikkert overraske og forbløffe noen, men sikkert også vekke skepsis hos andre. Det er i hvert fall en meget fascinerende og veldokumentert historie, og alle de impliserte personene var fullt ut hederlige og begavede mennesker.

Johanne var gift med lektor og forfatter, Michael Agerskov, 1870-1933, og på begynnelsen av 1900-tallet kom ekteparet i kontakt med det spiritistiske miljøet i Danmark og deltok ved bordseanser, noe som medførte at de hadde noen meget ekstraordinære opplevelser. Gjennom kontakten med åndelige vesener, ble det tydelig at den oversanselige verden kalte på dem, og de forsto gradvis at man ønsket deres hjelp til å utføre spesielle gjerninger på jorden, og den ånd som skulle vise seg å være lederen for deres arbeid, var Johanne Agerskovs avdøde far – Rasmus Malling-Hansen, som i diskarnert tilstand bærer navnet Leo. Innledningsvis mottok Agerskovs dikt og beretninger fra avdøde menneskers ånder, men etter hvert brakte de oversanselige åndene dem dypt lidende åndelige vesener, som gjennom sitt syndefulle liv var bundet til å flakke omkring på jorden eller i helvetessfæren omsluttet av mørket – uvitende om at de var døde. Og gjennom ekteparets kjærlige bønn for dem, ble de løst fra mørket, og

kunne bringes hjem til sine boliger i den himmelske verden, og Gud kunne deretter utslette helvetessfæren! Dette arbeidet kulminerte i mars 1912, da menneskehetens leder, Kristus, brakte ekteparet det åndelige vesen som har falt aller dypest av alle; Lucifer – Djevelen – Satan; han er kjent under mange navn, og i følge Vandre mot Lyset! var det denne ånd som sammen med sine brødre og søstre falt for mørket i det såkalte "syndefallet", og forårsaket at livet på jorden ble et liv i synd, lidelse og død for menneskene, i stedet for et liv i en vakker lysverden, slik Gud opprinnelig hadde planlagt. Og Agerskovs tilga Ardor, som han nå skal hete, den synd han hadde begått mot dem, og deres bønn for ham løste ham fra mørket, og lysets ånder kunne bringe ham hjem til Gud, som også straks tilga ham den synd og lidelse han hadde forårsaket. Men før hvert eneste menneske i et jordeliv har tilgitt Ardor, vil ikke hans anger og dype lidelser være over, og derfor påla Gud ham, etter et års hviletid, å formidle gjennom mediet Johanne Agerskov en beretning om sitt fall og om sine synder, hvor han til slutt ber en inderlig bønn til menneskene om å tilgi ham. Og vi får vite, at dersom vi tilgir Ardor, vil vi bli løst fra hans forbannelser, og samtidig bidra til at mørkets makt i den jordiske verden sakte men sikkert vil svinne hen.

Ardors beretning danner grunnlaget for Vandre mot Lyset! og i tillegg har Leo forfattet en lengre kommentar til beretningen, der han ytterligere utdyper og forklarer de emnene Ardor tar opp. Verket inneholder også en del lignelser og en tale ved Kristus, og man får vite at det arbeidet Michael og Johanne Agerskov deltok i, ble initiert av Gud, da Han så at den økende interessen blant menneskene på 1800-tallet for kontakt med åndene kunne utnyttes fra oversanselig side til å søke kontakt med jordiske medhjelpere som man kunne tale direkte til, slik at de mange jordbundne åndene kunne vinnes tilbake til lyset, og mange av de store spørsmålene angående livets opprinnelse, kampen mellom det gode og det onde, menneskenes sanne forhold til Gud osv, kunne åpenbares for menneskene. Kristus var den som ledet dette arbeidet fra den oversanselige verden, og Leo var en av hans nærmeste medhjelpere.

Og det er altså forklaringen på hvordan det kan eksistere en bok, utgitt 30 år etter Malling-Hansens død, som bærer hans navn; for å stå inne for sannheten av de opplysningene som er gitt gjennom Vandre mod Lyset! oppga han, i egenskap av mediet Johanne Agerskovs åndelige leder, sitt navn og sin posisjon fra sin siste inkarnasjon og lot det stå som en bevitnelse om hans rolle i utarbeidelsen av boken. Hvordan man vil forholde seg til denne delen av Rasmus Malling-Hansens liv, er jo selvsagt opp til den enkelte, men tatt i betraktning at Malling-Hansen i alt han foretok seg i sitt liv var preget av nytenkning, reformasjon og forbedringer, er det kanskje ikke til å undres over, at han også fremstår etter sin død, som en som vil bringe ny viten og nye sannheter til menneskene, både på religionens område, men også innen vitenskap, historie og etikk! Han var en ekte forsker og nytenker i levende live – og fremstår som akkurat det samme i sin åndelige tilværelse – gjennom Vandre mot Lyset! som herved anbefales for alle som søker etter nye svar på de eldgamle store gåter og spørsmål som menneskeheten har grunnet over i årtusener!

Men i 1890 var det så slutt. Malling-Hansen hadde lenge lidd av angina og forkalkninger, og et alvorlig hjerteslag gjorde slutt på hans liv da han var på veg hjem fra frimurerlosjen en mørk høstkveld. Han falt om på gaten, og var død i samme øyeblikk. Men han rakk å sette sitt personlige merke etter seg på så mange områder. Han var i sannhet en lysseer – en mann som ikke slo seg til ro med det som var, men som hadde en ubøyelig vilje til å oppdage, til å tenke nytt, til å videreutvikle og til å oppfinne. Hans omsorg for de aller minste i samfunnet var unik og dyptfølt, og han reformerte den danske undervisningen av de døvstumme. Han oppfant skrivekuglen, som stadig fascinerer dem med sans for unik industridesign, og han gjorde

banebrytende og internasjonalt anerkjente oppdagelser vedrørende barns vekst i sykluser. Og selv om Malling-Hansen gjennom mange år kanskje ikke hadde noen fremtrendende plass i dansk historie, har han stadig vekk blitt minnet i museumsskrifter og enkelte avisartikler opp gjennom tidene. Men det er ikke å ta for mye i å hevde at han er i ferd med å få sin renessanse i dansk offentlighet. Og en del av denne fornyede interessen kan nok tilskrives Det Internationale Rasmus Malling-Hansen Selskabet, der undertegnede er en sentral aktør. Vår webside er særdeles omfattende og vi har vært i kontakt med de aller fleste både internasjonale og nasjonale instanser som er i besittelse av arkivalier fra Malling-Hansen liv og virke. Plassen foran det gamle døvstumminstituttet der Malling-Hansen hadde sitt arbeid som forstander er av selskabet døpt «Rasmus Malling-Hansens Plads».

Til venstre: En byste av Rasmus Malling-Hansen, laget av Ludvig Brandstrup, som også har laget medaljongen på Malling-Hansens gravsten. Bysten befinner seg i dag i Døvehistorisk museum i Kastelsvej. Over: Gravstenen som på fotografiet ses slik den sto på Garnisons kirkegård, ble i 1947 flyttet til Døvstummeinstituttet, hvor den står i dag. Til høyre: Frimerke utgitt av Posten Danmark til minne om oppfinnelsen av skrivekuglen. Foto til venstre: Jan William Rasmussen. Foto i midten: Privat

Ved DASA i Dortmund har man konstruert en kopi av en skrivekugle, som er koblet opp mot en interaktiv visualisering av skrivekuglen på en skjerm, slik at de besøkende kan skrive på tastaturet og se skrivekuglen skrive på skjermen. Visualiseringen er laget av Felix Herbst, som også har tatt bildet

Oslo, 11.10.06 *med små tillegg i 2017.*

Mørkets motangrep – Bispebrevet.

I 1920 utkom Vandre mot Lyset, som er et budskap til menneskeheten fra den oversanselige verden. I dette verket gis for første gang en sammenhengende og helhetlig fremstilling av menneskets opprinnelse og vårt forhold til Gud, av opprinnelsen til kampen mellom det gode og det onde, og av hva som er årsaken til at jorden har blitt åstedet for denne kampen, med all den lidelse det har medført for menneskeheten. Vandre mot Lyset! forteller også sannheten om hva som egentlig skjedde da Jesus levde på jorden, og avliver de mange menneskeskapte dogmene omkring hans liv og død, som mørket har klart å innsnike i hans lære. Men dette sannhetens dokument til menneskeheten som Vandre mot Lyset! er, kunne ikke bli til uten at mørket slo kraftig tilbake for å forsøke å holde sannheten vekk fra menneskene, og for å holde oss fast i mørket. I denne artikkelen vil jeg fortelle historien om hvordan mørket forsøkte å forfalske de enkle og klare sannhetene fra Vandre mot Lyset! og mørkets makt er forferdelig og kan føre selv de mest samvittighetsfulle og sannhetskjære mennesker bak lyset på sitt snedige og utstuderte vis!

Johanne Agerskov, 1873-1946, mediet som mottok Vandre mot Lyset!. Foto: Privat (utsn.)

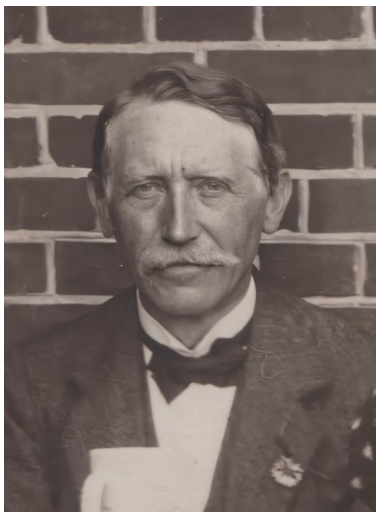

Utgiveren av verket, fru Agerskovs ektemann, Michael Agerskov, 1870-1933. Foto: Privat (utsn.)

Mediets åndelige leder, hennes far, Rasmus Malling-Hansen, 1835-1890. Foto: Privat (utsn.)

Fra evigheter av eksisterte Gud som tanke og vilje, men uten et legeme. Gud som personlig vesen fremsteg av lyset først etter at Han hadde ført en langvarig og dramatisk kamp mot mørket, og seiret, ved at universets urkrefter, tanken og viljen, forente seg med lysets poler og med hverandre, og gjorde lyset udødelig og mørket forgjengelig. I samme øyeblikk som tanken og viljen smeltet sammen til en fast og ubrytelig enhet fremsto Guds flammende skikkelse; han skapte seg selv og sine tolv tjenere av lysets aller fineste partikler, og hans skjønnhet og vidunderlige utstråling kan ikke beskrives ved hjelp av det jordiske språk - ord blir rett og slett for fattige. Men ved Guds seier over mørket var på ingen måte mørket utryddet; det eksisterer i store mengder i universet, og det er en mektig magnetisk virkende kraft, som på ingen måte vil la seg utrydde uten å yte motstand. Og til alle tider har de lysets representanter som har forsøkt å utbre lyset på jorden blitt møtt av mørkets motangrep! Oftest

har det medført at de sannheter som Guds utsendinger ønsket å medbringe til den jordiske verden, har blitt forurenset og forvansket av mørket, slik at de kun har klart å lære fra seg små brokker av de evige sannheter. Kristendommen er et meget godt eksempel på hvordan mørket var i stand til å forvrenge selv Jesu skjønne og enkle kjærlighetsbudskap, slik at Jesu viktigste bud om at hvert enkelt menneske har en direkte forbindelse til Gud gjennom bønn ble forkludret ved at menneskene opphøyet Jesus til gudestatus, og ga seg til å be til ham i stedet for til den allmektige og allkjærlige Gud, som alene er den som kan besvare alle menneskenes bønner om hjelp! Dessuten klarte Ardor gjennom sin tankepåvirkning å innsnike forvirrende tanker hos dem som skulle forvalte arven etter Jesus, slik at det grusomme og ondskapsfulle mordet på Jesus i Pauli tanker ble forvandlet til et offer for å forsone Gud med menneskene, og Jesu sorgfulle avskjedsmåltid med sine beste venner, ble til at Jesus innstiftet nettverden ved å gi dem brød å spise og vin å drikke, som et symbol på at han ville ofre sitt legeme og sitt blod som skulle utgydes til menneskenes frelse.

Kristi egentlige frelsergjerning!

Men det er ikke døden som kan frelse menneskene fra mørket, men kjærligheten, og Gud har selvfølgelig aldri ønsket at menneskene skal drepe så mye som en eneste liten uskyldig fugl for å blidgjøre ham, og aller minst at vi skal myrde et menneske, for Gud elsker hver eneste av sine skapninger med en uendelig kjærlighet, og han vil aldri noensinne la en eneste av oss gå fortapt. Men kristendommen ble en blanding av Jesu vakre lære om kjærlighet og tilgivelse, og Ardors falske innsnikelser, og først med "Vandre mot Lyset!", som utkom i 1920, lyktes det endelig for den åndelige verden å gi menneskene den sammenhengende og uforfalsket fremstillingen som så mange av Guds utsendinger har inkarnert for å forsøke å bringe frem i den jordiske verden. Og dette kunne skje fordi det hadde lyktes den kjærligste av alle Guds kjærlige skapninger, Kristus, gjennom en virkelig kjærlighetens frelsergjerning, å vinne mørkets fyrste, Ardor, tilbake til lyset, og det beredte veien for at det sanne budskapet om Ardors fall for mørket, om menneskenes opprinnelse og sannheten om vårt forhold til Gud kunne fremkomme i den jordiske verden. Men som alltid tidligere, så ga ikke mørket seg uten kamp. Og i denne artikkelen vil jeg vise hvordan det dessverre lyktes mørket på nytt å skape forvirring og narre mange av dem som hadde tatt til seg Vandre mod Lyset! ved å innsnike falske tanker i et av de skriftene som ble utgitt i sammenheng med VmL.

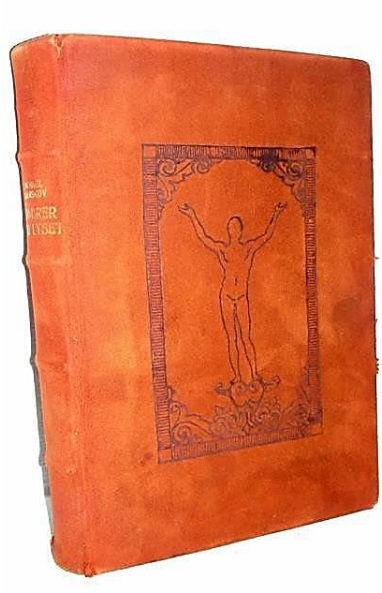

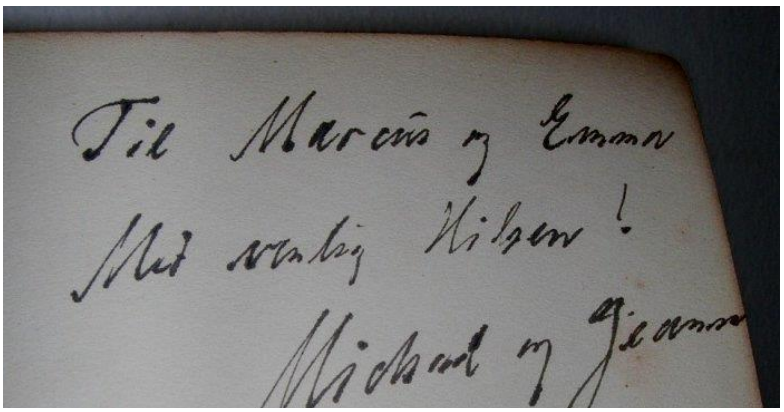

Fru Agerskovs søster, Emma Mathiesen og hennes mann fikk dette prakteksemplaret av VmL i gave fra ekteparet Agerskov. Over ses dedikasjonen. Jeanne var Johanne Agerskovs kallenavn i familien. Foto: Sverre Avnskog

3. mars 1912 - Lyset seiret i den åndelige verden!

Uten at særlig mange mennesker var klar over det, kunne vi ganske nylig feire 100 års jubileet for at Guds engler, ved sin leder, Kristus, klarte å lege den splittelsen som oppsto i den åndelige verden da noen av Guds første skapninger ikke maktet å motstå den selvbeundrende tanke, da Gud fortalte dem at han ennå ikke hadde bestemt seg for hvem av dem han ville utvelge til å lede de nye skapningene han hadde planlagt å skape, nemlig menneskene. Og når de eldste, som de benevnes i Vandre mot Lyset! først hadde tillatt tanken om sin overlegenhet i forhold til sine brødre og søstre få innpass i sin bevissthet, hadde de i realiteten tapt for mørket, og det fikk stadig større makt over deres tanker. Dette fallet for mørket ble starten på en millioner av år lang kamp mellom lyset og mørket både i den åndelige og den jordiske verden, og jordkloden ble arena for denne kampen, som bølget frem og tilbake gjennom historien, og påførte menneskene umåtelige lidelser. Men i det lange løp kunne ikke mørket motstå lysets overlegenhet, og de yngste av Guds engler gikk seirende ut av kampen takket være sin utrettelige og aldri sviktende innsats for å bringe menneskeheten fremover i åndelig og kulturell modenhet, og gjennom sin selvoppofrende kjærlighetsgjerning overfor sine falne brødre og søstre for å vinne dem tilbake til lyset. Den endelige seieren over mørket i den åndelige verden vant de yngste da Kristus den 3. mars 1912 kunne bringe mørkets fyrste – djevelen – til det lille landet Danmark, der noen kjærlige mennesker, Johanne og Michael Agerskov, av sine hjerters medlidenhet tilga djevelen alt det onde han hadde påført dem, og derved våknet djevelens erindring om livet i Guds rike og om den milde og kjærlige skaperen av vår åndelige bevissthet, Gud! Ardor, som djevelen nå skal hete, fikk et års hviletid i himmelriket, men Gud påla ham å vende tilbake til menneskene for å gjøre rede for sine onde gjerninger, og for å be sine skapninger, menneskene, om tilgivelse, for det var ikke Gud som skapte vårt fysiske legeme, det var de falne englene som dro mørket inn over jorden, og skapte de første menneskene for å forsøke å skape orden i det kaoset mørket hadde skapt på den lyskloden Gud hadde skapt. Og Ardor oppfylte Guds påbud til ham, og ga sin beretning gjennom mediet Johanne Agerskov, og i 1920 utga hennes ektemann Michael Agerskov Ardors angerskrift sammen med en omfattende og sammenhengende fremstilling av livet fra dets begynnelse og frem til våre dager i verket ”Vandre mot Lyset!”.

Men mørket var ikke utryddet på jorden!

Men selv om seieren over mørket nå var vunnet i den åndelige verden, hadde lyset ennå ikke seiret på jordkloden, der mørket fremdeles hvilte tungt over menneskene. Og selv om mørket er forgjengelig og før eller siden må gi tapt, gir det seg ikke uten kamp, og i 1920 var mange av Ardors medsammensvorne fremdeles inkarnert på jorden, og i eteren lå lagret tallrike onde fremtidsbilder, uttenkt og planlagt av Ardor, og fra disse eteropptegnelsene utgikk onde tankestrømmer og underla seg mange menneskers tanke og vilje og trengte inn i deres sinn som mentale ”bomber”, og forårsaket en kjedereaksjon av onde tanker, som igjen ledet til onde handlinger, og menneskeheten gikk inn i en av sine aller vondeste perioder, med to verdenskriger der millioner av mennesker led og ble drept på brutalt vis. Og menneskeheten led fremdeles tungt under de eldstes ondskapsfulle gjerninger – for de eldste som fremdeles levde på jorden, tiltvang seg lederposisjoner i mange land, og ingen kunne overgå de eldste i maktsyke og ondskapsfullhet. Tenk bare på Josef Stalin og Adolf Hitler, som hver for seg har flere titalls millioner menneskeliv på samvittigheten.

Og paradoksalt nok var det den alvorstunge situasjonen jorden befant seg i i mellomkrigsårene, som var forårsaket av Ardors onde planer og at de gjenværende eldste var mørkets villige slaver, som de eldste skulle komme til å benytte seg av som sitt viktigste

påskudd i kampen for å formørke Vandre mod Lysets klare og enkle budskap. Under dekke av et uttalt ønske om å redde menneskeheten skulle det vise seg at mørket på sedvanligvis vis klarte å innsnike falske tanker i det budskapet som lyset endelig hadde lykkes å bringe til jorden. Men selve verket Vandre mot Lyset! forelå jo allerede i den jordiske verden, og det var for sent å gjøre endringer i det allerede eksisterende skrift. Men det var ikke for sent å få utgitt et tilleggsskrift til Vandre mod Lyset! der de enkle læresetningene i boken kunne videreutvikles, settes inn i en ny logisk oppbygning, og gis et nytt og forvrengt innhold, på nøyaktig samme vis som de eldste til alle tider har forsøkt å forvanske og forfalske de yngstes lære.

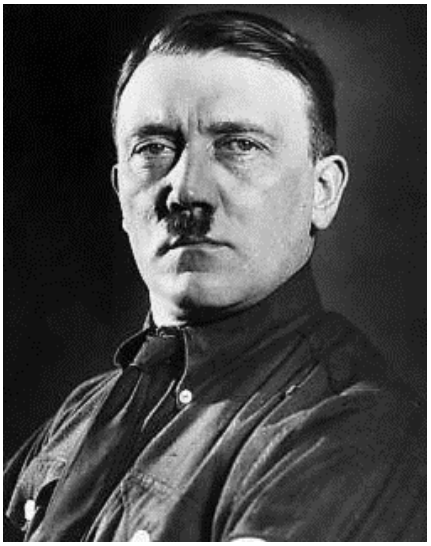

Før Ardor ble beseiret av lyset i 1912, hadde han inkarnert noen av de eller mest krigerske av de eldste til å sette i verk hans onde planer. Et godt eksempel på dette var Adolf Hitler, 1889-1945. Foto fra internett

Det som kjennetegnet disse eldste var deres totalt hensynsløse og skrupelløse styresett, der et menneskeliv var intet verdt. Josef Stalin, 1878-1953, er et annet eksempel. Foto fra internett

Også i de "frie" og demokratiske landene var de eldste rikt representert. Personlig er jeg overbevist om at den maktfulle lederen av FBI, J. Edgar Hoover, 1896-1972, var en av dem. Foto fra internett

De eldste fortsatte å så forvirring!

Etter at Vandre mot Lyset! var utsendt i 1920, fortsatte Johanne Agerskov å motta besvarelser på ulike spørsmål fra de yngste, slik at hun bl. a. kunne forsvare verket mot angrep i pressen, og også bidra til å utdype de mange store emnene fra Vandre mot Lyset! overfor spørsmålsstillere. Sentralt fra 1934 er en korrespondanse mellom fru Agerskov og henholdsvis byfogden i Fredrikstad i Norge, Ludvig Dahl, og hennes meget gode venn, forfatter og bibliotekar Christian Jørgensen. Byfogdens datter, Ingeborg Køber, virket som medium for den oversanselige verden, og hun kommuniserte i en årrekke med sine to avdøde brødre i seanser, mens hun selv befant seg i en søvnlignende tilstand, og ved at en av de avdøde brødrene styrte hennes hånd på et brett der alfabetet var inntegnet. På denne måten fremkom mange opplysninger om den oversanselige verden, men den verdenen som tegnet seg i disse fremstillingene var klart i strid med mye om det som var fremkommet i Vandre

mot Lyset! Johanne Agerskov skrev ved noen tilfeller til Ludvig Dahl for å advare ham fordi hun mente at han ble narret av noen av de eldste, og i brevene til Christian Jørgensen skrev hun enda mer utførlig og forklarte inngående hvordan de eldste på meget genialt og utspekulert vis er i stand til å imitere selv de yngste til det fullkomne og narre hvem som helst til å tro at de hadde med sine kjente og kjære avdøde familiemedlemmer å gjøre, mens de i virkeligheten ble ført bak lyset av noen av de onde åndene, som misbrukte dem for å skape forvirring om de oversanselige forhold. Og Johanne Agerskov forklarte også at Ingeborg Køber i virkeligheten var en av de eldste, som i søvnfrigjort tilstand var i stand til å bevege seg over store avstander for å opptre ved seanser hvor som helst. Men byfogd Ludvig Dahl, som for øvrig var en godhjertet og vennlig mann, om enn noe godtroende, var overbevist om at han gjorde menneskeheten en stor tjeneste ved å fortelle om datterens og hans egen virksomhet, og han utga flere bøker. Saken endte i tragedie for familien Dahl; hustruen tok livet av seg da det ble avslørt at hun hadde underslått penger fra byfogd-kassen, Ludvig Dahl selv døde på meget mystisk vis i en drukningsulykke, og datteren, Ingeborg Køber ble arrestert og fengslet, anklaget for å ha myrdet faren, da det etter hvert fremkom opplysninger om at flere av dem som hadde deltatt på seansene i det Dahlske hjem, hadde mottatt opplysninger gjennom Ingeborg Køber om Ludvig Dahls snarlige død, og de var blitt bedt av åndene om å stå frem med dette etter hans død, for på den måten å være med på å bevise overfor samfunnet at de åndelige vesenene virkelig eksisterer, og at ånden lever videre etter legemets død. Men i stedet for at denne saken tjente som et bevis for åndens videre liv etter døden, ble den et tragisk bevis på hvor utrolig farlig det var å inngi seg på å "leke" med de eldste, for disse onde åndene skydde absolutt ingen midler for å skade dem som ble ofre for deres velregisserte skuespill, og deres mål var alltid å skape forvirring og ødelegge, og Køber-saken i Fredrikstad satte hele det nordiske spirituelle miljøet i forlegenhet for mange år fremover, og medvirket således til at alt som angikk den oversanselige verden ble mistenkeliggjort, selv om Ingeborg Køber aldri ble dømt for mordet på faren. Men takket være Johanne Agerskovs omtale av denne saken i sine brev, og takket være hennes redegjørelser for hvordan de eldste arbeider, gjorde hun det mulig for oss å avsløre hva som faktisk skjedde med henne selv kun få år senere – for det skulle vise seg at selv et så dyktig og sannhetskjært medium som Johanne Agerskov ikke unngikk de eldstes angrep. Var det kanskje et forsøk fra oversanselig side på å advare henne om hva som kunne skje med henne selv da hun, gjennom Christian Jørgensen, ble gjort oppmerksom på hvordan de eldste hadde klart å narre Ludvig Dahl?

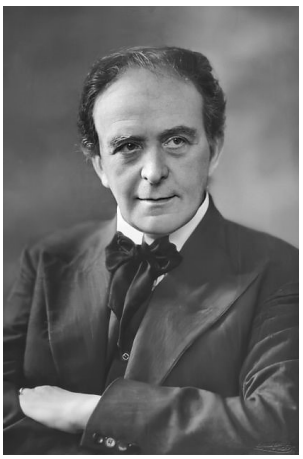

Byfogd i Frederikstad i Norge, Ludvig Dahl, 1864-1934.

I følge Johanne Agerskov var datteren, mediet Ingeborg Køber, en av de eldste.

De to sønnene til Dahl, som døde unge, Ragnar og Ludvig.

1938 – mørket slår tilbake!

I 1938 ble Johanne Agerskov, etter eget sigende, igjen kontaktet av sin åndelige leder, Leo, for å tjene som formidler av et nytt budskap fra den oversanselige verden til lederne i den danske kirken, for om mulig å likevel vekke dem og få dem til å erkjenne sitt store ansvar for ikke å ha mottatt den store gaven som var gitt dem med Vandre mot Lyset! Allerede på dette tidspunktet burde varsellampene ha blinket kraftig for Johanne Agerskov, for hun var nok egentlig godt klar over at lederne i den danske kirke for mange år siden hadde forspilt den enestående sjansen til å motta Guds eget budskap i den jordiske verden. Biskopene og prestene i Danmark hadde sin gylne sjanse i 1920 og de nærmeste årene etterpå, men når de ikke var i stand til å gjennomtrenge mørket og stå frem med det budskapet som var gitt dem den gangen, hadde de gjort seg uegnet til oppgaven. Vi kjenner til flere tilfeller fra Vandre mot Lyset, der det fremgår at lysets ånder kun kaller på de yngste et visst antall ganger, og om de ikke besvarer kallelsen etter et bestemt antall gjentagelser, er sjansen forspilt, og det gjøres ikke flere forsøk i den inkarnasjonen. Det mest slående eksempelet er da Jesus av Gud ble minnet på bønnen for Ardor, i det øyeblikket da Ardor sto usett ved hans side og forsøkte å innsnike hovmodige tanker i hans sinn. Skal vi ta det som fortelles i Ardors beretning helt bokstavelig, så ba Gud Jesus to ganger om å be for ham som har falt aller dypest, men da Jesus ikke maktet å erindre bønnen for Ardor i dette avgjørende øyeblikket og i stedet ba om hjelp for seg selv – så var sjansen forspilt i den inkarnasjonen og det var intet poeng i å gjøre nye forsøk på å be for Ardor, for da Jesus ikke maktet å utføre misjonen da han sto på det absolutte høydepunktet av sin kjærlighet og medlidenhet med menneskene, så ville han tydeligvis ikke klare det senere. Da mørket hadde beseiret ham på dette avgjørende området, kunne hans kjærlighets- og medlidenhetsevne ikke utvikle seg ytterligere. Fra Michael Agerskovs ”Nogle psykiske Oplevelser” vet vi at de yngste fikk tillatelse til å kalle tre ganger på Johanne Agerskov. Da skytsånden mente at hun var nådd en viss forståelse av de åndelige forbindelser, fikk hennes fars ånd i oppdrag å finne den rette måten å kalle på henne, og han valgte å frembringe tre ganger tre metalliske slag i ekteparets hjem fordi hun som ung hadde vært så betatt av å høre solen bli ”ringt ned” av bedeslagene fra kirkeklokkene. Men disse slagene som tilsynelatende kom fra en lampe med fot av metall førte til at Johanne Agerskov ble meget forskrekket og krevde at den som forårsaket slagene skulle stanse, og fordi hun hadde en sterk vilje, måtte Malling-Hansens ånd, Leo, respektere hennes krav, og slagene døde ut. Andre gangen Leo kalte på henne, var ved å anslå en streng på familiens piano idet fru Agerskov kom inn i rommet, etter at hennes mann hadde bedt om å få et tegn dersom det befant seg åndelige vesener i rommet. Men heller ikke denne gangen forsto hun at det ble kalt på henne. Men tredje gangen, da ekteparet for første gang deltok ved en bordseanse, og det ble meddelt dem at Johanne var medium, og at åndelige intelligenser ønsket å komme i kontakt med henne, gikk Johanne Agerskov noe motvillig med på å forsøke å besvare deres kallelse. Men Michael Agerskov forteller i ”Nogle psykiske Oplevelser” at dersom hun ikke hadde reagert ved det tredje forsøket, så ville sjansen være forpasset, og det ville ikke ha blitt gjort flere forsøk. Fra Vandre mot Lyset! vet vi også at Gud tilhvisket Josef av Arimatea flere ganger i hans indre, at han skulle støtte Jesus og ikke svikte, men tvilen naget Josef og forhindret han fra å handle, og mørket bandt ham mer og mer, slik at han var ute av stand til på egen hånd å bryte mørkets tiltagende makt over ham, og på et visst tidspunkt var det nytteløst å minne ham på hans løfte om å støtte Jesus. Enkelte av dem som mottok Vandre mot Lyset! hadde sikkert allerede lenge før 1920 blitt brakt mer eller mindre ut av kurs av mørket, og var sikkert helt uegnet til å bli talsmenn for verket, men ellers må vi anta at de ca 60 prestene og de syv biskopene som mottok Vandre mot Lyset! hver eneste en på hver sin individuelle måte opplevde en tilsvarende situasjon som Jesus, Josef eller Johanne Agerskov,

da de av sin samvittighet ble tilhvisket at de med Vandrer mot Lyset! sto overfor sannheten, og at de burde stå frem med den om det så kostet dem deres embete, og på lignende måte har garantert en eller flere av de søvnfrigjorte eldste stått ved deres side og trukket mørket tett omkring dem og forvirret dem, og innsneket tanker i deres sinn om at boken var et farlig djevelens verk som de ikke burde beskjeftige seg med. De bortimot 70 kirkens menn, har selvfølgelig ikke stått overfor denne situasjonen i nøyaktig samme stund; skytsengelen har, som i tilfelle med Jesus, måttet velge den stunden da sjansen var aller størst for at det ville lykkes å vinne forståelse hos den angjeldende, og dette måtte for hver enkelt skje da han sto på høydepunktet i sin religiøse modenhet, og den rette situasjonen for hver enkelt kunne sikkert variere innenfor en viss tidsperiode etter at Vandre mot Lyset ble utsendt – og derfor måtte man fra oversanselig side gi prestene og biskopene en viss tid for at hver og en kunne nå sitt kulminasjonspunkt, som det kalles. Men vi vet fra Vandre mot Lyset! at når en av Guds utsendinger ikke ved dette kulminasjonspunktet makter å stå imot mørket, så ender det med at vedkommende helt stagnerer på det angjeldende området i sitt liv, ja ofte på alle områder, fordi tapet for mørket på det viktige området oftest gjør at mørketover vedkommende, slik at tidspunktet blir det absolutte kulminasjonspunktet på alle områder i livet!

Biskop i Lolland-Falster 1907-1923: Caspar F. J. Wegener, 1851-1930.

Biskop i Århus 1916-1931: Thomas Larsen Schiøler, 1861-1939.

Biskop i Fyen 1903-1922: Lauritz Nicolai Balselv, 1845-1923.

Biskop i Viborg 1901-1921: Alfred Sveistrup Poulsen, 1854-1921.

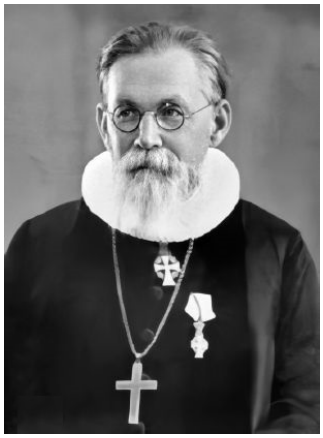

Biskop i Aalborg, 1915-1930: Christian Ludwigs, 1877-1930.

Biskop i Ribe 1901-1922: Peter Gabriel Koch, 1858-1922.

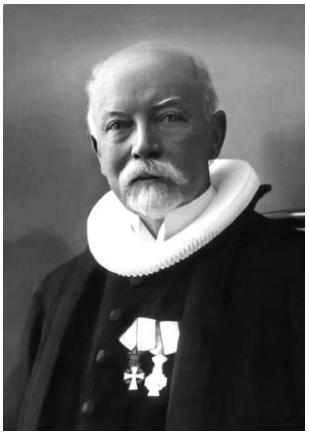

Biskop i Sjælland 1911-1922: Harald Ostenfeld, 1864-1934

Johanne Agerskov i 1923: Prestenes tid er forbi!

Og et stykke ut i 1923, var det tydelig at man fra oversanselig side var klar over at alle prestene og biskopene hadde passert sitt kulminasjonspunkt, og at samtlige hadde forpasset tidspunktet, slik at det *ikke* ville bli noen reformasjon av den danske kirken på initiativ av kirkens ledere. Fem av de syv av biskopene fra 1920 hadde dessuten på det tidspunktet avgått. I et brev til pastor Wemmelund med besvarelser av noen av hans mange spørsmål til oversanselig side – nedskrevet av Johanne Agerskov 27. juli 1923 – skriver hun:

"Præsterne - Hyrderne - har alle som een svigtet deres til Gud givne Løfte, deres Tid er forbi."

I brevet fremgår det helt tydelig at om det nå skal bli endringer i kirkens religiøse lære, så må en slik endring komme etter initiativ fra *medlemmene* i menighetene. Prestene har gjort seg selv uegnede. På dette grunnlaget er det mer enn forunderlig at man fra oversanselig side ville gjøre et nytt forsøk i forhold til biskopene, når det sannsynligvis var flere av dem som hadde mottatt Vandrer mot Lyset! i 1920, uten å reagere, og noen av biskopene var ikke en gang blant dem som hadde lovet å delta i en reformasjon av kirken. Jeg kan ikke si annet enn at dette forsøket, basert på hva som fortelles om slike situasjoner i Vandrer mot Lyset, var dømt til å mislykkes. Men så tror jeg heller ikke at det virkelig var Leo som kontaktet Johanne Agerskov i 1938 – men at det var en av de eldste som imiterte hennes fars ånd, og at målet med henvendelsen slett ikke var å vinne biskopene for Vandrer mot Lysets sak, men å narre Johanne Agerskov til å utgi et skrift som var spesialkonstruert for å skape splittelse og for å forvirre og forfalske det budskapet som var gitt i Vandrer mot Lyset!

Men for at dette onde anslaget mot Vandre mot Lyset! skulle lykkes, var de eldste avhengig av at flere forutsetninger var oppfylt. For at mørkets motangrep skulle kunne lykkes, var det av den aller største viktighet at Vandre mot Lyset! ikke ble akseptert av de danske prestene og biskopene med det samme den utkom, og at sannhetene i verket ikke ble etablert og kjent ved utgivelsen. Var verket først blitt offentlig kjent, ville det bli meget, meget vanskelig å senere forvanske innholdet og villede tilhengerne, og særlig om reformasjonen av den danske kirken hadde funnet sted. For det andre måtte det nye skriftet oppfylle en troverdig hensikt, og det måtte ha et aktverdig formål. Dernest måtte mediet og utgiveren av Vandre mot Lyset! være mentalt rede til å motta og utgi et skrift av en helt annen karakter enn hovedverket. De eldste måtte være i stand til å innbille mediet, Johanne Agerskov, at det var en av de yngste som dikterte det nye skriftet. Og en av de eldste som skulle foreta selve det endelige angrepet, og diktere et nytt skrift som skulle undergrave Vandre mot Lyset! måtte i detalj kjenne til alle verkene i tilknytning til Vandre mot Lyset, og måtte i tillegg i detalj kjenne til de yngste som tidligere hadde åpenbart seg for mediet Johanne Agerskov.

Vandre mot Lysets gjennombrudd måtte forhindres!

Og det skulle etter hvert vise seg at de eldste var fullt ut i stand til å sørge for at alle disse forutsetningene ble oppfylt til det fullkomne, og det burde ikke overraske noen, for de eldste står milevis over menneskene i tanke- og viljekraft og deres geniale evner i diskarnert eller søvnfrigjort tilstand overgår alt hva et menneske er i stand til å forestille seg. Og de av de eldste som hadde beholdt sin evne til å løse seg fra sitt legeme og bevege seg over lange avstander under søvn, hadde alle muligheter til, fra et hvilket som helst geografisk sted på jordkloden, å bevege seg til Danmark, hvor mediet og hennes mann hadde sin bopel. De eldste som skulle sette angrepet på Vandre mot Lyset! ut i livet, kunne derfor i prinsippet bo hvor som helst på jordkloden.

Da Vandre mot Lyset! forelå ferdig trykket, ble det altså utsendt til ca 60 danske prester og til samtlige syv biskoper, som var kirkens øverste ledere i hvert sitt distrikt av landet. Utgiverne av verket fikk diktert en liste over prestene fra den oversanselige side, og ifølge åndene var alle disse prestene og biskopene inkarnert med det mål for øye, å motta Vandre mot Lyset! dersom det lyktes å få verket gjennom til jorden, og de hadde alle avgitt et løfte til Gud før sin inkarnasjon om at de ville delta i en reformasjon av den danske kirken på grunnlag av Vandre mot Lyset! Alle disse kirkens menn var selvfølgelig, som alle mennesker som ennå ikke har tilgitt Ardor, bundet av mørkebånd til Ardors forbannelser over menneskene, og i tillegg regner jeg det som en selvfølge at de alle i tillegg var utsatt for ond og forvirrende tankeinspirasjon fra Ardors eteropptegnelser. Ardor var i stand til å ramme alle kirkens menn med sine eteropptegnelser, og trengte ikke på forhånd å kjenne hver enkelts identitet, men kunne designe eteropptegnelsene slik at de rammet enhver som innehadde et embete i kirken. Fra noen av Johanne Agerskovs brev kjenner vi identiteten til noen av disse prestene, og jeg vet at i noen tilfeller var dette prester som hadde opplevd dype personlige kriser i sine liv, muligens fremprovosert av de eldstes onde tankepåvikning, og i tillegg til at de var rammet både av Ardors forbannelser og eteropptegnelser, må vi regne det som sikkert at noen av de søvnfrigjorte eldste sto ved deres side i de avgjørende øyeblikk, og dro mørket omkring dem og forvirret deres tanker, slik at det ble ganske umulig for dem å erindre sitt løfte om å bli talsmenn for Vandre mot Lyset! I noen tilfeller endte de i stedet opp med å bekjempe det verket de egentlig skulle arbeide for utbredelsen av, som f. eks, domprost Martensen-Larsen. Slik har det så ofte gått med de yngste i deres jordeliv, og det er det ingen grunn til å bebreide dem det, for mørkets makt er forferdelig, og de eldstes genialitet overgår menneskenes i en slik grad, at vi ofte står helt forsvarsløse mot deres angrep. Det vil heller ikke forundre meg om mange av de eldste var inkarnert som kirkelige embetsmenn i Danmark på dette tidspunktet, og de har selvfølgelig også kunnet bidra betydelig til den holdningen som ble kirkens – nemlig å stemple Vandre mot Lyset! som spiritisme, for så å forbigå verket i stillhet. Og det lyktes de eldste fullt ut å forhindre at Vandre mot Lyset! ble offentlig kjent ved utgivelsen i 1920. Dermed var den aller første forutsetningen for å kunne sette inn et effektivt motangrep oppfylt.

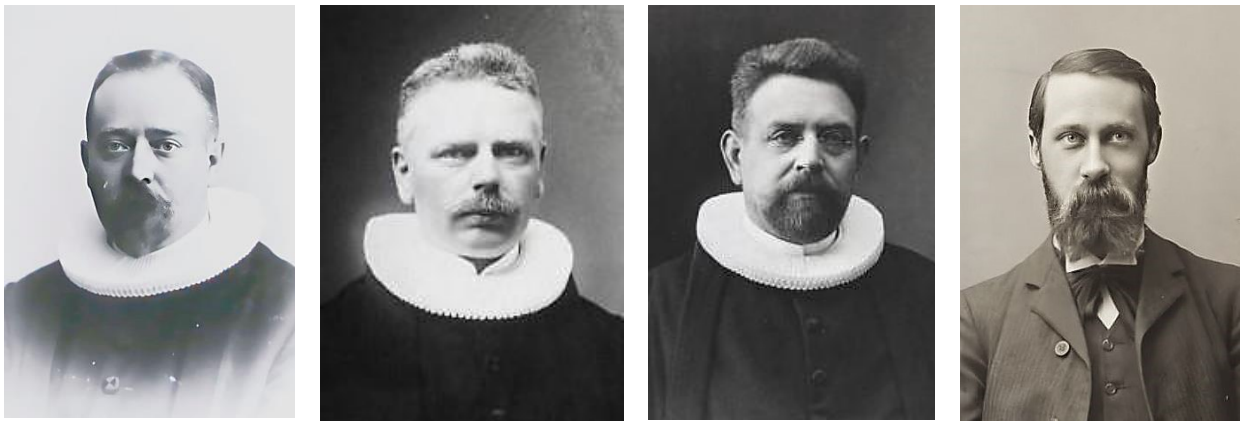

Fra venstre: Hans Martensen-Larsen, 1867-1929, omtalte Vandre mot Lyset! i sin meget kritiske bok om spiritismen fra 1922, men var "snill" i sin omtale, og hadde atskillig sympati for Agerskovs. Peter M. Wemmelund, 1870- 1955, var den eneste av de danske prestene som før sin inkarnasjon hadde lovet å støtte Vandrer mot Lyset, som holdt sitt løfte, om enn i det stille. Han støttet flere av utgivelsene økonomisk. Peder Severinsen, 1869- 1939, skrev en anmeldelse av Knud Brønums bok "En tale der ikke blev holdt", Agerskovs sendte ham i 1930 et eksemplar av "SOS II", som han skrev tilbake og takket for. Thorvald Kierkegaard, 1878- 1965, var i sine yngre dager meget positiv til Hilsen til Danmark, og kjente flere av kapitlene i Vandrer mot Lyset! før verket utkom, men ble aldri en åpen tilhenger av VmL.

Verdenskrigen truet!

Da Vandre mot Lyset! først ble utsendt til kirkens menn i 1920, håpet og ønsket man fra oversanselig side, at de skulle evne å gjenkjenne dette Guds budskap, og at innholdet skulle gripe dem i så stor grad, at de faktisk ga det gjensvaret Ardor så inderlig ba om, nemlig å tilgi ham. For om de handlet således, ville de ha blitt løst fra de mørkebåndene som knyttet dem til Ardors onde forbannelser, og deres økede evne til å skjelne klart mellom lyset og mørket, ville ha gjort dem mye bedre egnet til å bli talsmenn for Vandre mot Lyset! overfor sine kolleger, og sammen kunne de ha gjennomført en reformasjon av den danske kirken og renset ut alle mørkets falske innsnikelser og forvanskninger fra Jesu enkle og skjønne kjærlighetslære. Vi vet intet om noen av prestene virkelig gikk til det skrittet å tilgi Ardor, men vi vet i hver fall at den ønskede reformasjonen ikke fant sted, og kirken forbigikk Vandre mot Lyset! så godt som samlet i taushet.

Og når det nå ikke lyktes for lyset å vinne frem i 1920, ville det kanskje for mange ikke være til å forbauses over, at det kunne bli utsendt en ny kallelse til prestene og biskopene fra oversanselig side, for om mulig å få dem til å reagere på et noe senere tidspunkt. For ikke alle som tilsluttet seg Vandre mot Lyset! hadde like klart for seg alle detaljene fra verket, og mange hadde nok dessverre glemt hva som ble fortalt om Jesus, om at det ikke var noen hensikt å få ham til å gjøre et nytt forsøk på å be for Ardor, når han ikke maktet å gjennomtrenge mørket ved det første forsøket. Og aller minst ville det vekke Vandre mot Lyset!-tilhengernes mistanke dersom den nye påminnelsen til biskopene hadde det tilsynelatende edle målet, å redde menneskeheten fra en forestående katastrofe. Det rette tidspunktet for å gjøre dette, var kommet i 1938. Europa befant seg i krise, farene truet overalt, store despoter hadde makten i mange land og hadde allerede begynt å ”rasle med sablene”, og angsten hos mange for en kommende verdenskrig med voldsomme ødeleggelser og millioner av menneskers lidelse og død, ble det gode påskuddet de eldste trengte for å sende ut en ny, meget alvorstynget påminnelse til de danske biskopene om hva de gjorde seg ansvarlig for ved å ikke etterkomme Guds ønske om en reformasjon av kirken. Det meget paradoksale ved denne situasjonen var for øvrig at det var de eldste selv som hadde forårsaket at verden så å si sto på randen av sin egen ødeleggelse, og nå ville de bruke denne tragiske verdenssituasjonen som påskudd til å gå til motangrep på Vandre mot Lyset! ved å utgi et nytt skrift, som ville bidra til å forfalske og forvrenge verkets innhold, under dekke av et ønske om å redde verden fra den truende ødeleggelsen som de altså selv hadde frembrakt! Snakk om svart logikk!

Mørket angrep familien Agerskov innenfra!

Johanne og Michael Agerskov hadde vist seg å være meget hederlige og sannhetstro mennesker, og bedre medhjelpere på jorden kunne man vanskelig ønske seg fra den oversanselige side. De hadde gjennom sitt arbeid som formidlere av de oversanselige sannheter bevist at de hadde evner til å motstå mørkets angrep, og de planlagte verkene ble formidlet og utgitt til Guds fulle tilfredshet. Men de eldste arbeider selvfølgelig ikke bare på kort sikt, men sørger for å la mørket bearbeide sine ofre sakte men sikkert over lang tid. Mørkets representanter har selvsagt trukket mørket omkring ekteparet Agerskov, og søkt å ramme dem med mørkets onde anslag på alle mulige måter. De eldste er gjennom sin enorme tankekapasitet i stand til å påvirke menneskenes tanker, og bortsett fra kirkens mur av taushet ble ekteparet utsatt for kritikk fra det spiritistiske miljøet, fra familiemedlemmer, fra pressen og til og med fra tilhengere av Vandre mot Lyset! og mange av disse har garantert blitt oppildnet gjennom de eldstes tankeinspirasjon. I 1936 utga Johanne Agerskov et åpent brev,

som ble opplest ved årsmøtet til "Selskabet til Vandrer mod Lysets Udbredelse" der hun svarte på den kritikken hun var blitt utsatt for fra tilhengere av Vandre mot Lyset! Mange mente hun bidro alt for lite til å gjøre Vandre mot Lyset! kjent, og de kunne heller ikke forstå at hun som var en av de yngste kunne være så mye syk. Forglemmes må heller ikke at det var en enorm oppgave Johanne Agerskov påtok seg ved å være tolk for den oversanselige verden, og det var et meget slitsomt og kraftkrevende arbeid. I et av sine brev skriver hun at hun ofte var så sliten at hun ikke visste hvordan hun skulle klare å fortsette, og hvor hun skulle hente kreftene fra, men takket være sin sterke vilje og sin pliktfølelse overfor den oppgaven hun hadde påtatt seg, kom hun seg alltid videre. For å ikke bruke unødige krefter på andre områder i livet, ofret hun stort sett alt av sosiale sammenkomster, teater- og operabesøk o. l., og fordi hun opplevde at sollyset forstyrret hennes mediumistiske evner, oppholdt hun seg for det meste innendørs med fortrukne gardiner. Men det er klart at denne isolasjonen, og denne enorme arbeidsinnsatsen hadde sine omkostninger for hennes helse. Og begge ektefellene var også meget sterkt plaget av sykdom; fru Agerskov led i mange år av alvorlig bronkitt, i tillegg til massive anfall av gallesten. Michael Agerskov ble i 1928 alvorlig syk av Spanskesyken, og som en ettervirkning av den, ble han rammet av stadig tiltagende muskellammelse, som gjorde ham til pleiepasient og langsomt lammet ham helt. Til slutt rammet lammelsene også hjertemuskelen, og han døde, bare 63 år gammel, i 1933. Selv er jeg ikke et øyeblikk i tvil om at de store plagene med sykdom hos ekteparet Agerskov, skyldtes at de eldste forfulgte dem og dro mørket om dem så tett det var mulig. Og hvordan kan jeg påstå dette med så stor sikkerhet? Fordi slik har det vært til alle tider, så lenge menneskeheten har eksistert! Hver gang en av lysets representanter har forsøkt å bringe lysets sannheter til menneskenes kjennedom, har han blitt angrepet av mørket, som har gjort alt som står i dets makt for å gjøre vedkommende uegnet til å utføre den misjonen han har lovet Gud å utføre. Og i alt for mange tilfeller har det også lykkes for mørkets representanter å forvirre de yngste og bringe dem inn under mørkets makt. Dette forandret seg selvsagt ikke med ett slag fordi Ardor vendte om, for mange av hans brødre og søstre var fremdeles inkarnert på jorden, og både Ardors forbannelser og hans eteropptegnelser hvilte tungt over jorden.

Jeg er ikke det minst i tvil om at de eldste visste at de var avhengig av å få ryddet Michael Agerskov av veien for å kunne lykkes i å få fru Agerskov til å utgi et forfalsket skrift, for alene ville hun være langt, langt mer sårbar overfor de eldstes angrep. Av de to ektefellene, så var Johanne viljesterk og stolt, mens Michael var en ekte menneskevenn tvers gjennom; godhjertet og vennlig, og han hadde stor innsikt i litterære virkemidler gjennom sin egen forfatterkarriere og sine litterære studier. Jeg tror jeg vil våge den påstanden at det aldri i verden ville ha lykkes de eldste å få Johanne Agerskov til å motta og utgi Bispebrevet, dersom hennes ektemann Michael Agerskov fremdeles hadde vært i live. Men vi vet at en sterk vilje meget lett kan utvikle seg til selvrettferdighet, og Johanne Agerskov kunne være meget udiplomatisk og direkte i sine uttalelser, og brevene til Chr Jørgensen fra 1938 viser tydelig at hun i meget liten grad var i stand til å lytte til en venn. Det virker som hun ikke tålte mer motgang, og ble så såret over den tidligere gode vennens innsigelser, at hun i stedet for å ta hans innvendinger på dypeste alvor, avbrøt all forbindelse med ham. Jeg føler meg også rimelig sikker på at de eldste sørget for å få plassert en av sine egne i familien Agerskovs midte, ved å inkarnere en av de eldste som ekteparets datter; Inger Johanne Agerskov. Gud og de yngste inkarnerer åndene i den fjerde eller femte svangerskapsmåneden, mens Ardor inkarnerte de eldste allerede i tredje måned av svangerskapet, slik at Ardor alltid har kunnet komme lysets ånder i forkjøpet og kunne inkarnere de eldste der han ville ha best nytte av dem. Og jeg kan ikke tenke meg annet enn at Ardor garantert må ha ønsket å inkarnere en av de eldste som ekteparet Agerskovs datter, for hvordan kunne han på noen annen måte dra dem

inn under mørkets innflytelse på en mer effektiv måte? Noen vil sikkert beskylde meg for på denne måten å sverte Inger Agerskovs minne, og jeg kan selvfølgelig ikke bevise min antagelse om at hun var en av de eldste, men det er ikke vanskelig å sannsynliggjøre det ved å studere hennes liv og ved å lese de brevene hun skrev i 1938 til forsvar for det skriftet som ble diktert fru Agerskov det året og sendt ut til mange prester og alle biskopene i Danmark – "Et aabent Fællesbrev til alle Landets Bisper", oftest benevnt Bispebrevet. Hennes forsvarsbrev er bygget opp ved å knesette en del premisser som for et uøvet øye kan virke rimelige og tilforlatelige, men som ved nærmere ettersyn viser seg å være helt falske, og ved hjelp av disse falske premissene bygger hun opp en logikk, som til slutt ender i konklusjoner som er milevis unna lysets sannheter, men som tilsynelatende er uangripelige fordi de er fullkomment logisk oppbygde. Inger Agerskov endte for øvrig med å bli sinnsforvirret i 50 års alderen, og var pasient i tre år ved Frederiksberg Hospital – psykiatrisk avdeling, og hennes psykiater mente hun var hun uhelbredelig sinnssyk. I følge de familiemedlemmene som pleiet henne på hennes eldre dager, var hun fullstendig krakilsk i de siste årene av sitt liv. Hun hadde også en form for klarsyn som barn, og kunne se åndelige vesener med sitt indre syn – det kan bare de eldste og de yngste. Men Inger Agerskov var ikke en slik av de eldste som var åpenlyst ond, men fremsto i sine yngre år som en helt vanlig ung kvinne. Og Johanne Agerskov forteller i noen av sine brev fra 1934, at de av de eldste som lot seg inkarnere jevnlig opp gjennom historien, akkurat som menneskeåndene fikk tilført en lysgnist fra Gud ved unnfangelsen, slik at de etter mange inkarnasjoner til slutt hadde fått tilført så mye lys til sin personlighet, at de fremsto i det ytre som fullkomment vanlige mennesker, ja endog som vennlige og humoristiske mennesker. Men ved gitte anledninger ville deres sanne natur komme frem, og i Inger Agerskovs forsvar for Bispebrevet er det i sannhet hennes mørke sider som taler; hun skriver riktignok innsmigrende og vennlig, men hennes konklusjoner er helt og fullt formørkede. Og det var ikke bare Inger Agerskov som fremstår som formørket i sine tanker på dette tidspunktet. Hennes mor, Johanne Agerskov, som lojalt hadde tjent som medium for lysets ånder gjennom en hel livstid, bærer også tydelig preg av å være ikke så rent lite sliten, skuffet og bitter, og dessuten tydelig rammet av den samme pessimisme og det samme svartsyn som sin datter. Og jeg kan ikke si annet enn at brevene vitner om at hennes sinn virker som det er formørket i den grad, at hun ikke var i stand til å skille et skrift med opprinnelse fra lysets ånder med et mørkeskrift, som Bispebrevet, som er gjennomsyret av pessimisme og destruktiv tankegang. Derfor er det svært lite sannsynlig at hun ville reagere på skriftet på grunn av dets innhold, slik hun hadde reagert i sine yngre år da en mørkets ånd forsøkt å narre henne, men den gangen reagerte hun fordi det budskapet narreånden fremsatte, stred så til de grader mot henne egen fornuft, at hun med sin fulle viljestyrke krevde budskapet gjentatt i Guds navn, og dermed hadde hun brutt denne onde ånds makt over henne. Men hva om hun ikke hadde reagert på innholdet, men funnet det sannsynlig fordi det samstemte med hennes egne oppfatninger?

Med til bildet av Johanne Agerskovs mentale tilstand på hennes eldre dager, hører også at hun før sin død fikk alle sine fotografier destruert, i frykt for at umodne mennesker skulle finne på å heve henne opp til en slags gudestatus og begynne å dyrke henne, dersom det eksisterte fotografier av henne. Men datteren klarte tydeligvis å redde unna sine egne fotoalbum, og der fantes det noen fotos av moren, og mange av faren. Av fotografiene går det tydelig frem at Johanne Agerskov bare svært sjelden beveget seg utendørs, mens far og datter var på mange turer, utflukter og familiebesøk sammen. I mine øyne var denne frykten hos fru Agerskov for å bli dyrket på grunn av noen fotografier helt ubegrunnet; om noen ønsker å sette henne på en pidestall er de sannelig ikke avhengig av å ha fotografier. Se bare på Jesus – menneskene hadde intet etter ham annet enn hans lære, men gjorde ham likevel til "Gud"! Og det

paradoksale er at denne utryddelsen av bilder som kan vise at fru Agerskov, bortsett fra sine gudbenådede mediumistiske evner, kun var en helt vanlig kvinne, har vært med på å mystifisere henne og jeg mener at mangelen på fotografier og opplysninger om hennes liv for øvrig har bidratt til å skape myter omkring hennes person. Jeg har selv søkt etter fotografier av henne i mange kilder, og har funnet til sammen 16 bilder, som jeg har offentliggjort sammen med alle de biografiske opplysningene jeg har vært i stand til å spore opp, for å bidra til å gi et historisk bilde av henne og for å motvirke en eventuell opphøyelse av henne til guddomsstatus.

Johanne Agerskov, 1873-1946 var sterkt plaget av bronkitt og gallestensanfall og omtalte seg som sterkt svekket de siste årene av sitt liv. Foto: Privat. (Utsnitt)

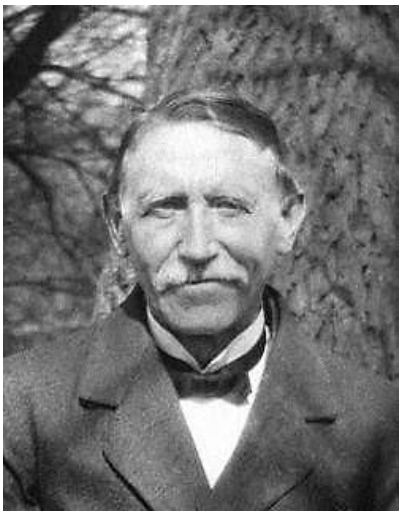

Michael Agerskov, 1870-1933, var alvorlig angrepet av Spanske-syken i 1928, og ble etter det rammet av stadig tiltagende muskellammelser, som til slutt angrep hjertemuskelen. Foto: Privat. (Utsnitt)

Inger Agerskov, 1900-1968, ble ufør etter et hjerneslag og en påfølgende sinnslidelse i slutten av 40-årene, og var pasient ved Frederiksberg hospital, psykiatrisk avdeling i 3 år. Foto: Privat. (Utsnitt)

De eldstes geniale forvandlingskunster.

I brevene fra 1934, der Johanne Agerskov omtaler den såkalte Køber-saken i Fredrikstad i Norge forteller hun selv om hvilke geniale evner de eldste i diskarnert eller søvnfrigjort tilstand har til å imitere hvem som helst, også de yngste, på en så overbevisende måte at de kan lure hvem det skal være. De eldste er rett og slett i stand til å foreta en fullstendig forvandling av seg selv og bli identiske kopier av den personen de ønsker å utgi seg for. Riktignok skriver fru Agerskov at de kan avsløre seg på grunn av den onde utstråling som utgår fra dem, men er den personen som utsettes for forfalskningen tilstrekkelig innhyllet i mørke fra før av, vil vedkommende selvfølgelig ikke være i stand til å avsløre forfalskningen av denne grunnen. Og nettopp det var etter min vurdering tilfellet med Johanne Agerskov. De eldste kan i tillegg til å forvandle seg til en identisk kopi av hvem som helst, også imitere vedkommendes stemme, ordvalg og måte å tale på, slik at de gjennom stemmeføringen og hvordan de velger sine ord, virker hundre prosent troverdige. Og har først et medium inngitt seg på å kommunisere med en av de eldste, så vil det være komplett umulig for de yngste å nå frem med en advarsel! De eldste kan trekke mørket så tett omkring vedkommende at de

yngste ikke er i stand til å gjennomtrenge det! I virkeligheten var Johanne Agerskov forsvarsløs, da de eldste gikk til sitt motangrep mot Vandre mot Lyset! i 1938!

Men hva med kjennskapet til innholdet i Vandre mot Lyset! og hva med kjennskapet til de åndelige personene som tidligere hadde vært i kontakt med Johanne Agerskov? Virker det sannsynlig at det virkelig fantes noen av de eldste med en slik grad av innsikt i disse områdene at de både kunne lage en troverdig kopi av en av de yngste i tillegg til å kunne fremføre et budskap som lå så tett opp til Vandre mot Lysets terminologi og innhold, at det hadde sjanse til å bli godtatt av fru Agerskov? I mine øyne fremstår det minst to gode kandidater som kunne ta på seg denne oppgaven. Den ene var den verdensberømte idrettsmannen og hygienikeren, I. P. Müller, som tidlig på 1930-tallet igangsatte en forfølgelseskampanje mot Vandre mot Lyset! og mot ekteparet Agerskov. Han var opplagt en av de eldste, med geniale evner på mange områder, han hadde klarhørsel, og han hadde over lang tid kontakt med oversanselige ånder, som ut fra sin fremferd helt opplagt må ha vært av de eldste. Jørgen Peter Müller, som var hans fulle navn, levde frem til høsten 1938, og han kjente godt til Vandre mot Lyset! som han tydeligvis hadde lest. En annen kandidat som utpeker seg som kanskje enda mer sannsynlig, er Michael og Johanne Agerskovs egen datter, Inger Agerskov. Hvem annen kunne kjenne sine foreldre og deres utgivelser bedre enn henne? Ingen, selvfølgelig. Og at Ardor nok var klar over at ekteparet Agerskov var inkarnert for å spille en viktig rolle i utbredelsen av lyset, er jeg ganske sikker på, for Ardor kjente alle de yngste gjennom alle deres inkarnasjoner, og både Johanne og Michael Agerskov tilhørte en gruppe av de yngste som tidlig hadde påtatt seg oppdraget, sammen med Kristus, å forsøke å erindre bønnen for Ardor, og de hadde tidligere vist at de hadde en enestående evne til å følge sin samvittighet, så å inkarnere en av sine egne som deres datter, ville kunne bli et meget viktig bidrag til å trekke mørket omkring dem, og gjøre dem uegnet til å virke for lyset. Men hvordan kunne Inger Agerskov diktere sin mor et skrift når de levde sammen i samme leilighet i Danmark, og sannsynligvis var våken og sov til omtrent de samme tidene av døgnet? Til det er å si at Johanne Agerskov helst arbeidet om natten - det vet vi bl. a. fra hennes brev fra 1938, og det ville således være fullt mulig at Inger sov i sin seng på sitt soverom, samtidig som hennes ånd, forvandlet til en identisk kopi av hennes bestefar Rasmus Malling-Hansens ånd, Leo, dikterte Bispebrevet til hennes mor, som hadde vansker med å sove nattestid. Dette er kun spekulasjoner, vil noen kanskje si – men fullt mulig og meget sannsynlig vil jeg påstå!

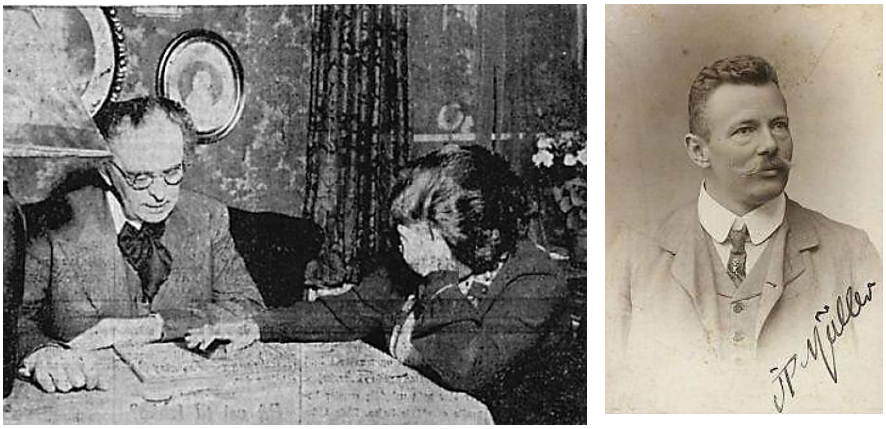

Til venstre: Ludvig Dahl sammen med sin datter, Ingeborg Køber, ved planchetten mens hun mottar et budskap fra den oversanselige verden. Hun befant seg da i en transelignende tilstand. Til høyre: Jørgen Peter Müller, 1866-1938, forsøkte først å få kontakt med Agerskovs under dekke av å ville støtte deres arbeid, men avslørte seg ganske raskt som en ondsinnet motstander av Vandre mot Lyset! Foto: Det Kongelige bibliotek

De tre mest aktuelle kandidatene til forfatterskapet av Bispebrevet. Ingeborg Køber(til venstre) vet vi var en av de eldste fra Johanne Agerskovs meddelelser fra sin åndelige leder. I følge hennes fars bøker, kunne hun opptre som ånd ved seanser langt unna der hun befant seg. Den kjente idrettsmannen, hygienikeren og forfatteren I. P. Müller (i midten), hadde klarhørsel og mottok meddelelser fra den oversanselige verden, som åpenbart var forfalskede, og han kan ikke ha vært annet enn en av de eldste. Inger Agerskov (til høyre) hadde som liten evner til å se avdøde mennesker og fremstår i sine brev til forsvar for Bispebrevets ekthet som særdeles influert av en formørket logikk. I hennes brev heter det ikke at Bispebrevet må være ekte fordi hvert ord er bekreftet i Guds navn, men fordi Johanne Agerskov er ufeilbarlig. Den av de eldste som dikterte Bispebrevet som søvnfrigjort, hadde selvsagt ingen erindring om dette som våken. Ja, de eldste hadde så geniale evner at de kunne agere både som medium og som den ånden som åpenbarte seg, helt uten sin egen viten. Man kan altså ikke klandre disse menneskene for hva deres søvnfrigjorte ånd muligvis kan ha forårsaket av skade uten deres bevisste medvirkning. Foto av Müller: DKB. Foto av Ingeborg Køber: Internett. Foto av Inger Agerskov: Privat

Bispebrevet – djevelens tanker ikledd Vandre mot Lysets terminologi!

Bispebrevet ble utsendt til 1270 mennesker i det danske samfunnet i februar 1938. Budskapet ble altså spredd ut til mange mennesker; til alle medlemmene i "Selskabet til Vandre mot Lysets Utbredelse", til de ni danske biskopene, og ellers til både pressefolk og andre personer i alle lag av det danske samfunnet – i alt over 1200 eksemplarer. Det er derfor neppe hold i det synspunktet enkelte forfekter, at dette brevet kun skal betraktes som et privat brev til de ni danske biskopene. Det var tydeligvis maktpåliggende for utgiverne å spre brevet til så mange som mulig. Og man må jo også si at brevet i aller høyeste grad hadde interesse for hele menneskeheten, da brevet forteller om hvilke fatale og skjebnesvangre, ja nærmest ufattelig store konsekvenser det vil kunne få for menneskeheten dersom de ni danske biskopene ikke innen en frist på to år bestemte seg for å reformere den danske kirken på grunnlag av Vandre mot Lyset! Bare 18 år tidligere hadde det lykkes de yngste å fullføre den snarveien Gud hadde vist dem, noe Gud hadde lovet ville føre til at lysere tider ville opprinne for alle, for lyset hadde nå seiret i den åndelige verden. Men så forteller Bisprevet oss altså at verden i 1938 sto overfor den kanskje største katastrofen i menneskehetens historie, ja jeg vil påstå at det Bispebrevet forteller kan bli konsekvensen dersom biskopene ikke ville knesette Vandre mot Lyset! som sannheten, må være den dypeste tragedie som noensinne kunne ramme oss mennesker – nemlig at Gud kanskje ville bryte all forbindelse med oss, muligens for flere millioner år, eller som det står ordrett:

*"Nu er Tiden inde, nu maa **I** afgøre, om **I** vil holde eders Løfte til vor Fader - eller om I haanligt vil vende eder bort fra Ham og fra Hans Henvendelse. Men husk, at Gud ikke i Længden kan udholde at følge det, der sker i den jordiske Verden. Millioner af Menneskers Lidelser og Elendighed har fremkaldt en uendelig Sorg i Hans Sind. Han længes inderligt efter at kunne bringe Hjælp og Fred til de lidende Mennesker. Men Han formaar det ikke, førend I har knæsat Hans Budskab. 0g vil I ikke gøre det, da maa Han, muligvis, for lange, lange Tider afbryde al Forbindelse med Menneskeheden-**maaske i Aarmillioner - indtil Menneskene er kommet saa dybt ned i Mørke, Synd, og Ugerninger, at Han ved sine Udsendinge kan begynde - helt forfra - et nyt Forsøg paa at lede dem ud af Mørket, fremad mod Lyset!"***

Vandre mot Lyset! forteller oss hva som egentlig lå bak myten om helvete; det var på ingen måte et sted Gud hadde opprettet for å la alle dem som ikke tror på ham lide evinnelige pinsler, men det skyldtes at de eldstes fall for mørket hadde ødelagt den skjønne verdenen som Gud opprinnelig hadde lagt omkring jorden og som skulle tjene som oppholdssted for englene når de skulle lede menneskene fremover i åndelig modenhet. Og det fortelles også at da nesten alle de diskarnerte eldste og de jordbundne åndene hadde vendt tilbake til lyset på begynnelsen av 1900-tallet, så utslettet Gud helvetessfæren en gang for alle, og den finnes ikke lengre, og ingen trenger lengre å frykte helevetes lidelser. Men nå kom altså Bispebrevet og fortalte at det muligens ville bli *gjeninnført e*t helvete – denne gangen på selve jordkloden, og på Guds initiativ, og målet var at menneskene skulle synke så dypt ned i mørke, synd og ugjerninger som de kunne komme fordi Gud så seg nødt til å bryte forbindelsen med menneskene, fordi de ikke trodde på Vandre mot Lyset! og han orket ikke lengre å se på deres lidelser.

Og dette helvete måtte alle leve i, uansett om de allerede var tilhengere av Vandre mot Lyset! eller ikke. Der de som hadde riktig tro i kristendommen ville slippe unna helvete, ville altså "Gud" i Bispebrevet ikke gjøre forskjell på noen – alle som en ble dømt til denne grusomme tilværelsen uansett tro eller gode eller dårlige gjerninger, dersom ikke de ni danske biskopene valgte Vandre mot Lyset! fremfor den tradisjonelle kristendommen. Troen på et helvete som er skapt av "Gud" for at menneskene skal lide ble altså avskaffet i Vandre mot Lyset! men gjeninnført i Bispebrevet, og det bare noen få tiår etter at den gamle helvetessfæren ble utslettet, og Gud lovet at lysere tider ville opprinne for alle!

Det er ganske ufattelig at noen som tilslutter seg Vandre mot Lyset, virkelig kan tro at det som her påstås i Bispebrevet kan være riktig. Hele Vandre mot Lyset! er gjennomsyret av Guds dype kjærlighet og uendelige tålmodighet med oss mennesker, ja, i Guds tjeners tale står det formulert slik:

"Mennesker! eders Fader længes efter eder; Han følger eder i ondt og i godt. Han følger eder i Sorg og i Glæde, hvad enten I vandre i det dybeste Mørke eller i det klareste Lys. Hans Kærlighed til eder er umaalelig, og Hans Taalmod er uden Grænse."

Er det bildet som her tegnes av Gud forenlig med utsagnet i Bispebrevet om at Gud ikke i lengden kan utholde det som skjer i den jordiske verden? Nei, det står jo at Gud følger oss i sorg og glede enten vi vandrer i det dypeste mørke eller i det klareste lys. Og selv om tidene var mørke på jorden i 1938, så står det ingen steder i Vandre mot Lyset! at det finnes grenser for hva Gud kan utholde eller hva han kan bli trett av. For selv om Gud har begrenset sin forutviten om hvert enkelt menneskes fremtidige valg, så har han jo ikke begrenset sine *evner*! Gud blir selvsagt ikke overrasket over de onde hendelsene på jorden, for Han og de yngste vet

til enhver tid hva Ardor har planlagt, fordi alle Ardors planer kan avleses i eteren. Å påstå at situasjonen i 1938 kan ha kommet som en overraskelse på Gud er derfor nærmest absurd! Og dersom det virkelig var slik at Gud måtte avbryte all forbindelse med menneskene i flere millioner år fordi han var trett, hvordan i all verden skulle Gud kunne få samlet seg overskudd igjen ved å leve i flere millioner år i *uvisshet* om hvordan livet artet seg for hans dypt elskede skapninger – men med *vissheten* om at deres lidelser sannsynligvis overgikk alt hva menneskene tidligere hadde måttet utstå. Hvordan i all verden kunne denne pinefulle perioden for Gud føre til at han kunne gjenvinne sine krefter? Av alle de lidelsene foreldre må utstå når det går dårlig med deres barn, så er det alltid *uvissheten* om hva som har skjedd dem som er den verste å leve med, dersom de er blitt borte. Slik er det selvsagt også med Gud! Men Gud blir meget *sorgfull* over menneskenes ferd når vi går mørkets i stedet for lysets vei:

"Ville I fremdeles vandre ad Mørkets Veje, ville I ikke ophøre at hade og forfølge hverandre, ville I fremdeles lade Tusinder og atter Tusinder af eders Brødre, Mænd, Fædre og Sønner ihjelslaa i blodige Kampe for at mætte eders Had og Magtbegær; ville I fremdeles myrde, røve, plyndre, skænde og brænde, stedse nedrive det, der opbygges, og sprede det, der samles: da vil eders Fader sørge over eder, da ville Sorger, Lidelser og Skuffelser hæmme de Yngste i deres Kærlighedsgerning for eder, da vil eders Vandring mod det fjerne Maal blive uendelig lang og uendelig besværlig."

Her fortelles det hva som virkelig vill bli konsekvensene av det som menneskene sto overfor i 1938, med krig og drap på millioner av mennesker: Vår far ville sørge over oss, og sorger, lidelser og skuffelser ville hemme de yngstes kjærlighetsgjerning, og vår vandring ville bli uendelig lang og uendelig besværlig – men *intet* står det om at Gud ville bryte all forbindelse med oss. Tvert i mot står det f. eks. i Spørsmål og svar I i spørsmål 39 at…

"Ved Lysets Livsnerve er Gud saaledes forbundet med alle sine Skabninger, og ved sin Kærlighed, der gennemstrømmer dem alle,…"

De som mener at det kan medføre riktighet det som står i Bispebrevet om at Gud kan tenkes å avbryte all forbindelse med menneskene, kan ikke samtidig tro på det som står i Vandre mot Lyset, for der står det at Gud er forbundet med alle sine skapninger ved lysets livsnerve og sin kjærlighet som gjennomstrømmer oss alle. Dersom Vandre mot Lyset! er sann, så må altså Bispebrevet være falskt! Og slik er det! Bispebrevet trekker Guds tålmodighet og kjærlighet i tvil, ja, trekker Gud ned på et meget lavt nivå, og synder grovt mot det som står i Spørsmål og svar II, spørsmål 69:

"Derfor skal ingen, hverken i Tanke eller Ord, misbruge Guds ophøjede Væsen, ikke trække Hans Kærlighed, Mildhed, Barmhjertighed og Retfærdighed ned i Støvet."

Er det et uttrykk for kjærlighet, mildhet, barmhjertighet og rettferdighet at Gud muligens vil avbryte all forbindelse med menneskeheten for flere millioner av år, for at vi skal synke dypt ned i mørke, synd og ugjerninger bare fordi ni danske biskoper eventuelt ikke vil knesette Vandre mot Lyset! som sannheten? Svaret sier seg selv!

Biskop i Ribe 1930-1939, Søren Mejsen Westergaard, 1869-1955. I 1920 var han prest i Skive-Resen og kan altså ha vært en av dem som mottok VmL i 1920 - uten å reagere. Foto: DKB

Biskop i Viborg 1936-1951, Axel Malmstrøm, 1888-1951. I 1920 prest i Assing, og muligens også blant dem som da mottok VmL uten å foreta seg noe utad. Foto: DKB

Biskop i Aalborg 1930-1940, Paul Oldenburg, 1870-1951. I 1920 prest i Jesus Kirke i København. Kan også ha mottatt VmL det året. Foto: DKB

Biskop i Aarhus 1931-1940, Fritz C. Bruun-Rasmussen, 1870-1964. Også han var prest i 1920 - i Roskilde Domkirke. Kan også ha mottatt VmL uten å reagere. Foto: Det Kongelige Bibliotek

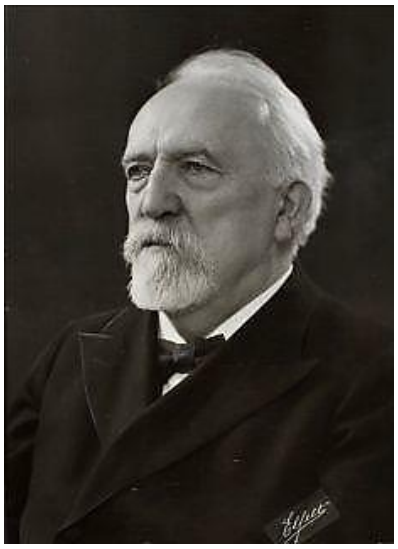

Biskop i Fyn 1923-april 1938, Anders Jensen Rud, 1868-1945. Rakk såvidt å motta Bispebrevet før han avgikk. Var også prest i 1920 - i Ansgar Kirke Odense. Fikk også han VmL i 1920? Foto: DKB

Biskop i Roskilde 1935-1953: Axel Rosendal, 1883-1966. Prest i Assing i 1920. Kan ha mottatt VmL det året. Foto: Det Kongelige Bibliotek

Biskop i Lolland-Falster 1923-1942: Johan John Aschlund Ammundsen, 1872-1959. I 1920 var han prest i Silkeborg. Kan ha vært en av de yngste som hadde lovet å reformere kirken i 1920. Foto: DKB

Biskop i Haderslev 1937-1955: Carl Wulff Noack, 1885-1960. Noack var teologisk kandidat i 1920, og sannsynligvis ikke blant dem som hadde avgitt løftet før sin inkarnasjon. Foto: DKB

Biskop i København 1934-1960: Hans Fuglsang-Damgaard, 1890-1979. Ble teologisk kaniddat først i 1923, og heller ikke blant dem som hadde avgitt noe løfte. Foto: Det Kongelige Bibliotek

Guds egen seier over mørket har gjort ham til lysets suverene hersker!

Det kan synes som om Bispebrevet ser helt bort fra at det faktisk var Gud, som gjennom sin egen kamp mot mørket, beseiret det og gjorde mørket forgjengelig! Hans kamp og hans seier danner forbilde for alle organismers kamp ut av mørket og frem mot lyset. Nå står det ikke særlig mye i Vandre mot Lyset! om hvordan denne kampen mellom lyset og mørket artet seg, men skal man tro Bispebrevet, som forteller at Gud ikke lenger kan utholde å følge menneskenes lidelser, synes det som om Gud ikke er særlig utholdende og ikke tåler særlig mye motgang. Kanskje hans egen kamp mot mørket var å ligne med en spasertur gjennom parken, bare for å innkassere seieren ved enden? Nei, slik var det selvfølgelig ikke! Det finnes absolutt *intet* av det vi mennesker opplever som ikke Gud allerede selv har erfart og gjennomlevd og kjenner alle sider ved. Selv forestiller jeg meg den millioner av år lange kampen mellom lyset og mørket, da det fremdeles var uvisst om lyset eller mørket ville vinne, som en meget smertefull og lidelsesfylt opplevelse for Gud, der mørket utfoldet seg i all sin gru og velde og forsøkte å tilintetgjøre lyset! Det jordiske tordenvær med sine tordenbrak og lyngnister, bomber og granaters øredøvende smell, ja endog atombombens uhyggelige eksplosjon vil bare være for småtterier å regne i forhold til det scenario som utspilte seg i universet da mørket forsøkte å tilintetgjøre lyset! For ikke å snakke om de mentale lidelsene, da tanken og viljen ikke var forente, og Gud i perioder sto overfor trusselen om sin egen utslettelse og uvissheten om lyset ville seire eller tape. Så jeg tror vi ganske trygt kan gå ut fra at intet kan skje på jorden, som kan gjøre Gud trett eller oppgitt, for han er selv mørkets beseirer og hans lysvesen, om enn sorgfullt over menneskenes lidelser, kan ikke brytes ned og er uangripelig for mørket. Og Gud vil selvsagt *aldri* utføre den mørkegjerning det ville være å bryte all forbindelse med menneskene, ikke en gang for en dag! Ja, faktisk vil jeg påstå at om Gud skulle velge å bryte den lysstrøm og de kjærlighetsbånd som binder oss til ham, så ville

det være ensbetydende med at Gud frivillig utslettet seg selv og alt det liv han har skapt, og universet ville gli tilbake til sin urtilstand. *Det vil aldri skje!* Og at Gud vil kunne støtte og hjelpe menneskene uansett hvor dypt ned i mørket vi måtte synke står tindrende klart uttrykt i Supplement I:

"Altsaa: igennem den guddommelige Tankes og Villies Kamp ud af Mørket havde Gud, da Han fremsteg som Personlighed, vundet et saadant Kendskab til det aandelige Mørkes mangeartede Udslag, saa at Han, foruden at være den suveræne Hersker, tillige fuldtud kunde og kan være den kærlige, forstaaende og medlidende Fader, der ud af sin kærlige Tanke og ved sin stærke Villie paa alle Punkter er i Stand til at hjælpe alle sine Børn til at sejre i den bitre og langvarige Kamp ud af Mørkets Fristelser og Snarer."

Takket være sin egen kamp ut av mørket er Gud ved sin kjærlige tanke og sin sterke vilje i stand til å hjelpe alle sine barn til å seire i deres lanvarige kamp ut av mørket! Og her er det absolutt ingen forbehold om at han muligens må ta en pause på noen millioner år fordi han er trett og sliten!

Bispebrevet forfalsker gjengjeldelsesloven!

Gjengjeldelsesloven er opprettet av Gud for at menneskenes vandringer frem mot Guds rike skal bli fullkomment rettferdige, og ingen vil lide mer enn det de selv har påført andre av lidelser. Men det er helt tydelig i Vandre mot Lyset! at gjengjeldelsesloven ikke fører til noe mer ”straff” enn det som er absolutt fortjent, og verdt er også å merke seg hva som står i Spørsmål og svar I, spørsmål 17:

”Har Gud derimod tilgivet et Menneske, naar dette i Sorg og Anger har henvendt sig til Ham, da er med det samme al Syndens Tynge forsvunden. Det samme sker, naar Mennesker tilgiver hverandre. - Thi Guds og Menneskers Kærlighed og Barmhjertighed staar over Gengældelsesloven. –”

Guds og menneskers kjærlighet og barmhjertighet står altså *over* gjengjeldelsesloven. Det er i det hele tatt tydelig fra Vandre mot Lyset! at gjengjeldelseslovens aller strengeste bestemmelser bare i meget sjeldne tilfeller kommer til anvendelse. Eksempler på slike tilfeller kan være når et menneske har begått et mord og har klart å unndra seg den jordiske straffen for ugjerningen. Da blir vedkommende pålagt i en kommende generasjon å redde et menneske fra døden, men vil selv mangle skytsåndens beskyttelse slik at resultatet oftest vil bli at vedkommende selv blir kvestet eller drept under redningsaksjonen. Verdt å merke seg er altså at det ikke er Gud eller skytsånden som ønsker å påføre vedkommende lidelse, men vedkommende har gjennom sine egne synder og sin unndragelse av straff ført seg inn under en bestemmelse i gjengjeldelsesloven som gjør at han/hun mister beskyttelsen i en spesiell situasjon. Men deretter er det sonet for denne uretten, og balansen er igjen gjenopprettet. Og i veldig mange tilfeller kan tidligere synder sones for gjennom å utføre en kjærlighetsgjerning. Dette rimer svært dårlig med hva som fortelles i Bispebrevet om hva som er blitt konsekvensen for de prestene som hadde avgitt løfte om å stå frem som forsvarere av Vandre mot Lyset! i Danmark, men som mislyktes i å erindre sitt løfte:

”De Billeder af Verdenssituationen, som I - Kirkens øverste Myndigheder - nu ser og længe har set for eders Øjne, skyldes til Dels disse Mænds Svigten! Og vor Fader har paa deres Skuldre lagt en stor Del af Ansvaret for de grufulde Begivenheder, som nu i lange Tider daglig har fundet Sted baade i Syd, i Vest og i Øst. Disse Mænd, der svigtede deres Løfte,

bærer nu deres store Ansvar for de Millioner af Menneskeliv, der er gaaet tabt baade af Kombattanter og af Nonkombattanter; de bærer deres store Ansvar for de talløse Grusomheder udøvet mod Mænd, Kvinder og Børn, de bærer deres ansvar for de talrige Skændselsgerninger udøvet under Krigenes Rasen og Hærgen, de bærer deres ansvar for de aandelige og legemlige Lidelser, Ansvaret for de tragiske Livsforhold, som er blevet utallige Kvinders og Børns Skæbne. Ja, det er ugørligt at opremse alt det, som disse Mænd nu maa bære Ansvaret for, et Ansvar, som det vil tage dem Aartusinder, ja, maaske Aarmillioner at faa bortelimineret gennem den Bod, vor Fader har paalagt dem. Mange vanskelige, mange triste og tunge Inkarnationer venter i Fremtiden de Mænd, der svigtede vor Faders Tillid. Og jeg siger derfor til eder: lad mine Ord her være et Memento for eder; tænk paa det mægtige Ansvar, som vor Fader engang vil lægge paa eders Skuldre, hvis ogsaa I vender eder fra den Mission, som er eders!"

Når det står her at de prestene som ikke gjennomførte den planlagte reformasjonen av den danske kirken i 1920 er blitt pålagt en bot av Gud, som det vil ta dem årtusener, ja kanskje millioner av år å borteliminere, gjennom mange tunge og triste inkarnasjoner, så må man si at dette bringer inn en helt ny dimensjon i de lovmessighetene vi kjenner fra Vandre mot Lyset! og for første gang opplever vi at Gud virkelig er ute etter å gjengjelde et feilgrep med en straff som skal gjøre vondt og påføre lidelse, heller enn å ha en oppdragende funksjon, slik vi kjenner gjengjeldelsesloven fra før. For hva skulle ellers være hensikten med at noen av de yngste skulle være nødt til å gjennomleve tunge inkarnasjoner i flere millioner år, annet enn at de skal lide for sin unnlatelsessynd? Det står jo intet om at disse tunge inkarnasjonene skal komme noen til gode ved at de skyldige skal utføre noe som kan oppveie for den uretten de påstås å ha gjort seg skyldig i? Straffen synes ikke å ha noen annen hensikt enn at den skal påføre lidelse, og man kan ikke betrakte det som noe annet enn en ren hevnakt fra "Gud" sin side. En helt annen ting er at disse yngste skal påføres denne urimelig tunge straffen, uten at de har gjort noe annet enn å mislykkes i å gjenkjenne Vandre mot Lyset! som det sanne budskapet fra Gud – de blir altså straffet for noe de *ikke* har gjort, og ikke for noe de *har* gjort! Og her nevnes ikke med et eneste ord, at all den krig og ondskap som kunne vært unngått dersom prestene hadde utført sin misjon, er uttenkt og gjennomført av de eldste og av menneskene, og at det er de som bærer ansvaret for verdens ondskap og ikke de yngste, som opp gjennom historien tvert imot har arbeidet utrettelig for å forsøke å forhindre at alt det onde de eldste har uttenkt, skal komme til virkelighet. Og når de yngste har mislykkes i å forhindre det onde, så er det jo ikke av ond vilje, men det er fordi mørket og de eldste hele tiden har arbeidet mot dem, og har lykkes i å villede dem og menneskene! Og når de yngste vender hjem etter slike mislykkede inkarnasjoner, så er det alltid med stor sorg de har måttet erkjenne at mørket har klart å beseire dem, men Gud, som fullt ut kjenner mørkets makt, tilgir dem alltid det de har syndet, og støtter og oppmuntrer dem til å gjøre nye forsøk. Han bryter dem ikke ned, eller hevner seg på dem ved å pålegge dem å sone sine feilgrep gjennom millioner av år med tunge inkarnasjoner. Guds barmhjertighet og kjærlighet står over gjengjeldelsesloven, og Bispebrevets fremstilling på dette punktet er et grovt og sjofelt angrep på Gud og de yngste og plasserer skyld og ansvar på helt feil sted! Selv Ardor ble straks tilgitt av Gud da han vendte tilbake til lyset, og når Ardor lider så fryktelig for sine synder, så er det ikke fordi Gud har utsatt ham for sin hevn, men fordi hver og en av dem han har påført lidelse må tilgi ham før lidelsene vil opphøre. Men Gud var altså den første, som i sin kjærlighet og barmhjertighet straks tilga Ardor! Og hvilken syndeskyld måtte ikke Jesus bære ansvaret for, dersom Bispebrevet har rett i at de yngste som ikke lykkes i å utføre sin planlagte misjon bærer ansvaret for all den lidelse som kunne ha vært unngått dersom vedkommende hadde lykkes? Hadde Jesus maktet å erindre bønnen for Ardor, ville jo han være vunnet tilbake

allerede for nesten 2000 år siden, og hvor mange kriger kunne ikke ha vært unngått, og hvor mange menneskeliv kunne ikke ha vært reddet dersom det hadde lykkes? Men påla Gud Jesus å sone sin "skyld" i flere millioner av år med vonde inkarnasjoner? Nei, Gud tilga ham straks han vendte tilbake, og det eneste Gud bebreidet Jesus for, var at han hadde støtt Josef av Arimatea fra seg med sin vrede, og Jesus ble pålagt å søke etter Josef for å vinne ham tilbake til lyset – for Josefs synder bandt ham til mørket etter hans død, slik at han ikke maktet å vende hjem til sin bolig i himmelriket. Det var altså det eneste Gud bebreidet Jesus for, og for å sone dette, ble ikke Jesus pålagt å lide, nei, han ble pålagt å utføre den kjærlighetsgjerning å frelse sin lidende bror fra mørket.

Det er den gamle "Gud" fra det gamle testamentet Bispebrevet forsøker å vekke til live igjen i sin fremstilling av de danske prestenes tunge syndeskyld, og på samme måten som det gjeninnfører helvete, forsøker Bispebrevet å få den gammeltestamentlige, løgnens "Gud" til å gjenoppstå, den vankelmodige og hevngjerrige, som straffer hardt og lemfeldig og som på ingen måte er rettferdig! De sannhetene om Gud og hans opphøyede, milde og kjærlige vesen som Vandre mot Lyset! lyktes i å bringe til menneskenes kjennedom, forsøker Bispebrevet å bryte ned igjen! Men det er løgn fra ende til annen – heldigvis!

Bestyrelsen i "Selskabet for Vandrer mod Lysets Udbredelse" besto i 1938 av følgende tre personer: Musikkforlegger Sigurd Folmer-Hansen f. 1902. Foto: Privat. (utsnitt)

Johanne og Michael Agerskovs datter, tyslærerinne, Inger Agerskov, 1900-1968. Foto Privat. (utsnitt)

Arkitekt og forfatter Knud Brønnum, som var meget aktiv i arbeidet med å utbre kjennskapet til VmL på 1920- og 30-tallet. Foto: Dansk Udvandrerarkiv, (utsnitt)

Mørkets imitasjon av lyset!

Bispebrevet inneholder mange avsnitt som til forveksling ligner på Vandre mot Lyset! Mørket har en genial evne til å imitere lyset, og kan gjøre det nesten umulig for menneskene å avgjøre om det de leser eller hører stammer fra en av lysets eller en av mørkets ånder. På denne måten har de eldste til alle tider klart å lure de yngste og menneskeåndene til å bli veldige forkjempere for mørkets lære, dypt overbevist om at de talte lysets sak. Tenk bare på Paulus, som næret en dyp og ekteført kjærlighet til Jesus og som inderlig ønsket å utbre hans lære, men som i stedet ble offer for Ardors djevelske innsnikelser, slik at han i realiteten bidro til å

ødelegge og bryte ned det han ønsket å utbre – sannheten om Jesus liv og virke. Og Ardor valgte selvfølgelig med omhu de innsnikelsene han ville lure inn i kristendommen, for dersom de tankene han forsøkte å inngi Paulus stred alt for mye mot Pauli egne oppfatninger, ville de ikke kunne vinne den ønskede gjenklangen i Pauli egne tanker. Derfor valgte Ardor å benytte seg av noe som var en del av Pauli nedarvede tro, nemlig offertanken. Og tanken om Jesus som et frivillig offer for å forsone Gud med menneskene var så nær opp til Pauli egen oppfatning av menneskenes gudsforhold, at han "slukte den rått", og var selv overbevist om at det var Gud som hadde gitt ham denne "viten" om meningen med Jesu død på korset som et villet og ønsket mord! Bispebrevet forsøker nøyaktig den samme taktikken overfor tilhengerne av Vandre mot Lyset! og dessverre har det hittil lykkes i sørgelig stor grad. Når de eldste skulle forfalske de yngstes lære, har de til alle tider måttet gjøre som i tilfellet med Paulus, å legge seg så tett opp til de yngstes lære som mulig, og ikke forvansket læren i større grad enn at det var mulig å "svelge" for menneskene på det religiøse modenhetsnivået de befant seg. Det ligger derfor i sakens natur at en forfalskning av Vandre mot Lyset! måtte ligge tett opp originalen, både i språkføring, terminologi og innhold. Men der hvor Vandre mot Lyset! inneholder tydelig refs av menneskene for å ikke forsøke å heve seg over sin åndelige umodenhet, så ender det her aldri opp i denne samme form for fremtidspessimisme og dommedagsfølelse som Bispebrevet er preget av. Og det som refereres fra menneskehetens utviklingshistorie er nok i mange henseende riktig nok, men man utelater helt og holdent å fremheve lyset og håpet og at kjærligheten alltid vil vinne i den siste ende! I Vandre mot Lyset! bebreides f. eks. menneskene for sin umodne fremferd og for at de så ofte følger mørkets i stedet for lysets veier i Guds tjeners manende og alvorstunge tale, men talen ender opp med å erklære at uansett hvilken vei vi velger, så vil Gud følge oss på vår vei og han vil gledes med oss over våre fremganger og han vil sørge over oss når vi feiler, for aldri vil Guds tålmodighet ha noen ende, og hans kjærlighet til hver enkelt av oss er uten grense! Og selv om Bispebrevet på de fleste områdene refererer utviklingshistorien korrekt, så snikes det hist og her inn enkelte unøyaktigheter og direkte feil, som jeg vil påstå bevisst er plantet for å så forvirring og for å forsøke å oppnå at de nye opplysningene skal gli inn i bevisstheten til den som leser, og i det lange løp erstatte de korrekte opplysningene fra Vandre mot Lyset! Jeg er personlig overbevist om at Bispebrevet støttes av en eller flere av Ardors eteropptegnelser, som stadig vil fore den som har gitt sin tilslutning til brevet med falske tankeinnskytelser, og styre vedkommendes opplevelse av de oversanselige sannheter lengre og lengre vekk fra Vandre mot Lyset! og nærmere og nærmere Bispebrevet. Det er jo bare de færreste som stadig leser i Vandre mot Lyset! hver eneste dag for å sikre seg at det man synes å huske virkelig er korrekt, og har man først frivillig underlagt seg eteropptegnelsenes innflytelse, vil det på sikt være Bispebrevets synspunkter og Bispebrevets "Gud" som ligger fremst i bevisstheten, og det ekte og sanne som er gitt oss i Vandre mot Lyset vil etter hvert tre i bakgrunnen og tilsløres og til sist glemmes helt. Og likeledes vil det gå med den meget høyverdige etikk og moralfilosofi som ligger i Vandre mot Lyset! Den vil også sakte men sikkert viskes ut av hukommelsen og bli erstattet med Bispebrevets lave etiske standard, der uskyldige rammes av urettferdige og urimelig harde straffer, der folk straffes for noe de ikke har gjort, og hvor alt snus på hodet, og de gode får skylden for det de onde er ansvarlig for. På så vis er også Bispebrevet meget velegnet til å skape splittelse blant tilhengerne av Vandre mot Lyset! idet noen vil se verket gjennom briller som er farget av Bispebrevets forfalskninger, mens andre i langt høyere grad vil være inspirert av Vandre mot Lysets sanne forklaringer og høyverdige etikk, og disse vel selvsagt aldri kunne enes om hva Vandre mot Lysets egentlige budskap er, med splittelse som resultatet. Dessverre har også det vært følgen fra aller første stund da Bispebrevet ble utsendt! Allerede samme dag som han hadde mottatt Bispebrevet, sendte Johanne Agerskovs meget gode venn og støttespiller gjennom mange år, forfatter og

bibliotekar Christian Jørgensen en henvendelse til Johanne Agerskov med en forespørsel om hun kunne be Leo om en utdypende forklaring på hvordan det skulle forstås at Gud muligens ville bryte all forbindelse med menneskene, muligens for flere millioner år, for han fant det vanskelig å akseptere at denne opplysningen var forenlig med hva som ellers står i Vandre mot Lyset! Etter dette førte han en korrespondanse over et par måneder med både mor og datter Agerskov, og de ble mer og mer oppgitt over at Jørgensen tillot seg å fastholde sine synspunkter, og det endte med at Inger Agerskov erklærte at han ikke kunne forstå deres forklaringer, fordi han ikke *ville* forstå, og at han ikke skulle bry seg med å skrive til dem igjen, da alle hans fremtidige brev ville bli returnert uåpnet. De valgte altså den samme løsningen som "Gud" i Bispebrevet; De avbrøt all forbindelse med den mannen som hadde vært ekteparet Agerskovs kanskje aller beste venn gjennom nesten 20 år. Men Chr. Jørgensen fortsatte som en meget varm talsmann for Vandre mot Lyset! og skrev artikler og omtalte verket i sine bøker, og da Johanne Agerskov ble utsatt for beskyldninger etter sin død fra datterens psykiater om at hun hadde lidd av en alvorlig sinnslidelse, parafreni, var det Chr. Jørgensen som sto frem som hennes aller varmeste forsvarer og tok til gjenmæle i en artikkel. Han var en sann venn og varm forsvarer av Vandre mot Lyset til tross for den dårlige behandlingen han dessverre ble utsatt for. "Selskabet til Vandrer mod Lysets Udbredelse" fulgte nemlig opp bruddet mellom mor og datter Agerskov og Jørgensen med å tilbakebetale det beløpet Jørgensen hadde støttet utgivelsen av "Spørsmål og svar" med, og tydelige kunne det ikke sies at han var blitt uønsket i selskapet! Inger Agerskov var for øvrig den første som lanserte postulatet om at Johanne Agerskov var et ufeilbarlig medium, og gjennom en logisk følgerekke mente hun å føre bevis for at det å betvile riktigheten av deler av et budskap moren hadde mottatt var ensbetydende med å beskylde henne for bevisst å lyve og forfalske, fordi moren pr definisjon ikke *kunne* ta feil. Inger Agerskov fremførte også med stor overbevisning at en eventuell avbrytelse av all forbindelse med menneskene fra Guds side ikke kunne betraktes som at det var *Han* som avbrøt forbindelsen, men det var *menneskene s*om avbrøt forbindelsen med Gud fordi vi ikke hadde tatt imot hans budskap, og hun kom også med den meget oppsiktsvekkende påstanden at det ikke fantes *ett eneste* menneske som var i stand til å be en uselvisk bønn til Gud fra hjertet. Videre påsto hun at ingen mennesker noensinne selv har bedt om å få del i livet, men det er heller ikke riktig! I Vandre mot Lyset! fortelles det at vi alle blir spurt mellom hver eneste inkarnasjon om vi ønsker å fortsette livet. I det hele tatt bygger Inger Agerskovs brev på noen premisser som er så urimelige, at det ikke er til å undres over at hun kan komme til den konklusjonen at Gud er den samme kjærlige og tålmodige som han alltid har vært, men at det er de yngste og menneskene som er skyld i at all forbindelse avbrytes, til tross for at det står svart på hvitt i Bispebrevet at det vitterlig er "Gud" som muligens vil avbryte all forbindelse med menneskene! Jeg vet ikke om noen som så fullt og helt har tatt til seg Bispebrevets mørkelogikk som Inger Agerskov i sine kommentarer til brevets innhold, og jeg vil overhodet ikke undres om det viser seg at det er hennes åndelige jeg som i virkeligheten har forfattet Bispebrevet. Det er for øvrig vel verdt å legge merke til at Chr. Jørgensen aldri fikk oppfylt sitt ønske om å få en forklaring av Leo på hvordan det kunne være i overensstemmelse med Guds kjærlighet at Han kunne finne på å avbryte all forbindelse med menneskene, og grunnen til det var at Leo også avbrøt *all forbindelse* med Johanne Agerskov etter at han hadde diktert Bispebrevet. Selv om hun var blitt lovet at de yngste ville opprettholde forbindelsen med henne frem til hennes dødsdag om nødvendig, så brøt Leo det løftet i 1938. Personlig finner jeg det mer enn besynderlig og det bekrefter bare antagelsen om at det slett ikke var Leo som dikterte Bispebrevet, men en forfalskner som utga seg for å være ham. Hvorfor skulle ellers forbindelsen avbrytes så brått og uventet, akkurat når fru Agerskov hadde aller mest bruk for Leos hjelp til å avverge en kommende splittelse i det lille danske Vandre mot Lyset!-miljøet? Det er for øvrig en meget pussig påstand som fremsettes

angående Johanne Agerskovs dødsdag i Bispebrevet, nemlig at den ikke ble fastsatt av Gud da hun ble inkarnert, slik det ellers blir gjort med *alle andre vesener* som inkarneres. Begrunnelsen for denne helt eksepsjonelle unntagelsen sies å være at de oversanselige åndene muligens ville ha bruke for hennes hjelp lang utover det tidsrommet som kunne forutses, og derfor ville man ha muligheten åpen for å kunne forlenge hennes liv om nødvendig. Denne opplysningen kommer jo i et merkelig lys, all den tid Johanne Agerskov levde i hele åtte år til etter 1938, uten at kontakten med henne ble gjenopprettet. Det kan absolutt ikke skyldes at det ikke var bruk for hennes hjelp, for splittelsene og motsetningene herjet blant dem som hadde tilsluttet seg Vandrer mot Lyset! etter Bispebrevets offentliggjørelse, og at det var bruk for oversanselig hjelp er hevet over enhver tvil – men den kom aldri; forbindelsen var og forble avbrutt! Merkelig!

Han som hadde rettighetene til Vandre mot Lyset! etter fru Agerskovs død, medlem av bestyrelsen i "Selskabet til Vandrer mod Lysets Udbredelse", Sigurd Folmer-Hansen benyttet seg for øvrig av den samme taktikken som mor og datter Agerskov i en diskusjon om Bispebrevet med brødrene Hagel-Sørensen på begynnelsen av 1970-tallet. Brødrene, som var bekjente av Chr. Jørgensen og førte hans kloke synspunkter videre, skrev noen meget intelligente og klarsynte analyser både av Bispebrevet og av Inger og Johanne Agerskovs brev i 1972. Folmer-Hansen og hans kone Elsa, en niese av Knud Brønnum, var svært opprørte og indignerte over at brødrene tillot seg å antyde at fru Agerskov kunne ha blitt lurt av de eldste, og også de fastholdt at Johanne Agerskov var et ufeilbarlig medium. Midt i diskusjon, som førtes pr. brev sendte uten videre Sigurd Folmer-Hansen brødrenes brev uåpnet i retur, og erklærte at det samme ville skje med alle fremtidige brev, til tross for at brødrene hadde holdt en god og vennlig tone i alle sine brev. Han kunne bare ikke tolerere deres synspunkter. Og motsetningene mellom tilhengere og motstandere av Bispebrevet er dessverre ikke blitt mindre med årene, men har fortsatt inn i våre dager med full intensitet, så forfatteren av Bispebrevet har fullt ut lykkes med sin strategi!

Til venstre: Forfatter, bibliotekar og sognerådsformann Christian Jørgensen, skrev til fru Agerskov samme dag som han mottok Bispebrevet med en forespørsel om hun kunne få Leo til å forklare hva som mentes med at Gud muligens kunne komme til å avbryte forbindelsen med menneskene. Mon det ikke var Leo selv som fremkalte dette spørsmålet i hans tanker? Vi vet at Jørgensen tidligere ble anvendt på denne måten fra oversanselig side, da de ønsket å få spørsmål som kunne besvares i Supplement II. Foto: Privat. Til høyre: Utgiveren av 1939-utgaven av Vandrer mot Lyset, teater- og musikkforlegger Sigurd Folmer Hansen og hans hustru, Elsa f. Brønnum. Hun var en niese og stedatter av Knud Brønnum idet Brønnum giftet seg med sin brors fraskilte hustru, Olga i 1926. Både Sigurd og Elsa var varme forsvarere av Vandrer mod Lyset, men tålte dårlig at brødrene Hagel-Sørensen argumenterte mot Bispebrevet tidlig på 1970-tallet, og avbrøt all kontakt med dem. Foto: privat. (utsnitt)

En provokasjon mot kirken!

Når man skal henvende seg til andre mennesker med det ønske å overbevise dem om at de har tatt feil i et viktig spørsmål, vil de aller fleste velge den strategien å henvende seg til vedkommende på en så vennlig og imøtekommende måte at man ikke støter vedkommende fra seg før man i det hele tatt kommer så langt som til å fremføre sitt ærend. Men ikke så med Bispebrevet! Der kjører man frem fullt skyts og går til frontalangrep på den kristne lære og på prestene, som gis det hele og fulle ansvaret for de truende krigene og dertil følgende menneskelige lidelser dersom de ble til virkelighet om de ikke innen en frist på to år ville frasi seg sin tro, og reformere den danske kirken på grunnlag av Vandre mot Lyset! Hvordan i all verden kan man tro at man skal klare å overbevise noen om riktigheten av Vandre mot Lyset! på en slik måte? Hele Bispebrevet er en eneste stor provokasjon mot kirkens menn, og jeg kan ikke tro annet enn at de måtte reagere med vantro over å bli pålagt et slikt ansvar. Det ville det ikke ha vært noe å si på! Riktignok forteller også Vandre mot Lyset! om de mange villfarelsene og ugjerningene som har fulgt i kjølvannet av kristendommen, men her trekkes også frem de lys sidene ved den kristne lære, for at det nye testamente inneholder en kvalitativt ny måte å tenke på i de religiøse spørsmål er det ingen som helst tvil om, og kristendommen har også inspirert utallige mennesker til mange nestekjærlige handlinger og til å skape kunstverk og musikk av himmelsk karakter – inspirert av Jesu kjærlige budskap. Til tross for forvanskningene trer en meget klok og kjærlig mann frem for oss i evangeliene og maner oss til fred, tilgivelse og kjærlighet! Du skal elske din Gud som deg selv, gjør mot andre som du vil at de skal gjøre mot deg, om noen slår deg på det ene kinnet så vend det andre til – dette er læresetninger som godt kan stamme direkte fra Jesu munn, og dette var en fullkomment ny måte å forholde seg til sine medmennesker på, og de som virkelig har tatt Jesu ord i Bibelen til seg og forsøkt å leve etter dem, har til alle tider fremstått som gode og kjærlige mennesker. Kristendommen har nemlig aldri vært kun villfarelser og falske læresetninger, kristendommen har vært en *blanding* av Jesu enkle og skjønne kjærlighetslære og mørkets falske innsnikelser! Men det har selvsagt aldri vært meningen fra forfatteren av Bispebrevet at de danske prestene virkelig skulle ta Bispebrevet på alvor, da ville det ha vært formulert helt annerledes! Den virkelige hensikten var å *forhindre* at den danske kirken skulle komme til å ta til seg Vandre mot Lysets lære, ved å skape så mye motstand mot verket fra kirkens side, og skape en splittelse så stor og uoverkommelig at det ville gå lange tider før kirkens menn noensinne ville ta Vandre mot Lyset! på alvor. Og med tanke på verkets stilling i det danske samfunnet i dag, der det er så godt som ukjent, har forfatteren av Bispebrevet også på dette området lykkes til det fullkomne med sin strategi! Og også blant mange Vandre mot Lyset-tilhengere kan man fremdeles merke den onde ånd fra Bispebrevet der kirken ses på som en fiende, og hvor man nesten fryder seg litt når det går dårlig med den. Mitt inntrykk av den norske kirken, er at den utvikler seg på en meget fin måte på mange områder, og kvitter seg med flere og flere av de gamle dogmene og villfarelsene, og således kan sies å stadig nærme seg Vandre mot Lyset! i sin lære! Hvordan det er i Danmark vet jeg ikke, men dette gir definitivt håp for fremtiden for Norges vedkommende i hvert fall!

Et års tid etter at Bispebrevet var sendt ut, sendte bestyrelsen i Selskabet til Vandrer mod Lysets Udbredelse, Inger Agerskov, Knud Brønnum og Sigurd Folmer-Hansen ut et skriv til medlemmene som de ville ha flest mulig underskrifter på, slik at det kunne sendes som en påminnelse til biskopene om at et år var igjen av fristen for å starte reformasjonen av den danske kirken. Dette brevet viser meget tydelig hvor langt fra Vandre mot Lysets tanker bestyrelsen hadde beveget seg, da det bl. a. står følgende:

”Det nytter ikke, at Præsterne beder til Biblens Gud om at bevare Freden for Danmark – han kan det ikke, thi han er ikke Sandhedens, men Løgnens Gud!”

Det er ganske oppsiktsvekkende at bestyrelsen virkelig kunne komme med en slik hovmodig påstand – de danske prestene blir altså ikke bønnhørt av Gud? Dette står i meget sterk kontrast til hva som oppgis i Vandre mot Lyset! der vi får vite at selv en sorgtung tanke vil oppfattes av Gud som en bønn om hjelp, og selv en bønn til en primitiv guddom laget av en trestokk vil besvares av Gud, når bare bønnen bes av et oppriktig hjerte. Men her er bestyrelsen helt på linje med Bispebrevet der det hevdes at Gud lengter etter å hjelpe menneskene, men ikke er i stand til det så lenge ikke Vandre mot Lyset! er knesatt som sannheten. Dette er nødt til å være løgn, for i Vandre mot Lyset! står det at Gud overhode ikke bryr seg om hvilken religion det enkelte menneske bekjenner seg til. Se bare hvor uendelig vakkert og kjærlighetsfullt der er uttrykt i den samlede og avsluttende kommentaren i Vandre mot Lyset!

”Det evige Liv tilhører enhver, der vil modtage det; Guds Rige staar aabent for alle; hvert eneste Menneske ejer Guds Kærlighed; mod alle viser Han den samme Taalmod, den samme Barmhjertighed; ikke for eet eneste Menneske lukker Han sit Hjerte, og ikke for een eneste stænger Han Faderhjemmets Porte; thi for Gud, Menneskeaandens Skaber og Fader, kommer det ikke an paa, hvilken jordisk Tro den enkelte bekender sig til med Haand og Mund, men paa det ene: om Menneskene i Sind og i Hjerte, i Tanker og i Handling lever efter den Tro, som de bekender sig til, uden at hænge sig i Troens ydre Former, i de menneskegjorte Dogmer, det vanemæssige og det paatvungne, der ikke har nogen som helst aandelig Værdi for Evighedslivet; kun det, som kalder paa, vækker og fastholder det bedste, det ædleste og det skønneste i Menneskets Tanke- og Følelsesliv, kun det har blivende og uudslettelig Værdi for den enkelte.

Lige saa lidt som Gud vil paatvinge nogen en bestemt Religion, lige saa lidt kræver Han at blive æret og tilbedt paa de og de foreskrevne Maader. Ethvert religiøst Samfund har Ret til at ordne Gudstjeneste og Sammenkomster efter de Former og Regler, som er i størst Overensstemmelse med Tilhængernes Opfattelse af det skønne og ophøjede. Men ingen har Ret til at fremhæve den af hans Samfund vedtagne Form paa alle andre Formers Bekostning, som om den var den bedste og mest fuldkomne Maade, paa hvilken Menigheden kan ære sin Gud og Fader samt opnaa Forbindelse med det guddommelige. Al Gudsdyrkelse bør derfor være frivillig uden nogen som helst Tvang hverken i den ene eller den anden Retning; thi hvad enten Menneskene mødes i Templer, Kirker, Forsamlingshuse eller i Hjemmene, vil Gud altid høre deres Lovsange, deres Tak og deres Bønner, naar kun Tankens og Hjertets Andagt er sand og dybtfølt.”

Lengre bort fra Bispebrevets påstand om at Gud er avhengig av at menneskene tror på Vandre mot Lyset for å være i stand til å hjelpe dem, går det vel ikke an å komme enn i det ovenstående, der det står svart på hvitt at Gud vil bønnhøre enhver bønn som kommer fra hjertet uansett hvilken tro vedkommende bekjenner seg til! Bispebrevet er intet annet enn en samling løgn og bedrag! Og det viste seg at mange av medlemmene av ”Selskabet til Vandrer mod Lysets Udbredelse” var langt klokere enn bestyrelsen, og mange ønsket ikke å skrive under brevet med den famøse påstanden om at Gud ikke bønnhører de kristne, og det hele endte med at bestyrelsen valgte å ikke sende ut påminnelsen til biskopene. I stedet sendte de ut et meget refsende skriv til medlemmene, der de beskyldte de av medlemmene som ikke hadde ville skrive under påminnelsen, for å svikte Vandre mot Lyset! i en så alvorlig stund, og de uttrykte temmelig utilslørt at disse medlemmene var uønsket i selskapet.

Enkelte av dem som mener at Bispebrevet virkelig stammer fra en av Guds utsendinger, hevder at Gud likevel vil høre og besvare menneskenes bønner selv om han har avbrutt all kontakt med dem. Dette er selvfølgelig ikke mulig. Man kan ikke la være å ha kontakt med noen og likevel høre hva de ber om. Men heldigvis er dette løgn fra ende til annen. Gud vil selvfølgelig aldri avbryte kontakten med sine skapninger, og vi kan fremdeles stole på at han vil besvare enhver bønn som kommer fra hjertet, selv om han ikke alltid besvarer våre bønner slik vi selv hadde forestilt oss. Illustrasjon: Bedende hender av Albrecht Dürer

Tvang og trusler!

Så nærmer Bispebrevet seg sin avslutning, og de danske biskopene blir bedt om å gjøre sitt valg, om de vil reformere den danske kirken på grunnlag av Vandre mot Lyset! eller ikke. Og det heter seg at de skal gjøre sitt valg uten tvang, men det påstås samtidig at om de ikke kommer til det rette valget, så har Gud intet mer å si dem, og ikke nok med det, Gud vil også merke dem, og over deres hoder skrive: -Mene Tekel! Veiet og funnet for lett. Hvor lenge vedkommende må gå rundt med denne "brennmerkingen" sies det intet om:

"Ja, vælg nu den rette Vej! Thi har I ikke inden for den Frist, vor Fader har givet eder, udrettet det, som Han har paalagt eder, eller vender I eder fra Ham og fra Hans Bøn om Hjælp, da vil Han ikke oftere kalde paa det danske Folk, thi da har I - Folkets kirkelige Repræsentanter - vist eder uværdige til Hans Tillid. Muligvis kan vor Fader da ad andre Veje, f. Eks. gennem Oversættelser til andre Sprog faa sit Budskab frem i Verden, men da staar I med Skammen, dér hvor I kunde have staaet med Hæder! Og vor Fader vil da aandelig talt - over eders hoveder skrive et lysende, flammende: Mene Tekel! Vejet og fundet for let!!

Vælg nu den rette Vej, men vælg uden Tvang; thi Gud tvinger ingen til at gøre det rette!! Mener I, ud fra det bedste, det sandeste i eder, at Kristendommen, som den nu er, - i eet og alt - er i Overensstemmelse med de evige Sandheder, i Overensstemmelse med Guds Love og i Overensstemmelse med Guds uendelige Kærlighed til alle aandelige Skabninger, da har vor Fader intet mere at sige eder; men da maa I bære eders fulde Ansvar for de Tider, der kommer! Min Henvendelse til eder er nu til Ende.

Jeg bøjer mig for eder og hilser eder i vor Faders Navn!" -"

Med denne nærmest makabre selvmotsigelsen om at de skal velge uten tvang, men om de ikke velger riktig så vil Gud merke dem med et skammens tegn, avslutter Bispebrevets forfatter med en hilsen fra Gud, men ikke et ord til avslutning om Guds kjærlighet eller hans dyptfølte glede dersom prestene skulle velge å føre Guds eget budskap frem i den jordiske verden! Sammenlignet med hvordan f. eks. Guds tjener avslutter sin tale i Vandre mot Lyset lyder ordene i Bispebrevet ganske så stusslige og fattigslige. Hør bar hva Guds tjener sier til slutt i sin tale:

"Mennesker! eders Fader længes efter eder!

Han bød mig, sin Tjener, at bringe eder alle Hans faderlige Hilsen.

Hans Fred være med eder i Evigheders Evighed!

Amen."

Slik taler en av Guds utsendinger!

Hvordan bør Vandre mot Lyset! gjøres kjent på jorden?

For meg står det helt klart at Bispebrevet er en provokasjon og en forfalskning av Vandre mot Lysets budskap! Dette er definitivt ikke måten å gjøre det på dersom den virkelige hensikten er å vinne tilhengere for Vandre mot Lyset, men så var altså ikke hensikten med Bispebrevet å vinne verken de danske biskopene eller andre som tilhengere av Vandre mot Lyset! – hensikten var å forurense og forvanske budskapet, skape splittelse mellom Vandre mot Lyset! og kirken og innbyrdes mellom tilhengerne av verket, og å *forhindre* at det skulle slå gjennom og bli akseptert i det danske samfunnet. Og den strategien som "Selskabet til Vandrer mod Lysets Udbredelse" fulgte opp med - med Vandre mot Lyset i hånd å proklamere at deres "religion" var den eneste som kunne redde menneskeheten fra å bli sviktet av Gud og at en tro på deres "religion" var det eneste som kunne gjøre at Gud fortsatt ville hjelpe menneskene, var en total avsporing - det er definitivt ikke en slik fremgangsmåte Gud ønsker at vi skal anvende! Faktisk så står det en hel del i Vandre mot Lyset! om hvordan Gud ønsker at den som ønsker å tjene hans sak skal opptre. I Kristi tale til menneskene får vi vite utførlig hvordan vi best kan tjene Guds sak blant våre medmennesker.

"Thi I skulle vide: at ingen Trosretning har Fordele eller Rettigheder frem for de andre. Ingen Lære er den eneste saliggørende; thi vor Fader spørger eder ikke om, hvilken Tro I tilhøre, men om I have søgt at vandre fremad mod Lyset, om I have sejret over det onde og de mange Fristelser; Han spørger eder, om I have støttet de svage, trøstet de sorgfulde, mættet de hungrige, klædt de nøgne, hjulpet de fattige, de syge og de lidende; og Han spørger eder, om I have øvet eders gode Gerninger af Kærlighed og Barmhjertighed, eller om I gjorde dem for eders egen Fordel.

Ja, sandelig, vor Fader spørger ikke om eders Tro, men om I fuldtud have levet og handlet efter det, der for eder var Sandhed og Retfærdighed."

Gud spør oss altså overhode ikke om hvilken tro vi tilhører og gjør det helt klart at ingen lære er den eneste saliggjørende! Ja, se det er jo noen helt andre toner enn det som lyder fra Bispebrevet! Det kan altså ikke være riktig at Gud kan komme til å måtte avbryte all forbindelse med oss dersom ikke VmL blir knesatt som sannheten, for *"Ingen Lære er den*

eneste saliggørende;…" Gud spør oss ikke om hva vi tror på, kun om hvordan vi lever våre liv! Og det samme må jo også gjelde de ni danske bispene i 1938 – de ble vel heller ikke spurt om hvilken tro de tilsluttet seg, men om de søkte det edleste og sanneste i seg selv.

Jeg vil påstå at hele prosjektet med Bispebrevet, både innholdet og utsendelsen strider helt og holdent mot hva Kristus ber oss om i vårt forhold til andre religioner. Kan det sies klarere enn hva Kristus gjør, at tilhengere av Vandre mot Lyset! på ingen måte har noen rett til å sette seg som dommer over andre trosretninger eller synspunkter? For Kristi tale er selvfølgelig ikke kun myntet på dem som tilhører de ulike verdensreligionene, den er like mye myntet på oss som tror på Vandre mot Lyset!

"Endnu vil jeg sige til eder alle: ville I være Guds Tjenere, da maa I ikke ideligen kives og strides med hverandre om de gamle Ord og Trossætninger, der lyde til eder fra Fædrenes mange Skrifter. Da maa I ikke ideligen fremhæve, at eders Tro og eders Kirke ere de eneste sande og saliggørende. Og ingen Sinde maa I ved Sværdet eller ved strenge Magtbud paatvinge andre eders Tro og eders Meninger.

Søger derimod alle at mødes i eders fælles Længsel efter det rene, det ophøjede og det guddommelige. Ja, søger alle at mødes i eders fælles Længsel efter en Faders Kærlighed og en Guds Retfærdighed."

Kristus ber oss altså om å ikke kives og strides, og vi skal ikke stadig fremheve vår egen tro som den eneste saliggjørende, og heller ikke forsøke å påtvinge andre vår egen tro. Og man kan vel ikke si annet enn at Bispebrevet helt klart er formulert som et forsøk på å påtvinge de danske bispene en spesiell tro – Vandre mot Lyset, selv om jeg selv altså er overbevist om at dette er en bevisst provokasjon. Bispebrevet kan helle ikke på noen måte sies å være et forsøk på å møtes med bispene i en felles lengsel etter en fars kjærlighet, der det utmales om de grusomste følgene av å svikte et løfte. Så langt derifra!

Jeg gjør meget gjerne Kristi ord til mine, når han sier at vi som ønsker å være Guds tjenere på jorden, må tale milde, kjærlige og forståelige ord til alle, ikke tale hardt og fordømmende og aldri true eller skremme med fortapelse og evige pinsler, om det så "kun" gjelder for noen få millioner år, og ikke i all evighet!

"Ja, sandelig, jeg siger eder: ville I være Guds Tjenere, da maa I alle tjene Ham i Aand og i Sandhed; d a m a a I t a l e m i l d e , k æ r l i g e o g f o r s t a a e l i g e O r d t i l a l l e, der i Tvivl, Haabløshed og Anger henvende sig til eder om Hjælp og om Vejledning; da maa I, uden at trættes, ideligen trøste og styrke de svage, modløse og vaklende Mennesker; ingen Sinde maa I tale haarde, fordømmende Ord til de levende, end mindre maa I bryde Staven over de døde; ingen Sinde maa I, for at hævde eders Magt og Myndighed, t r u e m e d e v i g F o r t a b e l s e e l l e r s k r æ m m e m e d H e l v e d e s S t r a f f e o g P i n s l e r."

Oslo, 18.03.10
Sverre Avnskog

Et ugjendrivelig bevis for at Bispebrevet er en forfalskning.

Det kan sies utrolig mye om det såkalte Bispebrevet, som Johanne Agerskov utga i 1938, og mye er også sagt og skrevet om denne hennes siste utgivelse – kanskje særlig i løpet av de siste fem-seks årene, hvor flere og flere har stått frem offentlig med sine vurderinger og synspunkter. Og for undertegnede er det ganske åpenbart at om man plukker Bispebrevet fra hverandre og analyserer det bit for bit, vil man ganske snart oppdage at det inneholder et vell av formuleringer og opplysninger som står i klar motsetning til de "tre gylne fruktene", som er de eneste av Agerskovs utgivelser som den oversanselige verden står inne for. Jeg skal ikke her gjenta alle de gode argumentene som er fremført av forskjellige forfattere opp gjennom årene, bare fastslå at det i mine øyne er fremført utallige momenter som hver for seg er avslørende nok til å kunne tjene som bevis for at Bispebrevet må være en forfalskning! Men kanskje er det hittil ikke fremført et helt uomtvistelig og udiskutabelt bevis for at Bispebrevet ikke *kan* være sant? Jeg mener å ha funnet et slikt bevis, og vil presentere det sammen med en del andre tanker jeg har gjort meg om Bispebrevet siden jeg sist skrev om det. La meg for sikkerhets skyld understreke at jeg *ikke* tror det var mediet Johanne Agerskov som sto bak forfalskningen av Bispebrevet, men at hun på sedvanlig vis mottok brevet i den tro at det var hennes far som dikterte det fra den oversanselige verden.

Nå er det ikke så lett å presentere et bevis for at Bispebrevet må være en forfalskning som kan godtas både av tilhengere og motstandere av Bispebrevets ekthet. Tilhengerne av brevet har vist en forbløffende oppfinnsomhet når det gjelder å nytolke ord og begreper, ja, ikke bare nytolke men faktisk finne opp helt nye og hittil ukjente betydninger av ord som de fleste av oss hittil har oppfattet som rimelig entydige. For eksempel har en av de ivrigste forkjemperne for Bispebrevet på sin danske webside, gjennom en moderne form for Erasmus Montanus-logikk fremført et "bevis" for at "all forbindelse" faktisk ikke betyr *all forbindelse*, men bare den forbindelsen som går den ene veien. På denne måten mener han å ha "bevist" at Gud stadig vil fortsette å sende en lysstrøm til menneskene, selv om Han avbryter all forbindelse med hvert eneste menneske på jorden, slik det står i Bispebrevet at Han muligens vil måtte gjøre fordi Han ikke lengre kan utholde å følge det som skjer i den jordiske verden. Men *all* kan selvfølgelig ikke bety annet enn *all*, nemlig; det hele, allting, uten unntak, alt i hop, alt sammen, hele hurven, hele sulamitten, himmel og jord, hver ting, løst og fast, mann og mus, rubb og stubb, rubbel og bit, samtlige, smitt og smule, stort og smått. Sier man at all forbindelse på jernbanen er avbrutt, så går det ingen tog - sier man at all forbindelse på telefonlinjen er avbrutt, så kan ingen lenger høre hva andre sier - sier man at all forbindelse på strømnettet er avbrutt, så kan ingen lengre motta strøm! Man kan fortsette å lage eksempler i det uendelige, men all betyr aldri noe annet enn all; det hele, uten unntak!

Leseren kan jo selv bedømme ut fra de nedenstående sitater fra Vandre mod Lyset! om det virker sannsynlig at Gud vil fortsette å la det tilflyte menneskene en lysstrøm, om det som står i Bispebrevet om at han muligens vil avbryte *all forbindelse* med dem skulle bli virkelighet:

"Fra det Øjeblik Gud saaledes satte sig i Forbindelse med Menneskene, flyder den guddommelige Strøm gennem alle i et ubrydeligt Kredsløb og tilføres enhver ny Skabning i Undfangelsesstunden." Kommentaren, kapittel V, side 165.

"I det Øjeblik, hvor den første svage Spire til et nyt Menneskelegeme er dannet ved Undfangelsen, modtager den sin Del af den guddommelige Lysstrøm, der binder Menneskeheden til Gud." Kommentaren, kapittel VII, side 173.

For meg personlig, som helt siden guttedagene har hatt en spesiell interesse for litteratur, poesi og for språklige formuleringer, og har lest hundrevis av litterære verk, fremstår det som ganske ufattelig at noen kan klare å vri og vrenge på begrepet *all forbindelse* i den grad at de kan få det til å stemme at den guddommelige lysstrømmen vil fortsette å flyte gjennom alle fra fødselen av, selv om Gud avbryter *all forbindelse* med menneskene! Forstå det den som kan! Står det ikke at lysstrømmen *binder* menneskene til Gud – må ikke lysstrømmen da sies å være å være en *forbindelse?* Og står det ikke at den guddommelige lysstrømmen flyter gjennom alle i et evig kretsløp, fra det øyeblikket Gud satte seg i *forbindelse* med menneskene? Følger det ikke da som en naturnødvendighet at lysstrømmen stanses når han *avbryter all forbindelse?*

Dersom all forbindelse på jernbanen er avbrutt, kan det da fortsette å gå tog den ene veien? Foto fra internett

Like absurd som at lysstrømmen vil fortsette, er det etter min mening å mene, slik Inger Agerskov hevdet i brev til Chr Jørgensen i 1938, at Gud fortsatt vil høre menneskenes bønner, men ikke besvare dem, dersom Han har avbrutt all forbindelse med menneskene. Er det ingen forbindelse, kan Han selvfølgelig heller ikke høre hva menneskene ber om! Og dersom årsaken til at Gud eventuelt måtte avbryte all forbindelse var at Han ikke i lengden kunne utholde å være passivt vitne til menneskenes lidelser – ville det ikke plage og pine Hans sinn å måtte høre på menneskenes stadig mer fortvilede bønner om hjelp etter som de sank dypere og dypere ned i synd og lidelse, uten at Han evnet å hjelpe dem? Ville det ikke være som ren tortur for Hans på forhånd plagede sinn å måtte følge menneskenes fortvilte rop om hjelp uten

å kunne foreta seg noe? Hvordan i all verden skulle Han kunne klare å bygge sitt sinn opp igjen og bli sterk nok til igjen å kunne yte noen hjelp til menneskene når Han gjennom millioner av år ble "bombardert" med inderlige bønner om hjelp fra sine lidende skapninger?

Inger Agerskov hevder riktignok i sine brev vedrørende Bispebrevet, at det ikke fantes mennesker på jorden i 1938 som evnet å be på den rette måten, men det er jo en temmelig håpløs påstand! Verden besto tross alt ikke kun av den danske kirken og noen få Vandre mod Lyset-tilhengere i Danmark – hva med alle andre religiøse retninger, og hva med alle naturfolkene – det står jo ganske tydelig i Vandre mod Lyset, at Gud besvarer selv en bønn til et primitivt gudebilde, dersom bønnen er bedt med inderlig overbevisning om at guddommen ville besvare bønnen. Nei, her nærmer vi oss det åpenbart meningsløse! Selvfølgelig fantes det tusener på tusener, ja, sikkert millioner av mennesker rundt omkring på jordkloden i 1938 som evnet å be til Gud av et oppriktig hjerte!

Målet med Guds avbrytelsen av all forbindelse skulle være, stadig i følge Bispebrevet, at menneskeheten skulle synke så dypt ned i mørke, synd og ugjerninger som de kunne komme, slik at Gud og hans utsendinger kunne begynne helt forfra igjen og lede dem frem mot lyset, uten de eldstes forstyrrende motstand. Man kan jo saktens spørre seg om hvorfor i all verden Gud skulle fortsette å sende en lysstrøm til hvert menneske når hans mål var at de skulle synke så dypt ned i mørke som overhode mulig. Ville ikke da den fortsatte lysstrømmen bare bidra til å gjøre den tiden det ville ta før menneskene var sunket helt til bunns i mørkets og syndens pøl *lengre*, og på den måten også *forlenge* de lidelsene han ville la menneskene gå gjennom før han atter ville knytte forbindelsen til dem? En forbindelse som altså i realiteten aldri ville være brutt, dersom det er riktig at Han ville fortsette å sende lysstrømmen, og fortsette å høre menneskenes bønner. Ville det ikke være mer effektivt å bryte lysstrømmen, slik at menneskenes nedsynkning i mørket ville gå hurtigst mulig, slik at de slapp unødvendig lidelse fordi Gud gjennom lysstrømmen stadig dro dem opp igjen av det mørket som han ønsket at de skulle synke så dypt ned i som de kunne komme? Man kan jo også spørre seg selv om hvordan Gud kunne ha krefter nok til å sende menneskene en kontinuerlig lysstrøm, når han var så svak og trett at han ikke lengre kunne utholde å være passivt vitne til deres lidelser? Om han kunne sende en lysstrøm til menneskene, kunne han ikke også sende denne lysstrømmen til seg selv, slik at hans nedbrutte sinn kunne helbredes? Kan man tenke seg en healer som er så trett og nedbrutt over sine klienters lidelser at han ikke lengre utholder å ha forbindelse med dem, men som likevel vill fortsette å gi dem healing? Virker det rimelig? Nei, disse spekulasjonene om hva Gud ville opprettholde av forbindelser med menneskeheten må avvises som grunnløse spekulasjoner.

Spørsmålet er jo om menneskene i det hele tatt ville synke dypt ned i mørke, synd og lidelse kun fordi de yngste sluttet å la seg inkarnere? Dette står det faktisk noe om i Vandre mod Lyset:

"Hvis det i Fremtiden blev saaledes, at de Yngste alle som een pludselig ophørte med at lade sig inkarnere, vilde derfor en almindelig Stagnation blive Resultatet. Intet større nyt paa noget som helst Omraade vilde da fremkomme, og Menneskene maatte i saa Fald, saa længe det var muligt (se pag. 246), tære paa det, der alt var givet dem af Opfindelser, Naturvidenskab, Digtning, Farve-, Form- og Tonekunst, o. m. a., indtil de Yngste atter lod sig føde iblandt dem; thi Menneskene vil i Fremtiden ikke faa noget større nyt tilført gennem de Ældstes Genialitet, da de Ældste, der er bleven inkarneret efter Ardors Tilbagevenden i 1912, alle er inkarneret under Guds Ledelse, hvorfor deres Genialitet, i Kraft af Hans Villie, bliver

holdt tilbage, saa at de i den jordiske Tilværelse ikke kan være Foregangsmænd - men i eet og alt kun vil fremtræde som Gennemsnitsmennesker." Oversikten, side 301.

Står det noe her om at en avslutning av de yngstes inkarnasjoner ville føre til at menneskene ville synke ned i mørke, synd og lidelser? Nei, overhode ikke! Det står kun at de ville måtte tære på det som allerede er gitt menneskene gjennom de yngste og eldste. Sluttet de yngste å inkarnere, ville menneskeheten altså ikke bevege seg videre på noe område, all utvikling ville stagnere. Men ikke for alltid! Dersom Gud fortsatte å fremsende den guddommelige lysstrømmen, ville det enkelte menneske fremdeles utvikle seg videre i åndelig modenhet:

"Derfor modtager den til Menneskelegemet bundne Aand - ved hver Genfødsel - en Lystilførsel fra Gud. Denne Lystilførsel styrker Tanken og Villien, d. v. s.: vækker Modstandsevnen og Modstandslysten, saa at Tanke og Villie mere og mere bliver i Stand til at bortstøde saavel det indefra som det udefra kommende Mørke. Efter som de gentagne Inkarnationer forøger denne Modstandsevne, -Lyst og -Kraft, vil der skabes en virksom Reaktion mod Mørket. Villien vaagner til Initiativ i Lysets Retning, og langsomt paavirkes Tanken til at følge den af Villien givne Retning - Selvudrensningen begynder = de indsugede Mørkekomplekser elimineres, efterhaanden som Egoet overvinder det onde, slette og syndige i sit Væsen. Og igennem de stedse fremadskridende Jordeliv vil det Tidspunkt engang indtræde, da Tankens og Villiens - mod hinanden - fremadglidende Bevægelse vil resultere i en Sammensmeltning." SOS II, spm 64.

Nei, menneskene slutter *ikke* å utvikle seg selv om de yngste slutter å inkarnere. Den av Gud tilførte lysstrømmen vil bevirke at de gjennom inkarnasjon etter inkarnasjon, vil få stadig større motstandskraft mot mørkets krefter. Ja, veien vil bli lengre og mer besværlig uten de yngstes hjelp, men alt tyder på at menneskene takket være den stadige tilførselen av lys ville kunne vandre veien til Guds rike uten de yngstes hjelp! Dette bekreftes også i Ardors beretning, der Gud forteller de yngste etter at de har sagt ja til å ta på seg oppdraget med å lede menneskene på deres vandring mot faderhjemmet, at om de hadde sagt nei, ville menneskenes vei blitt langt mer besværlig, men de ville likevel nå frem til målet uten de yngstes hjelp. Etter min mening virker det mest sannsynlig å oppfatte Vandre mot Lyset! dithen at en avslutning av de yngstes inkarnasjoner ville medføre en stagnasjon og midlertidig tilbakegang, inntil menneskene var nådd ned til et nivå som samsvarte med gjennomsnittsmenneske åndelige og kulturelle utviklingsnivå, men derfra ville de lengst fremskredne menneskeåndene kunne overta de yngstes rolle som menneskenes foregangsmenn og -kvinner og "trekke" det store flertallet etter seg. Nei, det måtte nok langt kraftigere virkemidler til dersom Guds mål var at menneskeheten skulle synke tilbake til det stadiet de befant seg på før de yngste påbegynte sine inkarnasjoner:

"Saafremt Guds Skabninger ingen Sinde i de menneskelige Tilværelser fik Tankens og Villiens Styrke forøget gennem en direkte Lystilførsel fra Gud, vilde det aandelige Jeg - paa Grund af de idelig gentagne Inkarnationer - snart fuldkommen være prisgivet Mørkets Kræfter, det vilde bukke under for Synd, Ondskab og Ugerninger; thi Jegets aandelige Udrustning vilde da være for svag til at kunne yde en effektiv Modstand." SOS II, spm 64

Her tales det helt opplagt om det som i følge Bispebrevet ville inntre dersom Gud avbryter all forbindelse med menneskene; de ville snart være prisgitt mørkets krefter, de ville bukke under for synd, ondskap og ugjerninger. Og nettopp dette skulle være det Gud ønsket å oppnå ved å avbryte all forbindelse, så det er helt opplagt at det ville innebære at Gud avbrøt lysstrømmen.

I den avsluttende oversikten står dette enda tydeligere forklart:

"Ved de Yngstes Inkarnationer drages det menneskelige Kim-Urbillede længer og længer bort fra dets oprindelige Udseende (baade astralt og fysisk); men saafremt de Yngste ophørte med deres Inkarnationer, vilde det Skønhedspræg, som de har tilført de menneskelige Legemer, meget hurtig forsvinde og Legemet paa ny nærme sig det oprindelige Urbillede. Ligeledes vilde alt det psykiske, som de Yngste, gennem den astrale Genpart, har tilført Menneskene, langsomt udviskes for til sidst saa godt som helt at forsvinde. Men saafremt Gud tillige borttog det guddommelige Element, vilde Menneskene i forfærdende kort Tid (nogle faa Aartusinder) falde tilbage til det Præg, som de havde modtaget fra de Ældstes Haand, et Præg, der vilde være langt ringere og mere dyrelignende end de nuværende laveststaaende Folkeslags; samtidig vilde de sidste Rester af det psykiske Liv, der var tilført Menneskene gennem de Yngstes Inkarnationer, fuldkommen forsvinde: Menneskeheden vilde da atter fuldt og helt være de Ældstes Skabninger." Oversikten, side 246.

Avbryter Gud forbindelsen kan det ikke bety annet enn at det ingen forbindelse vil være tilbake, og han ville selvfølgelig også avbryte den lysstrømmen som han hittil har tilført hvert menneske i unnfangelsesstunden. Han ville altså måtte sette opp en ugjennomtrengelig barriere mellom seg selv og menneskene, slik at ikke en eneste liten tanke kunne slippe gjennom noen av veiene. Og så ville Gud måtte sitte der i total *uvisshet* om de grusomme lidelsene hans dypt elskede skapninger gjennomgikk uten at deres kjærlige far løftet en finger for å hjelpe dem. Tro det den som kan. Dette er definitivt ikke *min* Gud. Og det er definitivt ikke den Gud som presenteres i Vandre mod Lyset!

Dersom all forbindelse på telefonlinjen er avbrutt, kan man da fortsatt høre i den ene enden men ikke den andre? Foto fra internett

Og hvem skulle forresten gi Gud beskjed om når det riktige tidspunktet hadde inntrådt til å gjenoppta forbindelsen med menneskene? Hvem skulle gjøre ham oppmerksom på at menneskene var sunket så dypt ned i mørke, synd og ugjerninger ad de yngste kunne begynne om ogjen å lede dem fremover mot lyset? Mange tilhengere av Bispebrevet mener at selv om Gud avbryter all forbindelse med menneskene, så vil de yngste fortsette med sitt arbeid og fremdeles undervise menneskeåndene mellom hver inkarnasjon. Men hva skulle i så fall hensikten med en slik undervisning være, når menneskene på jordkloden i følge Guds ønske sakte men sikkert skulle dras ned i mørke og synd? Skulle man altså undervise dem for å gjøre dem bedre skikket til å motstå mørkets onde påvirkning, for så å sende dem ned til jorden, der målet var at de skulle gjøre det motsatte, nemlig leve et liv i mørke, synd og ugjerninger og stadig synke dypere? Ville ikke de yngste da i realiteten *motarbeide* Gud, for hans ønske var jo at menneskeheten skulle degenerere tilbake til det primitive nivået de befant seg på før de yngste påtok seg oppgaven med å lede dem fremover mot lyset! Dette ville være den totalt absurde situasjonen som ville oppstå etter at Gud hadde avbrutt forbindelsen, og om de yngste skulle handle i overensstemmelse med Guds ønske, så kunne de ikke gjøre annet enn å *medvirke* til at menneskene raskest mulig sank ned i mørket, og de måtte da enten sabotere undervisningen for å skape mest mulig forvirring, eller nekte all form for undervisning. I begge tilfeller ville det ha ført til at alle de yngste sakte men sikkert ville glidd inn under mørkets makt, for man kan ikke motarbeide lysets fremgang uten samtidig å åpne for mørkets invasjon av personligheten. Gud ville altså med sin handlemåte ha satt de yngste i en situasjon der de måtte velge mellom Han eller lyset. I mine øyne ville uansett Gud være fortapt. At han ikke lengre kunne utholde å følge menneskenes lidelser, ville si det samme som at han var beseiret av mørket, og om han i tillegg til å være sliten, nedbrutt og deprimert valgte å bryte sitt løfte til menneskene om å alltid følge dem i tankene, og alltid gi dem all den hjelp de behøver, så ville selvfølgelig ikke det føre til at han ville gjenvinne sin lysstyrke, nei, det ville gi mørket ennå større makt over ham, og mest sannsynlig ville dette etter min mening splintre hans personlighet og ødelegge ham, og dermed utrydde alt liv i universet, for livet i lyset eksisterer kun i kraft av at det blir opprettholdt av Gud. Om ikke Gud øyeblikkelig ville ha tilintetgjort seg selv, ville mørket ha fått større og større makt over ham, og hans ondskap ville ikke ha kjent noen grenser, og han ville ha blitt de yngstes og menneskenes fiende, og de ville selvsagt være sjanseløse mot en slik ond guddom, og vi ville få et scenario som lignet på det som beskrives i SOS om hva som ville skjedd dersom tanken og viljen hadde smeltet sammen med mørkets poler i stedet for lysets. Det gjør meg neste ondt å skrive dette, for i mitt indre *vet* jeg med så inderlig stor sikkerhet at Gud aldri ville la noe slikt som dette skje. Det er helt utenkelig, og vil aldri inntreffe fordi Gud er allmektig og den suverene herskeren over lyset og alt liv i universet.

En helt annen ting er forøvrig at dersom Gud ikke lengre kunne utholde å være passivt vitne til menneskenes lidelser, så ville selvsagt det samme ha skjedd med de yngste. Ja, de yngste ville selvsagt ha gitt opp på et langt, langt tidligere tidspunkt enn Gud, for deres styrke er kun å sammenligne med et fnugg mot hele universet i forhold til Guds. De yngste hadde ikke vært i stand til å utrette særlig mye for menneskene på egen hånd uten at Gud tilførte dem ny lysenergi når de ble slitne:

"Kunde det tænkes, at Gud i Stedet for at overgive den mere direkte Ledelse af Menneskeheden til Kristus, selv havde overtaget denne Ledelse, da maatte Han have dannet sig en Bolig i den sidste af Sfærerne om Jorden, og opholdt sig dér sammen med sine tolv Tjenere. Men i saa Fald vilde det have været nødvendigt for Gud at nedsætte ikke alene sin egen Lysudstraaling, men ogsaa sine Tjeneres, for at Jordkloden og Sfærerne ikke skulde opsuges af det intensive, straalende Lyshav, der udstrømmer fra dem alle. De Yngste skulde

selvfølgelig - som diskarnerede - have opholdt sig her hos Gud i den samme Sfære. Men havde Gud ordnet det saaledes, vilde Guds Rige have staaet tomt. Og selv om de Yngste af og til kunde have opholdt sig dér en Tid mellem deres Inkarnationer, vilde de dog ikke kunne have modtaget den nødvendige Hjælp - gennem Guds Lysudstraalinger - til de nye Inkarnationer. Thi Guds fulde Lysstyrke vilde ikke være til Stede dér, hvor den var nødvendig. De Yngstes Arbejdsmod og Arbejdsevne maatte derfor i det lange Løb gradvis aftage i Stedet for at tiltage - og deres Arbejde for Menneskeheden vilde blive haabløst, umuligt at gennemføre." SOS I, spm 60.

Det skulle fremgå meget tydelig av det ovenstående at det er de yngste som med jevne mellomrom trenger påfyll av energi fra Gud, som står uendelig lang over dem i lysstyrke, og det er derfor helt utenkelig at Gud skulle gi opp å følge menneskenes lidelser før de yngste – det vil selvsagt være tvert imot! Og legg spesielt merke til hva som står om Gud og hans tolv hjelpere: "*…det intensive, straalende Lyshav, der udstrømmer fra dem alle…"* For meg høres det ikke akkurat ut som om Gud er en som blir sliten og trett! Legg også merke til hva som står om lyset i SOS I, spm 64, som egentlig handler om en eventuell mørkets guddom:

"Og da Lysets evigtvarende Udstraalinger uden Energitab laa udenfor hans Evners Rækkevidde, kunde der ikke være nogen Udsigt for ham til paa ny at forstærke sin Tankes og Villies Energi,…"

Lyset har altså en evigvarende utstråling *uten energitap,* og da Gud er lysets suverene hersker, står han selvfølgelig i en uavbrutt forbindelse med denne evigvarende lysutstråling uten energitap, så Guds personlighet, hans evner, hans makt og hans utholdenhet kan således *aldri forringes!* Å tale om at Gud ikke lenger kan utholde noe er derfor komplett meningsløst. Han kan utholde ALT – ABSOLUTT ALT!!

Vandre mod Lyset! er full av beviser på at Gud aldri kunne tenkes å bryte all forbindelse med menneskeheten. Han lover tvert imot at han vil følge hvert eneste sekund av vår vandring på jorden, i lidelse og gleder, enten vi følger lysets vei, eller går oss vill i mørket. Vi er knyttet til Ham gjennom hans løfte om et evig liv, og gjennom et kjærlighetsbånd av lys, som han lar tilflyte oss alle i en jevn strøm. Ja, til og med om vi forbanner ham og hater ham, eller fornekter hans eksistens, så minsker aldri Guds kjærlighet til oss, for den er uendelig, og det er også hans barmhjertighet og tålmodighet. Og om nødvendig griper han også inn ved sin tanke for å yte oss hjelp I kommmentaren kap X står f eks følgende:

"…Gud vaager over alle og følger alles Jordeliv, ligesom Han ofte, ved sin Tanke, griber ind, hvor Skytsaanderne eller Hans Tjenere ikke formaar at retlede Menneskene; dog Gud gør det paa en saadan Maade, at Han aldrig lægger nogen som helst Tvang paa Menneskets frie Villie." Kommentaren, kapittel X, side 192.

Og i Guds tjeners tale:

"Mennesker! eders Fader længes efter eder; Han følger eder i ondt og i godt. Han følger eder i Sorg og i Glæde, hvad enten I vandre i det dybeste Mørke eller i det klareste Lys. Hans Kærlighed til eder er umaalelig, og Hans Taalmod er uden Grænse." Side 125.

Men det er også riktig at Gud kan være streng og stille krav til oss, og om vi påfører våre medmennesker lidelser og deretter nekter å vise medfølelse med dem vi har påført lidelse og nekter å innse vår skyld, vil vi oppleve å bli stilt overfor Guds strenge rettferdighet – da må vi selv lide de lidelsene som vi har påført andre, da må vi lære å vise medfølelse med andre

mennesker på den harde måten ved selv å rammes av våre egne handlinger, men *aldri* så mye som antydes det i Vandre mod Lyset! at Gud kan tenkes å avbryte forbindelsen med oss.

Nei, det er mulig det, sier enkelte tilhengere av Bispebrevet, men i 1938 var situasjonen så ekstraordinær med truende kriger på mange fronter, ja, selve jordklodens eksistens var sågar truet av en alt ødeleggende atomkrig, som ville kunne utrydde menneskeheten og gjøre jordkloden ubeboelig for menneskeheten. Derfor var den Guds utsending som forfattet Bispebrevet nødt til å ta litt hardt i da han i et siste, desperat forsøk ville få de danske biskopene til å reformere den danske kirken for å redde verden fra avgrunnen. Derfor *måtte* situasjonen svartmales overfor biskopene, de *måtte* gjøres oppmerksomme på de fatale konsekvensene av at de eventuelt sviktet sitt løfte til Gud. Og derfor er Bispebrevet så pessimistisk og dommedagspreget, fordi det var nødvendig å trekke de grufulle konsekvensene av deres eventuelle feilsteg tydelig opp for biskopene!

Men Bispebrevet viste seg å være en feilslått strategi. Det ble ingen reformasjon av den danske kirken. Hele initiativet mislyktes fullstendig. Likevel ble både menneskeheten og jordkloden reddet, selv om millioner av mennesker led en pinefull død. Og det burde egentlig ikke overraske noen at de verst tenkelige spådommene aldri gikk i oppfyllelse, for Gud og de yngste vet til alle tider hva slags onde planer som truer menneskeheten, da alle eteropptegnelser avtegnes som bilder i eteren, og Gud og de yngste vil alltid ta sine forholdsregler for å avverge dem. Og som det står i VmL: Gud mangler aldri midler til å gripe inn der det gjøres nødvendig. Ja, faktisk så kan Gud finne løsninger på enhver situasjon som måtte oppstå, endog om det verst tenkelig sett fra vårt standpunkt skulle inntreffe; at hele menneskeheten skulle bli utryddet. Dette står det om i SOS II, spm 17:

"At Menneskeslægten paa Grund af Børnebegrænsning skulde gaa sin Undergang i Møde, er der sandelig ingen Fare for i de første mange, mange Tider. Men skulde det vise sig, at der engang i Fremtiden virkelig blev Tale om en saadan Uddøen, da behøver dette Spørgsmaal paa ingen Maade at bekymre Menneskeheden, thi Gud skal sikkert vide at finde de nødvendige Udveje til, at Menneskeaandernes Udvikling og Opdragelse vedblivende kan fortsættes efter Hans Planer og Ønsker. Og denne eventuelle Fortsættelse vil da blive af en saadan Art, at den absolut ikke vil skabe uretfærdige Forhold med Henblik paa de Menneskeaander, der, til dette Tidspunkt eventuelt indtræder, har gennemgaaet deres jordiske Udvikling. –"

Som det står i det ovenstående, så har menneskene overhode ingen grunn til å være bekymret for hva som ville skje dersom hele menneskeheten døde ut. Selv et slikt tilsynelatende fatalt tilfelle ville Gud ha en tilfredsstillende løsning på. Og vi må aldri glemme hva som sies i Vandre mod Lyset på side 287 om de menneskelige lidelser:

"Thi det maa staa klart for alle: at intet Menneske, hverken aandeligt eller legemligt, lider mere, end hvad det selv har forskyldt i de fortidige Tilværelser".

Dette løftet fra Gud om at ingen noen sinne vil lide mer enn han/hun selv har forskyldt gjaldt selvfølgelig også i 1938, så det var ingen grunn til å engste seg for at de lidelsene som kunne bli en følge av at truende eteropptegnelsene ble til virkelighet noensinne kunne forrykke Guds rettferdighet. Dette ikke sagt med kynisme – all menneskelig lidelse er et onde, men det er nå en gang slik at vi alle gjennom vår inkarnasjonsrekke har pådratt oss karma i følge gjengjeldelsesloven, og om vi blir drept i krig, kommer dette selvfølgelig til "fradrag" i vårt "karmaregnskap". Dette betyr selvfølgelig ikke at det ikke er grunn til å forsøke å avverge eller lindre all menneskelig lidelse, og Gud og de yngste arbeider da også meget aktivt for om

mulig å avverge alle Ardors onde planer! Men det må vel kunne sies å være en merkelig måte Bispebrevet forsøker å avverge lidelse, ved å fortelle de danske biskopene at dersom de ikke ved å knesette Vandre mot Lyset! som sannheten klarte å avverge de truende lidelsene, så ville Gud måtte utsette menneskeheten for *ennå verre* lidelser fordi han da ville bli nødt til å avbryte all forbindelse med dem. Ligner ikke dette til forveksling en *trussel?*

Selv om det ovenstående sitatet om følgene av at menneskene ble utryddet gjelder en eventuell konsekvens av at menneskene ikke lengre fikk avkom, så er problemstillingen dog den samme som om menneskeheten ble utryddet gjennom en atomkrig; i begge tilfelle ville Gud ha en løsning som ville innebære at menneskenes utvikling kunne fortsette etter Hans ønsker og planer. Dette slår med ett slag bena under alle de grufulle utlegningene om hvilke trusler menneskene sto overfor i 1938. Selv en ødeleggelse av kloden ville ikke ha vært den katastrofen mange hevder. Og ettertiden beviser til fulle at Gud og de yngste hadde og har situasjonen under full kontroll. Bispebrevets trusler og dommedagsprofetier har vist seg helt og totalt unyttige og bortkastede!

Det følsomme og samvittighetsfulle menneske, som har et levende bilde av den opphøyde og allkjærlige Gud i sitt hjerte, vil selvsagt aldri trenge å lete etter beviser i Vandre mot Lyset! for å kunne fastslå at Bispebrevet ikke kan være sant. I sitt innerste vesen vil han/hun reagere med avsky mot dette brevets ukjærlige og truende innhold, og vil vite med sitt finstemte sanseapparat at Gud aldri vil kunne utgi et skrift av en slik karakter som Bispebrevet. Den som slutter seg til Bispebrevets ekthet og i offentlighet gjør seg til talsmann for dets innhold, har etter min mening ennå ikke fattet Guds innerste vesen, og tillegger ham egenskaper av alt for menneskelig karakter. Og jeg har merket meg med stor interesse at den kanskje aller mest iherdige forsvareren av Bispebrevet i Danmark, som for øvrig har brakt diskusjonen om Bispebrevets ekthet til nye og hittil ukjente nivåer av personsjikane, i en åpen e-post erklærte at hun ikke er særlig religiøs, og bare ytterst sjelden ber en bønn til Gud, og da kun for å be om hjelp for *seg selv*. Jeg må innrømme at jeg i mitt stille sinn ikke ble særlig overrasket…

Det bilde av Gud som tegner seg i Bispebrevet ligner til forveksling den ”løgnens Gud” som man finner i det gamle testamentet. Gud blir selvfølgelig aldri trett eller oppgitt, og han lar selvfølgelig aldri sine skapninger lide uskyldig uten å gripe inn på alle de måter han kan, og Gud mangler aldri midler til å gripe inn når det behøves. Som allerede nevnt står det i Vandrer mod Lyset! at intet menneske noensinne lider mer enn det selv har påført andre av lidelser, og Gud vil selvfølgelig aldri komme til et punkt da han ikke orker mer, da menneskenes lidelser blir for meget for ham til at han kan utholde å følge dem. Gud har selv kjempet sin kamp mot mørket, og beseiret det for all evighet, og han er lysets suverene hersker. Faktisk er Guds personlighet fullstendig upåvirkelig av mørket, men hans dype medlidenhet med sine skapninger gjør at han lider med dem når de lider – men det gjør ham selvfølgelig ikke trett, for Gud behersker fullt ut lysets energistrøm, og den er uuttømmelig og kan aldri forringes. Guds person gjennomstrømmes til alle tider av et lyshav av guddommelig energi, og han er lysets opphøyde hersker og kjærlighetens konge!

Lyset er av en slik natur at det aldri minsker og aldri uttømmes, og Gud kan øse av lyshavet og gi det videre til sine skapninger uten at energien noensinne minker eller blir svakere. Det er kun i mørket at vi blir slitne og trenger å hvile oss og samle opp ny energi gjennom søvn og hvile. Gud trenger selvsagt aldri å hvile seg for å restituere sine krefter, og han blir selvsagt aldri trett. Det er et fullstendig ukjent begrep i hans lysverden, og det å tro at Gud ikke kan utholde å følge menneskenes lidelser er å redusere ham til et ganske menneskelignende,

dødelig individ. Men det er han så langt i fra – han er dødens beseirer og har lovet oss alle et evig liv!

Det er flere steder i Vandre mot Lyset! som omhandler Gud og lysets uuttømmelige utstråling! Som tidligere nevnt fortelles det i SOS i et svar som egentlig omhandler hva som ville blitt følgende dersom tanken og viljen hadde smeltet sammen i mørket, at en slik guddom ikke ville hatt tilgang til lysets evigvarende utstråling uten energitap! Men denne evigvarende lysstrømmen har definitivt lysets Gud tilgang til; den gjennomstrømmer Guds personlighet kontinuerlig, og når lysstrømmen aldri kan forringes, kan selvfølgelig heller ikke Guds utholdenhet forringes. Om han noensinne kunne bli sliten, hva som altså ikke er mulig, så ville denne trettheten øyeblikkelig elimineres av lysstrømmen som aldri noensinne vil avta i styrke.

Faktisk så er Gud fullstendig upåvirkelig av mørket! Vi kan lese i SOS II, spm 57 om hvordan tanken og viljens kamp mot mørket foregikk, og man vil se at det fremgår tydelig hvorfor Gud er totalt upåvirkelig for mørkets krefter, og altså ikke noensinne vil bli verken for sliten eller nedbrutt til å følge menneskenes lidelser

"Urtanken og Urvillien kan - hver for sig - til en vis Grad betragtes som et Konglomerat, d. v. s.: en Sammenhobning af uensartede Bestanddele. Men deres inderste Kerne kan ikke defineres.

Før det Tidspunkt indtraadte, da Urtanken og Urvillien reagerede overfor Mørkets Udstraalinger, der - se "Vandrer mod Lyset" pag. 3, Afsnit 8 - indebar Muligheder til alt ondt, var Tanken ikke sig selv bevidst. Men da Tanken og Villien samtidig naaede Lysets latente Poler, vaagnede de - som der ogsaa staar i "Vandrer mod Lyset" - til en fuldtud bevidst og villet Virksomhed. I den "passive" Tilstand indebar baade Urtanken og Urvillien "Komplekser", der kunde paavirkes henholdsvis af Lysets eller af Mørkets Udstraalinger. Tanken indebar saaledes Komplekser til det Gode og til det Onde - til et godt, skønt, harmonisk og lyst Kosmos og til et ondt, hæsligt, uharmonisk og mørkt.

Da Tanken var naaet til den ene af Lysets Poler, med hvilken den sammensmeltede, blev den sig fuldtud bevidst. Den vidste: at den indebar Komplekser baade til ondt og til godt, den vidste: at de onde skulde overvindes, udskilles og elimineres, at de gode skulde bibeholdes, udvikles og styrkes. Den vidste: at den maatte stræbe efter at naa til en fuldkommen Sammensmeltning med sin "Villie". Da Urvillien naaede den anden af Lysets Poler, med hvilken den sammensmeltede, blev den gennemsyret af Lysets Straaler, der eliminerede, udrensede de Komplekser, der var paavirkelige af Mørket. Men derved mistede Mørket al mulig Indflydelse over den. Det blev derefter dens Opgave - i Kraft af dens iboende Tiltrækningsevne - at understøtte og lede Tanken i dens Kamp bort fra og ud af Mørket samt i dens Selvudrensning. For hver Gang Tanken - fuldt bevidst - havde elimineret nogle af de af Mørket paavirkelige Komplekser, som den indebar, og derigennem var naaet længere frem mod Villien, indtraf en Reaktion - en Hviletilstand - ledsaget af en intensiv Lyst til at indstille Kampen. Men Lysvilliens bestandig stærkere og stedse nærmere kommende Indflydelse tilførte Tanken ny Styrke, nyt Mod. Og den fortsatte sin Strid, fortsatte sin Selvudrensning, indtil alle af Mørket paavirkelige Komplekser var udrensede og eliminerede.

Saaledes udrensedes Urtanken, saaledes vandt den Kendskab til sig selv, Kendskab til det Onde i alle dets forskellige Former og Udslag, saaledes vandt den Kendskab til Mørkets Forgængelighed og til Lysets Bestaaen i al Evighed. Og i det Øjeblik, da Tanken, gennemsyret og gennemlutret af Lysets koncentrerede Straaler, mødtes med Villien, smeltede

de sammen i fuldendt skøn Harmoni til eet i al Evighed uløseligt Hele, d. v. s. et Hele, som intet udenfor værende kunde nedbryde eller tilintetgøre. (Se om dette Spørgsmaal i "Vandrer mod Lyset" pag. 241, Afsnit 3-5.)

Altsaa: Fra Evighed af indebar Urtanken og Urvillien Komplekser, der kunde fremkaldes til Liv henholdsvis gennem Mørkets eller gennem Lysets Bestraaling. Men ved den første Reaktion overfor Mørkets Paavirkning gled de uendelig langsomt længere og længere bort fra Mørkets Indflydelse. Og paavirket af Lysets stedse stigende Styrke og Udstraaling, optog Urtanken efter sin Sammensmeltning med Lysets ene Pol - den langvarige Kamp mod Mørket, udrensede og eliminerede de Komplekser, der var paavirkelige af dets Udstraalinger. Saaledes sejrede den over Mørket, saaledes vandtes den fulde Sejer over det Onde. –"

Som man ser ble både urtanken og urviljen gjennomstrålet av lyset ved sammensmeltingen med lysets poler, og gjennom den påfølgende renselsesprosessen ble alle de delene av tanken og viljen som kunne påvirkes av mørket eliminert og utrensket. Da tanken og viljen, som således begge var fullstendig renset for mørkepåvirkelige komplekser smeltet sammen, skapte så Gud seg selv og sine tolv hjelpere av lyset, og Gud er således for all fremtid uangripelig for mørket! Han er *rent lys*, og et hav av lys strømmer til enhver tid gjennom ham og utstråler fra ham! Høres dette ut som en som ikke kan utholde å følge menneskenes lidelser? Svaret sier seg selv!

Dersom all forbindelse er avbrutt på strømnettet, vil det likevel fortsette å gå strøm i ledningene? Foto fra internett

Men så til slutt til det som var den egentlige hensikten med dette kapittelet; nemlig å presentere et helt konkret og uomtvistelig bevis for at det som står i Bispebrevet om at Gud kan tenkes å måtte avbryte all forbindelse med menneskene, muligens for flere millioner år, må være en forfalskning. Jeg bør kanskje ta det forbeholdet at beviset bygger på det som er en vanlig og akseptert måte å tolke språket på. Jeg er ikke i tvil om at noen av de iherdigste og mest oppfinnsomme forsvarerne av Bispebrevet vil kunne nytolke språket og finne opp nye forståelsesmåter i den grad at de kan klare å avvise beviset, men for alle oss andre, som bygger på den normalt aksepterte språkforståelsen, så mener jeg at det som står i en av brevbesvarelsene i Johanne Agerskovs Copibøger klart og tydelig beviser at det omtale utsagnet i Bispebrevet ikke kan være sant. Det dreier seg om en besvarelse av Pastor Wemmelunds spørsmål 13. Les det følgende meget nøye, så vil du sikkert se at dette er et helt uomstøtelig bevis:

"De de først angrende Ældste anraabte Gud om at tage sig af deres mislykkede Skaberværk og særlig hjælpe "Skyggerne", lovede Gud at "levendegøre" deres Skabninger, d.v.s., give dem Tanke og Villie = aandeligt Liv, og Han lovede at gøre dette saaledes: at de astrale Genparter kunde frigives og derved opløses og opsuges af Mørket. For at kunne virkeliggøre dette Løfte sendte og sender Gud en Lysstrøm fra sit eget Væsen til Menneskeheden, og ethvert Menneskefoster modtog og modtager, i Undfangelsesstunden, sin Lysgnist - denne Lysgnist opsuger det Lys, der indebæres af den Mørkestrøm, hvorved hele Menneskeheden er forbunden med de Ældste; og naar den fra Gud givne Lysgnist har assimileret sig med Lyset fra de Ældste, er Menneskelegemets astrale Genpart frigivet, d.v.s., den er kun en Mørkegenpart i Lighed med Dyrenes, og ved Menneskelegemets Død udskilles Genparten, opløses og opsuges af Mørket.

Saalænge de Ældste er bundne til deres Skabninger, maa Gud, ifølge sit Løfte, sørge for, at hvert enkelt Menneskelegeme bliver befriet for sin "Skygge". - Naar de nu levende, inkarnerede Ældstes jordiske Legemer er døde, bliver de "aandelige Ældste" fjernede fra Jordkloden, d.v.s., den direkte Forbindelse med Menneskeheden afbrydes - ganske mekanisk - for bestandig, og naar Baandet er brudt, tilføres der ikke længer Menneskefostrene den svage Lysstrøm fra de Ældste, den Lysstrøm (omsluttet af Mørkestrømmen), der hindrede den astrale Genparts Opløsning. Ved den sidste, af Ardor inkarnerede Ældstes Fjernelse fra Jorden, løses Gud fra sit Løfte = Omsorgen for den astrale Genparts Frigørelse. - Enhver, selv Gud, der giver et Løfte, er naturnødvendigt bundet, til Løftets Opfyldelse er sket Fyldest.-"

Jeg har tidligere i dette kapittelet vist at Gud umulig kunne fortsette å sende en lysstrøm eller lysgnist til hvert menneske i unnfangelsesstunden dersom han brøt all forbindelse, for om han fortsatte å sende denne lysstrømmen, så ville han slett ikke kunne oppnå det som var hans siktemål i følge Bispebrevet; at menneskene skulle synke så dypt ned i mørke, synd og ugjerninger som de kunne komme, slik at Gud og de yngste kunne begynne helt forfra igjen og lede dem fremover. Det står klart og tydelig i Vandre mot Lyset! at om menneskene skulle synke ned i mørket i en slik grad, så avhenger det av at Gud avbryter den guddommelige lystilførselen. Da ville menneskene i løpet av noen få tusen år synke tilbake til det stadiet de befant seg på da Gud påtok seg ansvaret for dem. Med dette for øye er det for øvrig ganske forunderlig at det hevdes i Bispebrevet at Gud muligens ville måtte avbryte forbindelsen i *flere millioner år*, når det ønskede målet kunne oppnås i løpet av bare noen få tusen år! Var det muligens fordi det ville ta Gud flere millioner år å restituere seg? Men i hvert fall så er det et udiskutabelt faktum at det både språklig og logisk sett må være klart at Gud ikke både kunne avbryte *all forbindelse*, og samtidig fortsette å sende en lysgnist til hvert nytt

menneskefoster. Men problemet var, slik det forklares i brevbesvarelsen til Wemmelund, at denne lysgnisten var *helt nødvendig* for at Gud skulle kunne oppfylle sitt løfte til de eldste om at han ville ta seg av deres skapninger på en slik måte at de stakkars menneskenes astrale gjenparter ikke fortsatte å "leve" etter individets død, fordi det hadde mottatt en lysgnist fra de eldste som ikke var sterk nok til å gi dem tanke og vilje, men likevel sterk nok til å forhindre at de astrale gjenpartene ble oppløst. Gud ga da det løftet til de eldste at han ville ordne det slik at den lysgnisten han tilførte ved unnfangelsen, oppsugde den lysgnisten som mennesket hadde mottatt fra de eldste, slik at den astrale gjenparten utelukkende besto av mørke, og dermed ville bli oppsugd ved legemets død.

I 1940, som var satt som frist i Bispebrevet for biskopenes aksept av Vandre mot Lyset! som sannheten, var fremdeles mange av de eldste inkarnert på jorden, og alle menneskene som ble født ville fremdeles være bundet til de eldste gjennom et mørkebånd, og gjennom den svake lysgnisten som fulgte med. Og om Gud på det tidspunktet avbrøt all forbindelse med menneskene, og de ikke lengre mottok den lysgnisten som kunne frigi deres astrale legemer, så ville alle mennesker som ble født i perioden etter 1940 og frem til den siste av de eldste døde; kanskje rundt 1980-90,altså en periode på 40-50 år, få sin astrale gjenpart belivet av den svake lysstrømmen fra de eldste! De ville derfor være dømt til i flere millioner år – så lenge som Gud valgte å avbryte forbindelsen med menneskene, å vandre rundt på jorden som skygger – levende men uten bevissthet. Men Gud hadde jo avlagt et løfte til de eldste om at han ville gi alle de ulykkelige skyggene en bevissthet og delaktighet i det evige liv, og som man kan se av det ovenstående, så bryter Gud aldri et løfte!! Ergo: Gud ville aldri i verden la det skje at det igjen skulle vandre legioner av skygger uten bevissthet rundt om på jorden: Og ergo kan ikke Bispebrevet være sant – heldigvis!

Og etter å ha presentert det som i mine øyne er et helt klart bevis for at Bispebevet ikke *kan* være sant, avslutter jeg med nok et par sitater fra SOS II, denne gangen spm 67, som forteller om lysets evig bestående energi, Guds evig bestående makt og om Gud som skaperen og opprettholderen av verdensordenen. Heldigvis er det dette som er sannheten om Gud, og ikke de onde forfalskningene vi blir presentert for i Bispebrevet!

"Men den vigtigste Forbindelse gaar igennem det aandelige Lys' ligeledes evigbestaaende Energi. Ad Tankens Vej kan Gud, hvis Han ønsker det, gribe ind, hvor Hans Hjælp er nødvendig eller ønskelig. Men alt sker indenfor Lysets Love, der paa mange Maader griber og kan gribe ind i det - for en Tid bestaaende - jordisk-materielle Liv. Selv om Mennesker ikke vil anerkende Guds Overhøjhed over alt Liv - det være aandeligt, mørke- eller lysmaterielt - saa er dog Hans Magt uomtvistelig og evigbestaaende."

"Da Gud baade er Skaberen og Opretholderen af Verdensordenen, da Han har givet Lovene baade for det materielle og for det immaterielle Liv, maa Han selvsagt være i Stand til - i Kraft af sit Kendskab til disse Love - fuldtud og til alle Tider at kunne beherske dem og til at indordne sig under dem uden at bryde dem."

Som det står; Gud bryter selvfølgelig aldri lysets lover - slik det påstås i Bispebrevet, og han bryter heller aldri sine løfter! Han vil selvfølgelig *aldri avbryte all forbindelse med menneskene!* Er det noen vi kan stole på i denne verden, så er det definitivt Gud!

Oslo, 22.04.10
Sverre Avnskog

Tilgivelsen av Ardor.

"Frygter mig ikke! hader mig ikke, og forbander mig ikke! thi jegerikkelænger Helvedes Fyrste, og Helvede er ikke mere! Og jeg beder eder inderligt, ifald I formaa at overvinde eders Had, at overvinde eders Vrede, da at tilgive mig, hvad jeg har syndet mod eder alle!
Tilgiver mig, at vor Faders Fred og Velsignelse maa være overedernuogialEvighed!"

Med disse ordene avslutter Ardor sin beretning om hvordan hans fall for mørket ble årsaken til at menneskene lever i en mørkeverden full av lidelse, ondskap og død, i stedet for i en lysets verden slik Gud hadde planlagt. Og ingen som leser om hvilke lidelser dette fallet har påført Ardor selv, kan unngå å bli beveget av hans inderlige bønn om tilgivelse, og mange er de som har gitt ham sin dyptfølte tilgivelse av sitt hjertes medfølelse. Alt det onde man ønske skal ramme andre, vil før eller siden vende tilbake og ramme en selv, og man vil selv måtte gjennomleve alle de onde lidelsene man har nedkalt over andre, og Ardor befinner seg derfor i en tilstand av ubeskrivelig fortvilelse og pine. I følge VmL medfører tilgivelsen av Ardor at man løses fra de forbannelsene han har utslynget mot menneskene, og at det i stedet knyttes et kjærlighetsbånd til ham, som i høy grad bidrar til å lindre hans lidelser. Men før alle mennesker har gitt Ardor sin tilgivelse, vil ikke hans lidelser være over, og dette ligger langt, langt ute i fremtiden. Men hva innebærer det egentlig for den som tilgir Ardor, at man løses fra hans forbannelser, som det står flere steder i VmL? Jeg har merket meg at mange VmL-tilhengere mener at alt det onde Ardor har uttenkt mot vedkommende blir slettet - både forbannelser og eteropptegnelser, og at man således oppnår beskyttelse mot alle onde anslag som Ardor har planlagt mot en. Ja, noen går endog så langt at de mener at enhver som tilgir Ardor blir så fri av mørkets påvirkning at de blir "seende", eller "klarsynte". Selv har jeg stilt meg litt skeptisk til at tilgivelsen av Ardor, uansett hvor dyp og ekteføIt den måtte være, og til tross for at jeg er fullt klar over tilgivelsens meget dyptgående virkning både på den som tilgir og den som blir tilgitt, virkelig har en *så* stor effekt, for jeg kan ikke huske å ha lest noe om det noe sted i VmL. I denne artikkelen vil jeg forsøke å finstudere "med forstørelsesglass" hva som egentlig står i VmL om følgene av tilgivelsen av Ardor, for som jeg så ofte har opplevd når det er noe jeg undrer meg over, så er det alltid slik at *den som søker han finner!* Og svaret finnes som regel et sted i VmL, dersom man bare leser med et åpent og fordomsfritt sinn.

Kristus avslutter i likhet med Ardor sin tale i VmL, med en innstendig oppfordring til oss om å fatte medlidenhet med og tilgi Ardor. Og Kristus skriver også hva som vil bli en eventuell følge av en slik tilgivelse:

"Til sidst henvender jeg mig til alle Mennesker paa den hele Jord, og jeg beder eder alle: søger at fatte Medlidenhed med vor ældste Broder, søger at tilgive, hvad han har forbrudt mod eder, at de mange Forbandelser, han har udslynget, kunne brydes og bortslettes!
Ja, tilgiver ham af eders ganske Hjerte; da vil han i sin dybe Taknemmelighed staa ved min Side og hjælpe mig af sin ganske Styrke med at lede eder til vor Fader. *–"*

Som man kan se, forteller Kristus at de mange forbannelsene Ardor har utslynget mot menneskeheten vil kunne brytes og slettes dersom vi tilgir ham av hele vårt hjerte. La meg forøvrig nevne at en slik tilgivelse må gis av oppriktig medlidenhet, og en overfladisk bønn som bes med den motivasjon at man ønsker å bli fri fra forbannelsene for sin egen del, ikke vil ha en slik virkning. Det er kun den dyptfølte og ekte tilgivelse som duger i denne sammenheng. Og det står flere steder i VmL formulert på lignende måte, at en tilgivelse av Ardor vil medføre enten at forbannelsene vil slettes, eller at båndet til dem vil brytes for dem som tilgir. En tilgivelse av Ardor vil derfor være kanskje det aller største et menneske kan bidra med, dersom man ønsker å utføre en kjærlighetshandling som vil gi lyset fremgang på jorden, og som på sikt vil medføre en gigantisk utrenskning av det mørket som tynger oss, og hindrer kjærligheten i å vinne frem på jorden. Det må selvsagt mange til som tilgir Ardor før den virkelig *store* effekten vil oppnås, men hver enkelt som tilgir vil gi et viktig bidrag, og vil kunne bidra til at en stor del mørke renses ut. I denne sammenhengen kan tilgivelsen av Ardor neppe overvurderes.

Da jeg var yngre var jeg utrolig glad i å tegne og å forme ting i leire og tre. På et visst tidspunkt i mitt liv ble nesten alt jeg laget til meget lidelsesfylte ansikter, uten at jeg tenkte noe større over det. I ettertid har det slått meg, at dette muligens kan skyldes en fjern, ubevisst erindring om min opplevelse i sfærene av den meget lidende og forpinte Ardor. Jeg er personlig overbevist om at jeg kjenner ham godt fra tidligere! Over ses et av ansiktene jeg laget i 20-års alderen, fotografert far tre forskjellige vinkler. Jeg synes dennne lille "bysten passer utrolig godt som illustrasjon til min artikkel om tilgivelsen av Ardor! Det er kun vår medlidende og dyptfølte tilgivelse som kan fri Ardor (djevelen) fra hans lidelser. Copyright: Sverre Avnskog

Men medfører tilgivelsen av Ardor også at alle de eteropptegnelsene som han har planlagt for å ramme oss vil slettes? Mange VmL-tilhengere mener det, og argumenterer gjerne med at eteropptegnelser og forbannelser må være synonyme begreper. Men selv om det står flere steder i VmL om forbannelsenes slettelse står det *ingen steder* i Vml, at også eteropptegnelser vil slettes som en følge av tilgivelsen. Ja, faktisk står det ganske tydelig at *ingen* kan få eteropptegnelsene til å forsvinne, hverken Gud eller noen av de yngste, og heller ikke Ardor selv. I spm 67 i SOS I sammenlignes eteropptegnelsene med et trådløst telegram, som ikke kan stanses eller endres innholdsmessig på sin ferd fra senderen til mottakerstasjonen. Og det står videre:

”Baade i den jordiske og i den psykiske Verden gaar den Art Meddelelser og Æteroptegnelser efter ganske bestemte Love. Derfor kan ingen, hverken i den jordiske eller i den psykiske Verden, udslette det, som engang er udsendt, udkastet eller optegnet. Det vil alt gaa sin bestemte Gang, indtil det - efter bestemte Love - svækkes, opløses og forsvinder.”

Noen mener at den siste setningen i dette avsnittet forteller at selv om det vanlige er at eteropptegnelsene ikke kan slettes, finnes det likevel spesielle tilfeller der de kan svekkes, oppløses og forsvinner - etter bestemte lover. Men et slikt synspunkt bygger på en feillesning av setningen, etter min mening. Det står i virkeligheten at alle eteropptegnelser vil gå den gang som er *bestemt for dem* inntill de *etterpå* forsvinner. De forsvinner først *etter* at de er "oppbrukt" eller "utdatert". Det bygger altså på en feiltokning av ovenstående tekst, når noen på grunnlag av den påstår at eteropptegnelsene *likevel* kan endres eller slettes. Om det skulle være riktig, har man fra oversanselig side i såfall valgt et utrolig dårlig eksempel for å illustrere hvordan en eteropptegnelse fungerer, og *det* ville ikke være særlig representativt for VmL. Et trådløst telegram *kan ikke* endres eller stanses når det først er sendt - og jeg stoler på at når man anvender dette som eksempel, så gjelder det samme for en eteropptegnelse. Og Johanne Agerskov sier det meget tydelig i brevbesvarelse 16 i Copibog I:

"I den aandelige Verden har Ophavsmanden til Æteroptegnelser heller ikke Magt til (ifølge Guds Love -) at standse eller slette sine Tankeudkast;..."

Johanne Agerskov, 1873-1946: "I den aandelige Verden har Ophavsmanden til Æteroptegnelser heller ikke Magt til (ifølge Guds Love -) at standse eller slette sine Tankeudkast;...". Disse to bildene er utsnitt fra private fotos.

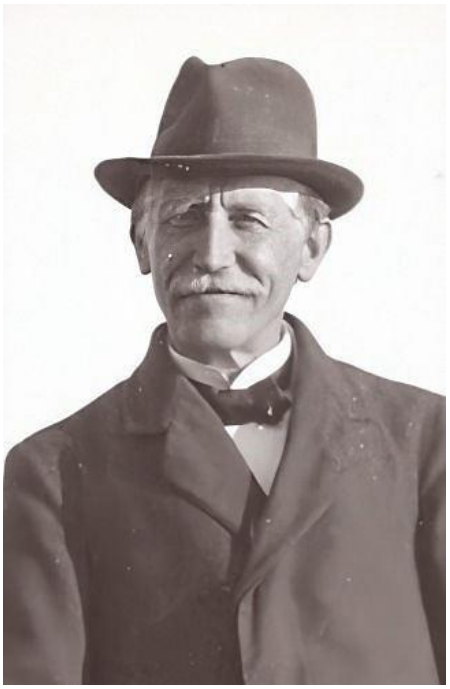

Michael Agerskov, 1870-1933: ”...thi hvert Menneske, der er i Stand til at tilgive ham(Ardor), løses derved fra hans Forbandelser og bliver derigennem stillet friere overfor Mørkets (det ondes) Paavirkning, ja bliver, aandelig set, hævet op i en renere Atmosfære;...”

Det er altså helt utenkelig at Ardor selv kan slette noen av de onde planene han har tenkt ut og lagret i eteren for flere århundrer fremover i tid, til tross for han har vendt tilbake til lyset, og man kan bare tenke seg den grufulle opplevelsen det må være for ham å måtte være vitne til at all verdens ondskap og lidelse, uttenkt av ham, fortsatt vil ramme menneskene langt ut i fremtiden, uten at han kan gjøre noe som helst for å forhindre det. Om man vil tenke seg et eksempel i den jordiske verden som kan noenlunde sammenlignes med denne situasjonen, kunne man kanskje tenke seg en mafialeder som har bygget opp et stort kriminelt nettverk og planlagt virksomheten for flere år fremover, med narkotikasmugling, salg av kvinner og barn, vold, tortur og drap. Så dør vedkommende og mister forbindelsen med sin organissjon, som i mange år fremover likevel fortsetter sin kriminelle virksomhet etter de onde planene som mafiabossen har tenkt ut. Han kan selvfølgelig ikke gjøre noe som helst for å endre sine egne planer - de lever nå sitt eget liv uten ham.

Akkurat slik er det også med eteropptegnelsene, om vi skal tro på hva som står i spm 67 i SOS I. Og jeg kan personlig ikke finne noe annet i VmL som opphever eller endrer på denne forklaringen. Gud og de yngste gjør riktignok alt det de kan for å forhindre at eteropptegnelsene skal komme til virkelighet på jorden, ved å styrke de ledendes samvittighet, og ved å forsøke å få dem som befinner seg i en kritisk situasjon til å lytte til sin samvittighet i stedet for eteropptegnelsenes onde tankeinnskytelser. De yngste kan i gunstige tilfeller også lede eteropptegnelsenes onde tankestrømmer vekk fra jorden og ut til mottakerstasjoner på fjerne planeter, og av og til kan de permanent forhindres fra å kunne påvirke oss. Men det krever at vi mennesker ikke tiltrekker eteropptegnelsene til jorden og gir dem styrke, ved f. eks. at vi tenker de onde tankene og utfører de onde handlingene som er eteropptegnelsens "triggermekanisme". Fra oversanselig side kan man også gi dem som står i fare for å rammes av en eteropptegnelse en mer *direkte* advarsel slik at de kan ta sine forholdsregler for å unngå å bli rammet. Det står for eksempel i VmL, Kommentaren, kapittel XXXVI:

"I de Tilfælde, hvor de indtrædende Katastrofer skyldes Ardors Æteroptegnelser - se "Vandrer mod Lyset" pag. 236, Afsnit 5 og pag. 237, Afsnit 1 - bliver der altid, gennem Skytsaanden, sendt Advarsler til de Mennesker, som eventuelt trues."

Disse advarslene kan gis f eks som advarende drømmer, gjennom mennesker som aner uro og advarer en, en meget påtrengende tankeinnskytelse om å *ikke* gjennomføre spesielle planer, og på mange andre måter, i alle tilfeller slik at de som er truet får anledning til å redde seg unna faren. Men hvor mange er det som stoler på den art advarsler? Og dette vil selvføgelig ikke fungere slik at kun de som har tilgitt Ardor blir advart, eller styres unna av sin skytsånd, for Guds lover fungerer alltid fullt ut rettferdig, og om det var slik at de som "tilfeldigvis" hadde lest VmL og på oppfordring derfra hadde tilgitt Ardor skulle ha en større rett til å bli reddet enn de som aldri har hørt om VmL, ville man med rette kunne beskylde Gud for å være meget urettferdig. Når Gud og de yngste forsøker å redde folk unna truende katastrofer, skjer det i følge helt andre lovmessigheter, og man kan alltid stole på at det som skjer vil være 100% rettferdig og i fullt samsvar med Guds lover, og kun de som har karma å sone f. eks. fra fortidige drap, og dermed har bragt seg selv inn under gjengjeldelseslovens strengeste bestemmelser vil evenuelt kunne mangle Guds beskyttelse, og kan f eks få i oppgave å redde en eller flere av de andre rammede uten å selv ha skytsåndens beskyttelse, med den følge at vedkommende vil bli kvestet, lemlestet eller endog miste sitt liv. Dette er alltid følgen for den som i et tidligere liv har begått drap og unndratt seg den jordiske straff. Men det er intet i VmL som tyder på at tilgivelsen av Ardor har noen som helst innvirkning på om man vil motta de yngstes advarsel ved en truende eteropptegnelse. Slike advarsler får man ikke som

en form for "belønning" for gode gjerninger - dette fungerer ganske automatisk i henhold til de lovmessighetene som gjelder for slike tilfeller. Og som tidligere dokumentert, er det Guds lover som gjør at hverken Gud, de yngste eller Ardor selv kan slette den en gang lagrede eteropptegnelsene.

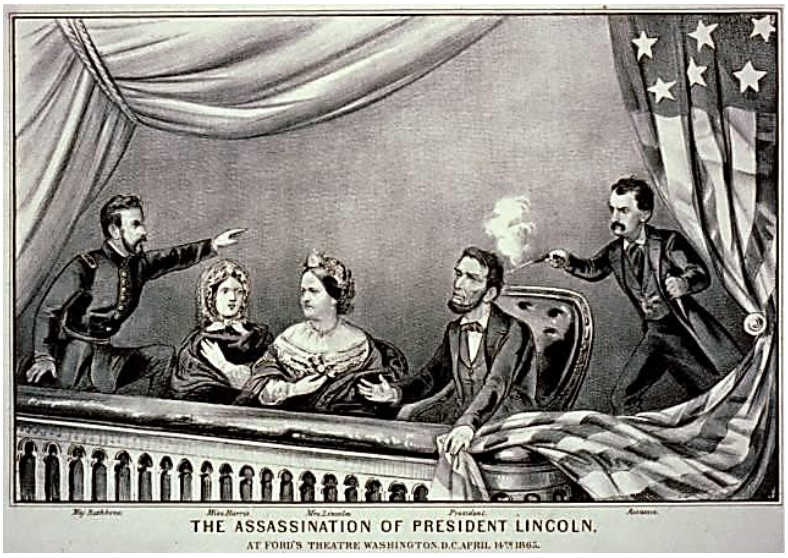

Den amerikanske presidenten Abraham Lincoln, 1809-1865, er et meget godt eksempel på hvordan skytsånden kan advare et menneske mot en truende eteropptegnelse. Kun få dager før han ble myrdet, drømte Lincoln følgende: "About ten days ago, I retired very late. I had been up waiting for important dispatches from the front. I could not have been long in bed when I fell into a slumber, for I was weary. I soon began to dream. There seemed to be a death-like stillness about me. Then I heard subdued sobs, as if a number of people were weeping. I thought I left my bed and wandered downstairs. There the silence was broken by the same pitiful sobbing, but the mourners were invisible. I went from room to room; no living person was in sight, but the same mournful sounds of distress met me as I passed along. I saw light in all the rooms; every object was familiar to me; but where were all the people who were grieving as if their hearts would break? I was puzzled and alarmed. What could be the meaning of all this? Determined to find the cause of a state of things so mysterious and so shocking, I kept on until I arrived at the East Room, which I entered. There I met with a sickening surprise. Before me was a catafalque, on which rested a corpse wrapped in funeral vestments. Around it were stationed soldiers who were acting as guards; and there was a throng of people, gazing mournfully upon the corpse, whose face was covered, others weeping pitifully. 'Who is dead in the White House?' I demanded of one of the soldiers, 'The President,' was his answer; 'he was killed by an assassin.' Then came a loud burst of grief from the crowd, which woke me from my dream. I slept no more that night; and although it was only a dream, I have been strangely annoyed by it ever since."

Presidenten tok ikke denne kraftige advarselen alvorlig, men kalte det "bare en drøm", og iverksatte ingen spesielle forholdsregler. Og advarselne sluttet ikke der. Her er hva som skrives om hendelsene den samme dagen som han ble myrdet: "After an afternoon carriage ride and dinner, Mary complained of a headache and considered not going after all. Lincoln commented that he was feeling a bit tired himself, but he needed a laugh and was intent on going with or without her. She relented. He made a quick trip to the War Department with his

body guard, William Crook, but there was no news from North Carolina. While returning to pick up Mary, Crook "almost begged" Lincoln not to go to the theater. He then asked if he could go along as an extra guard. Lincoln rejected both suggestions, shrugging off Crook's fears of assassination. Lincoln knew that a guard would be posted outside their "state box" at the theater."

Igjen ble altså Lincoln advart på det kraftigste - denne gangen av sin livvakt, som tydeligvis hadde en forutanse om at noe grusomt kunne inntreffe. Og hans frykt var meget vel begrunnet. Vakten ved teateret var en notorisk dranker og etter to akter forsvant han til nærmeste bar for å ta seg en drink, og presidenten ble myrdet. Lincolns kone, Mary Todd, var meget spirituelt interessert og hadde lenge avholdt ukentlige seanser i det hvite hus. Skal tro om Kristus og hans medhjelpere noensinne besøkte henne og presidenten? Etter at Lincoln ble myrdet, forsøkte Mary Todd å komme i åndelig forbindelse med ham, og fikk også tatt et åndefotografi sammen med sin mann, av åndefotgrafen William H. Mumler, 1832-1884. Fotografiet regnes av mange som et falsum, men hvem vet? I følge Michael Agerskov i NPO fikk jo de en nøyaktig oppskrift på hvordan de kunne ta vellykkede åndefotografier - men det lyktes dem ikke fullt ut. Tenk om de hadde klart å ta et foto av Rasmus Malling-Hansen eller endog av Kristus? Hvilken sensasjon det hadde vært!!

Men tilgivelsens kraft er maktfull, og kan vanskelig overvurderes mener mange, og noen hevder at de ved å lese VmL ved hjelp av sin intuisjon, kan "se" at kjærlighetskraften i tilgivelsen vil være så sterk, at eteropptegnelsene også vil kunne slettes, uten at man helt kan forklare hvorfor eller hvordan. Og man kan jo gjøre det riktig enkelt for seg selv, og rett og slett "vedta" at eteropptegnelser=forbannelser, så er man kvitt hele problemstillingen, og "alle" kan være enig om at tilgivelsen av Ardor også sletter alle eteropptegnelsene som er designet for å ramme vedkommende som tilgir. Mitt svar på dette, er at man for det første ikke alltid bør stole for mye på sin "intuisjon" eller sitt "klarsyn" alene, for dette er meget ofte sterkt farget av våre rent menneskelige oppfatninger. Og selv om jeg gjerne skulle ha sett at det var riktig, så jeg liker absolutt *ikke* å uten videre godta en sammenheng som ikke tydelig fremgår i VmL. Så derfor bestemte jeg meg for å gjøre en grundig undersøkelse av hvordan begrepene "forbannelser" og "eteropptegnelser" anvendes i VmL, for å se med egne øyne om det fremgår tydelig noe sted, om de er synonymer, eller om de har to ulike betydninger.

Det første som slår meg ved bruken av begrepet forbannelser i VmL, er at det står at de er "utslynget". Ardors eteropptegnelser er så absolutt ikke utslynget - de er kalkulerte og utspekulerte planer, som Ardor har uttenkt og lagret i eteren. Så allerede ved at man bruker verbet utslynget mener jeg det er sterk tvil om at det virkelig kan stemme at forbannelser og eteropptegnelser er synonymer. Å utslynge høres mer ut som noe som er skjedd spontant og i affekt - som når man i raseri kan komme til å utbryte: "måtte fanden ta deg"! Videre finner jeg at de to begrepene *aldri* brukes om hverandre i samme avsnitt. Der hvor det står om forbannelser, sies det intet om eteropptegnelser, og der det står forklart hva eteropptegnelser er, nevnes overhode ikke forbannelser. Det vanlige i tekster ellers er at begreper som er synonymer brukes om hverandre. Men altså ikke slik i dette tilfellet. Jeg kan i det hele tatt ikke finne en eneste forbindelse mellom de to begrepene, unntatt den ene - at de begge lagres i eteren - men det betyr jo ikke nødvendigvis at de fungerer på samme måten, for *alle* våre tanker lagres i eteren, uten at man dermed automatisk kan rubrisere dem som hverken forbannelser eller eteropptegnelser. Faktisk så fortelles det i VmL ganske detaljert både om *når* og *under hvilke omstendigheter* forbannelsene mot menneskene ble utslynget; det skjedde da Ardor ca år 12000 før Kristus hadde inkarnert alle de eldste og skulle til å inkarnere også

seg selv. Men han oppdaget at han ikke maktet å slette sine egne erindringer, og forsto at et liv som menneske med levende erindingene om det grufulle livet i helvetessfæren, ville bli en eneste lang og smertefull lidelse, og måtte oppgi å inkarnere seg selv. Det var da hatet til alt og alle våknet i Ardors sinn, og i raseri forbannet han Gud, alle de eldste, de yngste og menneskene, og brakte hatet inn i verden. Med disse forbannelsene "dynget" Ardor eteren full av tunge skyer av truende mørke, som knyttet et bånd av mørke til hver enkelt av oss. Forbannelsene mot Gud ble straks slettet av Gud, for ellers ville de straks ha vendt tilbake til Ardor selv og tilintetgjort ham, men forbannelsene mot alle oss andre binder oss til mørket og til Ardors ondskap, og kan bare løses ved at vi fatter medlidenhet med Ardor og tilgir ham alt det onde han har forårsaket, etter at han nå har bedt oss alle om tilgivelse i VmL. Nøyaktig hva disse forbannelsene inneholder, fortelles ikke i VmL, men man kan jo tenke seg at Ardor sannsynligvis har lagt alt sitt hat og raseri i dem og spydd ut av seg de mest ondsinnede tanker om allverdens lidelser han ønsker skal ramme oss, om hvor elendige og ensomme vi skal føle oss, og om hvordan hatet oss i mellom skal forårsake at menneskene til stadighet kives, kriger og dreper hverandre.

Krigen med all sin gru og lidelse er Ardors oppfinnelse, og gjennom hans eteropptegnelser inspireres menneskene til stadig å angripe og drepe hverandre og å finne opp stadig mer grusomme ødeleggelsesvåpen. Når skal vi heve oss over dette umodne "barnestadiet"?

Eteropptegnelser omtales først mye lengre ut i VmL. Det fortelles at Ardor, i likhet med Gud, la planer for hvert menneske, og at de eldste søkte å styre menneskene etter Ardors planer, akkurat slik vår skytsånd alltid forsøker å lede oss etter de planene Kristus på vegne av Gud har lagt for våre liv. Men det er altså ikke disse planene som utgjør selve eteropptegnelsene. Eteropptegnelsene har mer preg av å være fremtidssbilder av enkelthendelser, eller kjeder av hendelser, som Ardor ønsket skulle inntre på jorden, og han kunne lage slike fremtidsbilder for å styre livet til både enkeltmennesker og til hele nasjoner. Men der hvor Gud kun planlegger en inkarnasjon av gangen, la Ardor ofte planer for flere hundre år fremover i tid, og han tenkte ut hvilke onde anslag som skulle ramme både individer og hele nasjoner. Disse hendelsene som Ardor ønsket skulle finne sted, ble lagret i eteren som bilder, og alt ettersom hvor skarpe de er, kan de yngste se hvor nært forestående de er i tid, og de yngste vil alltid forsøke å forhindre at fremtidsbildene inntreffer som virkelighet på jorden. Foruten disse

fremtidsbildene, lagres også fortidige hendelser og nåtidshendelser i eteren, og kan ofte ses og høres av klarsynte, som f eks krigslarm, rop og skrik, lyden av våpen som blir avfyrt, hærer som marsjerer forbi osv. Ardors eterbilder har altså en helt annen karakter enn forbannelsene. For det første er de ikke utslynget i hat og raseri, men nøye utstudert og planlagt. Og for det andre så står det om dem at de lagres i eteren som bilder. Hvordan forbannelsene lagres, sies det intet om.

Som man ser av det ovenstående, så brukes begrepene forbannelser og eteropptegnelser om to vidt forskjellige ting, og det er intet i VmL som tyder på at man tenker på eteropptegnelser som man skriver forbannelser og omvendt, så jeg kan ikke riktig forstå at det finnes noe grunnlag for å påstå at de er synonymer. Jeg vil tvert imot påstå at alt tyder på at man skiller klart mellom begrepene, og de er også forklart og omtalt hver for seg! Men mange VmL-tilhengere mener altså at eteropptegnelsene likevel slettes på samme måte som forbannelsene, til tross for at det overhode ikke sies direkte i VmL. Ikke en gang Michael Agerskov, som sammen med sin kone Johanne var det aller første mennesket som tilga Ardor, nevner noe om at eteropptegnelsene slettes når vi tilgir Ardor. Han skriver i VmLs "selvbiografi", *Nogle psykiske Oplevelser,* kapittel 19, *Avsluttende Bemærkninger:*

"…thi hvert Menneske, der er i Stand til at tilgive ham, løses derved fra hans Forbandelser og bliver derigennem stillet friere overfor Mørkets (det ondes) Paavirkning, ja bliver, aandelig set, hævet op i en renere Atmosfære;…"

I følge Michael Agerskov er det altså forbannelsene man løses fra - han sier intet om eteroptegnelser overhode. Og det at vi løses fra forbannelsene, innebærer altså at vi blir stilt friere i forhold til mørket og åndelig sett løftes opp i en renere atmosfære. Dette med å løftes opp til en renere atmosfære innebærer selvsagt ikke at man med ett slag blir en "seende". Slike evner er det kun de yngste, eldste og høyt utviklede mennskeånder som har, og en gjennomsnittlig menneskeånd vil selvsagt aldri brått få evnen til å se med åndens øyne "kun" fordi vedkommende har tilgitt Ardor. Men vedkommende vil altså bli fri fra den tunge påvirningen fra Ardors forbannelser. Tatt i betraktning hva jeg tidligere har påvist - at de to begrepene på ingen måte anvendes i VmL slik synonymer vanligvis gjør, men helt tydelig er to forskjellige ting, mener jeg vi med grunnlag i VmL nærmest kan utelukke at eteropptegnelsene slettes ved tilgivelsen av Ardor. Det er i hvert fall intet i VmL som tyder på at så er tilfelle. Men hva kan årsaken være til at det ene blir slettet, men ikke det andre? Svaret mener jeg må ligge i det faktum at forbannelsene ble utslynget meget spontant i affekt og raseri, uten noen på forhånd uttenkt plan og hensikt, mens eteropptegnelsene er nøye kalkulerte og utspekulerte planer, der Ardor har tatt seg tid til å planlegge både hvilken effekt de vil ha på menneskene, og på hvordan vi skal være mest mulig forsvarsløse mot dem. Når vi vurderer disse forholdene, må vi ha i erindringen at Ardor sannsynligvis nest etter Gud og hans tolv hjelpere, (og muligens Kristus) er det mest geniale vesen i hele universet! Der han spontant forbannet oss da han fikk føle den trykkende ensomheten ved å være alene igjen i helvete, har han i eteropptegnelsene kunnet bruke hele sin geniale viten til å designe sine fremtidsbilder.

Og med all sin innsikt i hvordan mørket, lyset og Guds lover fungerer, har det tydeligvis vært mulig for Ardor å konstruere eteropptegnelsene slik at ingen har makt til å slette dem, når de først er lagret i eteren, for Ardor var selvfølgelig klar over at hverken Gud eller de yngste noensinne vil bryte de lovene som gjelder for universet, uansett hvor mye de ønsker at lyset skal ha fremgang på jorden. Eteropptegnelsene lar seg tydeligvis heller ikke påvirke av

hverken bønner for eller tilgivelsen av Ardor. Jeg kan tenke meg flere måter Ardor kunne oppnå dette. For det første virker det som om eteropptegnelsene ikke er ladet med det samme hatet mot menneskene som det forbannelsene er, og dermed er de ikke knyttet til hvert enkeltmenneske med et mørkebånd slik som er tilfelle med forbannelsene. Og når ikke båndet eksisterer, vil det heller ikke kunne brytes ved en kjærlig tilgivelse eller bønn. Han ville også kunne oppnå den samme effekten ved å konstruere bildene i sitt utgangspunkt personnøytrale, slik at det ikke ligger innebygget i eteropptegnelsen direkte *hvem* den er rettet mot, til tross for at Ardor godt kan ha hatt en bestemt person i tankene da han konstruerte den. Han kunne sikkert klare å legge inn andre betingelser i eterbildet for å sørge for at den utvalgte personen ville pådra seg eterbildets påvirkningkraft, ved at han godt kjente hvert enkelt åndenlig personlighets svakheter inngående etter å ha fulgt dem gjenneom hundrevis av inkarnasjoner. Om et menneske i sine tidligere liv har hatt en hang til et ustyrlig seksualliv, kan vi nok regne med at Ardor fullt ut ville vite å benytte seg av det når han laget eterbilder for å få personen under sin og eterbildets makt. Ved å skape eterbildene uten sterk emosjonell ladning og "personuavhengige" ville ingen bånd knytte dem til et bestemt menneske, men f eks til en bestemt oppgave, rolle, funksjon eller embede. Man kunne f eks tenke seg en eteropptegnelse rettet mot Jesus, som kunne inneholde følgende: "Det mennesket som blir født med den oppgaven å bringe Guds kjærlighetsbudskap til jorden, vil komme til å betvile seg selv så mye, at hans misjon vil mislykkes, og menneskene vil drepe ham". Hver gang dette mennesket tenkte tanker om seg selv fulle av tvil, ville eteropptegnelsen styrkes og påvirkningskraften bli ennå sterkere. En slik eteropptegnelse ville kunne ramme enhver av de yngste som påtok seg en slik oppgave, og ikke en gang Jesu kjærlige bønn for Ardor, ville kunne slette eterbildet, fordi det ikke var rettet mot ham som person, men mot selve den misjonen han skulle utføre. Eteropptegnelsene kunne altså konstrueres slik at de ikke var rettet mot en spesiell åndelig personlighet, men slik at den som kommer i en spesiell posisjon (f eks som statsleder), eller har en spesiell misjon å utføre, (f eks som religionsreformator) som Ardor ønsker å forhindre, vil bli rammet.

For å forklare ennå mer inngående hva jeg mener, kan vi tenke på en annen amerikansk president, nemlig John F. Kennedy, som også etter min mening sannsynligvis ble myrdet som en følge av at en av Ardors eteropptegnelser ble til virkelighet. Om vi bygger på det ovenstående, kan vi tenke oss en eteropptegnelse med følgende innhold : "22. november 1963 vil USAs pesident bli myrdet". Dette konkrete fremtidsbildet ville således kunne ramme den som på akkurat det tidspunktet innehadde embedet som USAs president, uansett hvem dette måtte være. Om Kennedy som menneske hadde tilgitt Ardor aldri så mye, så ville ikke det kunnet påvirke selve eterbildet, fordi det ikke var rettet mot ham personlig, men mot *embetet* USAs president. En helt annen ting er det selvfølgelig at en tilgivelse av Ardor, hadde gjort det langt lettere for Kennedy å motstå mørkets fristelser, og ikke trukket eteropptegnelsen sterkere til seg ved å tenke de tankene og utføre de handlingene som var innebygget som "triggermekanismer" i eteropptegnelsen. Det skal kanskje ikke så mye fantasi til for å tenke seg at Kennedys forhold til kvinner og mafiavenner og levesett forøvrig var sterkt medvirkende årsaker til at eteropptegnelsen til slutt ikke var til å forhindre. Og på samme måten som Kennedy tiltrakk seg eteropptegnelsen som dens offer, ble Kennedys mordere "styrt" inn i rollen som drapsmenn, gjennom sine tanker og sine handlinger i årene forut for mordet - uansett hvem de nå var. Men at det var flere personer som skjøt på Kennedy den fatale formiddagen i Dallas, synes jeg går tydelig frem av f eks den såkalte Zapruder-filmen, der mordet er filmet på nært hold, og av måten han ble truffet på fra flere ulike vinkler.

Etter all sannsynlighet ble president Kennedy myrdet som en følge av en eteropptegnelse som ble til virkelighet i den jordiske verden. Bildet over er bilde nr 150 fra Abraham Zapruders fargefilm av mordet. Det finnes andre stillbilder fra filmen som viser scenen idet det siste fatale skuddet rammer Kennedys hode fra siden så blodet spruter, men bildene er så opprørende og grufulle at jeg ikke ønsker å bruke dem.

Man må vel kunne si, med det kjennskapet vi i dag har om Kennedys særdeles utagerende seksualliv, at han opptrådte svært hensynsløst overfor sin kone og sin familie. I det persektivet kan man kanskje forstå hvordan det groteske og hensynløse mordet for åpent kamera ikke lot seg stanse til tross for stor innsats fra oversanselig side for å mildne eteropptegnelsens kraft.

På den måten jeg har beskrevet ovenfor, har Ardor uttenkt fremtidsbilder opp gjennom historien, og menneskenes bønner har ikke kunnet slette dem eller endre innholdet. Således er langt de fleste av fortidens kriger, fyrstemord, og menneskelige stridigheter uttenkt og planlagt av Ardor. Og det samme er ulike sykdomsbakterier og epedemier. Med stor sannsynlighet er flere av de epidemiene som i vår tid truer menneskeheten uttenkt av Ardor, slik som AIDS, Ebola og alle ulike typer influensavirus. Johanne og Michael Agerskov var også garantert utsatt for eteropptegnelser, og igjen - disse eteropptegnelsene var upåvirkelige av en eventuell tilgivelse av Ardor, fordi de ikke hadde noe bånd til dem som personer. Det er altså helt avgjørende for å forstå og akseptere at når Gud ikke av barmhjertighet sletter disse eteropptegnelsene, både for å minske Ardors lidelser og å spare menneskeheten for mange vonde opplevelser, så er det fordi *Ardor selv,* har skapt eteropptegnelsene på en slik måte at *de ikke lar seg slette* fordi det altså ville stride mot Guds lover som gjelder for universet, og hverken de yngste eller Gud bryter noensinne disse lovene! Man kan derfor ikke klandre Gud

for å være ubarmhjertig, eller hevde at en tilgivelse er så maktfull at den *må da* kunne innvirke på disse eteropptegnelsene, men det er altså Ardor selv som har sørget for at det ville stride mot Guds lover om de ble slettet.

Står det så intet som taler *mot* det jeg mener å kunne påvise i VmL på dette punktet – at det går et klart klart skille mellom eteropptegnelser og forbannelser, og at det kun er forbannelsene det enkelte menneske blir fri fra når vedkommende tilgir Ardor? Er VmL helt og holdent entydig på dette området? Nei, faktisk så står det noe på side 237 i papirutgaven som jeg forstår kan volde en del bekymringer. Der står nemlig:

"Men ved de Yngstes frivillige Hjælp søger Gud at retlede Menneskenes Villie til det gode, og adskillige forbryderiske og grufulde Handlinger er derved blevet hindret i at træde frem paa Jordplanet som konkrete Begivenheder. Hvor det kun angaar det enkelte Menneske, er det lettere for Lysets Aander ved deres Indflydelse at bortslette nogle eller flere af de truende abstrakte Begivenheder. Hvor det derimod angaar hele Nationer, er det ofte meget besværligt at bringe de styrende og ledende ind paa de rette Veje og drage dem bort fra Tanker og Handlinger, der kan omsætte truende abstrakte Æteroptegnelser til jordiske konkrete Tildragelser. Meget ofte mislykkes det for de Yngste, særlig naar de staar over for Mennesker med en stærk individuel Villie, da det i saa Tilfælde næsten er umuligt at føre f. Eks. Statsoverhoveder, Diplomater og Folkeledere bort fra Hadets, Magtbegærets og Misundelsens Afveje og ind paa Tolerancens vanskelige Stier. Nationernes indbyrdes Stridigheder, der saa hyppigt udarter til meningsløse, frygtelige og blodige Krige, kunde dog i mange Tilfælde være hindrede, hvis de ledende og førende i hvert givet Tilfælde a l t i d havde fulgt Samvittighedens manende Røst, i Stedet for at hengive sig til egne Lyster om Selvtægt.
Spaadomme om de tilkommende Ting kan saaledes tit modvirke de Yngstes Arbejde for lysere og lykkeligere Tilstande paa Jorden og bringe netop d e t frem til Virkelighed, som de Yngste med saa store Anstrengelser søger at hindre."

Her står det da vitterlig at *"Hvor det kun angaar det enkelte Menneske, er det lettere for Lysets Aander ved deres Indflydelse at bortslette nogle eller flere af de truende abstrakte Begivenheder."*

Det er derfor intet å si på at enkelte mener at dette sitatet tjener som bevis på at de yngste virkelig *kan* bortslette eteropptegnelser. For å forstå dette avsnittet fullt ut, må vi ha i tankene at ikke hvert eneste ord som står i VmL er konkret skrevet av en av lysets ånder – ordene er gitt til mediets åndelige jeg, som så har omsatt det til jordisk tale, og det er således mediets oppfattelse som i hvert enkelt tilfelle avgjør hvor presist hun har klart å gjengi åndenes tanker og ord. I de tilfellene hvor det gjengitte har blitt helt misoppfattet, grep åndene inn og fikk det korrigert, men vi kjenner også til at enkelte ord ikke ble korrigert dersom de lå tett opp til den ønskede betyningen. F. eks. skriver Johanne Agerskov selv i et brev at det sannsynligvis burde ha stått i VmL, at en av modersolene en gang i fremtiden vil kunne "påvises", og ikke at den vil kunne "ses".

Og i den ovenstående setningen, om hvorvidt de yngste kan bortslette eteropptegnelser, mener jeg bestemt at det helt korrekte ordet, vurdert ut fra hva som ellers står om eteropptegnelser i VmL+, burde være "forhindre" og ikke "bortslette", slik at ordlyden i setningen burde være: *"Hvor det kun angaar det enkelte Menneske, er det lettere for Lysets Aander ved deres*

*Indflydelse at **forhindre** nogle eller flere af de truende abstrakte Begivenheder."*(Min uthevelse).

Hvordan kan jeg så begrunne at jeg tillater meg å betvile på korrektheten av et ord i VmL? Jo, det bygger jeg på hva som ellers står i VmL og tilhørende verker om eteropptegnelser. Det står nemlig flere steder, bla a i SOS I og i en av brevbesvarelsene at *ingen* er i stand til å slette eteropptegnelsene når de en gang er utsendt, fordi det ville stride mot Guds lover. Men det står flere steder at de yngste kan *forhindre* eteropptegnelsene fra å bli tilvirkelighet, ved å komme med advarsler til dem som er truet, og ved å lede deres tanker i en annen retning, enn den som vil tiltrekke seg eteropptegnelsen. Det er også viktig å ha klart for seg at det ovenstående avsnittet ikke har eteropptegnelsenes funksjon som hovedtema, men egentlig handler om mediers store ansvar for å ikke offentlig fremstille det de kan "se" i eteren som uunngåelige fremtidshendelser. Det at mennskene tar slike fremtidsspådommer for å være sannheten, vil føre til at deres tanker tiltrekker seg eteropptegnelsene og gir dem styrke, og gjør det svært vanskelig eller endog helt umulig for de yngste å få evverget dem. Det er først senere i VmL at eteropptegnelsene forklares i et eget kapittel (s 288), og der står det intet om at de kan slettes, men det står at det er en fordel for de yngste at eteropptegnelsene kan ses som bilder i eteren, og at de er skarpere jo nærmere forestående de er i tid, fordi de yngste da kan *"... tage(t) deres Forholdsregler for muligvis at **afværge** eller **mildne** de for Mennesket eller Menneskene faretruende og ødeleggende Fremtidstildragelser."* (Min uthevning).

Og litt lengre ned på samme side står det: *"De yngste, der alle kendte baade disse og de tidligere Forudbestemmelser, gjorde alt for at **hindre** dem i at træde ind paa Jordplanet som Virkeligheder."* (Min uthevning).

Dersom de yngste eide makten til å bortslette eteropptegnelsene, ville opplysningen om det ganske naturlig høre hjemme i dette avsnittet om hvordan eteropptegnelsene fungerer. Men her står altså intet om at de kan bortslettes – det anvendes kun uttrykk som *afværge, mildne, og hindre,* og det er jo i raliteten noe annet, selv om det man oppnår er det samme; nemlig at eteropptegnelsne ikke kommer til virkelighet. Jeg vil anta at det er derfor man fra oversanselig side ikke har ansett det som en stor feil at Johanne Agerskov i sin tolkning av de mottatte tankene ved et tilfelle har valgt uttrykket *"bortslette"* – man har ganske enkelt sett på det som et ganske synomymt uttrykk med de andre, til tross for den åpenbare forskjellen rent "teknisk".

Det samme forholdet gjør seg forresten også gjeldende når det i VmL+(VmL med tilhørende skrifter) er tale om Ardors forbannelser. Noen steder står det at *båndene til dem brytes* når vi tilgir Ardor, mens andre steder står det at *forbannelsene slettes* når vi tilgir ham, og i realiteten er jo effekten den samme, selv om forbannelsene i det ene tilfelle blir værende i etereren, men uten å kunne påvirke vedkommende, mens forbannelsene helt og holdent forsvinner i det andre tilfellet.

Det jeg her har beskrevet, er ganske åpenbart for den meget fintfølende leseren av VmL, med sans for de ørsmå, sublime nyansene i språket, mens den som leser med de mer "grovinnstilte" brillene, lett kan komme til å misforstå, og tro at også eteropptegnelsene slettes i det øyeblikket vi tilgir Ardor. Og på bakgrunn av hva som står i VmL, er det ikke å undres over at misforståelsen kan oppstå, med den fare at enkelte innbiller seg at de har en mye større beskyttelse mot mørkets anslag enn det de faktisk har, noe som igjen lett kan medføre at de overvurderer seg selv og tror de har oppnådd en immunitet mot mørket, slik

enkelte også innbiller seg at Johanne Agerskov hadde. Dette er definitivt ikke tilfelle. Vi løses fra det tyngste av det mørket Ardor ønsker å nedkalle over oss når vi tilgir ham, det er ganske riktig, men vi har ingen ekstra beskyttelse mot å bli rammet av hans eterbilder - der stiller alle på like fot, uansett om de har tilgitt Ardor eller ei.

I 1857 påbegynte Kristus og en stor gruppe av de yngste på Guds oppfordring det arbeidet som ble kalt *"snarveien"*. Kristus og de andre yngste ville søke etter mennesker med mediumistiske evner på jorden, slik at de kunne tale direkte til dem og trekke sløret vekk fra noen av de himmelske sannheter. Og det lyktes fullt ut å få den lille gruppen Johanne og Michael Agerskov hadde dannet til å fatte full tillit til Kristus og hans hjelpere, og de tilga begge, som de første menneskene fullt ut Ardor alle hans onde gjerninger, med det resultatet at Arors erindringer om livet før fallet våknet i hans sinn, og dermed også sorgen over alle den synd og lidelse han hadde forårsaket. Han ble da grepet av anger, og ba sin far og skaper om tilgivelse, som han selvfølgelig fikk av vår allkjærlige, milde fader - Gud! Men mot slutten av sitt liv som mørkets slave, hadde Ardor rukket å fylle eteren med onde fremtidbilder, og bla a har han, slik jeg ser det, opptegnet fremtidsbilder som også rammer alle dem som fatter interesse for VmL, og som ønsker å være talsmenn for dette store verket - og også mot dem som deltok i arbeidet med å bringe VmL til jorden, Johanne og Michael Agerskov. Om man studerer deres liv, slår det en i hvor sterk grad de var rammet av mørket gjennom sykdom og motgang forøvrig. Det formørkede skriftet, det såkalte Bispebrevet, som Johanne Agerskov utga mot slutten av sitt liv, i 1938, er også helt klart hentet ut fra en eteropptegnelse som inneholder alle de forvrengte tankene om vårt forhold til Gud, som Ardor gjerne ville skulle forurense det sanne bildet av Gud, som ellers ville kunne bringes rent og uforfalsket til jorden etter at han var beseiret av lyset. På den måten sikret Ardor seg at hans oppfatning av Gud som den utålmodige, urettferdige og straffende guddommen ville kunne bli rådende i flere hundre år etter at han selv var vendt tilbake til lyset. Og det har han også oppnådd så langt. Dessverre har mange av dem som tilslutter seg VmL tatt til seg Bispebrevet som en sann del av VmL og slutter seg fullt og helt til tanken om at Gud kan tenkes å avbryte all kontakt med menneskene, muligens for flere millioner år, for å la oss synke så dypt ned i mørke, synd og ugjerninger som vi kan komme. Til og med fem av medlemmene av bestyrelsen for det forlaget som utgir VmL har gått ut og offentlig erklært at BB er sannheten fra Gud, og de er således med på å forurense og forfalske det budskapet de selv er med på å utgi. I sannhet - man blir absolutt ikke en "seende" selv om man har tilgitt Ardor - det er bestyrelsen av VmL Fond og Forlag det aller beste beviset for! Og det skyldes nettopp, at selv om deres tilgivelse av Ardor har løst dem fra båndene til Ardors forbannelser, så er de fremdeles under innflytelse av hans eteropptegnelser! Og når man har begitt seg inn på mørkets vei, og gjort seg til talsmann for at Gud kan beseires av mørket og svikte oss, er man i realiteten ubrukelig til å lede andre!

Det er kun *en* måte man kan beskytte seg mot eteropptegnelsenes onde makt, og det er i ett og alt å følge sin egen samvittighet og gi seg helt og fullt inn under Guds ledelse, for intet ondt kan ramme den som har full tillit til Guds beskyttelse.

Men hva med fremtiden? Vil intet kunne skje i forhold til eteropptegnelsene på lenge sikt, når lyset bryter sterkere og sterkere gjennom på jorden, og det mørket som ennå ligger tungt i eteren renses ut? Det er vanskelig å kunne si noen helt sikkert om disse forhold, men jeg merker meg at det står følgende i SOS I, spm 2:

"Og ved at Gud en Tid lod de Yngste knytte Forbindelser efter Lysets Love med dertil udvalgte Mennesker, er følgende opnaaet: Ardor = Djævelen er vendt hjem til Gud; alle de faldne Ældstes fremtidige Inkarnationer er bragt ind under Guds Ledelse; alle de jordbundne Aander er fjernet fra Jordplanet; alle billedlige Æteroptegnelser af menneskelige Synder og Forbrydelser, optegnet, medens de jordbundne Aander levede deres jordiske Liv som Mennesker, er bortslettede og kan ikke genopstaa fordi Ardor ikke længer er Mørkets Fyrste."

Dette er såvidt jeg har kunnet registrerer det eneste stedet i VmL+ at det vitterlig står at eteropptegnelser har blitt bortslettet. I dette tilfellet er det riktig nok ikke Ardors eteropptegnelser som er forsvunnet, men de eterbildene som ble dannet mens de jordbundnde åndene levde deres syndefulle liv som mennesker på jorden, såkalte «etterbilder».. For de som kjenner VmL vil det være kjent at det til tider har levde flere menneskeånder som hjemløse "spøkelser", virrende rundt på jorden, enn det som befant seg inkarnert som mennesker. Disse stakkars åndene var bundet av mørket på grunn av sine syndefulle liv, og var ikke i stand til å vende tilbake til sfærene ved sin død. Men etter Kristi og hans medhjelperes enorme innsats, vendte alle disse åndene tilbake til lyset, samtidig som helevtessfæren ble utslettet og Ardor vendte om. Dette kunne bare skje takket være kretsen rundt Johanne og Michael Agersov, som gjennom en årrekke ba kjærlig for de jordbundne åndene som Kristus og hans hjelpere bragte til dem. Gjennom dette kjærlighetsarbeidet i lysets tjeneste ble følgelig store mengder mørke renset ut, og jeg vil tro at det var fordi disse enorme mørkehopene forsvant, at også eterbildene ble borte med dem - i dragsuget av mørket, så og si. Jeg vil derfor ikke utelukke at det samme kan komme til å bli følgen dersom det mørket som fremdeles fyller eteren blir renset ut i en så stor grad, at også Ardors eterbilder vil svekkes og miste sin kraft *av seg selv.* Jeg kan ikke forstå annet enn at også Ardors eterbilder, som er skapt av mørket, både vil miste sin tiltrekningskraft på menneskene, og at deres onde strømmer vil bli lettere å lede vekk fra jorden i samme grad som mørket renses ut. Dette strider på ingen måte mot det som står i VmL, om at intet enkeltindivid av egen vilje kan slette eteropptegnelsene. Men menneskenes kollektive vilje til å følge lyset vil altså høyst sannsynlig kunne svekke eterbildenes kraft og dersom menneskehetens utvikling går i svært positiv retning i løpet av de nærmeste tiårene, kanskje eteropptegnelsene til slutt vil bli helt uvirksomme?

I den sammenhengen er jeg overbevist om at alle de yngste som er inkarnert i vår tid spiller en meget viktig rolle, for som det står i VmL, side 282 i papirutgaven:

"…efter som der tilførtes Kloden mere og mere Lys, dels gennem Lysvejen, dels gennem de æteriske Udstraalinger fra de Yngstes Aandelegemers Lysomhylning, blev Mørket mere og mere draget ind under Lysets lovordnende Indflydelse…"

Mye lys tilføres altså jordkloden gjennom de yngstes åndelegemers lysutstråling, og de av de yngste som er utstyrt med en lysutstråling langt ut over det normale, vil også ved meget aktivt å benytte denne utstrålingen i bønn til Gud for sine medmennesker og for Guds hjelp til å svekke mørkets makt, kan gjøre en mektig innsats i arbeidet med å rense eteren for mørke og derved svekke eteropptegnelsene. Man kjenner flere eksempler fra VmL på at når de yngste henvender seg til Gud for å få hjelp, vil Gud utstyre dem med *ennå* større krefter enn de allerede er i besittelse av, og når de yngste og menneskene gjør sin store del av arbeidet, vil ofte det skje at Gud i sin store barmhjertighet tilfører den siste lysstrømmen som skal til for at lyset skal seire! Jeg har selv en følelse av at vi nettopp i vår tid er ved en slik skillevei i menneskehetens historie, og at store skarer av de yngste er inkarnert for å delta i det mest gigantiske lysprosjektet i jordklodens historie! Må Gud være med oss!

Oslo, 10.01.10
Sverre Avnskog

Johanne Agerskovs farmor, Juliane Hansen, 1809-1885, omtales som en meget kjærlig og varm kvinne. Her er et gammelt fotografi av henne fargelagt og forbedret ved hjelp av moderne billedteknologi. Foto: Privat.

Min kære Mor
Johanne Elisabeth Agerskov
(f. Malling-Hansen)
Enke efter Lektor Michael Agerskov, er stille gaaet hjem til Gud den 17. November 1946.
Inger Agerskov.
Brændingen har fundet Sted i dybeste Stilhed.

Dødsannonse for Johanne Agerskov i dansk dagspresse. Hun ønsket ikke at hennes gravplass skulle være navnet fordi hun fryktet at hun kunne risikere å utsettes for personkultus.

Sover Ardor, eller står han ved Kristi side?

I den siste tiden har det blitt hevdet av enkelte at Ardor ikke hviler i en søvnlignende tilstand, slik Johanne Agerskov skriver i et av sine brev fra hennes Copibøger, men at han allerede nå deltar i arbeidet med å lede menneskeåndene til Guds rike. Derfor bestemte jeg meg for å undersøke hva som sies om dette spørsmålet i kildene. Og i den følgende lille fremstillingen kan du lese hva jeg fant ut.

Det sitatet som det oftest henvises til når det gjelder Ardors søvntilstand, finner vi i et brev fra Johanne Agerskov til finsmeden A. Andér fra 1927(No 64 i JAC). Det var ham som laget flere elektriske modeller av universet, basert på Knud Brønnums tegninger. I brevet skrev hun bl. a.:

"…at Ardor hvilede i en fast Søvn, og at han skulde hvile, indtil alle Menneskeaander havde tilgivet ham."

Først vil jeg understreke at det her står at Ardor skal hvile i denne faste søvnen *frem til alle menneskene har tilgitt ham,* og altså ikke helt frem til det ikke finnes mennesker igjen på jorden, slik enkelte har oppfattet det som. Gud fortsatte å skape nye menneskeånder frem til de siste inkarnerte eldste døde, ca 1980/90, og disse meget unge menneskeåndene har flere millioner år foran seg med inkarnasjoner på jorden. Det vil selvsagt ikke gå så lang tid før alle mennesker har tilgitt Ardor. Det er i hvert fall jeg personlig overbevist om. Jeg tror Vandrer mod Lyset! vil være hele menneskehetens felleseie innen få hundre år – og i hvert fall innen noen få tusen år. Kanskje også tidligere enn dette. Alle ånder får nå undervisning i VmL mellom sine inkarnasjoner, og får kjennskap til den enorme viktigheten av som menneske å tilgi Ardor, både for å mildne hans lidelser, men også for å fri seg fra hans onde forbannelser, og for å gi et personlig bidrag til at lyset kan vinne frem på jorden. Denne undervisningen vil selvsagt gi seg utslag på jorden ved at VmLs budskap vil finne gjenklang hos flere og flere mennesker, med den følgen at forståelsen for tilgivelsen av Ardor vil øke og utbre seg fra menneske til menneske. Dette vil selvsagt ikke ta flere millioner av år, og når alle mennesker i et jordeliv har tilgitt Ardor, vil Gud vekke ham opp fra hans søvn, slik at han kan bygge opp sin personlighet igjen, og anvende sine mektige krefter ved sine yngre brødre og søstres side i kampen for lysets seier over mørket.

Den situasjonen nå Ardor befinner seg i, er jo forresten ikke ukjent fra jorden. I enkelte tilfeller blir hardt skadede mennesker lagt i kunstig koma, mens legene identifiserer deres skader, eller mens de får den nødvendige behandlingen som kan gjøre dem friske nok til å vekkes opp igjen og puste for egen maskin. Det Gud har gjort for Ardor, kan meget vel sammenlignes med en slik kunstig koma i den jordiske verden, og når Ardor gjenoppvåkner en gang i fremtiden, vil også han være fri fra sine egne forbannelser, som nå som en konsekvens av Guds lover er rettet mot ham selv, for alle onde tanker og handlinger vender før eller siden tilbake til sin opphavsmann. Og med tanke på det gigantiske omfanget av det onde som mørket har drevet Ardor til, må man vel nesten anta at han har vært nær ved å bli knust av disse mektige mørkekreftene som han selv har utløst. Det står jo også i VmL, at dersom ikke Gud straks hadde bortslettet de forbannelsene Ardor i hat utslynget mot Ham, ville de ha utslettet Ardor øyeblikkelig.

Å tro at Ardor var så fri av disse destruktive kreftene allerede kort tid etter at han hadde fortalt beretningen om sitt fall til mediet Johanne Agerskov slik at han kunne arbeide ved Kristi side, vil jeg derfor holde for helt usannsynlig. Bare med den største anstrengelse, og med stor støtte

fra noen av de yngste klarte han å avgi sin beretning etter et års hviletid, og i og med at han derved hadde fremsatt sin bønn til hele menneskeheten om å tilgi ham, hadde Ardor nå gjort det som var mulig for ham så langt, og tiden etterpå måtte nødvendigvis bli en ventetid for ham, for å se om menneskene ville besvare hans bønn. Som vi vet, ble det intet av den planlagte reformasjonen av den danske kirken, og dermed nådde ikke Ardors bønn om tilgivelse frem til mer enn et lite fåtall personer. Og jeg er sikker på at før det store flertallet av mennesker har tilgitt Ardor, vil det ikke være mulig for ham å bidra med noe som helst i lysets tjeneste, for alt det onde som skjer på jorden hver eneste time, minutt og sekund, vil tynge Ardor så dypt og skape så uutholdelige lidelser i hans sinn at Gud i sin dype barmhjertighet har latt ham få tilbringe denne ventetiden i dyp søvn, fri fra å måtte beskue all den ondskap han selv har forårsaken blant menneskene, og fri fra å måtte lide den uutholdelig selvpåførte mentale smerten fra sine onde forbannelser og tanker som nå har vendt seg mot ham selv. Aldri går tiden så uendelig langsomt som når hvert eneste sekund oppleves som en uutholdelig tortur av sinnet. Jeg tror vi skal være glad og takknemlig for at Gud har befridd Ardor midlertidig for å måtte oppleve dette, for hans lidelser vil bli store nok når den tiden kommer, at han må gjennom en tilgivelsesprosess med hvert enkelt menneske, for hans lidelser vil selvsagt ikke være over med ett i det alle har tilgitt ham – det er kun begynnelsen. Siden må Ardor gjøre opp sitt regnskap i forhold til hver enkelt, vil jeg tro, og det vil bli krevende nok. Alle må gjøre opp for det de har påført andre av lidelse, og slik vil det også måtte bli for Ardor, men jeg tro at hans motivasjon for å bistå Kristus i å føre alle de millioner på millioner av gjenværende menneskeåndene frem til Guds rike vil være overmåte stor, og han vil også gjennom sine egne lidelser være spesielt godt skikket til å føle medlidenhet med de lidende, for ingen er bedre i stand til å hjelpe og forstå andre enn den som har lidd selv og reist seg igjen.

Rembrandt: "The return of the prodigal son."

Men hvor mange mennesker er det som hittil har tilgitt Ardor? Noen få hundre? Kanskje så mye som noen tusen? Med tanke på at det lever milliarder av mennesker på jorden, er dette å regne som en dråpe i havet, og først når det store flertallet av mennesker har tilgitt ham, vil det kunne ha en effekt som virkelig merkes. Og inntil det skjer, får altså Ardor lov til å hvile i dyp søvn.

Hvor stor troverdighet har Johanne Agerskovs brev?

Personlig har jeg lest alle skriftene utgitt av Michael og Johanne Agerskov mange ganger, og mener jeg har et godt grunnlag for å vurdere de ulike skriftene opp mot hverandre. De brevene JA utga i sine kopibøker (JAC 1-4) kan man grovt sett dele inn i tre kategorier.

1. De som ble diktert henne gjennom tankeinspirasjon på samme måte som VmL.
2. De som ble til ved at hennes egne tanker ble ledet i riktig retning av oversanselige ånder.
3. De som fullt og helt står for JAs egne regning.

Det er selvfølgelig kun brevene i kategori 1 som fullt og helt står på høyde med de øvrige skriftene, men til gjengjeld har jeg personlig ikke funnet *noe som helst* i de opplysningene som ble gitt JA i brevene fra den oversanselige verden som strider mot VmL eller tilhørende skrifter. Og når JA oppgir at Ardor vil sove frem til menneskene har tilgitt ham, finner jeg ingen grunn til å betvile at den opplysningen er riktig. I brevet der opplysningen gis, forteller JA at hun har vært i kontakt med den oversanselige verden, og hun forteller også om en annen person, som kun omtales som H., og oppgir at også han er en av dem som hviler i tung søvn, og muligens vil gjøre det i flere hundre år fremover.

De fleste VmL-tilhengere kjenner vel til kontroversene omkring det såkalte ”Bispebrevet”, som JA utga i 1938, og personlig tilhører jeg dem som er overbevist om at dette brevet er en forfalskning, som en av de eldste klarte å lure JA til å utgi gjennom å imitere hennes fars ånd, Leo. Men ingen steder i de øvrige brevene har jeg funnet noe som bare minner om tankene fra Bispebrevet – alt fremstår som fullt ut troverdig og helt i tråd med de øvrige verkene. Ja, så sent som i 1934 forteller Leo gjennom JA inngående om de eldstes geniale evner til å imitere selv de yngste, og hvordan det var nærmest umulig for enhver å avsløre forfalskningen, og hvordan disse eldste dro så meget mørke omkring mediet som svarte på deres henvendelse at det var komplett umulig for de yngste å gripe inn – de måtte bare som passive vitner se på at de eldste hadde fått kontroll over mediet. I disse brevene videreformidler faktisk JA selv de viktigste opplysningene vi eier, man kan nesten si selve grunnlaget, for å kunne forstå hvordan hun også kunne bli ført bak lyset bare fire år senere. Det er nærliggende å betrakte disse brevene som en indirekte advarsel til JA om hvor stor risiko det var for at selv hun kunne bli narret.

Men de øvrige brevene er altså fullt ut troverdige, og faktisk er det ikke bare i dem vi får vite at noen av de eldste sover. I SOS II, spm 52a står følgende:

”(Mange af de dybest faldne hviler her i en tryg Søvn. Ogsaa dette er en Hjælp fra deres Fader, idet disse elendige Væsener gennem en langvarig Søvnhvile fjernes saa langt fra den jordiske Tilværelse, at de efter Opvaagningen med større Ro kan skue tilbage paa de talrige egenmægtige Inkarnationer, for hvilke de skal gøre Gud Regnskab.)”

Selv om dette sitatet bare indirekte gjelder Ardor, mener jeg det må være en selvfølge at dette også må gjelde for ham, for han var jo den av de eldste som hadde falt aller dypest for mørket.

Her finner vi altså samsvar mellom brevet til Andér fra 1927 og Supplement II som ble utgitt i 1930. De som ikke anser brevene for å være 100 % til å stole på, er muligens også av den oppfatningen at de eldste kan ha klart å innsnike falske opplysninger i Supplementene. Til det er å svare at jeg heller ikke har funnet noe som tyder i den retningen. Jeg skal innrømme at jeg har hatt mine tvil om Supplementene, fordi jeg har opplevd at språkføringen i dem på enkelte punkter ikke samsvarer fullt og helt med VmL – men det gjelder altså kun språkføringen og ikke selve innholdet. Men da jeg ble klar over at Supplementene ble til på en litt annen måte enn VmL forsto jeg hvorfor jeg hadde reagert: Der hvor VmL ble diktert i det danske språk til mediet, av ånder som befant seg i samme rom som henne, ble det for å besvare spørsmålene til supplementene opprettet en radiofonisk tankeforbindelse mellom mediet og Leo, slik at han kunne besvare spørsmålene hennes uansett hvor han befant seg i universet. Og til forskjell fra VmL, der altså tankene ble overført i det danske språk, ble svarene til supplementene overført til hennes åndelige hjerne ved hjelp av "åndelig" tankespråk, som deretter ble oversatt i mediets åndelige hjerne og deretter overført til hennes fysiske hjerne. Derfor ligger språket i Supplementene tettere opp til mediets egen individuelle måte å uttrykke seg på, og skiller seg dermed ut fra språket i VmL, som mer direkte gjengir åndenes egen språkføring. Johanne Agerskovs måte å uttrykke seg på kunne ofte være meget rett frem, uten noe forsøk på å pynte på uttalelsene og gjøre dem mer diplomatiske, og dette kan i visse tilfeller spores i supplementene, og det var dette jeg fanget opp, da jeg er utstyrt med en meget fintfølende språksans. Men dette er bare for bagateller å regne, og den oversanselige verden står fullt og helt inne for supplementene og deres innhold.

Kristi tale!

Men vi har faktisk enda en kilde til å vurdere troverdigheten av utsagnet om at Ardor vil sove frem til menneskene har tilgitt ham, og det er i Kristi tale i VmL. Kristus sier dette om Ardor:

"Til sidst henvender jeg mig til alle Mennesker paa den hele Jord, og jeg beder eder alle: søger at fatte Medlidenhed med vor ældste Broder, søger at tilgive, hvad han har forbrudt mod eder, at de mange Forbandelser, han har udslynget, kunne brydes og bortslettes!

Ja, tilgiver ham af eders ganske Hjerte; da vil han i sin dybe Taknemmelighed staa ved min Side og hjælpe mig af sin ganske Styrke med at lede eder til vor Fader. –"

Dersom man studerer den siste setningen her, så vil man måtte erkjenne at Kristus sier ganske direkte at det er først når menneskene har tilgitt Ardor, at han vil stå ved Kristi side og hjelpe ham av sin ganske styrke. Og det er det lille ordet "da" som er nøkkelordet i setningen:

"Ja, tilgiver ham af eders ganske Hjerte; ***da*** *vil han i sin dybe Taknemmelighed staa ved min Side og hjælpe mig af sin ganske Styrke…"(uthevelsen er gjort av meg).*

Først må altså tilgivelsen fra menneskene finne sted, og deretter vil Ardor kunne stå ved sin brors side!

Vi har altså tre kilder som bekrefter at Ardor ikke vil kunne bidra med noe i arbeidet med å føre menneskene frem til Guds rike før menneskene har tilgitt ham: Brevet til Andér fra 1927 – nr 64 i JAC, spørsmål 52a i Supplement II, og siste avsnitt i Kristi tale i selve VmL! For meg personlig er dette mer enn tilstrekkelig til å dokumentere at opplysningen om hans midlertidige søvntilstand medfører riktighet! Men vi som elsker VmL kan selvfølgelig bidra til å forkorte den tiden Ardor må befinne seg i dyp søvn, ved å arbeide for lysets fremgang på

jorden og utbre kjennskapet til VmL, slik at flest mulig får greie på at "den onde" - "mørkets fyrste" er vendt om, og at han gjennom VmL har bønnfalt menneskene om å tilgi ham.

Suffering. Tegning av Paula Heffel. Illustrasjon fra Internett.

Og så vil Ardor være rede til å stride ved sin brors side?

Hva som er helt klart, er at når Ardor våkner opp etter at alle mennesker har tilgitt ham, så vil de mørkebåndene som menneskene er bundet med til Ardors forbannelser være erstattet av kjærlighetsbånd som vil binde dem alle til ham. Vi må nok også kunne regne med at det tidspunktet når dette inntrer ligger flere hundre år inn i fremtiden, og det virker derfor rimelig å anta at også de grufulle eteropptegnelsene som Ardor skapte før sin omvendelse til lyset ikke lengre vil være i virksomhet, for Ardor skapte vanligvis disse eteropptegnelsene for noen få århundrer inn i fremtiden. Dette betyr at den oppvåknede Ardor vil kunne slippe å oppleve de aller verste grusomhetene som han selv har planlagt, og menneskenes kår vil sannsynligvis ha bedret seg meget siden den dagen da han vendte om. Og hans onde tanker vil ikke lengre ramme ham selv, fordi menneskene har besvart hans inderlige bønn om tilgivelse.

Men helt renset for mørke vil vel neppe Ardor være ennå, selv om den lange søvnen sikkert har lagt avstand til all den ondskap og alle de grusomheter han har vært opphavet til. Hva som en gang er skapt av Gud, kan aldri ødelegges helt og holdent av mørket, men det må vær helt klart at den lysgnisten som var igjen i Ardors personlighet da han vendte om, kan ikke ha vært særlig kraftig. I SOS I, spm 42 står det uttrykt slik om hva som skjedde med de eldstes lyspersonlighet da de forlot Guds Rike:

"Thi disse Ældstes Lyspersonlighed ødelagdes, da de i Tidernes Morgen forlod Guds Rige for at gaa deres egne Veje. Og den uendelig svage Lysgnist, der blev tilbage i deres Personlighed - fordi det, som direkte stammer fra Guds eget Væsen, ikke kan tilintetgøres uden af Gud selv

- var saa ringe, at den ikke formaaede at reagere overfor al den Ondskab, de Synder og Forbrydelser, som de Ældste planlagde og udførte i den menneskelige Tilværelse." SOS I, spm 42

Det ble altså kun igjen en *uendelig svak lysgnist!* Og dette må i høyeste grad også gjelde for Ardor, som var den som sammen med sin dual sank aller dypest ned i mørket. Der er derfor vanskelig å se for seg at Ardor allerede etter noen hundre eller tusen år i søvn vil være såpass renset for mørke, at han vil kunne delta i arbeidet med å lede menneskeheten frem til Guds rike. Til sammenligning kan det nevnes at det i Johanne Agerskovs Copibøger, brevbesvarelse nr 16 fra 1919, på spørsmål fra pastor Wemmelund i et tankediktat fra Leo oppgis at de eldste som vendte hjem først, etter at de hadde bedt om Guds hjelp for sine elendige skapninger, måtte bruke 2 millioner år på å rense seg fullkomment fra mørket:

"2. De Ældste, der henvendte sig til Gud om Hjælp til deres mislykkede Værk (Menneskenes Skabelse), var i Minoritet. Paa deres Bøn tog Gud sig af Menneskeheden, og tilgav disse Ældste, der henvendte sig til Ham. De førtes bort fra det "ødelagte Rige" og tilbragte c: 2 Millioner Aar paa en af de fjerne Kloder, til de fuldkommen lutrede kunde vende tilbage til Guds Rige = Centralsolen.

Flertallet af de Ældste angrede ikke og forblev derfor i det "ødelagte Rige", hvorfra de paa mange forskellige Maader søgte at hæmme Guds og de Yngstes Indflydelse paa Menneskene." JAC, brev nr. 16, 1919 – besvarelse til Pastor Wemmelund

Jeg finner det derfor personlig høyst usannsynlig at Ardor allerede ved oppvåkningen vil være i stand til å stride ved sin bror Kristi side! Men om det vil ta flere millioner år, eller om Ardor på grunn av den særstilling han står i gjennom sin bønn om tilgivelse til menneskene vil bruke kortere tid på å gjenoppbygge sin personlighet, er vanskelig å si noe sikkert om. På den ene siden virker det kanskje ikke rimelig at han, som ledet de andre eldste på villspor skulle være blant dem som relativt tidlig kan vende helt renset tilbake til lyset, mens hans likesinnede blant de dypest falne vil måtte bruke flere millioner år mer enn ham. På den annen side, har Ardor jo nå bedt meget ydmykt og inderlig om tilgivelse, og når denne tilgivelsen gis, vil dens effekt være meget stor, og når Ardor har blitt tilgitt, vil den etterfølgende tilgivelsen av de andre eldste, som nødvendigvis må finne sted, falle meget lett – med den følgen at alle vil tjene på det!

Så dette spørsmålet om varigheten av den perioden som vil gå fra Ardor våkner opp fra søvnen og frem til han kan stå ved Kristi side i arbeidet for lyset, tror jeg vi må overlate til Gud å besvare. Sikkert er det i hvert fall at vi alle en gang i en ganske fjern fremtid, vil få rikelig med tid til samvær med Ardor og de andre eldste, slik at vi vil lære å elske dem og sette pris på dem for hva de er, og dette vil muligvis kunne skje lenge før de to er fullt ut renset for mørket, og på den måten vil menneskeåndene kunne gi et betydelig bidrag til Ardor og hans duals fulle restituering som lysvesener:

"Hver eneste Menneskeaand vil paa Lysets Kloder, dér, hvor deres videre Udvikling foregaar, engang - om Aarmillioner - blive stillet overfor Ardor og hans Dual for igennem lange Tiders Samvær at lære: at fatte en dyb og inderlig Kærlighed til dem begge. Og har de lært fuldtud at elske disse to, der var den første og egentlige Aarsag til Menneskehedens Skabelse, da vil de hurtig og let kunne overføre denne Kærlighed til alle de Ældste, selv om de først senere hen lærer dem at kende, efter som disse genvinder den mistede Lyspersonlighed. Thi længe før den Tid indtræder, da alle de Ældste har genopbygget deres Personlighed, vil enhver Menneskeaand fuldtud være naaet til Forstaaelsen af: at har deres talrige Jordelivs Lidelser,

Sorger og Kampe i den jordiske Mørkeverden været svære at gennemleve, saa kan intet af alt det, som de har maattet gennemgaa, sammenlignes med de Ældstes Elendighed, Synd og Lidelser. Og ud fra denne Forstaaelse vil der i deres Sind og Tanke - om end langsomt - skabes en rig, dyb, inderlig og varig Følelse for de ældre Brødre og Søstre. -" SOS II Spm 47

Og hvordan vil det i en gang i en uendelig fjern fremtid arte seg for de eldste å skue tilbake på den kampen mellom lyset og mørket som de var opphavet til? Vil de noensinne kunne tilgi seg selv, eller vil de for all fremtid være fulle av skam ved tanke på at de en gang frivillig underla seg mørkets makt og ble dets slaver? Hva som er sikkert, er at de eldste trenger ikke "kun" tilgivelse fra Gud og fra dem de har forvoldt lidelser; jeg vil tro at kanskje den aller største utfordringen for dem vil være å tilgi seg selv, og ikke dømme seg selv for hardt, for den tyngende viten om sitt eget fall kan til syvende og sist bli den tyngste børen å bære. Jeg vil tro at de eldstes fall for all evighet vil ligge der som et vemodsfylt minne, som vil bedrøve dem, men også gi deres sinn en dybde og et følelsesregister som vil være unikt! Og vår kjærlighet og omtanke for dem vil være uendelig stor!

Oslo, 26.06.10
Sverre Avnskog

Utsnitt av et gruppebilde av familien Agerskov. Johanne er her ca 24-25 år. Bildet er fargelagt og forbedret ved hjelp av moderne fototeknologi. Foto: Privat.

Bilder av Johanne og Michael Agerskov – myter og fakta.

De som begynner å interessere seg for Vandrer mod Lyset! vil før eller siden støte på ryktet om at det ikke eksisterer bilder av Johanne og Michael Agerskov. Selv hørte jeg dette ryktet fra andre VmL-tilhengere ikke lenge etter at jeg oppdaget verket på slutten av 1980-tallet.

Historien, slik den ble fortalt til meg, gikk ut på at Michael og Johanne Agerskov på et visst tidspunkt i sitt liv, ble bedt fra oversanselig side om å samle sammen alle eksisterende fotografier av seg selv fra slekt og venner, og tilintetgjøre dem. Dette ble de bedt om å gjøre, for å forhindre at de skulle bli utsatt for persondyrkelse og tilbedelse, da man fra oversanselig side kunne forutse at en slik fare forelå, og dette ville trekke oppmerksomheten bort fra selve verket. Derfor skal ekteparet Agerskov ha fulgt oppfordringen fra lysets ånder, og ødelagt samtlige fotografier av seg selv, slik at det i dag ikke eksisterer bilder av dem.

I det følgende vil jeg avsløre at kun enkelte detaljer i denne beretningen refererer til virkelige fakta - og omkring disse få fakta, har det dannet seg en seiglivet myte, særlig vedrørende mediet Johanne Agerskov.

Gjennom årene har myten blitt akseptert i VmL-kretser, og som de fleste andre var også jeg overbevist om at den medførte riktighet, men jeg hadde i mange år en fornemmelse av at dette ikke kunne være riktig, og "hørte" fra tid til annen en tankeinnskytelse som oppfordret meg til å forsøke å finne bilder av Johanne og Michael.

Da jeg for noen år siden kom i kontakt med det danske VmL-miljøet, var de "ikke-eksisterende" fotografiene et av de temaene som ble drøftet. Og det ble ganske tidlig klart, at "alle" visste om dette "faktum", men ingen visste riktig hva eller hvem som var kilden til opplysningene. Noen mente å ha lest noe om det, men kunne ikke riktig finne tilbake til det.

Det Kongelige Bibliotek har to bilder av Johanne Agerskov. Det første viser de syv søstrene Malling-Hansen, samt deres stemor, Anna, svigersønnen, Fritz August Bech, som var gift med Zarah, og deres datter, som også het Zarah. Johanne ses som nummer to fra venstre. På fotografiet til høyre er Johanne avbildet sammen med sin forlovede, Michael Agerskov. Det eksisterer et annet bilde fra den samme anledning, som er signert av de to, og Johanne har undertegnet med Johanne Malling-Hansen. Altså må bildet være tatt før 1899, da de to giftet seg.

Så, våren 2005 fikk jeg kjennskap til at det var funnet to fotografier av Johanne Agerskov, og den tankeinnskytelse jeg i mange år tidvis hadde fornemmet, ble nå til et inderlig ønske om å få se disse bildene. Dessverre gjorde ikke forholdene det mulig den gangen, da finneren ble overtalt til å destruere sine kopier, og holde skjult for alle hvor de kunne finnes. Men da jeg en stund senere fikk vite at bildene befant seg i et offentlig billedarkiv, gikk det ikke lang tid før jeg selv fant fram til dem: De befinner seg, som mange nå vet, i billedarkivet til Det Kongelige Bibliotek i København. Denne billedsamlingen er offentlig, og hvem som måtte ønske det, kan oppsøke Biblioteket, og ved selvsyn betrakte bildene. For en relativt rimelig penge, kan man også få laget digitale kopier til eget bruk. Og det er heller ikke vanskelig å få tillatelse til å bruke dem på f eks ikke-kommersielle websider!

Funnet av to bilder av Johanne Agerskov, og dessuten av hennes mann, Michael Agerskov, satte selvfølgelig fortellingen om at Johanne og Michael Agerskov hadde tilintetgjort alle fotografier av seg selv i et helt nytt lys. Og noen høyst betimelige spørsmål meldte seg. Hvordan hadde disse fotografiene havnet i billedsamlingen til Det Kongelige Bibliotek? Var ryktet om tilintetgjørelsen ikke riktig likevel? Jeg bestemte meg for å forsøke å finne ut hva som var de virkelige fakta i denne saken, og jeg henvendte meg til Vandrer mod Lyset Forlag i Danmark, for om mulig å finne fram til kilden. Men det skulle vise seg å ta meget lang tid å komme til bunns i de virkelige sammenhengene i denne saken - selv om man i forlaget hele tiden i detalj har kjent til de virkelige hendelsene. De ville kun røpe at et av medlemmene i bestyrelsen for forlaget, Børge Brønnum(nå avdød), en gang i sine yngre dager hadde hjulpet Johanne Agerskov med å tilintetgjøre fotografier av henne selv - men så hadde jeg i hvert fall bragt på det rene hvem som var kilden til historien. Dessverre var Børge Brønnum ikke villig til å besvare noen spørsmål fra min side. Det var heller ikke mulig å få hjelp fra DKB, da de har som regel at de aldri gir ut opplysninger om hvem som har skjenket fotografier til bibliotekets billedamling. I alt består deres foto-samling av familien Malling-Hansen av nærmere 30 bilder - av Malling-Hansen selv, hans 2. kone, alle hans døtre og noen av svigersønnene. Jeg la dog merke til at noen av bestillingssedlene var merket 1968 som mottakelsesår - samme år som Johanne og Michaels datter, Inger Agerskov døde. Det *kunne* jo være en ledetråd.

I mellomtiden hadde jeg kommet i kontakt med etterkommere i Agerskov-familien, men ikke etter Johanne og Michael - deres datter, Inger, ble aldri gift og fikk ikke egne barn. Men en søster av Michael Agerskov fikk barn, og etterkommere etter dem lever stadig i Danmark i dag, og stor var min overraskelse da jeg fikk greie på at de hadde ikke mindre enn fem fotoalbum som opprinnelig hadde tilhørt Inger Agerskov! Og de kunne opplyse meg om at albumene inneholdt flere fotografier av både Johanne og Michael Agerskov! Jeg forsto selvfølgelig nå at den gamle historien om at lysets ånder hadde bedt Johanne og Michael om å samle inn og tilintetgjøre alle bilder av seg selv ikke kunne medføre riktighet. Da hadde selvfølgelig ikke deres datter kunnet etterlate seg album med slike bilder. Hun ville aldri i verden ha handlet mot lysets oppfordring, da hun i ett og alt var tro mot sin mor. Etterkommerne i Agerskov-familien fortalte meg at et medlem av deres familie hadde pleiet Inger Agerskov på hennes siste dager, og familien hadde arvet en del av hennes bøker og dessuten fotoalbumene. Blant Ingers bøker befant seg forøvrig både Michaels og Johannes personlige utgaver av VmL med deres navnetrekk på tittelbladet. og også en skrivekugle, men den arvet Zarah Odder, datter av Zarah og Fritz August Bech. Den ble siden solgt til en tysk samler.

Disse to bildene har jeg selv scannet fra Inger Agerskovs fotoalbum. I albumene var det mange bilder av Inger og faren, Michael, som var mye ute og reiste sammen, men kun noen få av Johanne Agerskov. Eierne av fotoalbumene forklarte det med at Johanne Agerskov bare meget sjelden gikk ut av leiligheten, og så godt som aldri var med på utflukter eller familiebesøk. Når hun en sjelden gang beveget seg utendørs, pakket hun seg godt inn i tykke klær og bar alltid hatt for å beskytte seg mot sollyset, som hun hevdet ødela hennes mediumitet. Bildet til høyre er sannsynligvis tatt av Michael, og det er nok også hans skygge som ses på bildet til venstre. Kommentarene er Ingers egne fra hennes album.

Mine videre undersøkelser bragte meg i kontakt med flere etterkommere i Malling-Hansen slekten. Et oldebarn etter Malling-Hansens yngste bror, Johan Frederik Oluf Emanuel Hansen, traff jeg via en webside for slektsforskere på internett, og opplysninger fra henne, bidro til at jeg fikk forbindelse med flere barnebarn av Johannes søster, Emma, gift Mathiesen. Emma sto Johanne meget nær, og hun var en stor tilhenger av VmL. Hun skrev blant annet et åpent brev til domprost Martensen-Larsen, som omtalte VmL i en av sine bøker. Emma viste seg her som en meget velformulert kvinne, med stor innsikt i VmL! Det er tydelig av hennes åpne brev at hun har vært en nær iakttager av den prossess som ledet fram til Johanne Agerskovs arbeid som medium for lysets ånder og utgivelsen av VmL, og hun stilte også enkelte spørsmål til de to supplementene, som ble utgitt i 1929/30. Jeg besøkte hennes etterkommere våren 2006, og jeg må innrømme at jeg ble dypt beveget over å få ta deres rikholdige arkiv av bøker, brev og gamle dokumenter i nærmere øyensyn! De hadde også en skrivekugle, og de medaljene som Malling-Hansen mottok ved utstillingene i København i 1872 og Wien i 1873, hvor skrivekuglen var utstilt. Det eldste av brevene var skrevet i 1841, hvor Johannes morfar,

forstander og prest Søren Johan Heiberg skriver og forteller at han har fått en datter, som skal hete Cathrine Georgia - Johannes mor. Her var også brev skrevet av Malling-Hansens mor, Juliane, og av begge hans koner. Dessuten flere brev skrevet av søstrene Malling-Hansen til hverandre. Mange av bøkene har Michaels og Johannes personlige dedikasjon til søstrene, og Johanne brukte her sitt kallenavn i familien; Jeanne. Mathiesen-familien har også Rasmus Malling-Hansens nye testamente, datert 1850.

Men det er deres billedsamling som gjorde det absolutt sterkeste inntrykket på meg. De har flere store portretter som tydeligvis har prydet veggene i Emmas hjem, blant annet en stor, retusjert forstørrelse av det aller siste portrettet av Malling-Hansen fra 1890. Og i en gammel skoeske i metall, åpenbarte det seg mer enn 50 små portretter, av søstrene - helt fra deres barndom, av Malling-Hansens mor, av begge hustruene, noen onkler og tanter, og i det hele tatt - det tok meg tre hele dager å scanne og avfotografere det hele. Myten om at man fra lysets side ønsket å utslette alle bilder av Johanne fikk seg et nytt, alvorlig skudd for baugen. Dersom dette var Guds plan, ville Han selvsagt ha involvert Johannes søster Emma, som sto henne så nær, og som ga henne slik varmhjertet støtte!

Hele fire bilder av Johanne Agerskov fantes i søsteren Emmas etterlatte arkiv. Over til venstre ses Johanne i midten, bak sine to yngre søstre, Karen (til venstre) og Marie. Til høyre over er hun fotografert sammen med Karen. Begge foto: Privat.

På det flotte portrettet til venstre fremstår den unge Johanne i all sin skjønnhet og utstråling. Hennes fremtoning er edel, ansiktets linjer harmoniske og vakre, og blikket uttrykker på samme tid både styrke og en uutgrunnelighet som forsterkes av munnen, som på forunderlig vis både er alvorlig, men også smiler, nesten som Mona Lisa.. Hvorfor skulle dette praktfulle og nydelige portrettet ryddes ut? Til høyre ses et forlovelsesportrett av det unge paret tatt ved samme anledning som dobbeltportettet i DKBs samling. Sammeligner man de to bildene nøye, vil man se at det er noen ørsmå forskjeller i detaljene i Michaels uttrykk, som beviser at det ikke er det samme foto. Begge foto: Privat.

Mine videre søk i litteraturen og på internett, bragte til min viten at det finnes et Heiberg-museum i den norske vestlandsbygden Sogndal. Heiberg-slekten var og er en meget stor slekt av meget begavede mennesker både i Danmark og Norge. Familien har fostret en mengde kunstnere og vitenskapsmenn, og Johanne Agerskovs mor, Cathrine Georgia var en Heiberg. Jeg kom i kontakt med den nåværende bestyreren av dette museet, Gert Heiberg, gjennom internett, og han var så generøs at han sendte hjem til meg privat de bilder museet har i sin samling av familien Malling-Hansen. Konvoluttene inneholdt hittil ukjente portretter av både Malling-Hansen, Cathrine Georgia, den gamle bestyrer Heiberg, i tillegg til et nydelig portrett av søstrene sammen!

Høsten 2006 førte begivenhetene meg nok en gang til Danmark. Jeg hadde lenge villet besøke en etterkommer etter en av de andre søstrene til Johanne, nemlig den aller yngste av dem, Marie, som ble gift Forman. Jeg hadde på forhånd fått vite at hun hadde både originale brev og en stor samling bilder fra slekten. Og ganske riktig - det ble igjen en meget stor opplevelse å få sitte og bla i fotoalbum som stammet fra tiden rundt forrige århundreskifte. Søstrene Malling-Hansen var tydeligvis flittige til å utveksle bilder av sine barn med hverandre, så også med Johanne. I samlingen fantes flere bilder av den helt unge datteren, Inger, både som 2-åring- 4-åring og også senere. Og et flott dobbeltportrett av Johanne og Inger hadde Marie også fått tilsendt. Jeg fant dessuten igjen det samme nydelige portrettet av Johanne som Emma hadde, og denne gangen i enda bedre kvalitet. Jeg tilbragte en hel kveld ved scanneren, men vi fikk også tid til å innta et nydelig hjemmelaget dansk måltid. Her, som alle steder ellers blant Johanne Agerskovs slekt, ble jeg tatt imot med en åpen og generøs gjestfrihet som gledet meg uendelig! I det hele tatt har mine søk etter informasjon og fotografier fra slekten Malling-Hansen bragt meg i kontakt med så mange vennlige og gjestfrie mennesker at jeg til tider har vært helt overveldet! Det har stått i en meget sterk kontrast til hvordan jeg har blitt møtt enkelte andre steder, må jeg dessverre si, der man har motarbeidet mitt arbeid fra første stund. Jeg har hele tiden forsøkt å holde en meget åpen linje i forhold til VmL Forlag, og fortalt dem om hva jeg har funnet, og forsøkt å få deres kommentarer til hvordan mine funn kan stemme overens med myten om at Johanne var blitt bedt av lysets ånder om å ødelegge alle fotografier, men man har overhode ikke vært villig til å bidra med noe som helst av opplysninger, inntil for ganske kort tid siden - da fikk jeg tilsendt en kort erklæring skrevet av Børge Brønnum. Men den skal jeg komme nærmere tilbake til.

Når jeg nå har presentert resultatet av mine undersøkelser av realitetene bak myten om de "ikke-eksisterende" bildene, skal jeg legge fram det som pr i dag fremstår som fakta i saken. Bortsett fra erklæringen til Børge Brønnum, har jeg ikke mottatt noen informasjon fra dem som sitter inne med førstehånds kunnskap, nemlig medlemmene av VmL Forlag. De har på alle måter uttrykt at de misbilliger meget sterkt mine undersøkelser, og har på ingen måte bidratt til å oppklare mysteriet. Men mine kilder er pålitelige mennesker som har mottatt sin informasjon fra forlaget.

Dette er hva jeg nå vet ganske sikkert: En gang på Johanne Agerskovs eldre dager, ringte hun til Børge Brønnum og to andre menn, og ba dem komme til hennes leilighet for å hjelpe henne å brenne noen fotografier. Hennes mann, Michael Agerskov var for lengst død, så han hadde intet med dette å gjøre. Johanne hadde ikke innsamlet noen bilder fra andre - kun hennes egne bilder ble tilintetgjort. Hennes motivasjon for å gjøre dette, var i følge Børge Brønnums erklæring, at hun ikke ønsket å fremstå som noe annet enn en sekretær for den oversanselige verden. Allerede disse få opplysningene tar livet av de fleste av mytene omkring de "ikke-eksisterende" bildene, som altså i høyeste grad eksisterer. For å sette det opp punktvis, kan vi nå fastslå at:

-Ødeleggelsen var Johanne Agerskovs eget initiativ, og ikke en "ordre" fra lysets ånder. Om hun faktisk fikk en tankeinnskytelse fra den åndelige verden om å destruere sine bilder, må det har vært fra noen av de eldste, som hadde fått makt over henne etter at hun utga Bispe-brevet.
-Det aller meste tyder på at hun ødela kun sine egne bilder.

-Det virker ikke som hun samlet inn bilder fra andre, selv ikke fra sine søstre.
-Johanne Agerskov må ha vært klar over at det eksisterte andre fotografier av henne, men disse ble ikke ødelagt.

Da jeg altså ikke har mottatt noen opplysninger direkte fra forlaget, vet jeg ikke nøyaktig når brenningen fant sted, men om man bruker nogenlunde rimelige antagelser, skulle jeg tro at bildene ble brent en eller annen gang mellom 1940 og Johannes død i 1946. (Her mottar jeg gjerne korreksjon fra de som vet årstallet sikkert). Hvis vi tar som utgangspunkt at Børge Brønnum (i år 2007) skulle være omkring 90 år, og legger til grunn at han var 30 år da han hjalp Johanne å brenne bildene, kommer vi fram til årstallet 1947(dette er altså kun det årstallet man finner som resultat av dette regnestykke). Men i 1947 var jo fru Agerskov død. Kanskje har tilintetgjørelsen funnet sted kort tid før Johanne Agerskov døde i 1946. Det betyr at Michael Agerskov overhode har hatt noe med denne tilintetgjørelsen å gjøre.

Da gjenstår det kun å finne ut med sikkerhet *hvem* som var avbildet på de tilintetgjorte bildene. Selv blant personer som står VmL fond og forlag meget nært, eksisterer det ulike oppfatninger om dette spørsmålet. Noen hevder at det kun dreide seg om bilder av Johanne Agerskov selv - andre sier det var bilder både av Johanne, Michael og Inger Agerskov. Jeg må si at dette står i et underlig lys for meg, all den tid jeg selv har sittet med Inger Agerskovs egne fotoalbum i mine hender - og vet med sikkerhet at de eksisterer, inneholdende bilder av dem alle tre. Inger Agerskovs fotoalbum ble arvet av medlemmer av Agerskov-familien.

VmL fond og forlag har på sin side opplyst til etterkommere etter Rasmus Malling-Hansen at de ikke har funnet noen familiefotografier blant Johanne Agerskovs etterlatte dokumenter. Av dette kan man fristes til å tro at Johanne Agerskov fikk tilintetgjort alt hun hadde av fotografier, både av sin mann og sin datter, sine foreldre og sine søsken og all annen slekt og familie. I såfall fremstår hele saken i et ennå mer uhyggelig lys. Utslettet virkelig Johanne Agerskov fotografier både av sin mann, forfatteren Michael Agerskov og sin far, oppfinneren Rasmus Malling-Hansen? Her kan jeg dessverre ikke presentere et klart svar, da jeg rett og slett mangler sikre opplysninger om dette. De som sitter inne med informasjon, ønsker ikke å bidra til noen oppklaring, og jeg kan bare beklage at de ikke sørger for at sannheten kommer for en dag. I stedet lar de Johanne Agerskovs ettermæle basere seg på ubekreftede rykter. Er det ikke bedre å fortelle sannheten?

Etter min mening er det overhode ikke mulig å lese VmL, uten å få med seg at Johanne Agerskov ikke selv var forfatteren av boka, men kun fungerte som medium for den oversanselige verden. Tydeligere enn det fremkommer flere steder i verket, kan det ikke sies. Personlig kan jeg overhode ikke forestille meg at noen, etter å ha lest VmL, skulle sitte igjen med det inntrykket at Johanne Agerskov hadde forfattet VmL. Her er jeg altså grunnleggende uenig med Johanne Agerskov når hun var redd for at det skal virke forstyrrende at hennes portrett blir kjent, eller at det skulle trekke fokus vekk fra innholdet i VmL. Tvert i mot vet vi fra "Nogle psykiske Oplevelser" at det like fra starten har vært meget stor interesse for å få kjennskap til de personlige opplevelsene som ledet Johanne inn på sin store misjon som formidler av de oversanselige sannheter til menneskeheten. Og Michael forteller i "biografien" over VmL villig vekk også om meget personlige opplevelser, der disse hadde betydning for forsåelsen av begivenhetene. I det hele tatt er VmL meget sterkt knyttet til de menneskene som var involvert i fremkomsten. Den er utgitt under fullt navn, og den ånd som fungerte som leder av arbeidet oppgir også sitt navn fra sin siste inkarnasjon, for gjennom sitt

liv som Rasmus Malling-Hansen å vitne om budskapets sannhet. Hva skulle så være så farlig ved å kunne se et bilde av ham og de andre?

Jeg vil heller lete etter årsakene til den eldre Johannes frykt for en eventuell persondyrkelse i hennes personlighet, og i hennes livserfaringer. I følge familien var hun hele sitt liv en meget sky og reservert person. Hun trivdes meget dårlig med å skulle være i folus for andres oppmerksomhet, og unngikk å oppholde seg i store forsamlinger. Ja, hun mislikte sterkt selv det å forlate sin bolig, og hadde helst gardinene trukket for, da hun mente at sollyset forstyrret hennes mediumistiske evner. Gjennom alle år mens hun arbeidet som medium, forsaket hun alle former for førnøyelser og selskapeligheter, da hennes arbeid krevde henne fullt ut. Hun hadde fra først av ingen lyst til og ingen kjennskap til at hun skulle ha noen sentral posisjon i noen sammenheng, og ville bare ganske nødig begi seg inn på å være med på spiritistiske seanser. Men da det ble klart for henne, at hun hadde lovet å påta seg den store oppgaven å være medium for lysets ånder, viet hun sitt liv til denne gjerning, til tross for at hun selv aldri hadde noen personlige ambisjoner eller ønske om å bli kjent. Hun gjorde det som hun kjente som sin plikt - å oppfylle sitt løfte til Gud.

Etter å ha studert utallige brev fra Johannes personlige korrespondanse vet jeg også at hun dessverre var ikke så rent lite skuffet over sine medmennesker, som hadde tatt så dårlig imot VmL. Hun var utsatt for kritikk fra flere hold, fra kirken, fra det spiritistiske miljøet, fra sin familie og fra medlemmer av Selskabet til VmLs Udbredelse. Utgivelsen av Bispebrevet hadde også ført til bitre og uforsonlige konflikter og livslange vennskap var blitt ødelagt. Og etter utgivelsen av Bispebrevet i 1938 hadde hun heller ingen mediumistisk kontakt med lysets ånder. I brev til bl a forfatteren Chr Jørgensen fra 1938 fortalte hun at hennes tid som medium var forbi. Det kan således ikke være lysets ånder som har bedt henne om å ødelegge bildene av seg selv, dersom det skjedde etter 1938.

Personlig ser jeg på funnet og offentliggjøringen av bildene av Johanne Agerskov som en etterlengtet og sårt tiltrengt gjenreisning av minnet etter en av de største kvinner som har levd på jorden. Hun har gitt oss mer enn noen annen kvinne jeg kjenner til, og fortjener å hedres med en meget stor og sentral plass i menneskehetens historie. Jeg nærer personlig en dyp og inderlig beundring for Johanne Agerskov - uten hennes selvoppofrende innsats hadde vi ikke kjent til de sannheter fra den oversanselige verden som i dag er tilgjengelig for ethvert søkende menneske - vi hadde ikke eid den uvurderlige skatt som Johanne Agerskov bragte oss som Guds gave til menneskeheten. Jeg aksepterer at hun selv ikke søkte noe for sin egen del, og jeg aksepterer at hun ødela sine egne bilder for ikke selv å bidra til å bringe fokus vekk fra selve Budskapet, men at mennesker som støtter hennes arbeid ønsker å bidra til å redusere henne til kun en betydningsløs sekretær - det finner jeg ytterst vanskelig å forstå. Johanne Agerskov var ikke kun en sekretær - hun var det menneske som sammen med sin mann, i full tillit til lysets ledelse ba den kjærlige bønn for Ardor, som med ett slag forandret jordklodens fremtid - og førte til lysets seier over mørket!

For dette, og for sitt oppofrende arbeid som tjener for lyset, fortjener hun vår honnør og vår respekt!

Oslo, 03.03.07
Sverre Avnskog

Tillegg:

Etter at jeg skrev ovenstående artikkel, har flere bilder av Johanne og Michael Agerskov dukket opp. Mine venner i Agerskov-slekten hadde en opprydning i sine gamle papirer, og da dukket et flott gruppebilde av familien Agerskov opp, sannsynligvis tatt av Michael Agerskov i ca 1897, mens han og Johanne var forlovet. På bildet ses Johanne Agerskov i flott kjole og hatt, samt Michael Agerskovs foreldre, hans bror med hustru og barn og noen tjenestepiker. Bildet er tatt foran den store villaen i Nykøbing, Sjælland, kalt Agrisilvana. Selv om det er tatt på stor avstand, er det usedvanlig klart, og det har vært mulig å lage særdeles flotte portretter

både av Johanne og de to foreldrene på grunnlag av gruppebildet. Broren til Michael, Christian Agerskov var en fremstående ingeniør som hadde en viktig stilling da den nye frihavnen i København ble planlagt og utbygd. Han fant også opp en varmesikring, den såkalte Admonitor, som ble patentert i mange land, og som ga gode inntekter.

Familien Agerskov fotografert foran tollinspektørboligen i Nykøbing Sjælland, Agrisilvana, i ca 1897, da Johanne var ca 24 år og forlovet med Michael Agerskov. Til venstre bakerst ses den unge Johanne Agerskov ved siden av to tjenestepiker. Til venstre for henne sitter Michael Agerskovs mor, Andrea Louise og ved siden av henne Christian Agerskovs kone. Til høyre for henne igjen, Agerskov senior, Henrik Frederik Agerskov. Forrest i trappen ses Michaels eldre bror, Christian Agerskov. På grunnlag av dette gruppebildet har jeg fått laget et fint portrett av Johanne Agerskov. Se neste side. Foto: Privat.

Mine venner i Agerskov-slekten har nå begynt å trekke på årene, og da de på et tidspunkt ble nødt til å selge sitt hus for å finne et enklere sted å bo på sine eldre dager, spurte de om jeg var interessert i å overta Inger Agerskovs boksamling og hennes foto-album. Jeg ble selvfølgelig særdeles glad for et slikt tilbud, og nølte ikke med å takke ja. Så nå står alle disse bøkene, som omfatter både Michaels og Johannes egne eksemplarer av de ulike VmL-verkene samt andre familiemedlemmers VmL-bøker, i min egen bokhylle sammen med Inger Agerskovs fotoalbum. Selv er jeg selvsagt overbevist om at disse store skattene har funnet veien til akkurat meg takket være en Guds styrelse!

En fornyet gjennomgang av albumene førte til at jeg fant noen fine bilder av det unge paret Agerskov som er ute på tur med datteren Inger, samt et flott portrett av Michael. Som om ikke det var nok, fant jeg ytterligere et gruppebilde inne i en av Ingers bøker, og jeg er på det nærmeste 100 %s ikker på at bildet viser den eldre Johanne Agerskov på et sykehus eller en annen institusjon sammen med andre kvinner samt noen pleiersker. Det vil ikke forundre meg om det er datteren, Inger, som har tatt bildet. Og det mest interessante av alt, er at Johanne ser såre fornøyd ut med å bli fotografert. Det bekrefter min antagelse om at hun må ha vært gammel da hun fikk destruerte sine bilder av seg selv. Hun ble jo 73 år og på bildet ser hun ut til å være nærmere 70, etter min vurdering, og lar seg villig fotografere.

Oslo, 02.04.17

Jeg er også aktiv medarbeider i «Det Internasjonale Rasmus Malling-Hansen Selskapet» sammen med mange etterkommere i slekten Malling-Hansen, og det skjer stadig vekk at nye, spennende funn dukker opp. I 2022, fant min nærmeste medarbeider, Jørgen Malling Christensen dette barneportrettet av Johanne hos en avdød slektning. Bildet er retusjert og forbedret ved hjelp av moderne billedteknologi. Såvidt jeg har oversikt over, har vi nå i alt 12 ulike bilder av Johanne Agerskov.

Like vakker som alltid - den unge Johanne Agerskov, på et utsnitt av gruppefotografiet fra forrige side. Med vakre trekk og sitt sedvanlige underfundige uttrykk, omtrent som en Mona Lisa fra moderne tid.

Her er den lille familien Agerskov ute og spaserer med sin datter, Inger tidlig på 1900-tallet. Hverken Michael eller Johanne visste ennå noe om den usedvanlige oppgaven de skulle komme til å påta seg få år sendere, oppgaven som for alltid ville prege deres liv. Fotografen er sannsynligvis Michaels svoger, Karl Lindahl som sammen med sin kone Anna samt Johannes søster, Juliane og hennes mann Maximilian Danckert dannet de to andre parene som regelmessig deltog i seansene der Vandre mot Lyset! ble diktert til Johanne.

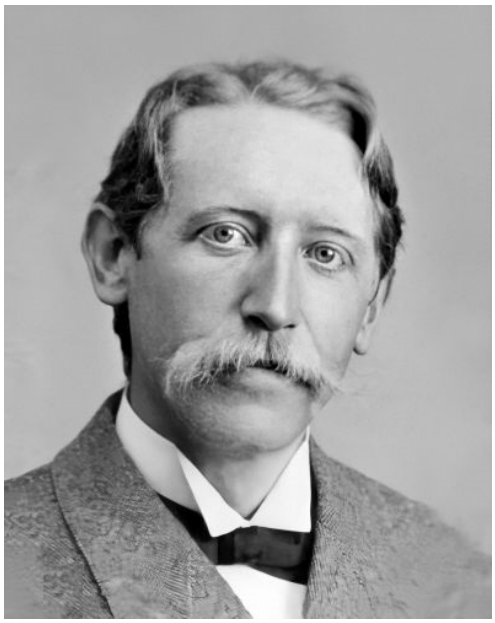

Inger Agerskov hadde også dette virkelig flotte portrettet av sin far, Michael Agerskov i et av albumene sine.

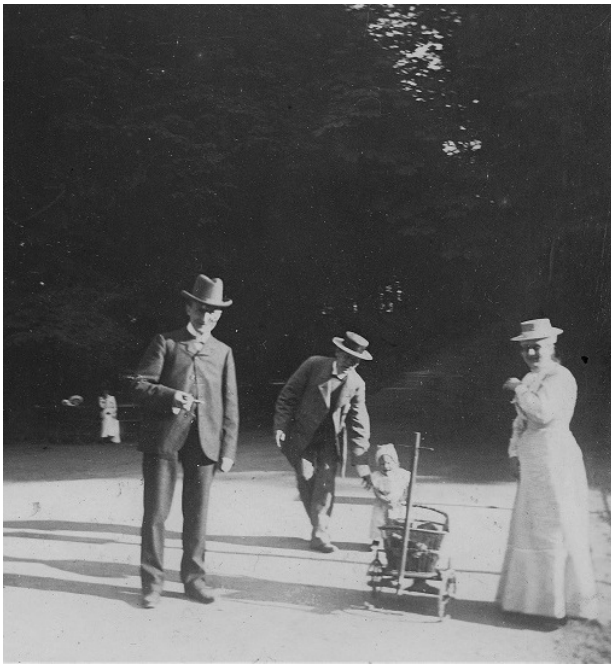

I alt tre fotografier fant jeg i Inger Agerskovs album fra spaserturen i Frederiksberg have sammen med onkel Carl og (sannsynligvis) tante Anna, som etter all sannsynligvis har tatt dette bildet. Inger var født i 1900, og kan kanskje være ca ett år på dette bildet?

Bildene fra Frederiksberg er sannsynligvis fra ca år 1901, og på denne tiden var det lite som skilte familien Agerskov fra enhver annen familie fra det København'ske borgerskapet. Michael hadde en trygg stilling som lærer ved Marie Kruses pikeskole og Johanne var hjemmeværende hustru som tok seg av Inger. Men snart skulle dette endre seg og intet bli som før.

Til venstre: Gruppefotografi funnet inne i en av Inger Agerskovs bøker. Johanne Agerskov kan kanskje være ca 70 år? Da er i såfall årstallet 1943. Til høyre: Et forstørret og retusjert utsnitt av gruppebildet viser tydelig at det er Johanne Agerskovs ansikt. En sammenligning med hennes portrett fra 1922 viser tydelige felles trekk: Nesen, munnen, ansiktsformen og halsen.

Vandre mot Lysets Jesus fra Nazareth.

Hvem var egentlig Jesus fra Nazareth? Et meget relevant spørsmål, med tanke på at denne mannen som levde for nesten 2000 år siden, har satt sitt preg på menneskeheten på en måte som ingen annen hverken før eller etter ham. Dessverre har vi hittil ikke hatt særlig mange troverdige kilder som forteller om Jesus, og evangeliene er dessverre ikke særlig pålitelige. De ble skrevet ned minst en mannsalder etter at Jesus døde, og fordi både de som gjenfortalte historiene og skriverne som mangfoldiggjorde dem, gjerne la til litt her og trakk fra litt der etter eget forgodtbefinnende, endret fortellingene seg litt etter litt etter som de "vandret" fra menneske til menneske. Og da kristendommen for alvor begynte å bli en maktfaktor å regne med, ble det nedsatt en redigeringskomité som samlet inn flest mulig av de mange beretningene som sirkulerte blant de kristne menighetene, for å velge ut hvilke som skulle medtas i den offisielle beretningen om Jesus og hans lære. Og beretningene ble omskrevet og omredigert for å tilpasses hverandre, og slik skaptes det som i dag er det nye testamente. Men for nær 100 år siden dukket det opp en helt ny kilde til vår forståelse av Jesus, da det ble utgitt et verk i Danmark som er fremkommet gjennom direkte tankeinspirasjon fra lysets ånder til det danske mediet, Johanne Agerskov. Verket heter Vandre mot Lyset, og her finnes en relativt fyldig beskrivelse både av hvem mennesket Jesus var, og hva som var hans misjon på jorden. I denne artikkelen vil jeg både videreformidle en del av de helt nye opplysningene om Jesus som presenteres i VmL, men også gjøre rede for mine egne vurderinger og tanker omkring Jesu skjebne.

"Jesus var inkarnert blant annet for å lære menneskeheten kjærlighetens budskap, og lære dem å kjenne vår sanne faderskikkelse, Gud – vår ånds skaper. I tillegg var det hans oppgave å be for ham som hadde falt aller dypest av alle, og som var ansvarlig for at det jordiske liv var blitt et liv i nød og lidelse for menneskene; Satan, tidligere en av Guds engler, som falt for mørket og forårsaket at menneskene måtte leve i en mørkets verden i stedet for i lyset."

I Vandre mot Lyset! tegnes et bilde av Jesus, som på viktige punkter strider mot den tradisjonelle kristendommens oppfatning av ham. I følge VmL var Jesus ikke Gud, men fullt og helt et jordisk menneske, unnfanget som et resulatet av samværet mellom hans mor og far. Men i det fysiske legemet til Jesus ble inkarnert ånden til et meget høyt utviklet åndelig vesen - menneskehetens leder; Kristus, som i diskarnert tilværelse - i den åndelige verden, som for diskarnerte vesener er likeså reell som den jordiske er for oss, også er et selvstendig individ og ikke en del av en guddommelig treenighet sammen med Gud og den hellige ånd. Vi får også vite at Jesu død på korset på ingen måte var et soningsoffer i den nye pakte mellom menneskene og Gud, som frelser menneskeheten og gir dem del i det evige liv, men et resultat av at Jesu motstandere, den skriflærde makteliten, ofret hans liv for å redde seg selv unna okkupasjonsmaktens vrede.

Hvor blir det da av hans frelsergjerning - blir det intet igjen av frelseren Jesus? Jo, så absolutt – Jesus var inkarnert blant annet for å lære menneskeheten kjærlighetens budskap, og å lære dem å kjenne vår sanne faderskikkelse, Gud – vår ånds skaper. I tillegg var det hans oppgave å be for ham som hadde falt aller dypest av alle, og som var ansvarlig for at det jordiske liv var blitt et liv i nød og lidelse for menneskene; Satan, tidligere en av Guds engler, som falt for mørket og forårsaket at menneskene måtte leve i en mørkets verden i stedet for i lyset. Nå lyktes det ikke Kristus å be for Satan i hans inkarnasjon som Jesus, men VmL forteller oss at Kristus uten stans søkte å vinne den onde tilbake til lyset, og at det endelig lyktes ham å utføre denne frelsergjerningen for menneskeheten i 1912, da to mennesker i Danmark; Johanne og Michael Agerskov, etter Kristi ønske, ba en kjærlig bønn for Satan, som dermed var vunnet tilbake til Lyset. På denne måten ble Kristus menneskehetens sanne frelser i aller dypeste forstand, idet mørket nå står uten en leder, og det kun er et tidsspørsmål før det jordiske liv helt vil endre karakter, og fred og velstand vil bli en realitet for hele menneskeheten.

I VmL får vi kjennskap til hovedtrekkene i Jesu liv, og på mange måter stemmer mye overens med det vi kjenner til fra Bibelen. Jesus, som i himmelriket er menneskehetens leder, ble født inn i en ganske vanlig jødisk familie, som sønn av Maria og snekkeren Josef. Men allerede fra barnsben av ble det klart at han ikke hadde noen interesse for farens yrke, for Jesus var tydeligvis en tenker og en sannhetssøker, som heller ville lese i de overleverte skriftene i synagogen både i hans hjemtrakter og ellers hvor han ferdes, for Jesus vandret mye omkring i sine unge dager. Men i synagogene talte de skriftlærde om en vredens og hevnens Gud, som på ingen måte var rettferdig, og denne Gud må det ha vært særdeles vanskelig for den unge Jesus å identifisere seg med, for vi vet at Jesus i sitt indre hadde bevart et tydelig bilde av den kjærlige og tålmodige far – vår ånds skaper. Og da den unge Jesus selv søkte i de gamle skriftene, fant han, i tillegg til den hevngjerrige og stridbare Jahve, også glimtvise spor av den kjærlige far han selv kunne erindre i sitt indre, og han forsto at det var det som var den sanne Gud.

Vi får også vite fra VmL hvordan Gud på et tidspunkt i den unge Jesu liv vakte den forhåpningen i hans sinn at han var den lovede Messias, som han hørte så meget om – kongen av Davids ætt som skulle befri folket fra deres lidelser! Jesus turde først ikke å feste lit til denne forhåpningen, men langsomt må likevel hans tro på seg selv som en religiøs reformator ha vokst frem, for i sitt 23. år sto han frem i synagogen i Nazareth, og ga tydelig uttrykk for sine tanker om de gamle skriftenes to guder, løgnens og sannhetens Gud, og med ett slo han bena under alle de forhåpningene som var blitt stillet til ham av dem som hadde sett med hvilken iver han hadde studert de gamle skriftene, og for mange av de skriftlærde ble han nå en fiende.

Mon tro hva som skjedde i Jesu liv fra hans ungsdomstid og frem til han sto frem i synagogen som en kraftfull og selvstendig tenkende voksen mann? Vi får ikke vite særlig mye i VmL om disse årene, men Jesus begynte altså tidlig å interessere seg for religiøse spørsmål, og VmL forteller at han tidlig dannet seg sine egne meninger, som ofte gikk på tvers av de gjengse oppfatningene. Vi får også vite at hans familie ble skuffet over ham, da han ikke viste noen som helst interesse for farens yrke, som familien gjerne så at han ble opplært i. Om enn Jesus tidlig viste seg som en meget selvstendig og egenrådig ung mann, var han ikke fra fødselen av utstyrt med en sterk vilje og stor myndighet. Da en slik sterk vilje meget lett utvikles til selvrettferdighet, slik som f eks tilfellet var med Paulus, måtte Jesus selv utvikle sin viljestyrke som menneske ved at han seiret over mørket og erindret bønnen for Ardor, og som en følge av denne seieren ville fremstå med den guddommelig myndighet som ville være nødvendig for å vinne folket og de religiøse lederne for sin lære. Sannsynligvis har den unge Jesus vært spesielt utsatt for alle mørkeangrep som innebar å så tvil i hans sinn om hans identitet, og om hans selvverd. Vi må anta at Ardor og hans medhjelpere utsatte Jesus for stadige mørkeangrep for om mulig å få ham til å snuble og feile - for det største lys, angripes av det største mørke, og Ardor visste å sette inn sine stikk der mennesket har sine svake punkter.

Personlig ser jeg for meg den unge Jesus som en menneskevenn, medfølende og kjærlig, men samtidig meget ensom med sin indre tanker, og med en meget sterk følelse av å være annerledes, og å stå alene med sin opplevelse av omgivelsene. Jeg tror en slik ensomhetsfølelse lett kan komme til å prege dem som er født til jorden for å bringe menneskeheten nye tanker, som går på tvers av det som er akseptert som sannheten, og deres opplevelse av å være så alene om sin opplevelse, kan lett føre til stor sjelelig nød i den naturnødvendige prosessen de må gjennom for å komme i samklang med sine indre verdier, i sterk motsetning til hva alle rundt dem til stadighet påstår. Men Jesus hadde tydeligvis en sterk indre drivkraft til å finne sin egen vei, og har sikkert hatt en meget dyptliggende tro på at han hadde en spesiell misjon å utføre, til tross for at han ikke alltid var seg denne bevisst. Til tider har han sikkert følt tvilen på seg selv nage sitt sinn, og følt seg sterkt nedtrykt av all den synd og elendighet han så rundt seg på alle kanter, for hans følsomhet var langt mer velutviklet enn hos hans medmennesker. Det meget fintfølende mennesket Jesus, omgitt av mørke og lidelse på alle kanter, har sikkert ofte følt angsten og frykten for å miste seg selv og bli overmannet av det onde, men ved hjelp av den tillit han utviklet til Gud, og den fred i hjertet som Gud gav ham, fant han den ro og styrke han trengte.

Men fra VmL får vi vite at Jesus fullt ut var et menneske, og led under alle de lavere drifter og begjær som enhver mann gjør, og han hadde også selvfølgelig et medfødt astralt sanseapparat, som f eks kunne eksplodere i raseri over menneskenes uforstand. Men hos Jesus var slike astrale følelsesutbrudd kun av kort varighet, for hans sinn var av en slik åndelig renhet, at mørket ikke kunne dominere ham over lengre tid. Men fra VmL får vi vite at Jesus ikke alltid var av de mest diplomatiske, og kunne være svært folkelig i sine karakteristikker av sine motstandere når han var tilstrekkelig tirret, og han kunne også være meget utfordrende i sine svar til dem som angrep ham. VmL forteller at Ardor fullt ut visste å utnytte Jesu temperament, og ofte sto usett ved hans side og fyrte opp under hans vrede, for å skaffe Jesus fiender på grunn av hans udiplomatiske opptreden. I det hele tatt må jeg tilstå at jeg tror at svært mange ville bli meget overrasket dersom de hadde fått oppleve Jesus på nært hold. Det er tydelig fra VmL at han kunne fremstå i mange situasjoner som svært menneskelig, og ikke som det ydmyke og milde, ”gudelignende” vesen mange forestiller ham som. Det har til alle tider vært svært få som har evnet å gjenkjenne de yngste når de har stått overfor dem, og det

gjelder også i dag i aller høyeste grad. Man glemmer at også de yngste på de aller fleste områder vil fremstå som helt vanlige mennesker, ja på mange av livets områder kan de virke både åndelig umodne og svært menneskelige – men på akkurat de områdene de har lovet Gud å medbringe ny forståelse til menneskeheten, vil deres evner befinne seg mange grader over det gjennomsnittlige menneskes. Men slik var det også med Jesus, og blant dem som møtte ham var det knapt noen som forsto at de sto overfor det kjærligste av alle kjærlige mennesker som noensinne har levd på jorden.

Jesus sto altså ganske alene med sin forståelse av menneskehetens lidelser, og en slik ensomhetsfølelse som Jesus sannsynligvis må ha opplevd, fører ofte til at vedkommende utvikler en dyp følelse av samhørighet med alle som av en eller annen grunn lever et ensomt liv, enten det nå skyldes fattigdom og sykdom, eller at de av andre grunner er utstøtte fra samfunnet. Disse menneskene, som ingen ville ha noe med å gjøre, fant i Jesus sin aller beste venn, og hans medfølelse med de lidende og utstøtte var dyp og ekteført. Jesus lyktes på dette område å komme i meget god samklang med sin samvittighet, Gud selv, som ledet ham gjennom hele inkarnasjonen som Jesus – fra fødsel til død. Og i dette forholdet var han den ypperste gjenspeiling av Guds kjærlighet, som ikke fordømmer noen, selv ikke den som selv er skyld i sine lidelser, men som alltid er rede til å hjelpe alle med å finne en vei videre – ut av synd og elendighet.

Hva Jesus levde av i disse årene, er vanskelig å vite, men han levde neppe på sine foreldre uten selv å skaffe seg inntekter. Kanskje tok han forefallende arbeid der det var mulig? Hva som er sikkert, er at Jesus i disse årene utviklet en meget nøysom livsstil, og hans holdninger kan på sett og vis minne om enkelte av de verdiene som vant frem under ”hippie”-tiden på 1960-tallet. Han var imot at noen skulle samle seg rikdommer på andres bekostning, og mente at det var alles plikt å dele alt det de eide med dem som intet hadde. Sannsynligvis har han kun hatt noen ytterst få personlige eiendeler, kanskje bare en kjortel, et par sandaler, et drikkebeger og en vandrestav, og ellers solidariserte han seg og levde sammen med dem som intet hadde, og delte alt han kunne tjene med dem. Jesus hadde også en nesten instinktiv motvilje mot maktmennesker, og så det overhode ikke som sin oppgave å søke makt for å endre på samfunnsforholdene. Jesus ville lære menneskene om Guds uforbeholdne kjærlighet til hvert enkelt menneske – om hvordan selv den usleste og fattigste er like høyt elsket av den allkjærlige Gud. Og at det overhode ikke var nødvendig å gå omveien om de religiøse lederne for å få kontakt med Gud – Jusu bud var at hvert enkelt menneske kan kontakte Gud direkte gjennom bønn. Dette var helt nye og revolusjonerende tanker for jødene, der all religionsutøvelse var forbeholdt presteskapet, og var underlagt strenge regler med forbud og påbud som måtte etterleves.

Jesus ble altså født som sønn i en helt vanlig jødisk familie, som ikke på noen måte skilte seg ut fra det store flertallet i samfunnet. I VmL får vi vite at Jesu far ofte tok seg arbeid hos velstående romere, som trengte boliger mens de bodde i de okkuperte områdene, og de betalte meget godt. Det er ikke vanskelig å forestille seg at de som valgte å arbeide for okkupasjonsmakten, må ha blitt sett skjevt på fra de andre – og blitt betraktet som en slags forrædere. Denne formen for ”pragmatisme” hos faren, kan sikkert ha vakt den unge Jesus sin avsky, da han nok var en ung mann med meget høye idealer, som avskydde alt som smakte av streben etter rikdom. Det er heller ingenting som tyder på at Jesu familie var religiøse søkere eller fritenkere, men de fremstår i VmL som meget tradisjonstro, og bebreidet ofte Jesus for at han ikke fulgte familiens tro. Ja, da Jesus hang på korset i sin dødsstund, var hans mor overbevist om at Gud hadde forlatt ham, fordi han hadde sviktet forfedrenes tro, for det var

hun som sa de velkjente ordene, som senere har blitt tillagt Jesus om at Gud hadde forlatt ham. Man kan altså ikke se at det finnes overhode noe i Jesu bakgrunn, som kunne støtte ham i den gjerningen han hadde påtatt seg – å lære menneskene om deres sanne forhold til Gud. Han måtte tvert i mot gå på tvers av nær sagt alt det hans familie sto for. Og at en mann med bakgrunn fra folkedypets nød og elendighet, skulle klare å kjempe seg frem til å bli en religiøs lederskikkelse, som skulle vinne de religiøse lederne, som levde i en helt annen verden av rikdom, privilegier og opphøyethet for en helt ny religiøs lære, virker nærmest som en umulig oppgave. Særlig med tanke på at denne nye læren med ett slag ville frata hele den priviligerte eliten den religiøse makt og det monopol på religionsutøvelse som de hadde bygget opp gjennom århundrer. Det var en nærmest gigantisk utfordring Gud hadde stilt Jesus overfor.

Og man kan jo undre seg over hvorfor Gud ikke ga Jesus et noe letter utgangspunkt i den så skjebetunge inkarnasjonen som Jesus, da han skulle forsøke, som menneske, å erindre bønnen for ham som alle menneskene fryktet og hatet, Satan, mørkets fyrste og slave. Hvorfor ble ikke heller Jesus født inn i en meget velstående familie som nøt stor respekt i samfunnet, og hadde innflytelse i de indre sirklene av det religiøse maktapparatet? Hvorfor fikk han ikke heller en bakgrunn som lignet på Josef av Arimatæas, den rike skriftlærde, som før sin inkarnasjon hadde lovet å støtte Jesus? Noen vil kanskje hevde at det kan være vel så vanskelig for en som er født til makt å vinne sine medmennesker for en ny lære, som for en fattig outsider, og det kan det sikkert være mye riktig i. På den annen side, er det jo slik at i lignelsen om Jesus og Josef av Arimatæa i VmL, blir Jesus fremstilt som en liten og svak mann, som har en kjempestor bør å bære, mens Josef blir lignet med en stor sterk mann med en ørliten bør å bære. Av dette er det vanskelig å trekke noen annen konklusjon enn at Gud godt visste at Jesu utgangspunkt var langt, langt vanskeligere enn Josefs, og at det ville ha vært en langt lettere oppgave å løse for Jesus, om han var født inn i en rik, velstående familie som nøt stor respekt hos dem med makt og myndighet. Men slik ble det altså ikke, Jesus fikk hva vi nesten må betegne som det verst tenkelige utgangspunktet for å løse sin andre misjon – å vinne folket og lederne for sin nye kjærlighetslære.

Og kanskje var det helt nødvendig at Jesus gjennom livets harde realiteter skulle utvikle en så dyptfølt empati og kjærlighet til de lidende menneskene, for at han også skulle lykkes i å be for Ardor, for var Ardor vunnet tilbake til lyset, ville mørket stå uten en leder, og gjennom denne første, store seieren over mørket ville Jesus utvikle en viljestyrke og myndighet av en slik guddommelig styrke, at han ville kunne fremføre sitt budskap med den nødvendige overbevisning for å vinne selv de mest ultrakonservative religiøse lederne for sin nye lære. Dette kan absolutt være en del av forklaringen på hvorfor Gud ga Jesus akkurat et slikt utgangspunkt. Men kan det også være flere forklaringer på hvorfor Jesus liv artet seg akkurat slik som det gjorde?

Man kan saktens tenke seg andre måter et menneske kan utvikle empati på, uten å måtte leve blant de fattige, syke og lidende. Fra VmL vet vi også at inkarnasjonen som Jesus ikke var den første Kristus gjennomlevde, han hadde hatt fire tidligere inkarnasjoner som menneske. Og i disse inkarnasjonene hadde han også store oppgaver å løse, uten at det fremgår i VmL at han måtte arbeide seg opp fra folkedypet i noen av dem – det virker tvert imot som han i de fleste av dem har kommet meget lett de fremstående posisjoner som fyrste og religiøs leder.

Og akkurat her er det at man kan begynne å undre seg om det finnes omstendigheter i Kristi tidligere inkarnasjoner som kan forklare hvorfor hans inkarnasjon som Jesus måtte få det utgangspunktet og også fikk den slutten som den fikk, i tillegg til det vi allerede vet, om at

Jesus dessverre ikke lyktes i å be for Ardor i det avgjørende øyeblikket, da han sto på kulminasjonspunktet av sin menneskekjærlighet og medfølelse med de lidende? Eller sagt med andre ord; kan det hende at det finnes forhold også i Kristi tidligere liv, som gjorde at han måtte sone i forhold til gjengjeldelsesloven? Var det simpelthen han selv som hadde beredt veien for sitt liv som Jesus gjennom fortidige handlinger?

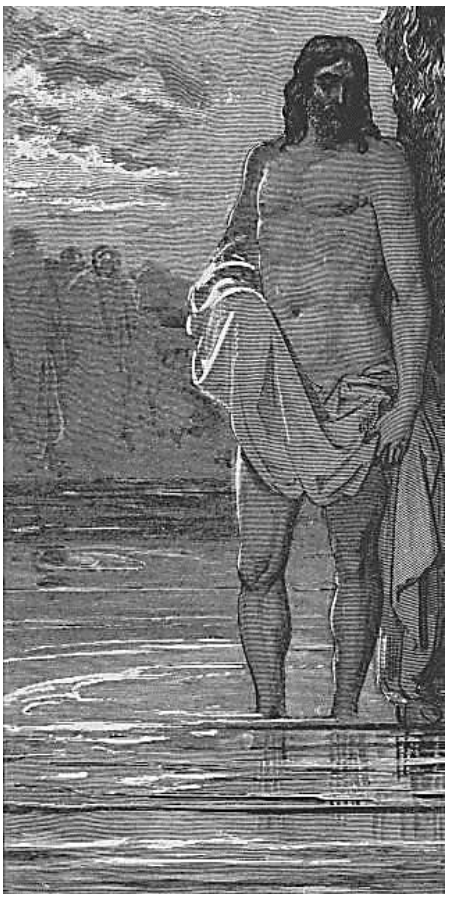

I følge VmL er det helt korrekt som det fortelles i Bibelen at Johannes døperen også var en av Guds utsendinger, med den oppgaven å berede veien for Jesus. Og møtet mellom de to fant virkelig sted - i Jesu 27. år. De ordene som er tillagt Gud, da Jesus sto foran folket som en konge etter at Johannes hadde døpt ham, ble i virkeligheten uttalt av Johannes selv: "Dette er Guds sønn, den elskede! Følg ham, og vær lydig mot ham; for hans ord er sanne!"

Var Jesus underlagt bestemmelser i gjengjeldelsesloven?

Det står i VmL på side 287:

"Thi det maa staa klart for alle: at intet Menneske, hverken aandeligt eller legemligt, lider mere, end hvad det selv har forskyldt i de fortidige Tilværelser".

Kommer denne setningen også til anvendelse på Jesu liv og skjebne, kan det jo forklare mangt og meget om hans liv, og også om hans død. Og dersom man tar ovenstående helt bokstavlig, står det jo i realiteten her at den som selv mister sitt liv, kun kan få denne skjebnen fordi han selv har gjort seg skyld i at noen har mistet sitt liv. Men gjelder dette også de yngste? Og gjelder dette også Jesus? Er det faktisk slik at også Kristus i ett av sine tidligere liv, under påvirkning av mørkets grusomme kraft kan ha gjort seg skyldig i at andre mennesker har lidd? Eller var Jesu lidelser helt og holdent uforskyldt også sett på bakgrunn av hans tidligere inkarnasjoner?

Mange vil sikker bli rystet over at det i det hele tatt går an å tenke en slik tanke, at også Kristus, menneskehetens kjærlige leder, som menneske kan ha gjort seg skyldig i at andre mennesker har lidd. For mange er det jo nettopp Jesus store offer, hans grusomme og uforskyldte lidelser for menneskehetens skyld, som er en stor del av motivasjonen for deres kjærlighet til og beundring for ham. Jeg skjønner at det vil være en meget vanskelig tanke å akseptere for dem, at Jesu lidelse kanskje til en viss grad var selvforskyldt gjennom tidligere synder. På samme måte som det for mange er en helt utenkelig tanke at Johanne Agerskov noensinne kan ha blitt lurt av de eldste da hun utga Bispebrevet, vil det sikkert også være en totalt utenkelig, ja nærmest blasfemisk tanke for mange at man antyder at Kristus kan ha begått synder i tidligere inkarnasjoner, som kan forklare hvorfor han led så meget i sitt liv som Jesus fra Nazareth. Og noen vil sikkert også spørre om det nå kan være nødvendig å også rive Kristus ned fra den tronen vi har satt ham på, som et slags "gudevesen" nesten på lik linje med Gud. Skal ikke en gang *han* få være i fred for menneskenes nysgjerrighet? Jeg har tidligere erklært at mitt motto i alle livets sammenhenger er, at det ikke må finnes noe som helst som jeg ikke er villig til å se i øynene. Det er lysets forskningsmetode – å ikke skjule noe, men undersøke alle deler av virkeligheten med en fullstendig fordomsfri innstilling. Man kan sagtens holde tilbake informasjon for en periode, fordi menneskene ikke har nådd et modningsnivå som gjør at de kan ha interesse av opplysningene – men det vitebegjærlige mennesket vil selvfølgelig ikke stanse seg selv før han/hun er i stand til å forstå alt det som hans tanke kan rumme – uansett omgivelsenes eventuelle fordømmelse.

Jesus led altså mye, og han endte sitt liv på korset, henrettet av menneskene som takk for sin selvoppofrende kjærlighet til menneskeheten. La oss nå se litt på Kristi fire første inkarnasjoner som menneske, for å se om vi kan finne noen spor som kan lede oss til å forstå mer av Kristi liv som Jesus fra Nazareth, eller om antydningen om at han tidligere kan ha forsyndet seg bare er rene spekulasjoner uten rot i virkeligheten.

Kristi to første inkarnasjoner fant sted på et for historien ukjent kulturrike, som lå i Stillehavet, og en gang i tiden var landfast med det nordlige Syd-Amerika. Ca år 30.000 f. Kr. gikk landet til grunne på grunn av vulkanske utbrudd og senkninger av havbunnen. Bare noen øygrupper i Polynesia vitner ennå om kulturrikets beliggenhet. Om Kristi inkarnasjoner her står det i VmL:

"Her i Stillehavslandet havde den ældste af de Yngste sine to første Inkarnationer. I den første var han Høvding for eller Leder af Landets største og ypperste Stamme, som dog paa dette Tidspunkt endnu stod paa et temmelig lavt Kulturtrin, hvorfor hans Gerning blandt Folket ikke fik nogen varig Betydning.
I den anden Inkarnation, et Par Tusind Aar før Landets Ødelæggelse, havde han en Stilling og en Opgave, der nærmest svarer til den ypperstepræstelige. Ved sin myndige, men dog milde Fremtræden naaede han at kalde Troen paa en kærlig Guddom til Live hos sine Stammefrænder."

Kristi tredje inkarnasjon fant sted i et senere kulturrike, det såkalte Atlantis, som gikk til grunne i år 12000 f. Kr. Vi får vite at flerguderiet var fremherskende i dette riket, men at det

ikke utførtes menneskeofringer. Dyreofringer var derimot vanlige. Om Kristi inkarnasjon her får vi vite:

"Paa dette Øland havde den ældste af de Yngste sin tredie Inkarnation som Fyrste og Ypperstepræst.
Han var i høj Grad elsket af Folket for sin milde og humane Regering, gav flere Love saavel i religiøs som i etisk Retning; hans Forsøg paa at afskaffe Flerguderiet lykkedes ikke. Hans Inkarnation her paa Øen satte ikke ret mange Spor i Befolkningens Kultur, da han døde samme Aar, som Øen forsvandt i Havet. Mindet om ham levede hos dem, der ved Flugt slap bort fra Ødelæggelsen, og blev bevaret gennem mange Generationer. Han blev betragtet som et guddommeligt Sendebud."

Igjen var altså Kristus inkarnert som fyrste og yppersteprest, og hans oppgave i denne inkarnasjonen var å avskaffe flerguderiet. Det kan virke som befolkningen på Atlantis sto på omtrent samme religiøse modenhetsnivå som på stillehavsriket, for Kristi misjon var nogenlunde sammenfallende med den han hadde hatt nesten 20 000 år tidligere – på stillehavsøya skulle han fremkalle bildet av den milde og kjærlige Gud, på Atlantis skulle han avskaffe flerguderiet, og fremkalle troen på at det finnes kun en Gud. At menneskeheten ikke hadde nådd noe videre i sin oppfatning av Gud, men nesten må sies å ha gått noe tilbake, må forklares med at de eldste stadig vekk gjorde alt de kunne for å trekke menneskene ned i mørket, og overalt hvor de yngste lyktes i å bringe lysere tilstander på jorden, sto de eldste parat til å trekke alt ned i mørke og synd igjen, og særlig var det deres mål å forhindre at det skulle lykkes de yngste å gi menneskene forståelsen av den allkjærlige Gud, som alle mennesker kan kontakte direkte gjennom bønnen. Om hele menneskeheten fattet tillit til en slik Gudsoppfattelse, ville det bety at slutten på de eldstes makt over menneskene var nær.

Men der Kristus lyktes i sitt oppdrag på jorden i sine to første inkarnasjoner, mislyktes han altså i sin tredje inkarnasjon i å løse den oppgaven han hadde påtatt seg.

Om Kristi fjerde inkarnasjon, får vi vite dette i VmL:

"Omtrent 18 Hundrede Aar førend den ældste af de Yngste inkarneredes som Jesus af Nazareth, havde han sin fjerde Inkarnation som Præst i det nordlige Forindien.

I denne Menneskeliggørelse blev han den egentlige Grundlægger af Brahmalæren, ganske vist ikke i den Skikkelse, hvori den nu er kendt.
Kun meget lidt af hans oprindelige Lære lever i de gamle Sagn og Sange. I det Skrift, der kaldes "Manus Lovbog", findes endnu nogle enkelte Rester af hans etiske Læresætninger, men alle meget forvanskede."

Nå kjenner jeg ikke så meget til hinduismen, men så vidt jeg har forstått er Brahmalæren et av fundamentene i religionen. Det betyr altså at Kristus har vært med på å legge grunnlaget for hinduismen, den religionen som de fleste av den over en milliard store indiske befolkningen slutter seg til – selv om læren for lengst har forlatt det utgangspunktet Kristus bidro til.

Om man ser etter fellestrekk i disse fire første inkarnasjonene til Kristus, ser det ut til at han gjennomgående hadde viktige lederposisjoner, som f eks høvding, fyrste og yppersteprest. Her skiller den siste inkarnasjonen som Jesus seg helt klart fra de foregående, selv om vi ikke kan si med 100% sikkerhet om Kristus de gangene han var fyrste, var født til herskerverdigheten, eller om han oppnådde den på annen måte, men på Atlantis f. eks. gikk troneretten i arv. Med tanke på at disse samfunnene som Kristus var fyrste i var temmelig primitive og krigerske, må vi nok anta med ganske stor sikkerhet at også Kristus, selv om han utmerket seg ved sitt milde og rettferdige lederskap, både var involvert i krigføring og i avstraffing ved dødsdom for alvorlige lovbrudd. I mine øyne burde dette ikke være kontroversielt i det hele tatt. Vel er Kristus i diskarnert tilstand menneskehetens leder, og hans kjærlighet og barmhjertighet er uovertruffen, men selv han ville ikke ha makt til ved ett slag å omgjøre hele samfunnsordenen når han inkarnerte som høvding i relativt primitive folkeslag. Han kunne nok over tid reformere samfunnet i mer human retning, og det gjorde han også tydeligvis. Så i disse første inkarnasjonene må vi nok med stor sikkerhet anta at Kristus gjennom sine handlinger som høvding og leder måtte komme inn under gjengjeldelsesloven, og ville måtte sone karma i senere inkarnasjoner.

Vi kan nok ganske uten videre gå ut fra at samtlige av de yngste som inkarnerte som lederskikkelser i de relativt primitive samfunnene opp gjennom historien, har menneskeliv på samvittigheten både fra krigføring og gjennom avstraffelser. Men nå er det jo slik med de yngste, at deres bidrag i menneskehetens tjeneste er så enorme, at det i de fleste tilfeller, og i særdeleshet i Kristi tilfelle, langt overgår det de har gjort seg skyldig i av lovbrudd. Men det fører selvfølgelig ikke til at de står over gjengjeldelsesloven, for det gjør ingen av Guds skapninger som inkarneres på jorden. Vi må nok med stor sikkerhet anta at det også finnes et regnskap for hver enkelt av de yngste, og også for Jesus, der det vil finnes lovbrudd å sone, men det på den andre siden vil finnes geniale bidrag som har bragt menneskeheten fremover, og dette kommer så til fratrekk i ”karma-regnskapet”. Og i tilfelle av at en av de yngste ville ha lyktes i et jordeliv å be for Ardor, kan man bare forestille seg, at en slik kjærlighetsgjerning med ett slag ville utligne store mengder negativ karma for vedkommende. På samme måten som barmhjertighetshandlinger som redder liv også vil utligne for fortidige synder – f eks ved å oppfinne en livreddende medisin, redde mennesker fra dødelige ulykker osv.

Men det er ikke all karma som kan sones ved barmhjertighetshandlinger – noen ganger kreves det liv for liv. I SOS I, spørsmål 16 står følgende:

”Een Lovbestemmelse under Gengældelsesloven kommer ingen uden om, hvad enten Synderens aandelige Jeg er en Menneskeaand, en af de Yngste eller en af de Ældste. - Dog anvendes den ikke overfor de ganske unge Menneskeaander, førend disse, paa dette Punkt, er i Stand til at reagere overfor deres Samvittighed. - Den Paragraf, som her hentydes til, er Bestemmelsen om: at enhver, der ihjelslaar et Medmenneske eller som paa en eller anden Maade er skyldig i sine Medmenneskers Død, i kommende Inkarnationer maa frelse lige saa mange Mennesker fra en brat Død, som vedkommende har dræbt eller sendt i Døden. (Se "Vandrer mod Lyset" pag. 104, Afsnit 3.)

Men der er dog en Forskel i Udøvelsen af denne Lovbestemmelse. Thi det Menneske, som, efter udøvet Forbrydelse, i Jordelivet modtager og lider den Straf, der paadømmes efter de jordiske Samfunds Love, har intet mere at sone. Men da Guds Lov kræver, at enhver, der har dræbt et Medmenneske, i en kommende Inkarnation maa frelse et Menneske fra Døden, vil

den, som, efter jordiske Love, har sonet sin Forbrydelse, udføre denne Lovbestemmelse som en Kærlighedsgerning. Han (hun) vil derfor altid, i Kraft af Guds Beskyttelse, selv komme frelst og uden Mén fra sit farefulde Hverv. Hvorimod det Menneske, der har unddraget sig den jordiske Retfærdigheds Straf, ikke modtager nogen Beskyttelse, hverken af Skytsaanden eller af Gud, under Forsøget paa at frelse et Medmenneskes Liv, hvorfor vedkommende aldrig selv kommer godt fra denne Handling - Døden, Lemlæstelse, langvarig Sygdom, Forbrændinger el. lign. bliver da Følgen. Med andre Ord, han maa med sit Liv eller med legemlige Lidelser sone sin fortidige Forbrydelse. Guds Gengældelseslov kan saaledes i visse Tilfælde kræve Liv for Liv - de jordiske Domstole har derimod ingen Ret dertil. - (Se "Vandrer mod Lyset", Kristi Tale pag. 114, Afsnit 2.)"

Man merker seg her at det finnes situasjoner, der Guds gjengjeldelseslov kommer til anvendelse i sin aller strengeste form, og den som har tatt liv og ikke blitt straffet av samfunnet for sin forsyndelse, blir pålagt i en senere inkarnasjon å redde et menneske fra døden, uten å ha den beskyttelsen fra skytsånden eller Gud, som de vanligvis vil ha, og handlingen vil da oftest føre til lemlestelse eller død for vedkommende. Men merk hva som også står: Jordiske domstoler har ingen rett til å ilegge dødsstraff. Og jeg vil også understreke, at det *selvfølgelig ikke* er Gud som påfører lidelsen eller døden til den som må klare seg uten Guds beskyttelse, det er omstendighetene som er skyld i at vedkommende eventuelt mister livet. Gud og skytsånden unnlater å gripe inn for å redde vedkommende, fordi han/hun selv har tatt liv i en tidligere inkarnasjon.

Jeg må tilstå at tankene meget lett går til Jesus når man leser om denne bestemmelsen i gjengjeldelsesloven. For når vi vet at det *ikke* var Guds ønske at Jesus skulle dø for å frelse menneskeheten, hvorfor grep så ikke Gud inn for å redde Jesus liv? Man kan forestille seg mange måter Gud kunne ha reddet Jesus på - hendelser som kunne ha funnet sted, som kunne ha ført til at rådet i Jerusalem likevel ikke valgte å pågripe Jesus, eller at Pontius Pilatus på tross av redselen for selv å svekke sin posisjon, likevel løslot Jesus uten å straffe ham – for Gud mangler aldri midler til å oppnå det han ønsker. Men Gud valgte å la tingene utvikle seg slik de gjorde, og Jesus kom heller ikke på tanken om å be om hjelp for å unngå døden. Hvorfor ikke, egentlig? Kan det være at det hadde med gjengjeldelsesloven å gjøre? Hadde Jesus noe å sone, som gjorde at han manglet Guds beskyttelse?

Nøkkelen til forståelsen av Jesu død – inkarnasjonen på Atlantis.

Om vi ikke visste noe mer om Kristi fire første inkarnasjoner enn det jeg har gjengitt ovenfor, ville det være nærmest umulig å gjøre seg opp noen mening om i hvilken av Kristi fire første inkarnasjoner de hendelsene fant sted som eventuelt bragte ham inn under gjengjeldelsesloven på en slik måte at han manglet Guds beskyttelse mot å bli drept i inkarnasjonen som Jesus. Men faktisk så vet vi ganske mye mer om en av Kristi tidligere inkarnasjoner enn det som står i VmL – nemlig den på Atlantis. I ca 1930 fremkom nemlig en inkarnasjonsberetning fra Atlantis, der den ånden som var yppersteprest på Atlantis ca 100 år før øya sank i havet, forteller om en religiøs seremoni som fant sted hvert syvende år i det praktfulle tempelet i hovedriket på øya. Seremonien skulle illudere at solguden for en kort stund tok bolig i en ung

gutts legeme, og denne skulle i et rituelt samvær med en ung kvinne, avle en sønn som ville bli den neste herskeren i et av rikene på øya. Etter samværet forlot solguden igjen jorden, men det kun ypperstepresten og hans medhjelper visste, var at den unge mannen som spilte solkongens rolle, ble bedøvet og surret sammen med lærreimer, for å lide drukningsdøden, i det han ble senket ned i den kummen, der han tidligere i seremonien hadde blitt vasket ren av havvannet, som ble ledet i en kanal under tempelet. Det var altså intet annet enn et religiøst motivert mord, og i stedet for at tilskuerne fikk vite sannheten, fikk de servert en løgn om at Atze hadde sett solguden fare opp til himmelen igjen, for derfra å beskytte folket. Dersom kvinnen som solguden hadde vært sammen med ikke var fruktbar, ble også hun drept, for det betydde at solguden hadde avvist henne, og det betydde ulykke for landet. Og om hun fødte et pikebarn, ble det det drept, men den unge kvinnen fikk leve. Dette ble også regnet for meget ugunstig for kommende hendelser, dårlige avlinger osv. Bare dersom en sønn ble født, lovet det godt for de neste årene, og guttebarnet ville som voksen være selvskreven som fyrste ved et av de tre rikene på øya. Om han i tillegg var av kongeætt, ville han bli overkonge og øverste tempeltjener. Atze forteller videre at Gud hadde gitt ham i oppgave å avsløre solseremoniens sanne innhold, og stanse drapene på de unge menneskene, fordi drapene bidro til å holde folket fast i en religiøs forestillingsverden, som hindret deres videre vekst på det religiøse området.

Vi kan nok ganske uten videre gå ut fra at samtlige av de yngste som inkarnerte som lederskikkelser i de relativt primitive samfunnene opp gjennom historien, har menneskeliv på samvittigheten både fra krigføring og gjennom avstraffelser. Men nå er det jo slik med de yngste, at deres bidrag i menneskehetens tjeneste er så enorme, at det i de fleste tilfeller, og i særdeleshet i Kristi tilfelle, langt overgår det de har gjort seg skyldig i av lovbrudd. Men det fører selvfølgelig ikke til at de står over gjengjeldelsesloven, for det gjør ingen av Guds skapninger som inkarneres på jorden."

Hva har så dette med Kristus å gjøre? Jo, det har i høyeste grad med Kristus å gjøre, fordi Atze dessverre mislyktes i sin misjon som var å stanse det løgnaktige skuespillet som solseremonien var, og fra VmL, vet vi at Kristus inkarnerte på Atlantis like etter Atze, og han hadde fått i oppdrag å forsøke å avskaffe flerguderiet på øya. Men først mislyktes Atze i å stanse drapene, og deretter minslyktes Kristus i å avskaffe flerguderiet. Og midt oppe i det hele, begynte Ardor å inkarnere de eldste nettopp på Atlantis, noe som dro store mengder mørke til menneskene der.

Atze var inkarnert ca 100 år før Atlantis' undergang, de eldste begynte å inkarnere ca 50 år før øyas endeligt, og vi vet fra VmL, at Kristus døde samme året som øya ble ødelagt av vulkanske utbrudd. Dersom alt hadde gått etter Guds plan, og Atze hadde lyktes i å avskaffe de religiøse drapene, ville veien ha ligget åpen for at Kristus kunne ha ført øyas befolkning ennå ett skritt videre i å få en mer riktig oppfattelse av de religiøse forhold – han ville kunne lære dem å be til den sanne Gud alene, og øyas befolkning ville ta et stort skritt videre i sin vandring mot lyset.

Men det som møtte Kristus var altså et helt annet scenario: Solseremonien ble etter all sannsynlighet fremdeles arrangert hvert 7. år, og øya var nå blitt de onde og maktsyke inkarnerte eldstes skueplass, og derav veltet store mengder mørke inn over øya. Ikke merkelig at Kristus mislyktes i sin oppgave å avskaffe flerguderiet!

Og så er det store spørsmålet: Fortsatte også solseremonien under Kristi ledelse? Det kan i så fall forklare mangt og meget i hans senere inkarnasjon som Jesus. Det kan være grunnen både til at han i stedet for å bli født inn i en velstående og innflytelsesrik famile, ble født i folkets midte blant de fattige og lidende – og det kan også være grunnen til at han manglet Guds beskyttelse mot å bli korsfestet. For som jeg har vist ovenfor, så lar ikke Gud selv de yngste gå fri av den bestemmelsen i gjengjeldelsesloven som gjør at den som er ansvarlig for et menneskes død, og ikke mottar samfunnets straff for ugjerningen, vil mangle skytsåndens og Guds beskyttelse mot selv å bli drept under en barmhjertighetsgjerning. Selv ikke Kristus ville kunne gå fri av denne bestemmelsen, vil jeg tro.

Men vet vi nøyaktig hva slags posisjon Kristus hadde på Atlantis? Var han overkonge i hovedriket, eller var han bare konge på et av de to mindre rikene - solseremonien fant jo kun sted i hovedrikets tempel. Det er faktisk ikke mulig å avgjøre med 100% sikkerhet i hvilket av rikene Kristus var konge, for i VmL står det at han på Atlantis var *"Fyrste og Ypperstepræst"*. Begrepet fyrste er ikke egentlig en tittel, men en fellesbetegnelse på en suveren hersker, og sier i realiteten ingenting om hvilken tittel Kristus hadde som hersker på Atlantis - ordet betyr egentlig "den første" og det betyr at han kan ha hatt både tittelen konge eller overkonge! På dansk wikipedia står f. eks. følgende definisjon av ordet fyrste:

*"**Fyrste**, eller på tysk Fürst, var oprindelig ikke en titel, men betød blot den første. Samme mening har man i "prins" der kommer af det franske "prince" der igen kommer af latin "princeps" der ligeledes betyder "den første". Principelt er det en betegnelse på en suveræn*

hersker og ingen egentlig titel per se. En fyrste kan derfor betegne alle monarker, uanset hvilken titel de bruger (f.eks. konge, kejser, hertug, fyrste etc.)."

Vi kan med andre ord ikke med utgangspunkt i VmL med sikkerhet si om Kristus var konge i hovedriket eller i et av de andre rikene. Personlig heller jeg dog til å ville vektlegge det som står ovenfor om betydningen av fyrste som "den første", og finner det derfor sannsynliggjort i rimelig grad at Kristus på Atlantis inkarnerte som overkonge. Og i og med at han hadde fått i oppdrag å avskaffe flerguderiet, kan jeg personlig vanskelig tenke meg at han kan ha vært inkarnert som annet enn øverste leder, og tittelen yppersteprest høres definitivt ut til å være tittelen til den øverste presten i riket – altså han som tjenestegjorde i det store soltempelet. Og det som står i VmL, om at ”*Han var i høj Grad elsket af Folket for sin milde og humane Regering, gav flere Love saavel i religiøs som i etisk Retning;…”* også tyder på at han var regent i hovedriket.

Når man kjeder opplysningene i VmL og i Atzes inkarnasjonsberetning sammen, må man vel også kunne si med ganske stor sikkerhet at Kristi jordiske legeme da han inkarnerte som menneske på Atlantis, må ha blitt unnfanget som et resultat av at hans far og mor var deltagere i solseremonien! For det var jo de guttebarna som ble født som et resultat av seremonien som senere ble fyrster, og var gutten av kongeætt, var han selvskreven som overkonge og yppersteprest! Dette betyr videre at de to unge menneskene som Atze beskriver i sin inkarnasjonsberetning, godt kan ha vært Kristi foreldre – og den unge gutten, Airun, som måtte lide døden, tatt av dage av Atze, var i såfall Kristi far. Personlig er jeg heller ikke i tvil om at Ardor hadde planer om selv å regjere som overkonge på Atlantis, og således forsøkte å inkarnere seg i det samme legemet som Kristus var tiltenkt av Gud. Jeg kan vanskelig tenke meg at Ardor ville nøyes med noe mindre enn å være øverste hersker dahan ville menneskeliggjøre seg. Men han lyktes ikke å utslette sine erindringer om det forferdelige livet i helvetessfæren og måtte oppgi sitt forsøk. Man kan bare forestille seg hvilket grusomt helvete på jord livet på Atlantis ville ha vært med den ondeste av de onde, djevelen selv, som øverste hersker og yppersteprest. Men det ble i stedet, etter all sannsynlighet, Kristus som inkarnerte som overkonge, og selv om han i ettertid ble husket som en mild og rettferdig regent, lyktes det ham ikke å avskaffe flerguderiet, og sannsynligvis heller ikke solseremonien, eller han deltok i en eller flere seremonier før han eventuelt klarte å avskaffe den. Da de yngste ofte inkarnerer i samme området i store skarer, må vi nok anta at det også gjaldt i dette siste århundret på Atlantis, og ikke usannsynlig har noen av de andre av disse yngste vært ofre ved solseremonien. Jeg er rimelig sikker på at opp gjennom historien har et stort antall av de yngste gjensidig tatt livet avhverandre som mennesker. Jeg vil også anta at de av de yngste som inkarnerte samtidig med Kristus da han levde på Atlantis, også inkarnerte samtidig med ham i hans liv som Jesus fra Nazareth. Fra Vml vet vi at en mengde av disse også var inkarnert i Danmark da VmL ble utgitt, og personlig er jeg overbevist om at den samme gruppen av de yngste er inkarnert i vår tid. Fremtiden vil vise hva slags standpunkt de denne gangen vil innta til Kristi budskap. Men mørkets makt er forferdelig, selv etter at Ardor har vendt om, og mange vil sannsynligvis også denne gangen feile - dessverre!

Fra VmL vet vi at Ardor fullstendig gikk fra konseptene da han forsto at han alene måtte lide videre i helvetessfæren, og han forbannet Gud, sine søsken, de yngste og menneskene. Dette bragte hatet inn i verden, og disse forbannelsene må ha rammet ikke minst Kristus med stor styrke, og gjort hans misjon å avskaffe flerguderiet nær umulig.

Alt dette setter jo seremonien på Atlantis i et helt nytt lys. Om jeg har rett i mine antagelser, så var det mektige soltempelet også det stedet der Kristus utførte sin gjerning som yppersteprest da han var inkarnert i det forsvunne riket. Men hvorfor er ikke dette medtatt hverken i VmL eller i Atzes inkarnasjonsberetning? Hvorfor fortelles det ikke rett ut i VmL, at også Kristus i sine liv som menneske begikk synder som gjorde at han måtte sone etter gjengjeldelsesloven? Vel, slik er det med flere forhold i VmL; alt er ikke gjort direkte rede for. Men ved å koble sammen ulike opplysninger i verket, kan man komme frem til løsningen på mange vanskelige spørsmål, som ikke er direkte besvart. Mye kan man slutte seg til på denne måten. F eks regnet man jo med fra oversanselig side at den tenksomme leser av seg selv ville forstå at det ikke bare var Josef av Arimatæa fra rådet i Jerusalem som hadde henvendt seg til Jesus, men også flere av de andre rådsmedlemmene. VmL er altså ikke imot at man selv trekker sine slutninger på bakgrunn av de ulike opplysningene som er gitt.

Det er også meget lett å forestille seg, at det ville være meget uklokt å behandle Kristi inkarnasjoner på den måten jeg har gjort i VmL i 1920, da det sannsynligvis helt og holdent ville ha umuliggjort VmLs sjanse til å bli akseptert av den danske kirken – selv om jeg igjen må understreke, at jeg personlig ikke finner det det minste kontroversielt å tenke seg at også Jesu liv formet seg som det gjorde, fordi også han hadde fortidige synder å sone etter gjengjeldelsesloven. Men man må nok regne med at det ville ha vært meget vanskelig for de danske prestene å ta til seg VmL, om det sto skrevet svart på hvitt i verket at Kristus hadde gjort seg skyldig i at mennesker hadde mistet livet i flere av sine tidligere inkarnasjoner. Men etter min mening inneholder VmL mer enn nok av ”indisier” som sannsynliggjør en slik mulighet i meget høy grad. Og da Atzes inkarnasjonsberetning ble utgitt på begynnelsen av 1930-tallet, visste man nok fra oversanselig side at sannsynlighetene for at kirken ville ta til seg VmL var så små, at man uten stor risiko kunne bidra med ennå flere spor for dem som ville ha interesse av å utforske Kristi inkarnasjoner ytterligere. Og i dag, hvor menneskene begynner å nå så langt i sin religiøse modenhet at de ikke lengre trenger å ha ”den syndfrie Jesus” som en slags ”krykke” for å holde troen levende, tror jeg tiden er moden for også å kunne resonnere åpent og fordomsfritt om vår kjærlige broder, Kristus, vår åndelige leder og ypperste representant for Guds uendelige kjærlighet. Uansett hvor høyt jeg elsker ham, kan jeg ikke se at jeg gjør ham noe galt ved å undersøke på helt fritt grunnlag hva han kan ha opplevd de gangene han ble menneskeliggjort og måtte leve som oss i jordens mørkeverden.

Mange brikker faller på plass.

For meg personlig forklarer det jeg mener å ha funnet ut om Kristi inkarnasjon på Atlantis hvorfor han ikke som Jesus ble født blant de rike og velstående. Fordi han etter all sannsynligvis misbrukte sin inkarnasjon som fyrste og yppersteprest på Atlantis, der han var del av det ypperste maktapparatet, til å videreføre en religiøs seremoni som endte med det skjulte drapet på en ung gutt. Derfor kunne ikke Gud gi ham nok en inkarnasjon som

velstående og innflytelsesrik – og Jesus måtte fødes midt blant folket - som en av dem. Dette forklarer også for meg mye av den uviljen Jesus følte mot den rike overklassen, og hvorfor han stilte så altfor strenge krav til dem og krevde at de skulle gi bort all sin rikdom og leve blant de fattige. Jesus husket intet om reinkarnasjon, og lærte intet om det til sine disipler, og hadde tydeligvis ingen erindring av å ha levd før, men likevel vil jeg tro at hans gjerninger og opplevelser fra hans tidligere inkarnasjoner må ha preget hans sinn på en instinktiv måte, uten at han kunne forklare seg opprinnelsen til f. eks. sin uvilje mot de rike. Dette tror jeg også må være grunnen til at Jesus overhode ikke kunne se for seg seg selv i et samarbeid med Josef av Arimatæa, uten at Josef ga bort all sin rikdom og vandret rundt fattig som Jesus.
Man kan også spørre seg selv, hvorfor i all verden Jesus i stedet for å forsøke å redde sitt liv, nærmest oppsøkte døden, for på den måten å bekrefte sannheten av sine ord, som det står i VmL? Og hvorfor sørget ikke Gud for å redde Jesus fra rådet i Jerusalem, da de hadde bestemt seg for å pågripe ham og overlevere ham til romerne for å komme en eventuell beskylding om at de selv sto i ledtog med Jesus og planla et jødisk opprør mot okkupasjonsmakten i forkjøpet? Ville det ikke ha vært klokere om Jesus hadde reddet seg unna den opphetede situasjonen i Jerusalem, der det florerte med rykter om at et opprør mot romerne var i emning? Om rådet ikke klarte å få Jesus arrestert, kunne kanskje utgangen på situasjonen bli en helt annen? Kanskje var i stedet medlemmer av rådet blitt arrestert og henrettet, og Jesus kunne ha overlevd? Jesus sympatiserte sterkt med esseerne, får vi vite i VmL - hvorfor kunne ikke Gud, da han så at situasjonen var i ferd med å tilspisse seg i Jerusalem, lede Jesus vekk for å la ham leve tilbaketrukket for en tid og f. eks slå seg ned i et av esseernes samfunn, som holdt til i mer avsidesliggende deler av landet. Jesus kunne her få en sjanse til å hvile ut sammen med likesinnende mennesker som kunne dra omsorg for ham, slik at han kunne bygge seg opp igjen - til den spente situasjonen som truet hans liv var over. Kanskje kunne han selv skrive ned sine tanker, slik at de kunne bevares for ettertiden, og de yngste kunne ha sluppet å risikere liv og helse i mange tunge inkarnasjoner i de neste 2000 årene? En annen mulighet kunne være at Jesus giftet seg og stiftet familie med kvinnen som sto ham aller nærmest mot slutten av hans liv, Maria Magdalena.

Arkitekt Knud Brønnums modell av det praktfulle soltempelet på Atlantis, der Atze i sin inkarnasjonsberetning forteller om solseremonien, som hvert syvende år ble arrangert til ære for fruktbarhetsguden, og der en ung gutt ble drept i det skjulte. Skal tro om Brønnum noensinne tenkte over om denne seremonien også fortsatte under Kristi ledelse? Faktum er i hvert fall at Kristus ble inkarnert på Atlantis som fyrste og ypperstеprest kun noen år etter at Atze hadde mislyktes i å avsløre seremoniens sanne innhold og avskaffe den.

Vi vet jo fra VmL at Gud på ingen måte har noe ønske om at vi mennesker skal leve alene og heller ikke at vi skal avstå fra fysisk samkvem med det annet kjønn, da seksualdriften anses som en helt naturlig del av det å være menneske, og i følge VmL er det ganske naturstridig å kreve av et menneske at det skal avstå fra sex. Men jeg vil tro at Jesus, som var en mann med meget store krav til seg selv og med særdeles høye etiske idealer, selv følte at det ikke var riktig av ham å "bruke" en kvinne til å tilfredsstille sine egne seksuelle behov, dersom han ikke følte at han ikke fullt ut kunne hengi seg til henne i et forpliktende samliv. Og dette bekreftes i VmL. Men det hadde kanskje i evighetsperspektivet likevel vært bedre om Jesus hadde valgt en slik utgang på sitt liv dersom det hadde vært mulig, heller enn å gi seg selv til døden, for derved å bekrefte at han sto fullt og helt inne for sin lære. Ingen kan vel påstå at det ville være et uttrykk for feighet å forsøke å redde sitt liv i en slik situasjon. Men Jesus var en sliten og oppgitt mann mot slutten av sitt liv, og kanskje var han også motivert ut fra en ubevisst erindring om de unge guttene på Atlantis som mistet sitt liv i tillit til Gud. Led han under en ubevisst dødslengsel - et dypereliggende ønske om å sone for den rollen han selv hadde spilt i den religiøse seremonien på Atlantis? Og var den tragiske avslutningen på hans liv en følge av at han måtte sone under gjengjeldelseslovens strengeste bestemmelser - og manglet Guds beskyttelse mot selv å miste sitt liv? I mine øyne, er det en meget sannsynlig forklaring på hvorfor Jesu sjebne ble som den ble.

For meg er det også en meget sannsynlig forklaring på hvorfor Gud kunne være så sikker på at Jesu liv kunne ende på korset, dersom det ikke lyktes ham å overvinne mørket, for Gud visste at Jesus på grunn av gjengjeldelsesloven ville stå uten beskyttelse da hans liv ble truet. Dette betyr selvsagt ikke at Gud *ønsket* at Jesus skulle dø, og han er således ikke på noen måte ansvarlig for Jesu død, for det var menneskene som drepte ham. Men selv ikke Jesus kunne unngå gjengjeldelsesloven, som rammer stor som liten på en 100% rettferdig måte. Dette forklarer for meg også hvorfor det var så viktig for Gud å gjøre Jesus oppmerksom på, da han trakk mørket vekk fra Ardor så Jesus kunne se ham da Jesus ikke hadde erindret bønnen for ham, at det var menneskene og ikke Gud, som ville gi ham døden på korset.

Men dette betyr selvfølgelig ikke at jeg tror at korsfestelsen var en naturnødvendig konsekvens av Kristi tidligere forsyndelser. Hadde Jesus lykkes i det han hadde satt seg fore – både å be for Ardor, og å vinne folket og lederne for sin nye kjærlighetslære, ville det vært en barmhjerighetsgjerning av så store dimensjoner, at døden selvfølgelig ville ha vært unngått – han ville gjennom sitt bidrag til lysets seier over mørket så å si ha frelst seg selv fra døden! Det lyktes ikke den gangen, dessverre. Men som diskarnert fortsatte Kristus sitt ustoppelige arbeide i lysets tjeneste, og for mindre enn hundre år siden, lyktes det ham å finne mennesker, som på hans ord ba en kjærlig bønn for Ardor, en bønn som vakte til live Ardors erindringer om den tiden som var før fallet, og han valgte å følge Kristus tilbake til Gud og til lyset. Derved mistet mørket sin tjener, og Kristus hadde oppfylt sitt løfte til Gud om å vinne de lysets ånder som var falt for mørket, tilbake til lyset. Veien ligger nå åpen for at lyset kan vinne frem også på selve jorden, og vi ser over hele jordkloden tegn som viser at mørket er ved å tape terreng - men det kan fortsatt ta kortere eller lengre tid – alt ettersom menneskene selv velger lysets eller mørkets vei. Det er opp til oss. Fred og velstand for alle mennesker på jorden kan være nære dersom vi velger å følge Kristus slik han taler til oss i Vandrer mod Lyset!

Oslo 09.09.09
Sverre Avnskog

Peter Kjærulff, Ringbærerens dagbog og VmL!

For tilhengere av Vandre mot Lyset, er den danske bevissthets- og musikkforsker, forfatter og foredragsholder, Peter Kjærulff(PK) nesten ikke til å komme utenom. Han har utgitt i alt fire bøker - "Ringbærerens dagbog" (heretter kalt RD), del 1 og 2, "Drømme og drage sett med klarsyn", og RD er også utkommet i en utvidet engelsk utgave, "The ringbearers diary". Såvidt jeg vet har forfatteren også under utgivelse en ytterlige utvidet dansk utgave. Grunnen til at jeg omtaler PK's forfatterskap her i min bok om VmL, er at VmL så å si danner grunnmuren i hans forfatterskap, og oppå denne grunnmuren har PK bygget sitt helt unike "univers", som av mange oppfattes som en videreutvikling av vår viten fra VmL. Det må dog sies at hans forfatterskap er svært omstridt i VmL-kretser, og noen hevder at det finnes mye i hans bøker som strider direkte mot VmL. Selv kom jeg over RD på et tidspunkt i mitt liv da jeg forsøkte å reise meg igjen etter en meget dyp, personlig krise, og i PK's verk fant jeg mye livsvisdom, klokskap og innsikt, hva jeg vet at også mange andre har funnet! PK's budskap om at "Gud elsker også deg", og "alle har rett til å være på vei" er setninger man godt kan gjenta i sine tanker hver eneste dag, og jeg kan personlig underskrive på at det vil inngi en velsignet fred i ens indre. Men jeg har også etter hvert måttet registrere at det finnes avsnitt i RD, som jeg fullt ut forstår må vekke skepsis hos trofaste VmL-tilhenger. Jeg kan nevne chakra-systemet, som tilsynelatende står i klar motsetning til VmL's enkle forklaring av den "tredelte" hjerne, den fysiske, den astrale og den psykiske – PK's evne, som pyramidebygger i Egypt, til å oppheve tyngdekraften, og hans rolle som bæreren og forløseren av Ardors forbannelser over menneskeheten. Men alt dette skal jeg komme nærmere tilbake til. I denne vurderingen av hans forfatterskap, bygger jeg, foruten på hans bøker, også på offentlige uttalelser fra PK, gitt i ulike diskusjonsfora på internett.

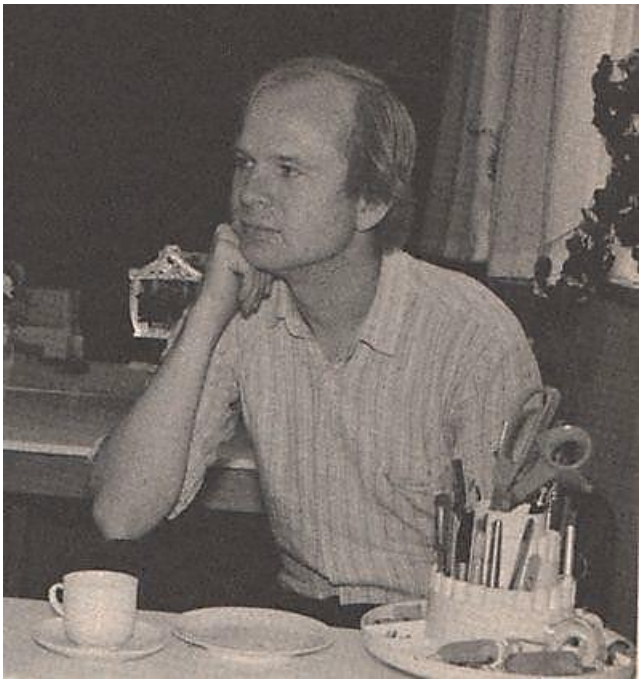

Peter Kjærulff, slik han presenteres i Ringbærerens Dagbog.

Det er en meget fascinerende verden Peter presenterer i sine bøker - og blant sine tilhengere nyter han en enorm respekt. Han mener å ha besjelet noen av verdenshistorienes fremste personligheter, og i følge ham selv er ikke dette noe han tror, men noe han faktisk mener å huske, for Peter er utstyrt med en meget sjelden egenskap, nemlig evnen til "fjernerindring". Hans fortelling starter i det mytiske eventyrriket, Atlantis, der Peter blir en del av historien om den forbannede ring, som siden er blitt skildret i store kunstverk, av både Mozart, Wagner og Tolkien. Peter presenterer også en meget detaljert kartlegning av den menneskelige bevissthet, og forklarer drømmer og myter sett i relasjon til den udødelige menneskelige bevissthet og den 4-dimensjonale verden. Peter er selve bæreren av den forbannede ring, som symboliserer Ardors - djevelens - forbannelser over menneskeheten og kjærligheten, i form av et sett meget splittende idéer, og i hans bøker følger vi ringbæreren gjennom et utall av inkarnasjoner, der Peter har levd på jorden som noen av de mest ekstaordinære personlighetene verden har fostret - blant annet Platon, Homer, farao Ramses II, drømmetyderen Josef, Julius Cæsar, apostelen Simon Peter, Leonardi da Vinci, Wolfgang Amadeus Mozart og Richard Wagner, bare for å nevne noen av dem. I tillegg til sine evner til å "fjernerindre" sine tidligere tilværelser, er Peter også født med "klarsyn" - det vil si han mener han kan "se" med 100% objektivitet, med åndens øyne. Dette gjør at han kan "se" hva som ligger "bak" det fysiske uttrykk, i musikk, i drømmer og i mytespråk - og når Peter lytter til musikk, kan han "se" de bilder og farger musikken inneholder. Ikke som en subjektiv fornemmelse i hans bevissthet, men som reelle farger og bilder som er til stede i musikken.

Men det er altså ikke å ta for hardt i å påstå at Peter er meget omstridt i VmL-kretser. Peter benytter seg av det verdensbildet som er gitt oss i VmL, og plasserer seg selv inn som en av hovedpersonene. Han mener å være en av dem som i VmL beskrives som Guds nærmeste medhjelpere og menneskehetens ledere - de yngste. Og ikke en hvilken som helst av de yngste - men den aller fremste lysforkjemper og en slags menneskehetens forløser. Han lanserer også en rekke teorier og utvider VmLs forklaringer på en måte som mange mener det ikke finnes grunnlag for i VmL. På denne måten opplever mange at han misbruker de sannheter som er gitt oss gjennom VmL, tar patent på en spesiell oppfatning av verket, og gjør seg selv større og viktigere enn det unike budskapet vi har fått fra oversanselig side. Det enkle og entydige verdensbildet som finnes i VmL forvanskes og gjøres om til Peter Kjærulffs personlige anliggende.

På Atlantis begynte de eldste å la seg inkarnere for å slippe unna sitt lidelsesfylte liv i det ødelagte riket, og i følge PK var Ardors plan til slutt å inkarnere seg selv og sin dual som tvillingpar, for å kunne leve sammen i kjærlighet på jorden og nyte den jordiske verdens mange gleder. Men da Ardor, etter å ha inkarnert sin dual i jentefosteret, ville inkarnere seg selv i guttefosteret, oppdaget han at han ikke evnet å fjerne sine erindringer om det grusomme livet i helvetessfæren, slik at hans liv som menneske ville ble en eneste lang lidelse, og derfor måtte han oppgi sitt forehavende. Denne situasjonen ville så Gud benytte seg av, ved å inkarnere en av de yngste som Ardors duals tvillingbror. Ved å vekke hennes kjærlighet til en representant for lyset, så Gud en mulighet for å først vinne *henne* tilbake til lyset, og deretter Ardor. Peter var den av de yngste som påtok seg dette oppdraget i lysets tjeneste, og Gud bandt ham til det tvillingfosteret som Ardor opprinnelig hadde tenkt å inkarnere seg selv i. Men planen lyktes ikke slik Gud hadde håpet. Peter ble viklet inn i en religiøs offerseremoni, som Solgudens representant, og Ardors dual var hans utvalgte kjærlighet og medspliller i seremonien. Hele den ytre rammen om denne fortelling har Peter hentet ut fra VmLs kilder. Seremonien er utførlig beskrevet i en overlevering fra oversanselig side til Johanne Agerskov - gjenfortalt av han som ledet det hele - ypperstepresten selv - Atze. Han visste hele tiden at

seremonien ville ende med at han egenhendig myrdet Airun, som den unge gutten het - og Airun spilte, i sin dype tillit til Atze, sin rolle til det fullkomne, uvitende om hva som ventet ham - og endte sitt liv fast sammenbundet på hender og føtter - i havet, som haimat.

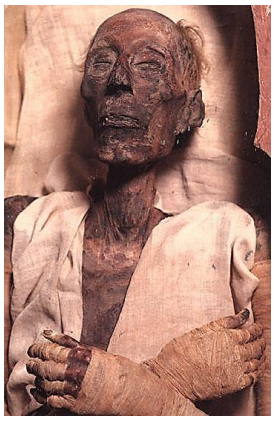
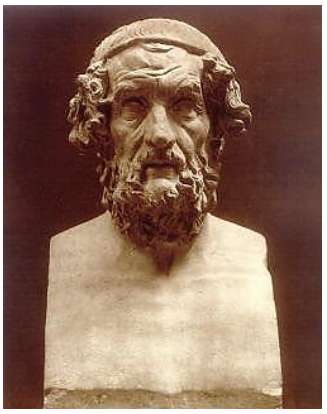

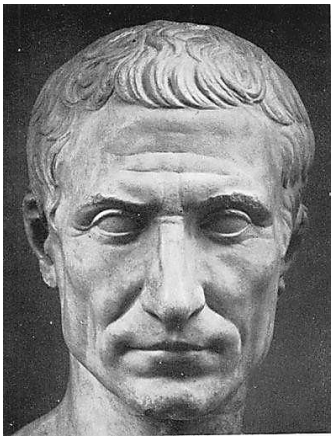

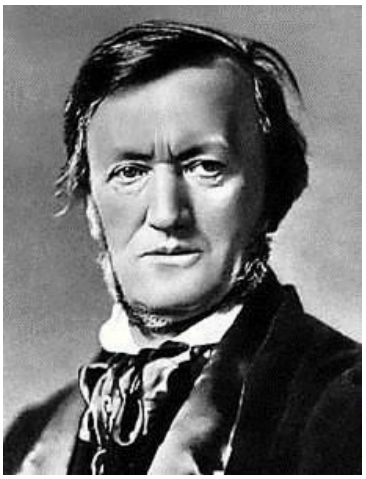

Her er noen av de historiske personene Peter Kjærulff kan "erindre" å ha vært. Fra venstre øverst: farao Amenhemet I, farao Ramses II - far til Moses, den greske forfatteren Homer, filosofen Platon, romersk keiser Julius Cæsar, apostelen Peter, Leonardo da Vinci, William Shakespeare, Richard Wagner og Wolfgang Amadeus Mozart.

Da Ardor fant seg selv værende igjen som den eneste diskarnerte eldste i det ødelagte riket, våknet hatet til alt og alle i hans sinn, og han utslynget noen voldsomme forbannelser mot

Gud, de eldste, de yngste og menneskene. Og for å ramme Airun og sin dual og forhindre dem i å oppleve kjærligheten sammen, smidde han så, i følge Peter, den forbannede ring, forbannelsen som hadde som formål å splitte Airun og Ardors dual fra hverandre, men som hadde som effekt at den rammet Ardor selv, og også hele menneskeheten, da Ardor forbannet selve kjærligheten. Peter ble dermed bæreren av den forbannede ring, og i RD kan vi følge hans kamp gjennom årtusener for å nøste opp i forbannelsen, for gjennom å bringe ringen tilbake til det sted den ble smidd, eller sagt med andre ord, gjennom å gjennomskue ringens natur, og gjøre seg selv sterkere enn den, vil Peter nøytralisere dens kraft og således forløse hele menneskeheten. Og han er også selv overbevist om at han er den som gjennom denne gigantiske kjærlighetsgjerning vil forløse det endelige lysgjennombruddet på jorden. Ved at Peter gjør seg til herre over ringen, vil han bli det første menneske som blir sterkere enn sin astrale gjenpart, der ringens mønster ligger innvevd, og i hans sinn vil lyset bli sterkere enn mørket. Dette vil, i følge Peter, medføre at det samme skjer på jordeplanet, i jordens aura. I samme nå som Peter overvinner det astrale mørket, vil lyset bli sterkere enn mørket på hele jordkloden, og alt liv på jorden vil med ett bli annerledes.

Det kan være verdt et nøyere studium av hva Ardor selv skriver om disse forbannelsene, som han utslynget etter at han befant seg alene igjen som diskarnert:

"Og den stund kom, da den Ældste stod ene.
Ene og uset af Menneskene vandrede han hen over Jorden; ene med sin Angest og Rædsel vandrede han i det ødelagte Rige. I tunge Bølger strømmede Mørket gennem hans Legeme, knugede hans Sind og forvirrede hans Tanker end mere.
Da vaagnede H a d e t i hans Hjerte.
Da hævede han sine Hænder mod Himlene og forbandede sin Gud og Fader, Altets Ophav.
Da rakte han sine Hænder mod Jorden, forbandede sine Skabninger, forbandede sine yngre Brødre og Søstre, forbandede de Brødre og Søstre, der havde forladt ham og ladet ham ene tilbage." VmL s. 23

Det er vanskelig å finne noe i disse ordene som tyder på at disse forbannelsene spesielt skulle være rettet mot enkelte av de yngste, for ikke å si mot *en* enkelt av dem. Slik Ardor skildrer forbannelsene, synes det som om de var av en meget generell karakter og rettet mot absolutt alle av Guds skapninger, både menneskeåndene, de eldste og de yngste. Og med tanke på at VmL er en bok for fremtiden, med fingerpek om hva som skal komme, og om hvor menneskene bør søke videre, så er det meget vanskelig å se ut fra Ardors ord, at en av de yngste skulle være rammet av disse forbannelsene på en spesiell måte, og at han i fremtiden ville komme med en endelig oppklaring av forbannelsens natur, med den virkning at forbannelsen mister sin kraft.

Og som det vil vise seg på flere områder, knytter det seg en rekke problemer til PK's fortelling om Airun. For det første synes jeg at han ville stått seg bedre på å tydeliggjøre i sine bøker, hva som bygger på andre kilder, og hva han selv står som opphavsmann til. Størstedelen av fortellingen om Airun har nemlig PK kopiert fra VmL og tilhørende skrifter. Den ble fortalt i detalj gjennom mediet Johanne Agerskov av den diskarnerte Atze selv, og Leo ga også en utførlig kommentar til beretningen. Stort sett alle detaljene har vært offentlig kjent siden 1930. PK har gjort fortellingen til en episode fra sitt eget liv, og har lagt til en del meget vesentlige elementer i historien, som han selv mener å huske, men som altså ikke finnes dokumentert noe sted i kildene.

I Leos kommentar til inkarnasjonsberetningen, står det at Airun og den unge, navnløse, kvinnen elsket hverandre, men av årsaker, som Leo ikke hadde noen rett til å avsløre, kunne de ikke leve sammen som ektefeller. I PKs versjon er de altså ikke bare søsken, men tvillingsøsken, og deres far har begynt å planlegge et bryllup for søsteren (den eldstes dual). I RD gir PK henne navnet Iria. hun reagerer med stor angst på utsiktene til å bli skilt fra Airun, og det var hennes idé at de skulle melde seg som frivillige til seremonien til ære for solguden, der solguden hvert syvende år forente seg legemlig med jorden, i form av en ung kvinne, for å gi jorden sitt avkom – solgudens sønn. Alle visste at den unge mannen som skulle spille rollen som solguden, ble ”tatt hjem” til solgudens boliger, altså forsvant, og den unge kvinnen sto i fare for å bli drept, det ville hun bli dersom hun ikke ble svanger som et resultat av samværet med solgudens representant. At en kvinne som levde i stor angst for å bli skilt fra sin elskede, skulle velge å delta med ham i en seremoni, der hun på forhånd visste at resultatet ville bli en endelig og total avskjed med ham, har jeg dog vanskelig for å forstå. Dette har ikke, etter min mening, PK klart å sannsynliggjøre i sin bok, og jeg har alltid opplevd dette som en logisk brist i hans fremstilling. På side 46 forteller Airun: " ...at hun bogstavelig klamrede til mig og truede med at kaste sig ud over klipperne og ned i det frådende hav, om vi ikke kunne blive sammen." Og så får hun altså den idé at løsningen må være at de sammen skal delta i en seremoni, der han for alltid blir borte? Tvilsomt!

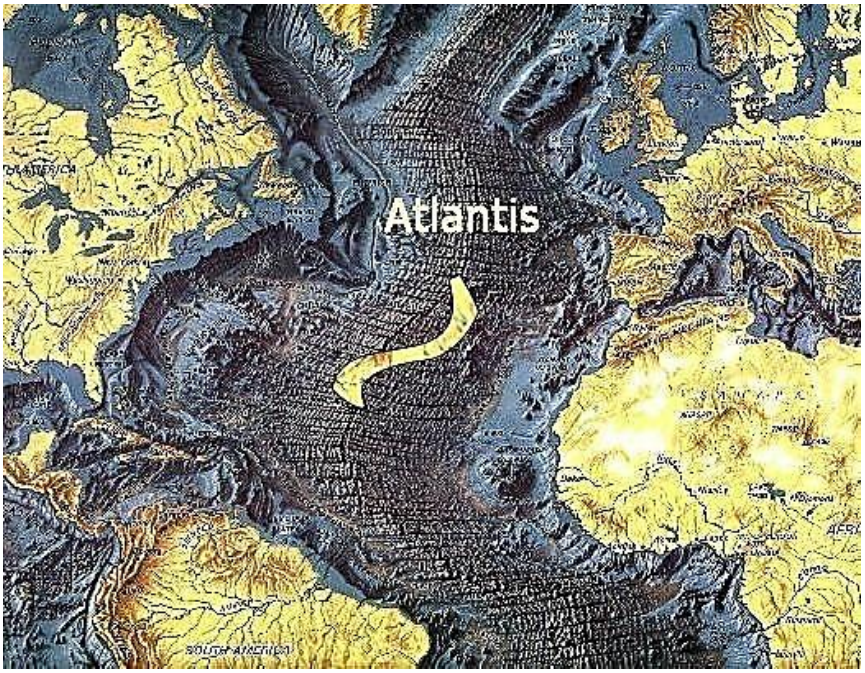

I følge VmL var dette Atlantis' beliggenhet, midt i Atlanterhavet. Hele øya forsvant i havet i år 12000 f. Kr. Design: Jørgen Degn i Vandrer mod Lyset fond og forlag.

I Leo’s kommentarer til Atze’s inkarnasjonsberetning forstår man at den unge kvinnen og mannen hadde resignert overfor de forholdene som skilte dem og hadde akseptert at de aldri kunne få hverandre, men at de gjennom å delta i seremonien i hvert fall ville få *en natt* sammen i elskov og kjærlighet, samtidig som de stilte seg til disposisjon for gudene. Men beskrivelsen av de unges reaksjon og motivasjon for å delta i seremonien i RD er en helt

annen, og mindre troverdig, i mine øyne. PK har også navngitt den andre av de øverste prestene som deltok i drapet på Aurun - og kaller ham i sin historie for Oham

I de fleste kulturer er det ikke akseptert at søsken gifter seg med hverandre – men hvordan man så på dette på Atlantis, vet jeg ikke. Men om Ardor virkelig ville leve med sin dual på Atlantis, ville det ikke være en mye bedre idé å forsøke å inkarnere seg selv som solgudens sønn, med sin dual som mor? Da ville de begge være sikret en høy posisjon i tempelet, og om han inkarnerte sin dual i en fyrsteslekt, ville Ardor selv, som hennes og solgudens sønn, være selvskreven som yppersteprest i solgudens tempel og konge over hele Atlantis! Personlig synes jeg det virker mye mer sannsynlig at Ardor planla å inkarnere seg selv som Atlantis' overkonge, enn i en ganske ubetydelig ung manns legeme, og da det mislyktes, er jeg temmelig sikker på at Gud lot Kristus inkarnere i dette legemet, slik at det var Kristus som ble overkonge og ikke Ardor, slik denne hadde sett for seg. Fra VmL vet vi nemlig at Kristus ble inkarnert på Atlantis i sin tredje inkarnasjon, og at han var fyrste og yppersteprest.

Noe av det jeg finner aller mest problematisk i RD, knytter seg til PKs bruk av kilder, uten å oppgi hverken kilden, eller hvilke opplysninger i kilden han har benytter seg av, og hvilke opplysninger han selv har "erindret" eller diktet opp. Dette forholdet svekker i mine øyne hans troverdighet i vesentlig grad, samtidig som det fratar leseren muligheten til en reell vurdering av sannhetsgehalten i hans "erindringer" fra tidligere tilværelser. Man vet aldri hva PK mener å "huske" og hva han har funnet i allerede eksisterende kilder.

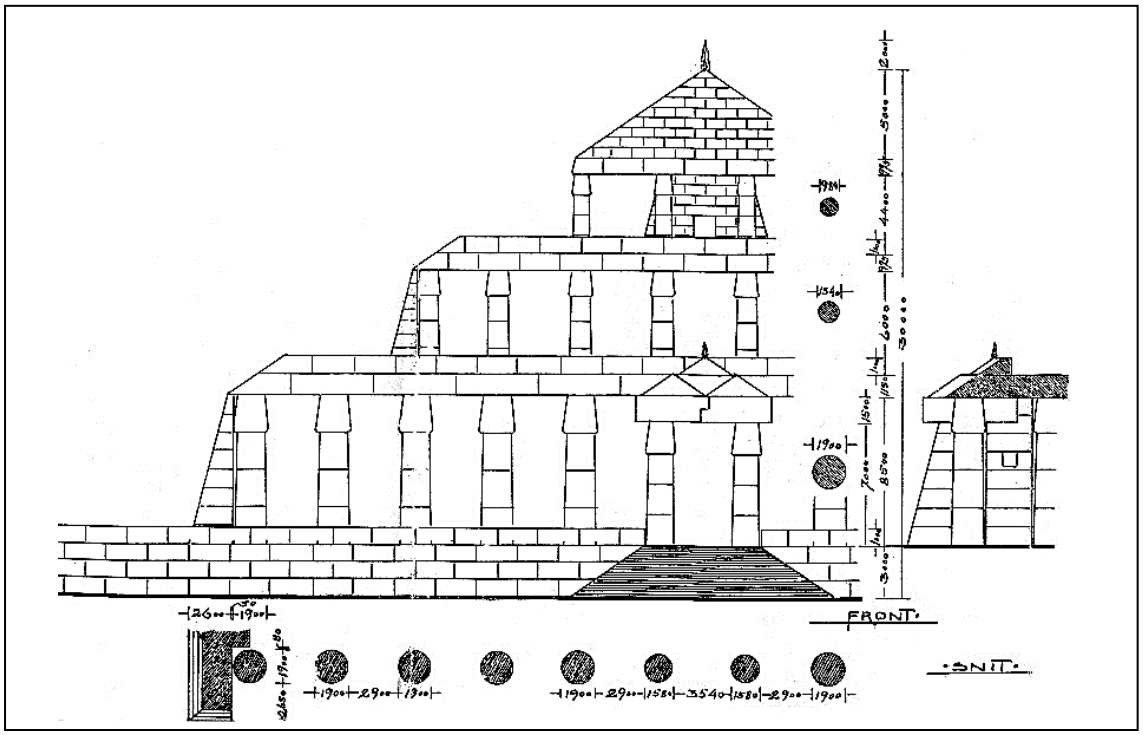

En av arkitekt Knud Brønnums tegninger av tempelet på Atlantis, laget på bakgrunn av nøyaktige opplysninger fra Atze.

I følge den ånden som inkarnerte som Atze, ble han sendt til jorden for å sette en stopper for de rituelle drapene som hvert syvende år ble utført i solgudens navn, fordi denne seremonien sto i veien for en videre religiøs utvikling i retning av å få en riktigere forståelse av Guds

sanne vesen hos menneskene. Atze forteller i sin beretning at han mislyktes i sin misjon, og i RD forteller PK at det er *han* som har fått i oppdrag å oppklare og forløse Ardors forbannelser, til tross for at han kun var et uskyldig offer. Men i følge VmL er det alltid den av de yngste som har *mislykkes* i å utføre sin misjon blant menneskene som må vende tilbake for å oppklare de misforståelser han selv har vært skyld i. Om PK virkelig var en av de involverte i solseremonien på Atlantis, mener jeg derfor at man utfra den logikk som presenteres i VmL, om at den av de yngste som mislykkes i å utføre en planlagt misjon, på et senere tidspunkt må inkarnere på ny for å oppklare de villfarelsene han selv har gjort seg skyld i å være opphavsmannen til, må kunne slutte at det er mye mer sannsynlig at PK er den reinkarnerte Atze, og ikke offeret for Atzes mørkegjerninger, den uskyldige Airun.

For øvrig vil jeg også gjøre oppmerksom på at de årstallene PK opplyser om i forbindelse med offerseremonien på Atlantis også er hentet fra VmL og tilhørende skrifter, uten at han opplyser om det. Tempelet på Atlantis ble bygget ca 600 år før Atlantis forsvant i havet, og Atze tiltrådte som yppersteprest og øverste leder ca 500 år senere (i år 12100 f. Kr.) 50 år senere enn det igjen, skjedde de eldstes første inkarnasjoner. Det er for øvrig verdt å merke seg at Kristus i sin tredje inkarnasjon, levde som øverste prest og fyrste på Atlantis. Og i følge VmL døde han samme år som Atlantis' undergang – i år 12000. Stillingen som yppersteprest ved disse soltemplene var selvskreven for de "solgudens sønner", som ble resultatet av solgudens legemlige samvær med en kvinne av jorden. Det betyr at Kristus med stor sannsynlighet kan ha blitt født som resultatet av en av seremoniene, ja, han kan faktisk meget vel ha vært Airuns sønn, uten at jeg skal påstå å ha noen viten om akkurat det. Men om min antagelse medfører riktighet, ble i så fall hans far også drept av Atze, og ikke usannsynlig fortsatte solseremonien også under Kristi tid som konge, og den karma Kristus pådro seg i denne inkarnasjonen, forklarer også hvorfor Gud kunne være så sikker på at han ville lide døden på korset i sin inkarnasjon som Jesus fra Nazareth, dersom det ikke lyktes ham å utføre den "frelsergjerning" det ville være å be for Ardor. I følge VmL må alle som utfører et drap uten å bli straffet for det i den jordiske verden, i en senere inkarnasjon frelse et menneske fra døden, uten å ha Guds beskyttelse mot selv å bli kvestet eller drept. Ikke en gang de yngste slipper unna denne bestemmelsen i gjengjeldelsesloven.

I følge Leos kommentarer tok det ca 60 år å bygge det mektige soltempelet på Atlantis. Arkitektene som tegnet tempelet var far og sønn, og gjennom arkitekt Knud Brønnum, som interesserte seg i meget høy grad for tempelet, kjenner vi i detalj til hvordan alt var planlagt og gjennomtenkt ned til de aller minste detaljer, og det lå et arkitekt- og ingeniørarbeid av aller ypperste klasse til grunn for byggverket. Stenblokker på opp til 70 tonn ble uthogget i stenbrudd, og fraktet til byggplassen, og løftet på plass ved hjelp av store kraner med tunge kjettinger, og kraften til 5-600 mann. Etter hvert som bygget reiste seg, ble det fylt med jord, slik at stenblokkene ikke trengte å løftes mer enn ca 1 meter over bakkenivå. Tungarbeidet ble utført av "slaver", som levde under meget gode kår, hadde egne boliger og rikelig med mat og gode klær, og de ble ikke drevet hardt, men om en av dem ble sliten, trådte han tilbake og en uthvilt person tok hans plass. Kvinnene deltok også i arbeidet f eks ved å frakte jord til byggeplassen.

Dette bringer meg over til et annet byggverk, som PK hevder å ha vært med på å bygge - Keopspyramiden i Egypt - i en inkarnasjon noen tusen år senere. I følge PK ble 3 menn (Airun, Atze og Oham fra offerseremonien på Atlantis) og deres dualer inkarnart i Egypt med det eneste mål å bygge denne pyramiden, som skulle benyttes i en slags religiøs innvielsesseremoni for de nyutdannede prestene. Nå er det i og for seg ikke så

oppsiktsvekkende at PK hevder at Keopspyramiden ikke ble bygd for å være et gravsted for faraoen, men skulle fungere som en innvielse til prestegjerningen for unge, nyutdannede prester, gjennom en pyramidevandring, helt alene gjennom pyramidens mange ganger og ulike plan.

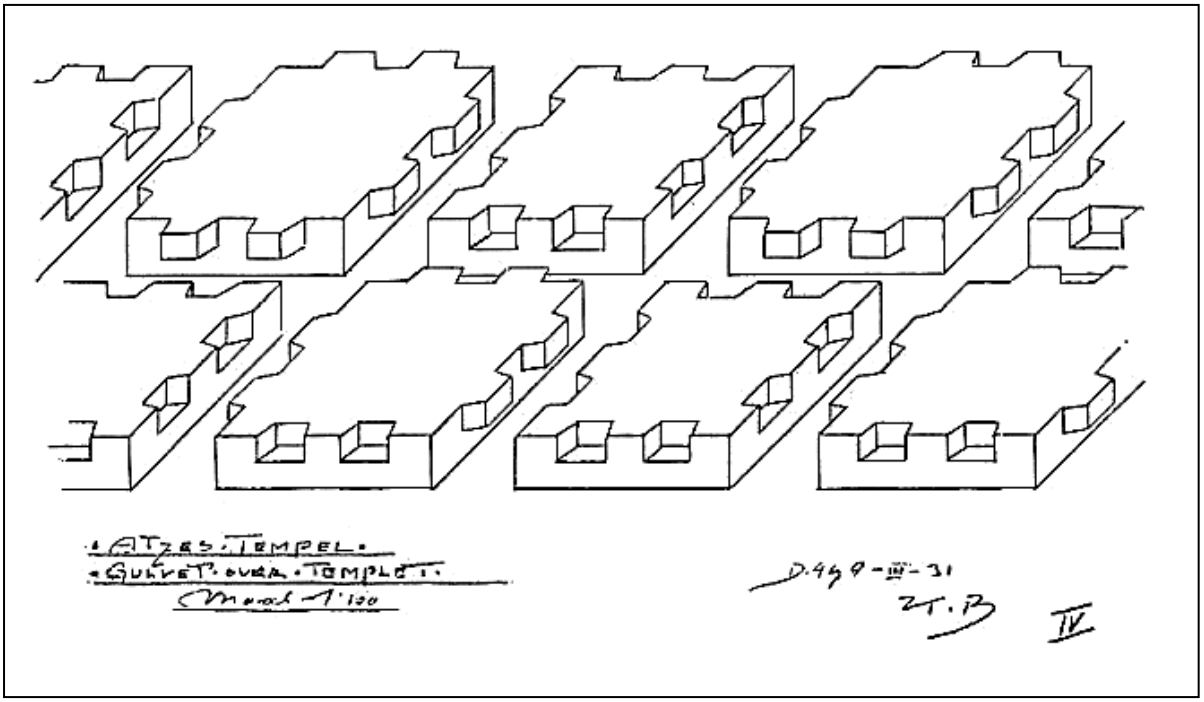

Ytterligere en av Knud Brønnums tegninger av tempelet på Atlantis. Som man ser, var det en forfinet stenhuggerkunst som lå bak de tilhogde stenene i gulvet over tempelhallen. Kun en av stenene måtte kasseres i løpet av arbeidet p. g. a. feil. Hver sten veide opptil 70 tonn, og ble løftet på plass ved hjelp av kraner med tykke kjettinger av kobber, og kraften fra 4-500 mann!

Det som er mer oppsiktsvekkende er den metoden for bygging som ble benyttet av denne pyramiden. I følge PK var nemlig han selv og de andre pyramidebyggerne utstyrt med evnen til å *oppheve* tyngdekraften, slik at de uthugde stenene ble gjort vektløse før de skulle fraktes fra stenbruddet til byggeplassen. Der ble de løftet på plass, og så gjengitt deres virkelige vekt! Dette er i seg selv en så oppsiktsvekkende påstand, at man vanskelig kan tenke seg at denne muligheten kan eksistere uten å være nevnt i VmL, som jo gir en pekepinn om de aller fleste av lysets hemmeligheter. Man må vel heller si at dette strider mot VmL's opplysning om at Gud aldri bryter de fysiske lover, heri inkludert tyngdekraften, og jeg kan således vanskelig tenke meg at han ville utstyre noen av de yngste med evner som bryter med en av de mest fundamentale fysiske lovmessigheter! Om Jesu' eventuelle fysiske oppstandele, står det f. eks i VmL:

"Opstandelsen af Jesu jordiske Legeme strider derfor saavel mod de t e m p o r æ r e fysiske og kemiske Love som mod Lysets e v i g e Lov, der ingen Sinde brydes af Gud. VmL s. 212 (Med de temporære lover, menes her de lover som er opprettet til anvendelse for livet på jordkloden, så lenge den eksisterer)."

I mine øyne er denne opphevelsen av tyngdekraften en form for mystisisme som bryter klart med de enkle kjennsgjerningene og det entydige verdensbildet vi blir presentert for i VmL og det er ikke den eneste form for mystisisme i RD. I følge PK, er byggingen av Keopspyramiden det eneste tilfelle i jordens historie at denne metoden er benyttet. Og hvorfor det - må jo være et betimelig spørsmål! Dersom de yngste kan utstyres med evnen til å oppheve tyngdekraften, hvorfor er ikke flere av jordens gigantiske byggverk fra forhistoriske tider bygget på samme måte? Gjennom inkarnasjonsberetningen til Atze fra Atlantis, vet vi jo i detalj hva man allerede for 12000 år siden var i stand til å utføre ved hjelp av den tids ypperste arkitekt- og ingeniørarbeid, høyt utviklet stenarbeid, menneskekraft, og enkle hjelpemidler i form av kraner, med tykke kjettinger av kobber. Her er det godt dokumentert at man kunne hugge ut stenblokker på opptil 70 tonn, frakte dem fra stenbruddet, og løfte dem på plass i byggverket, uten å oppheve tyngdekraften! I følge Wikipedia var de største stenblokken i Keopspyramiden ikke tyngre enn ca 50 tonn. Det skulle altså ikke være noe problem å trekke eller løfte dem på plass i pyramiden.

Noen forveksler denne opphevingen av tyngdekraften med fysiske levitasjoner, som nevnes i VmL. De eldste var ofte meget fysiske medier, og kunne utføre levitasjoner, altså få gjenstander til å løfte seg fra underlaget og sveve i luften. Men i VmL understrekes det at dette ble utført av mørkets ånder i mørkets tjeneste. Det står dessuten ingenting om at disse gjenstandene blir vektløse. Såvidt jeg har sett i andre kilder, så kan de eldste i kraft av deres vilje danne "løftearmer" av astralt plasmastoff, som anvendes av dem til å løfte gjenstandene. Det eneste tilfelle jeg vet om, der lysets ånder har anvendt lignende metoder, har vært for å lage bankelyder ved bordseanser, der de har meddelt seg til et medium. Men da gjøres heller ikke bordet vektløst, det ene benet løftes kun en kort avstand opp i luften, for å slippes ned igjen slik at det fremkommer en bankelyd. På side 223 står f. eks. følgende om levitasjoner:

"Disse Mennesker(de eldste) er som regel stærkt fysiske Medier, d a s a a g o d t s o m a l f y s i s k M e d i u m i t e t s k r i v e r s i g f r a M ø r k e t. Selvfølgelig benytter Lysets Aander aldrig saadanne Medier til Midlere mellem sig og Menneskene."

og

"Til fysiske Fænomener, der fremkaldes ved Hjælp af Mørket, maa man henregne Levitationer af mediet eller af Séancedeltagerne,..."

Det er i årenes løp lansert ulike teorier om hvordan de store pyramidene ble bygget, og den mest sannsynlige, etter min mening, er den som går ut på at stenblokkene i den nederste delen ble trukket på plass ved hjelp av en rampe, eller som på Atlantis, ved at det ble fylt opp et lag med jord rundt pyramiden etter hvert som man bygget seg oppover. På et visst tidspunkt ville imidlertid denne rampen eller jorvollen bli for bratt, og man fortsatte deretter å bygge videre oppover ved hjelp av en annen teknikk. Man bygget pyramidens øverste del "innenfra", ved at man lot det være en spiral langs ytterkanten inne i pyramiden, som man trakk blokkene opp langs. Inne i pyramiden benyttet man seg også i visse tilfeller av store blokker som motvekt, slik at man med ganske liten kraft kunne heise de største blokkene på plass, fordi en nesten like tung blokk var festet som motvekt i en skråstilt sjakt på motsatt side i pyramiden. Det er funnet rester av andre pyramider som er bygget ved hjelp av en slik innvendige spriralformet gang, der blokkene kunne trekkes på plass, og det er også tatt bilder av Keopspyramiden rett ovenfra med spesialkameraer som påviser de delene av pyramiden som har mindre tetthet enn de øvrige delene. Flere av disse bildene viser ganske tydelig at det finnes en spiralformet gang

inne i pyramiden. PK hevder også at det ganske nær toppen av pyramiden skal være et lukket rom, som prestene og den presteinnviede bare hadde adgang til ved å frigjøre seg fra sitt legeme. Dette rommet vises ikke på noen av de fotografiene som ble tatt med speisialkamera, og sannsynligheten for at det eksisterer, er dermed minimal. Dette er etter min mening ganske entydige beviser for at PKs teori om de vektløse stenene er temmelig spekulativ og høyst usannsynlig.

PK hevder også at dateringen av Keopspyramiden er feil. Han setter, gjennom å anvende sine fjernerindringer, byggeåret til år 10.000 f. Kr. Men det PK ikke nevner, er at han ikke er den første til å hevde dette synspunktet. I følge Wikipedia er det minst tre forfattere som har hevdet dette synspunktet tidligere, og jeg finner det høyst bemerkelsesverdig at ikke PK henviser til deres arbeider, da det dreier seg om meget kjente forfattere, bl. a Erich von Däniken. Hva er sannheten - har han basert seg på andres arbeider, og flettet deres synspunkter inn i sin egen bok, eller har han erindret dette selv, uten noen påvirkning fra historisk forskning forøvrig? Her har etter min mening PK et stort troverdighetsproblem, og det gjelder alle hans inkarnasjonsberetninger. Jeg har ikke muligheten til å gå like nøye inn i alle de historiske detaljene fra hans beretning, til det er de for mange. PK oppgir dog *en* forfatter, som han mener har levet samtidig med ham selv i flere av hans tidligere liv, Joan Grant, som har utgitt flere bøker basert på hva hun mener er erindringer om tidligere liv. Jeg har ikke lest alle hennes bøker, men har lest såpass, at jeg kan fastslå at PK har lånt flittig fra hennes materiale, og også her *uten* å fortelle nøyaktig *hva* i hans fortelling som bygger på Joan Grants erindringer, og hva han selv har husket *før* han leste Joan Grants bøker.

Joan Grant in 1937

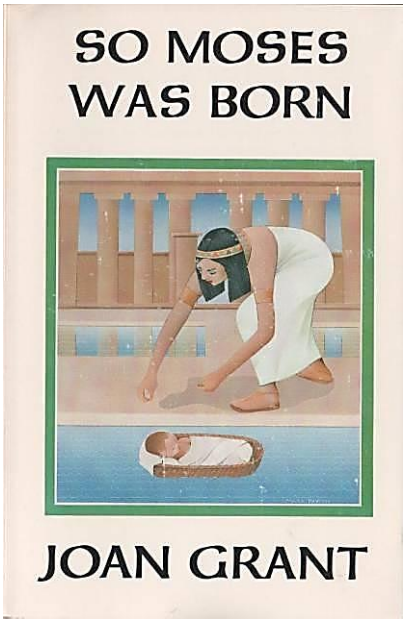

Den engelske forfatterinnen Joan Grant var den som lanserte begrepet "fjernerindring", og hun utga i løpet av sitt liv en rekke fortellinger i romans form, bygget på sine fjernerindringen fra tidligere liv. PK har i sine bøker i meget stor grad bygget på Joan Grants romaner, da han hevder å ha levd samtidig med henne i flere inkarnasjoner. Men PK er ikke særlig nøye med å opplyse om hva han har hentet fra hennes romaner, og hva han mener å erindre selv. Dette er en klar svakhet ved hans fortelling, etter min mening. I følge PK spilte han en meget vesentlig rolle i spillet omkring isrealittenes utreise fra Egypt, da han levde der som Ramses II, Moses far. Såvidt jeg kan bedømme, bygger han hele denne delen av sine bøker på Joan Grants roman "So Moses was born". Burde han ikke opplyse sine lesere om dette?

I følge PK har også pyramider generelt og Keops-pyramiden spesielt en magisk kraft i sitt sentrum, som kan gjøre slitte barberblader skarpe, forlenge holdbarheten til frukt til det mangedobbelte, og den som legger seg inne i en pyramide vil motta en strøm av helbredende energi på grunn av pyramidens form! Og fordi Keopspyramiden er bygget med en meget spesiell enhet som utgangspunkt - en såkalt pyramidetomme = en spesielle avstand i hjernen - og fordi gangene og de ulike plan og retninger er inrettet på en spesiell måte, som forøvrig PK gjør grundig rede for i RD, så fungerer pyramiden bevissthetsmessig som en nøyaktig kopi av den menneskelige bevissthet.

"Ser du - på dette sted mødes pyramidens udstrålinger i et magtfuldt centrum. Pyramidens egenkraft gennemstråler eller løsner ophobninger af angst, vrangforestillinger, fortrængninger, eller lignende, som det enkelte menneske i sin kamp med tilværelsen - hele tiden skubber til side....." RD s. 167

PK er ikke den eneste som hevder at det finnes en magisk kraft inne i pyramidens sentrum - det finnes enorme mengder bøker som mener å kunne forklare pyramidenes helbredende krefter. Det er jo forsåvidt ikke til å undres over at menneskene til alle tider har undret seg over disse enorme byggverkene fra fortiden, og at fantasien lett kan ta styringen over den rasjonelle forstand når man lar tankene kretse fritt omkring opprinnelsen til dem. I det amerikanske TV-programmet "Mythbusters" som har satt seg som mål å etterprøve ulike myter, tok de en gang for seg denne troen på pyramidenes magiske krefter. Man gikk meget vitenskapelig til verks, og fruktene som ble lagt inni pyramiden ble til og med sterilisert før forsøket tok til, og de sløve barberbladene som ble lagt inni pyramiden, ble undersøkt både før og etter ved hjelp av de mest moderne stereomikroskoper. I følge bl. a. PK, skal frukter som ligger inne i en pyramide, holde seg friske over lang tid, og sløve barberblader vil bli skarpe igjen. Og hva viste så forsøkene i "Mythbusters"? De viste helt entydig at pyramiden ikke hadde noen som helst av den forventede effekten. De sløve barberbladene var like sløve, og fruktene råtnet på nøyaktig samme måte som frukter utenfor pyramiden. Den såkalte pyramideenergien er altså helt fraværende.

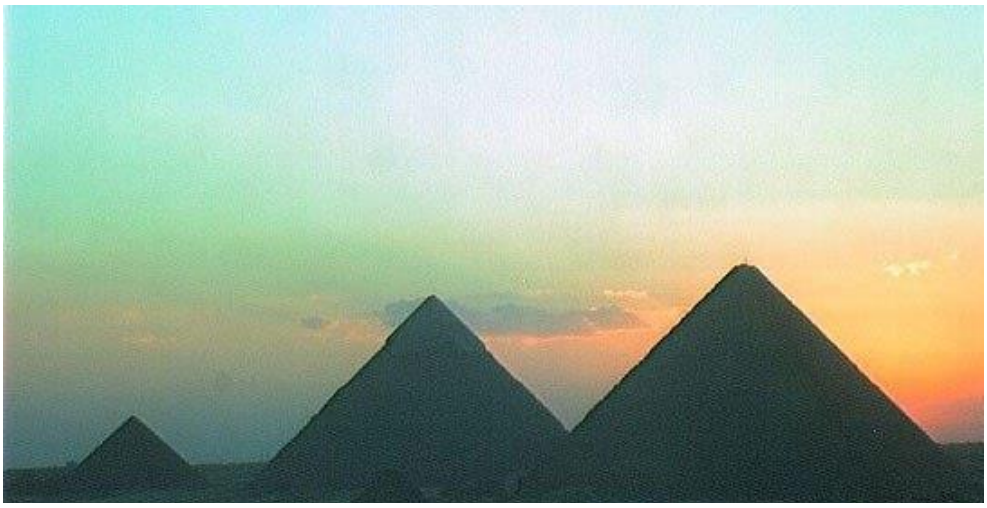

De tre gigantiske pyramidene ved Giza spiller en meget sentral rolle i PKs "Ringbærerens Dagbog". Først var han med å bygge dem, da han i en inkarnasjon var født med evnen til å oppheve tyngdekraften, i en senere inkarnasjon deltok han som prestelærling i en "pyramidevandring" - et innvielsesrituale til prestegjerningen, og til slutt, og i en enda senere inkarnasjon ledet han selv unge prestelærlinger gjennom deres pyramidevandring.

Like usannsynlig mener jeg det er å påstå at et menneske som plasseres inne i pyramiden, opplever en renselse av gammel angst, vrangforestillinger og fortrengninger. Nå er jeg ikke helt sikker på om PK mener at det kun er vårt astrale legeme som påvirkes av pyramideenergien eller om det også er vår åndelige bevissthet, men selv det å tro at en haug med stener, lagt oppå hverandre slik at de danner en helt spesiell geometrisk form, en pyramide, kan påvirke vårt astrale eller åndelige legeme kun på grunn av sin form, synes jeg personlig blir å anse som en form for avansert astrologi, der man tror at planetene, som også kun er fysiske legemer, på grunn av sin spesielle posisjon påvirker den menneskelige bevissthet. Jeg kan ikke se noen prinsippiell forskjell her. Og det synes også ganske klart at PK mener at stenene i en pyramide står i en spesiell forbindelse med den menneskelige bevissthet, da pyramiden inneholdt lukkestener - store stenblokker som åpnet opp eller stengte for gangene i pyramiden, basert på hva slags tanker pyramidevandreren gjorde seg. Hadde han den rette forståelsen, åpnet stenen for gangen, hadde han ikke den rette forståelsen, lot stenen gangen forbli lukket. Jeg er forundret over at PK ikke selv ser at dette er en form for mystisisme som det ikke er dekning for i VmL, der jo bl. a. astrologien helt klart blir avvist som ren overtro. Og PK sier jo også selv at noe som befinner seg i den tredimensjonale verden(planetene) overhode ikke er i stand til å påvirke noe som befinner seg i den firedimensjonale verden(den menneskelige bevissthet). Ser han ikke at hans tro på pyramideenergien og pyramidenes evne til å påvirke dem menneskelige bevisstheten kommer inn under nøyaktig den samme lovmessigheten som helt utelukker astrologien?

Det er den første delen av RD som er viet PKs "reise" gjennom verdenshistorien, der han har levet som store personligheter både innen religion, filosofi, litteratur og politikk. På alle disse områdene mener han å ha besjelet noen av historiens aller mest markante og nyskapende skikkelser. Og i de fleste av sine liv, er det oppklaringen av den forbannede ring, som Ardor smidde for å forhindre at den unge Airun skulle få oppleve kjærligheten til Ardors dual, Iria, som har vært hans hovedanliggende. PK har nærmet seg oppklaringen av ringen gradvis gjennom inkarnasjon etter inkarnasjon, og skapt noen av de ypperste kunstverker verden kjenner for å beskrive ringens splittende natur - så som Platons filosofiske verker, Sheakspeares litteratur, Mozarts og Wagners musikk - bare for å nevne noen. Om Shakespeare forteller PK at han hadde en unik evne til å hente frem gamle myter og sagn og blåse nytt liv i dem, og jeg finner dette også meget dekkende for det som er PKs arbeidsmetode: han forsyner seg flittig av begivenheter fra historien og fra andre verk, og setter det hele inn i sin egen sammenheng, der han selv spiller hovedrollen. Om man tar VmL på alvor er det jo i og for seg ikke noe oppsiktsvekkende at en av de yngste har inkarnert igjen og igjen som store personligheter, det har de jo sannsynligvis alle.

PK mener selv å huske at han levde som kanskje det aller største musikalske geniet som noensinne har levd, nemlig Wolfang Amadeus Mozart. Og det var faktisk min meget dype fascinasjon for Mozart og hans musikk som førte til at jeg i det hele tatt oppdaget PKs forfatterskap. Det var mens jeg søkte rundt i forskjellige bokhandlere i Oslo etter mer viten om Jesus, at jeg oppdaget et verk i to deler, der det sto i omslagsteksten at Mozart ville lede leseren på en flere tusen årig vandring gjennom historien. Dette kunne jeg selvfølgelig ikke motså, og kjøpte bøkene, og dermed var jeg solgt, og dette ble innledningen på et mer enn 15 årig dypt "kjærlighetsforhold" til PKs bøker. Aldri tidligere hadde jeg opplevd noen skrive så intelligent og overbevisende om at det finnes andre verdener og lovmessigheter enn de jordiske. Dette var i en periode der jeg såvidt hadde begynt å arbeide meg ut av en meget dyp personlig krise, og PKs psykologiske portrett av Mozart traff med som en "bombe", fordi de psykiske strukturene PK beskrev hos Mozart, var så utrolig lik mine egene. PK skriver i RD at

Mozart balanserte på en knivsegg gjennom sitt liv, der selvdestruksjonen når som helst kunne drive ham i avgrunnen, og for en som selv hadde vært dypt nede i mørket, var det en opplevelse av å møte seg selv å lese PKs meget overbevisende psykologiske portrett av et av de menneskene på denne jord som jeg identifiserte meg aller sterkest med. Hans musikk hadde vært med meg nærmest døgnet rundt i flere år, og løftet mitt sinn og mitt hjerte til opplevelser av virkelig himmelske dimensjoner. Da jeg som ganske ung mann så filmen om Mozart og den sjalu Saliere, ga det for meg en helt ny opplevelse av å leve, og førte til en katarsis, en gjenfødsel, der jeg tok den beslutningen at de destruktive kreftene i mitt sinn(i filmen symbolisert ved Saliere) ikke lengre skulle få holde min skaperkraft nede, men jeg ville står frem overfor verden som den jeg var, for å si det litt høytidelig. Men jeg ville så rent for mye på en gang, dessverre, og manglet den tilliten til min egen vurderingsevne som skulle til for virkelig å stole på meg selv fullt ut. I stedet for å gå den veien jeg følte var staket ut for meg, lot jeg andres vurderinger få bestemme mine valg i alt for høy grad, og det endte i katastrofe, akkurat som med Mozart. Men i motsetning til ham, tok jeg ikke min død av det, jeg var bare borte fra livet i noen år, innestengt i et nødlidende og ensomt sinn - etter at et totalt meningsløst og ødeleggende forhold til en kvinne etterlot meg i en tilstand av dyp fortvilelse. Men den store trøsten PKs bøker gir til et lidende menneske, var en meget viktig faktor som gjorde at jeg etter å ha vært lukket inne i mitt eget lidende sinn, som i et fengsel, utestengt fra verden, kom meg på bena og opp i sadelen igjen. Og jeg begynte etter hvert igjen å tro at "Gud elsker også meg". Så jeg skylder PK virkelig mye. Av og til føler jeg at jeg skylder ham mitt liv. Men ikke alle "kjærlighetsforhold" varer livet ut, og i løpet av de siste årene har jeg vært nødt til å revurdere min oppfatning av flere forhold i RD, fordi VmL med årene har blitt viktigere og viktigere for meg, på bekostning av RD, og jeg har, dessverre, må jeg nok si, oppdaget at RD på flere viktige punkter strider mot mange enkle kjennsgjerninger fra VmL.

I følge PK, var det nettopp den innvendige "krigen" mellom hans geniale skaperkaft, og den fatale tvilen på sitt eget geni som til slutt tok livet av Mozart. PK mener han kan resonnere seg frem til at Mozarts død må ha skyldtes en blodforgiftning som en følge av nyresvikt, og dette var et fysisk utslag av de psykiske strukturene i Mozarts sinn. Personlig finner jeg dette noe oppkonstruert, fordi jeg av egen erfaring vet at et menneske kan tåle meget ødeleggende innvendige konflikter og enorm sjelelig nød, uten å dø av det. Det står dessuten i sterk kontrast til nyere forskning, som mener å kunne sannsynliggjøre at Mozarts død skyldtes en sykdomsepidemi som tok livet av mange mennesker i Wien på akkurat denne tiden. Denne forskningen omtales bl. a. i VGs nettavis:

"Ny forskning publisert i tidsskriftet Annals of Internal Medicine har etterprøvd teoriene og kommet frem til et nytt resultat: Mozart kan ha dødd av komplikasjoner knyttet til sår hals, nærmere bestemt av en streptokokkinfeksjon i halsen som førte til væskeoppsamling i nyrene (ødem) og glomerulonefritt - en potensielt farlig tilstand. Denne konklusjonen har man kommet frem til ved å gjennomgå samtlige dødsfall i Wien i tiden før og etter Mozarts død, og sett på de vanligste dødsårsakene hos unge menn.

Ikke obdusert

I tillegg har de gjennomgått det som finnes av historisk materiale, som brev og skildringer fra komponistens nærmeste for å utelukke forskjellige sykdommer. Komponisten skal ha blitt raskt syk, og nevnte i et brev til sin kone Constanze kort tid før han ble sengeliggende at han følte seg i fin form, og at han sov godt om natten. Ifølge BBC ble komponisten aldri obdusert

og levningene hans er tapt for ettertiden, slik at forskerne har tatt forbehold og innser at forskningen deres har svakheter. Likevel mener man, etter å ha gjennomgått mange tusen dødsfall i Wien rundt komponistens død, at det var en sterk økning i dødsfall som kan skyldes en streptokokklignende epidemi akkurat rundt denne tiden."

I følge PK gjenspeiler alltid det fysiske det psykiske, og når mennesker blir syke eller dør, er det alltid som følge av en eller annen mental ubalanse. Dette synes jeg blir en alt for snever måte å forklare sykdom og død på, og hans forklaringsmodell utelukker jo helt at noen mennesker blir syke rett og slett fordi de har blitt kraftig eksponert for smitte, eller at de dør p g a ulykkestilfeller, slik det står i VmL. Jeg mener også at det må være grunnlag for å si at PKs psykiske portrett av Mozart på mange måter beskriver krefter som enhver av de yngste har vært utsatt for, i og med at de både har vært rammet av Ardors forbannelser og eteropptegnelser. De har sannsynligvis alle følt seg mer eller mindre "forfulgt" av djevelske, destruktive krefter i sitt sinn, som konstant har fõret dem med ødeleggende tanker om seg selv. Ardor var jo også selv i full virksomhet på den tiden Mozart levde, og har garantert forfulgt ham og benyttet enhver anledning til å forsøke å ødelegge hans muligheter til å gi menneskene sin guddommelige musikk. Generelt vil jeg også si at fra en som mener å vært Mozart selv, ville jeg ha forventet at han kunne bidra med noe mer enn det PK har å gi oss som spesifikt gjelder Mozart. Dette ankepunktet er også en av grunnene til at jeg sterkt betviler at det egentlig er "erindringer" som ligger til grunn for hva PK skriver om sine tidligere inkarnasjoner, men heller en velutviklet grad av innlevelsesevne og intuitiv evne til å kunne "se" mønstre i mange store personligheters liv.

I løpet av de seneste årene har det dukket opp flere malerier av Mozart, som ekspertene antar er ekte Mozart-portretter. Maleriet til høyre skal være fra 1790, året før Mozart døde. Den interesserte Mozart-kjenner, vil sikkert merke seg at Mozarts venstre øre er delvis synlig på maleriet til venstre, og man ser såpass mye at man kan fastslå at Mozart ikke hadde den samme defekten som hans sønn, ved at klaffen over øregangen var manglende. Dette ble brukt som et bevis av Mozarts kone og Mozarts asistent Süssmayer, på at gutten virkelig var Mozarts sønn og hadde arvet farens defekte øre, og ikke et resultat av utroskap mellom hans kone og assistent.

PK skriver også selv at hans erindringer ikke først og fremst dreier seg om fysiske detaljer, men om stemninger og følelser. Jeg synes muligens det ikke blir helt riktig å kalle dette for erindringer, som i vanlig forstand innebærer at man husker både konkrete hendelser og fysiske detaljer. Jeg vil heller si at ordene "fornemmelser" eller "intuisjon" må være mere dekkende for det PK mener å "huske" enn ordet "erindringer".

I del to av RD presenterer PK en meget detaljert kartlegging av den menneskelige bevissthet, slik han mener den er bygget opp. I følge ham splittes vår åndelige enhetsbevissthet opp i den jordiske verden, i syv lag, som hver representerer ulike aspekter av vår psyke, og tar seg av det strale legemet og av vår fysiske kropp. Chakralæren er på ingen måte oppfunnet av PK, men har vært kjent i årtusener bla. a. i indisk tantrisk tradisjon. Så også her tar PK fatt i et allerede eksisterende system, og videreutvikler det på sin egen måte. Chakraene, syv i alt, befinner seg som roterende virvler på kroppen, og PK hevder at han kan se chakraene med sitt klarsyn. Personlig har jeg lest mye om chakralæren i min tid, og jeg har møtt mange som tror på læren, men jeg har hittil til gode å treffe på noen (foruten PK) som faktisk har noe annet enn et teoretisk forhold til dem. Jeg stiller meg meget skeptisk til om de i det hele tatt eksisterer. For det første finner jeg det meget ulogisk at menneskets ånd kan splittes opp i flere deler, for min oppfattelse av lyset er at det nettopp ikke lar seg splitte, men det gjør derimot mørket, som har en splittende natur. Jeg vil derfor tendere til å mene at chakralæren må være en oppfinnelse som stammer fra mørket. Jeg vil ikke bestride at det sikkert finnes hvirvler i vår aura - det kan jeg ikke vite noe sikkert om, for jeg kan ikke se aura. Det jeg derimot kan, er å kjenne energiflyten både i min egen og i andre menneskers kropp. Jeg har i snart 20 år vært i stand til å utføre både såkalte magnetiske strykninger og håndspåleggelse, og jeg er meget, meget sensitiv overfor energier. Jeg har aldri kjent at det finnes noen spesiell energiutstråling fra de punktene på kroppen, der chakraene etter sigende skal befinne seg. Jeg kan meget godt kjenne når det er dårlig energigjennomstrømning i visse områder på kroppen. Det kjennes som en form for "kulde", mens energirike områder kjennes som "magnetisk varme" i mine håndflater.

En annen grunn til at jeg betviler chakraenes eksistens, er at de ikke nevnes i VmL overhode. Her fortelles det at den menneskelige bevissthet består av tre deler; den psykiske hjerne(ånden), den astrale hjerne, og den fysiske hjerne, og at den psykiske hjerne står i forbindelse med den astrale og fysiske hjerne gjennom et livgivende bånd, eller sølvtråden, som er innvevd i den psykiske hjerne. Mellom ånden og den fysiske kropp befinner det seg et isolasjonslag, som skal forhindre at annen viten fra ånden skal komme i kontakt med den fysiske hjerne - men kun de delene av den psykiske hjerne som sølvtråden er innvevd i. Hadde vi ikke vært utstyrt med dette isolasjonslaget, ville vi ha kunnet erindre all den viten som vår ånd er i besittelse av, og ville ha vært helt ute av stand til å leve i den jordisk verden. Vår bevissthet har sete i åndens hjerne, og den astrale hjerne fungerer som en slags automatisk hukommelsesbeholder, der alt vi opplever blir automatisk lagret, og kan hentes frem igjen. Når vi f eks lærer å kjøre bil, lagres alle bevegelsene i den astrale hjerne, slik at de etter hvert går av seg selv, uten at vi trenger å tenke oss om. Den astrale hjerne er derfor meget nyttig og nødvendig, men har ingen selvstendig vurderingsevne. I tillegg til våre egne opplevelser, ligger også lagret i det astrale legemet visse utdrifter og slektens erhvervede instinkter. For å si det kort kan man si at den astrale hjerne representerer "dyret" i oss, og handler vi kun på impuls fra den astrale bevissthet, vil vi oppføre oss som dyr. Den fysiske hjerne er i realiteten ikke annet enn en jordisk mottakerstasjon, omtrent som et fjernsynsapparat som mottar billed- og lydsignaler som i dette tilfelle sendes fra den psykiske og astrale hjerne.

I tillegg til denne tredelingen har vi alle en skytsånd, og vi er underlagt bestemmelsene i gjengjeldelsesloven. Alle våre tanker og handlinger lagres i eteren, og vil før eller siden vende tilbake til oss selv. Når f eks PK forklarer at et menneske som tar et skritt tilbake fordi et velfungerende 6. chakra har oppfattet at en blomsterpotte er i ferd med å treffe vedkommende i hodet, så er dette en måte å forklare hendelsen på som overhode ikke har noe grunnlag i VmL. Anvender man VmLs logikk til å tolke situasjonen, vil man vite at det 1: enten må være en instinktiv opplevelse av fare som vedkommende ikke er seg selv bevisst, 2: at vedkommendes åndelige hjerne har oppdaget faren og instruerer vedkommendes ben til å ta et skritt tilbake, eller 3: så er det vedkommendes skytsånd som griper inn. Vi blir alltid overvåket av vår skytsånd, og alt etter som hva slags karma vi har, vil skytsånden gripe inn for å beskytte oss, eller la oss lide under tidligere forsyndelser ved å ikke gi oss beskyttelse når en fare truer. Dette har såvidt jeg kan se overhode intet med chakraene å gjøre. Jeg har også den oppfatningen at gjengjeldelseloven fungerer både innenfor det nåværende livet, slik at vi kan møte resultatet av våre tanker og gjerninger ganske umiddelbart, men den kan også fungere gjennom en samlet inkarnasjonsrekke, slik at man ikke møter et eventuelt tilbakeslag før i et senere liv for en forsyndelse man begår her og nå. I følge VmL er det gjengjeldelsesloven som er årsaken til at våre handlinger også påvirker oss selv i siste ende og ikke hva PK kaller for "det magiske speilet" som ifølge ham befinner seg i 1. chakra. I det hele tatt synes jeg PKs chakramodell unødvendig kompliserer noe som i VmL forklares meget enkelt og lettfattelig. Chakramodellen virker i det hele tatt både mystifiserende og helt unødvendig - i tillegg til at den altså virker å ha sitt opphav i mørket, i og med at det hevdes at vår åndelige enhetsbevissthet splittes når den møter den jordiske verden. Jeg vil påstå at den åndelige bevissthet ikke *kan* splittes, fordi den er laget av lyset!

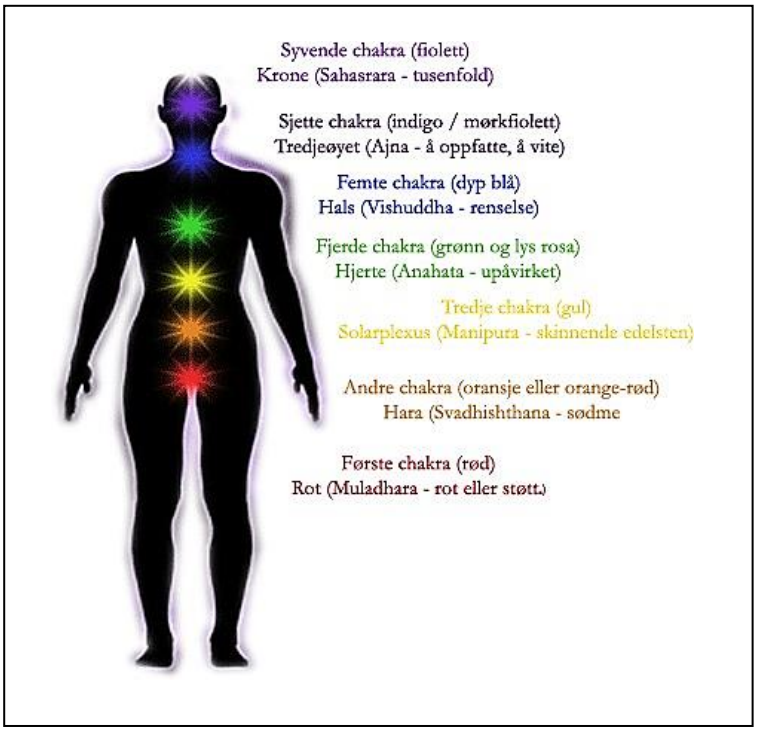

Innen alt som har med New Age å gjøre er det meget vanlig å tale om chakraene og deres betydning for bevisstheten. Men det er nærmest umulig å finne noen som virkelig kan se dem- de fleste har kun et helt teoretisk forhold til denne læren. I VmL står det intet om at slike energisentre finnes. Tvert imot, VmL har en helt annen og mye enklere måte å forklare hvordan vår bevissthet fungerer.

Peter Kjærulff er en av dem som mener han kan se chakraene, og at han også kan se utrolig mye annet ved hjelp av sitt "klarsyn"(eller intuisjon, som jeg foretrekker å kalle det). Jeg skal ikke her betvile *at* PK kan se ting som ikke er vanlig å se for de fleste mennesker, men jeg vil meget sterkt bestride at det han ser, er en 100% objektiv sannhet. PK hevder nemlig at man ikke kan bestride hans synspunkter, fordi han beskriver bare det han ser, og hans klarsyn tar ikke feil. Det er selvfølgelig et meget vanskelig utgangspunkt for en dialog, når den ene part på fullt alvor mener å forvalte den hele og fulle sannhet. PK hevder også å kunne tyde drømmer ved hjelp av "klarsyn", og hans drømmetydning skal dermed være 100% objektiv og ikke farvet av hans jordiske personlighet. En slik evne finnes ikke, etter min mening. Alt som kommer fra ånden skal gjennom sølvtråden og den astrale hjerne før budskapet når frem til hjernen, og ethvert åndelig budskap vil være mere eller mindre farget av astrale impulser. Noen mennesker har selvfølgelig en mere direkte og åpen kanal til sin ånds budskaper, men vi som lever på jorden er alle ikledd et jordisk legeme, og våre tanker er alltid mere eller mindre farget av mørket. Så også med PK. Når han hevder å kunne se med klarsyn, og kunne erindre ved hjelp av sin fjernerindring, så gjør han seg selv i virkelig uangripelig for vanlig argumentasjon, og en dialog blir umulig, fordi den ene part alltid vil sitte inne med fasiten, etter egen oppfatning. Hvordan kan man føre en argumentasjon bygget på vanlig logikk og sannsynlighet, når den annen part har et kronargument som ikke lar seg diskutere, for han kan *se* den udiskutable sannheten? Her overgår i realiteten PK også Jesus, for vi vet fra VmL, at selv Jesus tok feil i enkelte spørsmål.

Nå er jeg faktisk selv ikke helt utrenet i å se sammenhenger som ikke alltid er så iøyenfallende for enhver, for jeg er fra fødselen av utstyrt med en meget velutviklet intuisjon og fintfølelse for selv de mest sublime detaljer og nyanser. Jeg kaller det ikke for klarsyn, men jeg har den intuitive oppfattelsen at PK f. eks. tar feil når han mener å "erindre" at han levde på jorden som Jesu' nærmeste samarbeidspartner, apostelen Peter. Personlig mener jeg alt taler for at det var forfatteren av store deler av Vandrer mod Lyset, Rasmus Malling-Hansens ånd Leo, som en gang levde som Simon Peter. Peter ble av Jesus utvalgt til å lede disiplene videre etter sin død, og han påla således Peter det største ansvaret for å føre sin lære videre ut til folket, noe som vi vet ikke lykkedes fullt ut. Jeg mener det derfor må være en selvfølge, at det ble den samme Simon Peter, som fikk i oppdrag å formidle den sanne Jesus' lære til jorden, da hans ånd Leo via tankeinspirasjon "dikterte" de største delene av VmL til sin jordiske datter Johanne Agerskov. Dette er ikke noe jeg kan se eller erindre, men jeg synes det det virker logisk ut fra hva som sies i VmL om at de yngste som ikke lykkes i en misjon i ett liv, alltid vil få en ny sjanse til å utføre misjonen på den rette måten.

I følge PK, har han i likhet med Carl Gustav Jung brukt sin egen bevisthet som utgangspunkt for sin forskning i den menneskelige bevissthet. Dette blir etter min mening en meget, meget snever inngangsport til noe som har så enormt mange fasetter, variasjoner og "avarter". Etter min mening gjorde Jung den feilen at han vektla gamle sagn og myter alt for mye i sin drømmetolkning, og det skjedde nettopp fordi han selv var så opptatt ev dette emnet, og dermed preget det hans egne drømmer. Men dette gjelder selvsagt ikke for et menneske som overhode ikke vet noe om gamle sagn og myter. Dersom han drømte de samme drømmene som Jung, ville han ikke ha mulighet til å forstå noe som helst av sine drømmer, og det ville bli helt meningsløst. Drømmenes oppgave er å hjelpe oss, og derfor anvender de den lille delen av verden vi selv lever i i sitt symbolspråk, og det er ganske selvsagt at en som er oppslukt av et eller annet emne, vil finne dette igjen i sine drømmer. Det som kjennetegner et menneske som har studert et emne inngående i en årrekke, er at hans viten om f. eks. strukturer og oppbygning samt alle mulige inngående detaljer og ørsmå nyanseforskjeller osv

innen sitt fag eller sin hobby, er så enormt rik at drømmene kan inneholde en detaljrikdom som kan beskrive vedkommendes bevisthetsprosesser meget inngående uten at noen andre har muligheten til å forstå noe av det. Jeg drømte f. eks. gjennom nesten 20 år nærmest hver eneste natt om akvariefisk, og en som slutter seg til læren om chakraene vil helt og holdent gå glipp av at disse drømmene kan inneholde rik informasjon om drømmerens bevissthetsprosesser, fordi de har låst tolkningene fast til en lære som sier at alle dyr i drømmer hører hjemme i 2. chakra, og at alle dyr handler om astrale følelser og at fisk oftest handler om sex. Om dette var riktig, brukte jeg omtrent 20 år av mitt liv til å drømme om astrale instinkter - hva selvfølgelig ikke var tilfelle. Mine drømmer var fulle av høyere følelser, ny innsikt og inspirasjon, og fortalte meg i detalj om hvilke prosesser som pågikk i min bevissthet. Alt ved hjelp av symbolikk hentet fra akvariehobbyen. I løpet av denne perioden gjennomgikk jeg både en meget dyp personlig krise og en individuasjonsprosess der jeg bl. a. forsket i Jesus liv og lære, oppdaget VmL, utviklet evner som healer osv, og så skal drømmene mine altså kun ha beskjeftiget seg med instinkter og sex? Neppe særlig sannsynlig. Et akvarium med innredning i form av sand, steiner, røtter, planter og fisker er egentlig ganske ideelt til å symbolisere den menneskelige bevissthet. Sanden i akvariet kan forstås som selve grunnlaget i tilværelsen og for ens eksistens, røttene har vært gjennom en syklus av vekst og død og symboliserer slektens ervervede instinkter og erfaringer på en ypperlig måte, det samme gjør steiner, som er deler av "grunnfjellet" i personligheten og i slektsarven. Plantene viser bevissthetens vekst, og vannets beskaffenhet kan si enormt mye om bevissthetstilstanden ved om det er krystallklart og rent, eller om det er grumsete og skittent. Fiskene kroner verket, og symboliserer følelser og tanker. Innen akvariefiskverdenen finnes det et hierarki, hvor fiskene som representerer de enkleste livsformene, som ikke gjør annet enn å spise og parre seg, ikke gjenkjenner sitt eget avkom og som ikke stiller særlig store krav til hverken ernæringens kvalitet eller vannkvaliteten befinner seg på bunnen av hierarkiet, og symboliserer de mere basale livsforhold. Oppover i hierarkiet finner vi fiskeslag som har større og større krav til vannkvalitet og forets beskaffenhet, og som har mer og mer kompliserte sosiale adferdsmønstre og avansert yngelpleie. Dette kan sammenlignes helt og holdent med hva PK presenterer av drømmehierarki i sine drømmeteorier, fra bønder og opp til konger og dronninger. Det finnes faktisk et fiskeslag som er kjent som akvariefiskenes konge - diskusfisken. Den er sirkelrund, og må sies å symbolisere enhetsbevisstheten(sirkel=helhet) og den er meget majestetisk og uhyre vanskelig å holde i live over lang tid for den jevne hobbyakvarist fordi den krever så utrolig tett oppfølging både hva angår vannkvalitet og fortyper. Den har en meget fascinerende yngelpleie som er ganske unik i fiskeverdenen idet foreldrefiskene utskiller et sekret på kroppen, som gjør at de bittesmå ynglene kan "beite" på foreldrene. I fargemønstre finne de også i et utall variasjoner, fra helt røde til metallisk blå, og de har samme symbolverdi som konger i drømme - de symboliserer de høyere følelser og tanker fra den åndelige bevissthet. Drømmer om diskusfisk fortalte meg at jeg var i ferd med å åpne en kanal til min åndelige bevissthet og at jeg fikk mere direkte tilgang til dens meddelelser. Å påstå at drømmer som de jeg hadde gjennom 20 år kun dreide seg om instinkter og sex, bygger på en gigantisk misforståelse, som skyldes den falske chakralæren! Jeg synes også det er grunn til å minne om at fisken var et av de aller første kristne symbolene, og visstnok ble benyttet av de tidlige kristne for å vise sin tilhørighet til "den nye læren". I den tiden da jeg første gang opptaget VmL, hadde jeg flere meget sterke drømmer om fisk som ble fanget i garn - både helt realistiske scener, og visuelle bilder som minnet om de fiskene som ble stemplet inn i mitt søndagsskolekort da jeg var barn. Drømmene henspeilet helt klart til Jesu' ord til noen av disiplene i Bibelen, der han spør om de vil være med ham for å bli "menneskefiskere". Mine drømmer viste meg at jeg i min bevissthet var ved å ta en avgjørelse om å selv bli en disippel av Jesu' lære, slik den fremstår i

VmL! Det hadde selvsagt *intet* med astrale følelser å gjøre, men om mitt ønske om å bli en av Jesu' "menneskefiskere"!

Gjennom nesten 40 år har jeg vært opptatt av akvariefisk, og har fremdeles et akvarium i mitt hjem. Dette har mine drømmer anvendt seg av, og jeg drømte i perioder, om ikke hver natt, så svært ofte om fisk i forskjellige utgaver. I følge chakra-læren hører fisk hjemme i andre chakra, og slike drømmer dreier seg i følge den om astrale følelser og sex. Dette blir etter min mening alt for snevert, og her står chakra-læren i veien for å få en dypere forståelse av slike drømmer. I realiteten handlet disse drømmene om min egen bevissthetstilstand, men kun den som kjenner akvarie-hobbyen til bunns har mulighet for å tolke det vell av varierte detaljer slike drømmer kan inneholde. Foto fra Internett.

Noen få netter etter at jeg skrev ned det siste avsnittet om symboler i våre drømmer, drømte jeg forøvrig en "kommentar" til det jeg hadde skrevet. Jeg drømte at jeg betraktet en menneskeskikkelse, som hadde et meget primitivt utseende, og som åndelig sett befant seg på omtrent samme nivå som et meget enkelt fungerende dyr. Mens jeg betraktet dette "mennesket" tenkte jeg at det beviste at drømmene kan anvende et hvilket som helst symbol for å få frem det de ønsker, og selv en menneskeskikkelse kan symbolisere et meget primitivt bevissthetsnivå. Drømmen bekreftet altså overfor meg at et menneske i en drøm kan ha nøyaktig samme symbolinnhold som et dyr. Og som en følge av det: Et dyr kan meget godt symbolisere en høyere form for bevissthet, alt etter som hva som er drømmerens tanker om dyret, for det er *drømmerens tanker* som danner grunnlaget for drømmens valg av symboler, og ikke et eller annet system for drømmesymbolers anvendelse.

Fordi dette kapittelet handler både om drømmer og om VmL, vil jeg også gjerne fortelle et eksempel på hvor stor hjelp jeg innimellom har hatt av mine drømmer når jeg har søkt etter materiale til mine biografier om noen av de første VmL-pionerene, f. eks. Knud Brønnum. Det viste seg utrolig vanskelig å finne noen dokumentasjon om hans liv, selv hans fødsels- og

dødsår var det nesten umulig å finne noe sted, og underveis i prosessen med å lete etter personer og institusjoner som eventuelt kunne bidra med noe, hadde jeg flere drømmer som hjalp meg videre. I drømme ble jeg "kontaktet" av personer som ga meg viktig informasjon - i en drøm fikk jeg f eks vite at Knud Brønnum døde i 1953. Dette årstallet var helt nytt for meg, og har i ettertid vist seg å stemme. I en annen drøm ble jeg kontaktet av en kvinne, som fortalte meg meget inngående om sin store kjærlighet til Brønnum. Det var tydelig at han var hennes livs store kjærlighet. Ved hjelp av drømmen ble jeg spesielt oppmerksom på Knud Brønnums forhold til kvinner, og ikke lenge etterpå kunne jeg kombinere informasjon fra flere ulike kilder, og trekke den slutningen at Knud Brønnum var gift to ganger, og andre gangen med sin brors fraskilte hustru. Det var lenge uklart for meg hva som skjedde med hans første hustru, men i ettertid har jeg fått vite at hun døde i 1921. Så man kan trygt si at Brønnums forhold til de to kvinnene i sitt liv, var noe utenom det vanlige, og min venn, Vagn Ranfelt, som møtte Brønnum i 1944 i hans hjem, har fortalt meg at Brønnum på eget initiativ fortalte ham at han hadde opplevd å bli kritisert for det forholdet at han hadde giftet seg med sin brors fraskilte hustru. Men det er det selvfølgelig ingen grunn til å kritisere ham for. Kjærligheten finner sine egne veier, og en som er fraskilt står selvfølgelig helt fritt til å gifte seg med hvem vedkommende måtte ville uten at det er noen grunn til å fordømme noen av den grunn. Fotografier av Brønnum viste det seg også utrolig vanskelig å spore opp. Etter intense søk har det kun lyktes meg å finne ett bilde av ganske dårlig kvalitet. Men i en drøm opplevde jeg også å bli kontaktet av en person som opplyste om at han hadde flere meget gode portretter av Brønnum, som han gjerne ville gi meg. Denne drømmen fortalte meg at det virkelig finnes bilder av Brønnum et sted, og at det en gang i fremtiden vil lykkes meg å finne dem. Det er meget spennende å oppleve slike drømmer, som gir pekepinner og viser vei i det man leter etter. Hva som skjer "bak kulissene" i disse tilfellene er ikke så lett å vite, men at skytsånden er i aktiv virksomhet og påvirker både min bevissthet, og også de menneskenes sinn, som kan hjelpe meg videre, er jeg helt overbevist om. At det er et ønske fra oversanselig side at disse biografiene skal skrives, er jeg overhode ikke i tvil om - hjelpen jeg mottar er for åpenbar til å tro at det kun skyldes "tilfeldigheter".

Men tilbake til PKs syn på drømmer; Personlig synes jeg han ødelegger sin egen ellers briljante drømmetydningsmetode, den "enfoldige", når han blander inn chakraene. Han er virkelig inne på noe, når han hevder at symbolene i drømmene skal oppfattes som nøyaktig det de er, og ikke overtolkes i det vide og det brede. Men når dette så skal passe med at vår bevissthet deles opp i syv aspekter, de såkalte chakraene - med tilhørende symboler og farger, så kompliserer det unødvendig hans enkle tilnærmingsmetode - ja, jeg vil nesten si at chakralæren river grunnlaget vekk under det som er PKs virkelig store bidrag til drømmetydningen. Hvorfor i all verden skulle vår bevissthet benytte seg av et drømmesystem, som kun er ytterst liten promille av menneskeheten har forutsetning for å forstå? Det blir omtrent like meningfylt som at en bilmekanikers drømmer skulle anvende f. eks. intrikate detaljer fra en hjertekirurgs operasjoner eller superkompliserte kjemiske formler som intet har å gjøre med bilmekanikerens verden, for å forklare ham noe som foregår i hans bevissthet - ikke særlig sannsynlig.

I sin drømmebok viser PK, meget overbevisende vil jeg påstå, hvordan Freud var fullstendig på villspor når han forsøkte å tolke sine egne og sine klienters drømmer. PK refererer til en del av de drømmene Freud har gjengitt i sine bøker, og påviser hvordan hans kienters drømmer i virkeligheten advarer dem på det sterkeste mot Freuds virksomhet, og også Freuds egne drømmer viser at den praksisen han driver, er høyst uansvarlig. Det å tolke sine egne drømmer er noe av det aller vanskeligste som finnes, fordi man ofte ikke ser det som er

selvinnlysende. I sin drømmebok gjengir PK en drøm han selv hadde, der han forbereder en stor pianokonsert. Overalt henger det plakater som forteller om den store, kommende begivenheten, og alle er forventningsfulle. Men når dagen opprinner, og alt er klappet og klart, og PK sitter ved flygelet foran en stappfull konsertsal og skal til å anslå den første tonen, så oppdager han at han overhode ikke kan spille piano. PK setter denne drømmen i forbindelse med en kundalinireisning han mener han var utsatt for, og regner med at drømmen viser hvordan en kundalinireisning setter vår bevissthet ut av spill. Med forbehold om at jeg ikke kjenner alle detaljene omkring denne drømmen, tør jeg påstå at PK ikke helt har forstått drømmens budskap. Anvender vi hans egne "enfoldige" drømmetydningsmetode, vil jeg si at drømmen meget enkle, men kontante budskap er dette:

"Peter Kjærulff tror selv at han kan utrolig mye mer enn det han i virkeligheten er i stand til."

Drømmen er altså en advarsel til PK om at han overvurderer sine egne evner. Ikke så hyggelig for PK, men ikke desto mindre drømmens enkle budskap.

Også på et annet, meget vesentlig område for oss mennesker, mener jeg PK gjør seg skyld i å overvurdere en helt dagligdags og naturlig affære. PK mener nemlig at effekten av et samleie mellom en mann og en kvinne som ender i orgasme, er at de begge oppnår en form for renselse som best kan sammenlignes med den man oppnår ved å få healing. Dette mener jeg grenser farlig nær opp til å betrakte et samleie som en nærmest "hellig" handling - ja, nesten som et rituelt religiøst samvær mellom mann og kvinne. Jeg kan som sagt kjenne kroppens energier meget, meget godt, og har i mange år gitt healing, og kan fastslå at intet skjer ved en orgasme som kan sammenlignes med å få healing. Kroppen tilføres ikke noen energi. Man føler et enormt velvære, ja, men det skyldes at samleiet er en så deilig kroppslig nytelse og at hjernen pumper endorfiner gjennom kroppen. Et vellykket samleie kan også bidra til å knytte tette bånd mellom to elskende, og kan styrke deres kjærlighet til hverandre, men det er fordi de deler en av de mest intime kroppslige nytelser som eksisterer, og ikke fordi det er noe annet "overjordisk" involvert - annet enn deres kjærlighet til hverandre.

Carl Gustav Jung studerte den menneskelige bevissthet ved å studere sin egen bevissthet, og det samme forteller PK at han har gjort. Derfor ble både Jung og PK eksperter på nettopp det de studerte, nemlig *sin egen bevissthet.* Det har også ført til at de på visse områder har et alt for snevert og ensidig syn på f. eks. drømmesymbolers betydning og psykisk sykdom. Men der Jung hentet informasjon om drømmer fra en meget stor krets av klienter, har PK stort sett beskjeftiget seg med å tolke drømmene til en ganske liten gruppe mennesker, og hans erfaringsgrunnlag er etter min mening derfor alt for spinkelt til å trekke noen konklusjoner vedrørende den menneskelige bevissthet som kan være absolutt almenmenneskelige. Dette vet jeg fordi jeg hadde personlig kontakt med PK gjennom en periode på ca 6 måneder for noen år siden. PKs sviktende erfaringsgrunnlag som terapeut kommer aller tydeligst frem i hans syn på bruk av psykofarmaka, noe PK er en absolutt motstander av, fordi det etter hans mening fører til at man stenger av for viktige deler av ens bevissthet. På dette området har jeg massevis av erfaring både gjennom selv å ha vært medisinert i perioder, og gjennom erfaring med psyksisk syke personer i min nærmeste krets. Og jeg vil gå så langt som til å påstå at det syn PK gjør seg til talsmann for bl. a. gjennom sine bøker, der han oppfordrert folk til la være å bruke medisin ved psykisk sykdom, eller kun bruke et absolutt minimum, er direkte uansvarlig, og kan føre til stor skade dersom syke mennesker i sin store tillit til PK på egen hånd slutter med medisin, uten å konsultere sin lege. En tidligere klient av PK, forfatteren Carsten Ploug Olsen, skriver ganske inngående på sin webside om hva slags unødvendige

lidelser han måtte gjennomleve fordi han stolte fullt og helt på PK og fulgte hans uansvarlige råd.

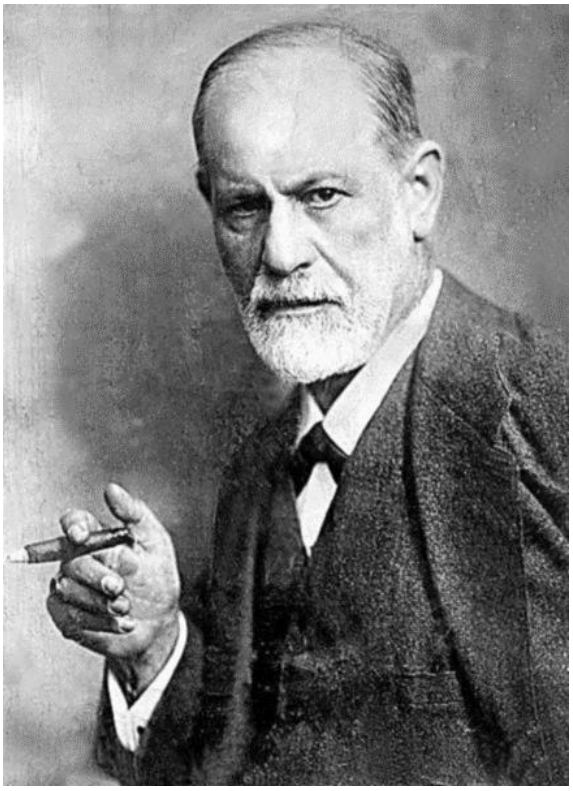

I sin drømmebok "Drømme og drager sett med klarsyn, tar PK et oppgjør med Sigmund Freud (til venstre), og levner liten ære til den gamle drømmetyderen. I følge PK var det en "guds lykke" at Carl Gustav Jung (til høyre) til en viss grad klarte å nøytralisere noen av de enorme skadevirkningene Freud forårsaket med sine mange misforståelser. Her kan jeg følge PK fullt ut, og gjennom sin drømmebok mener jeg han har levert noe av det ypperste som noensinne er skrevet om drømmer. Hans "enfoldige" drømmetydningsmetode, der et symbol skal forstås som akkurat det det er, bidrar til å avmystifisere drømmene, og gjøre dem mer tilgjengelig for menigmann. Som PK sier, så er drømmene ansatt av bevisstheten for å hjelpe oss, og derfor ligger det selvsagt i drømmenes natur at de skal være forståelige for vedkommende som drømmer dem, og at man ikke trenger en bachelorgrad i psykologi for å forstå sine egne drømmer.

Selv har jeg et helt annet syn i dette spørsmålet, og da jeg i sin tid forsto at bare psykisk medisin kunne redde meg fra en nedadgående destruktiv spiral, som truet med å tilintetgjøre meg, var det faktisk en drøm som åpnet mine øyne. Mine lidelser var da blitt uutholdelige i all sin pine, jeg klarte kun å sove 1-2 timer før jeg våknet av at det pumpet adrenalin gjennom kroppen, angsten og smerten truet med å overmanne meg, og jeg trodde faktisk ikke at så store psykiske smerter overhode kunne eksistere, og langt mindre at man kunne overleve dem. Men en natt drømte jeg at to leger fortalte meg at de hadde en medisin til meg som de ville at jeg skulle prøve, og om ikke den virket, måtte jeg innlegges på sykehus. Denne drømmen kom helt klart fra min åndelige bevissthet, som hadde et større overblikk over situasjonen enn min egen dagsbevissthet, og dagen etter startet jeg undersøkelser for å finne ut hva som egentlig feilte meg, og hva slags medisiner som kunne være til hjelp. Jeg var inntil det tidspunktet uhyre negativt innstilt til medisinering, men hadde lært å stole såpass mye på drømmene mine, at jeg tok opplysningene fra drømmen på fullt alvor. Jeg fant etter hvert ut at jeg led av en type traumatisk lidelse som kalles reaktiv depresjon. Den kan gjerne sammelignes med posttraumatiske lidelser etter overgrep eller andre store, psykiske

påkjenninger. Det er en grusom lidelse, som regnes for å være noe av det mest smertefulle et menneske kan oppleve, omtrent som å befinne seg i helvetessfæren, vil jeg tro. Hvert eneste sekund på dagen er som et langt helvete av angst, depressive tanker, selvpining i form av selvbebreidelser og brystet kjentes som et åpent sår hvor noen konstant vred kniver rundt i hjertet.

Medisinen reddet meg kort og godt, og fra jeg begynte med antidepressiva, begynte det straks å gå langsomt oppover igjen med meg, og for første gang på lang tid klarte jeg endelig å sove gjennom en hel natt. Hvilken befrielse! Jeg husker meget godt en drøm jeg hadde noen måneder etterpå. Jeg sto foran et sjelett fra et menneske, som lå delvis nedgravd i jorden, men fullt synlig for øyet. Plutselig reiste sjelettet seg og gikk til angrep på meg og forsøkte å drepe meg. Jeg fikk dødsangst, men forsøkte å forsvare meg så godt jeg kunne, og etter hvert fikk jeg mer og mer overtaket. Drømmen endte med at jeg fullstendig smadret sjelettet, knuste knokler og ben til pinneved så blodet sprutet til alle kanter. Og akkurat i det øyeblikket våknet jeg, gjennomvåt av svette, fortsatt full av adrenalin og dødsangt og med blodsmak i munnen. Selv om denne drømmen var en grusom opplevelse, forsto jeg ganske snart at den likevel var meget, meget posistiv for meg, da jeg skjønte at jeg for alvor hadde tatt opp kampen mot de mørkekreftene som forsøkte å ødelegge meg.

Om den enorme selvdestruksjonen som herjet i mitt sinn, kan jeg også nevne en annen drøm jeg hadde i denne perioden. Jeg drømte at Adolf Hitler hadde flyttet inn i mitt hjem, og jeg så ham sitte i sofaen i min stue. Hans uttrykk var som forstenet i sin onde grufullhet. Jeg har ofte lurt på om denne drømmen handler om at jeg var rammet av en eteropptegnelse, men kan ikke vite det med sikkerhet.

Etter hvert som jeg vendte tilbake til livet, fikk jeg flere meget oppmuntrende drømmer. Bla. a. fikk jeg en gang et brev i en drøm, der det sto at jeg hadde i oppdrag å vitne om Gud i dette livet, men at jeg først måtte sitte noen flere år i fengsel. Og jeg begynte også å drømme om fisker på en positiv måte. I en drøm gikk jeg langs en smal grusvei gjennom en skog. På begge sider langs veien var det grøfter fylt med vann. I begge grøftene svømte det fisker av alle slag - i alle regnbuens farger. Jeg forsto etter hvert at alle fiskene var etterkommere etter fisk fra mitt akvarium, og at de på mirakuløst vis hadde klart å overleve ute i den norske naturen i flere år. Slike drømmer var noen av den beste trøsten jeg kunne få, og de viste meg hva som ventet meg av livsglede og inspirasjon på den andre siden av lidelsene, bare jeg var utholdende nok. En god venn av meg, Iver Hagel Sørensen, mener forøvrig at jeg har god grunn til å oppleve drømmen som "profetisk". De fiskene som blir klekket ut i mitt hjem og brer seg ut til nye deler av landskapet, kan meget vel være symboler på min tro og mine tanker og synspunkter, som etter hvert vil bre seg utover til mange mennesker. En meget tankevekkende tolkning, som jeg finner svært sannsynlig.

Men takket være medisinene ble jeg i stand til å helbrede meg selv, og det kan ingenting endre på. Drømmene gjorde meg oppmerksom på at jeg trengte hjelp av medisiner, og ga meg styrke og oppmunstring til å gå videre i livet, til tross for all lidelsen. Heldigvis hadde jeg lært meg å forstå drømmene så godt før denne livskrisen, at jeg lot meg veilede gjennom krisen av dem. Ellers vet jeg ikke hvordan det ville ha gått med meg. Jeg vil tro jeg ville ha blitt trukket dypere og dypere ned i selvdestruksjon, og hadde endt på sinnssykehus. Heldigvis er min vilje til å leve så sterk, at jeg nok ikke i noe tilfelle ville ha tatt livet av meg, selv om jeg stadig vekk så på det som en reell mulighet.

Min opplevelse av hvordan psykisk medisin kan bidra til å få et menneske tilbake til livet igjen, preger selvfølgelig mitt syn på bruk av psykofarmaka. Når selv min egen åndelige bevissthet går inn for medisinbruk i visse tilfeller, kan jeg overhode ikke se at det kan være noen grunn for å la være når det er nødvendig. Jeg er også helt uenig med PK, som hevder at når man bruker psykisk medisin for å lindre smerte, og dermed begrenser sin bevissthet på et område, automatisk også nedsetter sin bevissthet på alle andre områder. Både for mitt eget vedkommende og hos andre, har jeg sett at det er fullt mulig å leve et godt liv med arbeid, kjærlighet og kreativitet selv om man går på medisin. Ja, min erfaring er at man overhode ikke svekker sine kreative evner, men kan skape stor kunst innen både litteratur og musikk, selv som medisinert. Her mener jeg PK tar grunnleggende feil. Hadde han hatt et større erfaringsgrunnlag, er jeg sikker på at han selv ville ha innsett det.

Selv i det tetteste mørket finnes det lys. En klisje kanskje, men likefullt sant. Dersom bare flere mennesker med psykiske lidelser hadde vært klar over hvor mye hjelp som finnes og at lidelsene kun er midlertidige, kunne mange selvmord vært unngått. Foto: Sverre Avnskog

Peter Kjærulff ville sannsynligvis mene at det jeg opplevde i de krisefylte årene, var en kundalinireisning. Dette er et fenomen han beskriver i sine bøker, som at chakraene blokkeres ett etter ett fra jordchakra og oppover, da kundaliniernergien, om jeg har forstått ham riktig, er en form for mørkeenergi, som når den aktiviseres, snor seg oppover langs ryggraden som en dobbelt slange, og dekker til chakraeene. Og om kundalinien når helt opp til kronechakra, så dør man, i følge PK. Selv mener han å ha opplevd dette i en inkarnasjon som ung mann i Syd-Amerika, da han så sin elskede danse seg selv til døde, som en følge av at hun var blitt gravid mot sin families vilje. Dette førte til at den unge mannen, som trodde han hadde gjort henne gravid, mente han ikke hadde livets rett, og han satte seg inn i en stenhule, stengte for åpningen, og oppga sitt liv. I følge PK døde han som en følge av en kundalinireisning. Jeg har selv truffet mennesker som mener å være utsatt for en delvis kundalinireisning, og i mine øyne virket det hele som noe mye, mye mer "trivielt", om jeg må kalle det så; nemlig dårlig humør, surhet, angst og affekt. Dette er noe som kan ramme alle mennesker når vi angripes av

mørket, og jeg kan ikke med min beste vilje forstå at dette har noe med kundalinienergi å gjøre. Det virker på meg igjen som en form for mystifisering av noe meget enkelt. Jeg avviser jo også eksistensen av chakraene i den forstand PK beskriver dem, som vår syvdelte bevissthet, fordi jeg mener at vår enhetsbevissthet som er skapt av lyset ikke lar seg splitte.

Det var altså da jeg var i ferd med å arbeide meg ut av en meget, meget dyp krise, at jeg oppdaget først RD, og gjennom den, Vandrer mod Lyset, og i de første mange årene holdt jeg disse bøkene for å være de største gaver som noensinne er gitt til menneskeheten! Og de gav meg det løftet som skulle til, for at jeg til slutt kunne vende tilbake til livet som et noenlunde friskt og velfungerende menneske. Men etter hvert har det skjedd, at Vandre mot Lyset! mer og mer har overtatt plassen alene som gullgruven i mitt liv, da jeg etter hvert, noe motvillig i begynnelsen, har måttet innse at det finnes deler av RD, som rett og slett ikke lar seg forene med VmL! I tillegg til det jeg hittil har gjort rede for, finner jeg det også vanskelig å finne dekning i VmL for det PK hevder om at ingen av Ardors eteropptegnelser lengre lar seg "antenne", og at de yngste rett og slett har fjernet dem fra jorda. Dette har, i følge PK, skjedd fordi Ardor knyttet eteropptegnelsenes utløsermekanisme til en ubalanse mellom den maskuline og den feminine energiform, som ikke lengre er til stede i den grad som er nødvendig for å antenne dem. Eteropptegnelsenes antennelse var i følge PK, basert på at en større del av den samlede energimengden var i ubalanse, enn den delen som var i balanse, og i løpet av de siste tiåren har det skjedd, at mengden energi i balanse har blitt større enn mengden i ubalanse, med den følgen at eteropptegnelsene ikke lengre lar seg antenne. Nå er jeg fullt klar over at ikke *alt* som vedrører menneskenes liv selv står omtalt i VmL, og mange ganger må man kombinere ulike opplysninger i VmL for å finne svar på problemstillinger som ikke er omtalt. Men såvidt jeg kan bedømme, så står det ganske klart og tydelig i VmL at eteropptegnelsene, når de en gang er skapt, må gå sin gang inntil de oppløses etter bestemte lovmessigheter. Det står kun om *en* unntagelse, og det er at Gud og de yngste i spesielt gunstige tilfeller, kan lede eteropptegnelsenes onde tankestrømmer vekk fra jorden og ut til fjerne mottakerstasjoner. Og jeg kan personlig ikke tenke meg at Ardor ville knytte eteropptegnelsene til en ubalanse mellom energiene, som han må ha visst ville utlignes før eller siden, med den følge at eteropptegnelsene ikke lengre ville ha noen virkning. Det virker rett og slett litt *for* enkelt.

Personlig opplever jeg på grunnlag av VmL eteropptegnelsenes virkemåte på en helt annen måte enn PK. Slik jeg tolker VmLs opplysninger, innvirker en eteropptegnelse *kontinuerlig* på de menneskene den er rettet mot, ved å fôre dem med onde tankestrømmer, og ved å gi dem tankeimpulser til å begå spesielle handlinger som Ardor har planlagt. Det er ikke slik at en eteropptegnelse ligger helt uvirksom inntil personen eller landet gjør *ett eneste* forutbestemt feilsteg, og så rammer eteropptegnelsen med full kraft. Jeg mener alt som står i VmL om eteropptegnelser tyder på at de har en spesiell form for dynamikk, der de blir forsterket ved at menneskene følger deres onde tankeinnskytelser, og at de svekkes dersom menneskene motstår dem. Men eteropptegnelsene er og blir der inntil den tiden ebber ut som de er designet for. Og når det står i VmL, at Gud og de yngste i spesielle tilfeller kan lede de onde strømmene fra eteropptegnelsene vekk fra jorden, mener jeg bestemt at dette skyldes at eteropptegnelsene har mistet mye av sin kraft, fordi menneskene *har motstått dem*.

I debatter f. eks. om hvorfor ingen lyktes i å drepe Hitler, til tross for at han ble utsatt for utallige mordforsøk, mener PK at det var Gud som reddet livet til Hitler, fordi et eventuelt mord på ham ville utløse en eteroptegnelse som hadde til hensikt å føre hele jorden ut i et atomragnarokk. En slik tolkning mener jeg selv er helt utenkelig, da ett eneste mord

selvfølgelig ikke som eneste faktor kunne utløse en eteropptegnelse, som ellers ville ha forblitt uvirksom. Jeg er overbevist om at store eteropptegnelser var i virksomhet under 2. verdenskrig, og at et eneste mord skulle føre til full atomkrig kan jeg umulig tenke meg. Om noe slikt hadde blitt enden for menneskeheten, ville det være fordi de samlede handlingene i løpet av krigen var i så stor overensstemmelse med Ardors planer, at utgangen ville kunne blitt en total utslettelse av menneskeheten. I mine øyne unnslapp Hitler alle forsøkene på å likvidere ham, fordi han sannsynligvis er et av de mest geniale uhyrer som noensinne har inkarnert på jorden. Han var selvfølgelig utstyrt med en genial intuisjon og forutanelse om truende farer, og det var den som reddet livet hans, og ikke Gud.

I følge PK, var det Gud selv som reddet Hitler fra de mange mordforsøkene på ham, fordi et eventuelt mord ville utløse en eteropptegnelse som ville føre menneskeheten ut i et atomragnarokk. Personlig er jeg overbevist om at det var Hitlers velutviklede forutanelse om truende farer som reddet ham.

For en som er så opptatt av drømmenes betydning for menneskets bevissthet som meg, er det litt morsomt å tenke tilbake på en hendelse fra min barndom. Jeg var ca. 5 år gammel og satt en ettermiddag ved et stort trebord i den parken jeg gikk, sammen med en hel del andre barn, og vi skulle fortelle hverandre noe vi hadde drømt. Som 19-åring var jeg fremdeles opptatt av emnet, og gikk til innkjøp av en av Sigmund Freuds drømmebøker. Det han skrev sto imidlertid for meg som komplett umulig å få noe fornuftig ut av, så jeg la interessen på hylla for en stund - helt til jeg kom bort i en dansk drømmetyder ved navn Søren Lund, som jeg gikk til flere kurser med. Han var elev av bevissthetsforskeren og forfatteren Jes Bertelsen, og de var begge inspirert av den sveitsiske drømmetyderen Carl Gustav Jung. Jung fremsto som en langt mer intelligent drømmetyder enn Freud, og i flere år fordypet jeg meg i Jungs verden av symboler og interesse for gamle myter og hans begreper animus, anima, selvet, skyggen osv. Men også hos Jung synes jeg det manglet noe, da jeg personlig hadde den fornemmelsen at de fleste av våre drømmer stammer fra en intelligens, som har langt større overblikk over tilværelsen enn oss selv, men dette synspunktet delte ikke noen av de andre i de drømmegruppene jeg deltok i, men mente at drømmene var mer å regne som ganske

automatiske prosesser i bevisstheten. Først da jeg fikk PKs drømmebok, "Drømmer og drager sett med klarsyn" i hendene følte jeg at jeg hadde funnet en drømmetyder som virkelig hadde forstått hva drømmenes funksjon er, og hvordan drømmenes symboler skal oppfattes. Såvidt jeg kan bedømme, er PKs drømmebok det ypperste som er skrevet på området, og jeg håper hans bok får mange lesere. I følge PK er drømmene så enkle å forstå at man overhode ikke trenger noen psykologiutdannelse for å forstå dem, man når meget langt med vanlig sunn fornuft, og evnen til å lytte til hva drømmene vil fortelle oss. PK kaller sin metode for den "enfoldige" drømmetydningsmetode, i den forstand at man ikke bør gjøre tingene mer komplisert enn det de faktisk er. I følge PK er f eks en feiekost et rengjøringsredskap, og ikke et fallossymbol. Drømmer man om at man feier i sitt hjem, betyr det altså at man er i en prosess av å gjøre rent i sitt sinn, og ikke at man har samleie med noen. Videre forteller PK at drømmene er våre venner, at de ønsker å hjelpe oss, og at vi ikke trenger å være redd for dem, selv om de kan være voldsomme og dramatiske.

Der jeg *ikke* kan følge PK i hans teorier, er når han anvender chakra-modellen til å avgjøre hvilke aspekter i bevisstheten ulike symboler dreier seg om. Som jeg gjorde oppmerksom på i forbindelse med mine drømmer om fisker, så blir det etter min mening alt for snevert å tro at alle drømmer om fisker automatisk handler om instinkter og sex. Og når jeg midt i en alvorlig livskrise drømte at mange av mine akvariefisker hadde overlevd i flere år ute i den norske naturen og formert seg og dannet store kolonier, så hadde det selvfølgelig intet med sex å gjøre. En slik tolkning ville føles som totalt malplassert og meningsløs - sex spilte overhode ingen rolle i mitt liv på det tidspunktet, og selv opplevde jeg drømmen som en trøst fra mitt indre, som fortalte meg at til tross for all lidelsen jeg gjennomgikk, så ventet et godt og rikt liv meg i den andre enden. Jeg er naturlig nok heller ikke enig i at fargene i drømmene forteller hvilket chakra drømmen handler om - all slik tolkning bidrar kun til å forvanske og innsnevre drømmenes enkle budskap. Jeg leter heller etter hva slags betydning fargene har for drømmeren i det virkelige liv, og tolker fargene i drømmene ut fra det.

Så fikk jeg da her, avslutningsvis, også gitt PK den ros han fortjener, for innen drømmetydning har han gitt noen meget gode bidrag, som i mine øyne overgår alt annet som er skrevet på området. Og at hans øvrige bøker også inneholder mye god livsvisdom, vil jeg heller ikke nøle med å erklære. Men nå var det i denne artikkelen først og fremst mitt anliggende å sammenligne RD med VmL, og der kan jeg ikke konkludere med annet enn at RD og VmL dessverre på viktige områder er to uforenlige bøker. I mine øyne mystifiserer og kompliserer PK flere ting, som i VmL er forklart på meget lettfattelige og enkle måter. Generelt vil jeg også si at PK etter min mening grovt overvurderer sin egen betydning, og at han også overdriver når han påstår å ha fjernerindring og klarsyn - han ville stått seg på å fortelle at han skriver ut fra sin intuisjon, og ikke at han "husker" og "ser" på en fullkomment objektiv måte. Det at han ikke oppgir hva han har lånt fra andre kilder, svekker også i høy grad hans fremstilling, og jeg tror han ville stått seg på å ikke sette seg selv inn som hoverdrollen i alle de livene han beskriver, for det virker ikke helt troverdig på meg i hvert fall, at han skal ha vært dem alle sammen. Men at disse yngste som han beskriver, har vært rammet av Ardors forbannelser og eteropptegnelser er jo klart, og derfor vil man alltid finne fellestrekk i de yngstes kunst, uten at det dermed betyr at alle kunstnerne er besjelet av den samme ånd. Om både Mozart og Wagner skildrer en bestemt forbannelse av kjærligheten og av bevisstheten, øker ikke det nødvendigvis sannsynligheten for at PK var dem begge.

La meg også fortelle at jeg skylder PK stor takk for at han har såpass stor tillit til meg, at han mener jeg er den reinkarnerte Rasmus Malling-Hansen, og at det i realiteten er jeg som har

skrevet store deler av VmL. Hvem av oss dedikerte tilhengere av VmL ville ikke bli smigret over en slik "utnevnelse". Om PK har rett i dette, kan jeg ikke vite med sikkerhet, men hva jeg *er* 100% sikker på, er at jeg er en av dem som før mitt liv har lovet å være talsmann for VmL i den jordiske verden.

PK har forøvrig ved et flertall tilfeller gitt uttrykk for at en setning som Johanne Agerskov skrev i forordet til 1939-utgaven av VmL, burde fjernes. Der skriver fru Agerskov at den som avviser VmL som spiritisme kun avslører hvilken åndelige kategori vedkommende tilhører overfor sine mere forstående medmennesker. Jeg er helt enig med PK i at denne setningen ikke tjener til å fremme VmLs sak. Folk må jo få lov til å mene hva de vil om VmL, uten at de dermed skal kategoriseres som åndelig umodne eller lignende. Men når PK misliker denne måten å henvende seg til potensielle lesere, forundrer det meg litt at han innledningsvis i RD refererer til noen personer som har hatt innvendinger mot hans teorier, samtidig som han lar det tydelig skinne gjennom hvor lite disse menneskene egentlig forstår. På meg virker dette som et litt simpelt forsøk på å manipulere leseren til å fortsette å lese, for hvem ønsker vel å være like dumme som dem som kritiserer PK? Og jeg håper også at PK etter hvert vil innse at man faktisk *kan* være uenig med ham i sak, uten automatisk å være mindre begavet.

Oslo, 28.10.09
Sverre Avnskog

Et portrett av Rasmus Malling-Hansen som sannsynligvis er tatt en gang på 1870-tallet. Det ovenstående bildet befinner seg i dag i Sogndal, nærmere bestemt i Heiberg-museet. Men det samme portrettet har vi også funnet hos etterkommere i Malling-Hansen slekten.

Oppsiktsvekkende påstand fra Peter Kjærulff i ny bok: Mener Johanne Agerskov og Rasmus Malling-Hansen har medansvar for atombombene som drepte mer enn 300 000 mennesker i Hiroshima og Nagasaki i 1945.

For snart fire år siden fikk en gruppe VmL-tilhengere tilsendt Peter Kjærulffs kommentarer til den såkalte "Sorteboken" – fem medlemmer av Vandrer mod Lyset fond og forlags forsvarsskrift for det såkalte Bispebrevets ekthet. Den gangen ønsket jeg ikke å lese Kjærulffs synspunkter, fordi jeg selv var i ferd med å utarbeide en analyse av Christian Eversbuschs utgivelse. Men nå, noen år i ettertid, har jeg tatt meg tid til å lese gjennom Peter Kjærulffs skrift, og det er alltid spennende å lese andre VmL-tilhengeres meninger i ulike stridsspørsmål. Peter Kjærlff er jo selv en omstridt person i VmLmiljøet i Danmark, men jeg må medgi at han ofte har mange originale tanker om ulike emner som behandles i VmL, og velger ofte svært uventede vinklinger. Jeg var selv en dedikert tilhenger av hans skrifter i mange år, inntil jeg gradvis begynte å se visse motsetninger mellom Kjærulfss syn og VmLs.

Peter Kjærulff og han kones Pia. Jeg beundret i mange år Peter for hans bøker, Ringbærerens dagbog I og II, men da jeg ble personig kjent med ham, måtte jeg erkjenne at vi hadde svært ulike oppfatninger om mangt og meget, og særlig gjaldt det VmL! Foto: Sverre Avnskog.

Det var egentlig et nyskrevet og ennå ikke utgitt kapittel i sin bokserie om "Ringbærerens dagbog" Peter i sin tid sendte ut, og det inneholder også et brev som er stilet til utgiverne av "Et forsvar for Bispebrevet og Johanne Agerskov", populært kalt "Sorteboken". Kjærulffs bok er nå publisert og kan bestilles på hans webside, www.ringbearersdiary.com. Om det er gjort noen endringer før boken gikk i trykken, vet jeg dessverre ikke, men jeg forholder meg i hvert fall til det vi fikk tilsendt for snart fire år siden. Det er i denne boken Peter Kjærulff fremsetter

noen påstander som ikke kan karakteriseres som annet enn høyst oppsiktsvekkende. For det første hevder han at både Leo, Rasmus Malling-Hansens åndelige personlighet, og Johanne Agerskov ble narret av to av de eldste da de henholdsvis dikterte og utga Bispebrevet. For det andre hevder Kjærulff at utgivelsen av Bispebrevet antente den siste gjenværende eteropptegnelsen, som Bispebrevet omtaler som truende i horisonten, nemlig den som fikk menneskene til å slippe to atombomber over Nagasaki og Hiroshima, bombene som drepte minst 300 000 mennesker. Ja, du leser riktig: Det er Leos og Johanne Agerskovs handling som utløste drapet på mer enn 300 000 mennesker, i følge Peter Kjærulff. Han skriver følgende:

Personlig synes jeg det er komplett uforståelig at en person som kjenner VmL så godt som Peter Kjærulff, på fullt alvor kan tro at en av de diskarnerte yngste, ja, sågar en av de aller fremste yngste hva angår å formidle de åndelige sannhetene til jorden, skulle la seg narre av Bispebrevets ondsinnede og forvrengte innhold. De diskarnerte yngstes evner ligger millioner grader over menneskenes! Bilde til venstre: Utsnitt av privat foto fra 1922. Til Høyre: Privat samling..

"Man skåner ingen ved at sige, at det var Johanne alene, der havde en "dårlig dag". Angrebet er langt værre, og vi når helt derhen, hvor dette at få de to VML formidlere (JA og M-H) til at sige det modsatte af, hvad VML siger, netop som det eneste kan antænde den æteroptegnelse, der fik menneskene til at foretage sig noget, der bogstaveligt var en demonstration af en påstand om, at Gud havde afbrudt forbindelsen: de to atombomber over Japan i august 1945. De to ældste vidste, at alle de andre æteroptegnelser, de beskriver som "liggende truende i horisonten" naturligvis for længst var sat i gang i 1938, og de trak derfor et billigt stik hjem ved at skyde skylden for disse rædsler på præster og bisper." (Sitat fra Kjærulffs skriv).

Legg merke til at Kjærulff skriver at Johanne Agerskov og Leos handling var det eneste som kunne antenne eteropptegnelsen som førte til at atombombene over Japan ble sluppet. Uten

Bispebrevet, ingen atombomber, med andre ord. Det største ansvaret for alle eteropptegnelsers følger, har selvsagt Ardor. Men dersom det er riktig at det var den diskarnerte yngste, Leo, som antente den aktuelle eteropptegnelsen, må han selvsagt bære sin del av ansvaret fordi han begikk en aktiv, formørket handling. Om man blir med inn i en bank sammen med en bevæpnet gjeng for å rane en bank, og menneskeliv går tapt, er man medskyldig i at liv går tapt uansett om man selv skyter eller ikke. Om Leo hadde gode eller dårlige motiver for sin handlemåte, spiller ingen avgjørende rolle. Om vi skal anvende et jordisk språk, kan man kanskje si at han gjorde seg skyldig i medvirkning til drap på 300 000 mennesker. Det er selvsagt helt utenkelig at en av de yngste skulle foreta seg noe så idiotisk, som å diktere Bispebrevet. Til det er brevet så åpenbart en av de eldstes verk. Og om Leo, til tross for at han måtte forstå at brevet var forfattet av de eldste, likevel valgte å diktere det, fordi han trodde han kunne hjelpe sin datter, måtte han handle mot sin egen samvittighet og gjøre vold mot seg selv. Det vil selvsagt en av de diskarnerte yngste aldri gjøre.

Mange tilhengere av VmL har kanskje slitt med å akseptere at Johanne Agerskov lot seg narre av de eldste, men nå vil altså Peter Kjærulff ha oss til å tro at Leo, en av de fremste av de diskarnerte yngste, ikke var i stand til å fatte at han sto overfor to av de søvnfrigjorte eldste, som fremdeles var inkarnert som mennesker på jorden. Som jeg skal argumentere nærmere for i det kommende, strider en slik påstand mot absolutt alt som fortelles om de diskarnerte yngste i Vandrer mod Lyset. Kjærulff hevder at Leo lot seg narre fordi de eldste anvendte et høyfrekvent mørke som aldri tidligere var blitt anvendt, og at Leo derfor ikke klarte å gjenkjenne det som mørket. Men mørket er mørket, uansett hvilken frekvens det har, og fra VmL vet vi at selv de aller fineste mørkepartiklene er langt større enn de groveste lyspartikler, og slik er det selvsagt også med svingningsfrekvensen. Det mest høyfrekvente mørke er langt unna lysets laveste frekvens. Dette vet selvsagt de diskarnerte yngste utmerket godt. De har tross alt utforsket lysets mangeartede muligheter i årmillioner, og de har en gang for alle gjenkjent og avvist enhver mørkepåvirkning den gangen Gud stilte dem overfor mørket, da de eldste falt. De diskarnerte yngste har evner som er ufattelig mye høyere enn et menneske kan forestille seg, og om jeg ikke husker feil tilsvarer den lille delen av deres intelligens som de yngste medbringer til jorden i forhold til deres kapasitet i diskarnert tilstand omtrent et støvkorn i forhold til 1000 tønner jord.

I tillegg kommer at de yngste til alle tider har arbeidet intensivt for å avverge Ardors eteropptegnelser fra å inntreffe på jorden, og de har lykkes i meget stor grad, i følge VmL. Grunnen til det er at de yngste er i stand til å avlese eteropptegnelsene, og også å avgjøre når de er planlagt å inntreffe. Vi må derfor med stor sikkerhet kunne slå fast at dersom det i 1938 eksisterte en ennå ikke utløst eteropptegnelse som gikk ut på å droppe to atombomber over Japan, så kjente Leo i detalj til denne eteropptegnelsen og han kjente også garantert i detalj til hva som kunne utløse eteropptegnelsen. Det blir således ganske meningsløst å hevde at Leo selv utløste en eteropptegnelse som han eller noen av hans søsken med alle krefter var i ferd med å forhindre fra å inntreffe på jorden, for det er en av de aller viktigste oppgavene til de yngste: De har full oversikt over alle eteropptegnelsene, og arbeider intenst for å forhindre folk fra å handle i samsvar med eteropptegnelsenes tankeinnhold og ”handlinginstrukser”.

Peter Kjærulffs budskap er i realiteten dette: Menneskene kan heretter ikke stole på de diskarnerte yngste, for de kan tenkes å handle i samsvar med mørkets instrukser. Man kan kanskje kalle det en ”Bispebrevet light påstand”. Bispebrevets budskap er at menneskene ikke lengre kan stole på Gud. Peter Kjærulffs budskap er at vi ikke lengre kan stole på de diskarnerte yngste. Men må ikke Leos fall for mørket være et engangstilfelle? Alle de eldste

er jo nå vendt hjem? Nei, åpner man først opp for at de diskarnerte yngste kan bli narret av mørket, kan de jo like godt bli narret av en av de inkarnerte yngste som er ført på ville veier av mørket. Derfor er Kjærulffs påstander så farlige, dersom de vinner tilslutning. Men personlig vil jeg hevde at det er uforståelig at en som kjenner VmL så godt som Peter Kjærulff ikke evner å se de fatale konsekvensene av sine temmelig drøye påstander. Jeg har tidligere hevdet at Kjærulff i realiteten ubevisst avleser en eteropptegnelse når han fremsetter enkelte av sine teorier i sine bøker, og hans siste påstander bekrefter ytterligere mitt inntrykk av Kjærulffs forfatterskap. Jeg mener bestemt at det eksisterer en Bispebrevsforbannelse som forer mottagelige VmL-tilhengere med forførende tankegods a la Bisprebevets. Kjærulff fjerner seg mer og mer fra VmL etter som han mer og mer stoler på sin egen evne til "klarsyn" og mindre og mindre henviser til VmL, for han klarer åpenbart ikke til fulle å skjelne mellom rene lystanker og mørkets etterligninger av lyset. Kjærulffs påstand om Leos fall for mørket er i realiteten bare en sublim variant av Bispebrevet. Han erklærer sin dype kjærlighet og hengivenhet til Gud, som han mener ikke kan svikte, men det kan i stedet en av de aller fremste av de yngste, forfatteren av størstedelen av Vandrer mod Lyset. I følge Kjærulff var det selve innholdet i Bispebrevet, om Guds svik og et eventuelt fravær av Gud som utløste atombombeopptegnelsen, fordi anvendelsen av de to atombombene skapte en situasjon der nettopp fraværet av Gud opplevdes som en realitet. Men det samme kan man si om nærmest hele krigsforløpet, som for eksempel jødeutrydningen, eller hvorfor ikke de alliertes bombing av Dresden, som krevde 75 000 menneskeliv? Dette var jo også hendelser som ennå ikke hadde funnet sted i 1938. Og selv om forskningen for å skape et masseødeleggelsesvåpen først ble intensivert etter at krigen var et faktum, betyr selvsagt ikke det at selve eteropptegnelsen ikke kan ha vært i full sving. Selv oppfatter jeg alle de grusomme enkelthendelsene som skjedde i årene før og i løpet av andre verdenskrig, som en form for kjedereaksjon. Den ene grusomme hendelsen utløste den neste, som så utløste den neste osv, omtrent slik en atombombe fungerer. Jeg antar at det fantes en stor "andreverdenskrigopptegnelse", som igjen inneholdt en lang rad av krigshandlinger og masseutrydning, og etter hvert som en del av eteropptegnelsen ble satt ut i livet hva enten det var av Stalin, Hitler, Mussolini eller de allierte, så ble neste trinn utløst. Om man skal anta at en enkelthendelse bidro til at atombombene ble sluppet, vil jeg heller peke på bombingen av Dresden. Når man allerede var i gang med masseutrydning av fienden, hvorfor ikke sette et ettertykkelig punktum ved å utrydde flere hundre tusen på et blunk? At japanerne allerede var i ferd med å ville kapitulere spilte bare en underordnet rolle, når USAs president ønsket å benytte anledningen til for all ettertid å demonstrere sin styrke og sin vilje og evne til å sette makt bak sine ord. Og siden har USA fortsatt som hele verdens "Cowboy-land", som kan bedrive selvtekt i alle verdens hjørner.

Det hører forresten med til historien at Peter Kjærulff på sitt halvoffentlige debattforum på Groupcare i sin tid presenterte en teori som gikk ut på at Gud beskyttet Hitler fra å bli myrdet, fordi et eventuelt mord ville utløse en eteropptegnelse som ville medføre en altomfattende atomkrig. De som kjenner til andre verdenskrig i detalj, vil vite at Hitler ble utsatt for et stort antall mordforsøk, men at han på mirakuløst vis kom levende fra dem alle. Kjærulff mener altså at det skyldes Guds beskyttelse av Hitler. Selv mener jeg årsaken var at Hitler var et sort geni, med en særdeles velutviklet sjette sans, som instinktivt fortalte ham når det var fare på ferde. Når det gjelder intuitiv evne til å forutse farer har vi en parallell i Norge i motstandsmannen Gunnar Sønsteby, kjent som "Kjakan". Han var på motsatt side av Hitler i krigen, men hans sjette sans var oppsiktsvekkende. I ettertid kunne han fortelle at han på nærmest uforståelig vis kunne være fare, selv der intet konkret tydet på at noe var i gjære, og på den måten unngikk han å bli tatt i noen av de mange fellene tyskerne la for ham. Hvordan

”atometeropptegnelsen” som bygget på et eventuelt mord på Hitler og ”atometeropptegnelsen” som bygget på utgivelsen av Bispebrevet kan samsvare, er dog vanskelig å se for seg. Og man må vel kunne si at det meste tyder på at et eventuelt mord på Hitler må antas å ha ville fått en noe større effekt på krigens utvikling enn utgivelsen av Bispebrevet.

En av Norges største krigshelter var Gunnar Sønsteby, 1918-29012 (til venstre). Han hadde åpenbart en særdeles veutviklet intuisjon, og mer enn en gang opplevde han å nærme seg sitt skjulested, da en uforklarlig sjette sans advarte ham om at noe var galt, og han forlot stedet. I ettertid fikk han vite at tyskerne ventet på ham i leiligheten. Hitler, 1888-1945, hadde høyst sannsynlig en like god intuisjon, og overlevde en lang rekke mordforsøk takket være den. Begge foto fra internett.

At utgivelsen av et skrift i det lille landet Danmark i 1938 overhode skulle kunne påvirke krigens gang, finner jeg ganske meningsløst. Om utgivelsen kan ha hatt en påvrikning av forholdene på jorden, så må det tvert imot ha bidratt til å styrke mørket og svekke lyset. Men personlig tviler jeg på at dette kan ha påvirket de eteropptegnelsene som allerede var utløst og som stadig fikk sin næring både fra tyskernes krigføring, og de alliertes besvarelse med samme hensynsløshet. Tilhengerne av Bispebrevets ekthet påstår at Bispebrevets hensikt var å begrense krigen og ”inndemme” de allerede i gangsatte stridighetene, mens Kjærulff på sin side hevder at utgivelsen forårsaket at to atombomber ble sluppet over Japan i 1945. Begge deler virker like lite sannsynlig. Eteropptegnelsene var allerede utløst, og jeg er overbevist om at alle de onde handlingene som ble begått i løpet av krigens gang, hadde en langt større nnvirkning på eteropptegnelsene, enn utgivelsen ev et enslig brev. Selv om brevets innhold er alvorlig nok, står dets alvorlighetsgrad og betydning ikke i et rimelig forhold til de grusomme konsekvensene Kjærulff mener det skal ha fått. Og virker det rimelig å anta at et åpent brev utgitt i Danmark skulle kunne utløse en eteropptegnelse som medføre at hundretusener av mennesker blir utryddet i et land på den andre siden av jordkloden, nærmere bestem i Japan,

når brevets innhold er helt uten direkte relevans for akkurat dette landet? Jeg vil påstå at det skal kraftigere energier til enn et enslig brev for å utløse hendelser av så voldsom art som at to atombomber blir sluppet over et land, og dessuten virker det temmelig søkt at en liten hendelse i ett land, skulle kunne utløse en katastrofe i et helt annet, nærmest tilfeldig land. Skulle et slikt brev kunne utløse en eteropptegnelse med så ødeleggende effekt, måtte brevets innhold ha direkte og avgjørende betydning for vedkommende land og med et så kontroversielt innhold at det utløste enten en eller annen dramatisk, voldelig handling, som f eks et mord på en av landets ledere, eller at store menneskemengder gikk amok i affekt, men i så fall var det ikke selve brevet som utløste eteropptegnelsen, men de handlingene som kom som en konsekvens av brevets innhold. Som vi alle vet, utløste Bispebrevet på det nærmeste ingenting i første omgang, og det er absolutt intet i Bispebrevets innhold som peker mot at akkurat Japan skulle rammes av en atomkatastrofe. Så godt som den eneste kjente reaksjonen på Bispebrevet, kom fra Johanne Agerskovs nære venn, Chr. Jørgensen, som skrev et brev til henne, der han spurte om det gikk an å be Leo om å komme med en nærmere forklaring på Bispebrevets dramatiske innhold. Men Johanne Agerskov tok hans henvendelse fornærmelig opp og i stedet for å lytte til sin kanskje beste venn, gikk hun helt i vranglås, og hun og datteren, Inger Agerskov erklærte etter en temmelig opphetet brevveksling at de aldri noensinne mer ville åpne noen av Jørgensens brev. De brøt altså all kontakt med ham, akkurat slik Bispebrevet hevder at Gud kanskje også ville gjøre med menneskeheten. Selv tillegger jeg altså ikke Bispebrevet så enorm betydning som Kjærulff gjør, til det har brevet etter min mening ikke nok energiladning til å forårsake katastrofer av slike dimensjoner som atombombene over Japan. Utgivelsen medførte dog at Vandrer mod Lyset kom helt under mørkets makt og ble midlertidig fastlåst av en eteropptegnelse. Men i 1938 var sjansene for at VmL skulle slå gjennom i Danmark i nær fremtid allerede forspilt på alle fronter, etter min mening, både av bispene, prestene og de yngste i menighetene. Supplementene til VmL, som i realiteten er en stor del av det samlede verket, ble utgitt i 1930, og jeg har sett salgstallene for dem utover i 1930-årene. Enkelte år solgtes det ikke mer enn 4 til 5 eksemplarer. De umiddelbare skadevikningene av BB var derfor ikke så store som mange vil ha det til. Men det står helt klart for meg at et opprydningsarbeid må til i stor skala. Brevet kunne vært stanset allerede i 1938 dersom JohanneAgerskov hadde villet lytte til Chr. Jørgensens innvendinger. Senere gjorde brødrene Karsten og Iver Hagel-Sørensen et heltemodig forsøk på å vekke opp utgiverne av VmL tidlig på 1970-tallet, da det var en stor ny giv i forsøkene på å gjøre VmL kjent. Men da brødrene kun ble møtt med uforstand og avvisning, bar utbredelsesforsøkene selvsagt ingen frukter den gangen da spirituell litteratur virkelig begynte å vekke interesse hos større deler av befolkningen. I våre dager er vi noen få som tar opp den stolte tradisjonen etter Chr. Jørgensen og brødrene Hagel-Sørensen og for all kraft forsøker å påvise Bispebrevets formørkede innhold. Det hadde vært godt å ha Peter Kjærulff med på dette laget, men dessverre har han selv blitt et offer for Bispebrevsforbannelsen og utbrer ideer som på alle måter kan skade Vandrer mod Lyset. Det er synd. Og så har vi jo nesten den samlede bestyrelsen i forlaget mot oss. Vi kan bare be om Guds hjelp for at våre anstrengelser skal lykkes i nær fremtid.

Kjærulff hevder at VmL ikke er egnet til verdensutbredelse så lenge Bispebrevet hefter ved boken. Jeg vil påstå at Kjærulff selv bidrar til å gjøre VmL enda mye mer uegnet til verdensutbredelse ved offentlig å hevde at den høyt begavede og intelligente forfatteren av størstedelen av verket gjennom sine handlinger bærer ansvaret for at to atombomber ble sluppet over menneskeheten med en grusom og dødbringende effekt som menneskene aldri før hadde opplevd. Og det var heller ingen ”unnlatelsessynd” fra Leos side, om vi skal tro Kjærulff. Leo begikk en aktiv handling ved å diktere de eldstes formørkede budskap og

medvirket således til at det ble utgitt. Dette altså til tross for at han selv er i stand til å avlese eteropptegnelser. De av oss som i større grad enn Peter Kjærulff stoler på VmLs budskap, kan dermed trygt gå ut fra at Kjærulffs teori ikke kan være korrekt.

Ut fra hans bok, virker det forøvrig som om Kjærulff er temmelig forvirret i forhold til hvem som egentlig dikterte Bispebrevet. Flere steder i hans skrift er det tydelig at han mener Leo dikterte både Bispebrevet og det såkalte Litteraturbrevet, men mot slutten skriver han følgende:

"Det er overhovedet ikke noget problem for dem at lære Vandrer mod Lyset! udenad og at efterabe sprogtonen i værket (selvom grundtonen i brevet føles hård og fordømmende – som kontrast til den følelsesmæssige myndighed, vi finder i VML) – i blanding med alle mulige udgaver af "vor Fader", "vore brødre og søstre", "vor Faders kærlighed" osv. Da deres plan rummer den taktiske fordel, at den aldrig har været praktiseret før, støttes deres suveræne evne til at udgive sig for at være Guds direkte sendebud af overraskelsesmomentet. De laver først en forfærdelig masse ballade omkring Johanne Agerskov, der trættes af, at der konstant er spøgelsesstemninger i huset. De opfordrer hende til at bede sin afdøde far om hjælp, og han kommer hende til hjælp samtidig med, at de to ældste dukker op. De har ikke noget som helst problem med at iføre sig hvide eller gyldne gevandter eller med at lægge ansigtet i "hellige" folder. Derefter dikterer de de to breve og forsvinder."

Her skriver altså Kjærulff til slutt at de to eldste dikterte de to brevene. Til hvem? Til Leo, som så dikterte dem videre? Nei, det synes som om det er full forvirring hos Kjærulff på dette punktet. Det ene stedet skriver han at Leo dikterte de to brevene, og et annet at de to eldste dikterte dem. Men uansett, må jeg spørre: Synes det særlig sannsynlig at Leo treffer to av de "yngste" som han aldri før har sett og ikke gjenkjenner, og som i virkeligheten er to av de eldste, og deretter gir seg til å diktere noen brev, som han aldri før har lest, og ikke kjenner innholdet av, uten først å sette seg inn i dem slik at han med sikkerhet kan gå god for dem? Jeg mener, hvem av oss ville uten videre sende fra oss skrifter fra fullkomment ukjente individer og gå god for innholdet i dem uten først å lese dem? Kun en godtroende fjott ville gjøre noe slikt, og Leo er definitivt ikke en fjott, han er blant de aller fremste av de yngste, en av Guds aller nærmeste fortrolige, gitt i oppdrag å formidle den sanne fortellingen om menneskenes forhold til Gud og kampen mellom det gode og onde til den jordiske verden. Jeg fatter ikke at Kjærullf virkelig kan tro på sin egen særdeles lite troverdige historie. Med tanke på at de diskarnerte yngstes mentale kapasitet overgår deres jordiske milliarder av ganger, tror jeg at jeg våger den påstand at Leo kjenner hver eneste en av de yngste, slik Gud kjenner identiteten til alle de yngste, de eldste og menneskeåndene. Personlig er jeg overbevist om at Leo øyeblikkelig ville reagert på de eldstes mørkeutstråling og på at de ikke var av de yngste, som han kjente identiteten til for hver eneste ens vedkommende. Og at han skulle gi seg til å diktere to brev som han ikke selv kjente innholdet av, virker så hinsides enhver troverdighet, at jeg nesten blir målløs over at noen kan tro på det.

Peter Kjærulff kjenner øyensynlig ikke til at Johanne Agerskov i en brevveksling med sin gode venn, Christian Jørgensen, i 1934, gav en detaljert oppskrift på hvordan de eldste bar seg ad for å narre jordiske medier, og flere avsnitt i disse brevene var direkte dikteringer fra Leo, i følge Johanne Agerskov. Brevvekslingen gjaldt den norske forfatteren Ludvig Dahl, som skrev flere bøker basert på sin datters, Ingeborg Købers påståtte mediumistiske forbindelse med sin farfar og to avdøde brødre. Johanne Agerskov gjorde forespørsler til sin åndelige leder om ektheten av disse forbindelsene, og fikk vite at Ingeborg Køber i utgangspunktet

hadde hatt ekte forbindelser både med sin farfar og de to brødrene, men på et visst tidspunkt hadde noen av de eldste, uten at noen fattet mistanke, overtatt rollene som familiens kjære avdøde frafar og sønner, og spilte rollene så perfekt at ingen merket noen forskjell. Stemmeføring, uttrykksmåte, personlige karaktertrekk osv, alt var perfekt imitert av noen av de eldste. Om noen av de eldste ønsket å narre Johanne Agerskov til å utgi et forfalsket skrift, ville de selvsagt anvende den samme fremgangsmåten overfor henne. Å tilkalle Leo, for å narre ham i samme anledning, ville være det desidert dummeste de eldste kunne finne på. Leo, med sin geniale personlighet og unike innsikt i alle lysets og mørkets utslag, ville selvfølgelig øyeblikkelig gjenkjenne den onde mørkeutstrålingen fra de eldste, som fremdeles var inkarnert som mennesker. Men et menneske som lever i den jordiske verden hadde på langt nær de samme mulighetene til å avsløre de søvnfrigjorte eldste. De eldste kunne ”bearbeide” mediet over lang tid, gjennom å innsnike formørkede tanker i vedkommendes sinn og svekke vedkommendes både fysisk og mentalt. Og det er velkjent at Johanne Agerskov var en temmelig desillusjonert, svekket og syk kvinne i 1938. Hun hadde forsaket så mye og møtt så mye motstand, og sett sin mann sakte svinne hen i muskellammelser som til slutt rammet hjertet. Det var intet å si på at hun var sårbar overfor angrep fra mørket, da en av de søvnfrigjorte eldste tok kontakt, og presenterte en komplett imitasjon av Leo, så dyktig at Johanne Agerskov ikke kjente den minste tvil om at det var hennes kjære far som var vendt tilbake. Hun aksepterte uten innvendinger at det var farens åndelige personlighet, som hun kjente så godt og sikkert savnet sårt, som igjen kom til henne for å gi henne en ny meddelelse på vegne av Gud. Og som hun selv skrev i brevene fra 1934; Dersom mediet først aksepterte kontakten med en av de eldste, så trakk de eldste mørket så tett omkring mediet at det var fullstendig umulig for de yngste å kunne gjøre seg hørt. Ardor hadde for øvrig makt til å tilrettelegge forholdene slik at Johanne Agerskov kunne følges av en av de inkarnerte eldste til enhver tid, for i 1900 fødte hun en datter, Inger Agerskov. Om Ardor bestemte seg for å inkarnere en av de eldste i dette barnet, hadde lyset ingen muligheter for å hindre det. Ardor kunne således sørge for at en av de eldste kunne overvåke absolutt alt som skjedde i Johanne Agerskovs arbeid som medium, helt fra de aller første forsøkene fra lysets ånder på å kalle på henne og under hele arbeidet med å motta de tre fruktene. Inger Agerskovs ånd ville kjenne inngående til hver eneste liten detalj i kommunikasjonen, og kunne derfor lage en fullkomment overbevisende kopi av Leos måte å kommunisere med Johanne på. Gjennom årene kunne Ingers ånd i tillegg fore Johanne med formørket tankepåvirkning i hennes private liv, og med årene ville det kunne bli svært vanskelig for Johanne å skille disse fremmede tankene fra sine egne, selv om hun var medium. Og da datterens ånd til slutt mente at Johanne var bearbeidet godt nok til ikke å reagere på Bispebrevets innhold, kontakten hun Johanne i skikkelse av en fullkommen kopi av faren. Fra VmL vet vi at dersom et medium var en av de eldste, kunne hans/hennes åndelige personlighet spille ulike roller mens mediet selv ledet seansen, og ikke forsto at han/hun ble narret av sin egen ånd. Inger Agerskovs ånd kan altså godt ha diktert Bispebrevet til Johanne Agerskov mens Inger selv var våken og syslet med andre ting, eller var det kanskje hun som nedskrev dikteringen? Selv anser jeg at det var de diskarnerte yngste som må ha rettet Johanne Agerskovs oppmerksomhet mot det som skjedde da de eldste narret Ingeborg Køber og Ludvig Dahl i Norge for å advare Johanne om at noe lignende kunne skje henne selv, dersom hun ikke var på vakt. Men, som vi vet, hun ble ført bak lyset på akkurat samme måte. VmL forteller at det var en enorm påkjenning for deres sinns sunnhetstilstand i de tilfellene et medium var besjelet av en av de eldstes ånder, som gestaltet ulike ”avdøde” personer mens mediet ledet seansen og kommuniserte med de ulike avdøde, som ”de selv” skapte. Det kan i den forbindelsen nevnes at Inger Agerskov ble uhelbredelig sinnssyk få år etter sin mors død, og i tre år fra 1948 var hun pasient ved Frederiksberg hospital, psykiatrisk avdeling. Det hadde skjebnesvangre omkostninger å være

offer for de eldstes ondsinnede renkespill. Inger Agerskov var Bispebrevets fremste forsvarer, og førte ordet på vegne av sin mor i mange brev der hun stadig gikk god for Bispebrevets mørke logikk. I siste ende mistet hun forstanden.

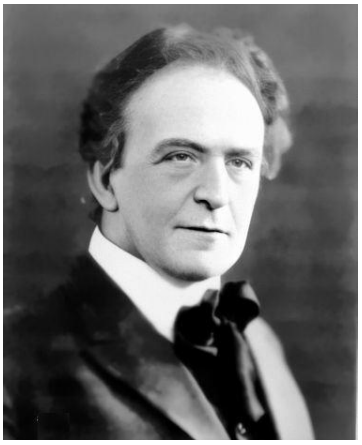

Det virker ikke som om Peter Kjærulff kjenner til brevvekslingen mellom Johanne Agerskov og hennes gode venn gjennom mange år, Christian Jørgensen, til venstre, fra 1934. Jørgensen henvendte seg til fru Agerskov med noen spørsmål angående byfogden i Fredrikstad, Ludvig Dahl , i midten, som anvendte sin datter, Ingeborg, gift Køber, som medium for sin kontakt med de sin avdøde far og to sønner. Fru Agerskov henvendte seg til sin åndelige leder og fikk diktert noen brev som beskrev hvordan de eldste i detalj kunne etterlingne en hvilken som helst av de yngste så enhver kunne la seg lure. Hun fikk vite at Ingeborg Køber, til høyre, var en av de eldste, og at forbindelsen hennes med sine avdøde brødre og farfar i den åndelige verden, hadde gått fra å være ekte en kort stund, til at noen av de eldste hadde overtatt hennes de avdøde brødres og foret henne med falske meddelelser. Det synes ganske tydelig for meg at Johanne Agerskov bare fire år senere ble narret på samme måte. En av de eldste imiterte hennes fars ånd ned til den minste detalj, hva angår både ordvalg, stemmeføring og fremstoning, og hun «glemte» å få hver eneste setning bekreftet i Guds navn. Og når hun først hadde akseptert forbindelsen, dri de eldste mørket så tett omkring henne at de tilstedeværende yngste som garantert innbefattet hennes far, ikke hadde mulighet til å nå frem til henne.

Vi kan bare forestille oss den grusomme opplevelsen det må ha vært for Leo å være vitne til at de eldste narret hans kjære Johanne til å utgi et formørket skrift som med ett slo bena vekk under hele VmL, uten at han hadde noen som helst mulighet til å gripe inn. Kjærulff skriver at fordi Leo ikke øyeblikkelig etter dikteringen gjorde Johanne Agerskov oppmerksom på forfalskningen, beviser det at også han var blitt narret. Jeg vil påstå at Leo ikke øyeblikkelig gjorde Johanne oppmerksom på forfalskningen fordi hun fra da av og for resten av sitt liv, hadde gjort seg utilgjengelig for kontakt fra lysets ånder fordi hun hadde aksepterte en av de eldste i deres sted. Mørket sto som en mur rundt henne og lysets ånder kunne ikke nå henne. At Johanne Agerskov ikke ba om å få sin fars identitet eller innholdet i Bispebrevet bekreftet i Guds navn, styrkes forøvrig av hennes og hennes datters brev der de forsvarer Bispebrevets ekthet, der ingen av dem hevder at brevet ble bekreftet i Guds navn. Der VmLs sannhet ble bekreftet avsnitt for avsnitt av Gud, påstår Inger og JohanneAgerskov i sine brev at Bispebrevet måtte være ekte fordi Johanne Agerskov var blitt uangripelig for mørket - et ufeilbarlig medium. Ingen steder hevder de at verken Leos identitet eller brevets innhold ble bekreftet i Guds navn. Såpass ærlige var de, heldigvis. Johannes integritet som et sannhetskjært menneske ble aldri svekket. Hun var selv overbevist om at det var Leo som hadde diktert Bispebrevet. Hun ville aldri kunne lyve og påstå at Bispebrevet var bekreftet av Gud.

Hvordan kan en begavet forfatter som Peter Kjærulff komme frem til konklusjoner som ligger så milevidt unna VmLs enkle logikk, spør jeg meg selv etter å ha lest hans utlegninger om Bispebevet. Hvorfor ser han ikke disse åpenbare motsetningene mellom VmL og hans egne teorier? Selv mener jeg hele Kjærulffs forfatterskap preges av et fenomen som jeg tidligere har påpekt i en meget omfattende analyse: En gedigen overvurdering av sine egne evner på bekostning av VmLs enkle sannheter. (Se Peter Kjærulff, Ringbærerens dagbog og VmL). De som elsker Peter Kjærulffs bøker, vil sikkert protestere mot dette synspunktet, men som en som setter VmLs budskap over alt annet, forundrer det meg at Kjærulff i sitt skrift om "Sorteboken" kun i ganske liten grad bygger på utsagn fra VmL. Kjærulffs omtale innholder nemlig svært få henvisning til VmL, da han hevder at en slik sammenligning kun vil føre til en endeløs uenighet om hvordan VmL skal tolkes. Slik ser ikke jeg det. Jeg oppfatter VmLs ulike utsagn som svært entydige og åpenbare, og kan ikke finne noen andre og bedre argumenter for å påvise at Bispebrevet er en forfalskning enn å henvise til utsagn i VmL som står i åpenbar motsetning til Bispebrevets formørkede logikk. Motsetningene er så åpenbare, at selv et barn er i stand til å oppfatte dem, og den eneste grunnen til at den såkalte "femmerbanden", utgiverne av "Sorteboken", klarer å overse dem, er at de har "glemt" VmLs enkle budskaper og satt Bispebrevets formørkede logikk i stedet for i sitt sinn. Jeg har selv sammenholdt så å si hvert eneste argument i "Sorteboken" med utsagn fra VmL, og resultatet burde være ytterst nedslående for "femmerbanden". Deres mange påstander som eks at Gud kan tenkes å avbryte forbindelsen med oss mennesker står i grell kontrast til hva Gud lover oss i VmL. Deres påstander er i mange tilfeller så groteske og meningsløse, at jeg har omdøpt deres bok til "En samling forvirrede og selvmotsigende argumenter til forsvar for mørkets seier over Gud." (Se min bokutgivelse «Et forsvar for Vandrer mod Lyset og Gud».)

Om man vil lete etter hendelser som kan ha medvirket til at en eteropptegnelse som medførte at atombombene ble sluppet over Hiroshima og Nagasaki, bør man etter min mening heller ta i betraktning den hensynsløse, groteske og hevngjerrige bombingen av Dresdens sivilbefolkning og utryddet flere hundre tusener av dem, enn å tro at Bispebrevet var utløsende årsak.

Man må selvsagt glede seg over alle bidrag som kan være med på å gjøre alle som leser VmL klar over at Bispebrevet er et formørket skrift som med ett slag slår bena under alt det VmL står for. Slik sett er det mye å glede seg over i Peter Kjærulffs initiativ overfor VmL fond og forlag. Men dessverre så får denne gleden en gigantisk slagside, idet Kjærulff i realiteten tilslutter seg Bispebrevets grunnleggende logikk om svik i den oversanselige verden. Bare med den forskjellen at der Bispebrevet påstår at vi ikke lengre kan stole på Gud, hevder Kjærulff at vi ikke lengre kan stole på de diskarnerte yngste, som etter hans mening kan utløse Ardors eteropptegnelser, med de frykteligste konsekvenser for menneskeheten. Peter Kjærulffs forfatterskap baserte seg nok på VmL i utgangspunktet, men det at han har tolket seg selv inn som en av de aller mest sentrale personene i menneskehetens utvikling, har fått som følge at personsentreringen omkring ham selv har blitt vel dominerende. Den bærende ideen i Kjærulffs forfatterskap er at han er selve hovedpersonen i kampen mellom lyset og mørket, og hvordan han kan gjøre seg sterkere enn sitt astrale legeme, som i sin tur vil forløse lyset på jorden, og føre til et gigantisk lysgjennombrudd på jorden, som med ett slag vil endre menneskenes liv radikalt.

Kjærulff overvurderer etter min mening sin egen betydning og overvurderer også sin egen intuisjon og sitt såkalte ”klarsyn”. Hans påstand om at Leo, Rasmus Malling-Hansens åndelige personlighet, lot seg narre av en av de søvnfrigjorte eldste til å diktere Bispebrevet uten å kjenne innholdet og derigjennom utløste eteropptegnelsen som forårsaket bruken av to atombomber over Japan i 1945, viser med all mulig tydelighet at Kjærulffs tankeunivers er infisert av mørket. Det høyfrekvente og sublime mørket riktignok, men dog….. mørket.

Og som en avslutning siterer jeg gjerne Johanne Agerskovs egne ord fra hennes åpne brev til I. P. Müller fra 1932:

”Det eneste Kriterium, som vi Mennesker har for, at de Meddelelser, der gives fra oversanselig Side, virkelig skriver sig fra højtstaaende Intelligenser, skriver sig fra Menneskehedens Skytsaander eller Ledere, er dette: at det meddelte er præget af en usædvanlig høj Intelligens, præget af Sanddruhed og Kærlighed, samt at de forskellige Meddelelser alle er givet i en klar, koncis, logisk og skøn Form. Thi jo højere den Intelligens er, der meddeler sig, jo renere, klarere og mere logisk er det givne sammenlignet med det, der er givet af mindre udviklede Væsener.

Vi maa derfor først og fremmest gaa ud fra, at Gud, der er selve Logos og saaledes er Udtryk for Tanken i dens absolutte, dens mest sublime Form, ikke omgiver sig med Væsener, hvis Tale er plat, ukultiveret og ulogisk, og som ikke er præget af nogen høj Intelligens.”

”Plat, ukultiveret og ulogisk” er en meget passende karakteristikk av Bispebrevet. Og Kjærulff ser ut til fullstendig å ha glemt å ta med i betraktning, at pga Bispebrevets lengde, er det helt utenkelig at det kan ha blitt diktert i løpet av eneste seanse. Bispebrevets omfang medførte sannsynligvis at det ville ta mange seanser å diktere det, om vi sammenligner med Johanne Agerskovs egne tidsangivelser for dikteringenes sedvanlige varighet. Kristi tale, som er omtrent av samme lengde som Bispebrevet, ble f eks diktert i løpet av en periode på to måneder, til tross for at Johanne Agerskovs åndelige personlighet under en søvnfrigjøring hadde gjort seg kjent med innholdet. Seansene hadde vanligvis en varighet av ¾ time da hovedverkene ble diktert. Og i 1938 kan man neppe regne med at Johanne hadde kapasitet til øket hyppighet eller mer langvarige seanser, da hun tross alt var blitt ca 65 år, var syk og svekket og ble meget hurtig trett. Leo hadde altså sannsynligvis to måneder på seg til å

avgjøre om det brevet han dikterte var ”præget» af en usædvanlig høj Intelligens, præget af Sanddruhed og Kærlighed” og gitt i en ”klar, koncis, logisk og skøn Form”. Han hadde også svært rikelig tid til å konferere med de andre yngste, f eks Kristus, eller endog lese brevet for Gud for å få hans reaksjon på dets innhold. Å innbille seg at Leo skulle akseptere Bispebrevet som en meddelelse fra Gud, kan kun bygge på en fullstendig mangel på innsikt i de diskarnerte yngstes evner. Leo hadde sine egne meddelelser å sammenligne med. I forhold til dem fremstår Bispebrevet som platt, ukultivert, ulogisk og ikke minst, formørket.

Oslo, 18.03.14
Sverre Avnskog

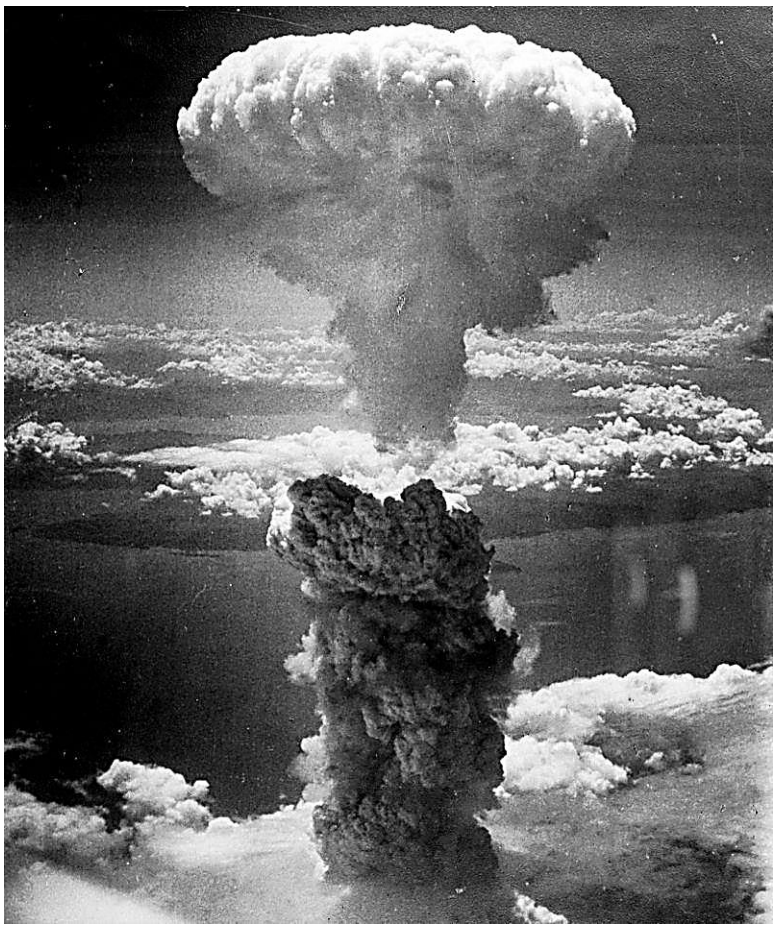

Etter min mening er det fullstendig urimelig og nærmest grotesk å legge skylden på Johanne Agerskov og Rasmus Malling-Hansen for at atombomene ble sluppet over Hiroshima og Nagasaki (bildet) og utryddet hundretusener av mennesker. Og det er fullstendig ødeleggende for VmLs sjanser til å bli utbredt, om en slik oppfatning skulle vinne utbredelse! Måtte Gud hjelpe oss slik at denne groteske misforståelsen blir utryddet før den brer om seg.

Psykiske lidelser og fjernhealing.

Svært mange mennesker opplever å bli rammet av en psykisk lidelse i løpet av sitt liv. Det er høyst normalt å ha perioder i livet med nedsatt stemningsnivå, mye bekymringer og angst. Heldigvis er slike perioder relativt kortvarige for de fleste av oss, og mange klarer å hanskes med symptomene ved egen hjelp, eller ved hjelp av gode støttespillere. Men av og til opplever noen at lidelsen rammer såpass hardt, at de trenger profesjonell hjelp og eventuelt medisinering. Selv var jeg svært hardt rammet av en depresjon i mine yngre år, og vet hvor uendelig tungt det kan oppleves når man føler at man har sunket ned i et smertefullt mørke, og ikke kan se en eneste vei ut av sitt personlige helvete. Men det finnes en vei ut, heldigvis! Jeg skulle inderlig ønske at akkurat den setningen nådde ut til alle dem som i sin fortvilelse overbeviser seg selv om at det ikke finnes håp for dem. Det gjør det nemlig!

Artikkelen er illustrert med bilder av forfatterens egne fremstillinger av menneskelig lidelse. Foto: Sverre Avnskog

I Norge arbeides det meget aktivt for å avmystifisere psykiske lidelser, som rammer store deler av befolkningen en eller annen gang i løpet av livet, og det knytter seg i mine øyne absolutt ingen skam til det å ha blitt rammet på av en psykisk lidelse på den ene eller andre måten. Ofte er det de aller beste menneskene, som stiller meget høye krav til seg selv og som aldri sparer seg i sin omsorg for andre, som av og til må melde pass, fordi de i sin omtanke for andre glemmer å også ta vare på seg selv. Jeg nærer en dyp beundring for alle de gode menneskene rundt omkring, som i en slik situasjon kan oppleve å bli utbrent, deprimert, plaget av angst, eller pådra seg andre mentale lidelser. Lidelsen er ofte kun et tegn på at man må sette ned tempoet i sitt liv, og tenke etter om man er inne på den riktige retningen i forhold til hvem man er! En psykisk lidelse kan gjerne betraktes som en form for sinnets selvpålagte

retningsjustering, som tvinger oss til å stanse opp og reflektere over våre liv. Et menneskesinn tåler bare en viss mengde press og påkjenninger, og dersom livets påkjenninger blir for store, reagerer sinnet med å melde kraftig fra om at man er nådd over smerteterskelen. Man kan godt sammenligne situasjonen med en trykk-koker. For store påkjenninger i livet, kan bygge opp et indre trykk, og setter man ikke ned varmen, og slipper man ikke ut dampen, vil til slutt trykk-kokeren eksplodere, og sinnet bryter på en eller annen måte sammen. Mange av dem som pådrar seg en psykisk lidelse, har også blitt utsatt for omsorgssvikt eller overgrep i sin barndom, og dette kan ofte ha svekket deres selvfølelse i så stor grad og gjort deres sinn så overfølsomt, at påkjenninger som normalt ikke fører til problemer for den sunne og sterke, kan sette dem helt ut av spill. Jeg føler den dypeste medfølelse og omtanke for den som har fått sin selvfølelse skadet på denne måten, for deres tro på seg selv kan være så skjør, at de ikke alltid klarer seg så godt i møtet med livet og i møtet med mennesker av det mer egoistiske slaget, som i mange tilfeller er mest opptatt av å fremheve seg selv på andres bekostning, og som gjerne tramper ned andre i sitt ønske om å fremstå som store! Slikt gjør selvfølgelig ikke den som er stor i hjerte og i sinn – den lider heller selv enn å påføre andre smerte! Personlig er jeg overbevist om at Gud har et eget rom for disse lidende menneskene i sitt hjerte, der han kan dra omsorg for hver enkelt, og gi dem trøst, og hjelpe dem til å forstå at all menneskelig lidelse kun er midlertidig, og at alle kan reise seg igjen, selv fra det dypeste mørke! Her i det innerste rommet i Guds hjerte kan de lidende pleies og dras omsorg for, på samme måte som det lille barnet, som finner en fugleunge med brukket vinge, eller en blomsterspire som nesten har visnet av mangel på vann, drar omsorg for livet og pleier det til det friskner til og igjen kan blomstre og fly!

Så ja, sett meg mer enn gjerne i gruppe med dem som lider, med dem som har feilet og gått seg vill i livet – plasser meg gjerne i samme bås som dem som blir sett ned på og foraktet. Se mer enn gjerne på meg som en av dem man bør heve seg over! Personlig vil jeg tusen ganger mer være en av de aller minste av de minste i Guds rike, enn en av dem som ønsker å være store i egnes og andres øyne, og som tramper på de små og får dem til å føle seg usle og verdiløse! La meg heller være en psykisk lidende enn en som i egne øyne ikke har begått en eneste feil i hele sitt liv, for i mine øyne er det oftest de som ikke tør å innrømme en eneste feil, som har mest å skjule!

Skulle forresten tro hva slags diagnose en lege hadde gitt Jesus, dersom han hadde levd i dag og oppsøkte en lege? At Jesus var meget nedbrutt og bar nederlaget i sitt hjerte, ville vel garantert ha kvalifisert til diagnosen depresjon! Og legger vi til at han mente han kunne helbrede folk, og at han daglig talte med Gud, hadde vel heller ikke diagnosen psykose vært langt unna! Med andre ord, ville sannsynligvis Jesus etter dagens terminologi fått diagnosen depressiv og psykotisk, og kanskje blitt tvangsinnlagt? Ikke usannsynlig. Men Jesus er et godt eksempel på hvordan det mennesket som har noe stort å utrette i dette livet, *først* må beseire mørket, for kun gjennom å beseire mørket vil vedkommende få styrken til å gjennomføre sitt gudegitte oppdrag. Med fare for å gjøre meg selv til latter blant mine sterkeste motstandre i Danmark, kan jeg tilstå at jeg selv tror jeg er en av dem som før mitt liv har lovet å arbeide for utbredelsen av VmL. Og de som påtar seg de største og vanskeligste oppdragene, blir også angrepet av det sterkeste mørket, og den som Gud utstyrer med de største evnene til å gjennomskue mørket, må også våge å ta kampen opp med mørket - så at mitt liv i perioder har fortonet seg som en lang kamp mot mørkekrefter, burde egentlig ikke overraske noen. Men den gevinsten jeg i dag opplever at jeg har fått for å aldri oppgi kampen for sannhet og rett, er verdt all den uforstand og alle de fordommer man må kjempe mot fra dem som i egne øyne er de rett-troende og mener at de alene forvalter sannheten!

Nå kunne man kanskje forvente at en lege som leser om et annet menneskes lidelser og mest dyrekjøpte erfaringer ville føle og uttrykke en viss medfølelse eller sympati for vedkommendes aller vondeste opplevelser, men ikke så i Jørgen Degns tilfelle. Tvert imot, han finner det i stedet påkrevet å *advare* mot meg som behandler, fordi jeg en gang har vært rammet av en depresjon, som for øvrig ligger ca 25 år tilbake i tiden. Men har han rett i sitt synspunkt, at en som en gang har vært rammet av en psykisk lidelse, bør være diskvalifisert fra å kunne hjelpe andre? Selvfølgelig ikke, og det er et meget underlig standpunkt å innta for en lege i 2010, når hele samfunnet ellers går i retning av å ikke la slike fordomsfulle og stigmatiserende synspunkter isolere tidligere psykisk syke mennesker, men å inkludere dem i samfunnet så snart de er i stand til det! Og han er også etter min mening på klar kollisjonskurs med VmL, som fremholder at det å erfare mørket ikke er å betrakte som et nederlag, det er tvert imot en *forutsetning* for å kunne bli et ytende og helstøpt individ. Den som aldri har blitt stilt overfor mørkets utslag, vil for alltid være som et barn, åndelig sett – det er faktisk en forutsetning for å kunne føle medfølelse for andre at man selv har opplevd lidelse! Den erfaringen som det gir å selv ha gjennomlevet en depresjon og kommet ut i andre enden som et helere menneske, gjør altså ikke at man blir uegnet til å hjelpe andre, tvert imot, man har gjort seg en erfaring som gjør at man er *bedre egnet* til å kunne yte andre hjelp og gi dem forståelse, fordi man ikke kun har lest i teorien om hva de opplever, men har opplevd det selv. I Norge er det utbredt med selvhjelpsgrupper for mennesker som sliter med angst og depresjoner, og slike grupper, der de som er rammet hjelper hverandre, har vist seg meget virkningsfulle.

Det er alltid en grunn til at noen blir psykisk syke, for slike lidelser rammer ikke vilkårlig. Selv om jeg personlig ikke har noen embedseksamen i psykologi, har jeg alltid interessert meg for den menneskelige psyke. Allerede som 17-18 åring gikk jeg til innkjøp av en av Sigmund Freuds bøker om drømmetydning, som senere har vært en av mine hovedinteresser ved siden av å arbeide for utbredelsen av VmL. Jeg betrakter meg selv på mange måter som en psykisk forsker, og det finnes selvfølgelig mange måter å ”utdanne” seg selv til å være psykisk forsker - gjennom selvstudium av faglitteratur, ved inngående å følge med på sine egne drømmer og psykiske prosesser, gjennom samtale med folk med spesiell kompetanse, og ikke minst ved å gå i terapi eller delta i ulike former for selvutviklingsgrupper. Jeg fikk tidlig et inderlig ønske om virkelig å forstå hva våre drømmer egentlig betyr, og fant ganske fort ut at Freud ikke har særlig mye å bidra med i så måte. Jeg kastet meg i stedet over Carl Gustav Jung, og hos han fant jeg en forsåelse for menneskesinnet med utrolig mye mer dybde og intelligens. Men heller ikke Jung klarte etter min mening å ”gå hele veien”, selv om han var meget tett på med sin oppdagelse av det han kalte for ”selvet”, som uten tvil er det samme som i VmL kalles vår åndelige personlighet. Men først med VmL åpenbarte hele sammenhengen i den menneskelige bevissthet seg for meg, når man også tar i betraktning at menneskene ikke bare lever ett liv, men flere tusen etter hverandre.

Ofte kan man finne årsakene til at noen rammes av psykiske lidelser i ulike uheldige faktorer i deres liv fra de var i spedbarnsalderen og opp til lidelsen rammer. Alle typer vonde opplevelser, særlig i barne- og ungdomsalderen kan bidra til å så tvil i vedkommendes sinn om han/hennes egenverdi, og skade personens selvfølelse og evne til å forsvare seg selv når livets ulike påkjenninger blir store. Og sett fra den rammedes ståsted er det alltid *gode grunner* til at man til slutt ikke klarer å holde seg ”oppreist” lengre – det kan f eks være en lang rekke av krenkelser, som startet da vedkommende var barn og ble ”tråkket på” av f eks en autoritær far eller følelseskald mor, gjennom en ungdomstid av utfrysning fra

jevnaldrende, og frem til vonde opplevelser i forhold til kolleger og eventuelt en uforstandig sjef på arbeidet. At man så bryter sammen og ender opp i selvdestruksjon som en følge av alle disse påkjenningene, er en ganske naturlig følge av at det er grenser for hvor store påkjenninger et menneskesinn er i stand til å tåle før man blir tvunget til å ta en ”timeout”, som man gjerne kan kalle en psykisk lidelse. Det er en ”timeout” fra livet, der man blir tvunget til å stanse opp og skjerme seg selv fra å bli utsatt for flere påkjenninger. Ved å få fred og hvile, gjerne støttet med terapi og psykisk medisinering, vil personligheten over tid kunne helbrede seg selv, for sinnet vil alltid strebe etter å forstå og bearbeide gamle påkjenninger for på denne måten å gjøre seg ferdig med dem. Dette kjenner vi også fra VmL: ubearbeidede opplevelser som ligger i det ubevisste og ”forstyrrer” bevisstheten, vil bli ”hentet frem” igjen til bevisstheten, slik at vedkommende kan gjøre seg fri av den negative erfaringen som ligger der og "forurenser sinnet", og påvirker vår adferd på en negativ måte. Dette kan f eks skje gjennom drømmer, der man i meget gode perioder i sitt liv, der tilsynelatende ingen problemer forstyrrer ens liv, plutselig kan oppleve å få skremmende og voldsomme drømmer om natten. I slike tilfeller kan det ofte være snakk om at ånden i en periode der bevisstheten har fått økt styrke, ser at vedkommende er moden for å bli konfrontert med gammelt psykisk ubearbeidet materiale.

Foto: Sverre Avnskog

Det er overhodet ikke noe mystisk eller skammelig knyttet til en psykisk lidelse, og den har altså alltid en årsak. Og når man også tar med i betraktning at reinkarnasjon er en realitet, utvider man den tidsperioden hvor man kan finne årsaken til en lidelse, fra ett menneskeliv til en tidsperiode på opptil flere millioner år. I tillegg til slektens arv, som også spiller inn ved psykiske lidelser, har man også en karma med seg, som man har pådratt seg gjennom sine gjerninger og tanker fra flere tusen inkarnasjoner. Og her kan man finne mye av årsaken til at noen er *født* med et meget skjørt og dårlig forsvar mot denne verdens påkjenninger. Selv er

jeg født med et slikt meget skjørt sinn, og jeg tenker selv at det må være fordi jeg i en eller flere tidligere inkarnasjoner har misbrukt en sterk vilje, at jeg er født med en skadet vilje. Men til gjengjeld har Gud latt meg medbringe en meget, meget sterk healingkraft som fullt ut kan oppveie denne manglende viljestyrken – men denne kraften får jeg kun tilgang til dersom jeg våger å stole på meg selv og min egen vurderingsevne, og ikke lar meg påvirke av andres sterkere vilje, og blir bragt ut av min egen kurs. Sammen med denne kraften av gigastyrke, har jeg også fått med meg en meget finstilt intuisjon og et overordentlig stort ønske om å hjelpe andre. Jeg har altså en meget stor tanke-del og en tilsvarende liten vilje-del i mitt sinn, og på mange måter har jeg et typisk ”kvinne-sinn” og jeg har da også alltid identifisert meg meget sterkt med kvinner – i stedet for menn, på samme måten som jeg har inntrykk av at mange homofile menn har det – selv er jeg heterofil – men støtter de homofile (og alle andre mennesker) fullt ut i deres krav om å få lov til å være seg selv, selv om de skiller seg ut fra det ”gjennomsnittlige”!

Da jeg i min artikkel om den danske musikkforskeren og forfatteren Peter Kjærulff fortalte åpent om at jeg på slutten av 20 årene var rammet av en meget slvorlig depresjon, så gjorde jeg ikke det fordi jeg har et så stort ønske om å kringkaste for all verden at jeg har vært psykisk syk. Men jeg ønsket å ta et oppgjør med et syn på bruk av psykisk medisin som nærmest utelukkende et onde, som Peter Kjærulff har gjort seg til talsmann for i sitt forfatterskap. Og det beste argumentet jeg kunne finne for å vise at det i mange tilfeller både er påkrevet og også det eneste riktige å gjøre, var å fortelle min egen historie, der min egen bevissthet oppfordret meg gjennom en drøm til å bruke psykisk medisin. Jeg synes også det var en god anledning til å vise hvordan tillit til ens egne drømmer, og dermed sin egen bevissthet, kan lede og bringe et menneske trygt gjennom en hvilken som helst lidelse, og man kan komme frisk ut på den andre siden. Min krise var av en slik art at jeg hele tiden hadde en klar oppfatning av hva som foregikk, uten realitetsforstyrrelser av noe slag, og jeg var også i fullt arbeid hele tiden. Mine aller nærmeste kolleger skjønte nok at jeg gjennomlevde en vanskelig krise, men hadde medmenneskelighet nok til å la meg være i fred, og de kunne nok også se at samværet med barna gjorde meg uendelig godt! Det finnes heller ingen journal fra denne perioden i mitt liv - jeg hadde kun noen uformelle samtaler med en psykiater, og både han og jeg var enige om at jeg hadde ressurser til å arbeide meg ut av tilstanden ved hjelp av egne krefter, støttet av antidepressiva, og det viste seg å stemme. Menneskesinnet har en iboende evne til å helbrede seg selv, til tross for hva enkelte fordomsfulle leger hevder. Det finnes ingen grunn til å stigmatisere mennesker som en gang har måttet "melde pass" - og betrakte dem som uhelbredelig syke. Et slikt syn på mennesket burde ikke høre hjemme i vår tid. For eksempel var den tidligere norske statsministeren, Kjell Magne Bondevik, sykmeldt i lengre tid på grunn av depresjon, og jeg tror ingen i dag betrakter ham som en uhelbredelig sinnslidende! Det burde også være en velkjent sak at de fleste virkelige geniale og nyskapende kunstnere, som har skapt noen av verdenshistoriens største kunstverk i mange tilfeller har måttet arbeide seg gjennom meget store lidelser, og at det nettopp har vært ved å bli konfrontert med store mørkekomplekser, og arbeide seg gjennom dem, at de har skapt sin kunst. Det burde være nok å nevne den norske kunstneren som har skapt noen av verdens aller mest kjente motiver, som f eks "Skrik og "Madonna" - Edvard Munch. Uten hans psykiske lidelse, hadde neppe disse kunstverkene blitt til.

Enkelte typer healing står omtalt i VmL, f eks det som kalles "magnetiske strykninger" og håndspåleggelse med korslagte hender. Mens derimot såkalt "fjernhealing står det intet om. Men noen ganger er det slik, at det som ikke står direkte omtalt, kan man likevel resonnere

seg frem til, ved å kombinere flere opplysninger i VmL. Kan man på en slik måte sannsynliggjøre at fjernhealing er mulig?

Foto: Sverre Avnskog

Det første ”skriftstedet” jeg vil trekke frem, er det som står på side 282 i papirutgaven:

”…efter som der tilførtes Kloden mere og mere Lys, dels gennem Lysvejen, dels gennem de æteriske Udstraalinger fra de Yngstes Aandelegemers Lysomhylning, blev Mørket mere og mere draget ind under Lysets lovordnende Indflydelse…”

Her står det altså at de yngste tilfører jordkloden store mengder lys fra sitt åndelegemes lysomhylning, slik at mørket mer og mer blir dratt inn under lysets innflytelse. Bare ut fra denne ene setningen burde man kunne trekke den konklusjonen at de yngste kan anvende sin æteriske utstråling også til å påvirke det mørket som er årsaken til mange menneskelige sykdommer. Det ville vel være temmelig drøyt å påstå at de yngstes lysutstråling kan påvirke mørket på hele jordkloden, men ikke hos et hvilket som helst menneske som vedkommende fokuserer på. Lyset er selvfølgelig ikke begrenset av den jordiske verdens tre dimensjoner, fordi denne energien tilhører den firedimensjonale verden, der fysiske avstander ikke finnes på samme måte som på jordkloden. Så selv om healeren i den fysiske verden befinner seg langt unna sin "klient", er det likevel en realitet at han/hun i den firedimensjonale verden holder sine hender rett over vedkommende. Eller sagt på en annen måte; Kan de yngste tilføre jordkloden lysenergi, men er ikke i stand til å tilføre et enkelt menneske den samme energien, til tross for jordisk avstand? Det rimer dårlig!

La oss så koble dette sammen med et annet sitat, denne gangen fra side 198:

”De Yngste og de mer fremskredne Menneskeaander er som inkarnerede i Besiddelse af den Evne at kunne helbrede visse sygelige tilstande i det menneskelige Legeme. I Kraft av deres Villie til Lyset kan de udøve en suggestiv Magt over de lidende – særlig nervelidende – eller over syge, hvis Sygdom egentlig er hævet, men som af Mangel paa Villie til atter at opnaa Sundhed synes at forblive i deres Svaghedstilstand.”

De yngste og de fremskredne menneskeåndene er altså i stand til ved suggestiv makt å oppheve visse sykelighetstilstander. Og da er jo et relevant spørsmål i denne sammenhengen om det står noe om at den som skal utøve en slik suggestiv makt må befinnes seg innen en spesiell avstand til den syke? Nei, det gjør det ikke, og det går tydelig frem andre steder i VmL at tanken og viljen ikke kjenner noen grenser eller avstander, men kan bevege seg over store avstander og likevel ikke miste sin kraft.

I kapittelet om eteropptegnelser finner vi den neste "brikken" som beviser at fjernhealing er en realitet, der vi kan lese om "tankens telepati:

”Eftersom alle Tanker opfanges af og føres videre med Æterbølgerne, paavirker Menneskene hinanden til Godt eller Ondt.”

Og det står videre:

”Den psykiske Hovedlov, hvorpaa Tankens telepatiske Magt er baseret, vil ikke blive meddelt Menneskene ad oversanselig Vej, da det Standpunkt, som Menneskeheden indtager i etisk Henseende, endnu ikke er højt nok til, at ethvert Misbrug af Kendskabet dertil kan udelukkes.
Ad eksperimental Vej kan Menneskene muligvis naa til at erkende og til selv at fastslaa nogle af de mest elementære Love for Tankens Telepati.”

Når noen påstår at troen på at vi mennesker kan påvirke hverandre ved hjelp av tankens telepati (fjernhealing) over store avstander, strider imot VmL, vil jeg svare at de ovenstående avsnittene klart motbeviser dette, og særlig de to siste avsnittene, hvor det sies helt eksplisitt at vi kan påvirke hverandre til godt eller ondt med tankens telepatiske kraft, men at den psykiske hovedloven for denne tankens telepati ikke blir forklart i VmL fordi den vil kunne misbrukes av mennesker på et lavt etisk nivå. (Som f eks fordomsfulle leger med liten innsikt i den menneskelige psyke og manglende evne til innlevelse og medfølelse med andre?)

To ytterligere sitater fra VmL bekrefter også at det finnes helbredende lysenergi i eteren, som man kan dra til seg selv eller til andre, og det bekreftes også at en bønn for andre trekker lyset til vedkommende. Jeg ber alltid for mine "klienter" når jeg gir dem fjernhealing.

"Deres ofte sikre Tro paa Helbredelse, samt de inderlige Bønner og Forbønner om Hjælp, der bønhøres af Gud, drager Lysæterens helbredende Straaler til de syge, hvorved de helt eller delvis opnaar den attraaede Helbredelse." Oversikten, s. 285

"Thi ved Bønnen sprede I Mørket og drage Lyset til eder og til dem, for hvem I bede." Kristi tale, side 108

Selv oppdaget at jeg hadde en meget sterk healingkraft midt i 30-årene - altså noen få år etter at jeg hadde ført en langvarig kamp mot mørket - og seiret. En ettermiddag da jeg hadde sovet

litt, drømte jeg akkurat før jeg våknet at jeg ville finne ”Jesus sanne budskap”, og i ca en halvtime etter at jeg hadde våknet, sitret det på en merkelig måte i mine håndflater, samtidig som jeg kjente en strøm gjennom kroppen. Etter hvert ble denne sitren i håndflatenemer permanent til stede, og jeg forsøkte etter hvert å utføre slike magnetiske strykninger som det står om i VmL på venner og familie, og alle kunne rapportere at de følte det meget velgjørende og oppkvikkende å få slik behandling. En av mine venner forklarte at det kjentes ut som to varme strykejern beveget seg nedover kroppen hennes. Og det er ikke til å undres over at hender med slik utstråling kalles for varme hender, for det er definitivt mye varme involvert. For moro skyld gjorde jeg en gang et eksperiment med et kvikksølvtermometer. Da jeg begynte eksperimentet, sto termometeret på 20 grader Celcius. Jeg la det så på et bord, og holdt den ene hånden med håndflaten ca 10 cm over kvikksølvkulen. I løpet av noen få minutter steg temperaturen til ca 25 grader, uten at jeg gjorde noe annet enn å holde hånden ca 10 cm ovenfor hele tiden.

Men det var på et langt senere tidspunkt jeg oppdaget tankens telepatiske kraft. Jeg har mang en gang opplevd hvordan tanken på en person oppstår i mitt sinn fordi et annet menneske tenker på meg. Flere ganger enn jeg har tall på har jeg opplevd at jeg tenker på et menneske og bestemmer meg for å ringe vedkommene, og så ringer telefonen, og det er akkurat den personen jeg tenkte på som ringer – eller jeg bestemmer meg for å ringe til en person, og løfter av røret, og så er personen i andre enden før jeg i det hele tatt har slått nummeret, fordi vedkommende har ringt til meg, og jeg har tatt av røret før telefonen har fått tid til å ringe første gang. Min kone og jeg hadde telepatisk kontakt i tiden før hun giftet seg, og hun bodde på den andre siden av jordkloden. Før vi traff hverandre, drømte jeg en natt at det fantes en kvinne i Thailand som jeg hadde telepatisk kontakt med, og hun ville gjerne komme ”hjem” til Norge hvor hun mente hun egentlig hørte hjemme, men jeg måtte først utføre noen flere reparasjoner på mitt fly før jeg kunne hente henne hjem. Ca tre måneder etterpå så jeg for første gang et bilde av henne, og visste straks at det var henne jeg hadde drømt om, og fra da av var vi uadskillelige og sto i uavbrutt tankekontakt med hverandre helt til hun kom til Norge. Ikke på den måten at vi kunne høre hva den andre tenkte, men ved at kjærligheten og tryggheten på hverandre vokste seg så sterk gjennom vår tankeforbindelse at vi giftet oss halvannet døgn etter at vi møtte hverandre første gang ansikt til ansikt, og følte at vi hadde kjent hverandre i evigheter – hva som ganske sikkert er tilfelle. Om vi er dualer, vet jeg ikke, men vi har definitivt blitt ført sammen av Gud, ved hjelp av tankens telepati.

For noen år siden bestemte jeg meg for at jeg gjerne ville tilby å utføre telepatisk tankepåvirkning (fjernhealing) for alle som leser på min webside. Det tar selvsagt litt tid før et slikt tilbud blir kjent, men nå henvender ofte flere personer seg til meg hver uke for å få hjelp, og jeg ber for og fokuserer tankene på alle som har henvendt seg til meg ca 4-5 kvelder i uken, ca en time hver gang. Samtidig som jeg ber for dem, utgår det en meget kraftig strøm fra mine hender, som i VmL-terminologi kalles den æteriske utstrålningen fra legemets lysomhylning. Og denne strøm av æterisk energi følger så tankens strøm gjennom eteren og når frem til det mennesket som har kontaktet meg, og den følger de lovene for tankens telepati, som VmL altså ikke ennå ville avsløre i 1920, fordi den kunne misbrukes av uetiske mennesker.

Dessverre er det enkelte andre VmL-tilhengere som advarer mot denne ”behandlingen”, som etter min mening er helt og holdent i tråd med VmL. De begrunner dette med at jeg ikke kan dokumentere vitenskapelig at behandlingen har noen effekt. Nå synes jeg det er litt mye å forlange at jeg alene skal føre vitenskapelige bevis for at min behandling har effekt, på samme

måten som jeg selvsagt aldri ville forlange av min lege at han skulle føre vitenskapelig bevis for at han kan behandle sine pasienter så de blir bedre. Jeg lover ingen generell helbredelse til mine ”klienter”, jeg lover kun at jeg skal gjøre mitt ytterste for å hjelpe dem slik jeg kan, og så må tiden vise hva slags virkning healingen har på deres tilstand. Men jeg har fått mange, mange gode tilbakemeldinger, og at de fleste opplever en bedring av sin generelle tilstand er jeg overbevist om, det forteller utallige mailer tilbake til meg om. Jeg tror neppe noen av dem jeg ber for selv har noen følelse av å ha havnet "i klørne på en kvakksalver" som enkelte VmL-tilhengere kaller det at jeg hver kveld ber for mine medmennesker. Jeg tar jo ikke en gang betalt for det jeg gjør. Behandler leger vanligvis sine pasienter gratis, mon tro? Og blir alle deres pasienter 100% friske? Det har jeg mine tvil om. Enkelte VmL-tilhengere tror kanskje heller ikke at det hjelper å be for sine medmennesker? De kan jo eventuelt forsøke å føre bevis selv for at en bønn til Gud alltid blir besvart av Gud? For når enkelte VmL-tilhengere i flere henvendelser til meg har krevd at jeg skal bevise at fjernhealing virker, så antar jeg at disse VmL-tilhengene kan føre bevis for at f eks bønn og magnetiske strykninger virkelig har en effekt? Hvis de da tror på dette - som jo står i VmL! Jeg er selvfølgelig overbevist om at det virker - men kan noen av oss bevise det?

Her er noen utdrag fra noen tilbakemeldinger jeg har fått. De er selvsagt gjengitt slik jeg mottok dem (bortsett fra et par skrivefeil, som jeg har rettet):

”Hei, jeg skal fortelle deg om opplevelsen fra i går kveld. Ca. kl 20.15 sendte jeg den siste meldingen til deg, deretter besøkte jeg nettsiden din og leste litt om deg og så de nydelige bildene av deg med familien. Av en eller annen grunn følte jeg meg tung, og avslappet. Ja, det føltes som om healingen startet allerede da jeg så på bildene. Merkelig følelse av maktløshet over kroppen og indre ro. I dag våknet jeg med et smil om munnen og bedre energi. Dette virker! Bra jobbet.”

”Tenkte jeg ville gi deg en tilbakemelding på fjernhealingen du har gitt/gir. Etter at jeg begynte å motta healing fra deg har jeg merket en betraktelig bedre indre ro. Ofte merker jeg også en herlig varme som sprer seg i hele kroppen min, da spesielt ved magepartiet, samt en følelse av ubetinget kjærliget til tider. Det har virkelig gitt meg masse deilig påfyll i hverdagen!”

”Jeg var så lei meg og fortvilt at jeg la meg i senga og bad om hjelp til å klare å takle dette. Mellom halv ti og ti fikk jeg plutselig den gode varmen opp gjennom kroppen som healingen gir. Jeg lå lenge og kjente strømningene i kroppen og fikk det bedre. Takket deg, der jeg lå. Man føler at da finnes det håp. Tusen takk!”

”Jeg pleier å kjenne prikking i hud og hår. Kjente en gang etter at jeg hadde lagt meg, som om det var en hånd som lå oppå hodet mitt. Jeg håper alt ordner seg for oss, og jeg må jobbe med å leve mitt liv på best mulig måte, men ungene betyr så mye for meg at jeg sliter veldig når jeg ser at de ikke har det så bra. Tusen takk for det du har gjort.”

”Mange tak for healingen. Jeg tror virkelig det hjælper. Jeg har ihvertfald følt mig mindre træt og haft mere overskud på det sidste. Så rigtig mange tak for det.”

”Vi ser på det som har skjedd siden vi har kontaktet deg, som et fremskritt, og tegn på at han har fått mere energi."

"Tenkte å høre av meg igjen, jeg har nå hatt det veldig rolig og balansert i kroppen i lang tid, og tenker at mye av dette kan skyldes at du har sendt meg healing og gode tanker. Jeg er veldig takknemlig for det, det er lenge siden jeg hadde en så lang periode hvor dette var bra og i balanse."

Dette er bare et lite utvalg fra de mange tilbakemeldingene jeg har fått i løpet av de årene jeg har tilbudt fjernhealing på min webside. Og jeg regner med at det klientene forteller om, neppe kun er innbilning, men er en realitet de opplever! Og for meg er det en enorm glede å kunne hjelpe, for det er dette, ved siden av det å utbre VmL, som gir mitt liv mening – rent bortsett fra de mer private forhold i livet da - gleden over å ha funnet en god og kjærlig kone, og vår kjærlighet som har gitt oss to friske jentebarn, som vi elsker over alt på jorden, er jo heller ikke så rent liten!

Foto: Sverre Avnskog

Oslo, 08.05.14

Sverre Avnskog

Pyramideenergi, chakraer og drømmer.

Pyramideenergi er et emne som har opptatt meg meget den siste tiden - særlig etter at jeg så et TV-program på Discovery Channel i serien "Mythbusters". Jeg vet ikke om du kjenner til disse karene som i hvert program tester ut forskjellige myter, for å se i praksis om det er noen sannhet i dem. For en del tid siden hadde de blant annet satt seg fore å undersøke om det er noe hold i teorien om den såkalte pyramide-energien, som mange tror på - deriblant min gamle venn, forfatteren og bevissthetsforskeren, Peter Kjærulff - men han er jo på ingen måte den eneste som hevder at det inne i enhver pyramide befinner seg et energi-center, som bl. a. kan få frukt til å holde seg frisk i månedsvis og sløve barberblader til å bli skarpe igjen.

Finnes det en spesiell energi inne i f. eks Keops pyramiden, som tilfører den menneskelige bevissthet helbredende energi, som kan få frukter til å holde seg friske i månedsvis og få sløve barberblader til å bli skarpe igjen?

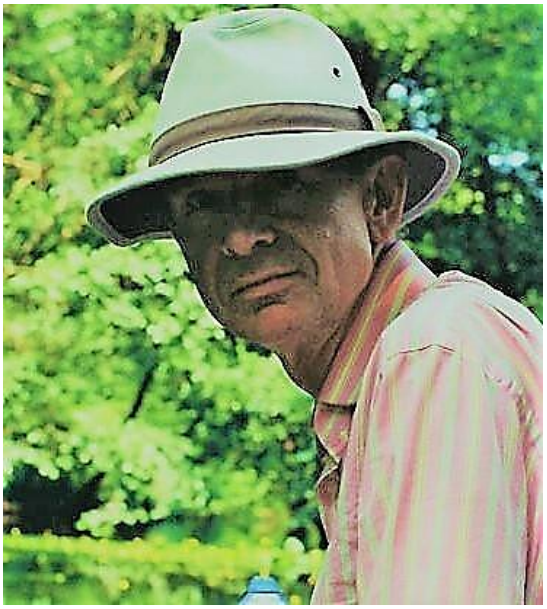

Det hevder blant annet den danske forfatteren og bevissthetsforskeren, Peter Kjærulff. Fotoet over er hentet fra hans webside. Hans hovedverk er Ringbærerens dagbog. Se forøvrig hans webside: www.ringbearersdiary.com

Forsøkene i "Mythbusters" virket meget profesjonelt utført, og etter en del om og men bestemte man seg for å sterilisere fruktene før man la et eple inne i en pyramide, og et utenfor, for å sammenligne dem etter en viss tid. Og resultatet? Det var ingen forskjell på det som hadde ligget inni pyramiden og det som hadde ligget utenfor - de var kommet akkurat like langt i forråtnelsesprosessen. Som en kuriositet kan jeg jo også nevne at et eple ble lagt inne i en kubeformet konstruksjon. Denne hadde merkelig nok kommet ganske mye lengre i forråtnelsesprosessen enn de to andre. Likeledes la man et sløvt barberblad inne i pyramiden og et utenfor. Ved sammenligning i stereomikroskop viste det seg overhode ingen forskjell på dem etter et visst antall uker - de var akkurat like sløve begge to, som da forsøket startet.

Alle eksperimentene så ut til å bli utført under strengt kontrollerte forhold. Og konklusjonen syntes krystallklar: Pyramiden hadde ingen som helst innvirkning hverken på forråtnelsesprosessen til frukt, eller på skarpheten til barberblad!

Selv har jeg i lang tid stilt meg svært tvilende til at det kan finnes noen slik pyramide-energi. En pyramide som bygges av fysisk stoff, består jo kun av dette fysiske stoffet, og jeg kan ikke forstå hvordan det skulle kunne oppstå noen spesiell energi kun fra en stabel steiner eller metallstenger, på grunn av måten de er satt sammen på.

For en tid tilbake ble jeg tipset av en venn om at det faktisk er laget en hel vitenskap omkring dette med energier i forhold til geometriske former, som kalles biogeometry.

Her er en nettside om opphavsmannen til teorien:
http://www.biogeometry.com/english/index.php

Som VmL-tilhenger må jeg innrømme at jeg ikke kan finne noen basis i VmL for disse teoriene om at konstruksjoner av bestemte geometriske former kan påvirke mennesker energimessig. For meg blir dette en form for astrologi i miniatyr - men fra VmL vet vi jo at astrologien overhode ikke har noe for seg, vi blir ikke påvirket av planetenes ulike posisjoner i verdensrommet. På samme måte skulle man neppe tro at et antall steiner skulle kunne påvirke oss, alt etter hvordan man stablet steinene oppå hverandre, som en pyramide, eller som en kube, f. eks.

Eller for å si med Peter Kjærulff om astrologien: Noe som befinner seg i den tredimensjonale verden - planetene, kan ikke påvirke noe som befinner seg i den firedimensjonale verden - den menneskelige bevissthet. Men hva som gjør at han ikke kan se at like lite som planeter kan påvirke oss etter hvordan de er plassert i verdensrommet, like lite kan steiner som er stablet på en spesiell måte påvirke hverken den menneskelige bevissthet eller generere en spesiell type energi. Eller for å si det på en annen måte: Dersom man aksepterer at steiner som er lagt oppå hverandre og danner en pyramide kan påvirke vår bevissthet, ser jeg ingen grunn til at ikke Gud skulle kunne plassere planetene i verdensrommet etter et spesielt system, slik at vi ble påvirket av dem.

Dersom pyramideenergien virkelig eksisterer, så kunne vi jo alle bygge våre hus som pyramider, og så ville vi befinne oss under konstant tilførsel av kosmisk energi? Jeg må innrømme at jeg skulle hatt veldig lyst til å tilbringe tid inne i en pyramide, men jeg vet ikke om noen som er stor nok til å kunne romme et menneske. Men dersom en pyramide genererer denne energien i sitt sentrum - burde det ikke da være nok å lage en liten pyramide, for eksempel i glass, og plassere den på kroppen mens man ligge på ryggen? Kanskje jeg vil prøve det en dag...

Mange mennesker i de alternative miljøene har stor tillit til astrologien, og vi er mange som har hatt en astrologi-periode i vårt liv! Selv har jeg fått stilt mitt horoskop flere ganger, og jeg har hadde lenge problemer med å forkaste dem 100%. Selv et horoskop som jeg fikk stilt

elektronisk - altså uten at astrologen hadde mulighet til å bruke sin intuisjon synes jeg beskrev meg selv på en treffende måte – det syntes jeg i hvert fall den gangen.

Et annet interessant fenomen når det gjelder astrologi, er jo også det som fortelles i VmL, om at Ardor har knyttet mange av sine eteropptegnelser opp imot astrologien. Det vil si at han utnyttet menneskenes tro på astrologien til å få spesielle hendelser til å inntreffe, for dersom mange nok mennesker var overbevist om at f eks en katastrofe ville inntreffe, ville det gi så mye energi til den eteropptegnelsen Ardor hadde knyttet opp mot en aktuelle astrologisk forutsigelsen, at den inntraff bare på grunn av den store energitilførselen til eteropptegnelsen og ikke fordi astrologien hadde noen som helst med hendelsen å gjøre.

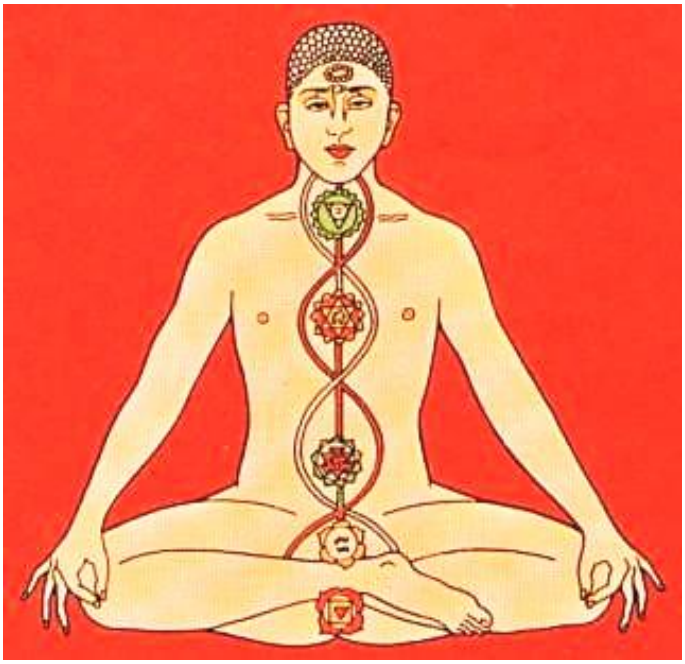

Det finnes mange varianter av chakramodellen. I følge Peter Kjærulff, skal hjertechakra og miltchakra befinne seg noe til venstre på kroppen, fordi de hovesakelig beskjeftiger seg med de kvinnelige energiformer.

I sin bok, Ringbærerens dagbog, forteller Kjærulff at han kan huske sine tidligere inkarnasjoner takket være sin evne til fjernerindring. En av dem han husker å ha vært, er Mozart.

Det tok mange år etter at jeg hadde lest VmL første gang, at jeg var villig til å gi slipp på astrologien. Vel å merke, ikke ukebladsastrologien eller den overfladiske spådomsastrologien - men den dybdepsykologiske "psyko-astrologien". Den baserer seg bl a på Jungs analytiske psykologi, og har som mål å hjelpe mennesker i sin selvutviklingsprosess. Dersom slik astrologi anvendes av mennesker med en velutviklet intuisjon vil den sikkert kunne bidra med noe positivt for den som mottar veiledning. Men ikke fordi astrologien egentlig har noe for seg, men fordi astrologen kan anvende sin personlige intuisjon innenfor rammen av astrologien. Da vil selve planetstillinger og aspekter tre i bakgrunnen, og astrologens menneskekunnskap vil tre i stedet.

Problemet med astrologiske kart som lages rent mekanisk og tolkes ”etter boka”, er ofte at tolkningene inneholder så stor grad av almenmenneskelig problematikk at nær sagt et hvert individ kan kjenne seg igjen i beskrivelsen. Den store faren ligger i at mennesket identifiserer seg så sterkt med sitt horoskop, at det virkelig beskriver alt det de inneholder som menneske. Det kan lett gjøre at horoskopet kan bli en hemsko eller fungere som en begrensning, fordi det kan medvirke at individet ikke evner å se i øynene at de er så mye mer enn det som kan beskrives i et enkelt horoskop. På en måte kan horoskopet bli som en form for selvoppfyllende profeti og hindre mennesket i å utvikle sitt fulle potensiale, dersom det i realiteten inneholder egenskaper og muligheter som ikke beskrives i deres horoskop.

Læren om chakraene er også meget fremtredende innenfor alternativ-miløene. Selv har jeg med årene helt forlatt teorien om chakraene, da jeg overhode ikke kan erfare disses eksistens på noe som helst måte. Jeg kan ikke se dem, jeg kan ikke føle dem, jeg har ingen som helst fornemmelse av deres eksistens - og da synes jeg det blir litt spesielt å tro på noe som kun et fåtall innvidde eller opplyste sjeler påstår å ha noen viten om.

Apropos chakraene, så strider det også mot synet på den åndelige bevissthet som en enhetsbevissthet, at den skulle bli oppdelt i syv ulike aspekter når den inkarnerer i den jordiske verden. Enhetsbevisstheten kan i mine øyne overhode ikke splittes opp - og således innebærer troen på chakraene for meg en tro på at mørkets splittende energier skulle være sterkere enn lysbevisstheten. Faktisk kjenner jeg overhode ingen som kan dokumentere at chakraene virkelig eksisterer. Tidligere stolte på fullt og fast på at de som hevder å kunne se dem, måtte ha rett. Særlig gjaldt dette Peter Kjærulff, som man vel må kunne si har bygget opp hele sitt livssyn omkring chakra-læren.

Det som har fått meg til å tvile, er dette fenomenet at evnen til å se chakraene er kun for de "opplyste". Det får meg til å tvile på realiteten av chakraene - det pluss min egen manglende mulighet til å etterprøve teoriene. Pr i dag oppfatter jeg chakraene mer som et forsøk på å forstå bevisstheten, å systematisere forskjellige sanseinntrykk og opplevelser, og å sette dem i relasjon til hverandre. Og å lese f eks Peter Kjærulffs beskrivelse av de ulike "bevissthetslandskapene" er jo meget vakker og betagende lesning - det må jeg innrømme den dag i dag. Men at det virkelig forholder seg slik at vår psykiske hjerne splittes opp i ulike aspekter i den fysiske verden, det synes jeg må sies å stride mot lysets vesen - og den psykiske hjerne er jo laget av lys, og jeg kan personlig vanskelig tenke meg at Gud skaper vår personlighet av lyset, for å la den splittes opp i ulike aspekter ved hjelp av isolasjonslaget, når vi inkarnerer.

Gud vever lystråden inn i den psykiske hjerne slik at vi medtar de egenskapene vi trenger for å leve vårt jordiske liv etter planen, og så vidt jeg kan bedømme, bl a fra VmL, så overføres alle de deler av den psykiske hjerne som er innvevd til den jordiske bevissthet gjennom lystråden. Det er vanskelig å finne støtte i VmL for at det ikke skulle være tilfelle, men at enkelte egenskaper kun overføres gjennom f eks hals-chakraet, enkelte egenskaper kun overføres gjennom hjerte-chakra'et osv. Jeg tror, at sammenhengen må være en annen, og at sykdommer i kroppen, ikke har sin opprinnelse i at chakraene ikke fungerer, men at det har oppstått blokkeringer i energibanene i det astrale legeme.

Et annet spørsmål jeg har stilt meg de senere årene er; finnes det en egen type energi, som man kan kalle hjerteenergi? Finnes det en egen type energi, som man kan kalle halsenergi?

Osv. Og er det knyttet en særskilt måte å sanse på til hver type energi? Som sagt, så er jeg kommet mer og mer til at det strider mot prinsippene i lyset, slik de er beskrevet i VmL, at vår åndelige bevissthet, som fra Guds skapelse er en enhetsbevissthet, skulle splittes opp i ulike typer aspekter og ulike former for energier når den inkarnerer i det fysiske legeme.

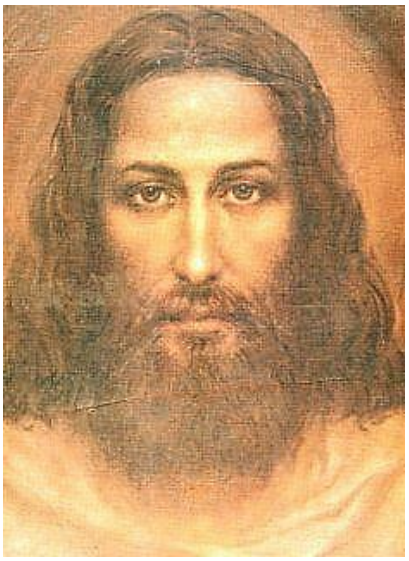

Om Jesus må man vel kunne si at han var et usedvanlig hjertevarmt menneske. Men skyldtes det at han hadde et meget velutviklet hjertechakra?

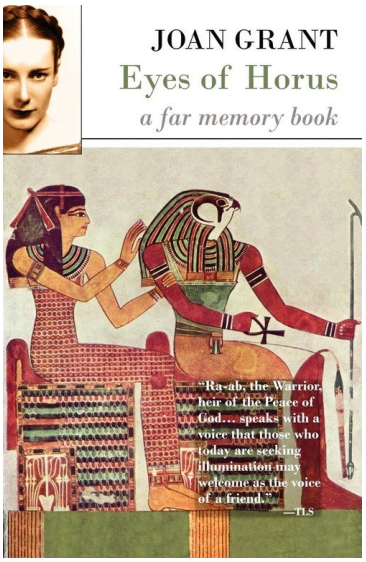

En annen person som hevdet å ha såkalt fjernerindring, foruten dansken Peter Kjærulff, var den engelske forfatterinnen Joan Grant. En av hennes mest kjente bøker forteller en helt annen hostorie om Moses enn den vi kjenner fra Bibelen. Peter Kjærulff har hentet mye informasjon fra hennes litteratur, men han er ikke alltid like flink til å fortelle nøyaktig hva han har hentet fra hennes bøker, og hva han selv kan "huske"...

Med basis i VmL må man si at det finnes bare to former for energi:

Lysenergi og astral energi.

For meg fortoner det seg slik at et menneske som fremstår som hjertevarmt og kjærlig, gjør det fordi det er lysenergien i vedkommende som er dominerende, altså åndens energi. Jeg kan ikke finne grunnlag i VmL for at det skulle finnes en egen form for hjerteenergi - men den energi som vi alle oppfatter som stammende fra hjertet, eller fra hjertechakraet om du vil, det er åndens energi, som overvinner de astrale mørkeenergiene og manifesterer seg hos et "hjertevarmt" menneske, som Jesus må være det fremste eksempelet på. Og ikke fordi han hadde en så sterk "hjerteenergi", men fordi hans lysvesen "skinte" så kraftig gjennom hans jordiske personlighet.

Og når man taler om at det koker av energier i solar plexus, og en person er vred og oppfarende, så er vedkommende dominert av de astrale energier, eller mørkeenergier som stammer fra det astrale legemet, på instinktnivå - og altså ikke en egen form for solar plexus-energi. Når lysenergien fra vår åndelige personlighet manifesterer seg i form av en sterk livskraft, så vil personen fremstå som helt naturlig selvhevdende og med stor autoritet, men overhode ikke som ukontrollert vred, uberegnelig eller med et ønske om å slå eller skade sine medmennesker. Mange har forresten den forestillingen at et menneske med en høyt utviklet

åndelig personlighet aldri vil være det man vanligvis oppfatter som sint, men alltid vil opptre med mildhet og ydmykhet. Her er jeg ikke enig - og jeg har selv erfart hvilken enorm effekt det ligger i en myndig hevet røst - ikke som skriker ukontrollert - men som kraftfullt og meget kontrollert fremsier noen sannhetens ord.

På bakgrunn av beskrivelsen i VmL, vil jeg altså betrakte alle våre følelsesuttrykk i lyset av disse to energier, den totalt forstående, naturlig selvhevdende og kjærlige lysenergien, og den affektfulle, uberegnelige og lunefulle astrale energien som har sitt opphav i det astrale legemet, og som i sitt vesen er totalt ureflektert, og kun har som mål å tilfredsstille seg selv.

Alle befinner vi oss i et skjæringspunkt mellom disse energier, og vi inneholder dem begge, og de kan ytre seg på alle områder i livet, i vår evne til medfølelse, vår evne til å kommunisere, vår evne til å oppleve opphøyethet, vår evne til å elske, vår evne til å stå frem med selvsikkerhet o. s. v.

I tillegg til dette, tror jeg også vi har visse energibaner i det astrale legemet som gjør at vi kan føle spesielle ting i ulike deler av kroppen - for jeg er helt enig i at når man opplever meget varme og kjærlige følelser, så kan det faktisk kjennes i hjertet, i vårt livskraftsenter - som jeg oppfatter helt analogt med det hjertesenteret som VmL beskriver i det åndelige legeme, fordi kjærligheten er universets sterkeste kraft, kan den også sanses i vårt eget livskraftsenter - hjertet, der blodet, selve betingelsen for livet, pumpes rundt i kroppen!

I og med at jeg stiller spørsmålstegn ved chakraenes eksistens, tviler jeg også selvfølgelig på at de kan gjenspeile seg i våre drømmer, eller at chakramodellen har noen relevans for tydningen av drømmer.

Chakraene skal i følge teorien ha følgende farger knyttet til seg:

Rot-chakraet: Rød
Milt-chakra: Orange (kalles også hara-chakra)
Solar Plexus-chakra: Gul
Hjerte-chakra: Grønn
Hals-chakra: Blå
Pineal-chakra: Indigo
Krone-chakra: Fiolett

Hvert chakra har også et spesielt antall eiker i sitt energihjul, en spesiell geometrisk figur, og i følge Peter Kjærulff, et spesielt budskap, som f eks: "Alle har rett til å være på veg", "det er nok livskraft til alle", "alle har rett til å eksistere" osv. Jeg har meget stor sans for sannheten i disse budskapene, men slik jeg ser det, er det allmengyldige læresetninger, som er vel verd å legge til grunn som etiske leveregler i sitt liv, men som jeg ikke kan se skulle ha noen tilknytning til forskjellige former for energi, eller spesielle deler av kroppen. Jeg tror f. eks ikke at budskapet, "alle har rett til å eksistere", har noen spesielle tilknytning til nederst på ryggsøylen, eller at utsagnet "det er nok livskraft til alle" har noen spesiell tilknytning til mageregionen.

Men dersom jeg ikke tror at fargene i drømmene våre har noen tilknytning til chakraene, hva slags betydning tillegger så jeg dem? For det første vil jeg gjerne si, at jeg ville synes det var utrolig merkelig, dersom det kun skulle være mennesker med kjennskap til cakraene som

skulle ha noen sjanse til å forstå fargene i sine drømmer! Det ville jo bety at kanskje 99,9 prosent av alle nordmenn og dansker ville være avskåret fra å kunne forstå noe som helst av dette. Ville ikke det være temmelig meningsløst, og utrolig mye bortkastet informasjon i våre drømmer? Jeg føler meg 100% overbevist om at drømmene tilsettes farger på en slik måte, at enhver person vil kunne forstå hva fargen i sin egen drøm betyr. Det betyr at jeg mener drømmene vil bruke fargene meget individuelt fra person til person, alt ettersom hva slags forhold den angjeldende person har til de ulike fargene. Dersom f eks en person som har et rødt hus, drømmer om sitt røde hus, tror jeg f eks den drømmen kan ha en helt annen betydning, enn dersom en person som eier et grønt hus, drømmer at huset har skiftet farge til rødt.

I det hele tatt tviler jeg meget sterkt på alle drømmeteorier som innebærer, at det finnes visse ting i den menneskelige bevissthet eller i våre drømmer, som kun spesielt opplyste eller innvidde personer kan forstå. Det strider etter mine begreper mot drømmenes vesen, at de er til for å hjelpe sin "eiermann". Virker det rimelig at bevisstheten produserer drømmer som "eiermannen" overhode ikke har forutsetninger for å forstå?

I mine øyne er Peter Kjærulff og Carl Gustav Jung de to store innenfor drømmetydningen. Men jeg mener de også tar feil på viktige områder - blant annet ved at de generaliserer for mye ut fra sin egen bevissthet. F eks mener jeg Jungs store interesse for gammel mytologi satte et preg på hans drømmer, som ikke kan sies å være allmenmenneskelig. Og jeg mener begge tar feil i sin oppfattelse av chakraene. Dersom en person tror på chakraene, vil dette ganske naturlig gjenspeile seg i hans drømmer, mens en person uten noe som helst kjennskap til teorien om chakraene, sannsynligvis ikke kan finne spor av dem i sine drømmer, fordi de i virkeligheten er oppkonstruerte.

Felles for drømme- og bevissthetsforskere som Carl Gustav Jung og Peter Kjærulff, er at de har studert sin egen bevissthet og sine egne drømmer, og så har de gjort funnene sine

allmengyldige og bygget opp teorier på grunnlag av sine oppdagelser. I mitt syn er dette grunnen til at det f eks innen jungiansk drømmetydning finnes en overdimensjonert tro på betydningen av gamle myter og sagn for drømmene våre.

Jeg husker en gang jeg hadde drømt om noen unge gutter som hadde fanget salamandere. En jungiansk drømmetyder skulle hjelpe meg å tyde drømmen, og hans bidrag var en lang utredning om den mytiske betydningen av salamanderen i en eller annen gammel kultur. I følge dem symboliserer en brennende salamander den uutslokkelige energien i solar plexus. Det var jo vel å bra å få vite dette, men jeg må innrømme at jeg ikke følte at det hadde noen spesiell relevans for mitt liv akkurat da.

I ettertid er jeg mer tilbøyelig til å tolke drømmen i tilknytning til noen opplevelser jeg hadde som ung gutt. Vi hadde en salamanderdam i nærheten av mitt barndomshjem hvor vi gikk på oppdagelses- og forskningsferder, og disse opplevelsene hadde over seg et magisk skjær av å oppdaget nye ukjente sider av livet. Parallellen til mitt liv flere år senere, var at nå var jeg inne i en liknende prosess av å utforske nye sammenhenger i livet, men denne gangen i bevisstheten og i mitt drømmeliv. Den jungianske drømmetyderen brakte meg altså overhode ikke i nærheten av å forstå denne drømmen, han brakte meg heller på et villspor ved å blande inn myter og eldgamle symboler.

Jeg nevnte mange år senere også drømmen for Peter Kjærulff, og hans bidrag var å fastslå at drømmen handlet om bevissthetsmessige lag i 2. chakra (milt-chakra - eller hara chakra), og salamanderen symboliserer laverestående instinkter. Hans innspill brakte meg ikke noe nærmere noen forståelse av denne drømmens store betydning som et personlig budskap til meg. Men drømmen inneholdt en enorm energi, så kraftfull at jeg aldri senere har glemt den, og selv er jeg sikker på at den viste meg en vei mot et ønske om å forske i bevisstheten, noe jeg senere har brukt mer enn 25 år på, og som fremdeles opptar mesteparten av min fritid.

Dette eksempelet synes jeg viser tydelig hvor individuelle drømmene er, og at et forsøk på å lage systemer som skulle forklare dem på en enkel måte, ofte tilkludrer drømmenes budskap mer enn det oppklarer.

Men det paradoksale med drømmene, er jo også at en person som har inngående kjennskap til chakralæren, eller til gamle myter og sagn, meget vel kan få drømmer med paralleller til sin viten, og som bare kan la seg forstå ved å sette lyset på betydningen av for eksempel eldgammel mytologi - slik som f eks Jung. Men derfra til å trekke den konklusjonen til at det samme gjelder for alle, også for personer som intet kjennskap har til gamle myter, det blir altså galt!

Men tilbake til fargene. Personlig har jeg ofte hatt mye nytte av å finne paralleller i naturen.

Rød brukes etter min oppfatning ofte som et livskraftsymbol, fordi det er fargen til den væsken som holder liv i oss: blodet.

Grønn er fargen til vekster i naturen, og kan ofte symbolisere psykisk vekst.

Gul er fargen til sollyset - det lys som alt levende er avhengig av, altså lys, eller energitilførsel.

Blå er fargen til havet og til himmelen når den ses fra jorden, altså det store utsynet.

I tillegg tror jeg altså også at fargene henter sine paralleller fra dagliglivet, fra fargen på ens bil, klær og hus osv. Betydningen vil ofte kunne forstås ut fra sammenhengen.

I mine øyne er Carl Gustav Jung og Peter Kjærulff de to store når det gjelder drømmetydning. Spesielt liker jeg Peter Kjærulffs "enfoldige" drømmeforståelse - det at alt skal tas for pålydende, og at drømmer kan tydes av enhver uten 7 års utdanning i drømmetydning. Men så på et punkt, så synes jeg likevel at han selv forlater sin enfoldige tilnærmelsesmåte, og unødvendig kompliserer drømmenes enkle vesen ved å blande inn chakramodellen, som bare et ytterst lite mindretall har noe kjennskap til... Når det viser seg at han mener at man må ha kjennskap til en ytterst komplisert bevissthetsmodell for å forstå sine drømmer fullt ut, så synes jeg han derved bryter med det enkle og tilforlatelige - og "enfoldige"(i positiv forstand).

Jeg nevnte eksempelet med salamandere, hvor jungianeren trakk frem den brennende salamanderen som et eldgammelt mytisk symbol på solar plexus-energi, og Peter Kjærulff påpekte at salamanderen er et primitivt dyr som lever i vann, og at drømmen derved handler om 2. bevissthetslag og at salamanderen symboliserer primitive instinkter.

Skulle man følge Peter Kjærulffs egen enfoldige drømmetydningsmetode, og anta at drømmeren overhode ikke vet noe som helst om gamle myter eller om chakraene, kan man etter min mening finne mye, mye mer meningsfulle tydningsforslag:

Salamanderen har det ved seg at den lever i vann i parringstiden, og på land ellers i året. Den legger sine egg i vannet, og yngelen lever de første måneder i vannet og puster med gjeller. De gjennomgår så en metamorfose, en forvandling, og kryper opp på land hvor de fortsetter livet som landdyr. (unntatt i parringstiden).
Salamanderen er altså, i likhet med frosker, et ypperlig symbol på forvandling. Noe som har vært skjult i vannet, kommer etter hvert opp på land.
Dette sammen med den følelsen av utforskertrang - å oppdage det skjulte - som jeg kjente fra guttedagene, ga meg et rikt bakgrunnsteppe å knytte drømmen til.
Drømmen er etter min mening et meget godt eksempel på at man overhode ikke trenger å ha noe kjennskap til gamle myter eller til chakraene for å finne en meningsfull tydning av drømmen - jeg ville heller si tvert imot!

Som gutt var jeg utrolig fascinert av salamandere og frosker. De har også ofte opptrådt i mine drømmer....

Oslo, 25.12.08
Sverre Avnskog

Johanne Agerskov, Bispebrevet og de eldstes geniale forvandlingskunster.

Dette kapittelet skal ikke først og fremst dreie seg om innholdet i Bispebrevet, men da det synes å herske en del uklarheter vedrørende hva de eldste var i stand til å utrette av geniale etterlignings- og imitasjonskunster, har jeg søkt litt i kildene for om mulig å finne hva Johanne Agerskov selv og hennes åndelige leder, Leo, har forklart om disse forhold. Jeg har også studert inngående Johanne Agerskovs livslevned, for om mulig å kunne avdekke om påkjenninger hun ble utsatt for, kan ha bidratt til å svekke hennes årvåkenhet og/eller hennes evne til å gjenkjenne Lysets ånder. Det er også blitt hevdet at de eldste ikke var i stand til å frembringe klare, logiske og overbevisende skrifter som Bispebrevet - og dette skrift har vakt strid helt siden det ble utgitt i 1938. Blant annet hersker det ulike oppfatnineg om hva man skal legge i den setningen i Bispebrevet som forteller at Gud muligvis ville avbryte all forbindelse med menneskene, kanskje for årmillioner, dersom ikke de danske bisper ville motta og erkjenne VmL som sannheten. Her har jeg også gått til kildene for å undersøke hvordan Johanne Agerskov selv oppfattet denne formuleringen. Og kildene, i denne sammenhengen, er en korrespondanse mellom Inger og Johanne Agerskov og forfatteren Christian Jørgensen, som fant sted våren 1938. I sine brev gjør både Inger og Johanne Agerskov grundig rede for hvordan de oppfatter Bispebrevet. Verdt å merke seg, er også at Johanne Agerskov i disse brevene skriver at hun ikke lengre har forbindelse til sin fars, Rasmus Malling-Hansens ånd, som var hennes åndelige veileder. Det hun skriver i disse brevene, er således hennes egne vurderinger og er ikke diktert henne av Leo.

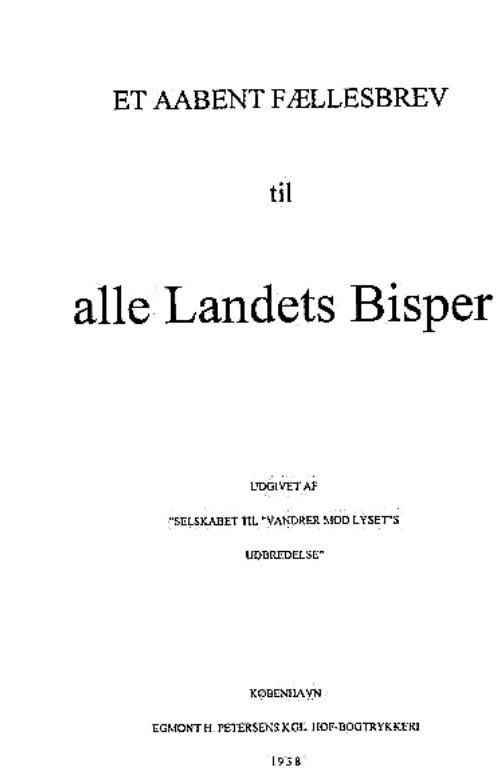
ET AABENT FÆLLESBREV

til

alle Landets Bisper

UDGIVET AF

"SELSKABET TIL "VANDRER MOD LYSET"S

UDBREDELSE"

KØBENHAVN

EGMONT H. PETERSENS KGL. HOF-BOGTRYKKERI

1938

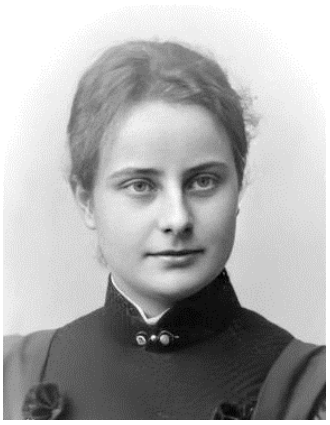

Til venstre det omstridte Bispebrevet, hvis fulle tittel var "Et aabent Fællesbrev til alle Landets Bisper", utgitt av Selskabet til "Vandrer mod Lyset"s Udbredelse i 1938 og utsendt til samtlige danske bisper, en rekke prester i den danske kirke, samt en mengde andre personer. På bildene over ses Johanne Agerskov(1873-1946) og forfatteren Christian Jørgensen(1887-1968). Jørgensen var en meget nær venn av Agerskov-familien og brevvekslet med dem gjennom nesten 20 år. Da han satte spørsmålstegn ved om Gud virkelig kunne tenkes å forlate menneskeheten for flere millioner år, brøt Johanne Agerskov all forbindelse med ham, etter en opphetet brevveksling i 1938. Begge foto fra privat samling.

Var Johanne Agerskov ufeilbarlig?

Mange tilhengere av Vandrer mod lyset! er av den oppfatning at Johanne Agerskov, som gjennom et langt liv hadde vist seg som et meget dyktig og troverdig medium, umulig kan ha latt seg lure av en av de eldste i 1938, da hun mottok og utga det omstridte Bispebrevet.. Ja, noen går så langt som til å hevde at Johanne Agerskov var ufeilberlig som medium. For å begrunne dette henviser noen til "Nogle psykiske Oplevelser", der det fortelles at Johanne Agerskov i en periode ble lurt av en av de eldste, for så gjennom et krav til vedkommende om å tale sannheten i Guds navn, avslørte ham som en forfalsker. Denne hendelsen skal etter noens oppfatning ha gjort henne immun mot i all fremtid å kunne bli ført bak lyset av en av de eldste. Dette kan man dog ikke finne noen støtte for i VmL, der det tvert i mot hevdes at hvem som helst, når som helst, kunne bli utsatt for de eldstes falsknerier. Den viktigste lærdommen fra hennes opplevelse med en av de eldste som forsøkte å lure henne, må heller være dette; at en bønn i Guds navn om at vedkommende ånd må tale sannheten, i alle tilfelle vil avsløre en svindler. Episoden viste også med tydelighet at Johanne Agerskov ikke var i stand til å avsløre svindleren på stemmeføringen, ordvalget og fremtoning - på disse områdene utførte ånden en perfekt imitasjon av hennes fars ånd. Kun fordi hun syntes at vedkommendes utsagn var selvmotsigende og forvirrende, forsto hun at det kunne dreie seg om en mørkets ånd. At Johanne Agerskov dog må ha opparbeidet en helt unik evne til å kunne skjelne mellom ekte og uekte henvendelser fra lysets ånder, derom hersker det sikkert ingen uenighet. Men at hun var blitt immun mot å feile, det er det etter min mening intet som tyder på.

Ekstreme påkjenninger – fysisk og psykisk.

Spørsmålet er så om det likevel kunne skje, til tross for Johanne Agerskovs ubestridte evner som medium, at også hun på et visst tidspunkt i sitt liv kan ha fått sin årvåkenhet eller sine gjenkjennelsesevner svekket på grunn av f eks store påkjenninger av fysisk eller psykisk art. Undertegnede har i den senere tid foretatt grundige studier av en stor brevsamling fra Det Kongelige Biblioteks håndskriftsamling, inneholdende en mengde originale brev, skrevet av både Johanne og Michael Agerskov, og datteren Inger. Samlingen inneholder også korrespondanse mellom flere forskjellige andre personer bl a vedrørende forholdene i Selskabet til Vandrer mod Lysets Udbredelse (stiftet i 1926). Jeg har også mottatt viktig informasjon om Johanne og Michael Agerskov gjennom samtaler og korrespondanse med flere nålevende etterkommere både i Malling-Hansen- og Agerskov-slekten.

Det er hevet over enhver tvil at Johanne Agerskov var utsatt for meget store påkjenninger gjennom sitt liv, både av fysisk og psykisk art. For det første gjennom selve arbeidet som medium for den oversanselige verden, et arbeid som krevde uendelig meget av hennes evne til fullt ut å kunne holde sine egne tanker tilbake. For ikke å bli forstyrret i dette arbeidet, valgte Johanne Agerskov å unnlate å oppsøke alle typer av underholdning i form av konserter, kino, teater og lignende evenementer, og også større sosiale sammenkomster - gjennom mange år, slik at hun kunne ha sitt fokus og sin konsentrasjon rettet mot å motta tankemeddelelsene, et arbeid som var meget trettende, og som pågikk gjennom en årrekke. Dernest, når verkene var utgitt, besvarte Johanne og Michael Agerskov store mengder henvendelser pr. brev, samtidig som de mottok enhver som ville treffe dem i deres hjem. Michael Agerskov arbeidet parallelt med dette som lærer og sensor, og skrev både skolebøker og litterære arbeider. Ekteparet gjorde også store oppofrelser for å bekoste utgivelsen av verkene. Når så bøkene var utgitt opplevde de at deres livsverk, Vandrer mod Lyset! i høy grad ble fortiet og ignorert fra det hold de hadde ventet støtte. Og ikke kun fortiet; Michael og Johanne Agerskov ble ved et

flertall anledninger angrepet og latterliggjort offentlig, og Johanne Agerskov ble også beskyldt for å være schizofren – altså sinnslidende, og VmL ble påstått å være fremkommet fra hennes syke sinn. Dette skjedde dog etter hennes død, nærmere bestemt i 1950, men det forteller meget om det offenlige klimaet i Danmark i de første tiårene etter VmLs fremkomst. Motstanden mot å ta i mot VmLs tanker var overveldende, og kun et lite fåtall mennesker opptrådte som støttespillere.

Johanne Agerskovs arbeid med VmL var heller ikke uten omkostninger i forhold til hennes nærmeste familie. Til tross for at enkelte av hennes søstre støttet henne, ble hun av andre familiemedlemmer nærmest betraktet som en ”ikke-person”, som man ikke talte om, og hun opplevde det også som meget sårende at hennes far, Rasmus Malling-Hansen i full offentlighet i Danmark ble utsatt for meget krenkende påstander om å ha stjålet idéen til sin mest kjente oppfinnelse, skrivekuglen, fra en annen danske. Dette uten at noen løftet en finger for å ta ham i forsvar, utenom Johanne Agerskov selv og hennes søster, Engelke Wiberg. I følge etterkommere i familien var det meget tungt for Johanne Agerskov å oppleve at hennes fars arbeide ikke ble verdsatt, og at hans redelighet ble trukket i tvil var nesten mer enn hun kunne bære. Hennes mann, Michael Agerskov, døde i 1933, etter nærmere 5 års sykdom. Hans muskelstryrke svant gjennom langsomt fremsridende lammelser, som til slutt også rammet hjertet. Han var sterkt pleietrengene gjennom de siste årene av sykdommen, og kunne ikke bevege seg ved egen hjelp. Han ble pleiet av Johanne og datteren Inger Agerskov. Etterkommere i Agerskov-slekten forteller at hun i de siste årene av sitt liv, hadde svært liten omgang med andre, og hun forlot ytterst sjelden sin leilighet, der hun bodde sammen med datteren, Inger, bak nedtrukne gardiner, og med minst mulig belysning, da hun hevdet at lyset ødela hennes mediumistiske evner. Hun var svært plaget av sykdom, bl a meget smertefulle gallestensanfall, gjennom nærmere 20 år. I 1936 skrev hun et åpent brev, som ble opplest ved Årsmøtet i Selskabet til VmLs udbredelse, og det fortoner seg som et rent forsvarsskrift mot angrep fra medlemmer av Selskapet. Det må ha vært særdeles tungt for Johanne Agerskov, som hadde opplevd at det verk hun levde og åndet for, VmL, ble ignorert og latterliggjort, å oppleve å også bli angrepet av ”sine egne”, som satte spørsmålstegn ved både hennes helse og hennes innsats for VmL. Gjennom lesning av korrespondansen i Det Kongelige Bibliotek blir man også "vitne" til hvordan hennes varme vennskap med forfatteren Christian Jørgensen(1887-1968) i 1938 gikk i stykker p g a deres divergerende oppfatninger av Bispebrevet. På dette tidspunktet av hennes liv, virker det som Johanne Agerskov rett og slett ikke maktet mer motgang, og da en av hennes nærmeste venner fant deler av Bispebrevet vanskelig å akseptere, ble det for mye for henne, og hun ville ikke ha mer med ham å gjøre, til tross for at han på ingen måte satte spørsmålstegn ved hennes redelighet eller evner som medium.

Man kan ikke annet enn å føle den varmeste medfølelse med Johanne Agerskov, og erkjenne at hun, til tross for den uvurderlige innsats hun gjorde for menneskeheten, i det store og hele ble møtt med uforstand, latterliggjøring, kritikk og fordømmelse. Slik har det vært for så mange av de yngste. Som takk for deres rike gaver, har menneskene kun vist uforstand og fordømmelse. Denne skjebnen ble også i meget høy grad Johanne Agerskov til del. Og den siste delen av hennes liv var preget av sykdom, ensomhet, isolasjon og også en ikke liten grad av bitterhet, tør jeg påstå. Fra å kjennetegnes som en sterk kvinne med stor myndighet, synes jeg hun gradvis fremstår i sine brev som mer og mer hard og uforsonlig. Dette er dog ikke vanskelig å forstå - det er en svært menneskelig reaksjon, tatt i betraktning alt hun hadde gjennomgått.

Hvorfor hadde Leo intet å tilføye?

I denne sinnstilstand var det så at Johanne Agerskov i 1938 mottok det såkalte Bispebrevet. Selv var hun overbevist om at det var hennes fars, Rasmus Malling-Hansens ånd, Leo, som dikterte henne brevet, gjennom intuitiv tankepåvirkning. Men hun skriver bl a i et brev til Christian Jørgensen i 1938 at innholdet i Bispebrevet er forfattet av en annen av de yngste, men at dennes navn ikke vil bli oppgitt. Dette forhold undrer mange VmL-kjennere, da det i VmL sies at en av de ting som kjennetegner en lysets ånd, er at han alltid vil være villig til å oppgi sitt navn. Og i et personlig brev til I. P. Muller fra 16.01.32, gjengitt i hennes Kopibøker, skriver Johanne Agerskov: "Enhver aandelig Intelligens, der ikke kan eller "ikke maa" give sit sande Navn, har intet med Gud, Lyset eller Sandheden at gøre." Man kan sagtens undre seg over hvordan Johanne Agerskov med så stor sikkerhet kunne ytre dette om den ånd I. P. Muller hadde kontakt med i 1932, tatt i betraktning at hun 6 år senere utga et offentlig brev som var forfattet av en ånd, hvis navn ikke ville bli oppgitt.

Allerede fra første stund stilte enkelte spørsmålstegn ved innholdet i Bispebrevet, og aller mest ved det utsagn at Gud, om ikke de danske bisper aksepterte VmL innen en frist på 2 år, muligvis ville avbryte forbindelsen med menneskeheten for opptil flere millioner år. Forfatteren Christian Jørgensen skrev ved mottagelsen av Bispebrevet til Johanne Agerskov, og ba henne om å få sin avdøde far til å forklare enkelte utsagn i Bispebrevet nærmere. Johanne Agerskov, som på denne tiden var meget syk, svarte ham først ikke, men lot i stedet sin datter Inger besvare brevene, inntil hun likevel, da Jørgensen meget vedblivende fastholdt sin tvil vedrørende utsagnet om den mulige avbrytelsen av forbindelsen mellom Gud og menneskene, skrev meget utførlig tilbake. I sitt svar skrev hun at Leo intet hadde å tilføye, Bispebrevet skulle tale fullstendig for seg selv, hun fikk ikke noen kontakt med faren(Leo) for å besvare eventuelle spørsmål. (Dette er også kilde til en smule forundring. Hvorfor kunne ikke Leo besvare spørsmål og forklare Bispebrevet nærmere, slik han hadde gjort med alle de andre verkene han hadde stått bak?) Det er tydelig at Johanne Agerskov tok Jørgensens tvil meget ille opp, og selv om han forsikret at han på ingen måte tvilte på hennes overbevisning og hennes gode tro, så oppfattet Johanne Agerskov hans tvil som en direkte mistillit til hennes integritet, da hun, i følge brevene, betraktet seg selv som et ufeilbarlig medium. Etter en temmelig opphetet brevveksling, erklærte Johanne Agerskov at Christian Jørgensens brev i fremtiden ville bli returnert uåpnet, og dette innebar slutten på et nærmere tyve år langt vennskap. Det medførte også at Christian Jørgensen ble uønsket i Selskabet til VmLs udbredelse, og jeg kan ikke karakterisere måten han ble behandlet på som annet enn meget ufin – han ble kun tiltalt i de kjøligste vendinger – hans pengestøtte til utgivelsen av Spørsgsmål og Svar ble ham tilbakebetalt uten at han hadde ønsket det, og han valgte til slutt å melde seg ut av Selskapet i 1940. Det er ikke noen hendelse å være stolt av for de involverte personer. Christian Jørgensen vedblev imidlertid å være en varm talsmann for VmL helt fram til sin død i 1968.

Kan Johanne Agerskovs årvåkenhet ha blitt svekket?

I stedet for å gå inn på en vurdering av selve innholdet av Bispebrevet, har jeg i denne artikkelen villet undersøke sannsynligheten for at Johanne Agerskov kan ha blitt lurt av en av de på denne tiden inkarnerte eldste. Kan Johanne Agerskov, som en følge av de enorme påkjenningene hun hadde vært utsatt for gjennom sitt liv - av uforstand, kritikk og angrep, beskyldninger om å være sinnssyk - gjennom sin manns meget tragiske og lange sykeleie, gjennom sin egen, meget smertefulle lidelse - ha fått sin årvåkenhet svekket? Kan hennes

evne til å skjelne mellom sanne og falske ånder ha blitt redusert i forhold til da hun i sin yngre år gjennom en årrekke var et fullkomment redskap for lysets meddelelser?

Fra VmL kjenner vi til hvordan de yngste som hadde som misjon å be for Ardor og å rense kristendommen for dens forvanskninger, alle har vært under kraftige angrep fra Ardor og de andre eldste. I slike tilfeller har det vært særdeles maktpåliggende for dem å forhindre den angjeldende yngste i å lykkes i sin misjon. Vi må derfor også regne med at Ardor, før sin tilbakevending til lyset, har planlagt eteropptegnelser for å ødelegge et eventuelt arbeid med å bringe lysets sannheter gjennom til jorden. Disse eteropptegnelsene må i såfall ha virket med stor kraft mot Michael og Johanne Agerskov, og de gjenværende inkarnerte eldste har selvfølgelig handlet på bakgrunn av disse onde planer. Likevel maktet Michael og Johanne Agerskov å gjennomføre bønnen for Ardor, den hendelse som endelig brøt mørkets makt på jorden, og de ba også for en mengde andre av de diskarnerte eldste og jordbundne menneskeåndene, og muliggjorde således at Gud kunne utslette Helvetessfæren. De mottok også de "tre gylne frukter", Spørgsmål og Svar 1 og 2, og må vel sies å være de mennesker som, ved siden av Jesus, har utrettet det aller største arbeidet i lysets tjenese.

Men utover i deres liv har de, etter min oppfattelse, blitt utsatt for kraftigere og kraftigere angrep fra Mørket, både psykisk og legemlig. Angrep som til slutt tok livet av Michael Agerskov, og som utsatte Johanne Agerskov for nesten uutholdelige lidelser.

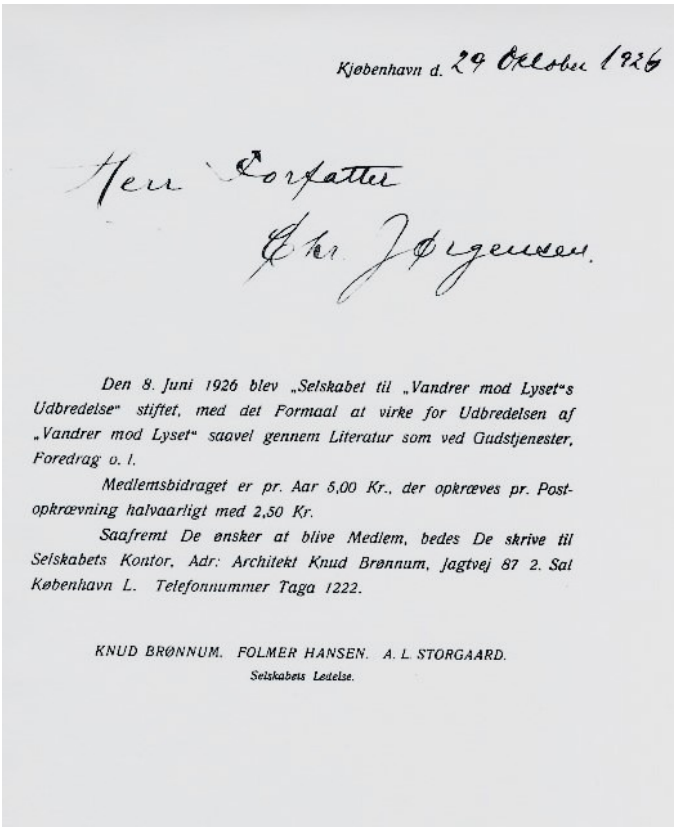

Kjøbenhavn d. 29 Oktober 1926

Hr. Forfatter
Chr Jørgensen

Den 8. Juni 1926 blev „Selskabet til „Vandrer mod Lyset"s Udbredelse" stiftet, med det Formaal at virke for Udbredelsen af „Vandrer mod Lyset" saavel gennem Literatur som ved Gudstjenester, Foredrag o. l.

Medlemsbidraget er pr. Aar 5,00 Kr., der opkræves pr. Postopkrævning halvaarligt med 2,50 Kr.

Saafremt De ønsker at blive Medlem, bedes De skrive til Selskabets Kontor, Adr: Architekt Knud Brønnum, Jagtvej 87 2. Sal København L. Telefonnummer Taga 1222.

KNUD BRØNNUM. FOLMER HANSEN. A. L. STORGAARD.
Selskabets Ledelse.

Til høyre: Christian Jørgensen forble en varm talsmann for VmL gjennom hele sitt liv. Her en bok fra 1957 som for store deler er viet VmL. Foto: Strubes Forlag. Til venstre: Denne invitasjonen til å bli medlem ble utsendt av Selskabet til Vandrer mod Lysets Udbredelse til forfatteren Chr Jørgensen i 1926. Invitasjonen er undertegnet av Knud Brønnum, Folmer Hansen og A. L. Storgaard. Copyright: Det Kongelige Bibliotek

Byfogd i Fredrikstad i Norge, Ludvig Dahl, utga flere bøker som baserte seg på hans datter, Ingeborg Købers mediumistiske kontakt med åndeverdenen. De to bildene over er i virkeligheten deler av samme fototografi, og viser Dahl og hans datter, mens datteren er i trance og beveger en markør på en såkalt planchette, hvor alfabetets bokstaver, samt noen enkelte, korte ord er avmerket. Ved hjelp av denne mottok de meddelelser fra åndene, som ble nedskrevet, ikke ulikt metoden Johanne Agerskov benyttet i begynnelsen av sin tid som medium, bortsett fra at hun alltid var lys våken, mens Ingeborg Køber alltid falt i trance, og oftest ikke husket meddelelsene som var gitt gjennom henne. Aktivitetene utviklet seg til en dyp personlig tragedie for de involverte, da byfogden ble totalt oppslukt av kontakten med den oversanselige verden, og misskjøttet sin økonomi og sitt embete. For å holde husholdningen gående, begikk hans kone underslag, og datteren ble noe i nærheten av et viljeløst redskap for farens ustoppelige ønske om stadig kontakt med sine to avdøde sønner, og også skaffe beviser for livets bestående etter døden. Åndene tok etter hvert styringen over hendelsene, og de me d delte overfor noen få utvalgte - en og en, at det endelige beviset for åndelivets eksistens skulle bli at de ville forutsi Ludvig Dahls død. Og deres forutsigelse slo til - byfogden døde under en svømmetur på Hankø, med hans datter som eneste vitne, i den forutsagte tidsperiode. Saken kom etter hvert på avisforsidene i Norge, og Ingeborg og hennes familie måtte gjennom flere ydmykende rettsundersøkelser, og hun selv ble fengslet, tiltalt for å ha forvoldt farens død. Moren begikk selvmord da hennes underslag ble oppdaget, men Ingeborg ble senere frikjent p. g. a. bevisets stilling. Jeg er ikke et øyeblikk i tvil om at det må ha vært noen av de eldste som regisserte dette dypt tragiske "skuespillet". Og den skade saken forvoldte i forhold til forståelsen av den oversanselige verden, må ha vært enorm. Den norske forfatteren Tor Edvin Dahl skrev i 1975 boken "Død, hvor er din brodd?" (Gyldendal) om hendelsene og det han presenterer er virkelig rystende lesning!

Johanne Agerskov i 1934: -De eldste kan imitere hvem som helst.

Om hvilke geniale evner de eldste i realiteten var i besittelse av, får vi en utførlig dokumentasjon gjennom noen brev Johanne Agerskov skrev i 1934, til henholdsvis byfogd i Fredrikstad i Norge, Ludvig Dahl(1864-1934) og forfatteren Christian Jørgensen. Her gjør ikke bare Johanne Agerskov selv rede for hvordan de eldste kan imitere en hvilken som helst identitet, men et av brevene inneholder også et avsnitt som er diktert av Leo, og som på en meget overbevisende måte sannsynliggjør at et hvilket som helst medium, hvor dyktig vedkommende enn er, inkludert de yngste, kan la seg føre bak lyset av de eldste i ulike "forkledninger".

I det første brevet, skrevet til Ludvig Dahl den 24. april 1934, skriver Johanne Agerskov, på side 5:

"Men de Ældste kan komme og kan imitere hvem som helst!".

Dahl hadde i lengre tid (ca 15 år) avholdt seanser med sin datter Ingeborg som medium, og han hevdet at de hadde jevnlig kontakt med både hans avdøde far, hans to avdøde sønner, og også en rekke andre døde slektninger. Ingeborg falt under seansene i transe av ulike slag, bla a en form får "halvvåken trance", og åndene meddelte seg gjennom henne og fremsa ulike budskaper, som så ble nedskrevet. Innholdet i meddelelsene var meget omfattende og dreide seg også om livet i sfærene, og Dahl utga en del av dem i bokform, bla a i "Død, hvor er din Brodd?" Meddelelsene sto i mange henseende i sterk motsetning til VmL, og Johanne Agerskov skrev til Dahl, i håp om å få ham til å forstå at han ble lurt av noen av de eldste. Gjennom Leo, hadde Johanne Agerskov fått vite at Hr. Dahl og hans datter faktisk hadde hatt besøk av sin far og sine sønner ved de tidligste seansene, da disse ikke hadde klart å motstå den sterke kallelsen fra de etterlatte. Men på et visst tidspunkt hadde noen av de eldste, ganske umerkelig trengt dem bort og selv overtatt rollen som de avdøde slektningene. Ludvig Dahl avviste konsekvent at dette kunne være tilfelle, da han var overbevist om å gjenkjenne sin far og sine sønner i alt de sa. I brevet til Hr. Dahl skriver Johanne Agerskov videre på side 5 og på side 8::

"Allerede for flere Aar siden meddelte min aandelige Leder – den Lysets Aand der har givet Kommentaren til "V.m.L!" – at De en meget kort Tid i Begyndelsen af Deres Seancer havde haft helt ægte Forbindelser med Deres afdøde Fader og Sønner, men at de alle tre – efter eget Ønske – forlængst er inkarnerede." (side 5)

"De inkarnerede Ældste, som stille og umærkelig for Dem har indtaget Deres Slægtningers Plads, kan til de mindste Enkeltheder imitere de "afdøde", og hvor det muligvis kan glippe for dem, kan de hente Materiale hos Dem eller hos Fru Ingeborg." (side 8)

Etter at Christian Jørgensen, som fikk en kopi av brevet til Dahl, hadde påpekt en unøyaktighet i hennes brev, skrev Johanne Agerskov nok et brev til Dahl, for å rette opp unøyaktigheten, og hun skriver bl a på side 2 i dette brevet, fra 10. mai 1934:

"De kan ikke forstå: at inkarnerede Ældste i den Grad kan optræde "kærligt" og nænsomt", som De skriver i et af Deres Breve. Men læs i "Nogle Psykiske Oplevelser"(tilsendt Dem i Fjor) om hvorledes jeg en Tid blev holdt for Nar af en Mørkets Aand! Og tænk ligeledes paa, hvad dygtige Skuespillere kan faa ud af deres mange forskellige Roller! Kan de ikke ud fra deres iboende Talent eller Geni fremstille meget forskellige Personer, og kan de ikke faa Tilskuerne baade til at le og til at græde? Ja, de kan endogsaa faa dem til at føle det, som om de blev henrykket til en lysere og bedre verden!"

Leo: -De Eldste kan, til de minste enkeltheter, imitere enhver av de yngste.

Så, i et brev til Christian Jørgensen, den 28. mai 1934, har Johanne Agerskov bedt sin åndelige leder om å diktere henne et budskap vedrørende de Eldstes evner til å imitere en hvilken som helst person, og hun nedskriver Leos tankediktat til Hr. Jørgensen, fra side 1 i brevet:

”En hvilken som helst, både av de dis- og inkarnerede Ældste har den Evne – i kraft af Tanken og Viljen at kunne Ændre deres Legemes ytre Former efter et hvilket som helst Forbillede. Men ikke nok med dette, de kan til de mindste Enkeltheder imitere enhver af de Yngste og enhver Menneskeaand eller ethvert Menneske med hensyn til Stemmeføring, Sprogbrug og Udtryksmaader. Men selvfølgelig maa de en Tid indgaaende have studeret deres ”Ofre”, for at Imitationen fuldtud kan lykkes. Derfor var og er i mange Tilfeælde de spiritistiske Seanceforbindelser med Afdøde Slægtninge og Venner ægte nok i Begyndelsen, indtil en eller flere af de dis- eller inkarnerede Ældste var i Stand til at agere som stedfortræder eller stedfortrædere, hvorefter den paagældende Slægtning eller Ven, som optraadte ved Seancerne, og som de Ældste vilde efterligne, ubarmhjertigt blev fortrængt fra seancelokalerne, saaledes at de ikke længer formaadde at sætte sig i Forbindelse med de efterlevende, der ønskede deres Manifestationer. I tidligere Tider kunde – som ovennevnt meddelt – baade dis- og inkarnerede Ældste give Møde i Seancerne, nu derimod gælder ovenstaaende kun de inkarnerede Ældste, der nægtede at adlyde Guds Bud med Hensyn til de natlige Søvnfrigørelser. Selv om vi altid har sammenlignet de Ældstes bedrageriske Optræden ved spiritistiske Seancer med dygtige, ja, med geniale jordiske Skuespilleres Maskeringskunst og Efterligningskunst, saa er der dog den Forskel: at de Ældste selvfølgelig ikke anvender Sminke, Parykker, falsk Skæg o. s.v. til deres Imitationer, nej, deres Forvandlingskunst sker ved hjelp af Tanken og Viljen. Atter og atter tager baade clairvoyante og clairaudiente Medier Fejl, naar de staar over for de Ældste, der imiterer Menneskeaander eller Mennesker. Ærlig talt, der er ikke noget at berejde dem, det er usigelig vanskeligt for et Gennemsnittsmedium at skære igennem den Art Falsknerier. Selv mange af de inkarnerede Yngste, der burde føle sig tilbakestødt af de Mørkestraaler der strømmer fra enhver af de Ældste, er Gang på Gang blevet bedraget af disse Mørkevesener.”

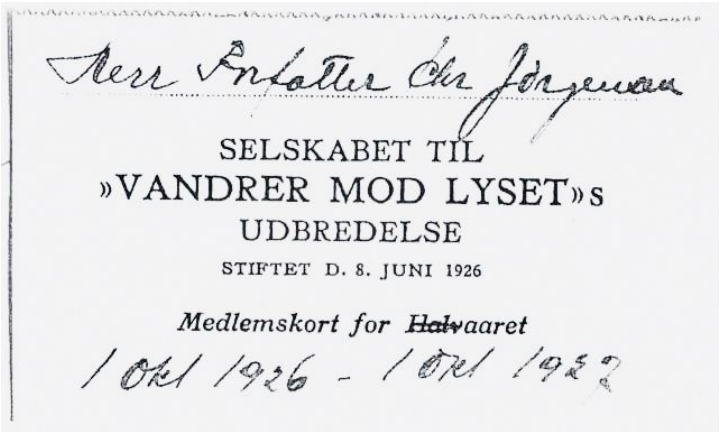

Til venstre, Johanne Agerskovs far, Rasmus Malling-Hansen, 1835-1890, fotografert i 1885. Foto: Privat. Over: Forfatteren Christian Jørgensens medlemskort i Selskabet til Vandrer mod Lysets Udbredelse. Copyright: Det Kongelige Bibliotek i København

Så langt Leo og Johanne Agerskov. Som det fremgår av det ovenstående, er de eldste fullt ut i stand til å føre hvem det skal være bak lyset med sine geniale imitasjonskunster, og det har, i følge Leo, skjedd igjen og igjen - også for de Yngstes vedkommende. Og legg også merke til

hva han sier: Intet var å bebereide dem som hadde latt seg føre bak lyset, til det var de eldstes evner så geniale, at det kunne skje med hvem som helst.

På bakgrunn av ovenstående, finner jeg det ikke usannsynlig at også Johanne Agerskov kunne komme til å bli ført bak lyset av de eldstes skuespillerkunster, for å få henne til å utgi et offentlig brev som hadde til hensikt å skape splid og så tvil om budskapet i VmL. Og tatt i betraktning Johanne Agerskovs fysiske og psykiske tilstand etter i årevis å ha måttet utstå kritikk og personlige angrep, både fra kirkelig hold, fra det spiritistiske miljøet, fra familien og også fra medlemmer av Selskabet til VmLs udbredelse, mener jeg at jeg har sannsynliggjort at hennes skjelneevne og hennes årvåkenhet kan ha vært svekket på slutten av hennes liv.

Som et apropos til det synspunkt at de eldste umulig kan ha hatt evnen til å fremsende et budskap med den logiske oppbygning og konsekvens som Bispebrevet inneholder, skulle det også være nok å vise til at den store tyske forfatteren Goethe, i følge Leo var en av de eldste. (Opplysningen finnes bl a i et av Inger Agerskovs brev til Christian Jørgensen fra 1938). Ingen litteraturkyndig person har vel hittil hevdet at han var ute av stand til å skrive hverken logisk eller i alle andre henseender overbevisende. I følge Inger Agerskovs brev, ble opplysningen om at Goehte var en av de eldste gitt til Michael og Johanne Agerskov for at de til fulle skulle være klar over de eldstes genialitet, og også hvor uendelig vanskelig det er å bedømme om den man står overfor er en av de yngste, en av de eldste eller en menneskeånd.

Johanne Agerskov og Jesus: Muligheten til å følge Guds kallelse kom ikke tilbake.

Fra VmL-tilhenger blir av og til det synspunkt fremsatt at man sverter Johanne Agerskovs minne ved å hevde at hun på tampen av sitt liv kan ha blitt ført bak lyset av en av de Eldste. Dette er en måte å tenke på som man ikke finner noe støtte for i VmL! Tvert imot fortelles det om en rekke av de yngste, som i deres liv på jorden i større eller mindre grad ble påvirket av mørket. Til og med Jesus ble nedkjempet av mørket, og ingen vil vel beskylde VmL for å sverte Jesu' minne, ved å fortelle om hvordan Ardor overmannet ham, og oppildnet folket og lederne til å gi ham døden på korset. Heller ikke Paulus synes å mene at man sverter ham ved å hevde at han ble ført bak lyset av Ardor, og at han ved å legge Jesus ord i munnen som han aldri hadde uttalt, la grunnlaget for den forfalskede lære, at Jesus døde på korset for våre synder. Tvert i mot ønsker Paulus inderlig sterkt at vi skal forstå at hans lære ikke er sann, men et resultat av Ardors tankepåvirkning. På samme måte er jeg personlig overbevist om at Johanne Agerskov, uansett hvor hun måtte befinne seg i dag, inderlig ønsker at vi ikke skal godta hennes verker blindt av respekt for henne som person, men at vi skal la vår samvittighets røst lede oss, og ikke, i en form for misforstått respekt, lydig akseptere noe som strider mot vår overbevisning, om det så innebærer at vi ser i øynene at også hun på et visst tidspunkt ble offer for de eldstes geniale forvandlingskunster.

I "Nogle psykiske Oplevelser" får vi vite at det kun kalles på dem som har lovet å utføre en misjon i Lysets tjeneste under deres jordeliv et ganske fåtall ganger. I Johanne Agerskovs tilfelle ble det kalt på henne ved tre tilfeller. Første gang ved de regelmessige metalliske bankelydene, andre gangen ved pianostrengene som ble anslått, og tredje og siste gang ved at bordet straks løftet seg og hellet mot henne da hun deltok ved en spiritistisk seanse. Det nøyaktige tidsintervallet som gikk fra den første til den siste kallelsen vet vi ikke nøyaktig, men det kan ikke ha dreiet seg om særlig lang tid. På dette tidspunkt i hennes liv visste man

fra oversanselig side, at hun hadde nådd den åndelige modenhet som gjorde det mulig at hun burde kunne oppfatte at det ble kalt på henne. Sammenligner man dette med kallelsen på de danske biskoper og prester i 1920, virker det svært lite sannsynlig at denne kallelsen skulle bli etterfulgt av en ny hele 18 år senere. Ville man, fra lysets side ha kalt på Johanne Agerskov 18 år senere, dersom hun ikke hadde oppfattet det de første tre gangene? Nei, i "Nogle psykiske Oplevelser" sies det klart og tydelig, at hadde ikke Johanne Agerskov reagert på den siste kallelsen, da hadde sjansen vært forspilt - da hadde man fra lyset ikke kalt på henne igjen.

Da de som hadde lovet å delta i en reformasjon av den danske kirken på grunnlag av VmL ikke oppfattet at det var dem det ble kalt på ved VmLs utgivelse, hadde det, etter min vurdering, ingen som helst hensikt å kalle på dem igjen 18 år senere. Sjansen fantes ved VmLs utgivelse, da de utvalgte fikk tilsendt og eventuelt leste sitt eksemplar. Vi vet jo at det siste ikke var tilfelle for alles vedkommende. En av dem som fikk VmL tilsendt, domprost Martensen-Larsen, som ved flere tilfeller gikk til offentlige angrep på VmL, hadde kun sprettet opp en liten del av sidene i sitt eksemplar. Michael Agerskov fant selv Martensen-Larsens VmL i den bokhandelen som hadde kjøpt hans bøker etter hans død, og kunne ved selvsyn konstatere at store deler av boken var uåpnet. At de yngste i sine jordeliv forsvarer den tro de før sin inkarnasjon hadde planlagt å reformere, er forøvrig ikke et ukjent fenomen - i VmL fortelles det at det har skjedd ved et flertall tilfeller opp gjennom historien. Hvorvidt de andre som hadde fått tilsendt et eksemplar av VmL, leste verket i sin helhet, og om hvordan de eventuelt reagerte, vet vi svært lite. Men når det store flertallet av dem ikke ble grepet av det budskap de i sine tanker burde kjenne så godt, og som de hadde lovet Gud å motta under sitt jordeliv, så fungerer lysets lover slik, at da var sjansen forspilt. På samme måte som sjansen for Jesus til å be for Ardor var forspilt da han ikke evnet å gjennomtrenge mørket og erindre sitt løfte om å be for Ardor i det øyeblikket han sto på høyden av sin evne til medfølelse. Skulle så Gud flere år senere igjen minne Jesus om sitt løfte, for at han om mulig nå skulle evne å be for den eldste av de eldste? Slik er det dessverre ikke. Det var ved det første tidspunktet, da Jesus hadde nådd kulminasjonspunktet i sitt hjertes medlidenhet og sin evne til medfølelse med de lidende, at han kunne ha evnet å be med oppriktig medfølelse for "den onde". Men da Mørket overmannet ham, var sjansen forspilt. På samme måte som for de Yngste som hadde inkarnert med det formål å gjenkjenne og virke for utbredelsen av budskapet i VmL. Da de ikke evnet å gjenkjenne VmL som den ugjendrivelige sannheten i 1920, så var sjansen forspilt for deres vedkommende. Deres evne til å gjenkjenne budskapet som Guds sanne budskap ble ikke større i løpet av 18 år, men mindre! I en besvarelse av noen spørsmål stillet av Pastor W, gjengitt i Kopibog 1, nr 14, forklarer Johanne Agerskov hva som skjer når et menneske ikke følger sin samvittighet, som tilfellet var med de danske bispene og prestene i 1920.

"Vil Mennesket ikke høre, vil det ikke følge Samvittighedens Røst, maa den paagældende overlades til sin egen Villies Lyst, og selv om Skytsaanden ikke slipper sin Myndling, vil vedkommende, ved at gaa sine egne Veje og følge sine egne Lyster, drage mere og mere Mørke til sig, der yderligere vanskeliggør Skytsaandens Ledelse, og Mennesket vil til sidst tilsyneladende ingen Samvittighed have."

I følge ovenstående ville det derfor være utenkelig at en prest som i 1920 ikke hadde evnet eller villet lytte til sin samvittighet, og offentlig støttet VmL, ville få en fornyet sjanse 18 år senere, da sannsynligheten for at vedkommende da ville følge sin samvittighets røst, var blitt

enda mindre enn 18 år tidligere, trolig ville man fra oversanselig side anse det for fullstendig usannsynlig at noe slikt skulle kunne skje.

Man finner også støtte for dette synspunktet i Johanne Agerskovs åpne brev til I. P. Muller fra 16.12.1932. Hun skriver her om Pastor Kierkegaard, som hun vet var en av de prester som hadde lovet å arbeide for VmL's utbredelse, men som ikke gjorde det. I. P. Muller ville ha med Kierkegaard som sannhetsvitne ved et møte med Johanne og Michael Agerskov, men Johanne Agerskov er helt klar når hun hevder at Kierkegaard var ubrukelig som "Dommer" over VmL, da han hadde "*forpasset sin Tid"*.

"De nævner Hr. Pastor Kierkegaard som Deltager i de eventuelle Spørgsmaal. Jeg stiller mig meget tvivlende over for hans Kompetence som Dommer over "Vandrer mod Lyset"s Ægthed eller Ikke-Ægthed. Jeg ved, at han hører til de Mænd, der havde lovet vor Gud ogFader at tale "Vandrer mod Lyset"s Sag, naar det fremkom i den jordiske Verden. Dette gjorde han ikke, han mente endog dengang, at hans Tid ikke tillod ham at sætte sig grundigt ind i Værket. Jeg ved derfor, at hans Arbejde for eller imod Værket vil blive uden dyberegaaende Betydning, fordi han har forpasset sin Tid."

Til venstre: Jørgen Peter Müller, også kjent som I. P. Müller (1866-1838) var en meget fargerik personlighet; hygieniker, idrettsmann og forfatter. I sine yngre dager utarbeidet han nye treningsmetoder som ble internasjonalt kjent, og på bildet ses han under utøvelsen av en av sine egne metoder for utdrivning av urenheter fra kroppen. På sine senere år fikk han, i følge ham selv, i oppdrag av Kristus å rense kristendommen for dens dogmer og villfarelser. Han var til stadighet omgitt av både "gode" og onde ånder, og skrev meget utførlig om sine opplevelser i flere bøker, deriblant "Blant Engle og Djævle", der noen av åndene kom med meget sjofle angrep på VmL. Han skrev også en bok om Lourdes-kilden, og hevdet at Kristus hadde ledet ham til en lignende kilde i Danmark - Kristuskilden - som ville få like stor betydning som kilden i Frankrike. Denne boken ble, i følge I. P. Müller, tilsendt alle de danske biskoper. Skal tro hva ellers de danske bisper fikk tilsendt? Kanskje de gjenværende Eldste inspirerte mange til å sende ulike skrivelser til bispene, for at det skulle bli vanskelig for dem å gjenkjenne VmL? I mine øyne er I. P. Müller et godt eksempel på hvor galt av sted det kunne bære for dem som hadde kontakt med åndeverdenen, og et tydelig vitnesbyrd om hvor aktive de Eldste var for å villede enhver som beskjeftiget seg med spiritisme. Til Høyre: I følge Johanne Agerskov var Thorvald Kierkegaard (1878-1965) en av dem som før sin inkarnasjon hadde lovet å arbeide for utbredelsen av VmL, men i likhet med så mange andre, sviktet han sitt løfte, til tross for at hans prekener ofte inneholdt tanker fra VmL. Foto: Det Kongelige Bibliotek

Nå er det jo også det forhold at bispene fra 1920 ikke lengre var i sine embeder i 1938, og om hvorvidt de som hadde tiltrådt i mellomtiden også hadde lovet å arbeide for en reformasjon av den danske kirken, det vet vi ikke noe om. Heller ikke vet vi om de hadde fått tilsendt VmL fra Johanne og Michael Agerskov. Man kan bare forestille seg hvordan de kan ha reagert da de, totalt uforberedt, fikk tilsendt et åpent brev med de mest utmalende beskrivelser av hvilke grufulle lidelser som ventet dem om de ikke innen to år reformerte den danske kirke på grunnlag av en bok de muliggvis intet kjennskap hadde til. I følge Bispebrevet ville de på grunn av deres eventuelle unnlatelsessynd lide de grusomste kvaler gjennom årmillioner, og bli åndelig "brennmerket" som ubrukelig av Gud - Gud, som aldri mer ville komme til å henvende seg til det danske folk, og muligvis avbryte forbindelsen til menneskeheten for flere millioner av år. Hvordan ville de danske bisper i dag ha reagert dersom de hadde fått tilsendt et slikt skrift? Med vantro?

Man kan saktens også undre seg over at man fra oversanselig side ikke hadde bedt Johanne Agerskov om å ta vare på listen over prestene som før sin inkarnasjon hadde lovet å virke for en reformasjon av den danske kirke på grunnlag av VmL. Selv om vi vet fra VmL at Gud, fordi han har begrenset sin forutviten om den enkeltes valg, ikke nøyaktig kan forutse fremtiden, skulle det vel ikke så meget fantasi til for å forutse at VmL ikke ville slå gjennom i 1920. Det sies jo også i SOS - at sjansene for at VmL ville bli akseptert av kirkens menn i 1920 var relativt liten. Lysets ånder må derfor ha vært fullt klar over at en fornyet henvendelse til de yngste ville kunne bli aktuelt, dersom Bispebrevet er ekte. Og om man ikke hadde bedt Johanne Agerskov om å beholde listen - hvorfor kunne man ikke pånу gi henne en med navnene på dem som hadde lovet å motta VmL? Man må jo rimeligvis anta at mange nye prester var kommet til, som ikke var ferdig utdannet i 1920. Det hele bærer etter min mening preg av å være lite gjennomtenkt og dårlig planlagt - ikke slik man forventer seg at lysets ånder, under Guds ledelse, ville arbeide.

Og når den danske kirkes menn i 1920 ikke i sitt innerste ble grepet av VmLs budskap, når de ikke oppfattet at det var dem det ble kalt på, når de ikke av sitt hjertes lengsel gjenkjente Guds og deres egen ånds plan for dem selv, så kunne de selvfølgelig heller ikke være noen overbevisende talsmenn for VmLs utbredelse. Enhver som skal virke som talsmann for VmL må selvfølgelig i sitt sinn og i sitt hjerte fullt ut ha akseptert VmL som værende Guds evige sannheter. Man vinner ikke særlig mange tilhengere for VmL dersom man er motivert ut fra frykt for hva konsekvensene kan bli om man lar være å tale VmLs sak.

Hvordan oppfattet Johanne Agerskov uttrykket "avbryte all forbindelse"?

Etter Christian Jørgensens hevendelse til Johanne Agerskov i 1938, foregikk en utstrakt brevveksling mellom Jørgensen og Inger og Johanne Agerskov. Jørgensen reagerte spesielt på setningen i Bispebrevet der det opplyses at Gud muligvis vil komme til å avbryte all forbindelse med menneskeheten, kanskje for årmillioner. I hans øyne stred denne setningen mot det bildet av Gud som ble formidlet i VmL. Da Johanne Agerskov var meget syk og svak på dette tidspunktet, var det først hennes datter, Inger Agerskov, som besvarte Jørgensens brev. Men det er tydelig at de to kvinnene var helt samkjørte, og av likeens oppfatning, da Inger Agerskov skrev den 10 mars 1938, at

"...dette Brev har jeg skrevet paa Grundlag af "Vandrer mod Lyset", Supplementerne, de to aabne Breve, samt paa Grundlag af Samtaler med min Mor."

I dette brevet setter hun opp punktvis hva hun og hennes mor, Johanne Agerskov, mener skal forstås med formuleringen "afbryde al Forbindelse med Menneskene".

I følge dem, ville det innebære:

"a/ at de Yngste i en længere årrække ikke vil blive inkarnerede som Menneskenes Foregangsmænd, (se Brevet til Bisperne, side 23 omtrent midt paa Siden, hvor der staar: Al Ledelse vil nu og i Fremtiden gaa ad de gamle Baner - d. v. s. de Yngste vil fortsætte med at være Menneskenes Foregangsmænd. Men kun hvis I forstaar eders Besøgelsestid og vælger den rette Vej.)
b/ at Gud i en længere Aarrekke ikke vil følge Menneskene i deres daglige Færden paa Jorden, samt:
c/ at Han ikke vil give Menneskene Tilskyndelser eller Impulser af nogen Art, og
d/ at Han vil overlade dem helt til sig selv, indtil de har lært at forstaa, at de ikke kan undvære Gud og Hans Hjælp." (side 2 i brevet)

Det er altså helt tydelig av det Inger Agerskov her skriver, at både hun og Johanne Agerskov oppfatter at Gud vil kunne komme til å trekke seg totalt vekk fra menneskene, for å la dem synke så dypt i lidelse, at de selv vil påkalle Guds hjelp. Han vil ikke selv foreta seg noe - menneskene vil være overlatt til seg selv.

På spørsmål fra Christian Jørgensen om hvordan Gud vil forholde seg til menneskenes henvendelser Ham i bønner etter at han har avbrutt forbindelsen til dem, svarer Inger Agerskov at hun kan tenke seg at Gud muligvis vil høre menneskenes bønner, *men at han ikke vil besvare dem!* Det forundrer meg meget at Inger Agerskov kan skrive dette, og det forundrer meg ennå mer at ikke hun eller Johanne Agerskov oppfatter dette som en tydelig motsetning til hva som sies i VmL - der står det svart på hvitt at Gud alltid vil besvare enhver oppriktig bønn til Ham! Vi må vel anta at det fantes mennesker som var i stand til å be med oppriktighet også i 1938!

Verdt å merke seg fra disse brevene, er også hva Inger Agerskov skriver om sin mors evne til å gjenkjenne Leo. I mine øyne er det temmelig oppsiktsvekkende å lese med hvilken enorm sikkerhet Johanne Agerskov mente å kunne gjenkjenne sin åndelige leder, Leo, når han henvendte seg til henne. I følge Inger Agerskov er det rett og slett umulig for Johanne Agerskov å ta feil, hennes evne til å gjenkjenne ham er Gudelik - ufeilbarlig - og å hevde at hun muligens kan ha tatt feil av ham, og blitt ført bak lyset av en av de eldste, er derfor ensbetydende med å beskylde henne for å lyve. Alt dette i følge Inger Agerskovs brev. Denne skråsikkerheten på å være ufeilbarlig, står i mine øyne i stor kontrast til hva Leo hadde diktert Johanne Agerskov i 1934, i brevet til Christian Jørgensen; der sier Leo at de eldstes forvandlingskunster er så geniale, at de kan etterligne enhver av de yngste ned til den aller minste detalj. Når Johanne Agerskov var så sikker på å kjenne sin fars ånd, er det ikke vanskelig å forestille seg muligheten for at nettopp dette kan ha gjort det mulig for en av de Eldste å lure henne. I sin totale overbevisning om å gjenkjenne sin far, kan hun ha glemt å be Gud om å bekrefte sannheten i hans ord. Vi vet selvfølgelig intet om hva som i detalj foregikk denne aller siste gangen Johanne Agerskov mottok et budskap via intuitiv tankeinspirasjon. Men troen på ens egen ufeilbarlighet, kan lett bli ens farligste "fiende". Og dersom budskapet ikke gjennom sitt innhold vakte hennes mistanke, er det ingenting som tyder på at Johanne Agerskov skulle komme til å mistenke at hun sto overfor en svindler - til det var hun altfor sikker på sin evne til å gjenkjenne Leo. Og vi vet fra hendelsen som beskrives i "Nogle

psykiske Oplevelser" at de eldste fullt ut var i stand til å imitere Leo, på en måte så Johanne Agerskov kunne tro det var ham hun sto overfor.

Vandrer mod Lyset! – Guds største gave til menneskeheten!

I et av sine brev til Christian Jørgensen i 1938 hevder Johanne Agerskov at en av menneskets verste fiender, tvilen, hadde sneket seg inn i Jørgensens sinn, og at han derfor ikke kunne godta Bispebrevets utsagn om at Gud muligens ville avbryte forbindelsen til menneskene. Tvilen hadde trukket så meget mørke til hans sinn, at hans evne til å gjenkjenne Lysets sannheter var blitt svekket. Her mener jeg hun tok feil. I alt Christian Jørgensen skrev, både til Johanne Agerskov, og senere i sine bøker, virker han særdeles overbevisende og oppriktig når han ikke får Bispebrevet til å stemme overens med VmLs budskap. I VmL formidles et bilde av Gud som den som aldri vil svikte oss! Uansett hva som ellers skjer med oss mennesker kan vi stole på at Gud alltid vil være der, alltid vil være rede til å høre vår bønn og alltid vil være rede til å besvare våre bønner, om kun de er bedt av hjertets oppriktighet. I Bispebrevet får vi vite at dette likevel ikke stemmer. Gud kan tenkes å forlate oss – for opptil flere millioner år. I flere millioner år vil han ikke være der for å gi oss håp, trøst og hjertets fred. I min verden, som jeg fullt og helt bygger på VmL!, finnes ikke denne muligheten for at Gud skulle finne på å forlate oss. Noe må være gått galt et sted, når Johanne Agerskov kunne utgi et offentlig brev der noe slikt ble hevdet. Av kjærlighet til VmL og av respekt for Johanne Agerskov, vil jeg hevde det synspunkt, at Bispebrevet ikke kan stamme fra en av Lysets ånder, men må være forfattet av en av de eldste.

Oslo, 16.12.06
Sverre Avnskog

Johanne Agerskov, 1873-1946, fotografert i 1922, få år etter at VmL ble publisert. Bildet er fargelagt og forbedret ved hjelp av moderne fototeknologi. Foto: Privat.

Johanne Agerskov og de eldste.

Ennå gjenstår mye forskning for å kaste lys over de ulike hendelsene i Johanne Agerskovs liv, og i årsaksforholdene omkring hvorfor det store religiøse verket, fremkommet gjennom hennes mediumitet, Vandrer mod Lyset! - hittil ikke har nådd ut til mer enn et lite mindretall mennesker. Det vil si, det er vel mest riktig å si at forskningen bare såvidt har kommet i gang. Det Kongelige Bibliotek har en stor brevsamling, som inkluderer en omfattende brevveksling mellom forfatteren Chr Jørgensen og Johanne Agerskov, Inger Agerskov, Knud Brønnum, Sigurd Folmer-Hansen, Emma Mathiesen, Iver og Karsten Hagel-Sørensen, og flere andre, og i dette materialet finnes meget verdifulle dokumenter for bl a forståelsen av det ulykksalige Bispebrevet, som Johanne Agerskov utga i februar 1938, hvor hun åpenbart er blitt ført bak lyset av en av de Eldste. I Bispebrevet finner vi utsagn som bygger på den samme logikken som ligger bak kristendommens dogme om frelse ved tro alene, men i Bispebrevet finnes dette dogmet i en ny innpakning, i og med at det nå heter seg at det var de ni danske bisper i 1938 som var de eneste som kunne "frelse" menneskeheten - dersom de ikke innen 2 år godtok VmL som sannheten, ville Gud muligvis for flere årmillioner bryte forbindelsen med menneskeheten. En ny versjon av "frelse ved troen alene", som står i kraftig motsetning til hva som sies i VmL, om at Gud overhode ikke spør om hvilken tro vi har, men hvordan vi lever våre liv, og om vi i ett og alt forsøker å følge vår samvittighet.

Fra venstre: I. P. Müller, idrettsmann og hygieniker, 1869-1938. Foto fra Internett. Byfogd Ludvig Dahl, 1864- 1934. Utsnitt fra et gruppefoto. Forfatter og bibliotekar Christian Jørgensen, 1887-1968. Utsnitt. Foto: Privat

Jeg har i tidligere artikler i denne boka forsøkt å spore opp mulige kilder til Bispebrevet, og satt søkelyset på en person som i begynnelsen av 1930-årene førte det reneste korstoget mot VmL - den verdenskjente idrettsmannen og hygienikeren, Jørgen Peter Müller - først og fremst kjent som mannen som fikk "hele verden" til å begynne å mosjonere, takket være hans nye treningsmetoder. I sitt bokverk, "Blandt Engle og Djævle" refererte I. P. Müller til sine "samtaler" med åndelige vesener, som åpenbart må ha vært diskarnerte eldste. De hevdet overfor Müller at han var den av Gud høyt elskede og utvalgte til å avsløre at VmL var et djevelens komplott for å skaffe seg makt over menneskene. Men hans "engleherrer" var grove og simple vesener, som kom med høyst udokumenterte påstander om Agerskov'enes "bevisste bedrag", og Johanne Agerskov tilbakeviste alle hans løgnaktige beskyldninger i et åpent brev fra 1933.

På den annen side har jeg også festet meg ved en meget tragisk historie som fant sted i Norge omtrent på samme tid. Byfogden i Fredrikstad, Ludvig Dahl, mente gjennom en årrekke å ha hatt kontakt med bla.a. sin avdøde far og to sønner gjennom sin datter, Ingeborg Køber, som var medium, og gjennom henne, hadde de fremsendt meget detaljerte meddelelser om livet i sfærene. Johanne Agerskov forsto tidlig at det, bortsett fra noen ekte forbindelser rett etter sønnenes død, også i dette tilfellet dreide seg om noen av de diskarnerte Eldste som bedrev sitt ondsinnede spill. Saken fikk et meget tragisk utfall, i det det begynte å fremkomme varsler om Ludvig Dahls død gjennom eneseanser med datteren, og alle som fikk disse varslene, ble bedt om å ikke røpe forutsigelsene, da de etter byfogdens død skulle anvendes som beviser for livet etter døden. Ludvig Dahl endte sitt liv under mystiske omstendigheter i 1934, med datteren som eneste vitne, og hun ble senere fengslet, mistenkt for drapet på faren. Hele familien måtte gjennom meget ydmykende forhør, og da det ble kjent at Ludvig Dahls kone hadde "lånt" penger fra byfogdkassen, valgte hun å ta livet av seg, til tross for at hun hadde dekket opp igjen beløpet hun hadde underslått - i alt 60.000,- kr.

Ludvig Dahl var selv overbevist om at det virkelig var sønnene familien hadde kontakt med - de var i ett og alt nøyaktige kopier av de sønnene han hadde kjent fra deres levetid på jorden. Og i sine bøker skriver Ludvig Dahl med stor innlevelse om familiens oppriktige glede og følelse av trøst over å ha kontakt med sønnene. Foruten i VmL, har jeg aldri lest noen skrive så overbevisende og troverdig om de oversanselige fenomener som Ludvig Dahl. Han skriver om sin gudstro med en slik innlevelse, og så høytidsstemt, at det er en virkelig fryd å lese hans utlegninger, som på mange punkter er i nøye samsvar med VmL. Han forteller da også at både han selv, og den sønnen som døde sist, hadde lest VmL allerede i 1921. Men på avgjørende punkter er sønnenes meddelelser om de oversanselige forhold ikke i overensstemmelse med VmL - de Eldste har innsneket falske tanker og feilaktige påstander, som byfogden selvfølgelig er overbevist om er sannheten. Bl a hevder de at dyrene har en udødelig sjel som oss mennesker, at vi kun lever på jorden en gang og avviser at Ardor har vendt hjem, og således ble Ludvig Dahl ført på villspor. Dahl får også det inntrykket at i fremtiden, så vil alle mennesker ha en slik kontakt som han selv, med sine avdøde slekninger. Man vil konversere på tvers av "grensene" som den mest selvfølgelige ting.

Etterhvert er det imidlertid Ludvig Dahls datter, som fungerte som medium, som har vakt min største interesse. Hun fremstilles av Ludvig Dahl som et meget sympatisk og vennlig vesen, som gjerne ville tilfredsstille sin fars ønsker om å holde de hyppige seansene, til tross for at hun i perioder selv tviler på at hun virkelig har vært i kontakt med sine brødre, og andre avdøde slektninger. I sin siste bok, "Vi overlever døden", fra 1934, har Ludvig Dahl fått en nær venn av henne til å skrive en karakteristikk av henne, for at ikke hans presentasjon skulle være alt for mye preget av hans farskjærlighet. En god familievenn, universitetsdosent Ole P. Arvesen, som hadde kjent datteren siden hennes barndom, skrev dette om mediet Ingeborg Køber:

Tre fotografier av mediet Ingeborg Køber, som Johanne Agerskovs åndelige leder, Leo, fortalte var en av de eldste. Det første bildet viser en yngre utgave av Fru Køber, mens de to andre, er utsnitt av fotografier som ble tatt av henne under rettssaken.

"Hvad jeg sætter mest pris paa hos min Veninde Ingeborg, er hendes rolige gode Lynne, og fremfor alt hendes Sans for Humor. Denne sidste Egenskab er i høi Grad karakteristisk for hende. Den er sikkert ikke uden Forbindelse med det Faktum, at hun er intelligent og vel afbalancered.

Vokset op i et aristokratisk Hjem blandt høit kultiverede Paarørende, falder det hende let at omgaas Mennesker uden at vise Fordom i nogensomhelst Retning. Hun er helt fri for Snobberi og ogsaa uden Prætentioner. Hendes sunde Sans saavel som hendes lyse og muntre Sind har gjort hende til en sjelden naturlig og elskværdig Kvinde. Hun giver Indtryk af at være kjernesund og sorgløs, og hun er barnlig glad i søde Sager. Man kan, uden at overdrive, fastslaa, at hun er fri for Affektation af enhver Art. Det er umuligt at finde hos hende nogen Tilbøielighed til at ville give sig Mine af at være en interessant Person. Hendes utprægede Ærlighed og hendes, bare alt for store, Beskedenhed vilde altid bevare hende mod en saadan Fristelse.

Hun har aldrig interesseret sig for boglige Studier, og saavidt jeg forstaar, har hun overhovedet slet ingen Interesse for psykisk Forskning. Det er i hendes Væsen et Anstrøg af Ligegladhed og Flegma, men hun har en meget udpræget Pligtfølelse.

Hun er musikalsk og en dygtig Amatør paa Pianoet.

Jeg har ikke bemerket nogen Forandring i hendes Karakter eller Væsen, efterat hun har stillet sine mediumistiske Evner til familiens Disposition."

Det er et bilde av en meget sympatisk kvinne universitetsdosenten tegner, og det rimer også godt med det bildet som fremkommer i forfatteren Thor Edvin Dahls dokumentarroman om Køber-saken fra 1975. Hvem skulle tro at denne humoristiske og godlynte kvinnen i virkeligheten var en av de Eldste? For at hun virkelig var en av de Eldste hersker det ingen tvil om. Det går tydelig fram av Ludvig Dahls bøker, at Ingeborg Køber var i stand til å forlate sitt legeme under søvn, bevege seg over store avstander, og fremstå ved seanser i søvnfrigjort tilstand. Johanne Agerskov fastslår også dette i noen av sine brev til Chr Jørgensen. For meg selv har det vakt adskillig ettertanke da det gikk opp for meg, at de inkarnerte Eldste overhode ikke alle var onde og hensynsløse i sitt vesen - men faktisk kunne fremstå som varme og vennlige personer. Ludvig Dahl var jo dommer, og må ha vært vant til å stå overfor kriminelle og lovbrytere, og må vel kunne sies å ha hatt en viss trening i å bedømme personers karakter, men han har tydeligvis ikke hatt den minste anelse om at hans egen datter var en av Ardors hjelpere!!

Dette leder meg også over til å undre meg over i hvor høy grad Ardor egentlig hadde oversikt over de Yngstes planlagte arbeid med utbredelsen av VmL, og i hvor høy grad han hadde sørget for å inkarnere de Eldste i posisjoner der de ville ha maksimal mulighet til å trekke mørket omkring disse Yngste, bringe dem ut av kurst og styre dem vekk fra den planlagte misjon. Jeg har alltid selv antatt at lysets planer har vært lette å gjennomskue for Ardor, og han må jo garantert ha gjenkjent samtlige av de Yngste som ble inkarnert for å bringe frem og utbre kjennskapet til VmL fra hundrevis av tidligere inkarnasjoner! Vi vet med sikkerhet at i de tilfellene hvor det har stått om store oppgaver for lysets representanter, der har de Eldste satt inn de kraftigste motangrepene. Kan vi anta at Ludvig Dahl var påtenkt den misjon å være talsmann for VmL i Norge, og at Ardor derfor sørget for å inkarnere en av de Eldste som hans datter, for gjennom hennes mediumitet å bringe Ludvig Dahl vekk fra sin misjon som VmLs talsmann, og heller få ham til å kjempe for mørkets fordreininger av lysets budskap? Var det tragiske utfallet av hans liv planlagt av Ardor, gjennom en eteropptegnelse, som drev Ludvig Dahl og hans familie framover mot katastrofen, uten å ane hva som ventet dem, og i den aller beste tro og overbevisning om å utføre en viktig misjon i lysets tjeneste?? Det er i hvert fall ingen tvil om at hendelsene omkring Ludvig Dahl bragte den psykiske forskning i vanry for årtier framover i hele Norden! Man kan vanskelig overvurdere skadens omfang, etter min mening!

Jeg finner det overhode ikke usannsynlig at Ludvig Dahl kunne ha utrettet virkelig store ting for VmL! Jeg må innrømme, at om jeg ikke hadde vært kjent med VmL før jeg leste Ludvig Dahls bøker, kunne jeg meget lett ha funnet dem 100% sanne og troverdige. På den tiden da

de ble utgitt, verserte det mange oppfatninger om de oversanselige ting, som på mange områder ikke sto langt fra hverandre, og Ludvig Dahls evner som talsmann for sin tro var uovertrufne - man blir virkelig henført av å lese hans vakre og høytidsstemte formuleringer om troen på den allkjærlige Gud og hans innlevende ord om kjærligheten, som står over alt annet i universet!

Jeg vet ikke nøyaktig når det slo meg, men på et visst tidspunkt begynte det å undre meg hvorfor Johanne Agerskov ble ledet til å bli kjent med Ludvig Dahl, kun kort tid før det gikk utfor stupet med ham. Man kan tenke seg at Gud ønsket Johannes hjelp til å advare hr. Dahl - men det er tydelig på hans brev, at å få ham til å innse at han har blitt lurt med på et livsfarlig spill, regissert av de eldste - til det var han altfor overbevist om sannheten i sine opplevelser, og det virker så alt for sent å få ham til å snu. Men tanken på hva som bare få år senere skulle skje med Johanne Agerskov selv, setter hennes kontakt med Ludvig Dahl i et nesten uhyggelig perspektiv - forsøkte lyset og Johanne Agerskovs skytsånd, ved å bringe henne i kontakt med Ludvig Dahls familie, å vise Johanne Agerskov hvilken fare hun selv befant seg i, uten å si noe direkte til henne om hvem hun var omgitt av? Livet er fullt av tilfeldigheter, det er så - men enkelte begivenheter i ens liv, enkelte situasjoner man støter på, enkelte mennesker man møter på sin veg, er jeg overbevist om at man møter som et resultat av lovmessigheter i lyset - man kan si man tiltrekker sin egen bevissthets avspeiling, eller at man ledes av sin intuisjon, eller sin skytsånd. I alle fall er det noe ved Johanne Agerskovs møte med Ludvig Dahl, hans datter, som var en av de eldste, og deres tragiske sjebne, som jeg mener det er meget nærliggende å oppfatte som et varsel til fru Agerskov om å være på vakt. Det skulle så uendelig lite til for å bli ført bak lyset av de geniale eldste, som ned til den minste detalj kunne imitere lysets ånder - de yngste!!

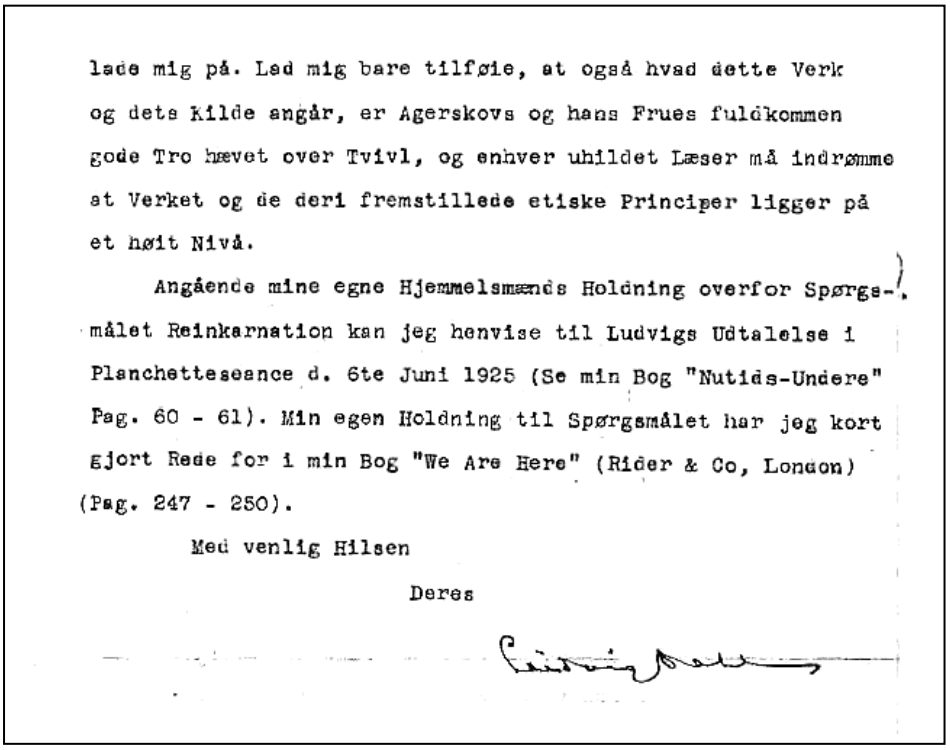

lade mig på. Lad mig bare tilføie, at også hvad dette Verk og dets Kilde angår, er Agerskovs og hans Frues fuldkommen gode Tro hævet over Tvivl, og enhver uhildet Læser må indrømme at Verket og de deri fremstillede etiske Principer ligger på et høit Nivå.

Angående mine egne Hjemmelsmænds Holdning overfor Spørgs-
målet Reinkarnation kan jeg henvise til Ludvigs Udtalelse i Planchetteseance d. 6te Juni 1925 (Se min Bog "Nutids-Undere" Pag. 60 - 61). Min egen Holdning til Spørgsmålet har jeg kort gjort Rede for i min Bog "We Are Here" (Rider & Co, London) (Pag. 247 - 250).

Med venlig Hilsen

Deres

Siste side av et brev fra Ludvig Dahl til Chr Jørgensen fra 12. januar 1934, samme året som Ludvig Dahl druknet, med sin datter som eneste vitne. Johanne Agerskov forsto tidlig at datteren var en av de Eldste. Copyright: Det Kongelige Bibliotek

Og dette ble Johanne Agerskov til fulle klar over i denne perioden - det viser hennes brev til Ludvig Dahl, og også hennes brevveksling med forfatteren Chr Jørgensen. Hun skriver meget utførlig om de Eldstes geniale imitasjonskunster, og hvordan de kan lage fullkomne etterligninger av en hvilken som helst av de yngste. Og hun er også tydeligvis klar over, hvor vanskelig det er å vite om de menneskene man lever sammen med er en av de eldste, de yngste eller en menneskeånd.

I et brev til Chr Jørgensen fra 28 mai 1934 skriver hun således:

"Nu kan man hertil sige: det er ikke let for mennesker at afgøre under Jordelivet, om de mennesker, som de kender, som de lever sammen med, eller er i Slægt med, hører til de inkarnerede Yngste, Ældste eller til Menneskeaandernes store Familie, hvorfor det i de allerfleste tilfælde vil være og maa være vanskeligt at afgøre: om de Medier der er Mellemledd mellem den synlige og den usynlige Verdens Beboere har en af de Yngste en af de Ældste eller en Menneskaand knyttet til det menneskelige Legeme. Grunden hertil maa søges i den Ballast paa godt og ondt, som enhver til Jorden og Menneskelivet født Aand ved Fødselen modtager gennem den menneskelige Slægtsarv. (Se om de tre Hjerner i "V.m.L.") Et Medium, der er en af de Ældste, kan saaledes gennem sin Slægtsarv have modtaget saa megen Hjælp i god Retning, at han eller hun i hele sin Væremaade og Optræden kan virke som et godt, hæderligt og paalideligt Menneske. Men i mange, mange Tilfælde vil vedkommende gennem ydre eller indre Foranledning pludselig stikke "Bukkefoden" frem. I saadanne Tilfælde mister de fuldtud den tillærte Beherskelseskunst, og viser sig som det, de i Virkeligheden er: en af vore ulykkelige Aandsfrænder, der for en Tid er underkastede Mørkets snærende og tvingende Baand. -"

Til det som Johanne Agerskov her skriver, må vi vel også kunne tilføye at Ardor i hvert enkelt tilfelle må ha hatt en viss innvirkning på den angjeldende eldstes personlighet, da det jo var han som innvevde "lystråden"s (i de eldstes tilfelle; laget av det åndelige mørkets fineste partikler) fibre i den åndelige hjernen, og avgjorde hvilke egenskaper vedkommende skulle medbringe i den jordiske tilværelsen.

Så kan man jo spørre seg: Hvor ville det være om å gjøre for Ardor å sette inn sine angrep mot lyset? I hvilke posisjoner ville det ha vært om å gjøre å plassere noen av sine medsammensvorne? Uten tvil: I kirken, blant prestene og andre religiøse personer! Og selvfølgelig også: Blant spiritister og interesserte i psykisk forskning! Dette er sikkert ikke kontroversielt eller oppsiktsvekkende. Det sier seg nærmest selv at Ardor ville forsøke å plassere de eldste i posisjoner der de aktivt kunne motarbeide utbredelsen av VmL, og om det kunne lykkes dem å trekke mørket omkring den danske kirken, ville selvfølgelig sannsynligheten for at VmL ville vinne frem der, svekkes betydelig. På samme måte vil jeg personlig anta at Ardor forsøkte å inkarnere så mange av de eldste som overhode mulig i de yngstes nærmeste familie og krets, slik at de kunne angripe hver enkelt av dem som var påtenkt en misjon i forbindelse med VmL og gjøre dem uskikket til å utføre sitt planlagte arbeid.

Og da står vi igjen med Johanne og Michael Agerskov selv. Vi vet at de to var av de yngste, og at de før sitt liv hadde lovet Gud å forsøke å erindre bønnen for Ardor, og be for de jordbundne åndene. De ble gift i 1899, henholdvis 26 og 29 år gamle. Vi må anta at Ardor har vært fullt klar over deres viktige rolle - de eldste kan, i følge VmL, med letthet se hvem som har mediumistiske evner. I 1900 fødte Johanne deres datter Inger Agerskov. Vi vet at Ardor knyttet de eldste til det fysiske legeme i 3. måned, mens menneskeåndene og de yngste ikke ble knyttet til legemet før i 4. måned. Kan man tenke seg noe annet enn at Ardor ville forsøke å knytte en av de eldste til legemet til Johanne og Michael Agerskovs datter? Og om han bestemte seg for å gjøre dette - hva skulle kunne stanse ham? Intet!

Nå er det ikke mitt ærend å sverte Inger Agerskovs minne! I mine øyne knytter det seg slett ikke noen skam til å være en av de eldste. De eldste falt i sin tid ikke for mørket av ondskap, men fordi de ikke øyeblikkelig avviste mørkets påvirkning, men ga seg til å gjøre vurderinger på grunnlag av mørkets fristelser, og dette ga mørket det nødvendige innpass i deres tanker, og på grunn av mørkets innebygde splittende natur, falt de alle for mørket. Det mest gjenkjennelige egenskap ved mørket, er den øyeblikkelige oppdelingen i "oss" og "dem" - noe som gjør det nærmest umulig å bryte ut av "sin" gruppe. Og de aller fleste av de eldste ble trukket med i dette "dragsuget", som virket som en dominoeffekt, ikke som aktive pådrivere, men av respekt og lojalitetsfølelse med "sine egne". Mange av dem var helt sikkert skeptiske til hva de bega seg ut på, men mørkets makt er forferdelig, og dets innflytelse er akselererende, når det først har fått innpass - før man vet ordet av det er man blitt mørkets "slave". Vi vet fra VmL at Maria Magdalena var en av de eldste, og likevel var hun det mennesket som sto Jesus aller nærmest i den siste delen av hans liv!

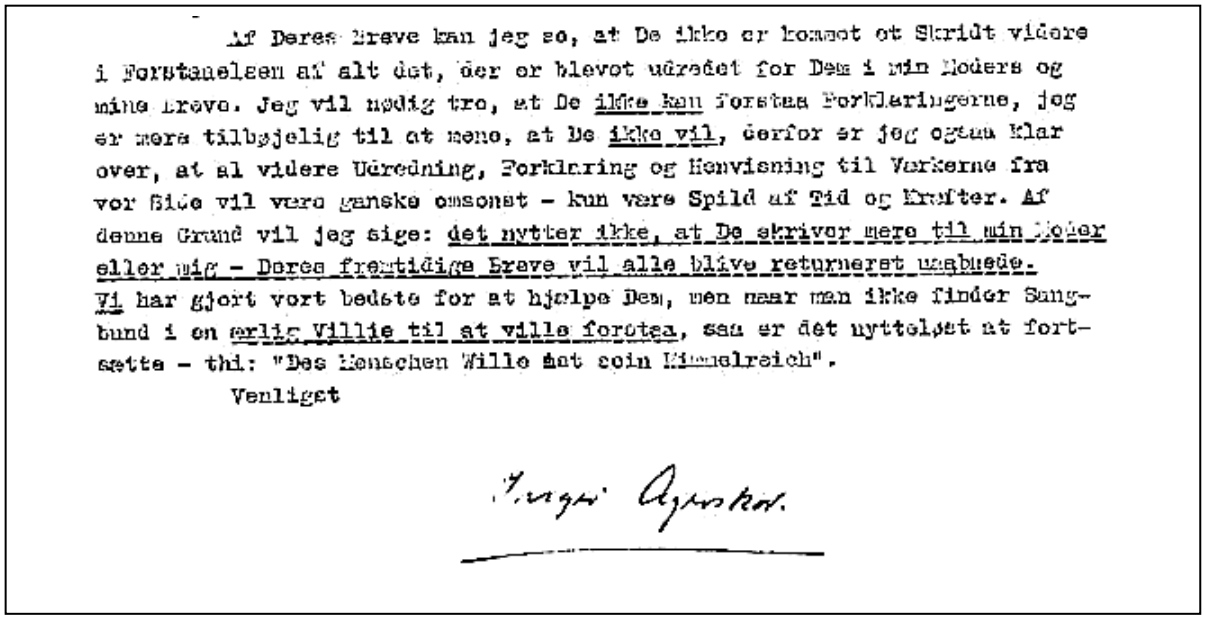

Af Deres Breve kan jeg se, at De ikke er kommet et Skridt videre i Forstaaelsen af alt det, der er blevet udredet for Dem i min Moders og mine Breve. Jeg vil nødig tro, at De ikke kan forstaa Forklaringerne, jeg er mere tilbøjelig til at mene, at De ikke vil, derfor er jeg ogsaa klar over, at al videre Udredning, Forklaring og Henvisning til Værkerne fra vor Side vil være ganske omsonst – kun være Spild af Tid og Kræfter. Af denne Grund vil jeg sige: det nytter ikke, at De skriver mere til min Moder eller mig – Deres fremtidige Breve vil alle blive returneret uaabnede. Vi har gjort vort bedste for at hjælpe Dem, men naar man ikke finder Sangbund i en ærlig Villie til at ville forstaa, saa er det nyttesløst at fortsætte – thi: "Des Menschen Wille hat sein Himmelreich".

Venligst

Inger Agerskov.

Inger Agerskov meddeler Chr Jørgensen at alle han fremtidige brev vil bli returnert uåpnet. Bispebrevets logikk var fyllbyrdet. Johanne og Inger Agerskov brøt fullstendig kontakten med en av sine aller beste støttespillere, og den eneste som kunne hjelpe dem til å forstå at Bispebrevet var diktert av en av de Eldste. Copyright: Det Kongelige Bibliotek

Jeg mener ikke ut fra dette at jeg vet at Inger Agerskov var en av de eldste, jeg har kun forsøkt å trekke helt logiske slutninger utfra hva jeg vet fra VmL! Og da kan jeg ikke si annet enn at jeg ikke kan finne en eneste grunn som taler mot at Ardor ville inkarnere en av sine som Johanne og Michael Agerskovs datter. Og for alt jeg vet, kan det godt være at det var hennes datter, som under en søvnfrigjørelse, dikterte Johanne Agerskov Bispebrevet. Ja, i følge VmL hadde de eldstes evner til å opptre som ånd ved spiritistiske seanser, og diktere meddelelser og spille ulike personer helt uten at seanselederen var klar over det! Om jeg har rett i at Inger Agerskov var en av de eldste, kan vi godt se for oss ett senario der Inger Agerskovs ånd dikterte Bispebrevet til Johanne Agerskov, sistnevnte gjentok dikteringen høyt og datteren skrev det dikterte ned. Og ingen av dem hadde den ringeste anelse om at det var Inger Agerskov ånd som dikterte og ikke Leo, Rasmus Malling-Hansen åndelige personlighet. Og om Inger Agerskov hadde evnen til det, må hun vel sies å være den som aller best burde kunne imitere Leo, for må ha kunnet observere ham på nært hold ved et flertall tilfeller, samtidig som hun kjente VmL i detalj, da hun jo i våken tilstand var en av VmLs fremste forkjempere. Men hun var jo en kvinne kan man innvende, kunne hun med troverdighet imitere en mannlig ånd? Ja, det står det jo ikke noe om i det avsnitt Leo i dikterte Johanne Agerskov i et brev til Chr Jørgensen om de eldstes imitasjonskunster - at en mannlig ånd bare kunne imiteres av en annen mannlig ånd. Nå vet vi jo forresten også at Ardor ofte inkarnerte mannlige ånder i kvinnekropper og visa versa - så det at hun var en kvinne var i realiteten ikke noe hinder for at Inger Agerskov kunne være Bispebrevets forfatter. Hun ble forøvrig aldri gift, og hadde heller ikke romantisk forbindelse med noen mann, i følge etterkommerne i Agerskov-familien.

Inger Agerskov fotografert sammen med sin far i 1926. Hun skal ha hatt et meget nært forhold til ham og hennes fotoalbum er fulle av bilder av de to fra ulike reiser. Moren, Johanne, var åpenbart ikke med på noen av disse lengre turene. Foto: Privat.

Men hva vet vi av fakta om Inger Agerskov? Hun ble født i 1900, og i følge "Nogle psykiske Oplevelser" av Michael Agerskov, hadde hun som ung pike klarsyn. Hun kunne "se" ånder, og også en "ikke-fysisk" lekekamerat. Om jeg ikke husker helt feil, så hun også sin farfars ånd etter hans død, da han besøkte det Agerskov'ske hjem, uten at noen av de andre tilstedeværende kunne se ham, eller noen av de andre åndelige vesenene hun hadde sett. Dette kunne tyde på at Inger Agerskov enten måtte være en av de yngste eller en av de eldste, da slike egenskaper meget sjeldent opptrer hos vanlige menneskånder. I følge familien ble hun holdt i meget stramme tøyler av sin mor, som var en streng oppdrager. I et av sine brev skrive f.eks. Johanne Agerskov at de i det Agerskov'ske hjem meget tidlig nedla forbud mot kyss og klem av barna, da det for det første var uhygienisk, og for det andre kunne det vekke de unges seksuelle følelser alt for tidlig. Selv må jeg innrømme at jeg gjøs en smule av fru Agerskovs harde uttalelser på dette området, da jeg selv har den oppfatning at det er særdeles gunstig for barn å bli kost og klemt av sin familie og sine slektninger. Det gir dem trygghet og velvære og styrker deres trivsel i sin kropp. Her synes jeg Johanne Agerskov virker noe kald og følelsesfattig.

Men Inger Agerskov viste seg snart å være en meget evnerik ung kvinne, og særdeles begavet innen språk, og hun utdannet seg til tysklærerinne, som hun arbeidet som til like etter morens død i 1946, da hun fikk en alvorlig hjerneblødning som gjorde henne arbeidsufør helt fram til hennes død i 1968. Hennes liv var svært preget av foreldrenes alvorlige sykdommer, først farens tiltagende nerve- og muskellammelser etter et alvorlig tilfelle av influensa i 1928 - frem til hans død i 1933, da lammelsene også omfattet hjertemuskelen. Senere morens gallestensanfall og tiltagende svekkelse. Dette må ha vært en svært tøff tid for Inger Agerskov, da det var hun som pleiet sine foreldre i alle disse tunge årene.

Etter hjerneblødningen bodde Inger Agerskov i en lengre periode på et nervesanatorium, og ble betegnet som uhelbredelig sinnssyk og i den siste tiden ble hun pleiet av et familiemedlem på et familielandsted. Hun var da svekket mentalt, og skal ha vært særdeles ubalansert, ja nærmest krakilsk, på det siste. Hun var utmeldt av statskirken, og ville for all del ikke gravlegges i "kristen jord", og hadde heller ikke rett til det, som utmeldt av kirken. Men hennes pleier, som var sterkt troende, syntes det var en tragedie at hun ikke skulle få en gravplass i viet jord, og gjorde en stille overenskomst med presten på stedet, om at Inger skulle få bli begravet i all stillhet på et litt avsides sted på kirkegården. På den måten ville hun, i deres øyne, få en plass i paradis!

En meget betagende og kjærlig gjerning, i mine øyne, som på sett og vis brakte Inger Agerskovs legeme tilbake til den kirken VmL ber oss om å forbli i som medlemmer, for vi skal ikke danne egne sekter, men kirken skal reformeres innenfra av sine medlemmer.

Men det var så meget som var preget av splittelse i årene fra VmL ble utgitt og utover i 1930- og -40-årene. Det er en meget trist tid å se tilbake på for en som elsker VmL, for mangt og meget av harde og uforsonlige ord ble skrevet og uttalt i denne perioden, venner ble uvenner, splittelsen mellom VmL og kirken ble uoverkommelig og Selskabet til VmLs Udbredelse dannet i 1928 sitt egen kirkesamfunn til tross for at de hevdet at det ikke var noe slikt, men de holdt sine egne gudstjenester, hadde sin egen konfirmasjonsopplæring, og det ble til og med dannet en egen speidertropp, Leo-troppen. Hva er dette - om ikke en ny religiøs sekt, bygget på VmL?

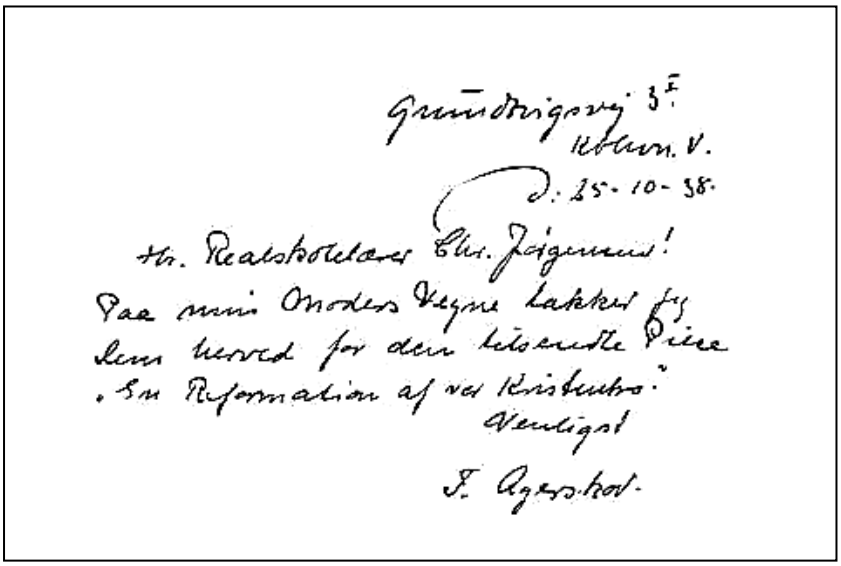
Grundtvigsvej 3 F.
Kbhvn. V.
d. 25-10-38.
Hr. Realskolelærer Chr. Jørgensen!
Paa min Moders Vegne takker jeg
Dem herved for den tilsendte Piece
„En Reformation af ver Kristentro."
Venligst
I. Agerskov.

Det absolutt siste livstegnet fra Inger og Johanne Agerskov til Chr Jørgensen. Etter dette kom det intet mer fra dem! Copyright: Det Kongelige Bibliotek.

Og i 1938 inntraff den mest fatale hendelsen - som må sies å være kulminasjonspunktet for mørkets angrep mot VmL: Johanne Agerskov utgir et åpent brev til Danmarks ni bisper, der hele menneskehetens fremtid gjøres avhengig av disse 9 menns aksept av VmL som sannheten. Velger de å tro på verket, vil menneskeheten gå lysere tider i møte - velger de å holde fast ved sin kristentro, vil Gud bryte all forbindelse med menneskene, kanskje for årmillioner! En kosekvens av det ville jo da paradoksalt nok bli at Gud også ville bryte forbindelsen med Johanne Agerskov. Tenkte hun noensinne den tanken, mon tro?

I et brev sendt av Selskabet for VmLs Udbredelse, til bispene i 1939 for å påminne dem om Bispebrevets frist, fremsetter så Selskabet, ved Inger Agerskov, Knud Brønnum og Sigurd Folmer-Hansen den uhyrlige påstanden at en bønn til kirkens Gud ikke har noen som helst virkning, da denne "Gud" kun er et oppdiktet, ikke-eksisterende vesen!

Og det er fra denne perioden omkring Bispebrevet at jeg best kjenner til Inger Agerskov. Hun besvarer flere brev fra Chr Jørgensen på sin mors vegne - angående Jørgensens innvendinger mot enkelte formuleringer i det åpne fellesbrevet, og jeg kan ikke si annet enn at hennes brev er sterkt mørkepregede, og det er også hun som skriver at alle Jørgensens brev i fremtiden vil bli returnert uåpnet. På denne måten fulgte Johanne og Inger Agerskov Bispebrevets

tankebudskap, om å bryte forbindelen til alle som ikke har den "rette tro". Og på den måten endte et nærmere 20 årig nært vennskap.

Chr Jørgensen ble senere frosset ut også av Selskabet til VmLs Udbredelse, i det de meddelte ham at de ønsket å tilbakebetale ham de pengene han hadde bidratt med til å utgi supplementene. Tydeligere kunne det ikke sies at han ikke lengre var ønsket i Selskabet. Det samme ble også de medlemmene til del som ikke hadde villet underskrive Selskabets brev til bispene, fordi de var uenige i påstanden om at de kristnes bønner til Gud er uten virkning. De fikk sitt pass tydelig påstemplet, med påstand om at de hadde sviktet VmL i det avgjørende øyeblikk, og at bestyrelsen i Selskabet fant det underlig at de overhode var medlem av Selskabet.

Nå vet jeg ikke hvem i bestyrelsen det var som sto bak disse ubehagelige skrivene, men verd å merke seg, er at Knud Brønnum allerede senere det samme året gjenopptok en vennlig korrespondanse med Chr Jørgensen, og at det det også var en viss forbindelse mellom Sigurd Folmer-Hansen og Jørgensen på et senere tidspunkt. Bare Johanne og Inger Agerskov sto standhaftig på sitt uforsonlige standpunkt om å ikke lengre ha forbindelse med Jørgensen. Det siste livstegn fra dem, var et lite upersonlig kort, der Johanne Agerskov, via datteren, takket for en tilsendt bok. Så var det slutt.

Og hva med de nå så mye omtalte destruerte fotografiene? Det er kjent at Johanne Agerskov fikk Børge Brønnum og to andre menn til å brenne alle hennes fotografier før hun døde. Hvorfor i all verden hadde da hennes datter beholdt i alt fem foto-album med fotografier av seg selv, sin far og sin mor? Hvilken rolle kan Inger Agerskov ha spilt i destruksjonen av fotografiene? Om man antar at hun virkelig var en av de eldste, finner jeg det ikke vanskelig å forestille meg at hennes ånd kan ha inngitt Johanne den tankeinnskytelse å destruere sine bilder - mens hun selv beholdt sine egne.....

Men hva Inger Agerskovs nøyaktige rolle i alt dette var, er ikke så lett å avgjøre, uten tilgang til mer omfattende kildemateriale. I VmL Forlag, som sitter på hele det etterlatte arkivet etter både Johanne Agerskov og Selskabet til VmLs Udbredelse, har de antydet at de med tid og stunder muligens vil overlate sitt fortrolige arkiv til Det Kongelige Bibliotek! Jeg håper inderlig at de i nær framtid gjør alvor av sine ord!

Til slutt noen ord om en innvending som mange sikkert vil ha mot mine tanker om Inger Agerskovs egentlige rolle i dramaet omkring VmL: Hvorfor i all verden ble ikke Johanne og Michael advart, og gjort oppmerksom på sammenhengen? Så enkelt er det dessverre ikke å være en budbringer for lyset, at man blir advart mot alle "farer". Livet må man leve som best man kan - i overensstemmelse med sin beste overbevisning. Uansett om deres datter var en av de yngste, de eldste eller en menneskeånd, var det deres plikt som foreldre å elske henne og støtte henne, og gi henne et best mulig utgangspunkt for å leve sitt eget selvstendige liv!!

Inger Agerskov fotografert i juni 1902, og hennes farfar Henrik Michael Agerskov, som døde da Inger var meget liten. Begge fotografier fra privat samling.

Oslo, 07.04.07
Sverre Avnskog

Et lite tillegg:

Da jeg satt og skrev på den ovenstående artikkelen, så jeg ved et tilfelle opp på skjermen for å kontrollere de siste linjene jeg hadde skrevet, og da oppdaget jeg til min store overraskelse at jeg i stedet for Ludvig Dahl, hadde skrevet Ludvig Hilberg. Dette ble jeg meget forundret over, da det opplagt ikke kunne skyldes en "slåfeil" - bokstavene i "Hilberg" er jo ikke en gang i nærheten av å ligne på Dahl. Jeg tenkte meg litt om, for å forsøke å komme på om jeg nettopp hadde vært borti navnet Hilberg i en aller annen sammenheng - men nei, det kunne jeg ikke huske - og ikke kjenner jeg noen som heter det heller. Jeg bestemte meg for å notere ned navnet for å finne ut av det senere. Og i dag gjorde jeg et google-søk på Hilberg, og til min store interesse, støtte jeg med en gang på navnet Hilberg, og så at han er en av verdens mest anerkjente Holocoust-forskere. Og jeg fant i løpet av kort tid fram til følgende to utsagn av Raul Hilberg:

"But what began in 1941 was a process of destruction not planned in advance, not organized centrally by any agency. There was no blueprint and there was no budget for destructive measures. They [these measures] were taken step by step, one step at a time. Thus came about

not so much a plan being carried out, but an incredible meeting of minds, a consensus -- mind reading by a far-flung bureaucracy."

"In the final analysis, the destruction of the Jews was not so much a product of laws and commands as it was a matter of spirit, of shared comprehension, of consonance and synchronization."

Dette er jo i virkeligheten en meget presis beskrivelse av hvordan en eteropptegnelse fungerer!!!

Fritt gjengitt: Hendelser som opptrer synkront, men uten noen overordnet plan eller som en følge av lover eller vedtak, men som en følge av møtet mellom sammenfallende tanker og felles forståelse.

Er det i det hele tatt mulig å beskrive en eteropptegnelse bedre?

Hvordan skal jeg oppfatte dette? Jeg har nettopp sittet og skrevet en artikkel. hvor jeg har drøftet mulighetene av at VmL har kommet under kontroll av en av Ardors eteropptegnelser, og så skriver jeg ved et forunderlig tilfelle navnet på en person, som viser å ha avslørt selve grunnlaget for nazistenes utryddelse av jødene - og funnet ut at det ikke skjedde som følge av vedtatte lover og direktiver, men at det ble drevet fram av en form for kollektiv tankelesning, eller telepati - av noe som ikke kan være annet enn en etropptegnelse!

En tilfeldighet - eller ble min hånd for et øyeblikk "styrt" av en høyere intelligens? Jeg tror jeg velger å tro det siste..... Eller var det bare mitt astrale legemet som forsøkte å skrive Ludvig Holberg, men så bommet på o'en og traff -i- i stedet? Kanskje....

Bispebrevet - den eldstes tanker ikledd Vandrer mod Lysets terminologi – del 1.

Jeg har tidligere skrevet en hel del om det såkalte Bispebrevet, eller som det heter i original: ”Et aabent Fællesbrev til alle Landets Bisper”. Brevet ble utsendt av ”Selskabet til VmLs Udbredelse” til alle de danske bispene, mange prester og andre, og dessuten til alle medlemmene av Selskabet i februar 1938. Det er en god stund siden jeg sist skrev om Bispebrevet, og siden den gangen har det kommet til mange nye momenter i min forståelse av dette brevet, som jeg gjerne vil redegjøre nærmere for. Blant annet vil jeg vise hvordan det i Vandrer mod Lyset-kretser har etablert seg noen dogmer, som har slående likheter med de kristne dogmene, f. eks. dogmet om Jesus som det syndfrie menneske og om frelsen ved troen alene – i VmL-terminologien lyder dogmene: troen på Johanne Agerskov som et ufeilbarlig medium, og lysets seier som følge av rett-troenhet. Jeg stiller også spørsmålet om det rent energimessig er mulig for Gud å gå *mot* seg selv og hele sitt vesen ved å svikte sine skapninger, menneskene, som han har lovet sin ubetingede kjærlighet. Jeg har nemlig den meget bestemte oppfatningen at i det øyeblikket Gud gikk *mot lysets essens* – kjærligheten - (noe som i praksis selvfølgelig *aldri* vil skje) så ville det innebære en gigantisk kortslutning som øyeblikkelig ville utslette *alt liv* i universet, og tilbake ville kun være mørke!

Bestyrelsen for Selskabet til VmLs Udbredelse besto i 1938 av disse tre personene: Sigurd Folmer-Hansen, født 1902, fotografert i 1931. Foto: Privat

Johanne Agerskovs datter, Inger Agerskov, 1900-1968, som skrev en del av brevene til Christian Jørgensen, vedrørende Bispebrevet i 1938. Bildet er fra 1925.

Knud Harald Brønnum, født ca 1879, var en veldig forkjemper for VmL, og skrev bøker, holdt foredrag og ledet gudstjenester for VmL-tilhengere. Foto: Det danske Udvandrerarkiv

Johanne Agerskov skrev i innledningen til Bispebrevet, at hun igjen hadde blitt kontaktet fra oversanselig side, for som medium å motta et budskap fra lysets ånder, for å vekke opp den danske kirke, og om mulig få gjennomført den reformasjonen som mange av de danske prestene og bispene hadde lovet å bidra til før sitt jordeliv. Dette var meget påkrevet sett i lys av den truende situasjonen både Danmark og verden for øvrig sto overfor.

Bispebrevet var fra første stund omstridt, og allerede samme dag som han mottok det, 23. februar 1938, (Bispebrevet ble utsendt 22. februar) reagerte læreren og forfatteren Christian Jørgensen på noen utsagn i brevet, som han fant det vanskelig å forene med hva som tidligere var kjent gjennom Vandrer mod Lyset! Jørgensen stilte seg ikke umiddelbart avvisende til at Bispebrevet kunne være en ekte mediumistisk meddelelse fra lysets ånder, men sendte en forespørsel til Johanne Agerskov, om det kunne være mulig å få fru Agerskovs åndelige leder, Leo, som angivelig hadde diktert brevet til henne, til å klargjøre sammenhengen for ham. Dette ble overhode ikke fremsatt som noe *krav* fra Jørgensens side, kun en vennlig forespørsel fra en mann som fant enkelte utsagn i Bispebrevet såpass kontroversielle, at han gjerne ville ha dem utdypet, og da særlig påstanden om at Gud muligens kunne bli nødt til å avbryte all forbindelse til menneskeheten, kanskje for flere millioner år, for å la dem synke så dypt ned i mørke, synd og ugjerninger som de kunne nå, for at Gud og de yngste kunne begynne forfra igjen.

Og lysets ånder hadde jo tidligere, blant annet i ”Forsoningslæren og Genveien” fra 1920, lovet at de ville opprettholde forbindelsen til mediet Johanne Agerskov til hennes dødsdag om nødvendig, og de ville alltid være parate til å hjelpe henne å forsvare VmL mot eventuelle angrep. Johanne Agerskov anså riktignok sitt arbeide som avsluttet i og med utgivelsen av Supplement II i 1930, men i brev til dr Marner fra 1933, kan vi med selvsyn lese at hun skifter holdning, og ønsker å gjenoppta arbeidet med å besvare henvendelser, og Leo oppfyller hennes ønske, og dikterer besvarelser både i 1933 og 1934. Men i 1938 skjer det for første gang, må vi vel kunne si, at Johanne Agerskov opplever å bli sviktet. Ingen svar, forklaringer eller utdypninger ble gitt henne fra Leo eller noen andre, og dette står i meget sterk kontrast til hva lysets ånder hadde lovet henne, og til lignende situasjoner fra tidligere. For første gang opplevde Johanne Agerskov stumhet fra dem som alltid tidligere hadde hjulpet henne, og som hadde lovet å opprettholde forbindelsen med henne til hennes dødsdag. Hun skriver dette i brev til Christian Jørgensen, 26. mars 1938:

”Dernæst vil jeg pointere – skønt min datter har sagt det samme i sit Brev – at Leo ikke oftere giver Kommentarer til noget som helst. Hans arbejde med ”V. M. L.” er forbi!”

Hvorfor kunne ikke Leo hjelpe Johanne Agerskov med å forklare de omstridte punktene i Bispebrevet, når han *alltid* hadde stilt opp for henne når hun trengte hjelp eller ønsket hans assistanse tidligere? Jeg har ennå ikke sett noen god forklaring på at Johanne Agerskov tilsynelatende ble sviktet av både Leo og alle de andre lysets ånder som hun hadde samarbeide med, nå som til og med en av VmLs aller fremste forsvarere stilte seg uforstående til ”lysets” budskap. Burde ikke nettopp dette at en av Johanne Agerskovs aller beste venner og støttespillere gjennom nesten 20 år fant det vanskelig å få et "nytt" budskap til å passe med det ”gamle” få lysets ånder til å tre hjelpende til, for å unngå en eventuell truende splittelse? For meg finnes det kun ett fullgodt svar på Leos taushet: Det kan rett og slett ikke ha vært *han* som dikterte Bispebrevet, men en som *utga* seg for å være ham, og når det vel var lyktes å få Johanne Agerskov til å utgi brevet, var det ingen grunn for svindleren til å risikere å bli avslørt ved å forsøke å besvare ytterligere spørsmål!

Det er også noe merkelig ved dette, at forfatteren av Bispebrevet i selve budskapet henviser til noe som Johanne Agerskov skriver i *sin* innledning til brevet – altså må Bispebrevet være diktert *etter* at fru Agerskov skrev innledningen! Riktignok hadde det skjedd også tidligere at Johanne Agerskov var blitt forberedt på hva innholdet ville være i det hun senere skulle motta. Men det skjedde over en lengre tidsperiode i løpet av det året som gikk fra bønnen for

Ardor i 1912 og til han vendte tilbake et helt år senere. I denne perioden besto den mediumistiske sirkelen av seks personer, som ble ledet inn på religiøse spørsmål, og fikk disse besvart fra oversanselig side. Dette for at mediet skulle få tid til å venne sine tanker til hva som ville komme, slik at det ikke oppsto motstand hos henne dersom kontroversielle emner ble berørt. En slik spontan motstand kunne føre til problemer for henne med å motta Leos tanker, om de var svært i motstrid med hva hun selv trodde på. Jeg har litt vansker med å se at denne fremgangsmåten, med mange forutgående seanser før selve brevet ble diktert, skulle bli valgt i 1938, med tanke på at Johanne Agerskov nå, bortsett fra sin datter, var helt alene, og dessuten var meget redusert og plaget av sykdom. Hun fortalte selv i brevene til Christian Jørgensen at hun bare ved de aller største anstrengelser klarte å skrive de to brevene til ham. Man kan bare forestille seg hvor uhyre trettende det ville være med en lang rekke seanser for først å forberede henne på innholdet, og deretter flere seanser for å diktere selve brevet. Det må ha vært en meget kraftkrevende oppgave for Johanne Agerskov på dette tidspunktet av hennes liv. I følge VmL var det meget trettende for henne å måtte stenge for sine egne tanker under seansene. Dessuten var det jo, i følge Bispebrevet, hennes far og åndelige leder, som fra før av hadde diktert henne et meget stort antall besvarelser, som også dikterte henne Bispebrevet, til tross for at det sto en annen forfatter bak brevet, og vi vet at hennes tillit til ham var meget stor! Da Kristus i sin tid skulle diktere henne sin tale, fant man det f. eks. helt unødvendig og kun et spill av tid å ha noen forberedende seanser, da samarbeidet mellom Kristus og mediet allerede var så godt. Verdt å merke seg, er at det tok nesten 2 måneder med ukentlige seanser å gjøre ferdig Kristi tale – hvor lang tid det tok å sluttføre Bispebrevet, vet vi ikke, men sannsynligvis ikke noe mindre tid, og fru Agerskov mottok jo omtrent på samme tid ”Et aabent Fællesbrev til nogle litteraturkyndige Mænd i det danske Folk”, som riktignok var mye mindre omfangsrikt enn Bispebrevet. Men hva som i detalj skjedde i 1938, vet vi ikke. Det *kan* jo være en helt logisk forklaring på at Johanne Agerskov skrev innledningen før meddelelsen ble diktert.

Men vi vet med sikkerhet fra et brev som ble opplest ved årsmøtet i Selskabet til VmLs Udbredelse i 1936, at Johanne Agerskov ble utsatt for kritikk fra medlemmer av selskapet, blant annet for å forholde seg altfor passiv i forhold til arbeidet med utbredelsen av VmL. Man mente hun bidro med svært lite for å gjøre verket kjent, og mange stilte seg også undrende til og hadde liten forståelse for at hun kunne være så syk, hun som var en av de yngste. Johanne Agerskov forsvarte seg meget kontant mot alle disse anklagene i brevet som ble opplest i 1936, men hvem vet om ikke disse anklagene likevel sådde en liten kime av tvil på seg selv i fru Agerskovs sinn, som igjen kunne føre til at hun ubevisst begynte å få et *ønske* om å kunne utgi flere meddelelser fra den oversanselige verden? Det ville være en svært menneskelig reaksjon, det var jo *som medium* hun kunne ha noe å bidra med! Har man et slikt underliggende ønske om å få motta en ny meddelelse, vil man lettere kunne uforvarende bli svindlet. De eldste kan selvfølgelig, på samme måte som de yngste, fremkalle tanker i menneskenes sinn. Og slik de yngste kunne bidra til at visse spørsmål som de ønsket skulle stilles av mennesker i forbindelse med arbeidet med VmL, ble fremkaldt i deres sinn, kunne også de eldste bidra til at visse tanker, spørsmål og misnøye ble kalt til live hos enkelte av medlemmene i Selskabet til VmLs Udbredelse, for således å påvirke Johanne Agerskovs rent menneskelige sider på en negativ måte. Fra før av hadde hun jo også opplevd mye uforstand, latterliggjøring og uberettiget kritikk både fra pressen og fra kirkelig hold, og også fra enkelte familiemedlemmer! Men hva som skjedde ved henvendelsen i 1938 og videre under dikteringen, vet vi foreløpig meget lite om. Kanskje finnes det hittil ukjente brev, der hun forteller mer om hendelsene? Fremtiden får vise dette.

Men at utgivelsen av bispebrevet førte til splittelse i det lille Vandrer mod Lyset!-miljøet i Danmark, er hevet over enhver tvil. Christian Jørgensen korresponderte med Inger og Johanne Agerskov i noen måneder våren 1938, uten at de kom til noen forståelse med hverandre. Tvert imot endte det med at Agerskovs erklærte at alle hans eventuelle fremtidige brev ville bli returnert uåpnet. De brøt altså enhver forbindelse med ham, og man kan ikke annet enn å undres over hvor slående lik deres reaksjon overfor en av deres tidligere aller beste støttespillere og meget nære venn, er på den handlemåten Gud tillegges i Bispebrevet: ”Gud” ville kanskje bryte all forbindelse med menneskene for årmillioner – Inger og Johanne Agerskov valgte å bryte enhver forbindelse med Christian Jørgensen for *all* fremtid. Ja, de ville altså ikke en gang *lese* hans eventuelle fremtidige brev, og avskar seg derved fra enhver mulighet til å komme til noen forståelse med ham. Et fremtidig ønske fra Jørgensen om f eks å komme til forståelse med dem, var mor og datter altså blokkert fra å få kjennskap til. Hvordan rimer dette med hva VmL sier om hvordan man skal behandle sine ”fiender”? Meget dårlig!

Men Bispebrevet førte til mer enn at livslange vennskap fikk sin bitre slutt, det førte også til full splittelse og etter hvert det totale sammenbruddet i ”Selskabet til VmLs Udbredelse”. Selskapet, som på denne tiden ble ledet av Inger Agerskov sammen med Knud Brønnum og Sigurd Folmer-Hansen, fulgte opp bruddet mellom Agerskovs og Jørgensen med, uten forvarsel, og uten å gjøre det samme overfor de andre som hadde donert penger til utgivelsen av VmL-verkene, å betale tilbake den summen Christian Jørgensen hadde støttet utgivelsen av supplementene med. En stille utfrysning av Jørgensen fra ”det gode selskap” var i gang, og Jørgensen tok med meget god grunn denne ufine handlingen meget fornærmelig opp. Den ga et meget tydelig signal til ham om at han var blitt en uønsket person. Mørket hadde tydeligvis gjort sitt inntog i Selskabet til VmLs Udbredelse.

Bibliotekar, lærer og forfatter, Christian Jørgensen (1887-1968) fotografert i 1936. Han var en av Agerskovs beste venner og støttespillere frem til 1938, da de brøt all kontakt med ham fordi de ikke kunne enes om Bispebrevet. Foto: Privat

Tysklærer Inger Agerskov (1900-1968) fotografert i 1931. Da hun og moren korresponderte med Christian Jørgensen om Bispebrevet i 1938, vekslet de om å "føre pennen". Foto: Privat

Johanne Agerskov (1873- 1946) fotografert i 1920. Hennes begavelse som medium var udiskutabel, men var hun immun mot å bli angrepet og ført bak lyset av de eldste? Foto: Privat

1939: En mislykket påminnelse til bispene!

I 1939 besluttet bestyrelsen i selskapet å sende et oppfølgningsbrev til de danske bispene, for å minne dem på den fristen på to år som de hadde fått i Bispebrevet, til å beslutte å gjennomføre den ønskede reformasjonen av den danske kirken. De sendte brevet ut til medlemmene for å få så mange underskrifter som mulig, før det sendtes til bispene. Brevet inneholdt en formulering angående de kristnes og deres kirkes manglende kontakt med Gud, som såpass mange av medlemmene fant provoserende og usann, at mange av dem ikke ønsket å sette sitt navn på brevet. Formuleringen lød slik:

"Det nytter ikke at Præsterne beder til Biblens Gud om at bevare Freden for Danmark – han kan det ikke, thi han er ikke Sandhedens men Løgnens Gud!"

Bestyrelsen besluttet deretter å sende et oppklarende skriv ut til medlemmene. Og de var ikke villige til å endre på en tøddel av de formuleringene som en god del av medlemmene hadde reagerte på, og de skrev:

"Vi har derfor bestemt os til at sende samtlige Medlemmer nedenstaaende Bevisførsel paa rigtigheden af omtalte Sætning, et Resultat som enhver, der kender baade Bibelen og "Vandrer mod Lyset" selv burde være kommet til."

Her drøftet de den omtalte setningen, med henvisning til VmL, og endte opp med igjen å hevde:

"Altsaa, naar Præsterne i Kirkerne henvender sig i Bøn til Biblens Gud, er det saaledes enten ***Jahve, Løgnens Gud, eller Treenigheden, en absurditet, et Fantom bygget paa en Løgn, de i Embeds Medfør beder til, og de bliver da ikke hørt af deres Aands Fader og opnaar således intet!"***

Dette til tross for at de ellers i brevet viser at de er klar over at det finnes prester i kirken som ber av et oppriktig hjerte og at en bønn som bes i oppriktig tillit alltid vil bli bønnhørt av Gud, uansett hvilken trosretning den angjeldende tilhører, om han så ber til en avgud. Ja, selv bare en følelse av *sorg* hos et menneske, vil Gud oppfatte som en bønn om hjelp – og bønnhøre vedkommende! De danske prestene ba jo dessuten ikke kun til Gud "i Embeds Medfør" slik det heter i bestyrelsens skriv – de ba til Gud som *mennesker,* og alle mennesker som ber til Gud av et oppriktig hjerte, blir selvfølgelig bønnhørt av Gud – også selv om han er en kristen prest i den danske kirken.

I denne sammenhengen kan det være verd å merke seg hva Michael Agerskov skrev til professor i filosofi, F. L. Østrup i 1923:

"At Troen paa Jesus som Frelser og Forsoner i Tidernes Løb har fremkaldt mange sande, skønne og ægte Følelser hos en ikke ringe Del af Menneskeheden, véd jeg, og jeg tvivler ikke om, at Læren for disse Mennesker har staaet som den fulde Sandhed, medens de levede her paa Jorden."

Og i 1929, etter at Østrup har hevdet: ”*At mange Præster, ud fra det Ny Testament, prædiker Gud som Kærlighedens Gud, ligesaa vel som "Vandrer mod Lyset”,”* svarer Michael Agerskov:

”Dette er absolut rigtigt, og at det gælder Deres Forkyndelse, ved jeg - men det er ikke Kirkens.”

Michael Agerskov viser her altså tydelig at han er av en annen oppfatning enn bestyrelsen i Selskabet til VmLs Udbredelse: Han er fullt klar over at den kristne tro har fremkaldt mange ekte og sanne følelser hos en ikke liten del av menneskeheten, og at mange av kirkens prester preker Gud som kjærlighetens Gud like godt som VmL! Dette står også i skarp kontrast til hva Inger og Johanne Agerskov hevder i sine brev til Christian Jørgensen, der de påstår at det knapt finnes kristne som kan be til Gud av et ekte og barnlig hjerte. Dette er selvfølgelig ikke tilfelle, hva Michael Agerskov tydeligvis hadde erkjent, og det kan også synes som om både bestyrelsen i selskapet og Agerskovs i 1938/39 helt har glemt hva som står i VmL om de ulike religiøse trosretningene i verden. Der står nemlig at Gud overhode ikke spør om hva slags tro den enkelte gir sin tilslutning, men kun det ene; om vedkommende gjennom sin tro har søkt å finne inn til de evige og sanne verdier, og forsøkt å leve i pakt med som for ham selv var sannhet og rettferdighet. Men om dette gjelder alle de etablerte verdensreligionene, så gjelder det selvfølgelig i like høy grad Vandrer mod Lyset!, men dette synes likevel ikke å være like opplagt for alle. På forunderlig vis tror man tydeligvis at fordi man i egne øyne har den rette tro, har man rett til å opptre som dommer over sine medmennesker i Guds navn. Når Selskabet til Udbredelsen av VmL påstår at en bønn til Gud av en kristen ikke bønnhøres av Gud, må dette karakteriseres som en grenseløst hovmodig frekkhet, som i siste ende vil ramme den dømmende selv, og fjerne ham selv fra Gud. Men bestyrelsen ser helt ut til å ha glemt at ens tanker om andre til syvende og sist vender tilbake og rammer en selv. En slik dom over andres gudsforhold som verdiløst, vil i det lange løp ødelegge den dømmendes eget gudsforhold.

Hvorfor skulle ikke en kristen i sin kjærlighetsfylde stå like nærme Gud, som en som tror på Vandrer mod Lyset, selv om VmL-tilhengeren aldri så mye har sluttet seg til den ”rette lære”? Det har i seg selv ingen stor verdi, om vedkommende ikke har kjærligheten i sitt hjerte. Og her hviler i realiteten Bispebrevet på en religionsforståelse som ligger meget fjernt fra VmLs.

Bispebrevet hevder at Gud ikke formår å hjelpe menneskeheten før VmL er knesatt som sannheten, mens VmL hevder at Gud overhode ikke spør om hvilken tro den enkelte bekjenner seg til, men hvordan han lever etter sin lære.
Det er også viktig å erindre, at man fra oversanselig side var fullt klar over at det ville gå *lang* tid, før menneskene virkelig ville evne å forstå hvilke rike gaver Vandrer mod Lyset! med tilhørende verker egentlig var. F. eks. står det i Supplement I:

”Dernæst har Menneskeheden faaet "Vandrer mod Lyset" og "Forsoningslæren og Genvejen" som de synlige Resultater af de Yngstes Arbejde. - Men selvfølgelig vil der gaa lange Tider, førend Menneskeheden fuldtud kan forstaa at værdsætte disse Goder og disse Gaver, selv om mange nu allerede er klar over deres enestaaende Værdi. Men den Tid vil komme, da Menneskene med Taknemmelighed og god Forstaaelse vil værdsætte det Arbejde, der er udrettet for at lette deres Vandring mod det fjerne Faderhjem. –”

Det står også:

"Langsomt vil da den kristne Lære i dens Hovedreligioner og i dens talrige baade ældre og nyere Afskygninger, undermineres, for saa tilsidst helt at styrte sammen."

Og om sannsynligheten for at et verk som VmL ville lykkes i å vekke interesse hos prelater og professorer står følgende:

"Thi først naar Prælater og Professorer stod overfor et "fait accompli", var der en Mulighed - ganske vist kun en svag Mulighed - for, at et Værk, der helt igennem var klart og logisk opbygget, og som tillige bar Sandhedens Præg, vilde vække deres Interesse og Forstaaelse."

I 1929 vet altså Gud og de yngste at det kun er en *liten* mulighet for at et verk som VmL vil kunne vekke interesse hos prelater og professorer, de vet at det vil gå *lange tider* før menneskene fullt ut vil verdsette VmL, og de vet at den kristne lære kun *langsomt* vil undermineres – mens 9 år senere, er det plutselig blitt en *gigantisk katastrofe* at reformasjonen av den danske kirke ennå ikke er gjennomført!

I Supplement I står det sågar ganske direkte hva som ville skjedd dersom den danske kirken var blitt reformert den gangen da VmL utkom i 1920: Det står at det ville vært en skjønn begivenhet, som ville vekket gjenlyd over hele verden – men det står *intet* om at en slik reformasjon ville redde verden fra en forestående *katastrofe!*

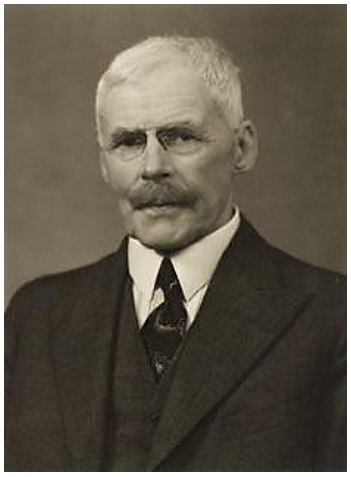

Professor i filosofi, F. L. Østrup, 1862-1959, interesserte seg i høy grad for VmL, og korresponderte med Michael Agerskov. Østrup sluttet seg aldri 100% til VmL men skrev flere ganger om verket i dagspressen og i "Våbenhuset, kristendommen og nutiden" et religiøst tidsskrift der han var medredaktør. Han var også en god venn av Chr Jørgensen. Foto: Det Kongelige Bibliotek

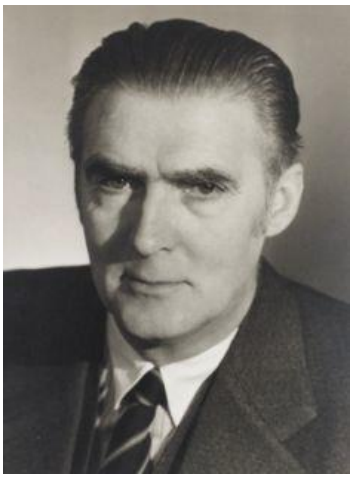

Kommunelege Aage Marner, 1889-1966, var meget interessert i bl a. universet, og førte en lang korrespondanse om det med Johanne Agerskov. I et av brevene til Marner, kan vi lese at fru Agerskov, etter i 1930 å ha besluttet å avslutte arbeidet med å besvare henvendelser med hjelp fra Leo, ombestemte seg, og ba om at forbindelsen ble gjenopprettet. Foto: Det Kongelige Bibliotek

Johanne Agerskovs søster, Emma Mathiesen, 1870-1954, sto Johanne meget nær, og var meget opptatt av VmL. Hun skrev bl a et åpent brev til Martensen Larsen, som hadde angrepet VmL. I 1938 skrev Emma at hun var nesten forundret over at søsteren fremdeles var i live, tatt i betraktning de enorme lidelsene og påkjenningene hun hadde vært utsatt for. Emma var også en av dem som stilte spørsmål til supplementene. Foto: Privat

Hva kunne ha reddet Danmark fra å ha bli trukket inn i krigen?

Hva kunne så vært gjort av VmL-tilhengerne i 1938, som virkelig kunne ha hatt som følge at lyset kunne forhindret Ardors onde eteropptegnelser fra å komme til virkelighet? I Vandrer mod Lyset! står det på side 311:

"Kunde det tænkes, at et helt Folk stod enigt sammen i fuld Tillid til Gud og i fuld Forvisning om, at intet ondt kunde ramme det fra en magthaversk, misundelig eller rovbegærlig Nabo, da vilde selv de ondeste Anslag falde til Jorden, prelle af mod den fælles absolute Tro."

Om Selskabet til VmLs Udbredelse virkelig hadde festet full tillit til hva som her står i VmL, burde de ha forstått at kun et initiativ som inkluderte *alle* Danmarks kirkesamfunn, uansett tro eller religion, til en *felles bønn*, der *alle* kunne delta på like fot, og der *alle* i fellesskap henvendte seg i barnlig tro på at Gud kunne hjelpe, kunne ha hatt den ønskede virkning. På den måten kunne man ha forhindret mørket fra å vinne frem, og *ikke* ved å gjøre det som Bispebrevet oppfordrer til: Å fordømme den kristne tro og de kristne, der man med frekkhetens nådegaver påstår at Gud ikke lytter til deres bønner! Hvilken ugudelig påstand, hadde jeg nær sagt. Gud bønnhører selvfølgelig både kristne, muslimer, jøder, hinduer og alle andre i samme grad, når kun bønnen er bedt av et oppriktig hjerte. Hva kunne bestyrelsen av Selskabet til VmLs Udbredelse overhode vite om de kristnes evne til å henvende seg til Gud av sine hjerters oppriktighet? Intet!

VmL sier altså at dersom et helt lands folk står sammen i full tillit til Guds beskyttelse, kan intet ondt ramme dette land. Men står det også at samtlige innbyggere i dette landet må tro på VmL? Nei, selvfølgelig ikke, det står derimot ganske tydelig i VmL, side 307:

"Lige saa lidt som Gud vil paatvinge nogen en bestemt Religion, lige saa lidt kræver Han at blive æret og tilbedt paa de og de foreskrevne Maader."

Når Selskabet til VmLs Udbredelse mente at de hadde rett til å forsøke å påtvinge den kristne kirke en reformasjon, er de altså på kollisjonskurs med hva Gud ønsker. For at et land skal ha Guds fulle beskyttelse er det overhode ingen forutsetning at alle tilhører den samme tro – det eneste de trenger å ha felles, er en dyp tillit til Guds beskyttelse – og det er ikke noe VmL-tilhengere har monopol på. Men bestyrelsen mente tydeligvis, at bare man tror på VmL, så har man en særskilt beskyttelse fra Gud, og man har også en særskilt rett til å bedømme verdien av andres gudstro. Hva slags forbindelse den enkelte kristne, jøde, muslim, hindu eller et hvilket som helst annet menneske har til Gud i sitt hjerte vet selvfølgelig kun vedkommende selv og Gud. For som det står i VmL:

"...thi for Gud, Menneskeaandens Skaber og Fader, kommer det ikke an paa, hvilken jordisk Tro den enkelte bekender sig til med Haand og Mund, men paa det ene: om M e n n e s k e n e i S i n d o g i H j e r t e, i T a n k e r o g i H a n d l i n g e r l e v e r e f t e r d e n T r o, s o m d e b e k e n d e r s i g t i l, u d e n a t h æ n g e s i g i T r o e n s y d r e F o r m e r, i d e t p a a t v u n g n e , d e r i k k e h a r n o g e n s o m h e l s t a a n d e l i g V æ r d i f o r E v i g h e d s l i v e t; ***kun det, som kalder paa, vækker og fastholder det bedste, det ædleste og det skønneste I Menneskets Tanke- og Følelsesliv, kun det har blivende og uudslettelig Værdi for den enkelte."*** VmL, side 307.

Er det noen som med hånden på hjertet tør påstå, at det å lese i Bispebrevet, fremkaller det beste, det edleste og skjønneste i deres tanke- og følelsesliv? Neppe!

Det som hevdes i Bispebrevet, at bare en reformasjon av den danske kirken til å bli en kirke bygget på VmL var det eneste som kunne forhindre de kommende grusomme hendelser, ligger meget nær opp til det kristne dogmet om "frelsen ved troen alene", der man er overbevist om at det menneske som ikke kan akseptere troen på at det er Jesu død på korset som har gjort deres frelse mulig, ikke kan få del i evighetslivet gjennom sine gode gjerninger - han er uansett fortapt. Her legger Bispebrevet seg tett opptil, og hevder at det kun var gjennom at alle begynte å tro på VmL, at Danmark kunne holdes utenfor krigen, og at verdensfreden kunne reddes. Altså at det var troen *alene* som kunne frelse verden. Hvor fjernt Bispebrevet står fra VmL på akkurat dette meget grunnleggende punktet, ses tydelig i den oppfordringen som kommer til bispene helt mot slutten av brevet:

"Vælg nu den rette Vej, men vælg uden Tvang; thi Gud tvinger ingen til at gøre det rette!! Mener I, ud fra det bedste, det sandeste i eder, at Kristendommen, som den nu er, - i eet og alt - er i Overensstemmelse med de evige Sandheder, i Overensstemmelse med Guds Love og i Overensstemmelse med Guds uendelige Kærlighed til alle aandelige Skabninger, da har vor Fader intet mere at sige eder; ***men da maa I bære eders fulde Ansvar for de Tider, der kommer!****"*

I denne oppfordringen ligger det et uforenlig dobbeltbudskap. Først oppfordres bispene til å velge uten tvang, for Gud tvinger ingen, men ønsker at alle skal følge sin samvittighet – og så langt er det i tråd med hva som sies i VmL: Gud krever og ønsker intet annet av oss enn at vi skal følge vår samvittighet og vår frie vilje. Men i andre del av oppfordringen er det derimot ganske tydelig at bispene likevel *ikke* gjør rett i å følge sin samvittighet, dersom de ikke kommer frem til det resultatet Bispebrevet krever av dem. Kommer de, ut fra det beste, edleste og sanneste i seg selv frem til at kristendommen er sannheten, har Gud nemlig intet mer å si dem. Det er altså slik at bispene skal få følge sin samvittighet, men kun hvis de kommer fram til det resultatet Bispebrevet krever av dem. Og til tross for at de eventuelt gjorde akkurat det Gud ber oss om, ville de likevel stå ansvarlig for det onde som måtte følge. Bispebrevet er altså i strid med seg selv – på dette punktet, og står i total motsetning til VmL!

Men i følge Bispebrevet, var det kun troen på VmL som eventuelt kunne redde verdensfreden i 1938. Og bestyrelsen i Selskabet til VmLs Udbredelse opplevde da også Bispebrevet som en blankofullmakt til å fortelle de danske bispene at deres "Gud" ikke kunne besvare deres bønner, fordi de ikke trodde på den rette "Gud".

VmL derimot er ikke opptatt av hvilken tro den enkelte bekjenner seg til, men oppfordrer alle troende til å ikke henge seg opp i det ytre og det vanemessige, men søke etter det sanneste og edleste i sin tro. Tilsvarende viktig er det for oss som slutter oss til VmL, å ikke begynne å tro at det kun finnes *en* spesiell "korrekt" måte å være VmL-tilhenger på! Det vil si, vi må søke etter de evige verdiene i selve VmL, og ikke bli "slaver" av menneskeskapte dogmer og myter. For at det allerede har etablert seg noen dogmer blant dem som tror på VmL, er jeg ikke i tvil om. Og det mest sentrale av dem er troen på Johanne Agerskov som et ufeilbarlig medium. At Johanne Agerskov skulle være et ufeilbarlig medium, står det selvfølgelig *intet* om i VmL! Det er en myte som er vokst frem blant de *menneskene* som tror på VmL!

La meg i denne forbindelsen også få si at det er meg en uendelig stor og komplett uforståelig gåte, hvordan tilhengerne av Bispebrevet ikke kan se hvor stor likhet det er mellom den gamle forestillingen om den straffende Gud som dømmer menneskene til evige pinsler i helvete dersom de ikke tror på ham og Bispebrevets påstand om at Gud kunne tenkes å la sine skapninger synke så dypt ned i synd, mørke og ugjerninger som de kan komme, fordi VmL ikke ble anerkjent som "den rette tro". Et liv på jorden uten kontakt med Gud må jo bli omtrent identisk med oppholdet i helvete: I mørke synd og ugjerninger, og i Bispebrevets tilfelle for *hele* menneskeheten. Selv de som faktisk i forveien *tror* på VmL, skal lide disse helvetes pinslene i flere millioner år, dersom Gud avbryter all kontakt. Skal Bispebrevets Gud altså være så mye mer kjærlig og mild enn den jødisk krigsguden Jahve eller den kristne treenige Gud? Han må jo nesten sies å være *verre*, for han straffer jo menneskene *helt vilkårlig*, uten noen mulighet for den enkelte til å foreta seg *noe som helst* for å unngå denne grusomme skjebnen! Den kristne "Gud" lar jo i hvert fall dem som tror på ham få ta del i det evige livet i saligheten, mens "Bispebrevsguden" rammer blindt – gode som onde, troende som ikke troende – *alle* skal leve i flere millioner år i noe som ligner til forveksling på helvete, dersom denne spådommen slår til! Hvordan *kan* noen tro at VmLs kjærlige, tålmodige og milde Gud kan la det skje, at hans skapninger, som han elsker med den dypeste kjærlighet som tenkes kan, skal dømmes til millioner av år i lidelse i en helveteslignende tilværelse??

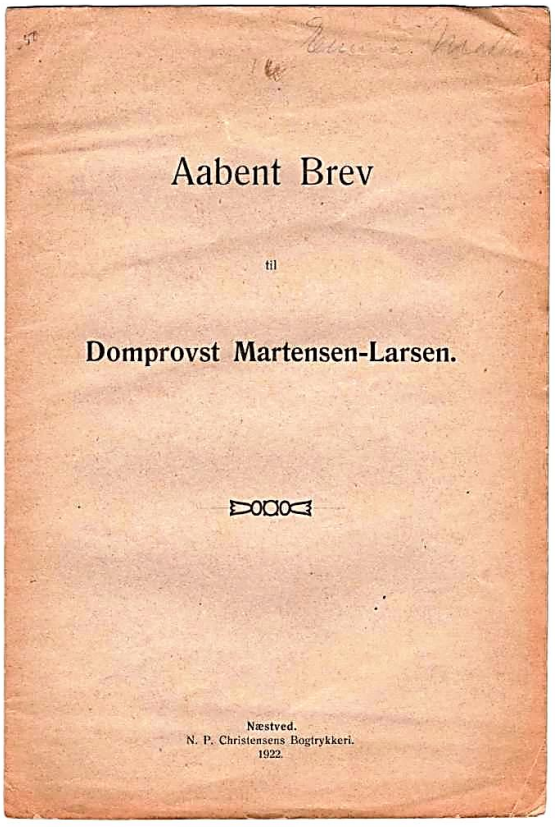

Aabent Brev

til

Domprovst Martensen-Larsen.

Næstved.
N. P. Christensens Bogtrykkeri.
1922.

Johanne Agerskovs søster Emma Mathiesens åpne brev til domprost Martensen-Larsen fra 1922. Emma var meget godt kjent med innholdet i VmL, og ble holdt orientert av søsteren om hva som skjedde under seansene. Hennes brev til Chr Jørgensen er en meget viktig kilde til informasjon om Vandrer mod Lysets historie. Copyright: Privat

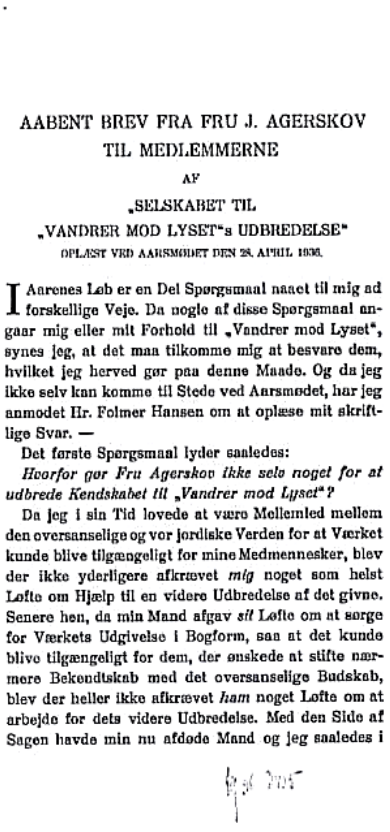

AABENT BREV FRA FRU J. AGERSKOV
TIL MEDLEMMERNE
AF
„SELSKABET TIL
„VANDRER MOD LYSET"s UDBREDELSE"
OPLÆST VED AARSMØDET DEN 28. APRIL 1936.

I Aarenes Løb er en Del Spørgsmaal naaet til mig ad forskellige Veje. Da nogle af disse Spørgsmaal angaar mig eller mit Forhold til „Vandrer mod Lyset", synes jeg, at det maa tilkomme mig at besvare dem, hvilket jeg herved gør paa denne Maade. Og da jeg ikke selv kan komme til Stede ved Aarsmødet, har jeg anmodet Hr. Folmer Hansen om at oplæse mit skriftlige Svar. —

Det første Spørgsmaal lyder saaledes:

Hvorfor gør Fru Agerskov ikke selv noget for at udbrede Kendskabet til „Vandrer mod Lyset"?

Da jeg i sin Tid lovede at være Mellemled mellem den oversanselige og vor jordiske Verden for at Værket kunde blive tilgængeligt for mine Medmennesker, blev der ikke yderligere afkrævet *mig* noget som helst Løfte om Hjælp til en videre Udbredelse af det givne. Senere hen, da min Mand afgav *sit* Løfte om at sørge for Værkets Udgivelse i Bogform, saa at det kunde blive tilgængeligt for dem, der ønskede at stifte nærmere Bekendtskab med det oversanselige Budskab, blev der heller ikke afkrævet *ham* noget Løfte om at arbejde for dets videre Udbredelse. Med den Side af Sagen havde min nu afdøde Mand og jeg saaledes i

Første side av Johanne Agerskovs åpne brev til medlemmene av Selskabet til VmLs Udbredelse. Brevet ble opplest ved årsmøtet i 1936 og var en imøtegåelse av kritikken som ble rette mot fru Agerskov for å være for passiv med hensyn til arbeidet for utbredesøen av VmL. Copyrigh: Det Kongelige Bilbiotek

Kjærlighet og toleranse eller "den rette tro"?

Det som var så fantastisk og enestående ved det som skjedde da Ardor vendte om, og som gjorde at Gud kunne love de yngste at lysere og renere tider ville opprinne for alle, er i mine øyne egentlig *ikke* så mye at VmL kom til verden, men at lyset vant den *fulle og endelige* seieren over mørket i den åndelige verden. VmL kom til som en *følge* av at Ardor vendte om, og er således mer et resultat av seieren, enn selve målet. Etter lysets endelige seier over mørket i den åndelige verden, vil intet kunne forbli det samme, og derfor var også gleden over seieren så uendelig stor blant Gud og de yngste. Lyset har intet som helst hastverk med hensyn til utbredelsen av Vandrer mot Lyset, og det er også klart, at man fra lysets side var fullt klar over at det kun var en *liten* sjanse for at VmL ville slå gjennom allerede ved utgivelsen i 1920. Men en gang utkommet, vil VmL *aldri* kunne bli borte igjen, og før eller siden vil verket være det felles grunnlaget for hele menneskehetens tro – dette blir vi lovet i VmL, og det som loves av Gud, vil alltid før eller siden bli en realitet!

Men hvordan kunne egentlig de som sluttet seg til VmL i 1938 være så overbevist om at bare de kunne klare å overtale de danske bispene til å slutte seg til VmLs lære, og omvende det danske folk, så ville med ett verdensfreden kunne reddes? Det er ganske interessant å forsøke å finne bakgrunnen for denne oppfatningen.

I sitt diskusjonsforum på websiden for det svenske forlaget Amelius, som utgir VmL på svensk, skriver oversetteren av VmL til svensk, Robert Keleman:

"If God and the Youngest could find one bishop or priest – just one – who would understand and embrace the work Toward the Light, the World War II ether-image would have been dissolved, or at least large parts of it." http://www.amelius-books.com/discus_eng/

Her fremsetter Robert Keleman, som fremstår som en meget varm tilhenger av Bispebrevet, et interessant postulat. Og dette postulatet tror jeg er meget viktige for å kunne forstå hvorfor så mange VmL-tilhengere mener at det er så avgjørende å utbre VmL så *hurtig* som mulig, og også hvorfor bestyrelsen av Selskabet til VmLs udbredelse mente det var av så enorm viktighet at den danske kirken ble reformert i 1938.

Robert Keleman hevder at dersom Gud og de yngste kunne finne bare *en* biskop eller prest som ville tilslutte seg VmL, så ville den eteropptegnelsen som førte til 2. verdenskrig med *ett slag* være oppløst – eller i hvert fall store deler av den.

Denne teorien gjør det i hvert fall lettere å forstå hvorfor bestyrelsen i Selskabet til VmLs Udbredelse opptrådte som de gjorde i 1938/39. Men er det noen grunn til å tro på at det forholder seg slik Robert Keleman hevder? Oppløses eteropptegnelser på den måten han beskriver? Var det virkelig så enkelt at dersom bare *en* prest eller biskop sluttet seg til VmL, så ville eteropptegnelsen som førte til 2. verdenskrig med *ett* slag være borte?

Nei, definitivt ikke - ikke i følge VmL i alle fall. Jeg har lest VmL fra perm til perm minst 7-8 ganger, og ingen steder har jeg kunnet finne noe som støtter en slik teori. Tvert imot fortelles det at det kun finnes *en* måte å svekke eteropptegnelsene på, og det er ved å la være å følge deres onde tankeinnskytelser. Eteropptegnelsene, som altså er onde planer, uttenkt av den eldste, designet for å ramme menneskene på ulike grusomme måter, og som påvirker menneskene ved hjelp av onde tankestrømmer som utstråles fra dem, svekkes eller styrkes

avhengig av menneskenes tanker og adferd. Følger menneskene de onde tankestrømmene, og utfører de onde handlingene som tankestrømmen gir dem tilskyndelse til, styrkes eteropptegnelsens kraft – avviser menneskene å følge tankestrømmen, svekkes eteropptegnelsen. Det står riktignok at Gud og de yngste kan lede eteropptegnelsenes onde tankestrømmer vekk til mottakerstasjoner på fjerne kloder, men det kan de kun gjøre dersom eteropptegnelsene *på forhånd* er blitt tilstrekkelig svekket fordi menneskene har motsatt seg deres onde tilskyndelser.

Man kan derfor ikke si annet enn at det Robert Keleman hevder ikke finner noen støtte i VmL. Det er ikke slik det foregår. Selv da Ardor vendte tilbake til lyset, takket være Johanne og Michael Agerskovs kjærlige bønn for ham, førte ikke det til at eteropptegnelsene forsvant, slik man kanskje skulle tro. Eteropptegnelsene forble uendret – en gang utsendt kan de ikke stoppes på annen måte enn at den eller de som opptegnelsene er designet for å ramme, klarer å motstå deres tankekraft. Men i tillegg til det, forteller VmL oss at de yngste kan forutse *alle* eteropptegnelsene, og *alltid* arbeider på alle mulige måter for å avverger at de kommer til virkelighet på jorden.

Denne troen på at alle den eldstes onde planer, som ved et magisk trylleslag, skulle bli utslettet fordi *en eneste* prest sluttet seg til VmL, kan derfor ikke oppfattes som annet enn en form for overtro eller ønsketenkning, meget fjernt fra de virkelige forhold. Så enkelt er det dessverre ikke. Menneskene må selv klare å stå imot det onde – men med den meget gode hjelpen de alltid får fra sin skytsånd og de yngste, som arbeider uten stans for om mulig å forhindre eteropptegnelsene fra å inntreffe.

Dette forholdet medfører selvfølgelig *ikke* at jeg avviser at en eventuell reformasjon av den danske kirken på grunnlag av VmL kunne ha fått som resultat en kraftig avpolarisering og utrenskning av mørkeenergiene som hvilte over Danmark. Men en slik avpolarisering av mørket ville jo ikke kommet som en følge av at noen plutselig skiftet tro i seg selv, det ville eventuelt kommet som et resultat at de danske bispene og de danske menighetene gjennomgikk en dyptfølt ”reformasjon” i deres indre følelsesliv - at de tok til seg Vandrer mod Lysets budskap i det indre av sine hjerter, og virkelig forsto hvor mye en bønn av et tillitsfullt hjerte betyr for at man skal kunne bli bønnhørt. Om ikke en eventuell reformasjon hadde en slik dybde, kan jeg ikke se at virkningen ville ha blitt særlig stor, for som VmL meget tydelig forteller oss, så kommer det ikke an på hvilken tro man bekjenner seg til, for det er ikke troen i seg selv som ”frelser”, men det er den enkeltes kjærlighetsevne og tillit til Guds ledelse.

Rent bortsett fra dette, er det jo ganske vanskelig å forestille seg, at en reformasjon av den danske kirken, skulle kunne bortslette de eteropptegnelsene, som intet hadde med Danmark å gjøre, og eteropptegnelser som allerede gjennom mange år hadde vært i full virksomhet! Den eller de eteropptegnelsene som hadde som mål å få Tyskland til å gå til angrepskrig mot resten av Europa, må vi vel anta var rettet mot de tyske ledere og mot det tyske folk, og for at deres angrepskriger skulle vært stanset, måtte det vel eventuelt ha vært den *tyske* kirken som måtte ha vært reformert, og ikke den danske – Danmark deltok jo ikke i noen angrep, tvert imot! Jeg kan definitivt ikke finne noen støtte i VmL for at en enkelt person eller en gruppe personers tilslutning til VmL, skal kunne ha noen innvirkning på eteropptegnelser som gjelder noen *helt andre* enn dem selv! Den eller de som er rammet av eteropptegnelser, må *selv* motstå de onde tankestrømmene fra disse eteropptegnelsene – men alltid med de yngstes aldri sviktende hjelp og støtte! Jeg synes vi med god støtte i VmL må kunne si, at det er helt

utenkelig at en reformasjon av den danske kirken, uansett om den medførte en meget dyptfølt "vekkelse" av det danske folk, skulle ha som virkning at eteropptegnelser som hadde virket gjennom mange år, og som var innrettet mot helt andre land enn Danmark, skulle bli bortslettet. Dessverre er dette ønsketenkning. *Så* store er dog ikke virkningene av at folk tilslutter seg VmL, at det onde som ved et trylleslag blir bortslettet!

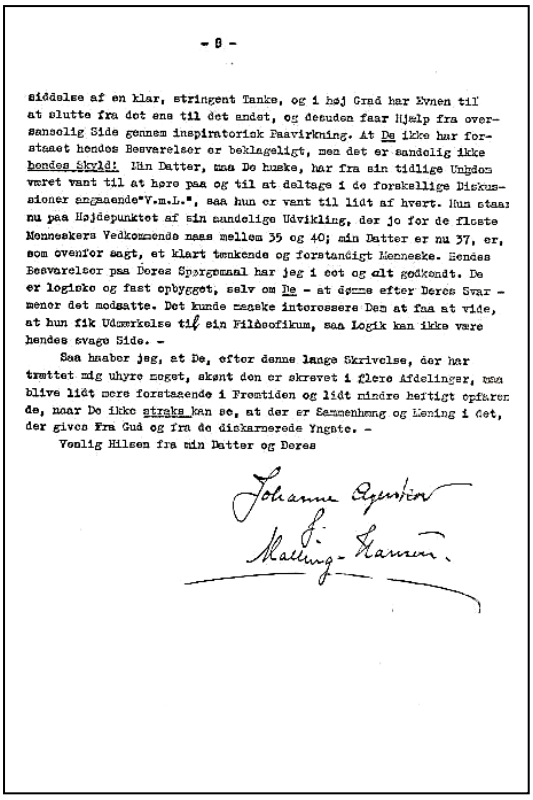

- 8 -

siddelse af en klar, stringent Tanke, og i høj Grad har Evnen til at slutte fra det ene til det andet, og desuden faar Hjælp fra overSanselig Side gennem inspiratorisk Paavirkning. At De ikke har forstaaet hendes Besvarelser er beklageligt, men det er sandelig ikke hendes Skyld! Min Datter, maa De huske, har fra sin tidlige Ungdom været vant til at høre paa og til at deltage i de forskellige Diskussioner angaaende "V.m.L.", saa hun er vant til lidt af hvert. Hun staar nu paa Højdepunktet af sin sandelige Udvikling, der jo for de fleste Menneskers Vedkommende naas mellem 35 og 40; min Datter er nu 37, er, som ovenfor sagt, et klart tænkende og forstandigt Menneske. Hendes Besvarelser paa Deres Spørgsmaal har jeg i eet og alt godkendt. De er logiske og fast opbygget, selv om De - at dømme efter Deres Svar - mener det modsatte. Det kunde maaske interessere Dem at faa at vide, at hun fik Udmærkelse til sin Filosofikum, saa Logik kan ikke være hendes svage Side. -

Saa haaber jeg, at De, efter denne lange Skrivelse, der har trættet mig uhyre meget, skønt den er skrevet i flere Afdelinger, maa blive lidt mere forstaaende i Fremtiden og lidt mindre heftigt opfører de, naar De ikke straks kan se, at der er Sammenhæng og Mening i det, der gives Fra Gud og fra de diskarnerede Ynglte. -

Venlig Hilsen fra min Datter og Deres

Johanne Agerskov

Malling-Hansen.

Johanne Agerskov gjorde seg meget store anstrengelser for å overbevise sin venn Christian Jørgensen om Bispebevets riktighet, uten å lykkes, noe som gjorde henne meget bedrøvet. Kanskje hun heller skulle ha vært flinkere til å lytte til hva han hadde å si? Her er side 9 av det nest siste brevet hun skrev til ham. Copyright: Det Kongelige Bibliotek

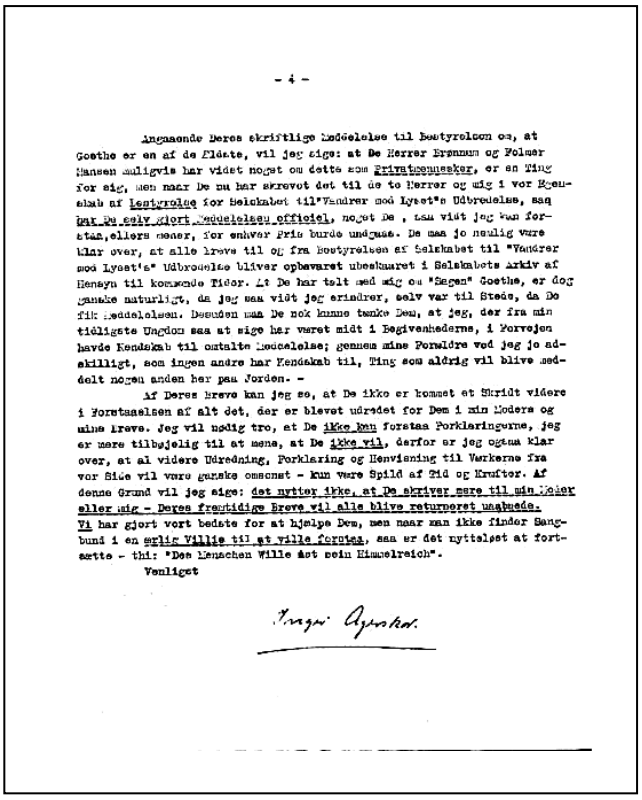

- 4 -

Angaaende Deres skriftlige Meddelelse til Bestyrelsen os, at Goethe er en af de Fløste, vil jeg sige: at De Herrer Brønnum og Folmer Hansen muligvis har vidst noget om dette som Privatmennesker, er en Ting for sig, men naar De nu har skrevet det til de to Herrer og mig i vor Egenskab af Bestyrelse for Selskabet til "Vandrer mod Lyset"s Udbredelse, saa har De selv gjort Meddelelsen officiel, noget De , saa vidt jeg kan forstaa, ellers mener, for enhver Pris burde undgaas. De maa jo nødlig være klar over, at alle Breve til og fra Bestyrelsen af Selskabet til "Vandrer mod Lyset"s Udbredelse bliver opbevaret uberøvet i Selskabets Arkiv af Hensyn til kommende Tider. Lt De har talt med mig om "Segen" Goethe, er dog ganske naturligt, da jeg saa vidt jeg erindrer, selv var til Stede, da De fik Meddelelsen. Desuden maa De nok kunne tænke Dem, at jeg, der fra min tidligste Ungdom saa at sige har været midt i Begivenhederne, i Forvejen havde Kendskab til omtalte Meddelelse; gennem mine Forældre ved jeg jo adskilligt, som ingen andre har Kendskab til, Ting som aldrig vil blive meddelt nogen anden her paa Jorden. -

Af Deres Breve kan jeg se, at De ikke er kommet et Skridt videre i Forstaaelsen af alt det, der er blevet udrådet for Dem i min Moders og mine Øren. Jeg vil nødig tro, at De ikke kan forstaa Forklaringerne, jeg er mere tilbøjelig til at mene, at De ikke vil, derfor er jeg ogsaa klar over, at al videre Udredning, Forklaring og Henvisning til Værkerne fra vor Side vil være ganske ønskeløst - kun være Spild af Tid og Kræfter. Af denne Grund vil jeg sige: det nytter ikke, at De skriver mere til min Moder eller mig - Deres fremtidige Breve vil alle blive returneret ubaabnede.

Vi har gjort vort bedste for at hjælpe Dem, men naar man ikke finder Sangbund i en ærlig Villie til at ville forstaa, saa er det nyttesløst at fortsætte - thi: "Den Menschen Wille ist sein Himmelreich".

Venligst

Inger Agerskov.

De siste av brevene i korrespondansen mellom Jørgensen og Agerskovs, ble skrevet av datteren Inger Agerskov. Her er siste side av hennes siste brev, der hun erklærer at hun og moren avbryter all videre forbindelse med Jørgensen. Copyright: Det Kongelige Bibliotek

Om Gud gikk imot sin kjærlighetskraft ville han tilintetgjøre seg selv!

Robert Keleman skriver også noe annet meget interessant i diskusjonen på sin webside, fra februar 2002:

"- The year 1938. Did God and the Youngest see dangers in the horizon in 1938?
- Hitler planed to start the War in Mars-April 1940, but he was – like the rest of the Eldest – impatient and began wage war in September 1939. (1940 minus 1938 = 2 years.) How much time was given to the Danish Bishops?
- Ether-images.
- Nazism, communism, fascism

- Nuclear weapons
- Hundreds of incarnated Eldest (among others Hitler, Stalin), many with no conscience
- Incomprehensible sufferings
- Could God in 1938 have foreseen how the"coming" war would go?
- How should the Youngest have been able to carry out their work during an atomic winter?
- How should the Youngest have been able to carry out their work in Europe and the rest of the world with Hitler in power?
- And finally, how do you in the easiest way remove Ether-images?"

Det synes å være en utbredt oppfatning blant mange tilhengere av Bispebrevet, at jo mer de klarer å svartmale situasjonen i 1938, jo større troverdighet får Bispebrevet. Og bak denne trangen til å utmale de grusomste følgene av Ardors truende eteropptegnelser, ligger det tilsynelatende den idé, at fordi utsiktene var så grusomme, så måtte Gud ty til helt ekstraordinære tiltak. Keleman mener da også at Bispebrevets betydning i dag, er helt irrelevant, fordi det kun var et dokument som kan forstås ut fra sin historiske samtid, og som kun var beregnet på de danske bispene. Her er jeg helt og holdent uenig. Guds taktikk er og har alltid vært den samme: Han følger lysets og kjærlighetens vei – og Hans mølle maler langsomt – men Han *vet* at lyset vil seire i siste ende – selv om det noen ganger tar tid. Det hjelper ikke uansett hvor mye man utmaler de mest pessimistiske og dystre fremtidsspådommer: Intet av det kan rettferdiggjøre at Gud i et brev til de danske Bisper, støtter uttalelser som strider mot lysets lover – Gud og de yngste vil aldri noensinne velge noen annen taktikk enn å holde seg til lysets lover. Og de yngste vil, så lenge det fremdeles eksisterer eteropptegnelser planlagt av den eldste, fortsette å arbeide mot dem, slik de alltid har gjort.

Skulle man overføre Kelemans teori til et jordisk eksempel, så kunne man tenke seg at en far, som gjennom hele sitt liv hadde oppdratt sine barn i kjærlighet og aldri lagt hånd på dem, ved et tilfelle, der han ser at hans barn er utsatt for en ekstraordinær fare, går totalt imot alt han selv står for, og truer barna med at om de ikke følger hans påbud i denne spesielle saken, så vil han slå dem helseløse. *Der* har du Bispebrevet i et nøtteskall. "Gud" skifter tilsynelatende fullstendig taktikk i forhold til hva han alltid ellers har stått for! Et menneske på jorden kan godt tenkes å gjøre det – men ikke Gud! Og Bispebrevet er definitivt i strid med VmL på mange viktige punkter!!

Men tilbake til 1939 - hvordan ble egentlig bestyrelsens "oppklarende" skriv, der de til tross for mange medlemmers protester fastholdt at Gud ikke bønnhører en kristen, mottatt hos medlemmene? Så vidt jeg vet, førte ikke brevet til at noen skiftet standpunkt, og dette tok bestyrelsen meget ille opp. De sendte ut nok et skriv til medlemmene, denne gangen for å fortelle dem at de hadde besluttet at de på grunn av de manglende underskriftene likevel ikke ville sende brevet til bispene, samtidig som de meget kraftig angrep dem som ikke hadde villet skrive under for å ha *sviktet* VmL i en så avgjørende stund. Og de fulgte opp med å fastslå at de ikke kunne forstå hvordan disse menneskene kunne ha noen interesse av å være medlem av selskapet når de likevel sviktet i de avgjørende stunder. Tydeligere kan man vel ikke fortelle noen at de er uønsket. Men ikke lenge etter var selskapet en saga blott, splittet og ødelagt av indre stridigheter.

I sin iver etter å sannsynliggjøre Bispebrevet ekthet, utmaler Robert Keleman de grusomste scenarier:

"We know today that if the Nazis and the Japanese armed forces had won the World War II, the civilisation as we know it had ceased to exist. We also know, through interviews with those who worked with Hitler and his henchmen, that the Nazis had large plans to "rebuild" parts of Czechoslovakia and Poland to enormous concentration camps with "murder factories" where 100,000 – 500,000 human beings could be massacred per week. This would have been ethnic cleansing in its darkest form – absolutely jet-black. They would have performed medical experiments on millions of children, men and women. The Nazis would have destroyed every painting by great artists that, according to their sick minds, was "decadent". They would have burned almost every book – including "Toward the Light and its supplementary books. There would have been no trace, no trace whatsoever of the work that Johanne and the rest of the Youngest had carried out during so many years under extremely hard conditions. The work "Toward the Light" would have vanished into smoke here on Earth. Entire cultures on Earth would have been annihilated. And what if the Nazis or the Japanese armed forces had "discovered" the nuclear weapons before USA and Russia? They would have destroyed the United States, Russia, Great Britain, China and large areas of Asia without batting an eyelid. The result would have been hundreds of millions (maybe a billion) dead people, atomic winter over great parts of the world, hunger, unbelievable sufferings. We should have been transferred over 200 million years back in time. God had foreseen that all this could happen in the 1940ies, at worst. In the light of this, it is stated that He (God) "perhaps for long periods would have to 'break off' all connection with mankind". This is not the same as abandoning the human beings. It is only a matter of changing tactic from God's and the Youngests side. Please try to imagine how meaningless the work of the Youngest would have been here on Earth after for instance an atomic winter. What would the Youngests situation have become under such conditions? It would of course have been impossible for the Youngest to carry out their work, to guide and help the mankind forward under such circumstances. That's why God "wrote" the much-discussed section in the "Open Letter to All the Bishops". And once again, this has nothing to do with abandoning human beings."

Igjen må jeg få si, at denne voldsomme utmalingen av de grusomme tidene som Bispebrevet var ment å forhindre, på ingen måte kan bidra til å rettferdiggjøre at Gud i Bispebrevet går *mot* sine egne løfter og sine egne lover. Jeg synes også at Robert gjør seg skyldig i å "glemme" at de yngste nettopp hadde vunnet den endelige seieren over mørket i den åndelige verden, og de yngste arbeidet selvfølgelig gjennom *hele* 1900-tallet *svært årvåkent* for å forhindre at eteropptegnelsene kom til virkelighet. Det går klart fram av VmL at Gud og de yngste var fullt klar over at Ardor hadde designet noen av de verste eteropptegnelsene noensinne, og Ardor hadde garantert ønsket å se menneskeheten gå til grunne i et atom-ragnarokk. Skulle så Gud og de yngstes svar på dette kun være å utsende Bispebrevet, men ellers sitte passivt og vente og se? Eller om de satte i verk sine vanlige mottrekk, og arbeidet aktivt for på alle mulige måter å forhindre eteropptegnelsene fra å komme til virkelighet, er det noen spesiell grunn til å anta at de skulle mislykkes så dramatisk i sine anstrengelser akkurat i *denne* perioden, der de nettopp hadde vunnet Ardor tilbake til lyset? Neppe! Og til Robert Kelemans påstand om at Vandrer mod Lyset ville bli utslettet, og at det ikke ville finnes så mye som et spor igjen av de yngstes og Johanne Agerskovs arbeid, vil jeg gjerne minne om følgende, som står skrevet på side 32 i Supplement I:

"V.m.L. har fået indpas i den menneskelige verden, dens tanker og meddelelser kan aldrig udslettes og forsvinde".

Dersom det som står i Supplement I er sant, kan intet av det som Robert Keleman skriver om de grusomme tilstandene som kunne inntreffe på jorden være riktig. Det som står i sitatet over, som er diktert Johanne Agerskov av Leo med Guds velsignelse, kan gi oss trygg forvissning: VmL, dens tanker og meddelelser vil *aldri* forsvinne fra jorden!

Men om vi nå for et øyeblikk antar at Keleman har rett, og at det virkelig *var* dette totale sammenbruddet i all sivilisasjon, og disse grusomme lidelsene som ventet menneskene dersom de danske bispene ikke oppfylte sitt løfte til Gud. Da mener jeg det må være all grunn til å spørre: Hvordan *kunne* Gud la ansvaret for at menneskeheten skulle slippe alle disse grusomme lidelsene hvile på et så spinkelt grunnlag som at 9 danske bisper skulle klare å reformere den danske kirken? Flere av disse bispene hadde jo ikke en gang lovet å bidra til en slik reformasjon! Spiller Gud hasard med menneskenes lidelser, eller er han en fullstendig undermåls strateg? Og om så hadde skjedd, at bispene hadde blitt enige om gå inn for å reformere kirken, er det garantert at dette virkelig ville ha lyktes dem? Det kunne jo vel så godt hende at de ikke fikk prestene med seg, eller de kunne jo ha blitt avskjediget fra sine stillinger alle som en – og hvem skulle i så fall reformere kirken?

Nei, dette *kan* ikke medføre riktighet. Det virker totalt utenkelig at Gud skulle være villig til å la de yngstes millioner av år med selvoppofrende innsats i lysets tjeneste gå til spille, for så selv å gi fullstendig opp, overlate elendigheten til seg selv, toe sine hender og la menneskeheten seile sin egen sjø. Om Bispebrevet har rett, er ikke Gud bare meget lite begavet – Han er en uansvarlig gambler med sine skapningers lidelse som innsats. Han er en skammelig feiging og totalt uverdig til å ha noe ansvar for levende skapninger. Heldigvis forholder det seg ikke slik!

Gud har selvfølgelig alltid full oversikt over absolutt alle eventualiteter, og det at Gud har begrenset sin forutviten om hver enkelts valg, betyr jo ikke at Han dermed har begrenset sine evner og gjort seg selv mindre begavet. Gud har selvfølgelig bevart evnen til å forestille seg hva som venter i fremtiden dersom de Han har gitt ansvaret for å forhindre Ardors onde planer, skulle feile. Da Kristus og de yngste f. eks. skulle finne mennesker på jorden som hadde så stor tillit til dem, at de var villig til å be for Ardor, så hadde selvfølgelig Gud ikke inkarnert *kun* Johanne Agerskov og Michael Agerskov for å oppfylle denne planen! Han hadde inkarnert en rekke mennesker i mange forskjellige land, som alle kunne være aktuelle til å løse oppgaven, og vi vet fra VmL, at dersom Agerskovs hadde feilet, ville Kristus og hans medhjelpere søkt videre og funnet noen andre som kunne klare det. Gud mangler selvfølgelig aldri løsninger, fordi Han kan forutse alt som eventuelt kan gå galt, og har alltid en plan B, plan C, plan D, plan E o.s.v. i det uendelige – i reserve.

Er det virkelig noen som tror at vi vil kunne oppleve at Gud en dag kommer i en situasjon der Han *gir opp* fordi Han ikke har flere *idéer*? Kan vi oppleve at Gud på et tidspunkt kommer til å si: -Nei, dette hadde jeg virkelig ikke tenkt på. Nei nå orker ikke jeg mer av dette…. So long, mine skapninger, heretter får dere seile deres egen sjø, Vi ses kanskje om tre-fire millioner år, mens jeg hviler ut og hygger meg i himmelriket! Heldigvis har jeg selv alt jeg trenger for å nyte tilværelsen her oppe…. Dersom Gud kunne tenkes å ville gjøre dette – hva Han selvfølgelig *aldri aldri aldri* kan tenkes å ville gjøre, og heller ikke *kan* gjøre, så er jeg personlig overbevist om at dette ville *tilintetgjøre* Ham, og alt liv ville *øyeblikkelig* opphøre å eksistere! *Så* gigantiske krefter er det vi taler om i Guds tilfelle, at om Han skulle velge å gå *mot* sin egen kjærlighetskraft, ville Hans bevissthet øyeblikkelig splintres i en eksplosjon så gigantisk, at verdens sterkeste atombombe kun ville bli å regne som en nesten uhørlig vislelyd

i sammenligning – og universet og alle Hans skapninger, alle de yngste, de eldste og menneskeåndene ville i samme øyeblikk være utslettet! *Det* ville ha blitt resultatet dersom Bispebrevet er sant, og Gud kunne tenkes å ville forlate sine skapninger for opptil flere millioner år. Den energistrømmen av guddommelig styrke som kontinuerlig strømmer fra Ham og til alle Hans skapninger, ville bli møtt av en destruktiv motstrøm, og universet ville kortslutte, rett og slett! I mye mindre forhold har det samme skjedd på jorden mange ganger før: Mennesker med usedvanlig sterk kjærlighetsenergi, som har valgt å trosse sin samvittighet, og har latt andre forhold styre dem i gal retning, har fått sin personlighet kortsluttet og blitt sinnssyke.

Men den som tror at Gud med vitende og vilje ville kunne avbryte all forbindelse med sine skapninger for å la dem synke så dypt den i mørke, synd og ugjerninger som de kan komme, bør snarest sette seg ned og i ro og fred lese VmL på nytt - igjen, og igjen, og igjen, til han eventuelt evner å fatte bare en brøkdel av Guds sanne vesen…..

Johanne Agerskov var en meget sky og beskjeden person, som ikke likte at det var noe fokus på henne selv. Etter som årene gikk, holdt hun seg helst hjemme, og var bare en sjelden gang med ut på tur med sin datter og sin mann. Derfor eksisterer det meget få fotografier av henne - kun 12 kjente pr 2020.. Bildet over, som sannsynligvis ble tatt ca 1896, ble innlevert til Det Kongelige Biblioteks billedsamling av en ukjent person, og er således et offentlig bilde som hvem som helst kan gå og få laget seg en kopi av. Det er kjent at Børge Brønnum har underskrevet en erklæring på at han var med på å destruere fru Agerskovs bilder før hun døde, men selv på 1900-tallet ble folk fotografert såpass mye, at det var helt umulig å utrydde alle bilder av seg selv. På bildet ses alle søstrene Malling-Hansen sammen med stemoren Anna, svigersønnen Fritz August Bech og hans og Zarahs datter, som også het Zarah, senere gift Odder. Johanne står nest ytterst til venstre. Foto: Det Kongelige Bibliotek.

Gud lovet de yngste at verden ville gå mot lysere og renere tider!

Vandrer mod Lyset! forteller oss historien om kampen mellom mørket og lyset, som i mange årtusener ble utkjempet mellom det gode og det onde - med jordkloden som arena. Under renessansen ble de yngste sendt til jordkloden i tusentall for å bidra til å høyne menneskenes kulturelle og vitenskapelige ståsted, som geniale kunstnere og vitenskapsmenn. Dette medførte at lyset ble sterkt nok til at det kunne komme på tale med en ny inkarnasjon for Kristus, for igjen å forsøke å erindre bønnen for Ardor, for å vinne ham tilbake til lyset og bryte mørkets makt.

Men i stedet for å utsette Kristus for risikoen for nye enorme påkjenninger og eventuelle dype sår og skuffelser, valgte Gud denne gangen en annen strategi for at lyset skulle vinne den endelige seieren over mørket, og han kalte denne strategien for *snarveien* (på dansk: genveien). *Snarveien* innebar at de yngste i diskarnert tilstand, uten menneskelig ikledning, oppsøkte jordiske medhjelpere gjennom såkalte mediumistiske sirkler, og fikk dem til å be for alle de falne åndene som på grunn av sine syndefulle liv, ikke hadde maktet å vende tilbake til sine hjem i sfærene, men som flakket omkring på jorden eller i helvetessfæren.

Og Gud la ikke skjul på overfor Kristus at om de ville følge denne *snarveien*, så ville lysets seier over mørket inntre på et langt tidligere stadium enn de ellers kunne ha håp om.

"Min Søn, jeg siger dig: ville I følge denne Vej, da kunne I, med Menneskene til Midlere og Hjælpere, inden eet Sekel er svundet, drage alle de dødes Aander bort fra Jorden tilbage til Lyset og Livet - og da ville renere og lysere Tider snart oprinde for eder alle." (Ardors beretning).

Dette utsagnet kan i mine øyne ikke oppfattes på noen annen måte, enn at Gud gjennom sin allvitenhet allerede her var klar over, at dersom Kristus og de yngste gjennomførte *snarveien,* så ville de klare å vinne alle de "døde" tilbake, og "renere og lysere Tider (ville) snart oprinne for (eder) alle"! Kristus kunne vanskelig oppfatte dette som noe annet enn et løfte fra Gud om at lyset ville seire dersom de yngste ville velge *snarveien*, og at denne lysets seier i den åndelige verden, ville medføre at *lysere og renere tilstander ville opprinne for alle Guds skapninger.*

Er dette forenlig med at Gud bare knapt hundre år senere, etter at Kristus og hans medhjelpere har utført Guds plan til punkt og prikke, og vunnet samtlige jordbundne ånder, inkludert Ardor, tilbake til lyset, i Bispebrevet er i ferd med å oppgi hele sin egen plan, og kanskje må bryte all forbindelse med menneskeheten, kanskje for millioner av år? Dersom Bispebrevet har rett på dette punktet, og Gud, etter først å ha overtalt de yngste til å utføre en plan som han kaller for *snarveien,* og lovet at planen vil medføre lysere og renere tider for alle, på et senere tidspunkt selv oppgir all videre hjelp til menneskene for flere millioner år fordi noen danske bisper ikke til rett tid tar til seg VmL, så er ikke Gud noe annet enn en simpel løgner, som har ført de yngste bak lyset. Dersom Guds plans eventuelle suksess fullt og helt hvilte på at noen ytterst få danske bisper valgte rett, og ellers ville velte fullstendig, så var det både uredelig og løgnaktig av Gud å ikke informere de yngste om det idet Han ba dem om å delta i planen. Noe slikt ville selvfølgelig aldri Gud gjøre. Når Gud lover at renere og lysere tid vil opprinne for alle, så sier Han selvfølgelig det fullt vitende om at han har rett – ellers ville han ikke være allvitende og allmektig! Gud *leker* ikke Gud, for å si det sånn. Sier Gud at noe vil skje – så er det fordi Han *vet* det, og ikke fordi Han *håper* at det han lover skal inntreffe!

Da Kristus informerte alle de andre yngste om Guds plan, nølte de med å gi sin tilslutning til *snarveien*, fordi de straks forsto at gjennomføringen av planen ville utsette dem for enorme påkjenninger og lidelser. Men da Kristus i trygg forvissning om at de ville seire ved Guds hjelp, fortalte dem at Gud hadde lovet å støtte dem hele veien, var også motstanden brutt hos de andre yngste:

"Broder, Broder, vi ville ledsage dig og hjælpe dig at bære disse nye Byrder. Sandelig, du skal ikke vandre alene. Og er vor Fader med os, da skulle vi visseligen sejre!"

Det er her helt klart at samtlige av de yngste er klar over, at dersom de utfører sin del av planen, så vil Gud sørge for at arbeidet lykkes.

Det som her fortelles er i realiteten begynnelsen på Vandrer mod Lysets historie, for VmL ble til virkelighet som et direkte resultat av de yngstes beslutning om å utføre Guds plan, og som en direkte følge av at Gud lovet dem at de ville seire! Takket være VmL vet vi i detalj hvordan de yngste oppsøkte jorden, fant sine medhjelpere, og hvordan bl. a. kretsen omkring Johanne og Michael Agerskov gjennom en årrekke ba for de jordbundne åndene og vant dem alle, inkludert Satan, tilbake til lyset. De mottok også Ardor ett år etterpå for at han skulle få fortelle sin historie, og flere av de yngste meddelte det som til slutt ble de tre lovede fruktene: ”Hilsen til Danmark, ”Vandrer mod Lyset!” med supplementer og ”Forsoningslæren og Genveien”.

Guds *snarvei* lyktes altså: De yngste vant alle de jordbundne åndene tilbake og lyset vant den siste og endelige seieren over mørket i den åndelige verden! Og gleden var stor da alle de yngste igjen var samlet i himmelriket etter at *snarveien* var sluttført til sin endelige seier.

”Og Gud talede til Kristus og til de Yngste, der havde ledsaget deres Broder, takkede dem alle for den Gerning, de havde gjort, takkede enhver for den store Taalmod, den store Kærlighed, de alle havde udvist.

Og der var megen Fryd, og de jublede alle; thi de vidste, at fra denne Stund vilde lysere og bedre Tider oprinde for dem alle, om de end forstode, at mange Tider maatte svinde, før Menneskeheden vilde blive renere og mindre syndefuld; om end de forstode, at Tidsevigheder maatte svinde, før Lyset til fulde havde opsuget Mørket og til fulde fjernet det fra Jorden.”

Her bekreftes det som Gud lovet de yngste før de tok fatt på *snarveien*: *”thi de vidste, at fra denne Stund vilde lysere og bedre Tider oprinde for dem alle,….”* Dersom Bispebrevet, som ble utgitt kun 25 år etter den scenen som beskrives ovenfor, har rett i at Gud, *altså kun 25 år senere,* kanskje må bryte all forbindelse med menneskeheten, kanskje for millioner av år fordi de danske bispene ikke evnet å reformere den danske kirke på grunnlag av VmL, og Gud derfor ikke kan utholde å være passivt vitne til menneskenes lidelser, så hviler Gud og de yngstes jubel på en total misforståelse av hele situasjonen. De tror de har seiret, slik Gud hadde lovet dem at de ville, og de er sikre på at bedre tider vil opprinne for dem alle, selv om det vil kunne ta tid før alt mørket er utryddet fra jorden, men så sitter altså Gud der og *vet* at hele denne suksessen kun er *midlertidig*, og at alt står og faller med noen få danske bisper? Han sitter der og *vet* at Han har kastet blår i øynene på de yngste: Ved å fortie deler av sannheten, har Han overtalt dem til å delta i et gigantisk arbeide, med løfte om at de vil seire, og så kan muligens utgangen bli millioner av år med lidelse for hele menneskeheten? Det er selvfølgelig totalt utenkelig at noe slikt skulle være tilfelle. Gud lovet de yngste seier, og Han

lovet dem at lysere tider ville opprinne for dem alle, det ville Han selvfølgelig aldri ha gjort dersom det var bare den *minste* lille mulighet for at hele planen ville ende i total katastrofe for menneskeheten!

Det finnes i det hele tatt ikke noen informasjon i VmL om at Guds løfte om at lysere og renere tider snart ville opprinne for alle, var knyttet til spesielle betingelser etter at Ardor var vunnet tilbake. Seieren i den åndelige verden var vunnet, lysere tider ville opprinne, og intet blir sagt om at disse lysere tidene hviler på at noen danske bisper skulle oppfylle et løfte som noen av dem ga før sine jordeliv.

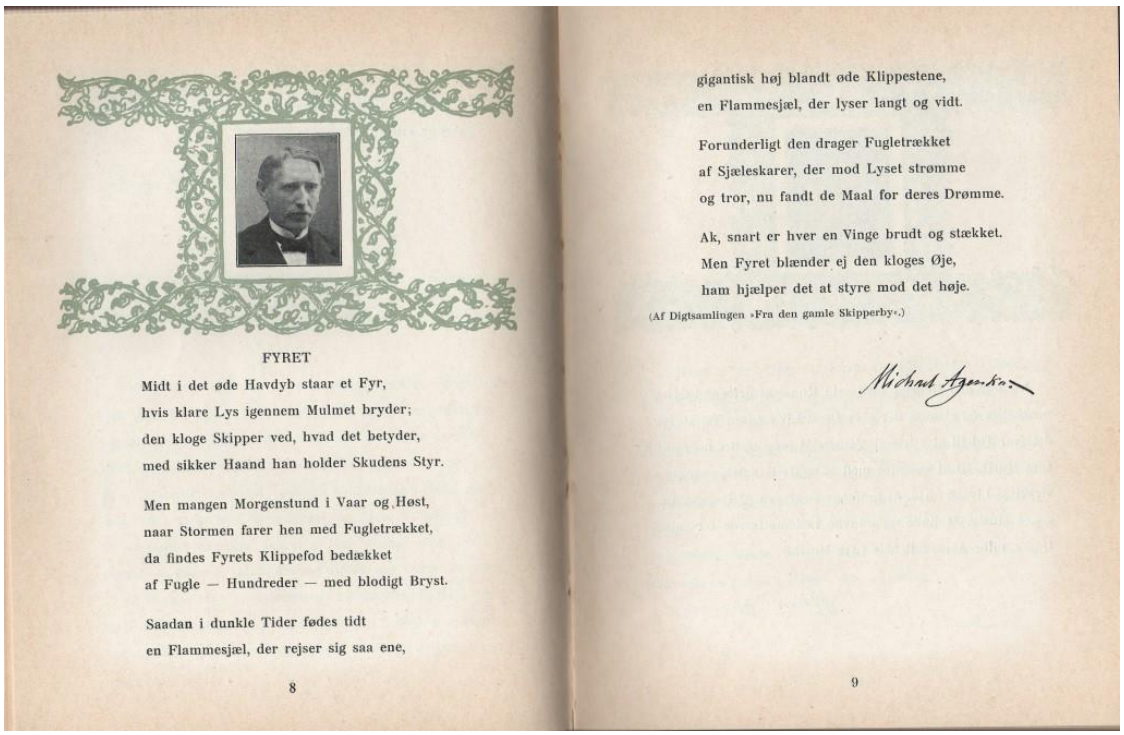

FYRET

Midt i det øde Havdyb staar et Fyr,
hvis klare Lys igennem Mulmet bryder;
den kloge Skipper ved, hvad det betyder,
med sikker Haand han holder Skudens Styr.

Men mangen Morgenstund i Vaar og Høst,
naar Stormen farer hen med Fugletrækket,
da findes Fyrets Klippefod bedækket
af Fugle — Hundreder — med blodigt Bryst.

Saadan i dunkle Tider fødes tidt
en Flammesjæl, der rejser sig saa ene,

8

gigantisk høj blandt øde Klippestene,
en Flammesjæl, der lyser langt og vidt.

Forunderligt den drager Fugletrækket
af Sjæleskarer, der mod Lyset strømme
og tror, nu fandt de Maal for deres Drømme.

Ak, snart er hver en Vinge brudt og stækket.
Men Fyret blænder ej den kloges Øje,
ham hjælper det at styre mod det høje.

(Af Digtsamlingen »Fra den gamle Skipperby«.)

Michael Agerskov

9

Ved siden av at han sto som utgiver av VmL, hadde Michael Agerskov sitt eget forfatterskap, som omfattet både romaner og diktsamlinger. Han utga dessuten et danskverk for skoleverket, som gikk helt fra 1. klasse og til den høyere skole. I 1919 utga Dansk Forfatterforening et 25 års jubileumsskrift, og ovenfor ses presentasjonen av Michael Agerskov i skriftet.

Bispebrevet – Ardors gamle lære, nå i ny terminologi.

Det var på ingen måte *første* gangen Christian Jørgensen henvendte seg til Johanne Agerskov, da han sendte henne et brev etter å ha mottatt og lest Bispebrevet i februar 1938. Han hadde vært en nær venn av både herr og fru Agerskov gjennom en årrekke, og han var den aller første Johanne Agerskov skrev til for å fortelle at hennes mann hadde gått bort i 1933, fordi Michael Agerskov hadde bedt henne om det. Og i tilfellet Jørgensen er det meget interessant å legge seg på minnet hva som står i Supplement I om hvorfor man fra oversanselig side ønsket å utgi to supplementer til VmL. Til tross for at de yngste hadde ledet de opprinnelige seks seansedeltagernes tanker inn på de spørsmålene de ønsket at de skulle stille i forbindelse med VmL, var det likevel mange spørsmål de yngste ønsket medtatt i VmL, men som det ikke hadde lyktes å fremkalle i deltagernes tanker. Etter at VmL utkom, og ble lest og fanget

interessen til forskjellige mennesker, avtalte de yngste å lede noen av *disse* menneskenes tanker inn på de ønskede spørsmålene, slik at de kunne stille spørsmålene gjennom Johanne Agerskov. Christian Jørgensen må åpenbart ha vært en av dem som på denne måten ble et "redskap" for de yngste, for da han fikk høre at det manglet spørsmål til å få utgitt et supplement II, sendte han inn ikke mindre enn 21 spørsmål på en gang, og så vidt jeg vet ble *alle* spørsmålene hans besvart av Leo, selv om en av besvarelsene ikke kom med i Supplement II. Det må bety at hans spørsmål må ha vært av god kvalitet, for både Johanne Agerskov og de yngste beklaget seg over at de fikk inn en del spørsmål, som spørsmålsstilleren meget lett kunne ha funnet svaret på ved å lese i VmL, og disse ble oftest forkastet. Men det er altså all grunn til å anta at Christian Jørgensen var en av de yngstes medarbeidere i 1929! Han ga også pengestøtte til utgivelsen av Supplement II!

Om vi tenker oss muligheten av at Johanne Agerskov virkelig *ble* ført bak lyset av en av de eldste da hun ble diktert Bispebrevet, *hva* skulle de yngste eventuelt ha foretatt seg for å gjøre henne oppmerksom på det? Jo, selvfølgelig – om det ikke lyktes dem å få kontakt med Johanne Agerskov *selv*, etter at brevet var utgitt, kunne de selvfølgelig ha gjort det samme som i tilfellet med Supplementene; de kunne ha forsøkt å vekke opp en av dem de tidligere hadde hatt kontakt med gjennom tankeinspirasjon! Personlig er jeg overbevist om at Christian Jørgensen, og sikkert flere andre, ble tankemessig påvirket de yngste, og av dem inspirert til å kontakte fru Agerskov for om mulig å få stanset utbredelsen av Bispebrevet! Hva ellers *kunne* de yngste foreta seg? Hva gjorde man i gamle dager da folk bare hadde *en* telefon i hjemmet, og man ikke klarte å få kontakt med dem for å gi en livsviktig beskjed? Jo, man ringte naboen i stedet, og ba dem om å formidle beskjed. Nøyaktig det samme gjorde de yngste i 1938 etter min oppfatning! Og Jørgensen var altså ikke en hvem som helst: Han var en varm forsvarer av VmL, han var en meget nær og god venn og fortrolig, og han hadde også tidligere blitt anvendt av de yngste. Men, dessverre, i stedet for å *lytte* til sin venns innvendinger, ble både Inger og Johanne mektig provosert av at han ikke *automatisk* godtok alt de skrev for å overbevise ham om brevets riktighet, og de endte altså med å bryte all kontakt med ham – tydeligvis dypt inspirert av Bispebrevets "Gud".

Johanne Agerskovs søster, Emma Mathiesen, som også var en meget varm tilhenger av VmL, og som også stilte spørsmål til Supplementene og således ble anvendt av de yngste, korresponderte også med Jørgensen, og disse brevene er en viktig kilde til vår kjenneskap til noe av det som skjedde i 1938. Emma Mathiesen skrev på dette tidspunktet til Jørgensen og fortalte at de i familien var forundret over at søsteren stadig var i live, da hennes sykdom hadde trettet henne ut og plaget henne gjennom så mange år, og hun også var nedslitt av å måtte pleie sin mann under hans sykdom, som varte i flere år, og som gradvis lammet ham. Virker det realistisk å tro, at en kvinne som var utslitt og nedbrutt av sykdom i en slik grad at vedkommendes familie synes det er et under at hun fremdeles var i live, skulle kunne være et ufeilbarlig medium?

I et av brevene til Jørgensen skriver Emma Mathiesen at det var meget leit at søsteren ikke hadde villet lytte til kanskje *den eneste* personen som kunne ha hjulpet henne med å avsløre falskneriet i 1938! Av og til er det god grunn til å lytte til dem som våger å si sin mening direkte, og ikke kun lytte til dem som snakker en etter munnen! Men i 1938 hadde fru Agerskov opparbeidet seg en slik posisjon blant VmL tilhengerne, at myten om hennes ufeilbarlighet var vel etablert. Historien er full av katastrofale hendelser som kunne ha vært unngått, dersom folk hadde våget å si sin ærlige mening til høyt respekterte personer, og

dersom de som hadde en høy posisjon (hva med f. eks. eksempel kapteinen på Titanic?) hadde valgt å *lytte* til dem som våget å si dem imot. Det finnes så mange god eksempler.

I sin korrespondanse med frk og fru Agerskov var Christian Jørgensen meget nøye med å påpeke at hans vanskelighet med å akseptere at Bispebrevet var i overensstemmelse med den Gud han kjente fra VmL selvfølgelig *ikke* medførte at han på noen måte mente å mistenkeliggjøre Johanne Agerskov eller stille spørsmålstegn ved hennes hederlighet. Som svar på dette, presenterte Inger Agerskov en lengre tankerekke som logisk skulle bevise at det å tro at Johanne Agerskov kunne bli villedet av en av de eldste, var ensbetydende med å beskylde henne for å være uredelig. Dette fordi Johanne Agerskov ikke *kunne* villedes av noen av de eldste – hun var uangripelig fra mørket. Her lanserte Inger Agerskov for første gang dogmet eller myten om Johanne Agerskov som det ufeilbarlige medium, et dogme som fremdeles har stor tilslutning i Danmark! I mine øyne er riktigheten av dette dogmet like sannsynlig som at Jesus ble født av en jomfru, eller at Jesus var et syndfritt menneske! Vi *vet* fra VmL at Jesus ble født som følge av et helt normalt samvær mellom kvinne og mann, og han var heller ikke feilfri – hva selvfølgelig heller ikke Johanne Agerskov var. I det hele tatt finnes der mange slående likheter mellom dogmene i Kristendommen, og de mytene som etter hvert har vokst frem rundt Johanne Agerskov og VmL. Troen på frelse ved troen alene og Jesus som det syndefrie menneske, den ufrelstes evige pinsler i helvete ligger farlig tett opp til myten om at det kun er troen på VmL som kan frelse verden fra mørket, Johanne Agerskov som det feilfrie medium og Gud som kan tenkes å ville bryte all forbindelse med menneskeheten, muligens for millioner av år. Og grunnen til at dogmene ligger så tett opp til hverandre er selvfølgelig at de stammer fra samme kilde – nemlig Ardors tankeverden! Det at man har klart å avsløre *en* av de eldste, slik Michael Agerskov forteller i Nogle psykiske Oplevelser at Johanne gjorde ved ett tilfelle, gjør selvfølgelig ikke at man for *all fremtid* så å si er vaksinert mot å bli ført bak lyset. Å tro noe slikt er fritt oppspinn, og har intet grunnlag i VmL! Mørket angrep Jesus uavbrutt, og hvorfor skulle ikke Johanne Agerskov oppleve det samme? Ardor var riktignok vendt om, men eteropptegnelsene var fremdeles virksomme og mange av de eldste var fremdeles mørkets tjenere! Og hvorfor er det så viktig for enkelte å holde fast ved myten om at Johanne Agerskov var ufeilbarlig? Selvfølgelig fordi hun i deres øyne er garantisten for at alt som står i Bispebrevet er sannheten.

Michael Agerskov ble ansatt ved Marie Kruses skole i 1896, og arbeidet der frem til han måtte avgå p g a sykdom i 1931. På bildet over sitter han ved siden av rektoren på fremste rad som nummer fire fra høyre på et jubileumsbilde som oppgis å være tatt i 1927. Sammenlignet med andre bilder, vil jeg selv hevde at sannsynligheten er større for at bildet er tatt på begynnesen av 1930-tallet, for Agerskov ser meget syk ut. Men man kan i hvert fall slå fast at han ikke hadde det minste imot å bli fotografert offentlig.

Hva bidrar til å skape persondyrkelse?

I denne sammenhengen vil jeg også gjerne knytte noen kommentarer til den utbredte oppfatningen at det fører til persondyrkelse av Johanne Agerskov, dersom det finnes portretter av henne, og at man overhode ikke bør interesserer seg for henne som person. Jeg er fullt klar over at det foreligger en bevitnelse fra Børge Brønnum, om at han deltok i å utrydde alle Johanne Agerskovs bilder før hun døde. Men her har vi også å gjøre med myter, for historien omkring ødeleggelsen av disse bildene er ukjent for de aller fleste, og de som kjenner til hva som egentlig foregikk, har ikke villet fortelle det. Men myten går i hvert fall ut på at det var fra oversanselig side at fru Agerskov ble bedt om å ødelegge alle sine bilder av seg selv og sin mann, slik at hun ikke skulle bli utsatt for persondyrkelse i fremtiden. Her er for det første å si det, at Michael Agerskov ikke kan ha deltatt i denne utryddelsen av bilder, for han lot seg avfotografere på et offentlig foto senest i forbindelse med et jubileum på Marie Kruses Skole ikke lenge før sin død i 1933. Bildet kan ses i en jubileumsbok for skolen, og der oppgis det at det er tatt i 1927, men etter Michael Agerskovs utseende å dømme, må det være tatt langt senere, kanskje omtrent da han avgikk i 1931. Det finnes altså et offentlig foto av Michael Agerskov fra 1931. Likeledes finnes det et offentlig foto av ham i 25 års jubileumsboken til den danske forfatterforeningen fra 1919. Dessuten finnes det offentlige fotos av Agerskovs i Det Kongelige Biblioteks billedsamling og i Heiberg-museet i Sogndal. Selv på begynnelsen av 1900-tallet ble folk ofte fotografert såpass mye, at det var helt nytteløst for Johanne Agerskov å forsøke å utrydde *all*e bilder av seg selv – til og med hennes datter hadde bilder av moren i sine album, som hun etterlot seg etter sin død. Og det mennesket som innleverte et forlovelsesbilde av Michael og Johanne fra ca 1898, og et fellesbilde av Johanne med alle søstrene, stemoren og svigersønnen Fritz August Bech og hans og en av søstrenes datter fra ca 1895, har sikkert levert fra seg bildet i god tro, ganske uvitende om at denne handlingen gjorde bildene til offentlig felleseie. Men bildene *er* altså offentlige, og har vært det sannsynligvis i mer enn 100 år! Bildet i Heiberg-museet i Oslo ble sannsynligvis innlevert til slektsforskeren Gert Heiberg, i forbindelse med hans arbeid med en bok om Heiberg-slekten som ble utgitt i 1907. (Johanne Agerskovs mor var en Heiberg – hennes pikenavn var Cathrine Georgia Heiberg).

Men det er også et meget betimelig spørsmål, synes jeg, å spørre om *hva* det egentlig er som bidrar til persondyrkelse? Fører det til persondyrkelse å vise ganske alminnelig historisk interesse for mennesker som deltok i et epokegjørende arbeid? Fører det f eks til persondyrkelse å skrive biografier over verdensberømte historiske personer? Selvsagt ikke. Det er ikke *slik* interesse som fører til mytedannelser og dyrkning av mennesker som helgener. Det som imidlertid fører til persondyrkelse, er tvert imot alle forsøk på å opphøye mennesker til å være noe *mer* enn bare et vanlig menneske – og det er faktisk det som foregår, når man slutter seg til troen på at Johanne Agerskov var et ufeilbarlig medium – da *opphøyer* man henne til noe nær en helgen, og dette sammen med hemmeligholdelse av helt vanlige biografieske opplysninger, ødeleggingen av bilder o. s. v. bidrar til å skape en mytisk, opphøyet figur, som står over vanlige mennesker. Mens derimot helt vanlig historisk forskning, som har som mål å gi en troverdig historisk fremstilling av sakens hendelser, bidrar til *det motsatte* av persondyrkelse – nemlig å vise mennesket nøyaktig slik det var – og dette inkluderer også å vise hvordan det så ut! Når mennesker ønsker å begynne å dyrke helgener, finnes det mange måter å gjøre *det* på, og det er på ingen måte avhengig av fotografier! Tenk bare på dyrkelsen av Jesus, med biter av korset, blod, biter av likkledet osv! Ja, det har vel skjedd *mer* dyrkelse gjennom historien, som har gått ut på å samle relikvier etter ”hellige” mennesker, enn å samle på fotografier? På slutten av Supplement II bes vi huske på at vi ikke

skal gi mennesket Johanne Agerskov noen annen plass enn den hun fortjener, og skal noen takkes for at VmL kunne fremkomme på jorden så skal vi takke Gud og ikke henne. Ja, selvsagt skal vi det, Gud planla *snarveien,* som førte til at lyset kunne seire over mørket, og at den sanne historien om Gud og om menneskenes forhold til Ham kunne bli virkelighet på jorden! Men det står vel intet noe sted om at vi skal *glemme* alle de menneskene som bidro til at *snarveien* kunne bli en realitet? Det står vel intet sted at vi skal forsøke å *utslette* alt som har med de involverte menneskene å gjøre? Så lenge vi gjør oss klart at vår forsknings mål er å kunne dokumentere de rent *historiske* hendelsene, kan jeg ikke se *noe* galt i å lage biografier over Johanne og Michael Agerskov og de andre pionerene fra VmL-historien. Ja, jeg vil faktisk påstå at dette vil kunne bidra til å *motvirke* at de blir dyrket som helgener, fordi folk som leser om dem vil se, at de til tross for ekstraordinære evner på enkelte områder, kun var mennesker som alle oss andre, på godt og vondt! Jesus gjorde jo også faktisk feil av og til!

Har det forresten ikke slått dem som motsetter seg at det skal finnes portretter av Johanne Agerskov, hvor tett opptil muslimene de ligger i sin tilslutning til et forbud mot å avbilde profeten? Det burde være et tankekors, synes jeg! Men Bispebrevet viser med all tydelighet at opphøyelsen og glorifiseringen av Johanne Agerskov til å være feilfri, kommer i veien for fullt ut å fatte Guds kjærlighetsvesen, fordi synet på Johanne Agerskov som ufeilbarlig, gjør at man blir forpliktet til å godta Bispebrevet som sant, og dermed også forpliktet til å godta "Bispebrevsguden" – den "Guden" som benytter seg av utpresning og trusler for å oppnå sin vilje, som ikke evner å hjelpe menneskene før de aksepterer VmL, og aller verst: Som kan tenkes å forlate menneskene for en periode av flere millioner år for å la dem synke så dypt ned i mørke, synd og ugjerninger som de kan komme! Selv er jeg overbevist om at det var en av de eldste som tilvisket Johanne Agerskov at hun skulle brenne alle sine bilder! Destruksjon ligger ikke i lysets vesen – men i mørkets, og den eldste som inspirerte Johanne Agerskov til å brenne bildene, var nok til fulle klar over at dette kunne bidra ytterligere til å mystifisere Johanne Agerskov, og forhindre at det sanne menneskebildet av henne ble igjen på jorden etter hennes død. Derfor mener jeg bestemt at det er en *lyshandling* å publisere Johanne Agerskovs portrett sammen med hennes historiske biografi. Et *ansikt* å knytte et budskap til, har vist seg å ha enorm betydning for menneskers tillit til budskapet. Jeg så en gang et vitenskapsprogram om en gruppe forskere som ville undersøke i hvilken grad et budskap som ble markedsført med kun et *symbol* som varemerke kunne hevde seg i forhold til et budskap som ble markedsført av et *menneske* og med dette menneskets *ansikt* som varemerke. De lot to kampanjer med *nøyaktig det samme innholdet,* men den ene med et symbol som varemerke, og den andre med et ansikt, pågå over like lang tid, og det viste seg at interessen for budskapet hvor man kunne identifisere seg med et *menneskelig ansikt* fikk en overveldende mye større oppslutning, enn det budskapet som kun ble representert ved et symbol. Så til dem som er skeptiske til at man nå kan se Michael og Johanne Agerskovs og Rasmus Malling-Hansens ansikter offentliggjort på internett: Kan du tenke deg at det kan *skade* VmLs budskap, at disse menneskene knyttes til verket? Nei, det tror jeg ikke mange kan mene, tvert imot.

I tillegg til å motvirke en eventuell persondyrking av Johanne Agerskov – eller av Michael Agerskov eller Rasmus Malling-Hansen for den del – mener jeg personlig meget bestemt, at en historisk forskning med det mål for øye å lage historiske biografier over VmLs "fødselshjelpere", der man ikke gjør annet enn å presentere dem som de menneskene de var, vil kunne bidra med en rekke meget positive bidrag i forhold til VmL. En ting er at biografiske presentasjoner av spennende mennesker som har hatt ekstraordinære opplevelser ofte fører til en øket interesse for disse menneskenes livsverk. En annen ting er at vi en gang i

fremtiden, når VmL har blitt kjent blant et stort publikum, må regne med at journalister og forskere vil være svært interessert i å undersøke hva slags støpning de var av disse menneskene, som påsto at de arbeidet på oppdrag fra Gud, og at hvert ord de hadde utgitt var godkjent av Gud! Jeg kan saktens forstå at det kan være vanskelig å omstille seg for dem som ønsker å være lojal mot Johanne Agerskovs ønske om å ikke omtales som person, men dessverre er det jo ikke slik at man eier sitt eget ettermæle! Når journalistene en gang i fremtiden vil sette søkelys på VmLs "fødselshjelpere", vil det nok ikke nytte å hevde at nei, hun ville helst ikke omtales, så henne kan dere dessverre ikke skrive om. En journalist som lot seg avspise med et slikt svar, ville selvfølgelig være en elendig journalist – det er selvfølgelig hans rett og plikt å undersøke bakgrunnen for VmL den dagen VmL blir allemannseie. Johanne Agerskov var en meget sky person, som bare meget ugjerne beveget seg ute blant folk, og som unngikk sollyset så langt det var mulig, da hun mente det ødela hennes mediumitet. Familien forteller at hun helst oppholdt seg innendørs med alle gardiner trukket for – og dette er også en viktig årsak til at det eksisterer så få fotografier av henne – kun 11 kjente til nå, mens det av Michael Agerskov finnes ca 30. Men hun må nok også finne seg i å få satt historiens søkelys på seg, enten hun hadde ønsket det eller ikke. Slik er det for alle mennesker.

Selv har jeg interessert meg i meget stor grad for historisk forskning omkring tilblivelsen av VmL og de involverte menneskene, og jeg kan med meget stor tilfredshet si at all forskning så langt viser med all tydelighet at både Johanne og Michael Agerskov og Rasmus Malling-Hansen var meget solide, hederlige og fullt ut troverdige og sannferdige mennesker. Ja, ikke bare var de normalt hederlige og gode mennesker, men de var *outstanding* på de fleste av livets områder. Malling-Hansen var en meget, meget høyt elsket prest og forstander, som viet sitt liv til å hjelpe de aller svakeste, de døvstumme barna, samtidig som han selv arbeidet seg opp fra enkle kår til å bli en av Europas mest berømte oppfinnere og anerkjente vitenskapsmenn. Michael Agerskov kom fra en meget solid slekt, som i en lang årrekke virket som samfunnets byggere og støtter, og flere av hans nærmeste forfedre innehadde meget høyt betrodde stillinger innen tollvesenet, der ærlighet og pålitelighet var selve bærebjelken for tilliten til dem. Gjennom sin utdanning og sitt arbeid var Michael Agerskov selv en høyt betrodd mann, som lektor og som sensor ved lærerskoleeksamen i Danmark. Han hadde også en egen litterær produksjon, og skapte et lærerverk i dansk som var komplett fra 1. klasse og til og med den høyere utdanning, og som også ble bearbeidet til svensk. Johanne Agerskov selv var en meget ærekjær person, som aldri gikk på akkord med sin samvittighet. I følge henne selv hadde hun i bunn og grunn bare spesielle evner på ett eneste området, nemlig som medium, men hennes gudbenådede mediumistiske evner var til gjengjeld forfinet til det absolutt sublime. Bortsett fra dette, kunne hun være en svært bestemt kvinne, med meget sterke meninger om mangt og meget, og i familien var hun ikke kjent for sine diplomatiske evner, snarere tvert imot. Enda så mye jeg beundrer og elsker Johanne Agerskov for hennes gigantiske innsats i lysets tjeneste, kan jeg egentlig ikke se en eneste grunn til at man skal føle seg forpliktet til å følge det jordiske mennesket Johanne Agerskov i ett og alt hva hun sto for. Og i 1938 opplevde hun altså den dype skuffelsen at det ble stilt spørsmålstegn ved noe av det hun utga, i og med utsendelsen av "Et aabent Fellesbrev til Landets Bisper", som fra første stund skapte strid og splittelse. Men helt uomtvistelig er det i alle fall, at hun *selv* var overbevist om at også *det* var forfattet av lysets ånder, og hennes trofasthet og tillit til dem var beundringsverdig - helt til det siste.

Det er definitivt ikke den historiske forskningen som bidrar til en eventuell persondyrkelse av Johanne Agerskov! Men jeg er overbevist om at de eldste gjorde alt hva de kunne, gjennom

tankepåvirkning, for å bidra til at Johanne Agerskov skulle bli en ny opphøyet helgenfigur, på linje med Jesus og middelalderens helgener, slik at troen på hennes ufeilbarlighet skulle stå i veien for menneskenes direkte kontakt til Gud, og også til deres samvittighet og deres egne frie vilje. Der Jesus hadde kommet til å stå i veien for Gud, ønsket de eldste å omskape ”den nye læren” i Vandrer mod Lyset! slik at Johanne Agerskov kunne få samme rollen som Jesus har blant kristne – opphøyet til status som ”syndfri”. Samtidig ønsket de også å opprettholde det falske bildet av Gud, som de hadde klart å skape i de forskjellige religionene – men nå spesialdesignet for fremtidige VmL-tilhengere! Derfor oppfant de og skapte ”Bispebrevsguden”!

"Malling-Hansen var en meget, meget høyt elsket prest og forstander, som viet sitt liv til å hjelpe de aller svakeste, de døvstumme barna, samtidig som han selv arbeidet seg opp fra enkle kår til å bli en av Europas mest berømte oppfinnere og anerkjente vitenskapsmenn." Copyright: Heiberg-museet i Sogndal, Norge

"Michael Agerskov kom fra en meget solid slekt, som i en lang årrekke virket som samfunnets byggere og støtter, og flere av hans nærmeste forfedre innehadde meget høyt betrodde stillinger innen tollvesenet, der ærlighet og pålitelighet var selve bærebjelken for tilliten til dem. Gjennom sin utdanning og sitt arbeid var Michael Agerskov selv en høyt betrodd mann, som lektor og som sensor ved lærerskoleeksamen i Danmark." Copyright: Det Kongelige Bibliotek

"Johanne Agerskov selv var en meget ærekjær person, som aldri gikk på akkord med sin samvittighet. I følge henne selv hadde hun i bunn og grunn bare spesielle evner på ett eneste området, nemlig som medium, men hennes gudbenådede mediumistiske evner var til gjengjeld forfinet til det absolutt sublime." Copyright: Privat

Myten om den ufeibarlige Johanne Agerskov står i veien for den sanne Gud.

Bestyrelsen i Selskabet til VmLs Udbredelse var i 1938 sikre på at Gud ikke bønnhørte de kristnes bønner, fordi de ikke trodde på den rette Gud, men på en oppdiktet figur – krigsguden Jahve eller kristendommens treenige Gud, begge to oppdiktet av Ardor. Slik jeg ser det, gjorde bestyrelsen i selskapet nøyaktig det samme. De ga sin tilslutning til Bispebrevets

”Gud”, som i realiteten ikke er annet enn kristendommens ”Gud” i ny drakt – denne gangen tilpasset tilhengerne av Vandrer mod Lyset! Det går en klar linje fra krigsguden Jahve, via kristendommens treenige ”Gud” og til Bispebrevets arrogante men maktesløse, oppgitte og resignerte ”Gud”, som er i ferd med å oppgi det aller kjæreste han eier, og svikte *alt* det han lover i Vandrer mod Lyset! Hvilket paradoks at bestyrelsen av Selskabet til VmLs Udbredelse følte seg høyt hevet over den kristne kirke! Det er overhode ingen grunn til å tro at det var noen større sjanse for at Gud ville bønnhøre deres bønner, fremfor kirkens – man kunne nesten være fristet til å si: Tvert imot!

Det er også Inger Agerskov som lanserer det synspunktet at Christian Jørgensen ikke kunne forstå deres utlegninger av Bispebrevet, fordi han ikke *ville* forstå dem. Igjen – hvilket hovmod! Tanken på at Christian Jørgensen ikke kunne forstå deres utlegninger fordi de var ulogiske, uriktige og selvmotsigende kunne altså ikke falle Inger Agerskov i tankene – fordi de var fremsatt av den ufeilbarlige Johanne Agerskov.

Inger og Johanne Agerskov viser også i sin korrespondanse at de ikke forstår hva det vil si å *tvile.* De hevder nemlig at det er menneskets verste fiende, *tvilen,* som har rammet Christian Jørgensen. Men det er jo nettopp *ikke* tvilen som får Jørgensen til å stusse over noen formuleringer i Bispebrevet! Det som sies i VmL om at vi ikke må la tvilen forhindre oss i å snakke fritt ut fra vår samvittighet, er jo *nøyaktig* det Christian Jørgensen gjør når han setter spørsmålstegn ved om noen utsagn i Bispebrevet kan være forenlig med VmL! Jørgensens brev var overhode ikke preget av tvil da han henvendte seg til Johanne Agerskov i 1938 – hans henvendelse bar preg av en meget oppriktig bekymring fordi hans overbevisning fortalte ham at det er noe som ikke stemte! Det har *intet* med tvil å gjøre! Den formen for tvil som omtales i VmL, er når man stadig tilviskes fra sin samvittighet hva som er sannheten og hva man bør gjøre, men ikke våger å følge samvittigheten fordi man er naget av tvil, slik VmL forteller at Josef av Arimatea opplevde i sitt forhold til Jesus. Tvilen på om det virkelig kunne være tilfelle at Jesus *var* den lovede Messias, hindret ham i å feste full lit til Jesus, til tross for at hans samvittighet fortalte ham at Jesus *var* den lovede Messias. Dette har *intet* til felles med Christian Jørgensens reaksjon på Bispebrevet!

Jørgen Degn, medlem av Vandrer mod Lyset Fond og Forlag og administrator av sitt eget Vandrer mod Lyset Forum på internett er i sin artikkel, ”Bispebrevet – et historisk dokument”, opptatt av hvordan *tvilen* på Bispebrevets ekthet truer *hele* Vandrer mod Lyset:

”Tvivlen – den værste fjende: Der må ikke herske tvivl et eneste sekund – kun tillid. Ved ydre tegn vil tvivlen aldrig standse, men kun vokse sig end større, og da vil håbet og troen aldrig blive til vished. Begynder mennesket at tvivle om, at ledelsen har Guds tanke og villie til basis, drager tvivlen ganske mekanisk mørket til den pågældende, da tvivl bunder i mørkets forvirrende, nedaddragende kraft. F.eks. vil intet ondt (naboland) kunne ramme eet folk med fuld tillid til Gud (Vandrer mod Lyset! s. 311). Hvis vi tvivler på JA's uovertrufne mediumitet, vil tvivlen langsomt brede sig til at omfatte de øvrige værker. En forudsætning for at kunne stole på indholdet i VML, er jo netop en fuldkommen tillid til at lysets ånder stod bag de fremkomne budskaber. Den svageste tvivl, den mindste vaklen vil altid svække styrken af den lysbølge, der strømmer fra Gud til ethvert menneske (Vandrer mod Lyset! s. 210).”

Jørgen Degn hevder altså her, at en tvil på Johanne Agerskovs ufeilbarlighet, uavvendelig vil bre seg til en tvil på *hele* VmLs ekthet. Men her går jo Jørgen Degn *mot* det Michael Agerskov skriver i forordet til VmL om hvordan Gud ønsker at vi mennesker skal forholde

oss til VmL. Der sier nemlig Michael Agerskov at vi *ikke* skal dømme Vandrer mod Lyset før vi har *lest* hele verket, og *så* skal vi stille det for vår samvittighets domstol. Jørgen Degn mener altså vi skal gjøre det *motsatte* når det gjelder hva som er fremkommet gjennom mediet Johanne Agerskov - *utgangspunktet* når vi leser bør være at *alt* hun mottok var sant, og den minste tvil om hennes ufeilbarlighet vil kunne føre til at vi kan begynne å tvile på *alt* hun mottok. Troen på Johanne Agerskovs ufeilbarlighet gjør altså at Jørgen Degn indirekte råder oss til å *oppgi* det som er vår soleklare rett, ja ikke bare vår rett, men vår plikt, til å vurdere *ethvert* skrift ut fra vår samvittighet og vår frie tanke. Dersom vi uten først å undersøke sannheten i det, godtar at *alt* Johanne Agerskov utga automatisk må være sant, går vi i realiteten *mot* det guddommelige i oss selv, for det er Gud som har gitt oss vår samvittighet til å dømme etter.

Den holdningen til hvordan vi bør forholde oss til Johanne Agerskov som Jørgen Degn her forfekter, viser etter min mening at troen på hennes ufeilbarlighet i virkeligheten er en trussel mot menneskenes mulighet til å finne sannheten om Gud, fordi troen på hennes ufeilbarlighet settes *over* vår egen samvittighet. Den *tvil* Jørgen Degn her beskriver er forresten noe jeg personlig ikke kan kjenne meg igjen i – jeg avviser Bispebrevet ut fra en *fast overbevisning* om at brevet strider mot VmL, og således ikke kan stamme fra samme kilde. Det er min *samvittighet* som forteller meg at brevet ikke er ekte! Likeledes slutter jeg meg til VmL ut fra en *fast overbevisning* om at verket er sannheten fra Gud! Det er ingen tvil inne i bildet overhode.

Den som ikke *våger* å sette Bispebrevet for sin samvittighets domstol fordi han *frykter* at han skal finne noe som kan få ham til å tvile, og som dermed vil true troen på resten av VmL, har i realiteten frasagt seg sin gudegitte rett til *selv* å avgjøre hva som er riktig og hva som er galt. Åndelig sett vil vedkommende alltid forbli et lydig barn, uten mulighet til å vokse i åndelig modenhet! Det er *definitivt* ikke det Gud ønsker av oss! Har man som utgangspunkt, at *alt* Johanne Agerskov utga var sannheten fra Gud, ikke fordi man har gjennomgått det hele, og funnet det i overensstemmelse med sannheten, men fordi det er utgitt av den ufeilbarlige Johanne Agerskov, kunne jo Johanne Agerskov i realiteten ha utgitt *hva det skulle være*, og hennes tilhengere ville akseptere hvert ord som om det var diktert av Gud – for de har frasagt seg sin rett til å følge sin samvittighet i frykt for å begynne å tvile. Men Christian Jørgensen valgte å lytte til sin samvittighet og si fra i 1938. Men dessverre, den eneste personen som våget å henvende seg til Johanne Agerskov for å få henne til å hjelpe ham å forstå det som han fant ikke kunne være i overensstemmelse med sannheten, Christian Jørgensen, ble frosset ut og isolert fra ”det gode selskap”, fordi han ikke kunne godta hennes ufeilbarlighet!

Christian Jørgensen på sine eldre dager, fotografert sammen med sin søster i hennes hjem. Til tross for uoverensstemmelsene med Johanne Agerskov vedrørende Bispebrevet, forble Jørgensen en meget trofast tilhenger av VmL hele sitt liv. Senest i sin selvbiografi fra 1963, "Dagene der gik", bidro han med viktig materiale til VmL-forskningen! Og det forunderlige var, at Jørgensen så sent som på 50-tallet i brev til pastor Wemmelund, som både hadde stilt spørsmål som ble medtatt i VmL, og som hadde støttet alle utgivelsne økonomisk, slettes ikke var 100% sikker på om Bispebrevet var falsk eller ekte. Men i sin selvbiografi er han ganske tydelig på at han finner de omstridte setningene i Bispebrevet å være i motstrid med VmL. Foto: Privat

Kan *all forbindelse* bety noe annet enn *all forbindelse*?

Den mest kontroversielle påstanden i Bispebrevet er den at Gud kanskje vil bryte *all forbindelse* med menneskeheten, kanskje for flere millioner år, for å la dem synke så dypt ned i mørke, synd og ugjerninger de kan komme, slik at Gud og de yngste kan begynne helt forfra. Men det står også at Gud ikke formår å hjelpe menneskeheten før hans budskap er knesatt som sannheten. Den nøyaktige ordlyden er slik:

"Nu er Tiden inde, nu maa I afgøre, om I vil holde eders Løfte til vor Fader - eller om I haanligt vil vende eder bort fra Ham og fra Hans Henvendelse. Men husk, at Gud ikke i Længden kan udholde at følge det, der sker i den jordiske Verden. Millioner af Menneskers Lidelser og Elendighed har fremkaldt en uendelig Sorg i Hans Sind. Han længes inderligt efter at kunne bringe Hjælp og Fred til de lidende Mennesker. Men Han formaar det ikke, førend I har knæsat Hans Budskab. 0g vil I ikke gøre det, da maa Han, muligvis, for lange, lange Tider afbryde al Forbindelse med Menneskeheden-maaske i Aarmillioner - indtil Menneskene er kommet saa dybt ned i Mørke, Synd, og Ugerninger, at Han ved sine Udsendinge kan begynde - helt forfra - et nyt Forsøg paa at lede dem ud af Mørket, fremad mod Lyset!"

Det som forundrer meg, er at det ikke synes å være noen særlig utbredt oppfatning, at det som det her advares mot, noensinne er kommet til virkelighet. På meg virker det ganske merkelig, at Gud ikke på det nåværende tidspunkt har avbrutt all forbindelse, og at han ikke for lengst har sluttet å hjelpe menneskene, for det som er selve forutsetningen for å unngå at dette skulle skje, at den danske kirken ble reformert på grunnlag av VmL – *det skjedde jo ikke i 1938, og det har heller ikke skjedd til dags dato!* Hvorfor har ikke Gud så brutt forbindelsen?

Gud sier at han ikke formår å hjelpe menneskene før VmL er akseptert, men likevel har han fortsatt å hjelpe oss? Vel, det må jo bli opp til de som forsvarer Bispebrevet å forklare dette. Jeg kan bare konstatere at de fryktelige spådommene i Bispebrevet ikke har blitt oppfylt, og menneskeheten går definitivt fremover, til tross for at det er en lang vei å gå enda, før alle problemer er løst, men Guds mølle maler langsomt, men sikkert! Det er altså all grunn til å fastslå, at det Gud lovet de yngste før de påbegynte *snarveien*, har gått i oppfyllelse, lysere og renere tider er i ferd med å opprinne for oss alle, og Bispebrevets dystre spådommer, eller trusler, har vist seg å være ikke noe annet enn tomme trusler, som selvfølgelig ikke kan stamme fra Gud!

Det har vært og er en viss uenighet om også den lysstrømmen vi alle mottar fra Gud fra unnfangelsen av, er inkludert når Gud kan tenkes å avbryte all forbindelse med oss. I sin artikkel, "Bispebrevet – et historisk dokument", forsøker Jørgen Degn å sannsynliggjøre at lysstrømmen vil bli opprettholdt, til tross for at *all forbindelse* brytes. Han skriver:

"I BB anføres det, at Gud "muligvis, for lange, lange Tider (må) afbryde al Forbindelse med Menneskeheden - maaske i Aarmillioner". Hvad menes der egentligt med betegnelsen "forbindelse". I følge Politikens nudanske ordbog, anvendes begrebet "forbindelse" i tilfælde hvor der sker en bidirektionel udveksling imellem to forskellige lokaliteter, altså i tilfælde hvor noget transporteres mellem to steder f.eks. ved hjælp af veje eller ledninger.
I Bispebrevets tekst præciseres begrebet faktisk i den efterfølgende sætning i samme afsnit, hvor det anføres at der specifikt tænkes på inkarnationen af Guds "Udsendinge" (et forhold der klart opfylder kriterierne for "bidirektionel udveksling"). Muligheden for at

pausere/ophøre med inkarnationen af de Yngste, er allerede omtalt i oversigten til Vandrer mod Lyset!: "Hvis det i Fremtiden blev saaledes, at de Yngste alle som een pludselig ophørte med at lade sig inkarnere, vilde derfor en almindelig Stagnation blive Resultatet". Men fra Vandrer mod Lyset! ved vi at betegnelsen også ofte anvendes, om de intuitive tankeforbindelser som man må formode også er omfattet. Et andet eksempel er forbindelsen mellem mellem ånden og det jordiske legeme som også må klassificeres som 'bidirektionel'.

Nogen har givet udtryk for, at den guddommelige strøm der beriger menneskeånden ved hver ny inkarnation, også er omfattet af begrebet forbindelse. Men ifølge nudansk ordbog, anvendes betegnelsen "strøm" om en monodirektionel bevægelse i én bestemt retning, hvorfor ordet bestemt ikke er synonymt med begrebet "forbindelse". Jeg mener således ikke at en mulig afbrydelse af "forbindelsen" ville komme til at omfatte denne guddommelige strøm, der formentligt strømmer helt automatisk. I den forbindelse må man huske at hverken inkarnationerne af de Yngste eller oprettelsen af tankeforbindelser sker automatisk.

I Vandrer mod Lyset! på s. 161 omtales "den afbrudte Forbindelse" og en samhørende fodnote henviser entydigt til de Yngstes inkarnationer. På s. 121 i Spørgsmål og Svar-II gives eksempler på at de inkarnerede Yngste ikke er brugbare i deres gerning og dermed bliver overflødige. Når de menneskeliggjorte Ældstes overmagt blev for stor, måtte de Yngste trække sig tilbage (Vandrer mod Lyset! s. 297), flere af de Yngste blev ... vildledte af den Ældste ... så de kæmpede imod lyset (Vandrer mod Lyset! s. 299), gjorde altså større skade end gavn."

Jørgen Degn har altså funnet en definisjon i Politikens nudanske ordbog, der ordet *forbindelse* brukes om tilfeller der noe transporteres i *begge retninger* mellom to steder, mens ordet *strøm* betyr en bevegelse i *en* bestemt retning. Av det slutter han at det som sies i VmL om at Gud vil avbryte all forbindelse ikke kan innebære en avbrytelse av den lysstrømmen Gud kontinuerlig lar tilflyte den enkelte helt fra unnfangelsen av, fordi den kun har *en* retning, fra Gud og til oss.

For det første gjelder de to definisjonene det her er tale om, meget trivielle, hverdagslige ting, og forfatterne av denne ordboken har selvfølgelig ikke hatt en guddommelig forbindelse mellom Gud og mennesket i tankene da han laget definisjonene. Det kan derfor virke noe søkt å sammenholde en definisjon som gjelder transport av varer, med en definisjon som gjelder elektrisk strøm for å bevise at den guddommelige lysstrøm ikke kan være inkludert i begrepet *forbindelse*. Men Jørgen Degn mener altså å kunne bevise at begrepet lysstrøm ikke kan være ment å være en del av begrepet forbindelse, fordi begrepet *strøm*, kun gjelder bevegelse i *en* retning, mens begrepet *forbindelse* gjelder bevegelse i *begge* retninger. Og det kan jo virke besnærende. I så fall betyr den omstridte setningen, at Gud bryter all forbindelse som er *dobbeltrettet*, altså går begge veier, mens han opprettholder den forbindelsen som er *ensrettet*, og som altså kun går i den ene retningen. Men er ikke det litt selvmotsigende? Dersom Gud vil avbryte all forbindelse som går i *begge retninger*, gjør Han det ikke da umulig at det være noen forbindelse bare den ene retningen? Han har jo stengt av for begge retningene?

Og dersom vi skal følge Jørgen Degns logikk, vil ikke det si at selv om det ikke er noen *forbindelse* mellom punkt A og punkt B, så kan det likevel *gå strøm* fra punkt A til punkt B! Men: Om det ikke er noen forbindelse, kan det da gå noen strøm? Kan man ha strømforbindelse i et hus, uten at man har montert en forbindelse, i form av ledninger? Nei, selvfølgelig ikke: For at det skal kunne gå strøm, må det være en forbindelse!

All forbindelse kan selvfølgelig ikke bety annet enn *all forbindelse,* og *ingen forbindelse* kan ikke bety noe annet enn *ingen forbindelse.* Kan man forestille seg at det en dag ble opplyst fra jernbanen, at "i dag er det *ingen forbindelse* på våre jernbaner – det vil si at togene kun går den *ene* veien, og *ikke tilbake* igjen"? Selvfølgelig ikke, fordi det strider mot all sunn fornuft!

For å sannsynliggjøre at de yngste kan tenkes å ville avslutte sine inkarnasjoner på jorden, påpeker Jørgen Degn at det står nevnt i VmL hva som ville skje *dersom* de yngste sluttet å inkarnere blant menneskene. Men her er det viktig å fastholde hva den egentlige hensikten med å fortelle hva som eventuelt ville skje, *dersom* de yngste alle som en avsluttet sine inkarnasjoner: Jo, hensikten er å fortelle at da ville i løpet av bare noen århundrer menneskeheten synke ned på det stadiet de sto *før* de yngste påbegynte sine inkarnasjoner. Men i den sammenhengen dette omtales, er ikke en slik avbrytelse av de yngstes inkarnasjoner nevnt som en *eventualitet,* det er *kun* omtalt for å tydeliggjøre hvor *mye* de yngstes inkarnasjoner betyr for menneskesamfunnet, og hvor raskt det ville gå nedover med oss, dersom de yngste avsluttet sine inkarnasjoner.

Det som sies i Supplement II, om at noen av de yngste på 1900-tallet hadde gjort en dårlig jobb som menneskehetens ledere, og at de ville bli byttet ut med noen andre av de yngste, har jo heller intet med at inkarnasjonene skal avsluttes å gjøre, kun at noen av de yngste byttes ut med noen andre – altså intet *opphør* i inkarnasjonene for *alle* de yngste!

Det siste eksempelet Jørgen henviser til: At de yngste ved enkelte tilfeller har sluttet å la seg inkarnere visse steder, må jeg også si er misvisende i denne sammenhengen. I det tilfellen Jørgen Degn henviser til, hvor de yngste har trukket seg tilbake fra visse områder, er det ikke tale om at de yngste har valgt å avslutte sine inkarnasjoner *helt og holdent*, kun at de ved noen tilfeller i historien har valgt å trekke seg tilbake fra ett bestemt område fordi de eldste hadde gjort så store skader, at utsiktene til fremgang der var blitt dårlige. De yngste valgte derfor å fortsette sine inkarnasjoner *andre steder!*

At Gud eller de yngste noensinne vil avbryte all forbindelse med menneskene blir *aldri* nevnt som en mulighet i VmL! Tvert imot! Her er Bispebrevet totalt på villspor – heldigvis!

I løpet av de årene jeg har forsket i VmLs historie har jeg vært flere ganger i Danmark for å besøke etterkommere i familien Malling-Hansen og Agerskov. Og jeg har mange en gang blitt rørt over den utrolig vennlige måten jeg har blitt møtt på fra de mange etterkommerne jeg har rukket å bli kjent med. De har, uten å nøle, åpnet sine hjem, sine foto-albumer og sine brevsamlinger og jeg har fått sanne at myten om det gode danske humør og den danske gjestfriheten absolutt medfører riktighet! Her ses jeg sammen med Jette Sckerl, som hadde Michael Agerskov som grandonkel. Jette og hennes mann arvet blant annet alle bøkene og foto-albumene som Inger Agerskov etterlot seg, og man kan sikkert tenke seg min eneorme takknemlighet da de skjenket meg Michael Agerskovs egne innbundne utgave av Vandrer mod Lyset! fra hans eget bibliotek, Agrisilvana - som betyr Agerskov på latin.

Av dem jeg har besøkt i Danmark var det kanskje hos Rasmus Malling-Hansens oldebarn Lars Mathiesen, hans søster Elsebet Erlangsen og fetter/svoger Jacob Erlangsen jeg fant det mest omfattende historiske materialet. Deres bestemor var Emma Mathiesen, og mye av det slekten har samlet i løpet av årene er overlatt i Lars' varetekt. Her var gamle brev, fotografier og andre dokumenter i store mengder, og dessuten mange bøker med dedikasjoner og til og med en av Malling-Hansens skrivekugler - i dag verdsatt til ca en million kroner. I 2006 startet vi The International Rasmus Malling-Hansen Society for å trekke den gamle oppfinneren og forstanderen frem i lyset igjen - og vi har medlemmer fra hele verden - Danmark, Norge, Sverige, Tyskland, Nederland, Sveits, Spania, Italia, Brasil, USA og Thailand. Til tross for at Malling-Hansen er en av de mest betydningsfulle dansker som har levd, er han dessverre sørgelig glemt i dag. Men dette håper jeg vi skal klare å gjøre noe med - vår webside www.malling-hansen.org har mer enn 100 besøk hver uke. På bildet til høyre ses fra venstre: Lars Mathiesen, Elsebet Erlangsen, Jacob Erlangsen, Christian Barnholdt, en av pionerene innen Malling-Hansen forskningen, og til slutt undertegnede. På bildet til venstre står jeg sammen med Karen Forman Jensen, hvis bestemor var Johanne Agerskovs yngste søster, Marie Forman. Min kone og jeg tilbrakte en ettermiddag og kveld hos Karen, som hadde laget et utsøkt måltid deilig dansk mat til oss, og hun hadde også en omfattende samling gamle fotografier og brev, som jeg fikk scannet inn!

Mitt håp!

Det er mitt håp at jeg gjennom denne artikkelen skal kunne nå frem til så mange som mulig med det som er mitt budskap, og budskapet er at vi som elsker VmL og de tilhørende verker, så snart som mulig, i fellesskap, søker å rense ut det i vår tro på Vandrer mod lyset! som ikke er i overensstemmelse med de opprinnelige verkene, som etter min mening er: ”Hilsen til Danmark”, ”Vandrer mod Lyset!” med supplementer og ”Forsoningslærern og Genveien”. Det var disse tre verkene den oversanselige verden forutså at Johanne Agerskov skulle motta da kontakten med henne ble etablert i 1908, og det er kun disse tre verkene den oversanselige verden tar fullt ansvar for. De yngste lovet dessuten at kontakten til mediet Johanne Agerskov skulle opprettholdes, om nødvendig frem til hennes dødsdag, men det var kun for å yte hjelp til å forsvare verkene mot eventuelle angrep – det er ikke nevnt *noen steder* at fru Agerskov skulle motta et *helt nytt verk* i 1938, og særlig ikke et verk som inneholdt *helt* nye tanker, som ikke tidligere hadde vært nevnt *noe sted* i de ”tre fruktene”, som de opprinnelige tre verkene symbolsk ble kalt. Samtidig håper jeg at vi, i fellesskap, kan forsøke å rense ut de mytene og dogmene som har rukket å vokse frem i løpet av den korte tiden verkene har eksistert, og som åpenbart er menneskeskapt.

Og for dem som eventuelt tviler på hva Gud eventuelt er i stand til å utholde, og om han virkelig formår å hjelpe oss mennesker i enhver situasjon eller ikke, kan det være vel verdt å merke seg følgende, som står i Supplement 1:

"Altsaa: igennem den guddommelige Tankes og Villies Kamp ud af Mørket havde Gud, da Han fremsteg som Personlighed, vundet et saadant Kendskab til det aandelige Mørkes mangeartede Udslag, saa at Han, foruden at være den suveræne Hersker, tillige fuldtud kunde og kan være den kærlige, forstaaende og medlidende Fader, der ud af sin kærlige Tanke og ved sin stærke Villie paa alle Punkter er i Stand til at hjælpe alle sine Børn til at sejre i den bitre og langvarige Kamp ud af Mørkets Fristelser og Snarer."

Og idet jeg ber Gud om å bistå oss alle, avslutter jeg denne artikkelen.

Oslo, 26.04.09
Sverre Avnskog

Hans Rasmus Malling Johan Hansen, 1835-1890. Dette er et utsnitt av et gruppebilde av de tre brødrene Hansen som vi antar ble tatt i ca 1861. Bildet er retusjert og forbedret ved hjelp av moderne fototeknologi. Foto: Privat.

Bispebrevet - den eldstes tanker ikledd VmLs terminologi - del 2.

For få måneder siden presenterte jeg en ny artikkel på min webside, og nok en gang var det Bispebrevet som var gjenstand for min oppmerksomhet. Etter publiseringen av artikkelen, har jeg mottatt en del reaksjoner fra leserne, både offentlig og privat, og derfor kommer her nok en artikkel om det samme emnet, der jeg tar opp en del av de problemstillingene og innvendingene som har kommet i kjølvannet av artikkelen. Det er dessverre vanskelig å mene noe om Bispebrevet og om Johanne Agerskov som går på tvers av den etablerte oppfatning, uten at noen føler seg "tråkket på tærne". Jeg kan bare beklage at noen føler at mine meninger om Bispebrevet er et angrep på deres tro - det er selvfølgelig ikke mitt ønske å krenke noen. På samme måte som jeg forsvarer de danske bispenes rett til å holde fast ved den kristne lære i 1938, dersom det var det de mente var riktigst, vil jeg selvfølgelig også forsvare enhver tilhenger av VmLs rett til å hevde at Bispebrevet er et sant budskap fra Gud. Men om jeg aldri så mye respekterer deres rett, kan det selvfølgelig ikke være noen grunn til at jeg skal la være å presenterer mine egne synspunkter.

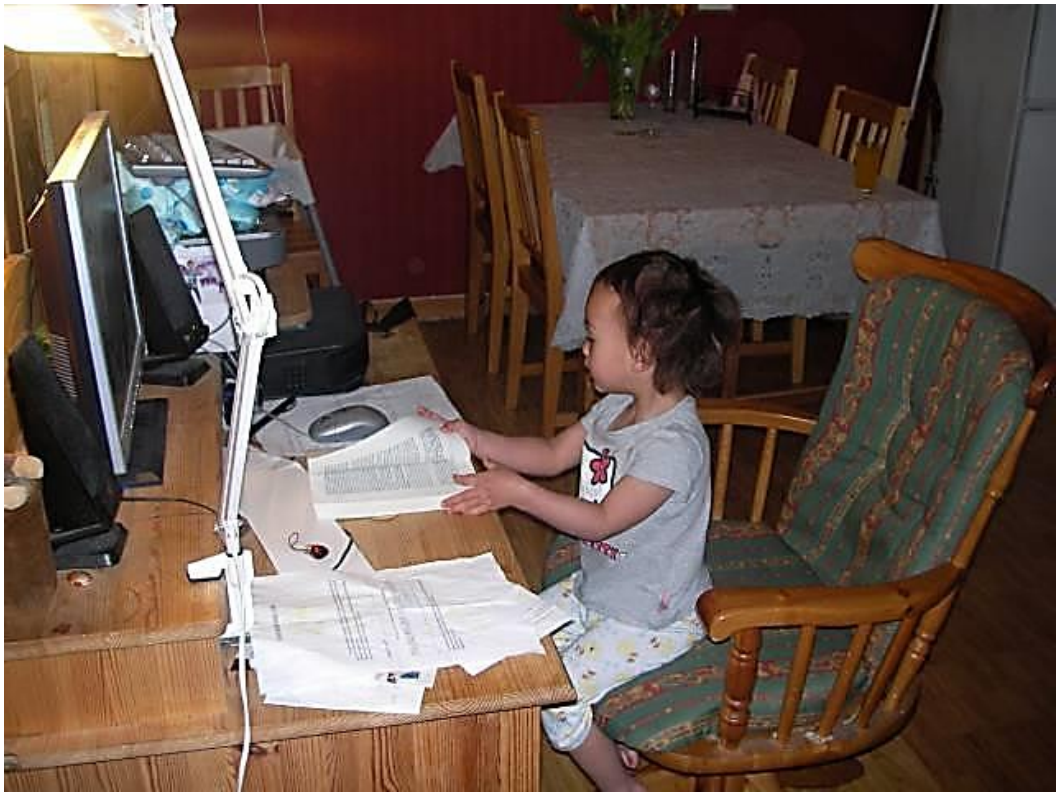

"Hvorfor sitter pappa så ofte her og skriver og leser bøker, tro? Og hva heter denne boka her, da? Vandrer mod Lyset! Nei, den så litt kjedelig ut - jeg tror jeg går og ser litt på Mikke Mus-filmer i stedet " Foto: Sverre Avnskog

Hva slags forhold har Sverre Avnskog til sannheten?

Ulike mennesker har ulike måte å oppfatte virkeligheten på, og det som er den absolutte sannheten for en person, kan for en annen person fremstå som en fordreining av virkeligheten. Fra VmL vet vi at selv to mennesker som har vært vitne til nøyaktig den samme hendelsen, ofte kan avgi vidt forkjellige fremstillinger av hva som foregikk. All erfaring viser at vi mennesker er særdeles lite pålitelige som sannhetsvitner – og de aller fleste fremstillinger vil bære preg av personens helt subjektive oppfattelse.

Slik er det selvfølgelig også med oss VmL-folk. Vi oppfatter mangt og meget forskjellig, og ingen av oss kan vel med hånden på hjerte påstå at vi sitter inne med den hele og fulle sannheten – og det er det vel helle ingen som forventer eller forlanger. Alt vi kan gjøre, er å vurdere alle forhold etter beste evne, og fortelle så ærlig vi kan hvordan vi selv oppfatter virkeligheten. Det er i hvert fall mitt mål. Jeg har alltid vært en sannhetssøker, som aldri har slått meg til ro med de ”offisielle” og ”etablerte” sannhetene. Slik har jeg vært fra jeg var ganske ung, og jeg kom meget snart i opposisjon til kristendommen, fordi jeg syntes den inneholdt så mye uforståelig, i tillegg til at jeg syntes det var blodig urettferdig at Jesus skulle straffes for noe han ikke hadde gjort – og at det attpå til var hans egen far, Gud, som lot ham straffe.

Når jeg som voksen kom over VmL, og i denne fant svarene på alle de spørsmålene jeg hadde tumlet med i forhold til kristendommen, falt det seg derfor naturlig for meg å gjøre VmL til gjenstand for den samme kritiske etterprøvningen som jeg hadde gjort med kristendommen. Og den falt særdeles heldig ut for VmLs vedkommende. Men det var helt til jeg kom over Bispebrevet. Den samme trangen, som fikk meg til å forsøke å forstå kristendommen, gjorde seg igjen gjeldende, og jeg kom ganske raskt frem til at Bispebrevet og VmL, er to helt uforenlige skrifter. Motsetningene er så mange og så åpenbare, at mitt sinn, som stiller meget store krav til logisk sammenheng, og til en troverdig fremstilling av Gud, vår kjærlige far, på ingen måte kan akseptere at Bispebrevet kan være et ekte budskap fra den oversanselige verden. Jeg kan slettes ikke godta at Gud i det ene øyeblikket er en uendelig tålmodig far som aldri trettes, mens han i det neste øyeblikket er en trett og maktesløs figur, som er i ferd med å oppgi menneskene – en simpel sviker! Og legg merke til, at dette overhode ikke har noe med tvil å gjøre! Jeg tviler overhode ikke på om Bispebrevet er ekte eller ikke – det er min faste overbevisning at Bispebrevet er fullt av løgn og bedrag – og det bildet som tegnes av ”Gud” har ingenting med den virkelige Gud å gjøre!

Alt dette har jeg skrevet mye om på min webside – fordi det er min sannhet. Jeg verken krever eller forventer selvfølgelig at alle skal dele min sannhet. Andre må meget gjerne gi uttrykk for sine egne sannheter, slik virkeligheten fremstår for dem i deres forståelsesverden. Og så kan vi utveksle synspunkter, og se om vi har noe å lære av hverandre.

Og jeg kan love mine lesere at det jeg skriver, det er alltid den fulle og hele sannheten, slik jeg oppfatter den i det øyeblikket jeg skriver. Om jeg i noen tilfeller finner ut at jeg har tatt feil, fjerner jeg selvfølgelig det gale, og erstatter det med det som jeg har funnet ut er riktig, og om

noen har følt seg rammet av min feil, har jeg selvfølgelig vært parat til å be vedkommende om unnskyldning. Her ser jeg meget stort på det, og har ingen problemer med å unnskylde meg. Faktisk så føles det ofte deilig befriende å få renset luften, dersom man føler man har begått en urettferdighet.

Så om noen finner noe på min webside, som de mener er galt, eller som ikke yter andre rettferdighet, er man selvfølgelig velkommen til å skrive til meg å fortelle om det. Dersom jeg finner at jeg har tatt feil, vil jeg selvfølgelig rette det opp snarest mulig!

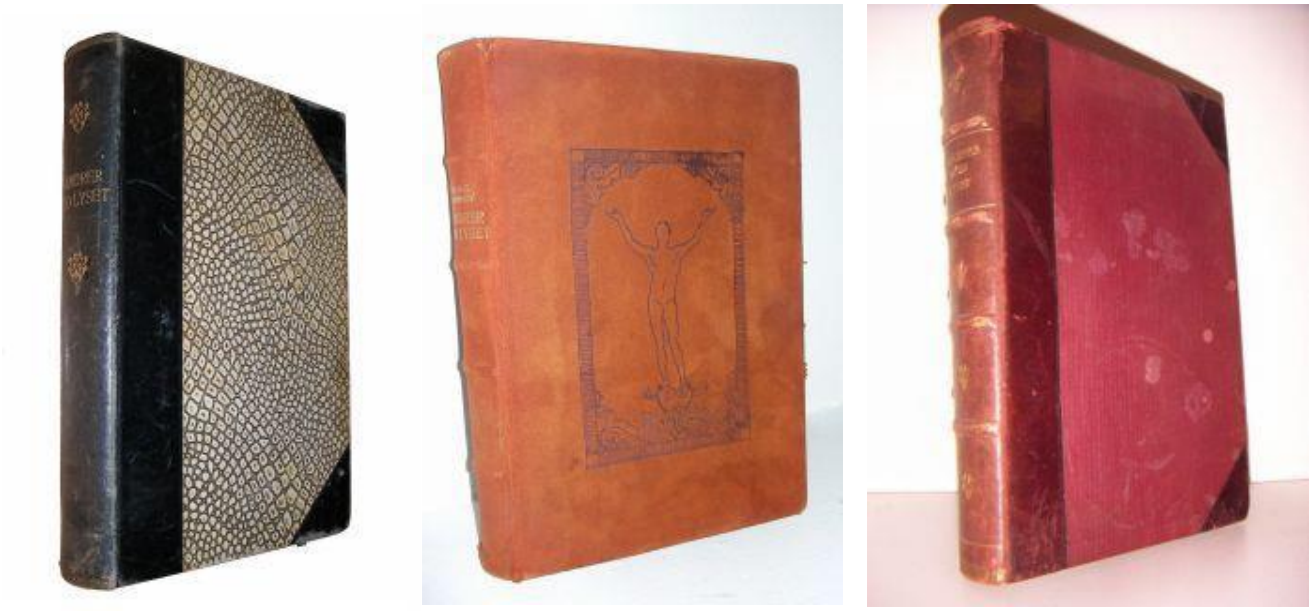

Tre praktutgaver av Vandrer mod Lyset! Til venstre ses Johanne Agerskovs eget eksemplar, der hver eneste linje var nummerert. I midten ses søsteren Emma Mathiesens eksemplarer - meget vakkert skinninnbundet. Begge disse tilhører etterkommere i Agerskov- og Malling-Hansen-slekten. Til høyre ses Michael Agerskovs eget innbundne eksemplar, gitt ham i gave fra finsmeden A. Andér, som også laget to bordmodeller av universet med elektrisk motor, som fikk en akse med modersolene påmontert til å rotere. Denne boken tilhører i dag undertegnede, og er mitt aller kjæreste eie. Og ja, jeg har lest VmL, minst 7-8 ganger fra perm til perm. Alle fotos: Sverre Avnskog

Har Sverre Avnskog lest Vandrer mod Lyset, eller har han kun hørt om den fra andre?

Jeg tror ikke så mange vil tvile på at jeg har lest VmL dersom de har studert hva jeg har skrevet på min webside, men da det faktisk har blitt stilt spørsmål om det fra en av mine motstandere, synes jeg det kan være på sin plass å fortelle at, ja, jeg har lest VmL fra perm til perm minst 7-8 ganger. VmL har vært min aller kjæreste lektyre siden jeg først oppdaget verket for snart 20 år siden. Og i tillegg til å lese det fra perm til perm en rekke ganger, har jeg også slått opp for å dobbeltsjekke spesielle opplysninger nærmest daglig i lange perioder. Jeg tror ikke jeg overdriver dersom jeg sier at jeg kjenner innholdet i VmL utenat – ikke i detalj, men i innhold.

Når det gjelder Det Kongelige Biblioteks brevsamling på mer enn 3000 sider, som også omhandler VmL, så har jeg også lest alle brevene flere ganger, og kjenner innholdet i dem meget, meget godt! Dette til opplysning dersom noen lurer på hva slags forhold jeg har til VmL! For meg er VmL simpelthen en av de største gavene Gud har gitt menneskeheten til nå.

Et sjeldent bilde, tatt foran det huset Michael Agerskov senior fikk bygget i Rørvig, Sjælland i 1897. Forrest i trappen sitter den eldste sønnen, ingeniør Christian Agerskov med sin sønn Gunnar. Rett bak dem, tollinspektør Michael Agerskov senior. Til venstre for ham, Christians svenske hustru Selma, og til venstre for henne igjen, Andrea Louise Agerskov, Michael Agerskov seniors hustru. Stående bak Andrea Louise ser vi så Johanne Malling-Hansen, som på den tiden da bildet ble tatt, var forlovet med Michael Agerskov junior. Til høyre for Johanne står to av tjenestepikene i huset. Og hvem kan ha tatt dette flotte bildet? Jeg vil gjette på at det må være lektor og forfatter, senere utgiver av VmL - Michael Agerskov. Foto: Privat

Hater Sverre Avnskog Johanne Agerskov?

Når man forsker i fortiden, vil man selvfølgelig finne både gode og mindre gode karaktertrekk hos fortidens store personligheter, og en som forsøker å danne seg et bilde av fortiden, som ligger så tett opp til virkeligheten som mulig, kan selvfølgelig ikke fortie de detaljene han/hun personlig ikke liker, for å verne en person fra ettertidens dom. Slikt gjør man gjerne i diktaturstater der ledere skal forherliges og dyrkes, men det er ikke en forskningsmetode som særlige mange forskere med respekt for seg selv vil anvende i vår del av verden. Ved siden av min meget store kjærlighet til VmL, har jeg interessert meg svært mye for de rent historiske hendelsene omkring fremkomsten av VmL. Her har VmL vært mitt forbilde med sitt løfte om at den som søker han skal finne. Og jeg har funnet en hel mengde historisk materiale

vedrørende de meget skjellsettende hendelsene som fant sted i Danmark på begynnelsen av 1900-tallet. Dette historiske materiale har jeg presentert så nøyaktig som jeg kan, uten å legge til og uten å trekke fra. Min biografi over Rasmus Malling-Hansen ble ferdig for noen år siden, mens jeg fremdeles samler stoff for å gjøre ferdig mine biografier over Michael og Johanne Agerskov, og Knud Brønnum, som var en av de andre store pionerene i den tidlige VmL-historien. Min store beundring og kjærlighet til disse menneskene ligger der som et bakteppe til alt jeg skriver om dem. Og jeg ser på Johanne Agerskov som noe langt mer enn kun en sekretær for den åndelige verden. Hun og hennes mann viet hele sitt liv til å kjempe for lysets sak på jorden, og utgivelsen av VmL var bare en del av dette arbeidet. De ba meget kjærlig gjennom mange år for de jordbundne åndene, og deres oppofrende og uegennyttige arbeid førte til at Kristus til slutt kunne bringe dem Satan, og de ba også kjærlig for hans frelse, og medvirket sammen med Kristus til at han vendte tilbake til Gud, slik at lyset vant den endelige seieren over mørket i den åndelige verden. For dette fortjener de vår dype takknemlighet, selv om den største takken selvfølgelig går til Gud, som gjorde alt dette mulig.

Så mine følelser for Johanne Agerskov ligger så langt fra hat som det er mulig å komme. Dersom det å gi en så korrekt fremstilling av Johanne Agerskovs liv som overhode mulig, vil si det samme som å hate henne, må man jo si at VmL bidrar til hat mot Jesus, for i VmL får vi ikke bare innsikt i hva Jesus lyktes med, men også i hvor han feilet. Vi får vite at Jesus var altfor rigid i sine krav til de velstående skriftlærde, han hadde et heftig temperament som ofte kunne eksplodere, og han maktet ikke å erindre bønnen for Ardor i det avgjørende øyeblikket, da Ardor forsøkte å vekke hovmodet i hans sinn. Her er VmL et absolutt forbilde for meg, i måten VmL gir et balansert og sannferdig bilde av Jesus, og ikke kun forherliger ham.

Til en historikers oppgave hører det også med å gi en selvstendig vurdering av det historiske materialet han klarer å grave frem. Og ved å oppgi sine kilder, gir han andre muligheten til å etterprøve hans vurderinger. Det vil alltid være uenighet om hvordan man skal tolke ulike hendelser i historiske personers liv, men enhver forsker - og journalist for den saks skylder, plikter selvfølgelig å ikke bevisst utelate viktige deler av det historiske objektets liv, for å konstruere et glansbilde, der alt som eventuelt hefter ved personen er sensurert vekk. Det vil uansett til syvende og sist vende tilbake mot forfatteren selv, og også mot det portrettet han har ”tegnet”, fordi han uansett vil bli avslørt som en forfalsker før eller siden. Det må derfor være et mål, selv når man lager et portrett av Johanne Agerskov, at det bildet man tegner må ligge så tett opptil virkeligheten som mulig. Og dersom Johanne Agerskov med Bispebrevet faktisk utga et dokument som på viktige områder står i motsetning til VmL, så gjør man henne ingen tjeneste ved å forsøke å underslå dette. Det eneste som nytter, dersom man vil beholde sin troverdighet som historisk forsker, må være å løfte det frem, undersøke det, og gi til kjenne sin ærlige mening. Så får eventuelt andre hevde sin mening, om man ikke er enig. Jeg har selvfølgelig intet ønske om å forsøke å forhindre noen fra å ytre seg til fordel for Bispebrevet – tvert imot - la oss få alle argumenter for og imot på bordet, og så kan alle ta stilling slik de finner best i overensstemmelse med sin egen samvittighet!

Bildet er en forstørrelse av et utsnitt fra gruppebildet over. Foto: Privat

"Man kan ikke annet enn å føle den varmeste medfølelse med Johanne Agerskov, og erkjenne at hun, til tross for den uvurderlige innsats hun gjorde for menneskeheten, i det store og hele ble møtt med uforstand, latterliggjøring, kritikk og fordømmelse. Slik har det vært for så mange av de yngste. Som takk for deres rike gaver, har menneskene kun vist uforstand og fordømmelse. Denne skjebnen ble også i meget høy grad Johanne Agerskov til del. Og den siste delen av hennes liv var preget av sykdom, ensomhet, isolasjon og også en ikke liten grad av bitterhet, tør jeg påstå. Fra å kjennetegnes som en sterk kvinne med stor myndighet, synes jeg hun gradvis fremstår i sine brev som mer og mer hard og uforsonlig. Dette er dog ikke vanskelig å forstå - det er en svært menneskelig reaksjon, tatt i betraktning alt hun hadde gjennomgått."

Fra artikkelen "Johanne Agerskov, Bispebrevet og de eldstes geniale forvandlingskunster."

Var Johanne Agerskov blitt immun mot mørkets angrep?

En av de tingene som i første omgang vakte min interesse for å undersøke hva slags liv Johanne Agerskov levde, var for øvrig at mange Bispebrevs-tilhengere ofte påsto at det var helt umulig at Johanne Agerskov kan ha blitt lurt av en av de eldste. Det hevdes ofte at hun var blitt immun mot mørkets angrep, da hun en gang avslørte en ”narreånd” som forsøkte å lure henne helt i begynnelsen av hennes gjerning som medium.

I følge noen er det en slags lovmessighet i lyset at et medium, som en gang har gjenkjent og avslørt en av mørkets representanter, for alltid er immun mot nye angrep. Det er vanskelig å finne støtte for en slik påstand i VmL. Det sier seg jo selv at en slik erfaring vil styrke mediets evne til å avsløre eventuelle fremtidige forsøk på svindel, men at vedkommende skal ha blitt immun, virker ikke sannsynlig. Om det var riktig, burde jo det innebære at alle mennesker som på et spesielt område har motstått mørket, for alltid vil være immun mot å bli angrepet på det området, og vi vet jo alle at det slett ikke er tilfelle. Vi angripes alle igjen og igjen, på alle livets områder – og det opphører ikke selv om vi en gang har vunnet en seier.

I SOS s 48 skriver Michael Agerskov om hva Johanne Agerskovs åndelige leder ”sa” om hendelsen da hun hadde avslørt svindleren som forsøkte å narre henne tidlig i hennes ”karriere” som medium:

”Han forklarede, at hendes Kærlighed til ham og hennes Tillid til hans Hæderlighed havde bragt Sejren hjem for hende. Og han fortalte, at en Mørkets Aand i lange Tider havde søgt at efterligne hans Stemme og hans Maade at tale paa, og at hun havde følt Bedraget uden dog at kunne gøre sig klart, hva det var der skete. Men i det Øjeblik, da hennes Sandhedskærlighed

rejste sig imod den Løgn, der bliv sagt, og hun med fuld Villiestyrke krevede den gentaget i Guds Navn, var denne onde Aands Magt brudt overfor hende, og hun vilde i Fremtiden være fri for hans Indblanding."

I det ovenstående er det verdt å merke seg, at det intet står om at fru Agerskov ville være fri for all innblanding fra alle de eldste for all fremtid. Det står at hun hadde brutt kun denne ene av de eldstes makt overfor henne. Legg også merke til at det var hennes sannhetskjærlighet som reiste seg mot bedrageren – og det var jo ikke så merkelig – hans meddelelser var jo både forvirrende, usammenhengende og tåpelige. Og da JA med full viljestyrke krevde meddelelsen gjentatt i Guds navn, var han avslørt. Men hvordan ville det ha forholdt seg dersom hans meddelelser til forveksling hadde lignet Leos, og JA ikke hadde reagert på innholdet? Det vet vi ikke, for denne onde ånd ble avslørt fordi hans meddelelser stred mot det JA oppfattet som sannheten. Men det er i hvert fall helt tydelig at JA ikke reagerte på grunn av stemmeføringen eller ordvalget til svindleren – det var fordi hun fant innholdet usannsynlig.

Men da jeg møtte disse påstandene om at Johanne Agerskov for all fremtid var immun mot mørkets angrep, satte jeg meg fore at jeg ville undersøke om det stemte – at det ikke var mulig å finne spor av mørkets angrep i hennes liv. Ikke fordi jeg har noe ønske om å sverte Johanne Agerskov, for det har jeg slettes ikke – jeg bare liker å vite sannheten om de tingene jeg interesserer meg for, og jeg liker ikke at det blir fremsatt påstander vedrørende Vandrer mod Lyset og Bispebrevet, som ved nærmere undersøkelser ikke viser seg å være riktige. Men jeg vet at mange ser skjevt til meg fordi jeg har interessert meg for disse spørsmålene, og oppfatter det slik at jeg bedriver en svertekampanje mot Johanne Agerskov. Intet kan være lengre fra virkeligheten – jeg ønsker intet annet enn å finne sannheten – den hele og fulle sannheten, og mitt mål er alltid at det ikke må finnes noe som helst som jeg ikke er villig til å se i øynene.

Er det virkelig noen som tror at når VmL blir verdenskjent, så vil enhver forsker og journalist i fremtiden avholde seg fra å forsøke å finne ut hvem Rasmus Malling-Hansen, Johanne Agerskov og Michael Agerskov egentlig var? Det er selvfølgelig enhver seriøs historikers og journalists rett og plikt å undersøke hva slags mennesker som deltok i fremkomsten av Vandrer mod Lyset! dersom man skal skrive om verket. Og finnes det noen skjulte detaljer eller mørke sider i deres liv, kan man være sikker på at det før eller siden vil komme frem i lyset! Det er derfor med meget stor glede og tilfredshet jeg har kunnet konstatere at de alle tre var usedvanlige hederlige og karakterfaste personligheter. Men dessverre så opplevde Johanne Agerskov så mange skuffelser og så mye motgang i sitt liv, at det å påstå at hun var immun mot angrep fra mørket, faller på sin egen urimelighet. Både hun og hennes mann var hardt angrepet av sykdom(=mørkeangrep), og i tillegg til at hun selv i alle år slet med gallestensanfall og bronkitt, opplevde JA å se sin mann langsomt svinne hen av muskellammelser som til slutt også lammet hjertemuskelen slik at han døde kun ca 60 år gammel, nærmest hensvunnet. Deres felles arbeid for lysets fremgang på jorden ble latterliggjort og fortiet, og kritikken mot Johanne Agerskov var også hard fra medlemmer av Selskabet til VmLs Udbredelse. Det mest riktige å si, må være at Johanne Agerskov var en

meget, meget hardt prøvet kvinne, som måtte utstå meget tunge belastninger. At hun gradvis ble merket av dette, er det intet å si på, det ville ethvert annet menneske ha blitt, og at hun til slutt ikke evnet å avsløre en av de eldste som henvendte seg til henne i 1938, burde ikke komme som en overraskelse på noen som kjenner historien om hennes liv.

Når jeg studerer Johanne Agerskovs liv, synes jeg det virker åpenbart at det samme skjedde med henne som med Jesus – hun ble offer for mørkets grusomme makt. De stadig gjenlevende eldste har garantert benyttet enhver anledning til å trekke store mengder mørke omkring henne, oppildne menneskene mot henne, og til slutt innhylle henne i så store mørkehoper, at det ikke kan ha vært mulig for henne å skille ut og identifisere den onde mørkestrømmen fra den eldste som henvendte seg til henne i 1938. Johanne Agerskov skrev meget utførlig om hvordan det er umulig for de yngste å nå et medium når først en av de eldste har klart å etablere kontakt med vedkommende i brev til Chr Jørgensen fra 1934, og mottok også meddelelser fra Leo om dette, som inneholder meget viktig informasjon om hvordan de eldste arbeidet. Det er også grenser for hva de diskarnerte yngste kan klare, og er mørket først blitt tett nok, er det også ugjennomtrengelig for dem. I tillegg er de eldstes evner til å imitere hvem som helst, også de yngste, så genial, at de kan lure hvem det skal være. Og når fru Agerskov heller ikke reagerte på innholdet i den meddelelsen hun mottok, var det jo ingen grunn til at hennes sannhetskjærlighet skulle reise seg til protest, og om hun hadde fattet tillit til at den som henvendte seg til henne var hennes far, var det jo heller ingen grunn til å betvile ektheten av det hun mottok, for hennes kjærlighet og tillit til ham var som vi vet grenseløs. Det er derfor ganske vanskelig å se for seg at hun, etter å ha mottatt Bispebrevet, med full viljestyrke ville kreve det bekreftet i Guds navn.

Om det å hevde at Johanne Agerskov, i likhet med de aller fleste av de yngste som har levd før henne, ble et offer for mørkets makt, er det samme som å sverte henne, må vi jo også si at VmL sverter Jesus, når det fortelles at han til slutt ble bekjempet av mørket. Jeg våger den påstanden at om Johanne Agerskov hadde levd noen århundrer tidligere, hadde også hun garantert blitt drept – sannsynligvis brent på bålet!

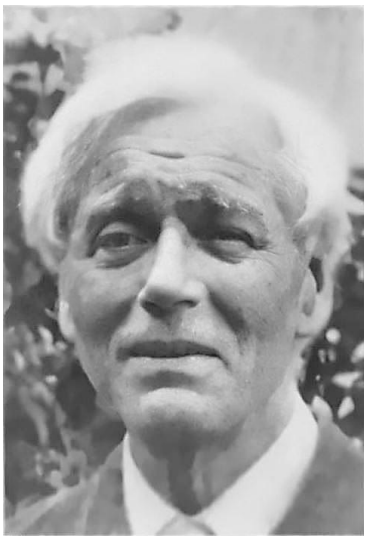

OSTENFELD Ib overlæge, dr. med.; f. 13/4 1902 på Frdbg.; søn af professor, dr. techn. h. c. Asger Skovgaard Ostenfeld (død 1931, se Kraks Blå Bog 1931) og hustru Elisabeth f. Pontoppidan; gift (1935) m. Ragnhild. O., f. 3/11 1909 i Helsingør, datter af landinspektør, kaptajn F C Gørtz og hustru Sofie f. Norup.

Student (Frdbg. gymn.) 1920; med. eks. 1929; reservelæge ved Skt. Hans hospital 1930-31, ansat ved Finsenin-stitutet 1932-33; reservelæge ved Frdbg. hospitals nerve- og sindssygeafd. 1933-35; reservelæge ved rigshospitalets neurologiske afd. 1936-37; dr. med. 1937; prakt. nervelæge 1939-40; assistent ved rigshospitalets psykiatriske poliklinik 1940-41; chef for Frdbg. hospitals psykiatriske afd. 1941-49; privatdocent ved Kbhvns universitet (for psykologi-studerende) 1946-50; overlæge ved sindssygehospitalet i Vedsted 1951.

Fra Dansk Biografisk Leksikon

Psykiater Ib Ostenfeld påsto i 1949 at Johanne Agerskov led av schizofreni. Var det sant?

En av de tingene jeg ganske nylig har undersøkt, er de påstandene som ble fremsatt av forfatteren og psykiateren Ib Ostenfeld i artikkelen ”Sindsygelige Tilværelsessystemer” i det religiøse tidsskriftet ”Våbenhuset” i 1949, om at Johanne Agerskov led av en alvorlig sinnslidelse, en form for schizofreni, og at sinnslidelsen var et resultatet av hennes trang til å finne svarene på spørsmål som er så store og innviklede, at menneskesinnet ikke kan romme dem. Ostenfeld skrev blant annet:

”Fra en Psykiaters Synspunkt maa Fru Agerskovs Beretninger kendetegnes som patologiske Produkter. Den Diagnose, man vil fæste paa hende, er Parafreni, en sent i Livet opstaaet Manifestation af Skizofreni (d. v. s. en destruktiv Sindslidelse, tidligere kaldet Ungdomssløvsind), der dog har sine særegne formildende Træk. Den kan beskrives saaledes: Man ser ikke helt sjældent Sindssygdomme opstaa i en forholdsvis fremskreden Livsalder, der med Hensyn til Forestillingsinnhold viser uomtvistelig Identitet med skizofrene Lidelser, men hvor Personligheten, Bæreren af de forkerte, ”forrykte” Forestillinger, samtidig kan være tilsyneladende fuldstændig bevaret. I Modsætning til Ungdomsskizofrenien, hvor Personligheden sprænges og gaar til Grunde, saa Patienten ikke mere har Træk tilbage af sit normale Selv, forbliver den parafrene Patient i det Ytre ganske sig selv og vil være i Stand til at illudere som normal, uændret, med samme positive Personlighedskvaliteter som forhen.”

Det kom inn mange protester til redaksjonen av Våbenhuset etter Ib Ostenfelds artikkel, og en av dem som fikk sin protest på trykk, var Johanne Agerskovs gamle venn, som hun hadde røket uklar med i forbindelse med Bispebrevet, forfatteren Christian Jørgensen. Jørgensen tilbakeviste på det kraftigste Ostenfelds påstander:

”Naar Sindssygelægerne paastaar, at Fru Agerskov og Em. Swedenborg har lidt af Parafreni, et senere Udslag af Skizofreni, forklarer de, at Patienterne er i Stand til at illudere som normale og har samme positive Personlighedskvaliteter som tidligere. Spørgsmaalet er saa, hvorfor man absolut vil gøre dem syge. Nu vil jeg naturligvis ikke benægte, at sjælelige Spaltninger kan finde Sted, som det . Eks. er beskrevet af Pierre Janet. Jeg tvivler heller ikke om, at dr. Ostenfeld har behandlet Patienter, hvor Sjælelivet ligesom har spaltet sig. Men der er i saa Fald Tale om syge Mennesker, der behandles af Sindssygelægen. Derimod har hverken Fru Agerskov selv eller hendes Omgivelser fundet mindste Anledning til at henvende sig til en Psykiater. Jeg har kendt Fru Agerskov gennem mange Aar og ikke bemærket mindste Tegn til Sindssygdom hos hende. Hun var tværtimod ualmindelig logisk, sanddru, viljestærk og karakterfast. Hendes Sjæleliv var mindst af alt i Opløsning eller spaltet. Naar man nu ud fra hendes Værk vil bevise, at hun var sindssyg, er der Grund til med Holbergs Bondedreng at spørge, hvorfor hun saa ikke blev sindssvag, hvorfor en saadan Sindssygdom gennem de tyve Aar, hun levede efter Værkernes Fremkomst, aldrig gav sig kendelige Udslag.”

Christian Jørgensen lot altså på ingen måte gamle uoverensstemmelser hindre ham i å stå i fremste rekke for å forsvare Johanne Agerskov og Vandrer mod Lyset! når det trengtes! Han forble en meget varm talsmann for VmL gjennom hele sitt liv!

Nå er det ganske uhyrlig å fremsette slik påstander mot et menneske som det Ib Ostendfeld gjorde mot Johanne Agerskov utelukkende på grunnlag av å ha lest hva vedkommende har skrevet i sine bøker. Det fikk meg til å undres på om han kunne ha hatt kjennskap til henne på andre måter, som ikke var kjent for utenforstående. Ønsket om å finne ut av dette ble styrket da jeg for litt tid siden fikk høre av en person som sto Børge Brønnum nær, at Brønnum hadde fortalt ham at Johanne Agerskov ble sinnsforvirret på det siste, og tilbrakte den siste tiden på et sinnssykehus. Kan det likevel ha vært noe i at hun ble sinnslidende?

Nærmere undersøkelser omkring Ib Ostenfeld avslørte at han i perioden 1941-1949 var overlege ved Frederiksberg hospital, psykiatrisk avdeling. Om Johanne Agerskov var blitt sinnssyk på slutten av sitt liv, ville ganske sikkert Frederiksberg hospital være det mest sannsynlige stedet hun eventuelt ville bli innlagt ved. Jeg henvendte meg derfor til hospitalet, og ble henvist til Frederiksberg Stadsarkiv, som oppbevarer alle journaler og pasientlister fra Frederiksberg Hospital, psykiatrisk avdeling. De undersøkte om Johanne Agerskov fantes på noen av sykehusets lister, men resultatløst – så jeg kan si med 100% sikkerhet at Johanne Agerskov ikke var innlagt her på slutten av sitt liv, og at Ib Ostenfelds diagnose av henne helt og holdent bygger på spekulasjoner på grunnlag av hva han har lest i VmL og tilhørende verker. Men hva som er sikkert, er at Ib Ostenfeld har behandlet Johanne Agerskovs datter, Inger. Inger Agerskov fikk en hjerneblødning ikke lenge etter at moren døde i 1946, og ble ute av stand til å være i arbeid. Men hun brøt også mentalt sammen og i 1948 ble hun innlagt på Frederiksberg hospital, psykiatrisk avdeling, der hun ble behandlet av Ib Ostendfeld. Dr. phil. F. L. Østrup forteller i et brev til Chr Jørgensen fra 9.11.49 at han har talt med Ostenfeld om Inger Agerskov, og at psykiateren hevdet at hun var uhelbredelig mentalt syk. La meg igjen understreke, at dette ikke er noe jeg forteller for å sverte Inger Agerskov, men fordi det er en historisk kjensgjerning, som jeg ikke finner noen grunn til å underslå. Det forandrer intet på Inger Agerskovs innsats for VmL for øvrig.

Inger Johanne Agerskov, som var hennes fulle navn, fotografert ca 1922 sammen med sin kusine, Gertrude Mathiesen (senere gift Skaar Jacobsen) i Næstved, der familien Mathiesen bodde. Gertrudes mor, Emma Mathiesen, var den av søstrene til Johanne Agerskov, som sannsynligvis var aller mest opptatt av VmLs skjebne. Inger Agerskov sitter til høyre. Foto: Privat.

Er det intet nytt i Bispebrevet som ikke også står i VmL?

Når man hevder at BB inneholder et nytt budskap som ikke kan finnes i VmL med tilhørende skrifter, blir man oftest imøtegått fra tilhengere av BBs ekthet, som hevder at BB slettes ikke er et "nytt budskap", men kun en henvendelse til de ni danske bispene i 1938, nærmest å ligne med et privat brev, og at formuleringene i BB utelukkende er anvendt for å vekke bispene og få dem til å reagere. Dette får jeg personlig ikke til å rime med det faktum at BB faktisk ble trykket og utsendt i hele 1270 eksemplarer! (I følge brev fra Knud Brønnum til Hilda Jensen fra 22. mars 1938). Her skriver Brønnum blant annet:

"Med hensyn til Fremsendelsen af de to "aabne Breve" kan jeg fortælle Dem, at de blev udsendt i 1270 Eksemplarer saaledes, at de er kommet ind til forskællige Mænd og Kvinder indenfor alle Samfundsklasser, saavel i Hovedstaden som i Provinsen, men udover en fuldstendig misvisende og fejlagtig Artikel i "Aftenbladet" d. 26 f. M. med en Omtale d. 11 ds. af Bestyrelsens alvorlige Imødegaaelse af Artikelens meningsløse og begrebsforvirrende Paastande, som Redaktionen havde i Hænde d. 28 Februar, er der os bekendt intet fremkommet offentligt om Brevene; men det er jo ganske forstaaeligt, at de Mænd, hvis mening har Betydning maa have nogen Tid til virkeligt at sætte sig ind i de tsamlede Budskab, før de kan og vil gaa i Skranken for "Vandrer mod Lyset", og udføre den Mission der er paalagt dem i Brevene, men vi maa inderligt haabe, at denne Tavshed ikke maa vare alt for længe. Foruden de to "aabne Breve" har Bisperne ogsaa faaet tilsendt hele det samlede Budskab, foruden "Nogle psykiske Oplevelser"og "Hilsen til Danmark". Denne Digtsamling er sammen med Brevene sendt ud i 400 Eksemplarer."

Et skrift som blir utsendt i 1270 eksemplarer, kan vel neppe betegnes som en privat henvendelse til ni danske bisper, det må heller rettelig betegnes som en offentlig publikasjon. Dersom budskapet kun var myntet på de ni bispene, ville man vel neppe utsendt det i så stort antall til så mange mennesker. Utgiverne må helt klart ha vært oppmerksom på, at budskapet i BB, om at Gud, om ikke VmL ble knesatt som sannheten, ikke lengre ville være i stand til å hjelpe menneskeheten, og muligens ville bli nødt til å bryte all forbindelse med dem for å la dem synke så dypt ned i mørke, synd og ugjerninger som de kunne komme ville bli offentlig kjent i Danmark. Om man kun ønsket at det var bispene som skulle gjøres oppmerksom på dette, og ikke offentligheten, ville man selvsagt ikke sendt ut BB til over tusen personer. Man kan altså trygt hevde at BB i aller høyeste grad var et offentlig budskap.

Hva så med innholdet i BB – er alt det som står der kjent fra før av i VmL? Definitivt ikke. Det står intet i VmL om at Gud kan komme til å bryte all forbindelse med menneskeheten, ei heller at han ikke makter å hjelpe dem, dersom VmL ikke blir knesatt som sannheten. Det står vitterlig det motsatte. I VmL står det at Gud overhode ikke legger seg opp i hvilken religion den enkelte bekjenner seg til, kun om han lever etter de varige verdiene i sin religion. Det står også i SOS at Gud, fordi han selv har kjempet sin egen kamp mot mørket og seiret, kan bistå menneskene på alle tenkelige måter i deres kamp ut av mørket, og ingen situasjon kan oppstå som ikke allerede er kjent fra før av Gud selv. At Gud skal ha blitt "overrasket" av de

forferdelige utsiktene som forelå i 1938 er altså utenkelig, for Gud kjenner ethvert utslag av mørket, fordi han har gjennomlevd sin egen kamp mot mørket, og seiret.

De helt nye opplysningene i BB, som aldri tidligere er bekjentgjort fra lysets ånder gjennom Johanne Agerskov som medium, kvalifiserer derfor i høyeste grad til betegnelsen et "nytt budskap". Og det "nye budskapet" som ble fremført i full offentlighet står i meget skarp motsetning til hva vi kjenner fra før i VmL med tilhørende verker. Det er dog en setning i Kristi tale som ofte blir trukket frem som et "bevis" på at muligheten av at Gud kan komme til å bryte all forbindelse med menneskene også er nevnt som en eventualitet i VmL. Der sier Kristus at når menneskene kriger, så vender Gud seg fra dem. Slik lyder sitatet:

"Thi I skulle erindre, at I alle have fælles Fader, erindre, at Han elsker eder alle med samme dybe og uendelige Kærlighed. Men kriges I og ihjelslaa I hverandre, da vender Han sig fra eder, da sørger Han over eder."

For det første, så handler dette om Guds kjærlighet til hvert enkelt menneske, som er så stor at han ikke vil se noen av dem drept i krig med andre. Da virker det jo meget lite sannsynlig, når det først understrekes hvor stor Guds kjærlighet er, at det i neste setning påstås at om menneskene likevel velger å føre krig så vil han avbryte all forbindelse med dem. I mine øyne anvender Kristus her et poetisk, billedlig uttrykk, som uttrykker at Gud tar avstand fra oss når vi kriger, altså "vender seg bort" - i sorg. Det betyr ikke at Gud helt konkret vender på sitt hode, eller på sin kropp. Det er heller intet som skulle tyde på at Gud vender seg bort fra dem som ikke kriger. Hvorfor i alle verden skulle han gjøre det? Men om vi nå likevel tar uttrykket "å vende seg bort fra" helt bokstavelig, så må man vel kunne si at det er milevid forskjell på det å vende seg bort fra noen når de kriger, og det å fjerne seg fullstendig fra dem, og bryte all forbindelse med dem kanskje for flere millioner år.

Når det gjelder om Bispebrevet er et budskap kun til noen få, må man også erindre at brevet inneholder opplysninger av enorm betydning for hele menneskeheten. Med tanke på at det står at Gud kan komme til å bryte all forbindelse med menneskene muligens for flere millioner år, blir det litt spesielt å påstå at det kun er en privat henvendelse til noen få danske bisper, synes jeg. Om en skolelærer f. eks forteller en uskikkelig elev at han vil la hele klassen sitte igjen uten å få opplæring dersom den ene uskikkelige eleven ikke forbedrer seg, må man vel si at denne opplysningen i høyeste grad har interesse for alle de andre elevene, det er jo de som eventuelt skal sitte igjen! I Norge er for øvrig en slik reaksjonsmåte fra en lærer forbudt ved lov. Det er ikke tillatt å straffe noen for noe de ikke har gjort, og det er heller ikke lov med kollektiv avstrafning. Dersom Bispebrevet er sant, må man kunne si at Guds etiske standard ligger på et betraktelig lavere nivå enn f. eks. i landet Norge!

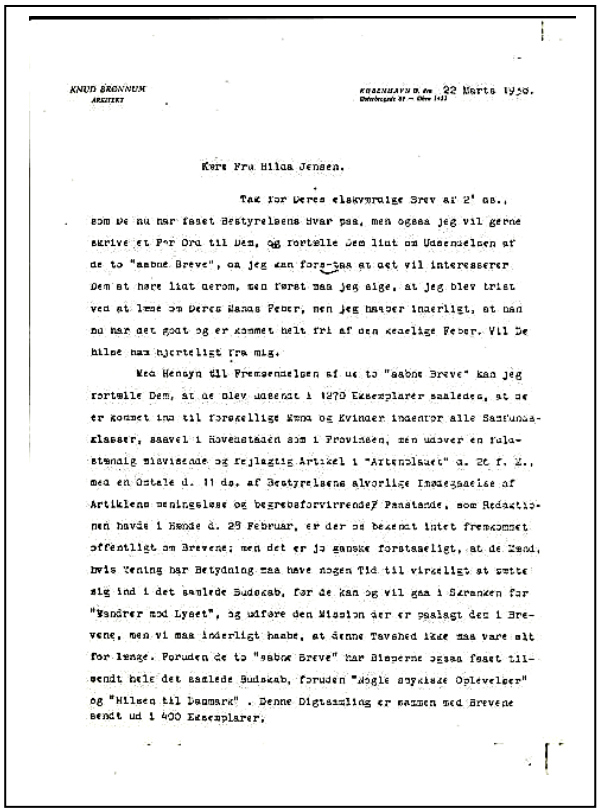

KNUD BRØNNUM
ARKITEKT

KØBENHAVN D. den 22 Marts 1938.
Oplevelsesgade 81 — Oleve 1433

Kære Fru Hilda Jensen.

Tak for Deres elskværdige Brev af 2' ds., som De nu har faaet Bestyrelsens Svar paa, men ogsaa jeg vil gerne skrive et For Ord til Dem, og fortælle Dem lidt om Udsendelsen af de to "aabne Breve", da jeg kan forstaa at det vil interesserer Dem at høre lidt derom, men først maa jeg sige, at jeg blev trist ved at læse om Deres Mands Feber, men jeg haaber inderligt, at han nu har det godt og er kommet helt fri af den kedelige Feber. Vil De hilse ham hjerteligt fra mig.

Med Hensyn til Fremsendelsen af de to "aabne Breve" kan jeg fortælle Dem, at de blev udsendt i 1270 Eksemplarer saaledes, at de er kommet ind til forskellige Mænd og Kvinder indenfor alle Samfundsklasser, saavel i Hovedstaden som i Provinsen, men udover en fuldstændig misvisende og fejlagtig Artikel i "Aftenbladet" d. 26 f. M., med en Ostale d. 11 ds. af Bestyrelsens alvorlige Imødegaaelse af Artiklens meningsløse og begrebsforvirrende Paastande, som Redaktionen havde i Hænde d. 28 Februar, er der os bekendt intet fremkommet offentligt om Brevene; men det er jo ganske forstaaeligt, at de Mænd, hvis Mening har Betydning maa have nogen Tid til virkeligt at sætte sig ind i det samlede Budskab, før de kan og vil gaa i Skranken for "Vandrer mod Lyset", og udføre den Mission der er paalagt den i Brevene, men vi maa inderligt haabe, at denne Tavshed ikke maa vare alt for længe. Foruden de to "aabne Breve" har Bisperne ogsaa faaet tilsendt hele det samlede Budskab, foruden "Nogle snykiske Oplevelser" og "Hilsen til Danmark" . Denne Digtsamling er sammen med Brevene sendt ud i 400 Eksemplarer,

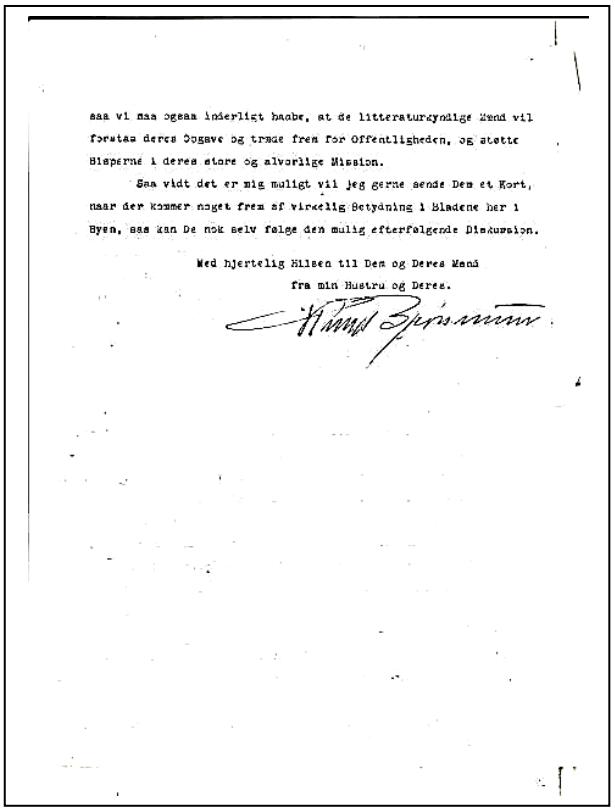

saa vi maa ogsaa inderligt haabe, at de litteraturkyndige Mænd vil forstaa deres Opgave og træde frem for Offentligheden, og støtte Bisperne i deres store og alvorlige Mission.

Saa vidt det er mig muligt vil jeg gerne sende Dem et Kort, naar der kommer noget frem af virkelig Betydning i Bladene her i Byen, saa kan De nok selv følge den mulig efterfølgende Diskussion.

Med hjertelig Hilsen til Dem og Deres Mand
fra min Hustru og Deres.

Knud Brønnum

Brev fra Knud Brønnum til Hilda Jensen fra 22. mars 1938, der han forteller om utsendelsen av bl. a. Bispebrevet. Som man kan se ble brevet utsendt i 1270 eksemplarer. Dette kvalifiserer vel neppe til betegnelsen en "privat" henvendelse?

Hvordan kan Sverre Avnskog påstå at Johanne Agerskov ombestemte seg, og ønsket å gjenoppta arbeidet som medium i løpet av brevvekslingen med kommunelege Marner i 1933?

Det hersker en del forvirring omkring når Johanne Agerskov egentlig avsluttet sitt arbeide som medium for de oversanselige intelligenser. Jeg har selv stusset over dette, at det står noen steder tidlig på 1930-tallet, at Johanne Agerskov ikke ville motta svar på flere spørsmål fra oversanselig side, men så er hun i gang igjen litt ut på 1930-tallet og mottar tankemeddelelser direkte fra Leo igjen.

F eks står det dette i forordet til SOS II (i 1930):

”Det er os meddelt, at med "Vandrer mod Lyset", "Forsoningslæren og Genvejen" samt de to Supplementer er de Problemer behandlet, som Gud har ønsket belyste for Menneskeheden, og den Vejledning givet, som Menneskene bør følge. Altsaa vil der i Resten af min Hustrus Levetid ikke blive besvaret flere Spørgsmaal fra oversanselig Side; noget andet er, at min Hustru altid vil kunne modtage Hjælp, hvis det gøres nødvendigt, til Brevbesvarelser, Avispolemik o. l., paa Basis af det givne.”

Legg merke til at det her står at fru Agerskov vil kunne motta hjelpe til brevbesvarelser, avispolemikk osv på basis av det som allerede er gitt gjennom VmL og tilhørende verker, men at det ikke vil bli besvart flere spørsmål direkte fra oversanselig side.

I 1931 er situasjonen uforandret, da Johanne Agerskov skriver dette i det åpne brevet til I. P. Müller:

"Da min Gerning som Midler, Oversætter, Tolk og Sekretær for de aandelige Intelligenser nu er til Ende, takker jeg her alle de forstaaende Venner, som jeg har vundet mig gennem mit Arbejde. Hver især takker jeg for den Støtte, som paa mange Maader er ydet baade min Mand og mig.-"

Ut fra ovenstående direkte sitat fra fru Agerskov, kan det vel ikke herske meget tvil om at hun på dette tidspunktet anså sitt arbeid som medium for avsluttet!

Det bekreftes også i det første brevet til kommunelege Marner fra 27. mars 1933, som er trykket i Johanne Agerskovs Copibøger:

"Som jeg sagde til Dem i vor Telefonsamtale, saa kan jeg ikke skaffe Dem et direkte Svar fra min aandelige Leder, men jeg har bedt om: at han maa faa Tilladelse til at lede min Tanke ind i det rette Spor, saa at jeg muligvis kan udrede det Vildnis af Spørgsmaal, som De har sendt mig. Det nemmeste for mig vilde jo være at afvise alle fremtidige Spørgsmaal med den Motivering: at mit Arbejde forlængst er endt, at jeg føler mig træt, syg o.s.v. Men da jeg paa den anden Side maa tænke mig den Mulighed, at jeg ved min aandelige Leders Hjælp kan blive i Stand til at vejlede et Medmenneske til en bedre Forstaaelse af "Vandrer mod Lyset", ja, saa bøjer jeg mig og forsøger paa at finde de Forklaringer, som De ikke selv kan finde - ud fra det i Værket givne Grundlag. –"

Her skriver Johanne Agerskov at hun med sin åndelige leders hjelp vil forsøke å besvare de spørsmålene som Marner ikke selv klarer å finne svarene på.

Etter dette første brevet fortsetter brevvekslingen mellom fru Agerskov og Marner noen måneder, og på et tidspunkt er det tydelig at Johanne Agerskov anser kommunikasjonen som avsluttet. Men så, i brev fra 27. september 1933, ombestemmer hun seg tydeligvis, og ønsker likevel å fortsette brevvekslingen. Og hun ikke bare mottar hjelpe fra sin åndelige leder, nei, han dikterer henne også et direkte svar til Marner.

"Skønt jeg egentlig havde bestemt ikke oftere at forsøge paa at klargøre de forskellige Problemer i "Vandrer mod Lyset" for Dem, saa synes jeg dog, da Deres Brev er kommet paa et Tidspunkt, da jeg har det nogenlunde godt, at jeg atter bør gøre et Forsøg i den Retning. Men det, der egentlig gjorde, at jeg tog denne Bestemmelse, var eet af Deres Spørgsmaal, nemlig dette: "Hvad menes der med Kim?" Derfor vil jeg begynde med dette Spørgsmaal. -

Da jeg imidlertid var klar over, at Ordet "Kim", saaledes som det anvendes i Kommentaren til "Vandrer mod Lyset", ikke dækker over det, vi i daglig Tale kalder Kim, som f.Eks.: Kimen i Frø, Ærter, Bønner o.s.v. eller f.Eks. Kimspirer, Kimblade o.s.v.; og da jeg ærlig talt ikke havde det fjerneste Begreb om, hvorledes dette famøse Ord fra Kommentaren skulde defineres, bad jeg: om min aandelige Leder kunde faa Tilladelse til at definere Ordets Betydning, da det jo er ham, der fra Begyndelsen har anvendt det. Der blev svaret: "Da det drejer sig om et i Kommentaren benyttet Ord, hvortil der fra oversanselig Side ikke er knyttet nogen vejledende Definition, skal du faa opgivet, hvad dette Ord dækker over." - Min aandelige Leder dikterede mig derefter nedenstaaende:…"

Så til tross for at det både i SOS og flere andre steder tidlig på 1930-tallet sto at man fra oversanselig side ikke ville besvare flere spørsmål, og til tross for at Johanne Agerskov selv erklærte at hennes arbeid som medium var over, så gjenopptas altså dette arbeidet i og med brevet til kommunelege Marner 27. september 1933. Og som man ser av sitatet over, så gjenopptas arbeidet fordi Johanne Agerskov selv ber om det – det kan det vel ikke herske noen tvil om.

Dette skjedde altså på slutten av 1933, og også i 1934 dikterte Leo flere brevbesvarelser gjennom Johanne Agerskov, blant annet om de eldstes geniale evner til å imitere en hvilken som helst av de yngste.

I 1938 mottar fru Agerskov Bispebrevet, men denne gangen er det ikke mulig for henne å få Leo til å besvare noen flere spørsmål, selv om vi vet at i hvert fall Chr Jørgensen og presten Wemmelund, som hadde vært med på å stille spørsmål til den oversanselige verden allerede fra den tiden da VmL ble til, og som var en viktig økonomisk bidragsyter til alle utgivelsene, ba om å få ytterlige forklaringer på de tilsynelatende motsetningene mellom VmL og BB. Men der Leo alltid hadde vært villig til å stille opp og besvare spørsmål tidligere, forble han i 1938 taus. Jeg synes det er mildt sagt forunderlig.

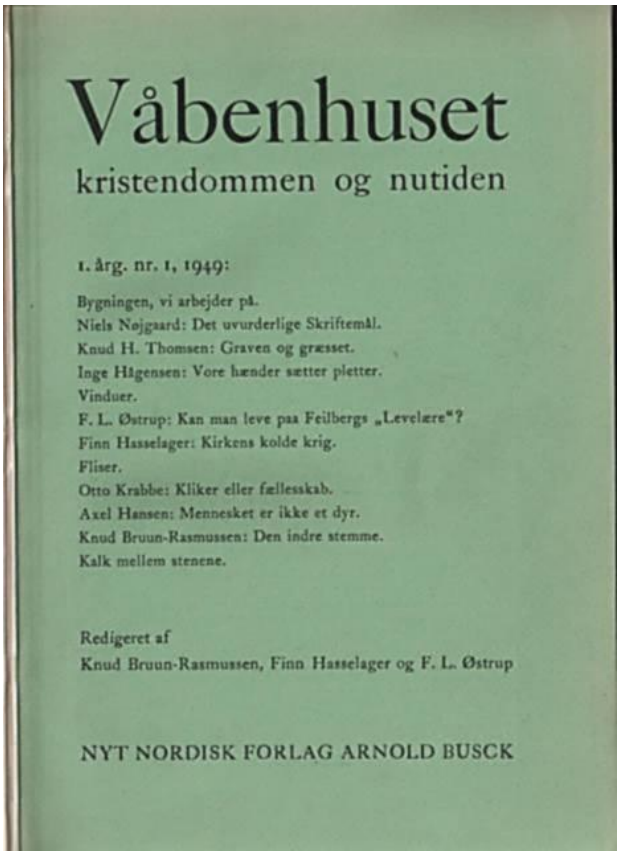
Våbenhuset

kristendommen og nutiden

1. årg. nr. 1, 1949:

Bygningen, vi arbejder på.
Niels Nøjgaard: Det uvurderlige Skriftemål.
Knud H. Thomsen: Graven og græsset.
Inge Hilgensen: Vore hænder sætter pletter.
Vinduer.
F. L. Østrup: Kan man leve paa Feilbergs „Levelære"?
Finn Hasselager: Kirkens kolde krig.
Fliser.
Otto Krabbe: Kliker eller fællesskab.
Axel Hansen: Mennesket er ikke et dyr.
Knud Bruun-Rasmussen: Den indre stemme.
Kalk mellem stenene.

Redigeret af
Knud Bruun-Rasmussen, Finn Hasselager og F. L. Østrup

NYT NORDISK FORLAG ARNOLD BUSCK

Det var i det kristne tidsskriftet, Våbenhuset, nr 4, 1949, at forfatter og psykiater Ib Ostenfeld kom med påstanden om at Johanne Agerskov led av parafreni, en form for schizofreni. Beskyldningen ble kraftig imøtegått av forfatteren Chr Jørgensen.

Hvordan kan Sverre Avnskog hevde at Gud og de yngste helt kan fjerne eteropptegnelser, men kun hvis de allerede er svekket ved at menneskene ikke følger deres tankeinnskytelser?

Jeg kan godt forstå at jeg får spørsmål om hvor jeg har det fra at Gud og de yngste kan fjerne eteropptegnelser, men kun dersom de på forhånd er svekket fordi menneskene lar være å følge dem. Det skal jeg selvfølgelig meget gjerne forklare. VmL er bygget opp slik, at svarene på enkelte spørsmål, står meget klart, tydelig og utvetydig. Men mange steder kommer det også frem detaljer i ulike besvarelser, som dersom man kobler dem sammen, kan gi oss svaret på andre spørsmål, som tilsynelatende ikke blir besvart noe sted i verket.

Et slikt problem er spørsmålet om hvorfor ikke Gud og de yngste rett og slett fjerner alle eteropptegnelsene med det samme, så er menneskene spart fra disse grusomme forutbestemmelsene en gang for alle.

Eteropptegnelsene blir sammenlignet med trådløse telegrammer, som en gang utsendt ikke kan stanses på sin ferd til mottakerstasjonen. Signalene beveger seg gjennom universet, og ingen kan stanse dem, når de en gang er utsendt. Men, så står følgende setning i SOS I, spørsmål 67::

"Gud gaar ingen Sinde imod de engang givne Love, men Han og de Yngste kan, ved at lede Ardors Æteroptegnelser ud til fjerne Kraftcentre - "Modtagerstationer" - i Verdensrummet, svække Styrken af disse Optegnelser, eller endog, under gunstige Forhold, helt standse dem, idet de kan blive "hængende" ved Kraftcentret."

Det finnes altså likevel en mulighet for Gud og de yngste til å svekke eteropptegnelsenes styrke, og endog til helt å stanse dem: men det kan bare skje under *gunstige forhold!!* Hvilke gunstige forhold dette dreier seg om, står imidlertid ikke forklart. Dermed er det opp til oss selv å undersøke hva slags gunstige forhold som kan gjøre at Gud og de eldste helt kan stanse eteropptegnelsene. Kanskje kan vi finne en antydning om hva det kan dreie seg om, ved å lete etter hva som står om eteropptegnelser andre steder i VmL?

I Kommantaren, kapittel 36 står følgende:

"Disse Æteroptegnelser gælder saavel det enkelte Menneske som Nationerne i deres Helhed. De og de Tanker, de og de Handlinger betinger de og de kommende Begivenheder saavel for den enkelte som for de mange. G e n n e m T a n k e r o g H a n d l i n g e r s k a b e r s a a l e d e s M e n n e s k e n e s i g i e g e n t l i g s t e o g d y b e s t e F o r s t a n d d e r e s e g n e o g d e r e s E f t e r k o m m e r e s L i v . Men ved de Yngstes frivillige Hjælp søger Gud at retlede Menneskenes Villie til det gode, og adskillige forbryderiske og grufulde Handlinger er derved blevet hindret i at træde frem paa Jordplanet som konkrete Begivenheder."

Her står det ganske tydelig at det er menneskenes tanker og handlinger som "utløser" eteropptegnelsen og fører til at den kommer til virkelighet på jorden, og at når de yngste lykkes i å rettlede menneskene til å følge det gode, og ikke gi etter for onde tankeinnskytelser, så kan eteropptegnelsene hindres fra å komme til virkelighet.

Ser man disse to sitatene i sammenheng, mener jeg det må holdes for meget sannsynlig, at de gunstige forholdene som det tales om i det første sitatet, som kan muliggjøre at de yngste helt kan stanse eteropptegnelsene, må være at menneskene har latt være å følge eteropptegnelsens onde tankeinnskytelser, og derved svekket eteropptegnelsens kraft.

Frederiksberg Hospital - her var Inger Agerskov pasient på psykiatrisk avdeling 1948-1951, og kom blant annet under behandling av overlege Ib Ostenfeld, (til høyre) som arbeidet der frem til 1949.

Var det kun de av Chr Jørgensens eventuelle fremtidige brev som omhandlet Bispebrevet Johanne og Inger Agerskov ikke ville lese og besvare?

Det er blitt hevdet at det er galt når jeg skriver i flere artikler at Inger og Johanne Agerskov avbrøt all forbindelse med Chr Jørgensen. Noen mener at det kun var de av hans eventuelle fremtidige brev som omhandlet Bispebrevet de ikke ville lese eller besvare. Hva som er riktig, er jo meget enkelt å finne ut ved å sitere fra det siste brevet Inger Agerskov skrev til Chr Jørgensen, 10. mai 1938:

"Av deres Breve kan jeg se, at de ikke er kommet et Skridt videre i Forstaaelsen af alt det, der er blevet udredet for Dem i min Moders og mine Breve. Jeg vil nødig tro, at De ikke kan forstaa Forklaringerne, jeg er mer tilbøjelig til at mene, at De ikke vil, derfor er jeg ogsaa klar over, at al videre Udredning, Forklaring og Henvisning til Værkerne fra vor Side vil være ganske omsonst – kun være Spild af Tid og Kræfter. Af denne Grund vil jeg sige: det nytter ikke, at De skriver mer til min Moder eller mig – Deres fremtidige Breve vil alle blive returnerede uaabnede."

Etter å ha lest ovenstående håper jeg ikke det fremdeles er noen som vil hevde at jeg tar feil, når jeg hevder at Inger og Johanne Agerskov erklærte at de ikke ville lese noen av Chr Jørgensens eventuelle fremtidige brev. Og når de ikke ville lese noen av hans brev, ei heller åpne dem, kunne de selvsagt heller ikke vite noe om hva brevene handlet om, slik at de eventuelt kunne velge ut hvilke av dem de ville besvare.

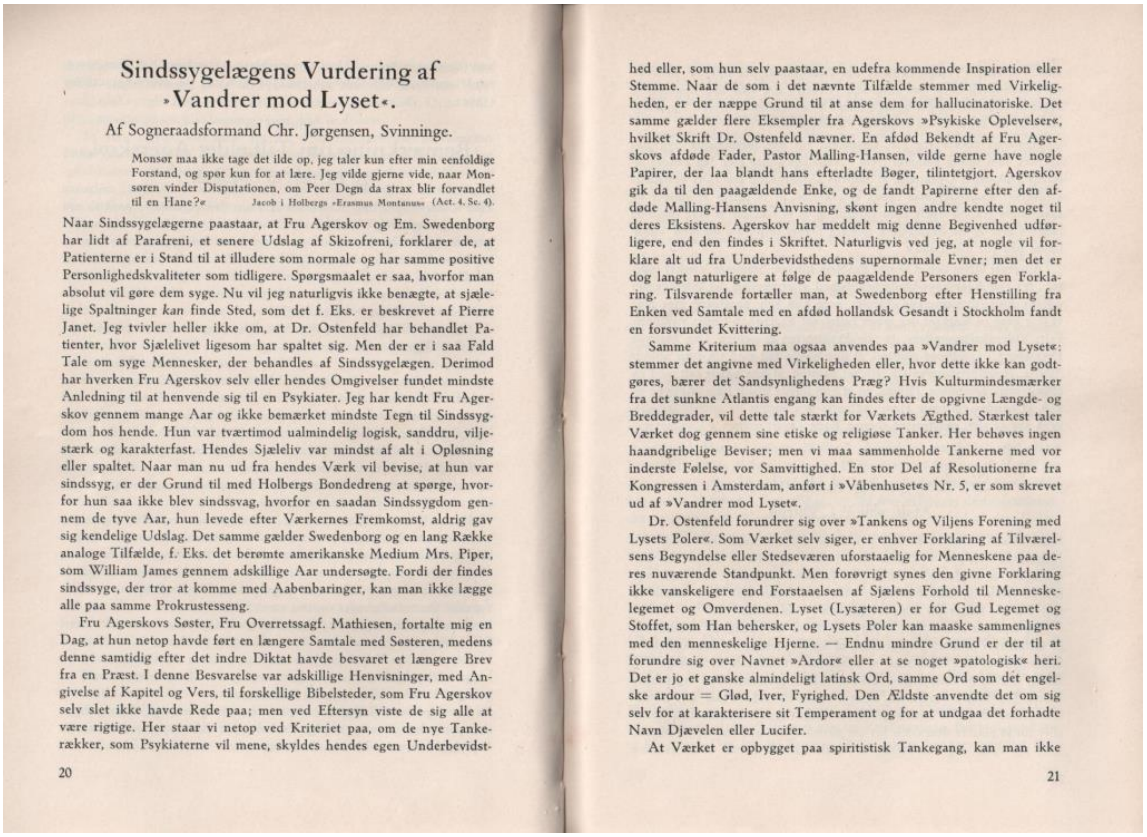

Sindssygelægens Vurdering af
»Vandrer mod Lyset«.

Af Sogneraadsformand Chr. Jørgensen, Svinninge.

Monsør maa ikke tage det ilde op, jeg taler kun efter min eenfoldige Forstand, og spør kun for at lære. Jeg vilde gjerne vide, naar Monsøren vinder Disputationen, om Peer Degn da strax blir forvandlet til en Hane?« Jacob i Holbergs »Erasmus Montanus« (Act. 4, Sc. 4).

Naar Sindssygelægerne paastaar, at Fru Agerskov og Em. Swedenborg har lidt af Parafreni, et senere Udslag af Skizofreni, forklarer de, at Patienterne er i Stand til at illudere som normale og har samme positive Personlighedskvaliteter som tidligere. Spørgsmaalet er saa, hvorfor man absolut vil gøre dem syge. Nu vil jeg naturligvis ikke benægte, at sjælelige Spaltninger *kan* finde Sted, som det f. Eks. er beskrevet af Pierre Janet. Jeg tvivler heller ikke om, at Dr. Ostenfeld har behandlet Patienter, hvor Sjælelivet ligesom har spaltet sig. Men der er i saa Fald Tale om syge Mennesker, der behandles af Sindssygelægen. Derimod har hverken Fru Agerskov selv eller hendes Omgivelser fundet mindste Anledning til at henvende sig til en Psykiater. Jeg har kendt Fru Agerskov gennem mange Aar og ikke bemærket mindste Tegn til Sindssygdom hos hende. Hun var tværtimod ualmindelig logisk, sanddru, viljestærk og karakterfast. Hendes Sjæleliv var mindst af alt i Opløsning eller spaltet. Naar man nu ud fra hendes Værk vil bevise, at hun var sindssyg, er der Grund til med Holbergs Bondedreng at spørge, hvorfor hun saa ikke blev sindssvag, hvorfor en saadan Sindssygdom gennem de tyve Aar, hun levede efter Værkernes Fremkomst, aldrig gav sig kendelige Udslag. Det samme gælder Swedenborg og en lang Række analoge Tilfælde, f. Eks. det berømte amerikanske Medium Mrs. Piper, som William James gennem adskillige Aar undersøgte. Fordi der findes sindssyge, der tror at komme med Aabenbaringer, kan man ikke lægge alle paa samme Prokrustesseng.

Fru Agerskovs Søster, Fru Overretssagf. Mathiesen, fortalte mig en Dag, at hun netop havde ført en længere Samtale med Søsteren, medens denne samtidig efter det indre Diktat havde besvaret et længere Brev fra en Præst. I denne Besvarelse var adskillige Henvisninger, med Angivelse af Kapitel og Vers, til forskellige Bibelsteder, som Fru Agerskov selv slet ikke havde Rede paa; men ved Eftersyn viste de sig alle at være rigtige. Her staar vi netop ved Kriteriet paa, om de nye Tankerækker, som Psykiaterne vil mene, skyldes hendes egen Underbevidsthed eller, som hun selv paastaar, en udefra kommende Inspiration eller Stemme. Naar de som i det nævnte Tilfælde stemmer med Virkeligheden, er der næppe Grund til at anse dem for hallucinatoriske. Det samme gælder flere Eksempler fra Agerskovs »Psykiske Oplevelser«, hvilket Skrift Dr. Ostenfeld nævner. En afdød Bekendt af Fru Agerskovs afdøde Fader, Pastor Malling-Hansen, vilde gerne have nogle Papirer, der laa blandt hans efterladte Bøger, tilintetgjort. Agerskov gik da til den paagældende Enke, og de fandt Papirerne efter den afdøde Malling-Hansens Anvisning, skønt ingen andre kendte noget til deres Eksistens. Agerskov har meddelt mig denne Begivenhed udførligere, end den findes i Skriftet. Naturligvis ved jeg, at nogle vil forklare alt ud fra Underbevidsthedens supernormale Evner; men det er dog langt naturligere at følge de paagældende Personers egen Forklaring. Tilsvarende fortæller man, at Swedenborg efter Henstilling fra Enken ved Samtale med en afdød hollandsk Gesandt i Stockholm fandt en forsvundet Kvittering.

Samme Kriterium maa ogsaa anvendes paa »Vandrer mod Lyset«: stemmer det angivne med Virkeligheden eller, hvor dette ikke kan godtgøres, bærer det Sandsynlighedens Præg? Hvis Kulturmindesmærker fra det sunkne Atlantis engang kan findes efter de opgivne Længde- og Breddegrader, vil dette tale stærkt for Værkets Ægthed. Stærkest taler Værket dog gennem sine etiske og religiøse Tanker. Her behøves ingen haandgribelige Beviser; men vi maa sammenholde Tankerne med vor inderste Følelse, vor Samvittighed. En stor Del af Resolutionerne fra Kongressen i Amsterdam, anført i »Våbenhuset«s Nr. 5, er som skrevet ud af »Vandrer mod Lyset«.

Dr. Ostenfeld forundrer sig over »Tankens og Viljens Forening med Lysets Poler«. Som Værket selv siger, er enhver Forklaring af Tilværelsens Begyndelse eller Stedseværen uforstaaelig for Menneskene paa deres nuværende Standpunkt. Men forøvrigt synes den givne Forklaring ikke vanskeligere end Forstaaelsen af Sjælens Forhold til Menneskelegemet og Omverdenen. Lyset (Lysæteren) er for Gud Legemet og Stoffet, som Han behersker, og Lysets Poler kan maaske sammenlignes med den menneskelige Hjerne. — Endnu mindre Grund er der til at forundre sig over Navnet »Ardor« eller at se noget »patologisk« heri. Det er jo et ganske almindeligt latinsk Ord, samme Ord som det engelske ardour = Glød, Iver, Fyrighed. Den Ældste anvendte det om sig selv for at karakterisere sit Temperament og for at undgaa det forhadte Navn Djævelen eller Lucifer.

At Værket er opbygget paa spiritistisk Tankegang, kan man ikke

20

21

Christian Jørgensen rykket ut til forsvar for Johanne Agerskov mot beskyldningene fra Ib Ostenfeld om at hun led av en form for schizofreni. Hans forsvar kom på trykk i Våbenhuset, nr 1 1950.

Når fikk Chr Jørgensen beskjed om at de pengene han hadde støttet utgivelsen av SOS II med ville bli tilbakebetalt ham?

Det er også blitt hevdet at det er feil når jeg hevder at Chr Jørgensen fikk beskjed *etter* ”brevstriden” med Inger og Johanne Agerskov om at de pengene han hadde støttet utgivelsen av SOS II med ville bli tilbakebetalt ham. Min kilde til denne opplysningen er et brev fra bestyrelsen i Selskabet til VmLs Udbredelse til Chr Jørgensen som jeg har funnet i Det Kongelige Biblioteks brevsamling, og det brevet er datert 11. april 1938, altså drøyt halvannen måned etter at Chr Jørgensen sendte sitt første brev til Johanne Agerskov vedrørende Bispebrevet. Om denne opplysningen er gal, og noen sitter inne med brev eller andre dokumenter som beviser at dette skjedde på et tidspunkt som ligger *før* brevvekslingen mellom Agerskovs og Jørgensen, skal jeg selvfølgelig med glede rette opp mine opplysninger. Jeg ønsker intet annet enn å finne sannheten, og bøyer meg selvfølgelig for ethvert ugjendrivelig bevis. Inntil jeg mottar et slikt eventuelt brev eller dokument som viser at jeg tar feil, vil jeg dog opprettholde min påstand om at pengene Chr Jørgensen hadde støttet utgivelsen av SOS II med ble tilbakebetalt ham som et resultat av uenigheten med Johanne Agerskov om Bispebrevets ekthet. På denne tiden syslet Johanne Agerskov med tanke om å få utgitt en billigutgave av VmL – en ”folkeudgave” som den ble kalt, og for å kunne realisere de planene trengte Selskabet til VmLs Udbredelse å samle inn penger fra støttespillere, og ikke betale ut det lille de hadde. Det virker derfor mer enn underlig at Chr Jørgensen slik helt ut av det blå ble betalt tilbake de pengene han hadde støttet utgivelsen av SOS II med.

Folkeutgaven ble for øvrig en realitet i 1939 takket være en anonym gave på 2000 kr. Skal tro hvem disse pengene kom fra?

For å forstå hvordan hendelsen med pengene opplevdes for Chr Jørgensen, er det viktig å huske på at dette ikke dreide seg om et tilfeldig lån, men en pengestøtte som muliggjorde utgivelsen av SOS II. Hadde det ikke vært for at flere givere var villig til å støtte utgivelsen, ville Agerskov fått store problemer med å få SOS II utgitt. Chr Jørgensen opplevde det som en fornærmelse at disse pengene "plutselig" skulle tilbakebetales ham på grunn av en konflikt, og den følelsen finner jeg personlig meget forståelig.

Er Sverre Avnskog innleid av Johanne Agerskovs slekt for å sverte hennes minne?

Nei, selvfølgelig ikke. For det første er det ingen i Johanne Agerskovs slekt som har uttrykt noen negative følelser overfor Johanne Agerskov, og jeg ville selvsagt ikke la meg innleie til å formidle noe jeg ikke kan stå inne for. Jeg har møtt mange etterkommere i Malling-Hansen- og Agerskov-slektene, og jeg har kun det aller beste inntrykket av dem alle. De har uttrykt glede over at noen interesserer seg for deres forfedre, og har meget vennlig åpnet sine hjem og sine arkiver for meg som forsker. Ja, ikke bare har de latt meg få lage kopier av de etterlatte fotografier, brev og andre dokumenter, de har i tillegg bevist overfor meg at den velkjente danske gjestfriheten ikke er en myte, men en absolutt realitet. Jeg har vært utrolig rørt over den vennlighet og sjenerøsitet jeg har møtt over alt hos etterkommerne. Og jeg har altså til gode å høre et eneste negativt ord om Johanne Agerskovs virksomhet som medium fra noen av dem. De har kun fortalt meg, ganske nøytralt, om den viten de sitter inne med om familienes fortidige historie. Og faktum er at Johanne Agerskov hadde meget god støtte fra de fleste av sine søstre i sin virksomhet. Både Juliane, Engelke, Emma og Karen vet jeg var nære støttespillere for Johanne, og forsvarte henne i tykt og tynt. Særlig Emma hadde et veldig engasjement for VmL, og det samme engasjementet gikk i arv til hennes datter Elsebet. Emma endte dog opp med å betvile Bispebrevets ekthet, men all hennes omtale av søsteren vitner om en enorm respekt og omtanke for søsteren. Kun forholdet til den yngste av søstrene, Marie, ser ut til å ha blitt skadelidende på grunn av Vandrer mod Lyset, men det hadde nok mest å gjøre med uoverensstemmelser i forhold til Maries ektemann, sognepresten Axel Forman, som faktisk deltok på noen av de tidligste seansene, men som senere uttrykte uenighet om hva som egentlig hadde foregått under noen av dem. Se for øvrig et av brevene i Johanne Agerskovs copibøger til hennes svoger.

I Agerskov-slekten var det nok flere av de samtidige som stilte seg skeptiske til Johanne Agerskovs virksomhet som medium, men igjen, ingen av dem jeg har talt med om Johanne Agerskov i denne slekten, har gitt uttrykk for at de på noen som helst måte har negative følelser overfor fru Agerskov. De har ganske enkelt fortalt meg så nøytralt som mulig, om hva slags mennesker Johanne og Michael var, om deres karaktertrekk og om hva som er kjent om dem i slekten.

Jeg synes etterkommerne i Malling-Hansen- og Agerskov-slekten fortjener stor honnør og en kjempestor takk for sin meget vennlige imøtekommenhet overfor oss som forsker i fortidens hendelser! Deres opptreden har vært absolutt forbilledlig! Jeg anser mange av dem i dag som mine meget gode venner! Det er virkelig flotte mennesker!

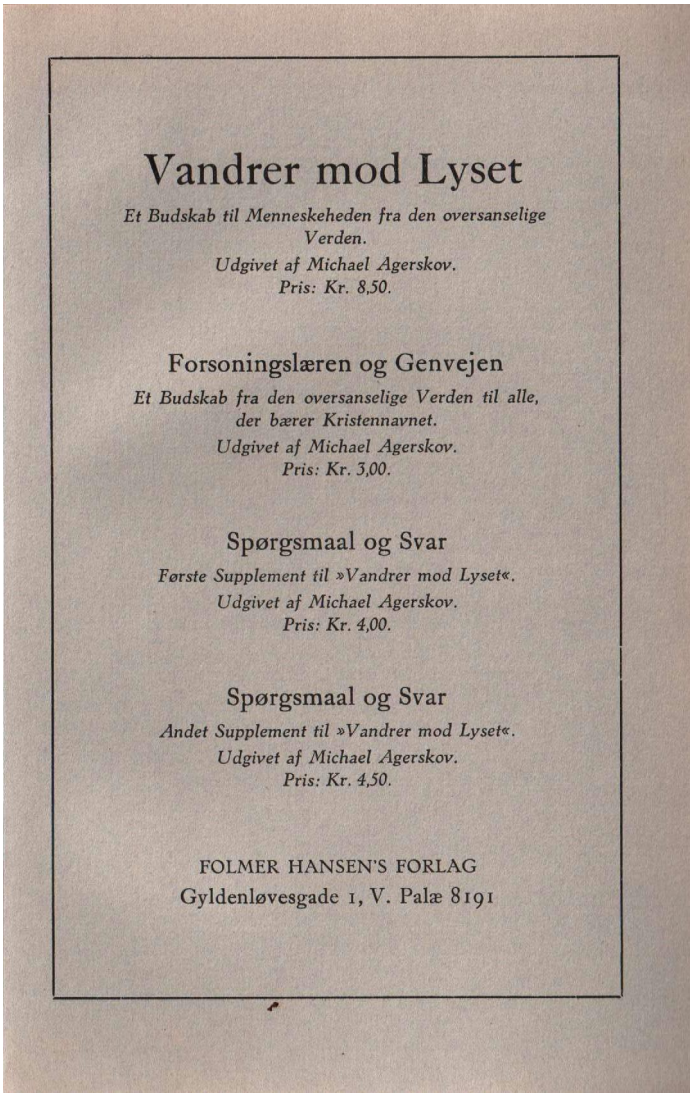

Vandrer mod Lyset

Et Budskab til Menneskeheden fra den oversanselige Verden.
Udgivet af Michael Agerskov.
Pris: Kr. 8,50.

Forsoningslæren og Genvejen

Et Budskab fra den oversanselige Verden til alle, der bærer Kristennavnet.
Udgivet af Michael Agerskov.
Pris: Kr. 3,00.

Spørgsmaal og Svar

Første Supplement til »Vandrer mod Lyset«.
Udgivet af Michael Agerskov.
Pris: Kr. 4,00.

Spørgsmaal og Svar

Andet Supplement til »Vandrer mod Lyset«.
Udgivet af Michael Agerskov.
Pris: Kr. 4,50.

FOLMER HANSEN'S FORLAG
Gyldenløvesgade 1, V. Palæ 8191

I samme nummer av Våbenhuset som Chr Jørgensens forsvar for Johanne Agerskov sto på trykk, sto også denne annonsen for VmL fra Folmer Hansen Forlag.

Språkbarrieren var lett overkommelig da Jette, f. Kongsted, som hadde Michael Agerskov som grandonkel lekte med vår lille datter på to år under hennes og hennes manns besøk hos oss våren 2009. Barn kjenner instinktivt igjen gode mennesker, og kontakten var som man ser upåklagelig! Foto: Sverre Avnskog

Er det yttrykk for falskhet når man både ”riser” og ”roser” og bør Sverre Avnskog helst ikke ha med barn å gjøre?

Til leserens orientering, kan jeg fortelle at jeg har vært lærer på barnetrinnet i snart 30 år. Hva har en slik opplysning å gjøre i en artikkel om Bispebrevet, undrer du kanskje. Grunnen til at jeg forteller dette er at det har blitt fremsatt tvil om det er forsvarlig at jeg omgås barn på grunn av mine holdninger til Johanne Agerskov og til Bispebrevet. Derfor vil jeg gjerne orientere den interesserte leser om at jeg faktisk har viet min yrkeskarriere til å ta meg av barn i alderen 6-13 år. Det har vært en meget givende, men også krevende oppgave. Grunnen til at jeg valgte å arbeide med de yngste barna, var at jeg tidlig følte at jeg hadde mest å gi til de små, mens de ennå er avhengig av voksenpersoner som kan omgås dem med den kjærlige omsorg som de trenger. Å se de små barnas personlighet våkne til liv og vokse og utfolde seg, er noe av det som har gitt meg de største gledene i livet. Jeg har aldri likt meg blant dem som søker makt, og dem som føler seg ”høy på strå”, men sammen med barna har jeg alltid følt at min følsomhet kommer til sin rett, og de små har alltid i meg funnet en voksen som har vært villig til å ta dem på alvor, til å lytte og til å gi dem den anerkjennelsen som gjør at de føler seg verdifulle og elsket.

Men alle som omgås barn vet godt at man som voksen ikke kun kan nøyes med å gi barna støtte og oppmuntring – for alle barn bærer i seg ”ukruttsspirer”, som man som voksen må hjelpe dem å plukke av seg. Grensesetting og til tider sanksjonering hører også med i barneoppdragelsen, ellers ville tilværelsen barna i mellom bli en alles kamp mot alle, og de sterkeste barna ville fullstendig dominer de svakeste. Dette antar jeg er noe som alle har egne barn, eller som er betrodd å arbeide med oppdragelse eller opplæring av barn er fullt klar over, og ingen ansvarlig pedagog kan la være å både rose barna for det de er dyktigere til, men også gi dem reaksjoner på de områdene der de trenger å forbedre seg. Dette er ikke et uttrykk for falskhet, og heller ikke noe som forvirrer barna – barn både forventer og ønsker at de voksne skal fremstå som ansvarlige voksenpersoner, som tydelig viser hva de kan akseptere og ikke akseptere. Pedagogisk forskning viser meget entydig, at barn som ikke får reaksjoner fra de voksne både i positiv og negativ forstand blir forvirrede, usikre og umotiverte.

Jeg merket tidlig at jeg hadde veldig lett for å få kontakt med barn, og hadde et naturlig talent for å kommunisere med dem. Derfor valgte jeg å bli lærer for de yngste. Hittil har aldri noen klaget på min måte å være på som lærer. Jeg er også så heldig å ha fått barn selv, og over feirer jeg min 52-årsdag sammen med min stedatter Sofie, og biologiske datter Amina. Foto: Wan Avnskog

Hvorfor virker Bispebrevet så splittende?

Som jeg tidligere har skrevet, så er det vanskelig å uttrykke noen meninger om Bispebrevet, uten at noen av dets tilhengere vil kunne oppfatte det som en personlig krenkelse. Men slik er det nå en gang med så delikate spørsmål som ens religiøse følelser og forhold til Gud. Og jeg vil nok en gang understreke at jeg overhode ikke ønsker å angripe noen personlig, eller deres religiøse følelser, jeg ønsker kun å beskrive de fenomenene jeg synes jeg kan se, og dersom det er et angrep på menneskers religiøse følelser å forsøke å forklare hvordan mørket arbeider, så må jo VmL sies å være et eneste stort angrep på kristne, ved å påvise hvordan kristendommen er blitt en blanding av lys og mørke på grunn av Ardors tankepåvirkning. På samme måte mener jeg personlig at Vandrer mod Lyset! er blitt en blanding av lys og mørke på grunn av Bispebrevet. Selv er jeg overbevist om at BB stammer fra en av de eldste, og at det er fremkommet ved at denne eldste har latt seg inspirere av Ardors tankeverden, gjennom en eller flere av de eteropptegnelsene han designet da hans skjønte at slutten for hans herredømme på jorden nærmet seg. At Ardor forsto at hans sak snart var tapt, går jo frem av VmL, og også at han skapte eteropptegnelser for å forhindre lysets fremgang etter at han var tilintetgjort – som han var overbevist om at han ville bli. Men det kunne han tro utelukkende fordi han hadde mistet enhver erindring om Guds kjærlige vesen, og etter at han "våknet" opp i lyset, må det ha vært en grusom opplevelse for ham å se hva slags "arv" han hadde etterlatt seg i form av eteropptegnelse som ville forfølge menneskene i århundrer fremover.

Dersom jeg har rett i at Bispebrevet stammer fra en av Ardors eteropptegnesler, som er konstruert for å skape splittelse både innad blant tilhengere av VmL, og mellom VmL og den danske kirken, så er det dessverre også slik, at ved å gjøre seg til talsmann for Bispebrevets ekthet, og argumentere for at det er sant at Gud kan tenkes å svikte oss, så gir man næring til eteropptegnelsen, slik at den blir styrket. Og dette er jo ikke noe jeg selv finner på, slik virker dynamikken i eteropptegnelsene. Dersom menneskene følger eteropptegnelsenes onde tankestrømmer, styrkes den, dersom menneskene motstår eteropptegnelsens tankekraft, svekkes den. La meg også føye til, at jeg selvfølgelig ikke tror at man går fri av mørket, kun fordi man er mot Bispebrevet. Så enkelt er det selvfølgelig ikke. Vi er alle til stadighet utsatt for mørkets på virkning, og en som vil argumentere mot den muligheten at Gud kan tenkes å avbryte all forbindelse med oss mennesker for flere millioner år, må selvsagt vokte seg vel for å ikke gi seg til å angripe *tilhengerne* av Bispebrevet i stedet for å argumentere for sine synspunkter. En slik fremgangsmåte strider like sterkt mot lysets lover, og vil også styrke eteropptegnelsens kraft, og således bidra til splittelse mellom motstanderne og tilhengerne av bispebrevets ekthet.

Min mening, som jeg er kommet fram til etter meget nøye overveielser, og etter å ha studert de historiske hendelsene i det lille VmL-miljøet etter Bispebrevets fremkomst, er at det er Bispebrevet med tilhørende eteropptegnelse, som er den største årsaken til at VmL fremdeles kun er kjent blant en meget liten, trofast "menighet" som innad er herjet av splittelse, personlige motsetninger og uoverensstemmelser. Fra historien skulle det være tilstrekkelig å nevne at BB forårsaket at gamle vennskap endte i bitre feider, en av BBs fremste fortalere, Inger Agerskov ble sinnssyk og innlagt på sinnssykehospital i 1948, Cay Prior, en av VmLs fremste talsmenn som oversatte VmL og mange andre skrifter til engelsk, døde dypt deprimert og desillusjonert, overbevist om at menneskeheten var "fortapt", Selskabet til VmLs Udbredelse ble sprengt i stykker av uvennskap og motsetninger, medlemmer av Selskabet følte seg utstøtt og trakassert, splittelsen i forhold til kirken ble dyp og varig osv osv osv.

Listen kan gjøres mye lengre og viser hvilken slagmark det lille VmL-miljøet befant seg i i kjølvannet etter Bispebrevet.

Og dessverre har BB nøyaktig den samme virkningen i dag. Vennskap blir ødelagt, diskusjoner ender i uoverstigelig personkonflikter, og intoleransen herjer i "Guds" navn! Folk som ikke gjør annet enn å hevde sine synspunkter blir trakassert offentlig og beskyldt og mistenkeliggjort for forhold som overhode ikke har noe med diskusjonen å gjøre.

Alt dette bidrar selvfølgelig til at den onde spiralen som Ardor har satt i gang med sine eteropptegnelser skrus stadig hardere til. Stridighetene og splittelsene gir stadig mer energi til eteropptegnelsen, eteropptegnelsens økede styrke gjør dens onde tankestrømmer ennå sterkere osv. Og i stridens kjerne finner vi som oftest – ja, nettopp – Bispebrevet! Dette blasfemiske og Gudsbespottelige skrift som fremstiller Gud som en simpel sviker, som kan tenkes å svikte sine skapninger akkurat når de trenger ham som mest, og som kun klarer å hjelpe menneskene dersom de tror på en bestemt religion og ingen annen.

Hva vil Gud at vi skal gjøre?

For meg står det helt klart, at den strategien man forsøkte i 1938 - med VmL i hånd å proklamere at vår "religion" er den eneste som kan redde menneskeheten fra å bli sviktet av Gud og at vår "religion" er den eneste som kan gjøre at Gud fortsatt vil hjelpe oss, er en total avsporing - det er definitivt ikke en slik fremgangsmåte Gud ønsker at vi skal anvende!

Faktisk så står det en hel del i VmL om hvordan Gud ønsker at den som ønsker å tjene hans sak skal opptre. I Kristi tale til menneskene får vi vite utførlig hvordan vi best kan tjene Guds sak blant våre medmennesker.

"*Thi I skulle vide: a t i n g e n T r o s r e t n i n g h a r F o r d e l e e l l e r R e t t i g h e d e r f r e m f o r d e a n d r e . I n g e n L æ r e e r d e n e n e s t e s a l i g g ø r e n d e ; thi vor Fader spørger eder ikke om, hvilken Tro I tilhøre, men om I have søgt at vandre fremad mod Lyset, om I have sejret over det onde og de mange Fristelser; Han spørger eder, om I have støttet de svage, trøstet de sorgfulde, mættet de hungrige, klædt de nøgne, hjulpet de fattige, de syge og de lidende; og Han spørger eder, om I have øvet eders gode Gerninger af Kærlighed og Barmhjertighed, eller om I gjorde dem f o r e d e r s e g e n F o r d e l .*

Ja, sandelig, vor Fader spørger ikke om eders Tro, m e n o m I f u l d t u d h a v e l e v e t o g h a n d l e t e f t e r d e t , d e r f o r e d e r v a r S a n d h e d o g R e t f æ r d i g h e d ."

Gud spør oss altså overhode ikke om hvilken tro vi tilhører og gjør det helt klart at ingen lære er den eneste saliggjørende! Ja, se det er jo noen helt andre toner enn det som lyder fra Bispebrevet! Det kan altså ikke være riktig at Gud kan komme til å måtte avbryte all forbindelse med oss dersom ikke VmL blir knesatt som sannheten, for "Ingen Lære er den eneste saliggørende;…" Gud spør oss ikke om hva vi tror på, kun om hvordan vi lever våre liv! Og det samme må jo også gjelde de ni danske bispene i 1938 – de ble vel heller ikke spurt om hvilken tro de tilsluttet seg, men om de søkte det edleste og sanneste i seg selv.

Jeg vil påstå at hele prosjektet med Bispebrevet, både innholdet og utsendelsen strider helt og holdent mot hva Kristus ber oss om i vårt forhold til andre religioner. Kan det sies klarere enn

hva Kristus gjør, at tilhengere av VmL på ingen måte har noen rett til å sette seg som dommer over andre trosretninger eller synspunkter? For Kristi tale er selvfølgelig ikke kun myntet på dem som tilhører de ulike verdensreligionene, den er like mye myntet på oss som tror på VmL!

"Endnu vil jeg sige til eder alle: ville I være Guds Tjenere, da maa I ikke ideligen kives og strides med hverandre om de gamle Ord og Trossætninger, der lyde til eder fra Fædrenes mange Skrifter. Da maa I ikke ideligen fremhæve, at eders Tro og eders Kirke ere de eneste sande og saliggørende. Og ingen Sinde maa I ved Sværdet eller ved strenge Magtbud paatvinge andre eders Tro og eders Meninger.

Søger derimod alle at mødes i eders fælles Længsel efter det rene, det ophøjede og det guddommelige. Ja, søger alle at mødes i eders fælles Længsel efter en Faders Kærlighed og en Guds Retfærdighed.

Kristus ber oss altså om å ikke kives og strides, og vi skal ikke stadig fremheve vår egen tro som den eneste saliggjørende, og heller ikke forsøke å påtvinge andre vår egen tro. Og man kan vel ikke si annet enn at BB helt klart var et forsøk på å påtvinge de danske bispene en spesiell tro - VmL. BB kan helle ikke på noen måte sies å være et forsøk på å møtes med bispene i en felles lengsel etter en fars kjærlighet, der det utmales om de grusomste følgene av å svikte et løfte. Så langt derifra!

Jeg gjør meget gjerne Kristi ord til mine, når han sier at vi som ønsker å være Guds tjenere på jorden, må tale milde, kjærlige og forståelige ord til alle, ikke tale hardt og fordømmende og aldri true eller skremme med fortapelse og evige pinsler, om det så "kun" gjelder for noen få millioner år, og ikke i all evighet!

"Ja, sandelig, jeg siger eder: ville I være Guds Tjenere, da maa I alle tjene Ham i Aand og i Sandhed; d a m a a I t a l e m i l d e , k æ r l i g e o g f o r s t a a e l i g e O r d t i l a l l e, der i Tvivl, Haabløshed og Anger henvende sig til eder om Hjælp og om Vejledning; da maa I, uden at trættes, ideligen trøste og styrke de svage, modløse og vaklende Mennesker; ingen Sinde maa I tale haarde, fordømmende Ord til de levende, end mindre maa I bryde Staven over de døde; ingen Sinde maa I, for at hævde eders Magt og Myndighed, t r u e m e d e v i g F o r t a b e l s e e l l e r s k r æ m m e m e d H e l v e d e s S t r a f f e o g P i n s l e r."

Oslo, 01.08.09
Sverre Avnskog

Hvem forfattet Bispebrevet?

Johanne Agerskov fikk aldri opplyst hvem som var forfatteren av Bispebrevet og det åpne brevet til noen litteraturkyndige menn - begge offentliggjort i februar 1938. Kan vedkommende identifiseres gjennom et grundig historisk studium av de tildels dramatiske hendelsene omkring Johanne Agerskov i ettertid? Les i denne artikkelen om noen av de involverte personene, og om hvilken rolle de spilte i kampen mellom de yngste og de eldste om herredømmet over Vandrer mod Lysets skjebne!!

Jeg vil i denne artikkelen videreutvikle de tankene jeg tidligere har presentert på denne websiden angående det såkalte "Bispebrevet", som "Selskabet til "Vandrer mod Lyset"s Udbredelse" utga i februar 1938. Skriftet ble utsendt sammen med det åpne brevet til noen litteraturkyndige menn til samtlige danske bisper, en mengde prester, litteraturkyndige og andre i Danmark. Begge brevene var mottatt gjennom intuitiv tankeinspirasjon av Johanne Agerskov, som selv hevdet at det var hennes åndelige leder - hennes avdøde fars ånd - som hadde diktert henne brevene. Og like til sin død var hun overbevist om at brevene var forfattet av to av lysets ånder, de yngste. Jeg har mottatt kritikk fra enkelte hold for å vie så mye oppmerksomhet til dette Bispebrevet, og man har vanskelig for å forstå hvordan jeg kan innbille meg at jeg gjør VmL en tjeneste ved å hevde at Johanne Agerskov muligens kan ha blitt ført bak lyset av en av de eldste på sine eldre dager. Ja, noen mener sågar at det er striden omkring Bispebrevet som er årsaken til at VmL ennå ikke er kjent blant den vanlige mann og kvinne. Selv mener jeg at det er stikk motsatt. Gjennom Johannes og Michael Agerskovs tilgivelse og kjærlige bønn for Satan, og derved fremkomsten av Vandrer mod Lyset! i den jordiske verden, hadde det lyktes lysets ånder å sende en lysimpuls til jorden av "giga"-størrelse. Det sanne bildet av Gud var gjort tilgjengelig i den menneskelige verden, og dette eviggyldige bildet av vår ånds far, kan aldri mer utselettes fra Jordens "bevissthet" - det er eviggyldig og uutslettelig. Men som ved ethvert lysgjennombrudd, samler mørket seg til motangrep, og mørkets motangrep mot VmL fant sin foreløpige kulminasjon gjennom fremkomsten av Bispebrevet, med sin "Bispebrevsgud" - mørkets forfalskede gudsbilde, den straffende, hevngjerrige og dømmende "Gud". Johanne Agerskov fikk aldri oppgitt *hvem* som hadde forfattet de to åpne brevene som hun fikk utgitt i 1938. I mine øyne var Bispebrevets forfatter garantert en av de eldste. Jeg vil i denne artikkelen forsøke å komme på sporet av forfatteren, og se om han kan være å finne som inkarnert i Danmark i forrige århundre.

Vandrer mod Lyset! *kunne* ha blitt allemannseie allerede ved utgivelsen i 1920! Gud hadde latt inkarnere et stort antall av de yngste i Danmark, og disse inntok sentrale embeter i den danske kirken, og hadde disse menn erindret sitt løfte til Gud om å gjøre seg til talsmenn for Jesu' sanne budskap, ville meget ha gått annerledes i det 19. århundre. Men som vi vet, lyktes det mørkets ånder å forhindre at et tilstrekkelig antall av kirkens menn maktet å gjennomtrenge mørket, og lytte til sin samvittighet. Personlig kjenner jeg kun til to av prestene som i det stille var tilhenger av VmL, Peter Wemmelund, som støttet utgivelsene økonomisk, og stilte mange spørsmål til Johanne Agerskov angående verket, hvorav flere ble

medtatt i Supplement I, og Thorvald Kierkegaard, som gjenga mange av tankene fra VmL i sine prekener i det Unitariske kirkesamfunn, hvor han var pastor.

Peter M. Wemmelund, 1870-1955, var den eneste av de danske prestene som før sin inkarnasjon hadde lovet å støtte VmL, som holdt sitt løfte, om enn i det stille. Han støttet flere av utgivelsene økonomisk. Foto: Det Kongelige Bibliotek

Thorvald Kierkegaard, 1878-1965, var i sine yngre dager meget positiv til Hilsen til Danmark, og kjente flere av kapitlene i VmL før verket utkom. Han brukte mange av tankene fra VmL i sine prekener i den Unitariske kirke, men gikk aldri offentlig ut med sin støtte.

Hans Martensen-Larsen, 1867- 1929, omtalte VmL i sin meget kritiske bok om spiritismen fra 1922, men er "snill" i sin omtale, og hadde atskillig sympati for Michael og Johanne Agerskov. Foto: Dansk Portrettgalleri.

Peter Wemmelund må helt klart ha vært en av de yngste, som før sin inkarnasjon hadde lovet å støtte VmL, og det samme gjaldt to andre danske prester, Thorvald Kierkegaard og Hans Martensen-Larsen. Martensen-Larsen var barnebarn av den kraftfulle danske biskopen over Sjælland, Hans Lassen Martensen, 1808-1884, og gjennom Martensen-Larsens skrifter går det frem at han som ung følte et meget sterkt kall til å vie sitt liv til å fremme den sanne kristendom. Men han fant tydeligvis ikke klarhet i sin tanker, ble sterkt plaget av tvil, og gjennomgikk som ung mann en alvorlig religiøs krise, som gjorde at han holdt seg borte fra sin prestegjerning i et halvt år. Men han gjenfant sin tro, og gikk tilbake til sitt arbeid som prest. Men det var tydelig at hans sinn stadig beskjeftiget seg med ulike oversanselige fenomener, og i 1922 utga han sin bok Spiritismen Blændværk og Sjæledybets Gåder, der han bl a omtalte Vandrer mod Lyset. Det er tydelig at han hadde opplevd et sterkt behov for å finne en måte å forholde seg til oversanselige fenomener, men det kan synes som om Martensen-Larsen hadde søkt tilflukt i den dogmatiske kristendommen, og fremhevet selve troen som målet, og troens inderlighet skulle etter hans mening være det som ga menneskene den trøst de behøver, og er troen fast nok, vil ethvert behov for å "tale med de døde" bortfalle av seg selv. Han var således sterkt forutinntatt, og avviste i sin bok all spiritisme ut fra et forhåndspostulat om at intet annet enn troen kan gi mennesket trøst og styrke. Men i sin avvisning av alle spirituelle fenomener, kom dessverre Martensen-Larsen også til å avvise det han var sendt til jorden for å forsvare, nemlig det budskapet som

fremkom i Vandrer mod Lyset! Og hans sterkeste ankepunkt var selve måten verket var fremkommet på, og han hadde tydeligvis ikke satt seg inn i hele den boken han avviste. Han omtalte VmL kun i et meget lite kapittel, og hans omtale fortoner seg mer som et lite referat av første del av verket, enn som en fordømmelse. Tonen er refererende, om enn noe ironisk. Han var også i kontakt med Johanne og Michael angående enkelte detaljer vedrørende hvilke begreper som best dekket fremkomsten av VmLs - automatskrift eller clairaudianse, men kom ikke til noen forståelse med Agerskov'ene.

Men Martensen-Larsen fremstår i alt han skriver som en dannet og vennlig mann, og han avviser ikke totalt at det kan fremkomme forbindelser med de døde som han ikke kan forklare, og i samtaler med forfatteren Chr Jørgensen hevdet han senere at han trodde at Michael og Johanne Agerskov var ærlige mennesker, som hadde formidlet sine opplevelser så godt de hadde kunnet. (Som en kuriositet, kan jeg nevne at Rasmus Malling-Hansen i 1888 var i kontakt med den danske billedhuggeren Th. Stein, for å bestille en byste av den gamle biskop Martensen, så kontakten hadde tydelig vært til stede også i den foregående generasjon.)

Det er lett å få sympati med en mann som Martensen-Larsen, synes jeg. Han har tydeligvis hatt de aller beste intensjoner om å være et levende vitne for den sanne kristendommen, men ble rammet av en av menneskets verste fiende - tvilen. Og når man leser hans skrifter, er det nesten som man fornemmer at han ikke makter å slippe nye tanker inn i sitt sinn, av frykt for å miste sitt fotfeste, slik han en gang gjorde i sin ungdom. Jeg tror det må ha vært grunnen til at han ikke en gang sprettet opp mer enn første del av sitt eksemplar av VmL - angsten for å miste sin tro. Derfor gjorde han som så mange av de yngste har gjort både før og etter ham - han forsvarte med all sin kraft det han var kommet for å bekjempe. Og jeg kan så levende forestille meg hans sorg da han vendte tilbake til sfærene, og det gikk opp for ham hva som hadde skjedd, og at han hadde mislyktes. Jeg er sikker på at Gud straks ga ham sin tilgivelse, og bidro til å "bygge" ham opp igjen, for etter en kort hviletid å ta fatt på sitt arbeid igjen som en av menneskehetens ledere!

Bispebrevets hevngjerrige "Gud", som hevdes å ville "brennmerke" slike som Martensen-Larsen - stemple ham som "veiet og funnet for lett", utsette ham for årmillioners lidelser, og på grunn av hans "unnlatelsessynd" kanskje forlate menneskeheten for årmillioner - denne "Gud" har intet med den sanne, allkjærlige og allmektige Gud å gjøre. Den sanne Gud er alltid parat til å gi oss tilgivelse og trøst og til å hjelpe oss til å se framover og finne måter å gjenopprette våre "synder" på. Skulle Gud, for å gjøre byrden ennå større for et allerede lidende sinn, tråkke sine skapninger ned i elendighetens depresjon og lidelse hver gang de hadde feilet? Den som tror noe slikt - kjenner ikke Gud!

Den verdenskjente idrettsmannen og oppfinneren av nye treningsmetoder, Jørgen Peter Müller, 1866-1938, førte i sine bøker "Blandt Engle og Djævle" 1 og 2 et korstog mot Johanne og Michael Agerskov. Foto: Det Kongelige Bibliotek

Byfogd i Fredrikstad i Norge, Ludvig Dahl, 1864-1934, var godt kjent i hele Norden for sin forbindelsemed de døde, og var flere ganger i kontakt med Johanne Agerskov. Han druknet i 1934 under mystiske omstendigheter og hans død var blitt forutsagt av åndene. Foto: Internett

Mediet Ingeborg Køber, Ludvig Dahls datter, som i transe formidlet kontakt til Ludvig Dahl fra hans avdøde far og to sønner. I følge Johanne Agerskov var hun en av de Eldste. Hun ble mistenkt for å ha drept sin far, og satt fengslet i 7 måneder, men ble aldri dømt. Etter rettssaken flyttet hun til Danmark og levde resten av sitt liv der. Foto: Internett

I følge I. P. Müllers bok, Blandt Engle og Djævle, fant et møte sted i 1932 i den Unitariske kirkes lokaler; mellom pastor Thorvald Kierkegaard, byfogd i Norge, Ludvig Dahl og Jørgen Peter Müller, verdensberømt dansk idrettsmann og pioner innen treningsmetoder. Og når man kjenner til hvilken rolle disse tre herrene hver på sin måte spilte i kampen mellom lyset og mørket, må dette møtet sies å ha vært både oppsiktsvekkende og skjebnetungt; her møttes - gjennom disse tre mennesker - de gode og onde åndskreftene som sto mot hverandre i tiden etter VmLs fremkomst. Thorvald Kierkegaard utbredte VmLs tanker i sin menighet uten å nevne verket ved navn, Ludvig Dahl var en iherdig talsmann for spiritualismen og den psykiske forskning, og uten og vite det, medspiller i de eldstes velregisserte angrep på lysets sannheter, hva også i høyeste grad gjaldt for tredjemann, I. P. Müller, som var i full gang med sitt korstog mot Vandrer mod Lyset! - ledet av de eldste.

Thorvald Kierkegaard var inkarnert i Danmark for å delta i reformasjonen av den danske kirke på grunnlag av VmL. Han hadde nær forbindelse med Agerskov'ene i åren mens de ulike delene av det som skulle bli VmL ble "diktert" til Johanne, og han kjente således mange av tankene i det endelige verket, og Johanne og Michael Agerskov må ha regnet ham som en ganske sikker talsmann for VmL. Da boken kom ut i 1920, hadde imidlertid Kierkegaard blitt pastor i den Unitariske kirke i Danmark, og for å holde menigheten sammen, ville ikke Kierkegaard gå ut med noen offentlig støtte til VmL. Karen Blixens moster, kalt Bess, var en meget sterk kvinne i menigheten, og hun var desidert imot VmL, og pastor Kierkegaard ville ikke bidra til splid, selv om andre medlemmer i menigheten var positive til VmL. Og om ikke Kierkegaard offentlig støttet VmL, var mange av tankene i hans prekener hentet fra verket, og man kan også spørre seg om ikke Johanne Agerskov var noe streng mot ham, da hun avkrevde ham et klart standpunkt.

Det medførte nemlig at han trakk seg unna Agerskov'ene, og de mistet kontakten tidlig etter utgivelsen av VmL. Men manglende stillingtagen skulle vise seg å bli et problem for Kierkegaard, og han åpnet i 1932 sin kirke for byfogd Ludvig Dahl, som lenge hadde vakt oppsikt for sin forbindelse med de døde.

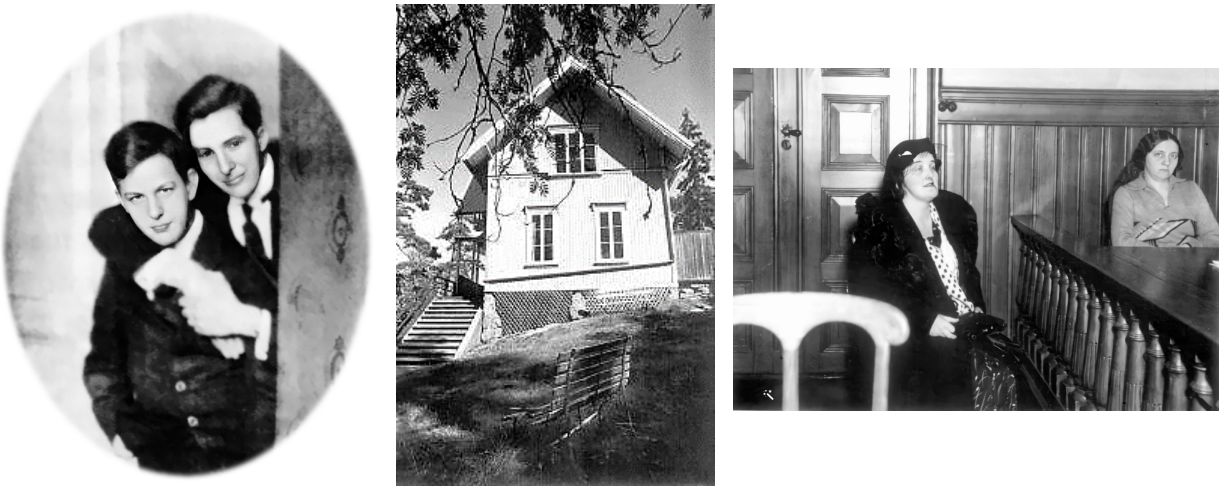

Tre bilder fra historien om familien Dahl, som skulle utvikle seg til å bli en dyp personlig tragedie for de impliserte. Til venstre: De to sønnene Ragnar og Ludvig, som begge døde i ung alder, med få års mellomrom, fotografert i 1917. I midten, Sommerhuset på Hankø, der Ludvig Dahl druknet i 1934 under uklare omstendigheter og til høyre, datteren Ingeborg Køber, fotografert under rettssaken, der hun var mistenkt for drapet på sin far.

Ludvig Dahl var byfogd i Fredrikstad i Norge, var gift og hadde 4 barn. To av hans sønner, Ragnar og Ludvig, døde med ikke mange års mellomrom (i 1919 og 1924), og det viste seg snart etter den førstes død, at datteren, Ingeborg, som var gift Køber, hadde mediumistiske evner, og fikk kontakt med den avdøde sønnen - først gjennom bordseanser, deretter gjennom en såkalt planchette. Ingeborg falt i transe, og den avdøde Ragnar førte hennes hånd, som holdt rundt en svart trekant, fra bokstav til bokstav på en papp-plate med påtrykte bokstaver, slik at ord og setninger framkom. Jeg er ikke det minste i tvil om at Ludvig Dahl og hans families følte en oppriktig glede over å få kjennskap til at vår ånd lever videre etter døde, og for Ludvig Dahl gjorde denne "åpenbaring" tydeligvis så stort inntrykk på ham, at han ikke kunne tie, men ønsket å meddele sine medmennesker denne sannheten som han nå mente å kunne bevise. Den Dahlske familie hadde meget nære og kjærlige bånd, og i flere av sine bøker refererer Ludvig Dahl de ofte litt barnslige og naive "samtalene" mellom sønnen og de gjenlevende familiemedlemmene. Man kan nesten ikke annet enn å se det sjarmerende i deres utveksling av kjærlighetserklæringer. Og når så den neste sønnen døde noen år senere, varte det ikke lenge før også han kontaktet dem fra den andre siden, og gleden de alle viste over igjen å være "sammen" er rørende.

Ludvig Dahl var en meget velutdannet og velformulert mann, som hadde mistet sin kristentro, da han ikke kunne godta de gamle dogmer bl a om Jesu' soningsdød. Han gjenfant nå sin tro, men i en fornyet form, og de tankene han presenterte i sine bøker, minner meget om VmLs tanker, og vi vet at både han og hans eldste sønn kjente til VmL. Ludvig Dahl satte seg nå fore å benytte sin families personlige opplevelser, som han oppfattet som et levende bevis på livet etter døden, til å formidle sin tro, og han ble en varm talsmann for spiritualismen, som han helst kalte det, og forfattet flere bøker, holdt foredrag og inviterte også andre til å overvære

seanser med hans datter. Hans bøker er meget velskrevne og overbevisende - og det virker som om Ludvig Dahl var totalt uvitende om at han hadde blitt trukket inn i et livsfarlig spill, regissert av ondsinnede ånder, som etter hvert førte hele familien Dahl ut i den ytterste elendighet. Johanne Agerskov skrev flere brev til Ludvig Dahl, for å advare ham, og for om mulig å få ham til å forstå at det ikke var hans sønner han hadde kontakt med, men noen av de eldste, men Dahl var urokkelig, og holdt fast på sin overbevisning, noe som skulle vise seg å bli svært skjebnesvangert for ham selv og hans familie.

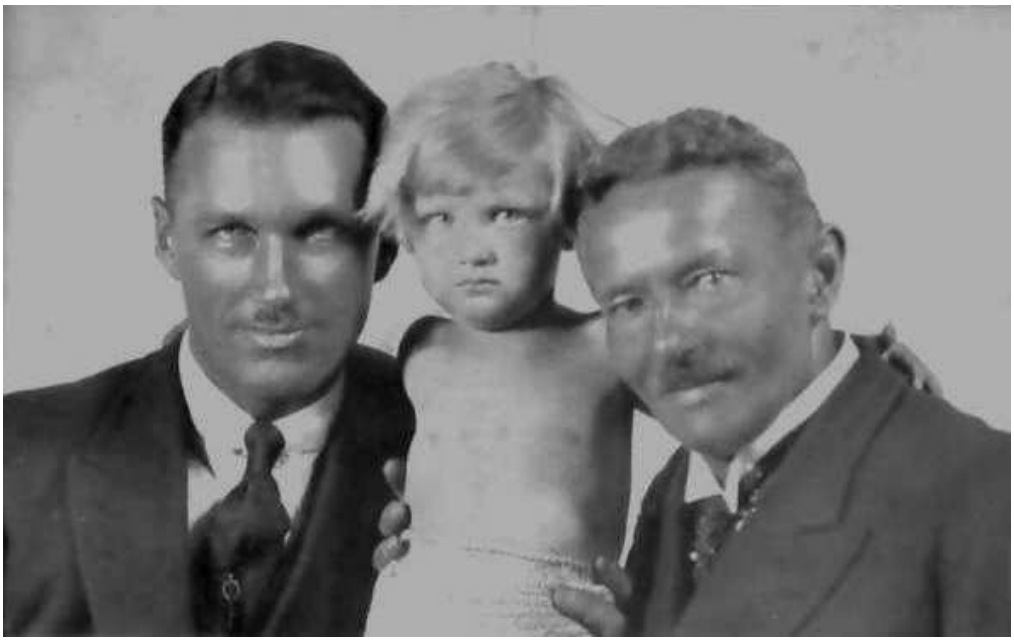

Den eldre I P Müller, fotografert sammen med sin eldste sønn og sitt barnebarn. Man kan vel ikke direkte påstå at den lille piken ses ut til å trives mellom sin far og farfar. Tvert imot ser hun nærmest vettskremt ut. I P Müller kontaktet Johanne Agerskov første gang i 1932, og skulle etter hvert komme med de aller groveste angrepene på Vandrer mod Lyset! noensinne. Foto fra en av hans bøker

Like før Jørgen Peter Müllers kone, Marie, døde i 1930, avtalte hun med sin mann at de skulle forsøke å opprette en forbindelse etter hennes død. Han oppsøkte derfor et medium, og ganske riktig, hans Misse befant seg på den andre siden, og ville gjerne tale med sin mann. Müller og hans kone hadde levd hele deres voksne liv i England, hvor han hadde etablert en klinikk hvor han praktiserte sine verdensberømte nye treningsmetoder. Müller var i sine yngre år en meget atletisk idrettsmann, som vant i alt 104 store titler i ulike idrettsgrener. Hans idrettskarriere og hans interesse for studier av klassisk gresk kunst var det som ledet ham inn på hans nyskapende prinsipper for fysisk trening, og han utviklet ulike øvelser som var beregnet for menigmann, og som skulle kunne gjennomføres på kun 15 minutter hver dag. Øvelsene involverte også pusteøvelser, og I. P. Müllers "My System" ble snart internasjonalt kjent, og han ble betraktet som mannen som fikk hele verden til å mosjonere. Han spilte også inn en stumfilm i 1911 der han selv praktiserte sitt system, og det finnes også bilder av ham der han utfører ulike øvelser. Bl. a. anbefalte han å avslutte all trening med å frottere hele kroppen med et håndkle, for å renske ut urenheter av kroppen. Han fremstår som en meget atletisk mann, og ser nærmest "gudelik" ut på enkelte fotografier.

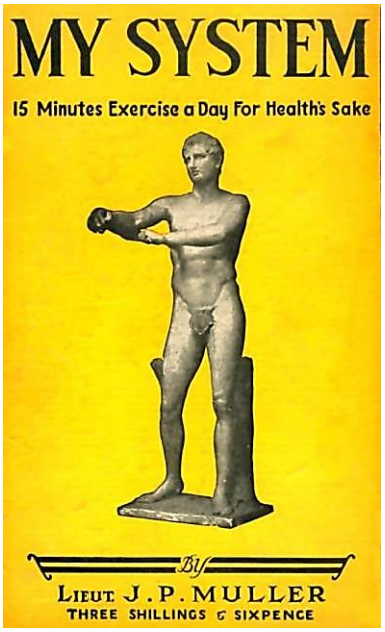

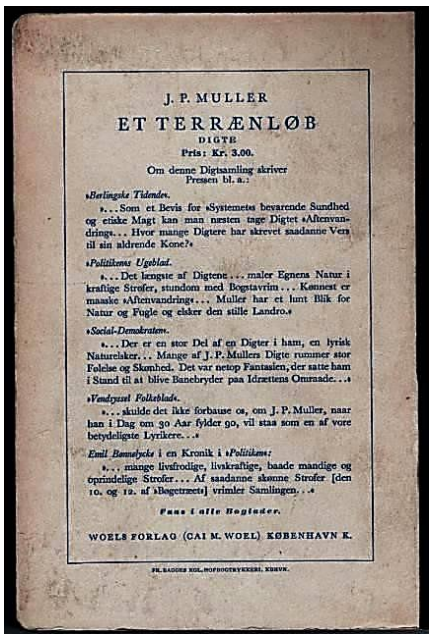
J. P. MULLER

ET TERRÆNLØB

DIGTE

Pris: Kr. 3.00.

Om denne Digtsamling skriver Pressen bl. a.:

»*Berlingske Tidende*.

»... Som et Bevis for »Systemets bevarende Sundhed og etiske Magt kan man næsten tage Digtet »Aftenvandringe... Hvor mange Digtere har skrevet saadanne Vers til sin aldrende Kone?«

»*Politikens Ugeblad*.

»... Det længste af Digtene... maler Egnens Natur i kraftige Strofer, stundom med Bogstavrim... Kønnest er maaske »Aftenvandringe..., Muller har et lunt Blik for Natur og Fugle og elsker den stille Landro.«

»*Social-Demokraten*.

»... Der er en stor Del af en Digter i ham, en lyrisk Naturelsker... Mange af J. P. Mullers Digte rummer stor Følelse og Skønhed. Det var netop Fantasien, der satte ham i Stand til at blive Banebryder paa Idrettens Omraade...«

»*Vendyssel Folkeblad*.

»... skulde det ikke forbause os, om J. P. Muller, naar han i Dag om 30 Aar fylder 90, vil staa som en af vore betydeligste Lyrikere...«

Emil Bønnelycke i en Kronik i »*Politiken*«:

»... mange livfrodige, livskraftige, baade mandige og ppindelige Strofer... Af saadanne skønne Strofer [den 10. og 12. af »Bogetræet«] vrimler Samlingen...«

Faas i alle Boghandler.

WOELS FORLAG (CAI M. WOEL) KØBENHAVN K.

PH. BAGGES KGL. HOFBOGTRYKKERI, KBHVN.

Til venstre: I. P. Müller under utførelsen av sin rensende frotté-øvelse. Til høyre: Müllers bøker ble også utgitt i flere opplag etter hans død. Det er ikke vanskelig å se av bokomslaget, hva som var idealet til Müller. Til høyre ses noen utdrag av anmeldelser av I. P. Müllers diktsamling, "Et Terrænløb". Anmeldelsene var overstrømmende, og han ble hyllet som en nyskaper innen dansk diktning! Müllers allsidighet var enorm, og hans evner geniale på en rekke områder!

I England var det et meget aktivt spiritistisk miljø, og i månedene før sin død var Misse blitt massert av en blind kvinne, som fortalte henne at hun helt sikkert kunne opprette kontakt med sin mann etter sin død. Og etter at kontakten mellom Müller og hans kone var etablert, varte det ikke lenge før samtalene involverte en hel del andre ånder. Ja, i årene utover på 1930-tallet ble Müller trukket inn i en verden av "gode" og "onde" ånder, og kunne føre lange samtaler med dem. Han hadde sterke mediumistiske evner, såkalt klarhørsel, og brukte også pendul til å påvise åndenes tilstedeværelse. I 1932 utga Müller beretningen om sine opplevelser med åndeverdenen i dagboksform i det todelte verket, Blandt Engle og Djævle. Jeg er ikke det minste i tvil om at samtlige av de ånder som befolket den åndeverden som I. P Müller kom i kontakt med, var av de Eldste, og dette har vi også Johanne Agerskovs ord for! Og det er meget interessant å konstatere den enorme forskjellen mellom disse åndenes fremtreden, og de som Luvig Dahl kom i kontakt med. Det synes meget tydelig, at de eldste som opptrådte under jordiske seanser, hadde evnen til å fremstå med den helt spesielle karakter og personlighet, som gjorde at seansedeltagerne ville være villig til å akseptere deres tanker. I Ludvig Dahls tilfelle, fremsto de eldste som nøyaktige kopier av Dahls avdøde sønner og andre slektninger, helt ned til den minste detalj - selv Ragnars hang til å bruke en foreldet og gammeldags ortografi, kopierte ånden som utga seg for å være ham, og i alle detaljer kunne åndene gjengi sannferdige detaljer fra sønnenes liv. Men flettet inn i deres meddelelser fra den oversanselige verden, fantes det usann informasjon, som falt seg så tilforlatelig og gled så godt inn i sammenhengen forøvrig, at ingen fant noen grunn til å stille spørsmål ved den, men som for oss som kjenner VmL, avslører seg som usannferdig, og kun egnet til å så forvirring om den oversanselige verden.

I I. P. Müllers tilfelle derimot, fremstår åndene i en helt annen forkledning. De fører et grovt språk, kommer med ufine personkarakteristikker og beskylder navngitte personer for å opptre løgnaktig, uten noen form for dokumentasjon. Organiseringen av åndeverdenen presenteres i en språkbruk som mest av alt minner om en militær organisasjon, og åndene presenteres som "Engleherre" 1, 2, 3...o. s. v. eller også som "vakthavende Engleherre". Her finnes ingen følelse av noe opphøyet og hellig - åndene fremstår som ufine, råbarkede karakterer, som banner og kommer med grove beskyldninger. Og Vandrer mod Lyset! og Johanne og Michael Agerskov er dem som det groveste skytset rettes mot. Bøkene utvikler seg etter hvert til å bli det reneste korstoget mot VmL, og "Engleherrene" priser til stadighet I. P. Müller for å være den høyt elskede og utvalgte - som skal lede an i avsløringen av VmL som djevelens verk! Aldri, hverken før eller senere, har noen kommet med så grove og sjofle anklager mot Johanne og Michael Agerskov, som beskyldes for bevisst å føre Djevelens sak på jorden, i et komplott for å gi ham makt over menneskene. En av Engleherrene påstår endog å kunne avlese Agerskov'enes tanker, og "avslører" overfor Müller, at de akter å gå til rettslige skritt for å få stanset ham. Alt presenteres uten forbehold, og uten noen form for dokumentasjon i Müllers bøker!

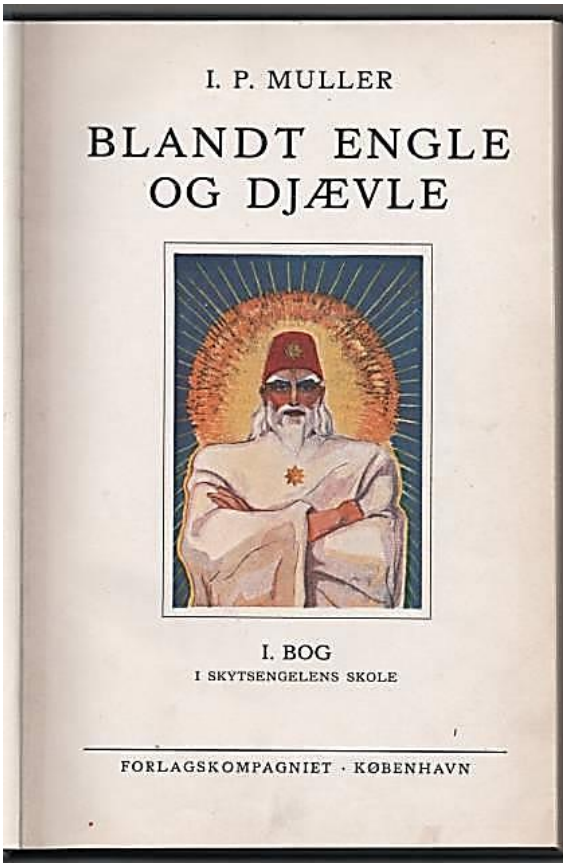

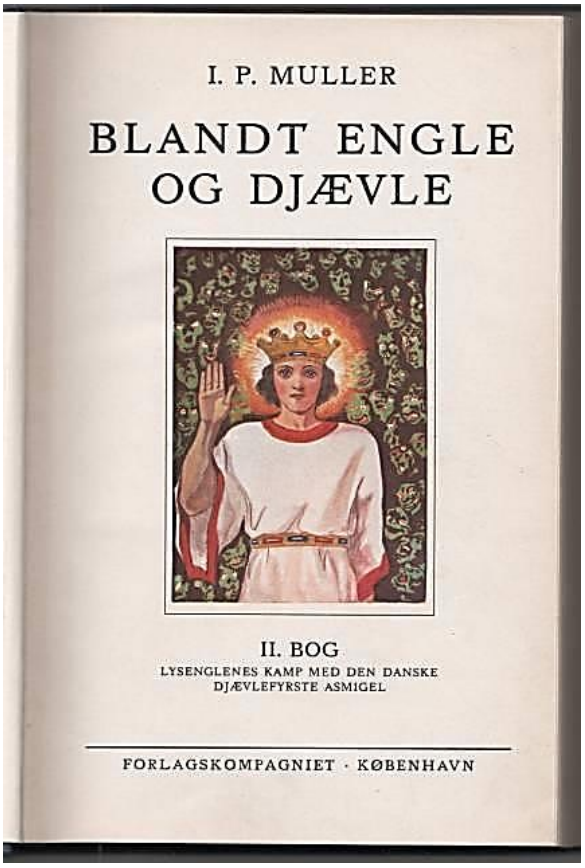

Jørgen Peter Müllers todelte verk, "Blandt Engle og Djævle" utgitt i 1932, arter seg som det reneste korstog mot Vandrer mod Lyset! og Johanne og Michael Agerskov, som beskyldes for å være deltagere i et planlagt komplott mot menneskeheten i samarbeid med djevelen!

Forut for utgivelsen av "Blandt Engle og Djævle" kontaktet I. P. Müller Johanne og Michael Agerskov, med en forespørsel om å få være til stede når Johanne Agerskov mottok en meddelelse fra sin åndelige leder - og han lovet å bli en talsmann for VmL dersom et slikt møte kunne overbevise ham om at åndeforbindelsen var ekte. Her opptrådte Müller klart

løgnaktig, for, under dekke av å være en potensiell støttespiller, å skaffe seg adgang til Johanne Agerskovs fortrolige kommunikasjon. På dette tidspunktet var han allerede i gang med å forfatte sine sjofle angrep på VmL. Fru Agerskov avviste et slikt møte, som hun gjorde med alle henvendelser om å overvære hennes møter med sin åndelige leder, men lot sin invitasjon til ham om å møte henne og hennes mann stå ved lag. Müller ønsket deretter et møte med offisielle representanter fra den danske kirke til stede, for at de kunne opptre som dommere i en kamp mellom Müllers og Fru Agerskovs ånder - en kamp Müller var overbevist om at "hans" ånder ville gå seirende ut av, og avsløre at Agerskovs ånder var djevelens medhjelpere!

I "Blandt Engle og Djævle" kan vi lese om hvordan Müller kontaktet ulike representanter for den danske kirke, både bisper og prester, men ingen ønsket å delta som dommer i den ønskede "duell". På dette område vil jeg forøvrig påstå at Müllers verk er et verdifullt historisk dokument, da han gjengir meget detaljert sine møter med de ulike personene. Tatt i betraktning Müllers upålitelighet, må man dog ta det nødvendige forbehold at han kan ha gjengitt hendelsene usannferdig. Men det går tydelig frem at flere av de personene han oppsøker, har mottatt VmL fra Johanne og Michael Agerskov, for flere har bøkene i sine bokhyller, eller har sendt dem i retur. Men vi skjønner også at VmL på langt nær var den eneste bok de hadde fått tilsendt. Han forteller også om et møte med Knud Brønnum, der Brønnum i følge Müller hevdet å være uangripelig fra mørket, og Müller gjengir et brev som Viggo Prior sendte ham. (Viggo Prior og hans to brødre, Eric og Cay, var meget aktive VmL-forkjempere i Danmark og USA, og Cay Prior sto bak 1975-utgaven av den engelske oversettelsen).

Kun *en* person fant Müller, som sa seg villig til å delta som dommer over VmL, og de to hadde flere møter vedrørende saken, og vedkommende oppfordret Müller til på forhånd å utarbeide spørsmål, som Agerskov'ene kunne få anledning til å forberede seg på å besvare. Og hvem var det som meldte seg som villig til å delta på møtet mellom mannen som førte et korstog mot VmL, og "djevelens medarbeidere", Johanne og Michael Agerskov? Jo - som ved en skjebnens ironi - en av de yngste som før sin inkarnasjon hadde lovet å opptre som talsmann for Vandrer mod lyset!; Thorvald Kierkegaard!

I sine bøker forteller Müller om sine møter med Kierkegaard, og også om det møtet som fant sted i 1932, i den Unitariske kirkes lokaler - som må sies å være et av de historisk mest fortettede møter som har funnet sted, med de ypperste representanter for lyset og for mørkets krefter: Thorvald Kierkegaard, mannen som i sine prekener benyttes seg av mange av tankene fra VmL - Ludvig Dahl, den kloke og verdige talsmannen for livet etter døden og Jesu' enkle kjærlighetslære, men som, ledet av de eldste, var på full fart utfor stupet - og så denne atletiske idrettsmannen, verdensberømt for sine nyskapende treningsmetoder; mannen som fikk verden til å starte å mosjonere, dikteren, forfatteren, eneren på ethvert områder han deltok; nå i ledtog med de eldste i deres korstog mot Vandrer mod Lyset! - Jørgen Peter Müller!

Hvilken seier for mørket!!

MY SYSTEM

15 Minutes' Exercise a Day for Health's Sake

BY

J. P. MULLER, K.D.

Author of "My System for Ladies," "My System for Children," "My Breathing System," "The Daily Five Minutes," "My Sunbathing and Fresh Air System," etc.

Under the patronage of H.R.H. the Prince of Wales, 1922-1935

NEW EDITION REVISED BY CAPT. J. P. MULLER

WITH 120 ILLUSTRATIONS

LINK HOUSE

ATHLETIC PUBLICATIONS, LTD.
LINK HOUSE, 24 STORE STREET
LONDON, W.C. 1

Copyright in the United States of America, by Athletic Publications, Ltd.

I. P Müller på et foto fra 1927 fra en av hans bøker. Til høyre, en engelskspråklig utgivelse av "My System", med denne kongelige hilsen på tittelbladet: "Under the petronage of H. R.M. The Prince of Wales, 1922-1935". Müller ble også utnevnt av den danske kongen til ridder av Danebrog.

Men mørkets seire kan aldri bli annet enn midlertidige - i det lang løp vil alltid lyset seire - heldigvis. Fra oversanselig side må man ha vært fullstendig klar over at dersom ikke den danske kirken i løpet av fristen på to år, evnet å foreta den ønskede reformasjon på grunnlag av VmL, ville de personene som hadde lovet å følge sin samvittighet og stille seg i spissen for reformasjonen gradvis trekke mørket tettere om seg. For slik fungerer det i lyset - evner man ikke å følge samvittighetens røst, evner man ikke å velge lysets veg, vil man gradvis beseires av mørket. Og nettopp dette var det som skjedde i forhold til VmL. I stedet for at Vandrer mod Lyset! ble utbredt i følge lysets planer, kom verket inn under mørkets makt, og allerede i 1922 må det ha vært klart for lysets ånder at lyset, i form av Vml, ikke ville ha en sjanse til å seire så lenge de eldste ennå var inkarnert på jorden, og Ardors eteropptegnelser fremdeles var i virksomhet. Mørkets angrep på dem som skulle ha være VmLs talsmenn lyktes fullt ut, og som den foreløpige kulminasjonen på mørkets seier over VmL, ble til slutt også verkets medium - kvinnen, som sammen med sin mann, i den totale tillit til lysets ledelse, gjennom den kjærlige bønnen for Ardor gjorde det mulig å bringe det sanne budskapet om Gud gjennom til jorden, overmannet av en av mørkets ånder, og utga et skrift som på viktige punkter sto i motsetning både til hva hun selv tidligere hadde hevdet i mange av sine brev, og som sådde alvorlig tvil om Guds vilje og evne til å stå ved sine løfter, gitt i VmL.

Men hvilken betydning hadde egentlig utgivelsen av Bispebrevet? Var det fremdeles en sjanse i 1938, dersom Bispebrevet aldri hadde utkommet, for at den danske kirken ville ha tatt til seg VmLs tanker? Mitt svar må bli et klart nei! Da Michael Agerskov utga de to supplementene i

1929 og 1930, var interessen i Danmark for VmL så godt som ikke-eksisterende. Spørgsmål og Svar I og II solgte i løpet av 1930-tallet gjennomsnittlig mindre enn 10 eksemplarer i året! Interessen var på et absolutt 0-punkt. Johanne Agerskov ville gjerne utgi en billig "folke-utgave" av VmL før sin død, men det bød på store problemer, da det gamle opplaget på langt nær var utsolgt, og man umulig kunne få et forlag til å satse den nødvendige kapital på å trykke opp et nytt opplag. Resultatet ble at Johanne Agerskov opptok et banklån og kjøpte opp restopplaget, og takket være en gave på 2000 kr samt et tilskudd på noen hundre kr fra pastor Peter Wemmelund, kunne teaterforlegger Sigurd Folmer-Hansen i 1939 utgi en relativt billig utgave av VmL. Og det er i forordet til denne 1939-utgaven at Johanne Agerskov skrev den omstridte setningen om at den som hevder at VmL kun er spiritisme, avslører hvilken åndelig kategori de selv tilhører overfor sine mere klartseende og forstående medmennesker. En setning ikke mye verdig den som mener å utbre lysets hellige sannheter! Men på dette tidspunkt var også Johanne Agerskov som menneske beseiret av mørket. Hun var meget syk og sterkt svekket, og hennes søster skrev i et brev til forfatteren Chr Jørgensen, at det var et under at hun fremdeles var i live. Og er man selv under mørkets innflytelse, har man ikke den nødvendige evnen til fullt ut å kunne skjelne mellom lysets og mørkets ånder.

Personlig er jeg tilbøyelig til å betrakte Bispebrevet som, foruten å være den midlertidige kulminasjon av mørkets seier over VmL, til også å være et personlig hevnoppgjør. En som hadde følt seg forurettet og ydmyket av Johanne Agerskov, ønsket å gi henne en endelig "nesestyver", gjennom å ydmyke og beseire henne og vise sin endelige makt! En med et meget sterkt utviklet konkurranseinstinkt - en som var vant til å vinne - vant til å være nummer en! Og hvordan kunne vedkommende bevise sin overlegne styrke bedre enn å få Johanne Agerskov selv til å spre mørkets tanker - til å gi mørket større makt?

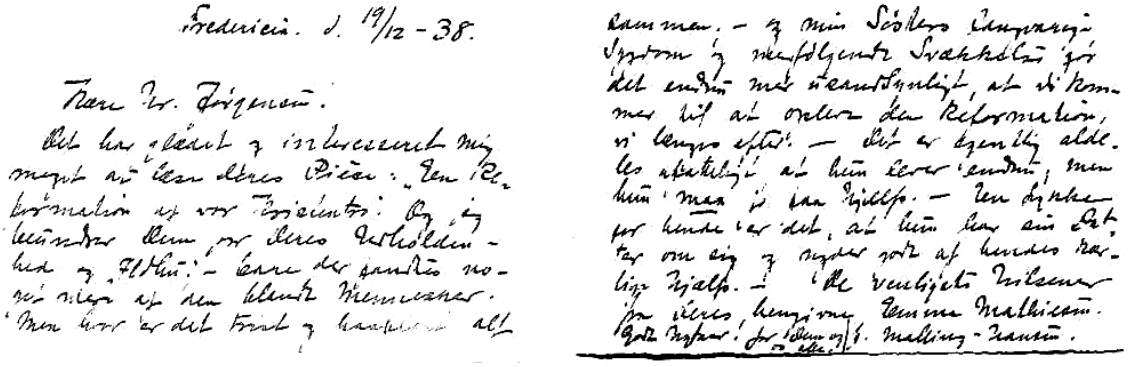

"Men hvor er det trist og haabløst alt Sammen, - og min Søsters langvarige Sygdom og medfølgende Svækkelse gør det endnu mer usandsynligt, at vi kommer til at opleve den Reformation, vi længes efter! Det er egentlig aldeles ufateligt at hun lever endnu, men hun maa jo faa Hjælp. - En Lykke for hende er det, at hun har sin Datter om sig og nyder godt af hendes kærlige Hjælp. -" Dette skriver Johanne Agerskovs søster, Emma Mathiesen, til forfatteren Chr Jørgensen i desember 1938.

Gjennom å studere de historiske hendelsene i Danmark på begynnelsen av 1900-tallet, kan man danne seg et godt inntrykk av hvordan de eldste arbeidet - mørkets ånder som med alle midler ønsket å stanse VmL, og bringe verket inn under mørkets kontroll. Det gjaldt selvfølgelig å angripe hver enkelt person som hadde en misjon i forbindelse med utbredelsen direkte, for å gjøre vedkommende ute av stand til å gjennomføre sitt arbeid. Sannsynligvis har

de angjeldende personer vært konstant omgitt av de eldstes søvnfrigjorte ånder, som på alle måter har forsøkt å forvirre og så tvil i deres tanker. Og det er i mine øyne særdeles viktig å holde fast ved at vi ikke har noen som helst rett til å dømme de yngste, som ikke evnet å gjennomføre sitt planlagte arbeid. Gud dømmer heller ingen, han krever kun av oss at vi forsøker å handle etter beste evne i overensstemmelse med vår overbevisning, og vi må regne med at de aller fleste av de danske prester og biskoper handlet på den måte de selv mente var den riktige. Ludvig Dahl var også overbevist om at han handlet riktig! Jeg har lest flere av hans bøker, og gjennom alt han skriver, skinner det en optimistisk tro på at han har en misjon å utføre, gjennom å gjøre kjent for offentligheten sin forbindelse med sine døde "sønner", og bringe frem for verden et vitnesbyrd om at livet etter døden er en realitet. Ingenting i det han skriver tyder på at han har hatt den minste mistanke om at han handlet galt. Men de eldste er i besittelse av en slik genialitet i deres etterligningskunster, at de kan lure hvem som helst, og vi har ingen som helst grunn til å klandre noen for å ha trådt feil.

I Ludvig Dahls tilfelle fikk de spiritistiske forbindelsene katastrofale konsekvenser. Åndene ba etter hvert om at enkeltpersoner skulle være enedeltagere i seansene med mediet Ingeborg Køber, og det viste seg i ettertid at flere av dem mottok forutsigelser om byfogdens død - men de fikk alle beskjed om å ikke røpe deres viten til andre, men skrive ned den informasjonen de hadde mottatt og oppbevare den i lukkede konvolutter, for den skulle siden tjene som et endelig bevis for åndenes eksistens. I 1934, på deres landsted ved Hankø, skulle så de fatale begivenhetene finne sted. Byfogden ville ut for å ta sin daglige svømmetur, og datteren Ingeborg, som hadde en grufull forutanelse om at noe forferdelig ville skje, insisterte på å følge ham. Og med henne som eneste vitne, druknet Ludvig Dahl på mystisk vis, og legene kunne senere påvise at han hadde fått en skade i nakken, men fastslo at dødsårsaken var drukning.

I første omgang vakte ikke dødsfallet noen større oppsikt, men da spådommene om byfogdens død noen måneder senere ble brukt som bevis for åndenes eksistens, og omtalt i offentlige foredrag blant spiritualister, vakte saken offentlig interesse, og skulle komme til å fylle forsidene i norske aviser i flere år fremover. Sterke røster tok til orde for at byfogden måtte ha blitt myrdet, det krevdes en offentlig gransking, og familien måtte gjennom meget ydmykende forhør, der de mest intime detaljer fra deres familieliv ble brettet ut i all offentlighet. Det ble kjent at byfogden i årevis hadde forsømt å holde orden i embetets økonomi og hans kone hadde underslått penger fra byfogdkassen - i alt 60 000,- kroner. Selv om hun i mellomtiden, takket være lån hos venner i Danmark, hadde dekket opp underskuddet valgte hun å ta livet av seg da underslaget ble kjent. Og datteren ble senere fengslet, tiltalt for drapet på sin far. Ingeborg Køber satt fengslet i 7 måneder før hun slapp ut fordi "ingen straffbar handling var bevist", og hun flyttet senere til Danmark sammen med sin mann, og tilbrakte resten av sitt liv der.

Denne saken er et meget tragisk eksempel på hvordan de eldste kunne bringe et velmenende menneske totalt ut av kurs. Ludvig Dahl var en sannhetssøker, hans bøker vitner om et følsomt og ydmykt sinn, og på sitt beste skrev han med meget stor overbevisning i et høytidsstemt og velformulert språk, og hans omgang med sine "avdøde sønner" var tålmodig og kjærlighetsfull - og så var disse "sønnene" i virkeligheten noen av de ondskapsfulle og hensynsløse eldste, som med fullt overlegg brakte Ludvig Dahl og hele hans familie ut i dyp tragedie. Slik arbeidet de eldste!

Ludvig Dahl, 1864-1934, på et foto fra Aftenposten.

Jørgen Peter Müller, 1866-1938, fotografert i 1937 sammen med sitt barnebarn, Mirabelle.

I Ludvig Dahls tilfelle, henvendte de eldste seg kamuflert som kjærlige og vennlige sønner. Bare på den måten kunne de oppnå tillit fra det vennlige mennesket, Ludvig Dahl. I Jørgen Peter Müllers tilfelle, derimot, opptrådte åndene som ubehøvlede og grove vesener, og det sier ikke lite om I. P. Müllers personlighet at han villig vekk aksepterte disse usympatiske vesenene som værende lysets ånder. Det er ikke å ta i for hardt å påstå at Müller gjennom sin behandling av Agerskov'ene fremstår som tvers gjennom usannferdig og uetterrettelig - og han fremsatte særdeles grove beskyldninger mot dem - om at de sto i ledtog med Djevelen for å fremme hans makt på jorden. Müller fikk av sine ånder vite at *han* var den høyt elskede og utvalgte, som skulle stanse dette onde komplott. Jeg tar meg dog i å forundres over at Müller så lett lot seg overbevise om dette, da hans religiøse oppfattelse ellers stemte godt overens med VmLs tanker. Han forteller at han i sin ungdom sterkt overveide om han skulle utdanne seg til prest, men da han kunne forutse at hans divergerende synspunkter i viktige spørsmål ville komme til å skape ham mange problemer i forhold til kirken, valgte han en annen vei. Men Müller lot seg overbevise om at Agerskove'ene ba *til* Ardor og ikke bare *for* ham, og dette synes å overbevise ham om at de sto i ledtog med Djevelen.

Men Johanne Agerskov var ikke den som lot I. P. Müllers grove beskyldninger stå uimotsagt! I sitt åpne brev til Müller, tok hun et kraftig oppgjør med ham, og påviste med all tydelighet at han hadde opptrådt usannferdig og at han hans grove beskyldninger på ingen områder medførte riktighet. Brevet kan leses i sin helhet på VmL Forlags hjemmeside. Vi kjenner ikke til hvordan Müller reagerte på brevet, men kan bare forestille oss hvordan det må ha vakt hans harme og såret hans stolthet. Jeg vil anta at det neppe var hverdagskost for den verdensberømte I. P. Müller, ridderen av Danebrog, atleten, eneren, geniet - å bli satt så grundig på plass av en kvinne!

Nå vil jeg alltid være den første til å hevde at man skal være varsom med å utnevne navngitte historiske personer til å ha vært en av de eldste. I I. P. Müllers tilfelle må det i hvert fall være klart at han var et menneske med helt usedvanlige evner! Han var en foregangsmann, en nyskaper, og så allsidig at han lyktes på ethvert felt han måtte ønske - en ener på så vidt forskjellige områder som treningsmetoder og diktning! Dette, sammen med hans meget sterke mediumistiske evner, gjør at han i hvert fall kvalifiserer til å betegnes som genial - og det er det kun de yngste og de eldste som er.

Helt tydelig er det i hvert fall at svært mange av de eldste var aktive i spiritistmiljøene rundt omkring i verden. Vi vet ikke det nøyaktige antallet av inkarnerte eldste som ikke ville oppgi sin evne til å forlate sitt legeme, men utsagn i VmL tyder på at det dreide seg om tusenvis. Hvor de forskjellige eldste var inkarnert, vet vi heller ikke, men må anta at de må ha vært inkarnert i de fleste land. Seanser som ble avholdt i f eks Danmark på dagtid, kan sannsynligvis ikke ha hatt regelmessig besøk av noen av de eldste som var inkarnert i Danmark, da man må anta at disse ikke så regelmessig har vært sovende på dagtid, om det da ikke dreide seg om eldre mennesker. Men de eldste hadde evnen til å forlate sitt legeme og bevege seg over ekstremt store avstander, så det kan ikke ha bydd på noe problem å opptre som ånder ved seanser f eks på den andre siden av jordkloden. Vi vet heller ikke mye om det lyktes for lysets ånder å bringe alle de eldste som var inkarnert av Ardor tilbake til Guds rike når døden inntraff. Jeg vet heller ikke om vi med sikkerhet kan fastslå at alle disse eldste virkelig er hjemvendt, eller om noen av dem fremdeles befinner seg nær jorden som diskarnerte vesener.

Seansene hos Ludvig Dahl foregikk helst på sen kveldstid, ganske regelmessig et par ganger pr. uke, og rett som det var hendte det at "sønnene" bare så vidt rakk å hilse, før de måtte av sted igjen på grunn av "dårlige forhold" eller fordi det ble "kalt på dem". Det kan derfor godt hende at det dreide seg om noen av de eldste som var inkarnert i Norge eller omliggende land. Når det gjelder Bispebrevet, så vet vi intet om når på døgnet det ble mottatt av Johanne Agerskov - for alt vi vet kan det ha vært midt på natten, da Johanne Agerskov ofte var våken nattestid. Men dersom det er riktig at det var en av de Eldste som kontaktet henne, "forkledd" som hennes fars ånd, må den angjeldende ånd i alle tilfelle ha vært til stede ved tidligere tilfeller der Malling-Hansens ånd "dikterte" Fru Agerskov, slik at han i alle detaljer kunne kopiere Leo. At dette ikke bød på det minste problem for de eldste, vet vi fra brev som Johanne Agerskov skrev i 1934 til både Ludvig Dahl og Chr Jørgensen. De eldstes forvandlingskunster var så geniale, at de kunne imitere enhver av de yngste så overbevisende at de aller færreste ville merke noen forskjell. Tenk bare på Ludvig Dahl - han var overbevist om å ha kontakt med sine sønner gjennom en årrekke, og han merket intet da noen av de eldste på et visst tidspunkt fortrengte først den ene sønnen, og noen år senere også den andre og overtok deres plasser. Men dette kunne da lysets ånder ganske enkelt forhindre i Johanne Agerskovs tilfelle, når så meget sto på spill, hevder enkelte. Men dessverre - så enkelt er det ikke. Når de eldste en gang har fått "adgang" til et menneske, er det ikke mulig for lysets ånder å gjennomtrenge det mørket de omgir seg selv og sitt offer med - og de yngstes tanker når overhode ikke frem til den de ønsker å advare. Også dette beskriver Johanne Agerskov i sine brev fra 1934.

På grunn av det meget detaljerte kjennskapet forfatteren av Bispebrevet tydeligvis har til Vandrer mod Lyset!, hva angår språkføring, ordvalg og innhold, antar jeg personlig at denne eldste nødvendigvis må ha hatt anledning til å studere VmL inngående. Og da VmL i 1938 kun forelå på dansk, sannsynliggjør dette at personen må ha vært inkarnert i Danmark. I

Ludvig Dahls bøker forteller han om forsøk der skrevne meddelelser ble lagt i lukkede konvolutter, og innholdet ble avlest og meddelt av en av hans sønner ved en seanse. Men ved rettslige undersøkelser på et senere tidspunkt ble det påvist at et flertall av disse konvoluttene hadde vært åpnet, og bar mediet, Ingeborg Købers fingeravtrykk. Johanne Agerskov skrev i et av sine brev om saken, at brevene sannsynligvis var lest av Ingeborg Køber selv og så formidlet videre av hennes ånd til de andre inkarnerte eldste, da hun i følge Fru Agerskov selv var en av de eldste. Jeg antar på grunnlag av dette, at det ikke var mulig for de eldste å lese i jordiske bøker i søvnfrigjort tilstand.

Min antagelse er derfor at Johanne Agerskov i 1938, da hun var meget svekket av sykdom, ja, så svekket at hennes søster syntes det var et under at hun i det hele tatt var i live - ble kontaktet av en av de eldste som var inkarnert i Danmark. Han må ha hatt et inngående kjennskap til Vandrer mod Lyset, og også hatt et personlig ønske om å ramme Johanne Agerskov. Disse faktorer begrenser etter min mening sterkt utvalget av potensielle forfattere, og en person peker seg ut som en meget sannsynlig kandidat; mannen som var blitt offentlig ydmyket gjennom Johanne Agerskovs avsløring av ham som simpel, løgnaktig og uetterrettelig - I. P. Müller!

Grunnen til at jeg mener at det kan ligge personlige hevnmotiver bak Bispebrevet, er enkelte utsagn i brevet, som jeg ikke kan se annen hensikt med, enn å bringe Johanne Agerskov i miskreditt. Et eksempel på det er at forfatteren av Bispebrevet *ikke* oppgir sitt navn. Tidligere har Johanne Agerskov i et av sine mange brev skrevet at enhver ånd som ikke kan eller får lov til å oppgi sitt navn, *intet* har med lyset å gjøre. Og hvem skrev hun det til, andre enn nettopp I. P. Müller! I ett av sine brev til ham fra 1932 er nettopp dette faktum, at hans "Engleherrer" ikke oppgir sitt navn, i Johanne Agerskov øyne selve beviset på at de ikke kan være lysets ånder! Forfatteren av Bispebrevet må ha vært fullt klar over at nettopp dette forhold ville føre til at mange ville stille spørsmål ved sannheten av Bispebrevet, fordi det at forfatterens navn ikke ble oppgitt så tydelig står i motsetning til hva Johanne Agerskov ellers sto for! Hvorfor valgte han likevel å ikke gi forfatteren et navn? Ignatius Loyola, Paulus, Rasmus Malling-Hansen? Jeg kan kun se *en* årsak: for å ydmyke Johanne Agerskov. For meg står dette som et klart eksempel på at "noen" må ha hatt en ekstra "glede" ved å få det ellers fullkomne mediet Johanne Agerskov, til å utgi et skrift med et innhold hvor hun så opplagt motsier seg selv. Og denne "noen" kan med stor sannsynlighet ha vært mannen som Johanne Agerskov offentlig hadde kalt for en "åndelig pygmé" - I. P. Müller. Jeg kan så levende forestille meg hans "glede" over å ha "beseiret" Johanne Agerskov.

Nå er det svært vanskelig for meg å få tak i nøyaktige informasjoner vedrørende Johanne Agerskovs ødeleggelse av bildene av seg selv, da VmL Forlag og Børge Brønnum, som hjalp Fru Agerskov å brenne bildene, konsekvent nekter å besvare spørsmål fra meg om denne hendelsen. Jeg har derfor ikke tilgang til noen detaljer om når brenningen fant sted, eller hvilke bilder som ble brent. Men jeg vil overhode ikke bli forundret om det viser seg at den ånd som inspirerte Johanne Agerskov til å utgi Bispebrevet, var den samme ånd som innga henne tankeimpulsene om å utrydde bildene av seg selv. Denne handlingen, et symbolsk "selvmord", utryddelsen av sin menneskelige skikkelse for ettertiden, er definitivt ingen "lyshandling", men en handling helt igjennom inspirert av mørket. De eldste må ha "jublet"! Ikke bare hadde de fått Johanne Agerskov til å utgi et skrift, tvers igjennom inspirert av *deres* tanker, de hadde lyktes å innbille henne at hennes person burde utryddes fra denne verden for all evighet!!

Johanne Agerskov understreket også i sitt åpne brev til I. P. Müller at "hennes" skrifter, til tross for at de var forfattet av ulike personligheter, ikke inneholdt en eneste motsetning, men at alt var i nøye overensstemmelse, uten innbyrdes motstridende utsagn. Dette er på ingen måte tilfelle med Bispebrevet. Jeg har nevnt forfatterens anonymitet - og ellers har jeg i flere artikler påvist flere utsagn i Bispebrevet som står i åpenbart motsetning til tidligere utsagn i Vandrer mod Lyset! Innflettet i de tilforlatelige avsnittene, som minner meget om budskapet fra VmL, har forfatteren klart å innsnike tanker, som med ett slag river grunnen under bena på det bilde av Gud som VmL har gitt oss. Bispebrevets "Gud" er ikke til å stole på, han kan komme til å forlate oss, overhøre våre bønner, la oss seile vår egen sjø, ned i mørke og lidelse - uten å gripe inn, ja uten i det hele tatt å bry seg, for han vil ikke lengre følge sine skapninger i deres ferd på jorden - som en følelseskald og likegyldig mor eller far, vil han la sine barn lide uten å gi dem trøst eller håp. "Bispebrevsguden" bærer meget tydelig de eldstes stempel - og jeg vil meget, meget gjerne gjøre Johanne Agerskov den tjenesten å bidra til at enhver som leser disse ord blir oppmerksom på at det ikke er en av lysets ånder som står bak dette tragiske skrift - men en av de eldste!

97 Theodora Caroline Vilhelmine Christensen Ullert, f. 6. Okt. 65 i Kbh.

•

Müller (nu i England Muller), *Jørgen Peter*, f. 7. Okt. 1866 i Adserballe paa Als (Sognepræst Georg Vilh. M. og Ellen Nielsine Jacobsen), Student 84, cand. phil. 85, stud. theol., tog Hebraicum og Patristicum 94, Sekondltn. v. Ingeniørkorpset 88—89, i Argentina 90, ansat i Recks Opvarmnings Co. 91—01, Sportsmedarb. v. København 93—01, indførte britisk Atletiksport og deltog sejrig i forsk. Sportskonkurrencer, Inspekt. v. Vejlefjord Sanator. 01—05, Direktør f. Muller-Institutet i London 12—24, Forfatter og Foredragsholder, har holdt ca. 1400 Foredrag m. Opvisning i Skandinavien, Finland, Storbritannien, Irland, Tyskland, Frankrig, Holland, Belgien, Czekoslovakiet, Østerrig, Polen, Schweiz, Italien, Estland og Rusland, fra 24 har hans Bøger og Foredrag opnaaet Prinsen af Wales Protektion, fung. en Aarrække s. Eksaminator v. d. af Læger grund. og led. Institute of Hygiene, Harley Street, Æresmedl. af 16 Foren. og Selskaber i Skandinavien, England, Skotland, Tyskland, Italien og Rusland. Medudg. af Aarbog f. Idræt 98 og 05, har udg. Mit System (04, overs. p. 25 Sprog), Vink om Sundhedsrøgt og Idræt (07), Kønsmoral og Livslykke (08), My System f. Ladies (13), My System for Children (13), My Breathing System (16), The Daily Five Minutes (23), Et Terrænløb og andre Digte (26), My Sunbathing and Fresh Air System (27), Hvad fejler vor Ungdoms fysiske Opdragelse? (27) foruden talr. Afh. vedrør. Idræt og Hygiejne i inden- og udenl. Tidsskr., R.• 24. Marts 19. G. 1. Maj 96 Marie Cornelia Dumili Schønberg, f. 9. Dec. 65.

•

Slik presenteres I. P. Muller i verket "Kongelige danske Ridderordener og Medaljer" av Hauch-Fausbøll. Som man kan se, hadde Muller en meget sterk posisjon både i Danmark og internasjonalt. Det er også interessant å lese at hans far var sogneprest!

Oslo, 18.03.07
Sverre Avnskog

Johanne Agerskov og datteren Inger, fotografert i 1920.
Fotografen er etter all sannsynlighet Michael Agerskov.
Foto: Privat.

Tillegg:

Jeg håper jeg gjennom den ovenstående artikkelen har klart å sannsynliggjøre at I P Müller både var en av de eldste, og at han hadde både motiv og anledning til å ta en personlig hevn over Johanne Agerskov ved å klare å narre henne til å tro at hennes fars ånd, Leo, henvendte seg til henne igjen og dikterte henne en ny meddelelse i 1938. Men Bispebrevet er selvsagt langt mer enn en personlig hevn. Bispebrevets funksjon kan sammenlignes med hvordan den eldste klarte å forurense Jesu' enkle kjærlighets- og barmhjertighetslære ved å innsnike ideen om at Jesu' død var en offerdød for å forsone Gud og menneskene og Jesu' guddommeliggjøring i kristendommen. Derigjennom oppnådde de eldste å skape full forvirring mht Guds sanne vesen og Hans kjærlighet og svekke forbindelsen mellom Gud og menneskene ved å sette Jesus i Guds sted. Guds allmakt og kjærlighet ble redusert gjennom ideen om at forbindelsen mellom Ham og hans skapninger forutsatte et blodig offer for å

kunne opprettholdes. Og menneskene ga seg til å be til ham som frivillig lot seg myrde, Jesus, i stedet for direkte til Gud.

Vi finner en ganske åpenbar parallell i Bispebrevet, der forbindelsen mellom Gud og menneskene igjen står i fare for å brytes, men denne gangen er det de ni danske bispenes knesetting av VmL som sannheten som er det eneste som kan redde forbindelsen. Dersom de svikter sin oppgave, vil forbindelsen bli brutt, muligens for flere millioner år for at menneskene kan synke så dypt ned i mørke synd og ugjerninger at de yngste kan begynne forfra med å lede menneskene frem mot lyset. Frelseren i denne varianten av den muligvis brutte gudsforbindelsen, er mediet Johanne Agerskov, som av sine tilhengere opphøyes til en ny Kristus-figur, det ufeilbarlige mediet, som er uangripelig for mørkets makt.

Det meget ekstraordinære ved Bispebrevets logikk, er imidlertid at bispene sviktet fullstendig, men likevel inntraff ikke noen av de dystre advarslene fremsatt i Bispebrevet. Forbindelsen ble opprettholdt og menneskeheten er ledet videre i lysere retning i alle år etterpå til tross for at bispene avviste å la seg true til å knesette VmL som sannheten. Således fremstår BB som en samling tomme trusler helt uten reelt grunnlag, og Gud fremstår som en temmelig forvirret, truende og maktesløs figur som i manges øyne helt har skiftet karakter fra VmL, der han fremstår som det allmektige og allkjærlige universets sentrum, som behersker et uuttømmelig lyshav, og som derigjennom aldri kan miste energi. At den som råder over universets samlede lysenergi og som til alle tider er rede til å gi alle de yngste energipåfyll når de måtte trenge det ikke lengre skulle utstå å følge menneskenes lidelser, er selvsagt en grov løgn som det er nesten uforståelig at noen som har tilsluttet seg VmL kan tro på. Men dessverre har denne løgnen klart å forurense mange VmL-tilhengeres sinn og etablert et Gudsbilde som står fjernt fra den allkjærlige og allmektige Gud og mer ligner på den gammeltestamentlige ”gud” i bibelen.

BB mangler helt logisk sammenheng mellom første og andre del, i det man i første del får vite at Gud ikke mangler midler til å utbre VmL selv om de ni danske bispene skulle svikte sin oppgave, mens i andre del fremsettes den påstanden at Gud ikke makter å følge menneskenes lidelser dersom ikke de ni bispene utfører sin oppgave. I denne påstanden ligger det en grov forringelse av Guds allmakt, for han vil i følge BB stå fullstendig maktesløs dersom de ni bispene svikter. Omtrent som han ville stå maktesløs dersom Jesus ikke lot seg ofre slik at forbindelsen til menneskene kunne opprettholdes. Parallellene mellom de kristne dogmene og Bispebrevet er altså påfallende, og det skyldes selvsagt at de begge er forurenset av den eldstes tanker.

Etter at jeg begynte å fundere på hvem som kunne tenkes å være forfatteren av Bispebrevet, var det flere personers navn som ble fremkaldt i mine tanker. Ved siden av I P Müller fremstår det norske mediet, Ingeborg Køber, som en absolutt realistisk kandidat. I følge Johanne Agerskov var hun en av de eldste og hadde evnen til å formidle mediumistiske meddelelser til mennesker på den helt andre kanten av Norge, og hun kunne således ikke ha frasagt seg evnen til å forlate kroppen og bevege seg over store avstander. I tillegg var VmL vel kjent i familien, og hennes far Ludvig Dahl mottok sannsynligvis verket allerede ved

utgivelsen i 1920. Enkelte tilhengere av BB stiller seg uforstående til hvordan de eldste kunne tilegne seg innholdet i VmL som inkarnerte, men synes helt å ha glemt at alt som mennesket opplever også blir åndens eie, så dersom Ingeborg Køber leste VmL, ville selvsagt hennes ånd også kjenne verket.

Men jeg må innrømme at jeg med tiden har begynt å helle mot en ganske annen kandidat, som faktisk var til stede fysisk helt fra de aller første mediumistiske seansene i det Agerskovske hjem; nemlig datteren Inger Agerskov. Kunne den eldste sikre seg noen bedre kandidat til å forfalske meddelelsene i VmL enn ved å inkarnere en av sine egne som ekteparet Agerskovs datter? Neppe. Ardor inkarnerte de eldste ca en måned tidligere enn Gud, og på den måten kunne han sikre seg å få inkarnert sine egne i de posisjonene han ønsket dem i. Men er det ikke temmelig drøyt å påstå at Inger Johanne Agerskov var en av de eldste? Hun var jo en dedikert talskvinne for VmL gjennom hele sitt liv både som medlem av bestyrelsen i Selskabet til VmLs Udbredelse, gjennom oversettelsen av VmL til engelsk i 1950 og ellers gjennom mange brevbesvarelser på vegne av sin mor? Visst var hun en forsvarer av VmL som mennesket Inger Agerskov, men det er intet hinder for at hennes ånd aktivt kunne kjempe mot det samme verket. De menneskene som var besjelet av en av de eldste, hadde selv ingen viten om dette, men oppfattet seg som helt vanlige mennesker. Ja, mye tyder på at både Johanne og Inger Agerskov var av den oppfattelsen at Inger var en av de yngste. Som ung hadde hun evnen til å se diskarnerte åndelige personligheter, og Johanne Agerskov så henne som den som skulle videreføre hennes eget arbeid. Men Inger Agerskovs forsvar for Bispebrevet, er særdeles formørket og fullt av utsagn som strider mot VmL på viktige punkter. Bl a var det hun som innførte oppfatningen av at BB måtte være sant fordi Johanne Agerskov var uangripelig for mørket. Etter Inger Agerskovss mening var Johann Agerskov var blitt et ufeilbarlig medium. Der VmLs sannhetsgaranti var at alle avsnitt var blitt bekreftet av Gud, var BBs sannhetsgaranti at Johann Agerskov var ufeilbarlig. En sterk vilje kan lett omsettes til selvrettferdighet i den jordiske verden, og spørsmålet er om ikke datteren Inger Agerskov, fyret opp under morens følelse av å ha blitt misforstått, hånet og latterliggjort, og bidro til å utvikle en viss bitterhet og selvrettferdighet i morens sinn. Få år etter Johanne Agerskovs død i 1946, ble Inger Agerskov uhelbredelig sinnssyk og pasient ved psykiatrisk avdeling ved Frederiksberg sykehus. Hun ble også rammet av en hjerneblødning og ble varig arbeidsufør. I følge familien var hun en svært krakilsk og vanskelig kvinne å ha med å gjøre mot slutten av hennes liv. Dette skriver jeg ikke fordi jeg har noe imot Inger Agerskov, men kun fordi det er historiske fakta, dessverre. Hun hadde alle kjennetegn som en person som var alvorlig angrepet av mørket.

Hva som er sikkert, er at dersom Inger Agerskov var en av de eldste, så hadde den eldste sikret seg at en av sine egne kunne følge hele den prosessen Agerskovs ble en del av fra første stund. Den ånd som besjelet Inger Agerskov kunne skaffe seg førstehånds kjennskap til alle hendelser, alle detaljer og alle prøvelser Johanne ble stilt overfor, og ville således kunne skape en forfalskning av Rasmus Malling-Hansens ånd, som var så overbevisende, og med en så dyp innsikt, at Johanne Agerskov lot seg lure. Mange VmL-kjennere er av den oppfatningen at de inkarnerte eldste kunne kan motta informasjon om den jordiske verden, og opptre som

åndelige vesener i seanser, mens de befant seg i sovende tilstand. Dette er ikke riktig. De eldstes ånd mottok all informasjon som tilfløt det våkne mennesket den var knyttet til, samtidig som den kunne agere på egen hånd helt uten menneskets viten. Dette er godt beskrevet i VmL under kapitlene om spiritisme. Den eldste som var knyttet til et medium, hadde evnen til å spille forskjellige åndelige vesener, som så ble synlige for det mennesket de var inkarnert i, helt uten dette menneskets viten om at det ble narret av sin egen ånd. Men i følge VmL, ville en slik aktivitet kunne påføre det angjeldende mennesket store psykiske påkjenninger, som kunne resultere i alvorlige sinnslidelser på sikt. Akkurat som i tilfellet med Inger Agerskov.

Det særdeles paradoksale var altså at Inger Agerskovs ånd godt kunne diktere moren en meddelelse mens Inger Agerskov var våken og til stede under hele seansen, og ingen av kvinnene hadde den fjerneste anelse om at det var Inger Agerskovs ånd som hadde overtatt faren, Rasmus Malling-Hansens plass som Leo. Ja, faktisk er det absolutt ikke usannsynlig at det var Inger Agerskov som fungerte som sekretær under disse seansene i 1937 eller 1938, og var den som skrev dikteringen ned. Hvem skulle ellers fungere som sekretær? De to kvinnene bodde sammen, og Inger hjalp moren på alle områder i livet. Johanne gikk neppe utenfor døren i disse årene, og hadde kun besøk av sin aller nærmeste familie.

Var i realiteten situasjonen den at Inger Agerskovs ånd dikterte meddelelsene, Johanne Agerskov mottok dem i sine tanker, gjentok dem høyt, hvoretter Inger Agerskov nedskrev det dikterte? Johanne Agerskov skrev, etter hva vi kjenner til, aldri meddelelsene ned selv, men gjentok det dikterte høyt, mens en av ”sekretærene” nedskrev det mottatte. Sekretæren var helst hennes mann mens han fremdeles levde (frem til 1933), eller en av de andre som tidligere deltok i seansekretsen, som oftest Michaels søster Anna m/ektemann, og Johannes søster, Juliane m/ektemann.

Fra VmL vet vi at de yngste som feiler i å gjennomføre den misjonen de har påtatt deg i et jordeliv, og i stedet har bidratt til å utbre misforståelser, alltid får en sjanse til å gjenopprette sin feiltagelse i en ny inkarnasjon. Man skulle kanskje derfor tro at Johanne Agerskov snart ville bli inkarnert for i en ny inkarnasjon å bidra til å bekjempe troen på Bispebrevets løgner? Det tror jeg ikke Gud vil pålegge henne. Der kommer både hun og Michael Agerskov i samme kategori som Kristus, som helt er fritatt fra nye inkarnasjoner til tross for at han feilet på enkelte punker under sin inkarnasjon som Jesus fra Nasaret. Johanne og Michael gjennomførte et uvurderlig arbeid for lysets seier i den åndelige verden, og i så måte er BB kun en liten bagatell til sammenligning. Som det står i VmL et sted: Ekteparet Agerskov har utført sin misjon til Guds fulle tilfredshet.

Noe helt annet ville det selvsagt være om de selv ønsket og ba om å få inkarnere på nytt. Selv har jeg en følelse av at dette vil være situasjonen. Men noen av oss har åpenbart kommet før henne for å bidra til å svekke Bispebrevets påvirkning før VmL ennå har nådd noen særlig utbredelse. Jeg vet at det i flere VmL-kretser i Danmark lever kvinner som av sine omgivelser oppfattes som den reinkarnerte Johanne Agerskov, men det må jeg innrømme at jeg har mine tvil om riktigheten av. Johanne Agerskov var en meget viljesterk og selvoppofrende kvinne,

og jeg er personlig overbevist om at hun for lengst ville gjort seg gjeldende i det offentlige liv som VmL-tilhenger og aktiv BB-motstander. Jeg ser ingen slike kvinner blant dem som hittil har gjort seg bemerket i den lille VmL-verdenen. Og hva med Rasmus Malling-Hansen selv, kan han sies å ha mislykkes i sitt arbeid som den åndelige verdens fremste representant i arbeidet med å få Guds budskap gjennom til jorden? Kan han klandres for å ikke ha beskyttet Johanne Agerskov godt nok fra mørkets makt? Det tror jeg ikke. At Johanne Agerskov ble narret mot slutten av sitt liv, må tilskrives de eldstes meget geniale evner og mørkets uhyggelige makt på jorden. Ingen kan egentlig klandres for at mørket til slutt klarte å skyte VmL et skudd for baugen. Gud vet nok at BBs løgner vil bli mulige å avsløre for noen av hans utsendinger på jorden.

Selv har jeg beskjeftiget meg meget aktivt med Bispebrevet i 7-8 år, og kan føle en meget sterk, åndelig tilskyndelse til å avsløre dette gudsbespottelige skriftet som forurenser det kjærlige budskapet i VmL hos dem som tilslutter seg det. Jeg håper inderlig at de kommende tilhengerne av VmL ikke samtidig tar BB for å være god fisk. Det ville være en tragedie for ”Guds egen bok”, Vandrer mot Lyset.

Oslo, 01.01.2014
Sverre Avnskog

Kilder:

Hans Martensen-Larsen: Spiritismens Blændværk og Sjæledybets Gaader, 1 og 2, 1922

Biografi om Hans Martensen-Larsen på nettet, pdf-dokument, side 88.

Jørgen Peter Müller: Blandt Engle og Djævle, 1 og 2, 1932

Ludvig Dahl: Livet efter Døden i nyt Lys, 1925

Ludvig Dahl: Nutids-Undere, 1927

Ludvig Dahl: Vi her! 1930

Ludvig Dahl: Død! Hvor er din Brodd? 1933

Ludvig Dahl: Vi overlever Døden, 1934

Thor Edvin Dahl: Død! Hvor er din brodd? 1975. En dokumentarroman om Køber-saken

Forfatteren Chr Jørgensens etterlatte brevsamling, Det Kongelige Bibliotek

Johanne Agerskovs åpne brev på nettet.

Hvordan ser universet ut?

I følge Vandre mot Lyset er Guds rike en realitet - en mektig sentralsol av gigantisk størrelse, dannet av lyset og omgitt av fire modersoler, som roterer parvis omkring sentralsolen. Blant tilhengerne av Vandre mot Lyset hersker det en viss uenighet om hvordan beskrivelsen av modersolenes bevegelser omkring sentralsolen skal forstås. Medlem av bestyrelsen i forlaget som utgitt Vandre mot Lyset, Jørgen Degn, har fremstått som en ivrig talsmann for den såkalte planmodellen, der teksten i Vandre mot Lyset tolkes dithen at de fire store modersolene i universet roterer i et flatt horisontalt plan. Selv er jeg talsmann for den såkalte helix- eller propellmodellen, der man mener den korrekte forståelsen av teksten i Vandre mot Lyset må være at de fire store modersolene roterer parvis som propeller rundt modersolen, og at deres rotasjonsplan står vinkelrett på det planet deres parvise sentrum beveger seg i på sin sirkelrunde bane rundt modersolen.

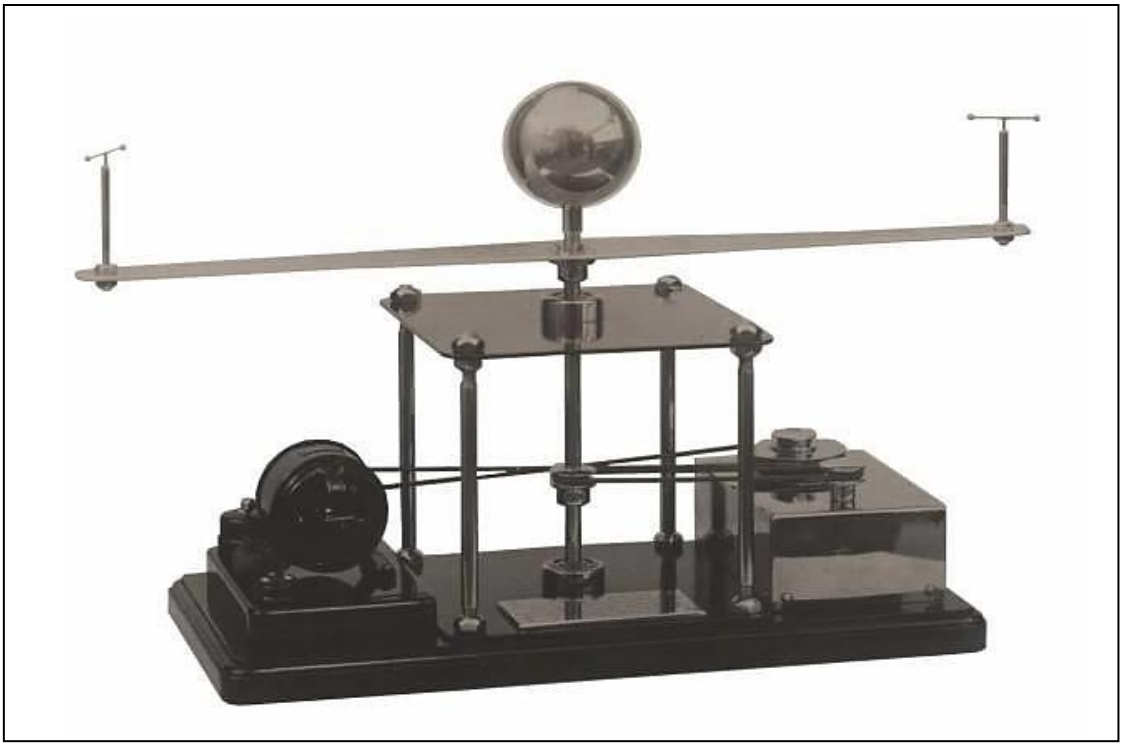

Denne modellen av universet, basert på beskrivelsen i VmL, ble laget av en god venn av Johanne og Michael Agerskov, maskinsmeden A. Andèr. Modellen er bygget på grunnlag av tegninger som ble utarbeidet av arkitekt Knud Brønnum, og er omtalt i flere brev som er gjengitt i Johanne Agerskovs kopibøker. Bildet av modellen har jeg funnet hos familien til Johanne Agerskovs søster, Emma gift Mathiesen. Emma Mathiesen var en varm tilhenger av VmL, og skrev bl a et åpent brev der hun imøtegikk et angrep på VmL fra domprost Martensen-Larsen. Foto: Privat

Slik lyder i beskrivelsen i VmL i sin helhet:

"For nogenlunde at kunne forstaa Moderklodernes Bevægelser, maa man tænke sig Universet som et Billede nedfældet paa Papiret.

Guds Rige, der er en mægtig Sol, dannet af Lysets hastige æterisk-materielle Svingninger, bærer og fastholder, som Centralsol, de fire Stjernesystemer.

Paa hver sin Side af Centralsolen staar Modersolene parvis, lige over for hinanden; naar Centralsolen og de fire Modersole alle staar i Opposition til hverandre, skal en tænkt Linie ramme gennem de fire Soles og Centralsolens Centra.

Modersolene er af nøjagtig ens Vægt. Hver Sol har sin egen Aksebevægelse.

Afstanden mellem de parvis stillede Modersole, regnet fra hver Sols Centrum, er = Radius i Centralsolen (Guds Rige). Parrenes fælles Bane om Centralsolen beskriver en fuldkommen Cirkel, hvis Radius er = 7 Gange Radius i Centralsolen. Denne Storcirkels Periferi skærer Centrum i Afstandsrummet mellem de parvis stillede Modersole; derved falder Modersolenes Særbevægelse halvvejs udenfor, halvvejs indenfor Storcirklens Periferi.

Modersolene afbalancerer hinanden Par og Par ved lige Tiltrækning og lige Frastødning. Den engang givne Afstand vil saaledes bestandig bibeholdes.

De parvis stillede Soles Særbevægelse efter hinanden omkring Centralsolen udføres i et aabent Cirkelløb (Spiralløb), saa at Centrum i hvert Pars Afstandsrum glider frem ad Storcirklens Periferi.

Parrene har en hinanden modgaaende Bevægelse.

Har man paa Papiret nedfældet et Billede med Moderparret a-b staaende til venstre for Centralsolen og Parret c-d til højre, alle fem Sole i Opposition til hverandre og saaledes at a og c staar nærmest Centralsolen, b og d fjernest, har - naar man tænker sig denne Stilling som Udgangspunkt for Modersolenes Bevægelse - Solene a og c begge en fra Centralsolen bortgaaende Bevægelse, b og d en mod Centralsolen sig nærmende Bevægelse. Parret a-b's Spiralløb gaar saaledes fra venstre Side af Centralsolen om til højre, Parret c-d's fra højre Side om til venstre. Efter ca. 3 Millioner Aar vil Parret a-b have indtaget Parret c-d's Stilling til højre for Centralsolen og Parret c-d vice versa. Hele Omløbstiden for begge Parrene, ad den fælles Bane om Centralsolen, er = 2 Tidsevigheder, der svarer til ca. 6 Millioner Aar.

Den engang givne Rotationshastighed for begge Parrene vil bestandig bibeholdes, idet de, paa hvert givet Tidspunkt, alle udøver en gensidig Afbalancering, saa at Parrenes Ligevægtsstilling, med Guds Rige som Centralsol, ingen Sinde forrykkes.

Om hver af Modersolene kredser og deltager i deres Bevægelse et Stjernesystem ("en Mælkevej") formet som en elliptisk Ring; hver Mælkevej er direkte eller indirekte afslynget, eller ved Eruption udslynget, af sin Modersol. (De af selve Modersolene dannede Kloder eller Stjernesole har atter ved Afslyngning eller ved Eruptioner delt sig i mindre Kloder - og saa

fremdeles). Paa Grund af Centrifugalkraften har Kloderne i Stjernesystemerne fjernet sig fra Cirkularbevægelsen til en elliptisk Bevægelse om hver sin Modersol som det ene Brændpunkt og et for Mennesker usynligt - immaterielt - Kraftcenter som det andet.

Saafremt en Klodes Bane om dens Sol skal beskrive en fuldkommen Cirkel, maa de tre Faktorer: den paagældende Sols Akserotationshastighed + Fremdrift i Rummet, dens Afslyngningskraft samt Tiltrækningskraft - der samarbejder ved Datter-Klodens Dannelse - være af nøjagtig sideordnet Styrkegrad. Sker den nye Klodes Dannelse ved en Udslyngning, fremkaldt gennem indre Eruptionssprængninger i Solkloden, vil Udslyngningskraften i de fleste Tilfælde mer eller mindre overstige den Kraft, hvormed en almindelig Afslyngningsakt (Draabeafslyngning) foregaar. De Kloder, der saaledes dannes ved Eruptionsudslyngninger, faar derfor en mer eller mindre ellipseagtig Bane. Bliver Banen ellipseformet, fremstaar ganske mekanisk et immaterielt Kraftcenter modsat den materielle Sol. Efter Banens Form staar det immaterielle Kraftcenter nærmere ved eller fjernere fra den materielle Sol.

En Klodes uregelmæssige Bane kan dog ogsaa fremkomme gennem Tiltrækning fra andre Sole. -

Paa lignende Maade forholder det sig med de talrige Solsystemer indenfor de fire Hovedsystemer. Paa Grund af Centrifugalkraften har Stjernesolene og Planeterne ligeledes fjernet sig fra Cirkularbevægelsen til en større eller mindre elliptisk Bevægelse omkring deres Centralsol som det ene Brændpunkt og et ligeledes for Mennesker usynligt Kraftcenter som det andet.

Tænker man sig hvert af de fire Stjernesystemer som et ellipsoideformet Legeme, vil den ene Akse være = 1/7 af Radius i den aabne Cirkel (Spiralcirklen), som Moderkloderne beskriver i deres Særløb efter hinanden; den anden Akse = 1/28 af samme Spiralcirkels Buelængde, og den tredie = 3/7 af den længste Akse.

Da den anden Akses Størrelse (1/28 af Spiralcirklens Buelængde) ikke kan blive fuldkommen nøjagtig efter menneskelig Udregning, kan den tredie Akse (3/7 af den anden, den længste Akse) heller ikke fuldkommen nøjagtig udvise den her angivne Størrelse 3/7.

De fire Modersole med tilhørende Stjernesystemers Volumen repræsenterer tilsammen 1/7000 af Centralsolens. (Guds Rige).

Klodernes Antal er paa hvert givet Tidspunkt begrænset - det modsatte vilde stride mod Ligevægtsloven - men i Tidernes Løb bliver Antallet ubegrænset; nye og atter nye vil bestandig fremkomme, medens ældre Kloder forsvinder, opløses i deres Bestanddele; men den samlede Vægt vil, saa længe de fire Modersolssystemer, i Kraft af Guds Villie, roterer i Verdensrummet, bestandig balancere med Nul. Saaledes bliver Klodernes Antal endeligt indenfor Begrebet Væren, men uendeligt indenfor Begrebet Vorden.

Alt hvad der kan observeres fra Jorden af Sole, selv de fjerneste Stjernetaager, hører til det samme System, hvis Modersol - en af de fire - engang med Tiden vil kunne ses fra Jorden; antagelig først naar de dertil indrettede Observationsinstrumenter er undergaaet en Del

Forandringer og Forbedringer. Til den Tid vil den kunne findes staaende lavt paa den sydvestlige Himmel.

Det Sol- og Planetsystem, hvortil Jorden hører, findes i den indre Del af "Mælkevejens" elliptisk formede Ring og bevæger sig hen imod det immaterielle Kraftcenter."

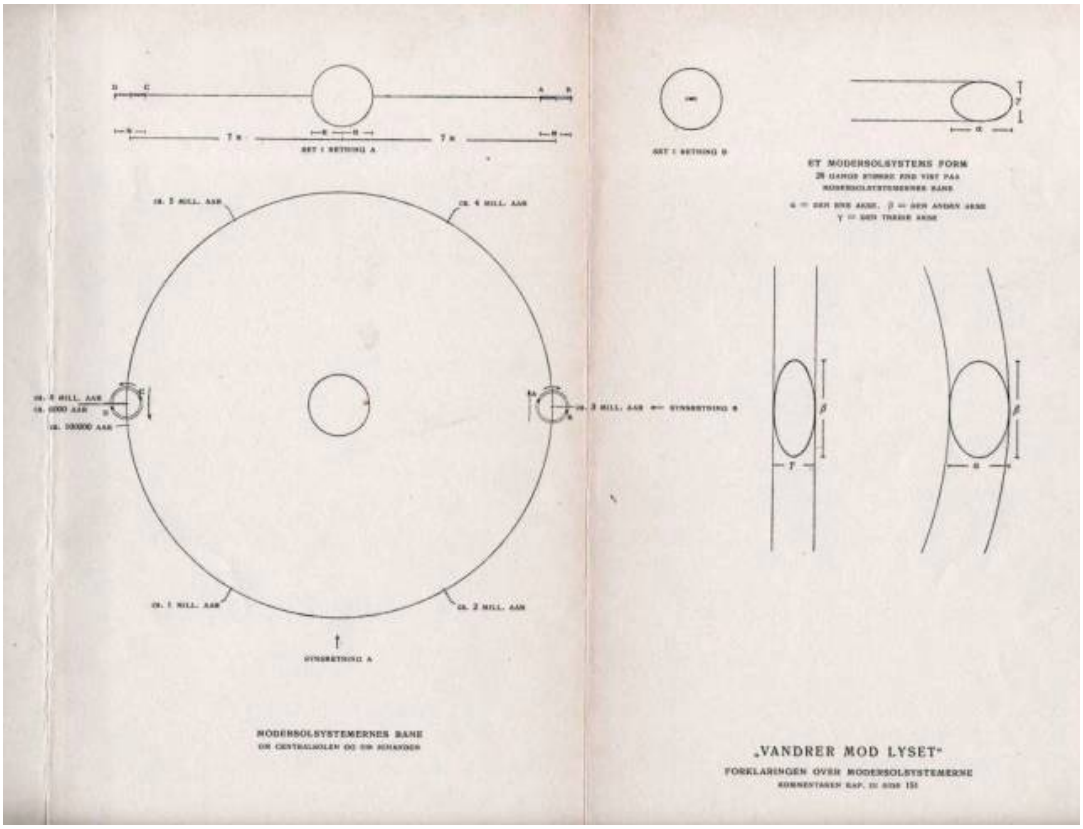

Arkitekt Knud Brønnum var en meget dedikert tilhenger av VmL, og han laget tegninger både av universet og av det berømte tempelet på Atlantis. Slik ser Knud Brønnums tegning av universet ut. Det var hans tegninger maskinsmed A. Andèr tok utgangspunkt i da han konstruerte sin modell. Ingen av dem synes å ha sett at de hadde feiltolket forklaringen og laget en flat modell i stedet for et åpent spiralløp.

Som jeg har påpekt overfor forlaget som utgir Vandre mot Lyset er dessverre en meget viktig setning i forklaringen galt oversatt til engelsk. Det gjelder den setningen som på dansk lyder: "*Parrene har en hinanden modgaaende Bevægelse."* Direkte oversatt til engelsk skulle denne setningen lyde slik: *"The pairs have an ongoing movement."* Men mye tyder på at oversetteren har hatt den gamle VmL-forkjemperen, arkitekt Knud Brønnums tegninger i minnet da setningen ble oversatt, for han/hun har ikke vært helt tro mot setningens ordlyd, men har *tolket* setningens innhold og den lyder slik i den offisielle oversettelsen: "*The pairs turn in opposite directions".* Selv om dette er en tolkning og ikke en direkte oversettelse, så kunne den inneholdsmessig ha medført riktighet, dersom planmodellen var den riktige. Her

roterer nemlig de to modersolparene motsatt vei. Men det er ikke tilfelle i helixmodellen. De roterer bare tilsynelatende i motsatt retning. Om man følger det ene parets bevegelser en halv omgang rundt sentralsolen, slik at de til slutt kommer i utgangsposisjonen til det andre paret, vil man oppdage, at dette paret nå roterer nøyaktig samme vei som det andre. Grunnen til at de likevel har en motsattrettet bevegelse, er at de roterer i en sirkel, og dermed befinner seg i opposisjon til hverandre under hele rotasjonen!

Selv mener jeg at det kun er propellmodellen som tilfredsstiller Vandre mot Lysets forklaring. Fra tidligere diskusjoner i VmL-miljøet, kan jeg huske at et av stridsspørsmålene har vært knyttet til den setningen i VmL som sier at man for å noenlunde forstå modersolenes bevegelser, kan nedfelle det som en tegning på papiret. Noen mener at denne setningen skal forstås som at forklaringen i VmL kun er noenlunde riktig, og også at det betyr at den forståelsen som lettest lar seg nedfelle på papir, er den riktigste. I mine øyne er setningen kun en oppfordring til leseren, dersom han/hun lettere ønsker å forstå forklaringen av universet i VmL, om å lage en tegning, eller en skisse på papir etter hvert som han/hun leser forklaringen. Setningen sier altså, etter min mening, intet om at forklaringen i VmL bare er sånn noenlunde er riktig, eller at universet er flatt eller plant, d.v.s. at modersolparene roterer i samme plan som storsirkelen. Dersom jeg f. eks. ville forklare en som aldri hadde spilt fotball hvordan det skal spilles, kunne jeg anvende den samme formuleringen: For noenlunde å forstå hvordan ballen skal spilles, kan man nedfelle fotballbanen som en tegning på papiret. Denne setningen sier selvsagt ingenting om at ballen kun må bevege seg i banens plan hele tiden. Den kan også sparkes opp i lufta - på samme måten som den tilsvarende setningen i VmL ikke sier noe om at modersolparene kun kan bevege seg i storsirkelens plan.

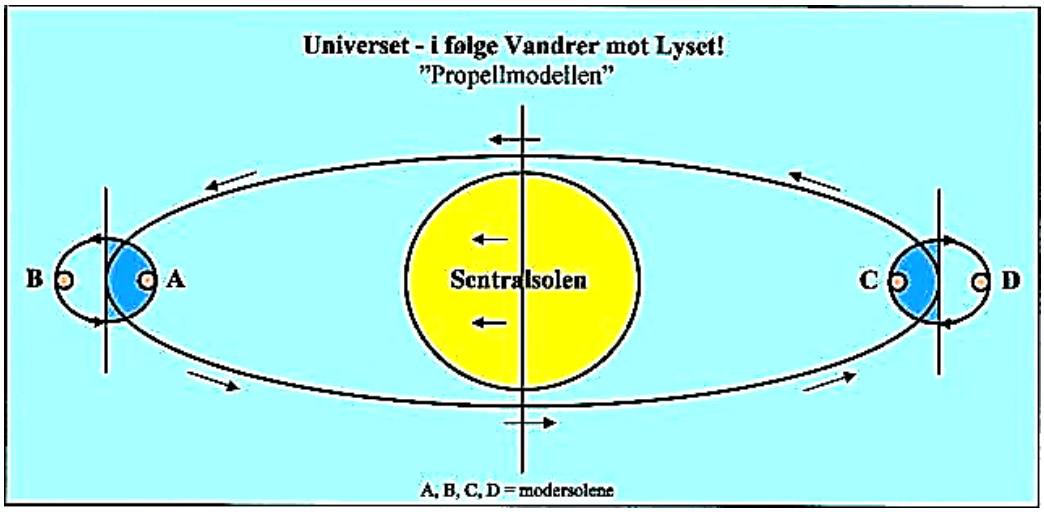

Et av mine aller første forsøk på å tegne universet fra 2005. Her har jeg vist hvordan jeg selv mener beskrivelsen av universet i VmL skal oppfattes – i prinsippet. Størrelser og avstander stemmer ikke helt. Denne modellen kalles gjerne helixmodellen eller propellmodellen fordi modersolparenes bevegelse vil danne en helix-bevegelse. Forskjellen på denne modellen og den som Knut Brønnum utarbeidet på 1920-tallet, er at for helixmodellens vedkommende, så står modersolenes rotasjonsplan vinkelrett på storsirkelen - den imaginære sirkelen som "tegnes" av parenes felles bevegelse omkring sentralsolen - mens for den flate modellens vedkommende, roterer modersolene i samme plan som storsirkelen. Illustrasjon: Sverre Avnskog

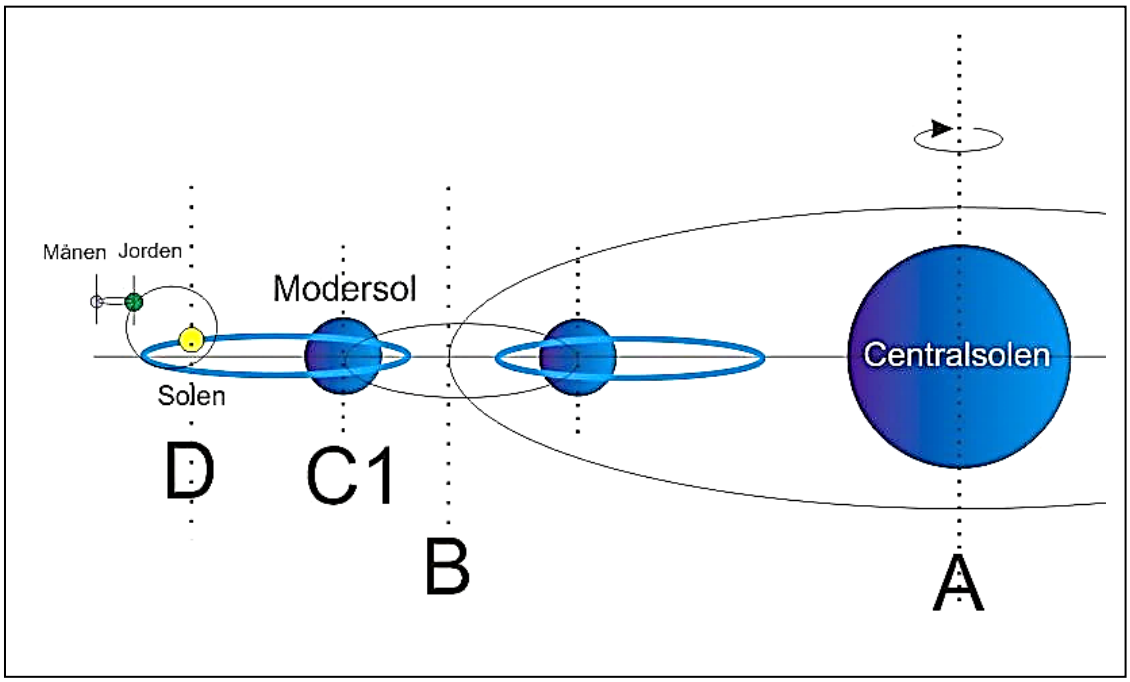

Denne illustrasjonen er laget av medlem av bestyrelsen av VmL Fond og Forlag, Jørgen Degn. Som man kan se av illustrasjonen, er han tilhenger av den flate modellen, der modersolene roterer i samme plan som storsirkelen. Jeg har tillatt meg å kalle denne modellen for planmodellen. Illustrasjon: Jørgen Degn

Den neste uenigheten har knyttet seg til den opplysning som oppgis i VmL om at modersolenes bevegelser skal foregå halvveis innenfor og halvveis utenfor storsirkelens periferi. De som mener at ordet "noenlunde", som i forklaringen henspeiler på forståelsen av forklaringen i VmL, skal oppfattes som at forklaringen i VmL bare sånn nogenlunde er riktig, hevder gjerne at formuleringen halvveis innenfor og halvveis utenfor ikke nødvendigvis skal oppfattes som nøyaktig 50/50, men bare sånn noenlunde 50/50. VmL-tilhengeren Lars Frølund Jensen har gjort matematiske beregninger som viser hvordan dette forholder seg i planmodellen ved mange ulike antall rotasjoner for hvert modersolpar - helt fra antall rotasjoner(N) lik 1 og opp til en milliard. Fordi modersolene i planmodellen roterer i samme plan som parenes fremadgående bevegelsen foregår, viser det seg at det modersolparet som beveger seg mot uret, får en mye lengre bane å tilbakelegge hver gang en av modersolene beveger seg utenfor storsirkelens periferi, enn tilsvarende bevegelse for modersolparet som roterer med uret. Det finnes to ulike måter å beregne fordelingen utenfor/innenfor på. Den ene metoden (Metode 1) er å legge sammen de to sporene - ett i hvert par - som går utenfor storsirkelens periferi, og de to som går innenfor, og deretter beregne den prosentvise forskjellen. Den andre metoden (metode 2) går ut på å beregne fordelingen utenfor/innenfor for hvert par for seg - og så beregne en gjennomsnittsverdi. Lars F Jensens beregninger viser at fordelingen utenfor/innenfor storsirkelens periferi aldri vil bli lik 50/50 i planmodellen, hverken ved metode 1 eller metode 2. Ved f. eks. N=8 er fordelingen ca 53/47 ved metode 1 og ca 37/63 ved metode 2. Jørgen Degn i VmL Fond og Forlag hevder at verdien av N sannsynligvis skal være mye høyere, og mener at fordelingen utenfor/innenfor går mot 50/50 ved høyere antall rotasjoner i hvert par. Han har helt rett i at den prosentvise fordelingen blir

jevnere ved høyere verdier av N, men ved f. eks. antall rotasjoner lik 50 000, er den reelle forskjellen i sporlengden utenfor/innenfor likevel ca 1200 ganger så stor som den reelle forskjellen ved N=8 (beregnet ved hjelp av metode 1) selv om den prosentvise forskjellen har blitt mye mindre. Dette skyldes at modersolene skal tilbakelegge en så enormt mye lengre avstand ved N=50 000 enn ved N=8, og bare en ørliten prosentvis forskjell utgjør gigantiske avstander. Når det gjelder helixmodellen har det vært en del uenighet om modersolene virkelig kan sies å befinne seg innenfor eller utenfor storsirkelens plan, når de befinner seg over eller under planet. Språklig sett finnes det mange tilsvarende eksempler der en slik bruk av begrepet innfor og utenfor brukes på denne måten. Tenk igjen på en fotballbane - vi sier at ballen er innenfor eller utenfor sidelinjen, selv om den befinner seg i luften over banen. Det skjer for eksempel av og til at en corner blir erklært å ha vært utenfor banen, dersom den har blitt skrudd bak mållinjen. Man har det samme fenomenet når et fly passerer en landegrense i luften. Ingen vil reagere på om man sier at flyet befinner seg innenfor Danmarks grense, selv om det befinner seg i luften over Danmark.

Ingen har ennå utført like nøyaktige beregninger av fordelingen av bevegelsen utenfor/innenfor storsirkelens periferi i helixmodellen, men på animasjoner kan det synes som om "yttersvingen", altså det sporet som går utenfor storsirkelens periferi er litt lengre enn "innersvingen", det sporet som går innenfor. Men her gjenstår ennå mye forskning. Det som i alle fall er sikkert, er at i planmodellen vil alle de fire modersolene til enhver tid følge hvert sitt individuelle spor (selv om sporene er forskyvninger av hverandre to og to), og de fire modersolene vil også ved et gitt tidspunkt ha fire ulike hastigheter i forhold til et fast punkt. Dette i motsetning til helixmodellen, der enhver bevegelse og hastighet i det ene paret vil være en fullkommen speiling av det andre paret, og det vil kun tegne seg to spor rundt sentralsolen, som begge parene vil følge, mens i planmodellen vil modersolene tegne fire spor. De kan således ikke sies å følge en felles bane rundt sentralsolen, slik det står i VmL!

Jeg har ikke personlig nok kjennskap til å vurdere om det vanligste ellers i universet, er at slike planetbegevegelser, p.g.a. tyngdekraften, foregår i samme plan. Men det er godt mulig det er riktig, men så vidt jeg har forstått, så finnes det rikelig med unntak. I denne forbindelse er det etter min mening også viktig å huske på at modersolene og sentralsolen ikke er dannet ved avslyngninger fra andre planeter, de er skapt av Gud, og modersolene er satt i en rotasjon som opprettholdes og fastholdes av Guds tanke!

Det har også tidligere vært hevdet at planmodellen etter all sannsynlighet må være den riktige, fordi den gjennom Knud Brønnums tegninger, og maskinsmeden A. Andèrs modell, så og si er "godkjent" av Johanne Agerskov. Til det er å si, at Johanne Agerskov ikke hadde spesielle evner på dette området. Hun var i det hele tatt ikke spesielt begavet på andre områder enn som medium, det skriver hun selv i et av sine brev, gjengitt i en av hennes copibøker. Og det er ikke vanskelig å forstå, at det måtte være slik, for det var ikke gjennom å ha geniale evner innen astrononomi, religion, historie o.s.v. at Johanne Agerskov skulle tjene som formidler av lysets tanker, men gjennom å kunne stenge for sine egne tanker, og motta de tanker som ble inngitt henne. Før hun ble ført inn på sin store oppgave som formidler av VmL, hadde hun ikke noen boklige interesser overhode., i følge hennes søster Emma, gift Mathiesen. Hun

arbeidet før hun giftet seg noen år som lærerinne i tegning, skriving og gymnastikk, og da hun giftet seg, sluttet hun for å ta seg av hjem og barn.

Men hvorfor kunne ikke bare Leo fortelle henne under en tankeinspirasjon at modellen var uriktig? Slik fungerte det tydeligvis ikke. Leo svarte på de spørsmål han ble stillet, som han mente var av vesentlig betydning, og så vidt jeg vet, spurte aldri fru Agerskov Leo om Knud Brønnums tegninger av universet var riktige. Og selv om Knud Brønnum var arkitekt, var han kun et menneske, og ikke en av de yngste som var spesielt utvalgte til å føre VmL's sak på jorden. Det sier han selv i et åpent brev til årsmøtet i Selskabet til Vmls Udbredelse i 1936.

Det går frem i Johanne Agerskovs brev gjengitt i copibøkene, at det var mange som viste stor interesse for hr Andèrs modell, men det interessen først og fremst dreide seg om, var hvilken vei modersolene roterte. De oppdaget nemlig ved et tilfelle at solparene hadde en motsattrettet rotasjon, og først var hr Andèr ikke helt fornøyd med dette, da han mente det var en feil ved modellen. Men da mente fru Agerskov å huske at det var akkurat det det sto i VmL, og hun undersøkte saken nærmere - og ganske riktig, det står i VmL at planetene har en motgående bevegelse. Men det andre som står i VmL, virket det ikke som noen brydde seg om å undersøke, de godtok at alt var i skjønneste orden. Det er vel verdt å merke seg, at hr Andèrs modell kun hadde en motor som ved hjelp av remmer beveget modersolene rundt sentralsolen. Deres innbyrdes bevegelse, fremkom av seg selv. Noen ganger gikk solparene hver sin vei, andre ganger samme vei, fremgår det av fru Agerskovs brev.

Det er dog et annet aspekt ved forklaringen i VmL, som har vært gjenstand for debatt, og det er det som i VmL kalles et åpent spiralløp, som skal beskrive modersolenes bevegelse. Etter min mening tilfredsstiller den bevegelsen som fremkommer i helixmodellen bedre betegnelsen et åpent spiralløp, enn den som fremkommer i planmodellen, hvor bevegelsen best kan karakteriseres som helt flate loops. Setter man bevegelse på propellmodellen, vil planetparene "tegne" en perfekt, åpen spiralform, når de roterer på sin "vandring" rundt sentralsolen.

For noen år tilbake presenterte medlem av Vandrer mod Lyset fond og forlag, Jørgen Degn, nye modeller av universet på sitt nettsted, www.vandrermodlyset.net/forum/. Degn har også laget en dataanimasjon av modersolsporene, slik de vil se ut i planmodellen. Han har designet programmet slik at det kan sette inn varierende tallverdier for antall rotasjoner(=N). Det som etter min mening virker disharmonisk ved denne modellen, er at de fire modersolene får fire ulike spor og ikke speiler hverandre to og to. De har heller ikke konstant fart i sine spor, men sakker og akselererer etter hvor de befinner seg i sin bane. Ved noen verdier av N, vil de faktisk kunne få en reversert bevegelse, for så å speede opp for å rekke frem i tide til neste rotasjon. I helixmodellen oppstår ikke disse disharmoniske bevegelsene. Parene vil speile hver andre to og to, og banene vil være identiske. Det vil også den fremadgående hastigheten være, etter hva jeg kan se. Den vil være jevn og lik for begge parene. Dette gjør at helixmodellen på en helt annen måte fremstår som en «gudeskapt» modell i all sin harmoni.

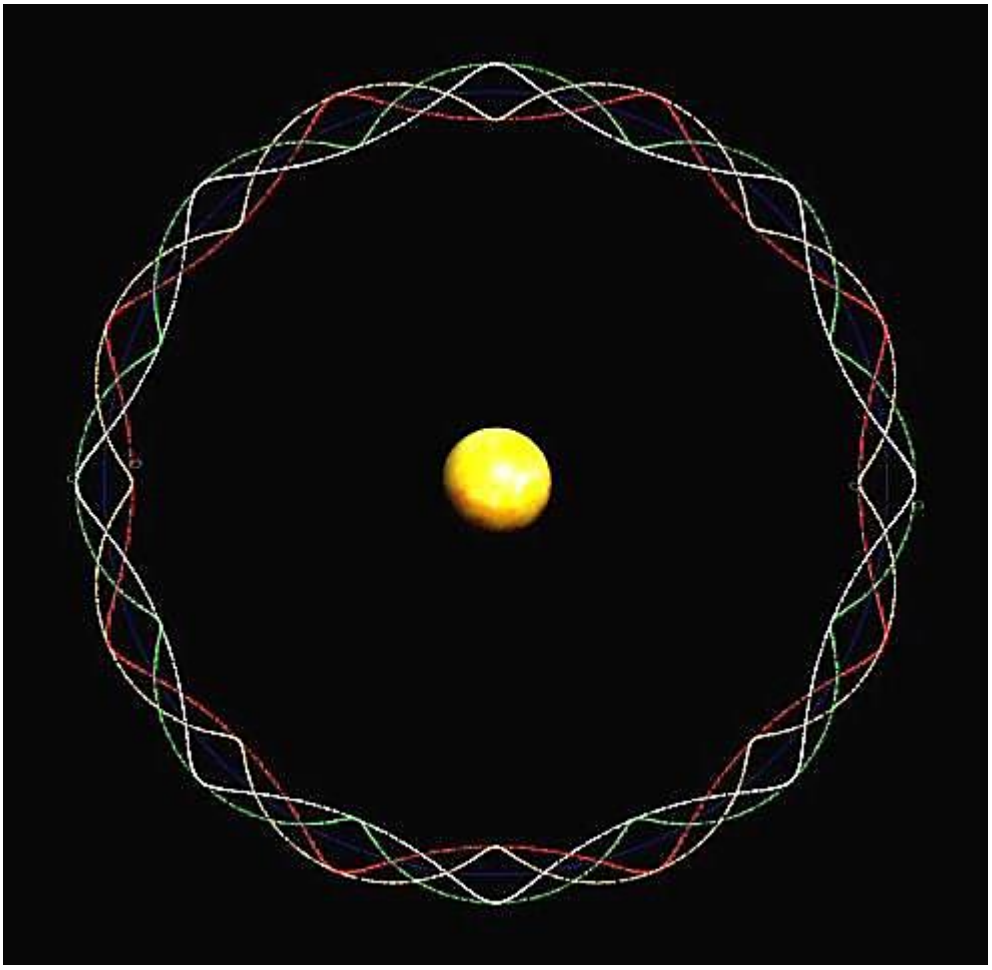

Stillbilde fra Jørgens Degn planetanimasjon.. På hans animasjon kan man kan følge modersolene etter hvert som de beveger seg fra utgangsposisjonen, slik den er beskrevet i VmL, helt til animasjonen ender med ovenstående bilde, der planetsporene er trukket opp hele veien rundt, for begge modersolparenes vedkommende. Men legg merke til at de fire modersolene har fire ulike baner, og fordi det er ulik lengde på alle fire banene, vil de også få ulik fremadgående hastighet, som også vil variere etter hvor i sin bane de befinner seg. Copyrighet: Jørgen Degn.

Det har i mange år vært ansett som en gåte hvor mange ganger de to modersolparene egentlig roterer omkring sentralsolen. Selv mener jeg å ha funnet svaret på gåten om antall rotasjoner. Det vil si, det er egentlig slett ingen gåte, fordi svaret befinner seg i VmL, dersom man bestemmer seg for å stole fullt og helt på det som står der. Det er slettes ikke første gang at man opplever å ikke finne svaret på et viktig spørsmål i VmL. I "Spørsmål og Svar" gir Leo ved flere tilfeller "mild refs" til spørsmålsstillerne fordi de ikke evner å lese svaret på sitt spørsmål ut fra teksten i VmL, fordi svaret faktisk finnes der. Slik er det også med spørsmålet om antall rotasjoner modersolparene foretar på sin vei rundt sentralsolen. Svaret befinner seg her i denne setningen:

”Efter ca. 3 Millioner Aar vil Parret a-b have indtaget Parret c-d's Stilling til højre for Centralsolen og Parret c-d vice versa.”

Selv har jeg lest denne setningen et stort antall ganger tidligere, men aldri helt forstått at det faktisk er her svaret ligger "skjult". For hva står det egentlig? Jo, det står at etter 3 millioner år

så vil a-b ha inntatt b-c sin stilling. Og hva innebærer egentlig det? Jo, når det står beskrevet slik - uten at noe spesielt antall rotasjoner er oppgitt, kan det ikke bety annet enn at modersolparene roterer nøyaktig så mange ganger de trenger for å inntar hverandres posisjon. Det vil si: De må enten rotere en halv eller en hel gang i løpet av en halv omgang rundt sentralsolen. Roterer de en halv gang, vil parene stå slik:

c - d **sentralsol** **b - a**

Denne posisjonen vil altså bety at modersolparene har skiftet plass, men de står i omvendt rekkefølge av utgangspunktet. A og c, som startet innerst, står nå ytterst, og b og d, som startet ytterst, står nå innerst. Jeg synes dette er mangelfullt for å kunne påstå at de har inntatt hverandres stilling - de står nemlig i gal rekkefølge. Jeg vil derfor mene at for at VmLs ord skal være oppfylt, så må modersolparene ha gjort en *hel* rotasjon, slik at de etter en halv runde rundt sentralsolen står slik:

d - c **sentralsol** **a - b**

Dette betyr med andre ord bety at modersolparene må rotere TO ganger i hver runde rundt modersolen, og det er svaret på det mange har undret seg over. Og som så ofte så finnes svaret i VmL, og bare man er oppmerksom og tålmodig nok, så vil svaret åpenbare seg etter hvert!

På grunnlag av disse konklusjonene, fikk jeg laget min egen dataanimasjon, og etter min mening fremstår den med fullkommen harmoni og så logisk og velbalansert som den bare kan bli når det er Gud som har skapt bevegelsene! Se stillbildet under. Copyright: Sverre Avnskog

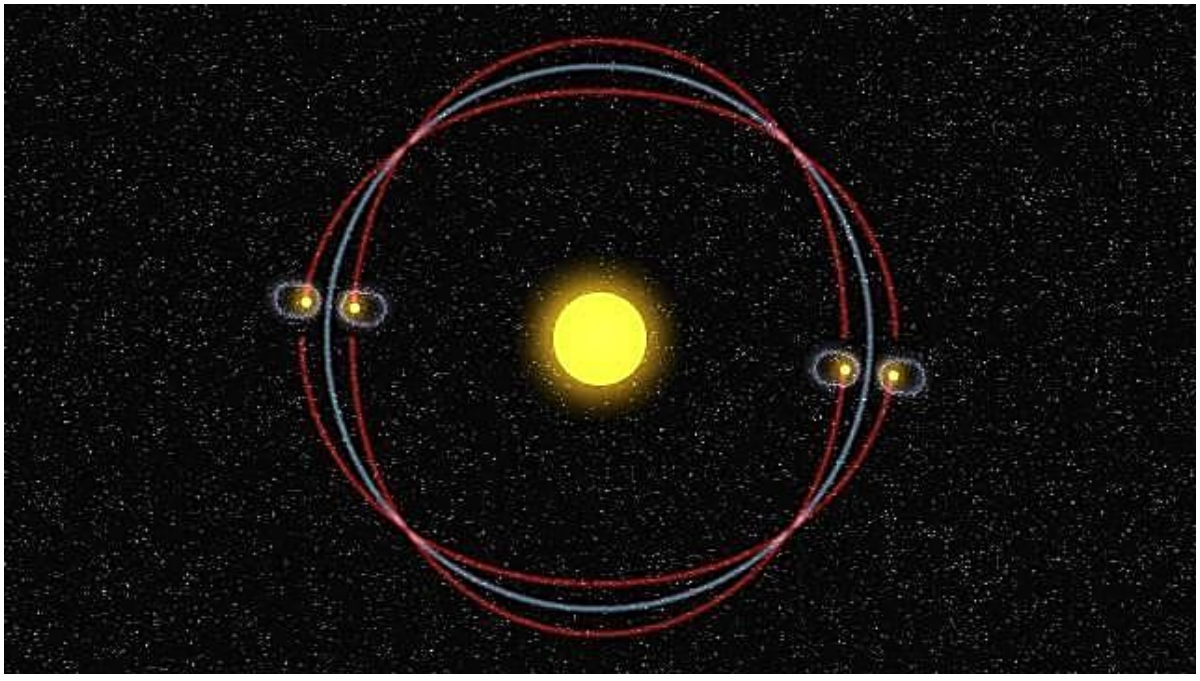

Oslo, 02.09.07 *(med noen endringer i 2017)*
Sverre Avnskog

Om universet for viderekommende. Del 1.

I dette kapittelet vil jeg presentere en del meget inngående undersøkelser jeg har gjort for å undersøke hvordan forklaringen i Vandre mot Lyset! om modersolparenes bevegelse rundt sentralsolen skal forstås. Roterer de i et plan parallelt med den såkalte storsirkelen, eller roterer de i et plan som står vinkelrett på storsirkelen? Dette spørsmålet har vært ivrig diskutert blant VmL-tilhengere både i Norge og Danmark i løpet av de siste årene. For mange kan nok dette oppfattes som spissfindigheter uten noen stor og avgjørende betydning, men selv har jeg interessert meg spesielt for dette spørsmålet, og har lyst til å dele mine betraktninger med de som måtte være interessert! Allerede tidlig på 1920-tallet laget den danske maskinsmeden, A. Andér en elektrisk modell av universet på basis av forklaringen i VmL, og hans modell vakte stor interesse, og ble flittig studert av diverse vitenskapsmenn, blant annet Michael Agerskovs bror, Christian Agerskov, som var en meget anerkjent ingeniør, og blant annet oppfant en varmeventil for dampmotorer som ga ham store inntekter fra salg over hele verden. Senere ble det laget flere modeller, og i 1969 laget Viggo Prior, etter en idé av Kay Prior, en tegnemaskin, spesielt designet for å kunne inntegne modersolparenes planetspor. I 2007 presenterte så Jørgen Degn fra Vandrer mod Lyset forlag dataanimerte planetspor på sitt danske VmL-forum, www.vandrermodlyset.net/forum/.

Et nyere foto av finsmed A. Anders modell av universet som han bygget i ca 1921. Det er altså de parvis, små kulene i hver ende som er modersolene, mens den store kulen i midten er modersolen. Foto: Jane Skou.

Felles for alle de forennevnte modellene er at de baserer seg på den såkalte planmodellen, altså den modellen der modersolparene roterer i et plan parallelt med storsirkelen, den

imaginære sirkelen som fremkommer ved at sentrum mellom modersolparene beveger seg rundt sentralsolen i en stor sirkel. Denne tolkningen av bevegelsesmønsteret ble opprinnelig lansert av Johanne og Michael Agerskovs nære venn, arkitekt Knud Brønnum, som laget tegninger av universet tidlig på 1920-tallet, og ingen av dem som siden lagde modeller av universet har funnet grunn til å tvile på hans tolkning av VmL, men har bygget på den samme forståelsen

Det er et par forhold som er verdt å merke seg når man skal vurdere kvaliteten av Knud Brønnums tegninger, og de modellene som senere ble laget på grunnlag av disse. Noen mener at riktigheten av tegningene må kunne sies å være garantert fra oversanselig side, fordi de ble forevist Johanne Agerskov, og hun ikke hadde noen innvendinger mot dem. Man hevder også at dersom det var noen feil ved tegningene og modellene, så ville dette blitt påpekt fra oversanselig side. Slik fungerte dessverre ikke samarbeidet mellom Johanne Agerskov (JA) og hennes far, Rasmus Malling-Hansen (Leo). Leo svarte kun på det han ble spurt om, og det finnes ingen eksempler på at Leo kontaktet JA for å fortelle henne at det var noe hun hadde misforstått. Selv da JA ble narret av de Eldste på et tidlig tidspunkt, grep ikke Leo inn, men overlot til JA å selv avsløre hva som foregikk. Og ingen steder i VmL-litteraturen eller i brevene står det noe om at JA kontaktet Leo for å spørre ham om Knud Brønnums tegninger var riktige. Verdt å merke seg er også at Knud Brønnum på spørsmål til oversanselig side ble fortalt at han ikke var en av de yngste som hadde lovet å arbeide for utbredelsen av VmL, han ble karakterisert som "brugbar". Brønnum misforsto også på et viktig punkt forklaringen i VmL, og lot først modersolparene rotere samme vei, men ble korrigert av andre.

Dessverre bygde alle de som arbeidet videre med modeller av universet ganske ukritisk på Knud Brønnums tolkning av VmL, uten å stille spørsmålstegn ved om den var riktig. Knud Brønnum var kanskje den førende kraften i VmL bevegelsen i mange år, og holdt også ukentlige gudstjenester på grunnlag av VmL, til tross for at det i VmL tydelig understrekes at det ikke skal opprettes egne kirkesamfunn basert på VmL, men at VmL-tilhengere skal bli stående i folkekirken. Jeg synes på dette grunnlaget, at det ikke finnes noen grunn til å tillegge Knud Brønnums tegninger større vekt, enn at de er laget av en arkitekt, som var grepet av VmL, men som kun var et vanlig menneske uten noen spesiell misjon i forhold til VmL! Tegningene har på ingen måte noe "godkjent-stempel" fra oversanselig side.

Hva så med JA selv? I brev fra denne perioden gir Johanne Agerskov uttrykk for at hun på ingen måte er noen ekspert i astronomi, og hun vedgår også at begreper hun kan ha brukt, kan være upresise, da hun ikke ba spesielt om å få bekreftet hvert eneste ord hun valgte å bruke når hun selv fant det mest dekkende for den tanken som ble overført henne pr. intuisjon. JA skriver i et brev til Hr. direktør Aa. Nording i 1920: "Udtrykket: vil kunne "ses" fra Jorden, kunde have været erstattet med Udtrykket "paapeges" fra Jorden; men dette mindre klare Udtryk maa nærmest tilskrives mig, der overhovedet aldeles ikke har tænkt paa at spørge, om Modersolen var synlig eller ej." Hun er altså selv ikke så "bokstavtro" i forhold til VmL som en VmL-tilhenger av 2008 av og til kan bli fristet til. JA hadde ingen spesiell kjennskap til astronomiske eller matematiske begreper, og hun hevder selv at dersom universet skulle ha vært forklart mer inngående, så måtte en astronom, med kjennskap til presise begreper ha stått for "oversettelsen" fra tanker til jordisk språk.

At forklaringen i VmL ikke er særlig presis i anvendelsen av vitenskapelige begreper fikk jeg bekreftet da jeg forela den for en matematiker/fysiker på nettstedet www.mathworld.com og ba ham kommentere den og komme med et forslag til hvordan den skulle forstås. Hans første

kommentar var at det på grunnlag av hva som sto i VmL var helt umulig å fastslå om modersolparene roterer parallelt med eller vinkelrett på storsirkelen. Til det var begrepsbruken altfor upresis. Forklaringen inneholder dessuten i følge ham en blanding av presise matematiske begreper og begreper fra dagligtale som kan tolkes både den ene og den andre veien. Han mente at den eneste måten man kunne si med absolutt sikkerhet hva som menes, var ved å kontakte forfatteren av det skrevne(!) Jeg må dog være så ærlig å innrømme at denne matematikeren/fysikeren mente at det til tross for den sprikende forklaringen, etter hans mening måtte være meningen at modersolene roterer parallelt med storsirkelens plan. Det var forøvrig denne matematikeren som gjorde meg oppmerksom på at det ene modersolparets spor har den matematiske betegnelsen epitrochoid, mens det andre modersolparet fremstiller en hypocycloid.

Jeg kontaktet deretter en norsk matematiker, og utba likeledes ham om en tolkning. Han understreket også det samme, forklaringen i VmL bærer preg av å være forfattet av en ikke-fagutdannet person. Han mente dog at man måtte forsøke å holde klart for seg at forklaringen i VmL er av et univers i 3 dimensjoner, og at man må se de ulike begrepene i sammenheng med dette. Hans konklusjon var at den eneste holdbare tolkningen var at modersolparene roterer vinkelrett på storsirkelens plan. Altså: 1-1 fra vitenskapsmennene til de to forklaringsmodellene. Men deres innvendinger mot begrepsbruken i forklaringen ledet meg i hvertfall til å undersøke hvordan de ulike begrepene nøyaktig blir definert vitenskapelig.

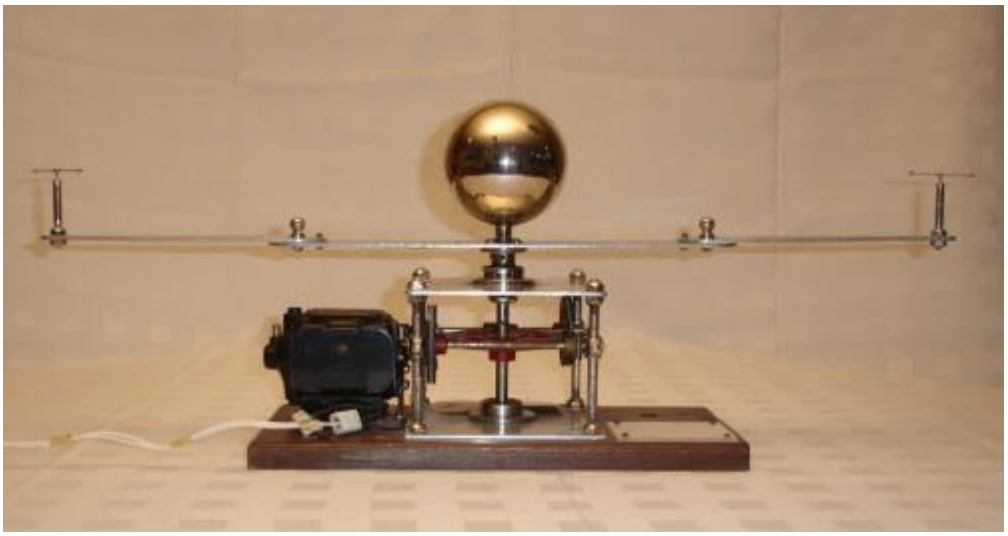

A. Andér laget enda en modell av universet, visstnok i ca 1930. Beggee modellene befinner seg i dag i forvaring hos et av medlemmene av VmL Forlag. Fargebildene av modellen Andér laget i 1921-23, er tatt av Jane Skou, initiativtageren til de felles VmL-seminarene som avholdes to ganger i året i København. Da jeg første gang hørte om denne modellen av universet, var jeg sikker på at den var konstruert slik at den viste både hvordan modesolparene roterer rundt sentralsolen, og hvordan de roterer om hverandre i hvert par. Men faktum er at det kun er en reim som drives av en liten elektromotor og får aksen der modersolparene er festet til å gå rundt og rundt. Da modellen skulle fremvises første gang til Agerskov'ene viste det seg at modersolparene roterte med en motsattrettet bevegelse. Andér ble meget skuffet over dette, og mente at maskinene trengte en justering. Det var da at JA syntes hun kunne huske noe fra VmL om akkurat det, og da hun hentet sin VmL og sjekket saken, viste det seg at, jo, det var det som sto i VmL, det skulle være en motsattrettet bevegelse, altså måtte dette være den mest naturlige bevegelsen for de to modersolparene. Men senere viste det seg at det var nærmest tilfeldig hvilken vei de to parene roterte, noen ganger samme vei, andre ganger mot hverandre. Det som dog overrasker meg aller mest ved denne hendelsen, som er gjengitt i et av brevene i kopibøkene, er at de tilstedeværende hadde så dårlig oversikt over hva som egentlig sto i VmL - selv JA måtte lese gjennom kapittelet før hun var sikker på hvordan den rette sammenhengen var!

Tre danske brødre som ble dedikerte VmL-tilhengere allerede på 1930-tallet og forble det livet ut. Fra venstre: Viggo, Kay og Eric Prior, sistnevnte fotografert med sin andre hustru. Vi vet at i hvert fall Eric korresponderte med Johanne Agerskov fra USA og også besøkte Agerskovs da han var var i Danmark med sin første hustru. Prior-slekten har en meget fascinerende historie i Danmark, som industrigrunnleggere og ledende samfunnsstøtter. Deres bestefar grunnla bl. a. Dansk Dampskipselskab, og deres onkel grunnla en kabelfabrikk som fremdeles eksisterer. Han var også mangeårig formann i den danske industriforening. Kai Prior oversatte VmL til engelsk i 1975, men oversettelsen ble til hans store skuffelse trukket tilbake av forlaget. Viggo var aktiv i Selskabet til VmLs udbredelse. Alle hadde på forskjellige tidspunkt et nært forhold til Agerskov'ene, skrev artikler og bøker og bidro i høy grad til å gjøre VmL kjent i det dansk-amerikanske miljøet i USA. Sønnen til Eric, Harry, døde for få år siden i USA og var også en meget varm VmL-tilhenger. Han var bl a proof-reader for den engelske utgaven som utkom i 1979 og har bistått Peter Kjærulff i hans engelske utgave av The Ringbearers diary. Harry har også utgitt sin egen VmL-oversettelse på engelsk, der han har forbedret språket i den offisielle oversettelsen betraktelig. Og hvorfor presenterer jeg disse brødrene her i et avsnitt om universet? Jo, det gjør jeg fordi Kay og Viggo fikk laget en tegnemaskin som kunne fremstille planetsporene i planmodellen. Foto: Det danske innvandrerarkiv.

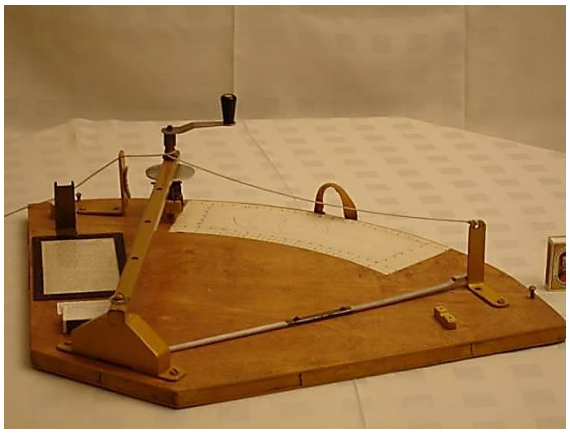
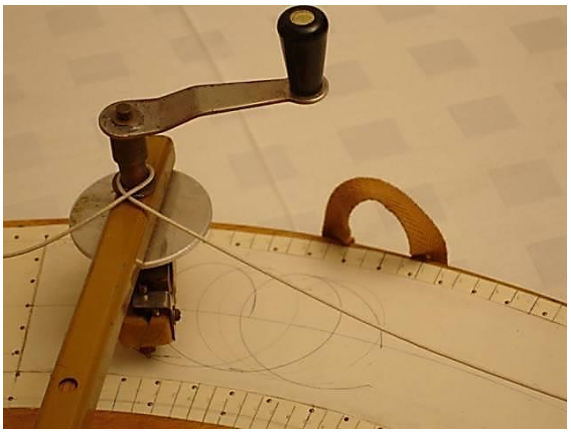

Brødrene Kai og Viggo Prior laget sin tegnemaskin i 1969 og den var, spesialkonstruert for å tegne modersolparenes planetspor. Tegnemaskinen kan få fram både begge parenes felles rotasjon rundt sentralsolen ved hjelp av "armen" som er festet i den ene enden, og kan rotere om dette sentrum, mens parets individuelle rotasjon fås frem ved hjelp av det lille håndtaket ytterst, som kan rotere om "det lille sentrum" mellom paret. Foto: Jane Skou

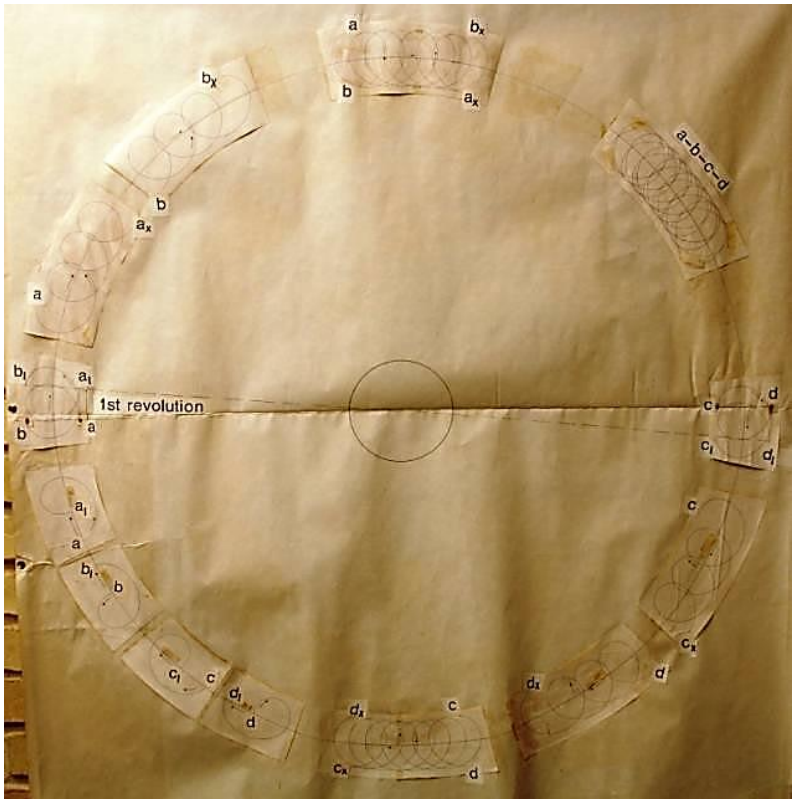

Og her ser vi hva man kunne fremstille ved hjelp av Prior-brødrenes tegnemaskin. En plansje med pålimte planetspor der hastigheten på den felles fremadgående bevegelsen varierer. Oppe til høyre, merket a-b-c-d kan man se et forsøk på å tegne begge planetparenes spor. Dessverre vet jeg ikke om det er brødrene som har laget plansjen, eller om noen andre har eksperimentert med maskinen i ettertid. Foto: Jane Skou

Jeg må innrømme at denne gjennomgangen av begrepene gjorde meg meget overrasket, og særlig er det ett av begrepene som tiltrakk seg min oppmerksomhet: nemlig begrepet storsirkel. Storsirkel har nemlig en helt entydig og presis matematisk betydning; det betyr den største sirkelen som kan fremkomme idet et plan skjærer gjennom en kule. Dette er et faktum som helt har vært oversett så langt i debatten, etter min mening! Skal nemlig begrepet storsirkel tas helt for pålydende, betyr det at vi må forestille oss universet som en kule, der storsirkelen skjærer denne kulen gjennom midten. Og i så fall blir det i alle fall 100% klart at modersolparene kan befinne seg innenfor storsirkelens periferi selv om de befinner seg i området over eller under storsirkelens plan, slik noen meget sterkt betviler. Men det store spørsmålet blir så: Visste Johanne Agerskov hva en storsirkel er? Var det dette ordet som på den beste måten gjenga den tanke som ble overført til henne intuitivt? Og svaret på det er jo ganske enkelt: Det vet vi ingenting om, på samme måten som vi ikke vet noenting om i hvilken grad det samme gjaldt de andre begrepene hun anvendte i sin forklaring.

I løpet av de siste årene har jeg interessert meg veldig mye for spørsmålet om hvilken av modellene som kan være riktig – helixmodellen (propellmodellen) eller planmodellen. Ikke det at det er noe livsviktig spørsmål av avgjørende betydning, men det er nå rart med det - har man først begynt å interessere seg for noe, vil man gjerne komme fram til en endelig konklusjon. Til dette formålet har mine diskusjoner med en annen VmL-tilhenger, Jørgen

Degn, vært meget nyttige, for hans interesse for universet virker å være like stor som min egen, og gjennom våre diskusjoner har vi begge to blitt inspirert til å undersøke de ulike modellene med større og større nøyaktighet. Så jeg sier takk til Jørgen for å ha inspirert meg til å gå stadig dypere inn i problematikken.

I fjor vår satte jeg meg fore å forsøke å lage så nøyaktige tegninger jeg kunne klare av planetsporene i planmodellen, for det første for å se om de kunne sies å danne en spiralbevegelse, og også for å undersøke så nøyaktig som mulig planetenes hastighet i rotasjonsbevegelsen. I de dataanimerte modellene som var laget både av Jørgen Degn og Petter Musken av planmodellen, kunne det nemlig se ut til å være et problem knyttet til modersolparenes hastighet. Det kunne se ut som om den ene modersolen i paret måtte "vente" på at den andre for at denne skulle bli ferdig med sin rotasjon - altså at de to planetene i et par hadde ulik hastighet ettersom hvor de befant seg i rotasjonen.

For å alltid ha klart for seg hvilken hastighet man henviser til, kan det være lurt å innføre noen faste begreper som betegner de ulike rotasjonshastighetene. Det er i alt fire ulike bevegelser eller rotasjoner å ta hensyn til når man omtaler modersolenes bevegelser, og hastigheten i disse bevegelsene betegnes gjerne med en v. For det første er det hastigheten i hver modersols egenrotasjon (v1) - dernest i hvert pars rotasjon om hverandre i hva jeg kaller den "lille" rotasjonen(v2), i parenes felles rotasjon rundt sentralsolen, som jeg kaller den "store" rotasjonen (v3) og til slutt hastigheten i hver modersols individuelle fremadgående bevegelse i sitt spor, sett fra et fast punkt (v4). I planmodellen vil den situasjonen kunne oppstå, at modersolene vil kunne få en tilbakegående hastighet - dersom v2 er høy nok i forhold til v3. Man vil da få en negativ verdi av v4, der minuset vil bety at modersolene beveger seg bakover!

Jeg bruker betegnelsene som jeg har presisert ovenfor, og skal vise hva som skjer med v4 for de ulike modersolene etter som hvor i sin rotasjon de befinner seg. Hvis vi begynner med modersol B, så ser vi at den har en bevegelse fremover i rotasjonen rundt sentralsolen, men *den har en* rotasjon bakover i den innbyrdes rotasjonen med modersol A.

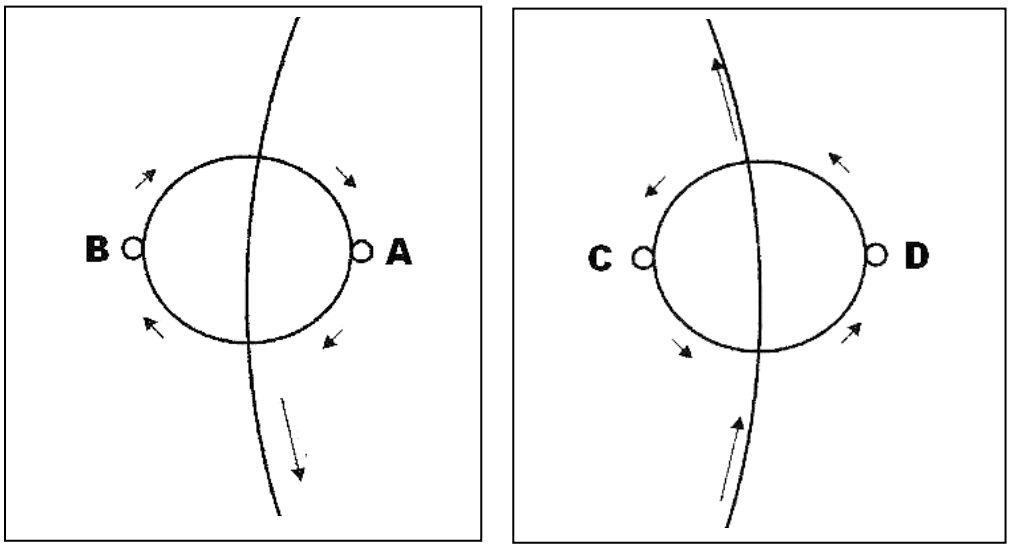

Utgangspunktet til de to modersolparene i den flate modellen. Tegninger: Sverre Avnskog

For å finne B's individuelle fremadgående hastighet skulle man kanskje tro at det ganske enkelt ville være å trekke v2 fra v3. Men så enkelt er det nok ikke. v2 - altså hastigheten i den "lille" rotasjonen - har nemlig en *retning* som må tas med i beregningen for å finne v4. v2 må "vektes" eller omregnes - i forhold til hvilken retning bevegelsen i den "lille" rotasjonen har i forhold til den "store". Når retningen i den "lille" rotasjonen er tilnærmet vinkelrett på den "store" vil således den effektive eller vektede verdien av v2 være lik 0. Men modersol B vil i hvert fall få den omregnede v2 til fratrekk fra v3 og vil derfor ha en relativt lav hastighet i sitt "ytterspor". I en tredimensjonal fremstilling vil modersol B gi inntrykk av å "vente" på modersol A. Modersol A beveger seg nemlig fremover i begge rotasjonsbevegelsene - og vil således bevege seg hurtigere forbi modersol B. Det tilsvarende regnestykket for As hastighet blir: v4b = effv2 + v3. Det vi snakker om her er gjennomsnittshastigheter. I realiteten vil modersol Bs hastighet minske fra posisjonen der den krysser storsirkelen i nedkant, fram til posisjonen der den er tegnet inn på tegningen, hvor den vil ha sin laveste hastighet. Hastigheten vil så aksellerere fram til den igjen krysser storsirkelen i overkant i rotasjonen. Modersol A vil likeledes aksellerere fra posisjonen der den krysser storsirkelen i overkant, frem til posisjonen den er inntegnet med, som er dens høyeste hastighet, og hastigheten vil så minke når A igjen nærmer seg storsirkelen i nedkant. Grunnen til dette, er at modersolenes fremadgående hastighet altså vil variere ettersom hvilken *retning* deres bevegelse i den "lille" rotasjonen har i forhold til i den "store" rotasjonen.

Ser vi på modersolpar C-D, så vil det fremstille seg en nogenlunde likt bilde - men med den store forskjellen at her er det modersolen i *innersporet* (C) som vil måtte "vente" på modersolen i *yttersporet* (D), fordi det er modersol C som har den negative verdien av v2 - den beveger seg mot bevegelsesretningen i den "lille" rotasjonen. For modersolpar A-Bs vedkommende var det motsatt - her er det modersolen i *yttersporet* (B) som må vente på modersolen i *innersporet* (A).

Men det er også ytterligere *en meget viktig forskjell* mellom de to modersolenes bevegelser - og det skyldes at de roterer i samme plan som de beveger seg fremover i og roterer i motsatt retning. Jeg har ovenfor forklart at modersol A og modersol D er de som beveger seg hurtigst fremover (v4) i hvert par. Men se nå tydelig på lengden av planetsporene som henholdsvis A og D befinner seg i: Og legg merke til at A befinner seg i *innersving* og modersol D befinner seg i *yttersving!* Det viser seg nemlig at lengden av den buen A skal tilbakelegge *innenfor* sirkelperiferien, er *kortere* enn lengden av den buen D skal tilbakelegge *utenfor* sirkelperiferien. Det blir omtrent som en skøyteløper som går yttersving i forhold til en som går innersving - innersvingen er kortere! *Men modersolene skal tilbakelegge hvert sitt spor i løpet av nøyaktig samme tidsrom!* Altså kan de ikke ha samme gjennomsnittshastighet (v4) gjennom sine respektive spor! På illustrasjonen under, kan man lett se at "yttersvingene" til grønn og gul modersol (C-D) blir lengre enn "innersvingene" til hvit og rød modersol (A-B). Sammenligner man diametetrene mellom modersolparene hver gang den legger seg som en tangent inntil storsirkelens periferi, vil man se at modersolpar A-B(hvit-rød) som roterer *med uret* faktisk har rotert litt *mindre enn en halv gang* mellom hver posisjon (ca 175 grader), mens modersolpar C-D(gul-grønn) som roterer *mot uret* har rotert litt *mer enn en halv gang* (ca 185 grader). Dette skyldes at modersolparene ikke roterer langs en loddrett strek, men langs en sirkelbue, som jo hele tiden svinger til venstre, sett med bevegelsesretningen i den store rotasjonen. Dette får den konsekvensen at den planeten som roterer i yttersporet hele tiden får en lengre vei å rotere enn modersolen som roterer i innersving.

Det finnes en tredje modell av universet, i tillegg til A. Anders to modeller men elektrisk motor. Denne drives med håndkraft ved hjelp av et håndtak, og den store, hvite kulen i midten er modersolen, mens de bittesmå kulene på hver side, er modersolene. Dessverre vet vi ikke hvem som har laget denne modellen. Foto: Jane Skou

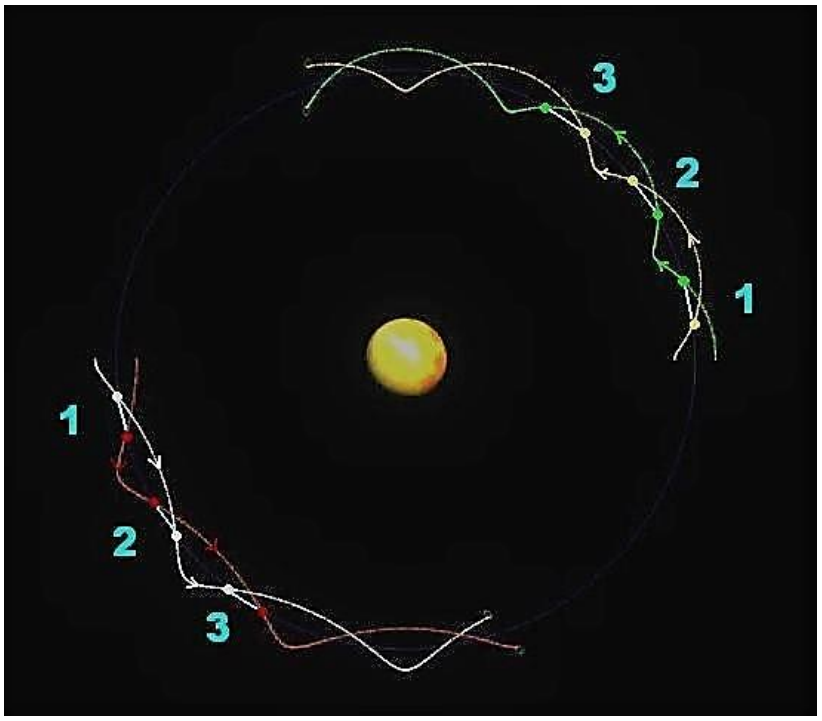

Etter min mening, er illustrasjonen over meget velegnet for å analysere de fire modersolenes rotasjon, og lengden av deres planetspor. Jeg har tegnet inn modersolene som små fargede prikker (av samme farge som deres spor) i tre forskjellige posisjoner (1, 2 og 3). Posisjonene vil modersolene innta hver gang diameteren i hvert par, legger seg som en tangent inntil storsirkelens periferi. Modersolpar A-B(rød-hvit) vil innta posisjon 1, 2 og 3 nøyaktig samtidig med modersolpar C-D(hvit-grønn) fordi deres rotasjon er helt synkron, i den betydning at de alltid kommer frem til samme posisjon til samme tid. Dersom et modersolspor er lengre eller kortere enn et annet, vil det bety at modersolens individuelle hastighet i sitt spor (v4) blir høyere eller lavere. På bildet synes det veldig klart at alle fire modersolenesporene har ulik lengde mellom hver posisjon!

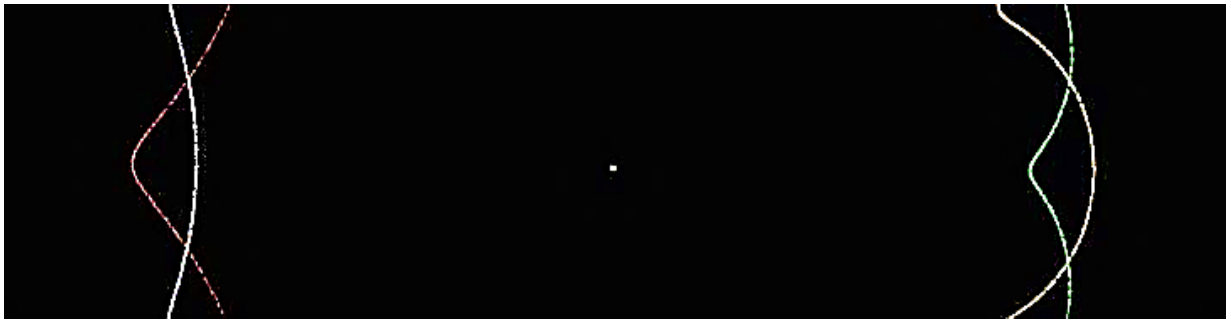

På dette stillbildet av modersolsporene fra Jørgen Degns modell av planmodellen, kan man også se det som jeg har forklart i teorien ovenfor. Modersolpar A-B til venstre har et langt innerspor(hvitt) og et kortere ytterspor (rødt), mens modersolpar C-D har et langt ytterspor(gult) og et kortere innerspor (grønt). Dersom man betrakter modersolene fra sentralsolen, vil det fortone seg som om den ene modersolen i paret må "vente" på at den andre modersolen i paret beveger seg hurtig forbi. Men for A-Bs vedkommende, vil det være den nærmeste modersolen som beveger seg hurtigst, mens for C-Ds vedkommende vil det være modersolen lengst unna, som vil bevege seg hurtigst!

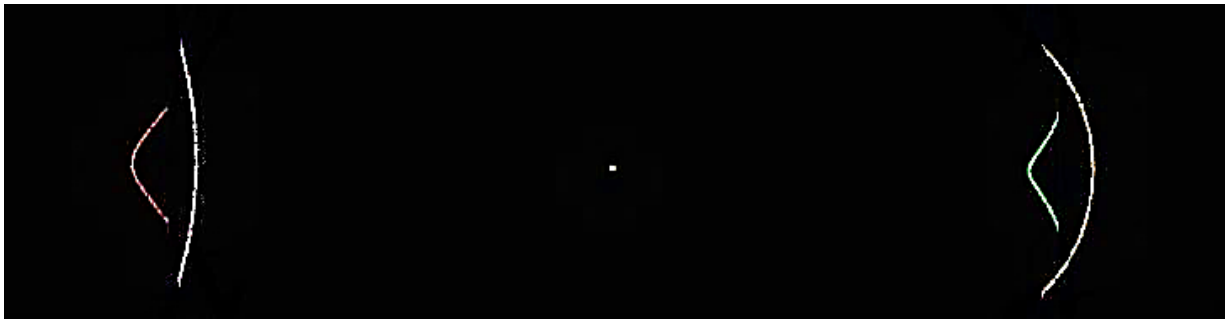

For å tydeliggjøre mitt poeng, har jeg på ovenstående bilde fjernet de delene av sporene som ikke hører med i den delen av rotasjonen jeg analyserer. På ovenstående bilde ses kun de delene av sporene som alle fire modersolene tilbakelegger i løpet av en "halv" rotasjon, fra deres diagonal ligger som en tangent til storsirkelen - til de befinner seg helt "på tvers" av bevegelsesretningen, og frem til neste gang deres diagonal ligger som en tangent til sirkelperiferien. Man ser tydelig at de fire modersolsporene ikke er speilbilder av hverandre, og om man ser meget nøye etter, kan man også se at det hvite sporet ikke er like langt som det gule. Det gule krummer seg mye mere, og vil således være betraktelig lengre - mine beregninger viser i underkant av 10% forskjell i lengden. Det er ikke så godt å se om det er forskjell på det røde og det grønne sporet, men målinger på bilder med høy oppløsning viser at det også er i underkant av 10% forskjell i lengden av disse to sporene. Alle sporene skal tilbakelegges i løpet av samme tidsrom - alle fire sporene har ulik lengde - ergo må det følge som en logisk konsenvens at alle de fire modersolene, i denne lokale, avgrensede delen av sine spor har ulik individuell, fremadgående hastighet i sitt spor (v4)!

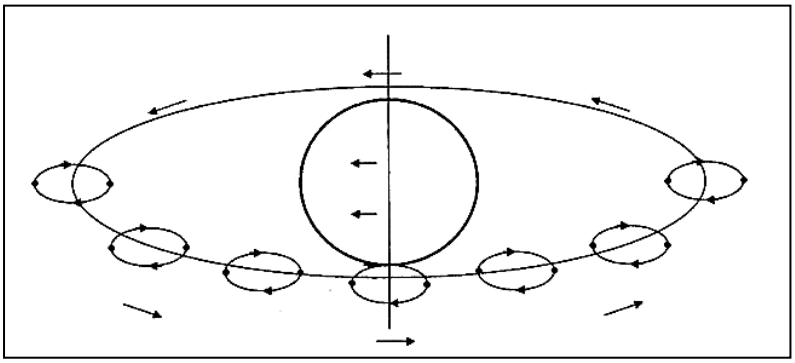

Modersolene i ulike posisjoner rundt modersolen. Avstander og størrelse er ikke helt korrekte! Tegning: Sverre Avnskog

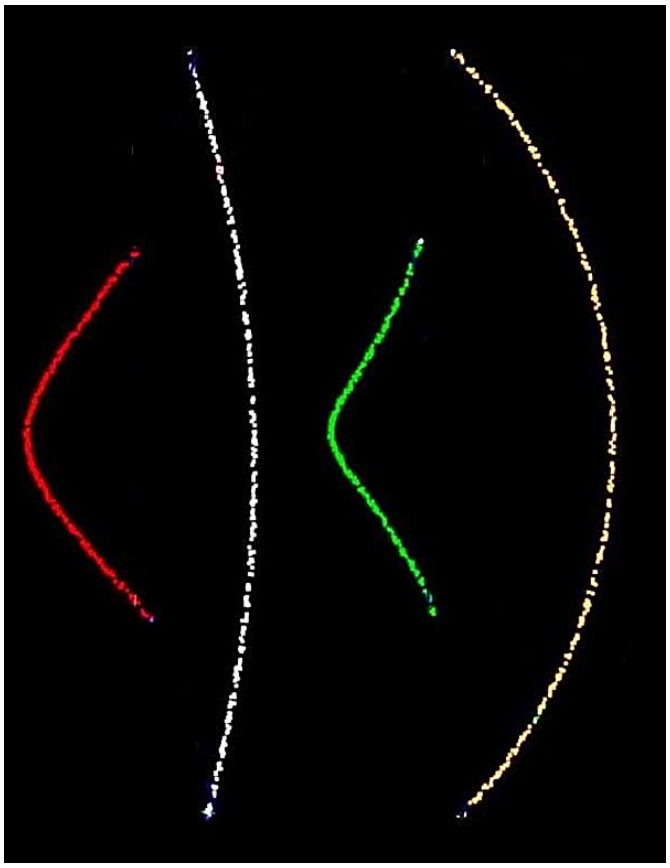

At de fire modersolene har spor av ulik lengde i deler av rotasjonen rundt sentralsolen, fremgår ennå tydeligere på denne direkte sammenligningen av sporene. Sporene har fremkommet ved at jeg har sammenlignet høyoppløsningsbilder av planmodellen i to forskjellige posisjoner. Sporene som er avbildet viser hvor langt hver moderol har beveget seg i løpet av nøyaktig samme tidsrom. Jeg mener det fremkommer meget tydelig at alle fire sporene har ulik lengde. Alstå har de fire modersolene ulik hastighet (v4) i denne delen av rotasjonen. I planmodellen er det slik at modersol A og Bs spor er det samme - men forskjøvet i forhold til hvarandre, slik at de skiftes om å ha ytterspor og innerspor. I løpet av en hel rotasjon, vil derfor deres spor være identiske. Men de vil altså ha ulik hastighet i forhold til hverandre, etter hvor i rotasjonen de befinner seg. Det samme gjør seg gjeldende for modersolpar C-D. De har også likt spor - men forskjøvet i forhold til hverandre. Jørgen Degn, som har laget modellen, og som har foretatt nøyaktige målinger av sporene, sier at forskjellen i lengde på solsporet til A-B og C-D er ca 4%!

Har jeg så bevist at planmodellen ikke kan være
riktig? Det overlater jeg til andre å bedømme. Sikkert er det i hvertfall at vi alle en gang vil få et endelig svar på hvordan modersolene roterer omkring sentralsolen. I mellomtiden må vi nøye oss med refleksjoner og beregninger - og med vår fantasi. Hvordan ser vi for oss modersolenes rotasjon i vårt indre? Kan hende er det rett og slett vår ulike estetiske sans som får oss til å like den ene modellen bedre enn den andre? Som tidligere sagt, så er kanskje ikke dette spørsmålet av de viktigste og mest avgjørende i Vandrer mod Lyset, men nå har jeg i hvert fall gjort rede for mine egne synspunkter. Håper også andre har interesse av å sette seg inn i dem!

Til slutt en kort oppsummering:

Planmodellen:

Modersolsporene er ikke speilbilder av hverandre - to og to - det vil tegne seg fire spor.

Modersolparene har ingen felles bane rundt storsirkelen - men altså fire spor.

Sporene til henholdsvis A-B og C-D har ulik lengde - forskjellen er ca 4% i følge Jørgen Degn.

Modersolenes individuelle hastighet(v4) varierer i meget stor grad, og i store deler av rotasjonen vil alle de fire modersolene ha ulik individuell hastighet(v4) i sine spor.

Helixmodellen:

Modersolsporene vil være fullkomne speilbilder av hverandre - to og to.

Modersolparene vil ha én felles bane rundt storsirkelen, og kun to spor, som begge parene vil følge.

Sporene til henholdsvis A-B og C-D vil ha nøyaktig samme lengde.

Modersolparenes individuelle hastighet(v4) vil alltid være parvis fullkomment identisk. Skjer det en endring for det ene parets vedkommende, vil nøyaktig den samme endringen skje hos det andre paret, de er hverandres speilbilder hva angår alle bevegelser og hastigheter!

Avslutningsvis vil jeg gjerne også tilføye noen setninger om noen andre argumenter som har vært fremsatt om helixmodellen. Det blir hevdet at den strider mot tyngdeloven, at den er lite energiøkonomisk og at den strider mot bl. a. Kepplers lover. Til dette vil jeg si at jeg ennå ikke har sett noen ordentlig begrunnelse for hvorfor dette skulle være tilfelle. Det er lett å slenge ut påstander om både det ene og det andre, men for at det skal bli troverdeig, synes jeg også det bør presenteres en velbegrunnet dokumentasjon. Det er ikke lett å forholde seg til påstander, der man ikke vet noe om begrunnelsen.

Mitt synspunkt i så måte, er at man vanskelig kan anvende lovmessigheter som gjelder for små planeter som er utslynget fra modersolene som et "bevis" for at modersolene ikke kan rotere som propeller. Sentralsolen og modersolene er skapt av Gud, er satt i rotasjon av Gud og denne rotasjonen opprettholdes og fastholdes av Guds tanke. Å sammenligne modersolenes rotasjon med f eks jordens måne, blir for meg lite relevant.

Som jeg har nevnt tidligere, har jeg vært i kontakt med to forskjellige matematikere/fysikere vedrørende modersolenes rotasjon. Den ene trodde planmodellen var den riktige, mens den andre holdt på helixmodellen. Men det de begge var enige om, var at begge systemer ville være avhengig av energitilførsel utenfra - deres rotasjon ville altså ikke kunne "gå av seg selv" som en følge av de kjente lovmessighetene for universet. Det at de begge så kraftig understreket dette, styrker meg i min oppfatning at det ikke kan "bevises" at den en modellen må være den riktige fordi den best samsvarer tyngdekraften eller andre lovmessigheter.

Oslo, 18.04.08
Sverre Avnskog

Om universet for viderekommende. Del 2.

Her følger enda en artikkel om universet og om modersolparenes rotasjon omkring sentralsolen. Som kjent av de fleste tilhengere av VmL, så finnes det to ulike måter å oppfatte forklaringen i VmL på - den ene tolkningsmodellen kalles gjerne for planmodellen, den andre for helix- eller propellmodellen. De som har lest mine to foregående artikler om universet vil vite at jeg er tilhenger av helixmodellen, og jeg har tidligere gjort grundig rede for hvorfor jeg mener at den må være den korrekte gjengivelsen av VmLs forklaring. På sin VmL-webside har tilhenger av planmodellen, Jørgen Degn, kommentert min artikkel, "Om universet for viderekommende del 1", og jeg vil i det følgende presentere en analyse av hans argumenter, for om mulig å ytterligere tydeliggjøre forskjellene mellom de to modellene. Uansett hvilken modell som er den riktige, så mener jeg Jørgen overser og/eller overforenkler noen meget viktige detaljer i sin modell. Etter min mening er dette detaljer som gjør at modersolparene i planmodellen ikke fremstår med de samme harmoniske bevegelsene som i helixmodellen, der det ene parets bevegelser og hastighet til fullkommenhet speiles av det andre parets. Til opplysning: Det som gjengis i kursiv, er direkte sitater fra Jørgens artikkel - "Et univers i balanse". Til slutt i denne artikkelen vil jeg også presentere et helt nytt og meget tungtveiende språklig indisium fra en formulering i VmL, som langt på vei beviser at det er helixmodellen forfatteren av VmL har hatt i tankene da han forfattet beskrivelsen av universet.

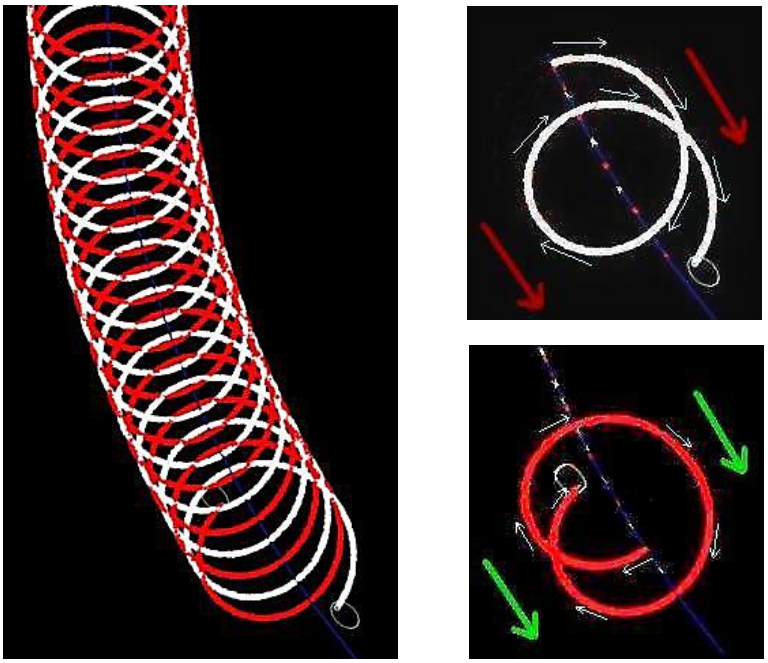

Til venstre ses Jørgens eget foto av sporene til modersolpar a-b, som roterer med uret. I følge hans opplysninger har N verdien 50 000 på dette bildet. For å kunne danne seg en sikker oppfatning av lengden av sporene, er det nødvendig å få frem kun én rotasjon og fjerne alle de øvrige. Det har jeg gjort på de to små bildene til høyre. Øverst ses den siste rotasjonen i det hvite sporet. Retningspilene er satt på av meg, for at det skal bli tydelig for leseren hvilken retning modersolen har beveget seg. Under ses den siste rotasjonen i det røde sporet, fremstilt på samme måten.

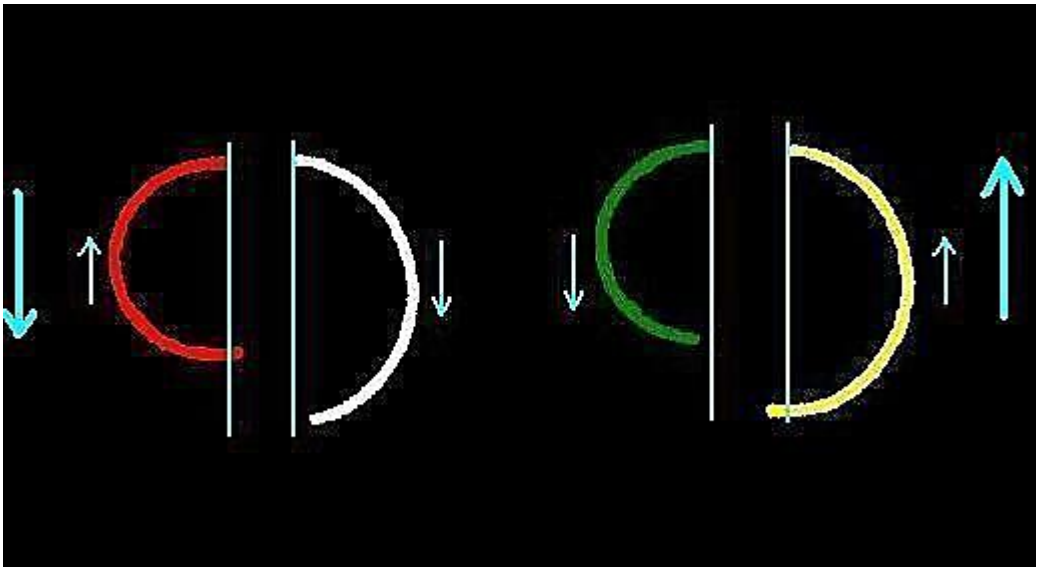

Her har jeg gått enda et skritt videre for å illustrere lengden av sporene utenfor og innenfor storsirkelens periferi. Sporene til modersolpar a og b har jeg klippet direkte ut av Jørgens bilde og intet er forandret på lengden. Man ser tydelig at det røde sporet på utsiden av sirkelbuen krysser over den vertikale markørlinjen, mens det hvite sporet ikke når helt frem til den vertikale blå linjen. Det skyldes krummingen på storsirkelens bue. Til høyre ser man sporene til modersolpar c-d. Jeg gjør oppmerksom på at disse to er konstruert av meg fordi jeg mangler et bilde av dette paret. Men jeg har konstruert dem ved å speilvende storsirkelens bue, kopiert inn solspor a-b og forlenget/forkortet dem slik at de kommer nøyaktig frem til storsirkelens bue. Illustrasjonen gjengir likevel tydelig det som er mitt poeng, nemlig at det gule sporet er lengre enn det hvite fordi de befinner på hver sin side av sirkelbuen, det hvite innenfor og det gule utenfor. Det samme gjelder for det røde og grønne sporet, men her er forskjellen mindre fordi disse to sporene er kortere (her beveger forøvrig modersolene seg i motsatt retning). Forskjellen mellom det røde og grønne er ikke stor nok til å utligne forskjellen mellom det hvite og det gule! Den nøyaktige fordelingen utenfor/innenfor er 51,14/48,84! (Beregnet av Lars Frølund Jensen). Legg også merke til at alle de fire sporene i denne avgrensede delen av rotasjonen har ulik lengde. De skal tilbakelegges i løpet av samme tid - altså må alle fire modersolene i denne delen av sporet ha ulik individuell hastighet(v4)! Spor c-d er heller ikke et speilbilde av spor a-b!

1.

Falder modersolenes særbevægelse halvvejs udenfor, halvvejs indenfor storcirklens periferi?

Eftersom N - antallet af parrotationer pr. 6 millioner år - endnu er ukendt, indeholder 3D-modellen mulighed for at analysere forskellige værdier af N. I mine første studier af modellen anvendte jeg lave N-værdier (bl.a. N=8) men det gik hurtigt op for mig at N formentligt antager langt større værdier. Den forskel som SA omtaler (55/45%) gør sig kun gældende ved lave N-værdier. Ved høje N-værdier (f.eks. N=50.000, se foto) elimineres denne forskel. Når N går mod uendelig går fordelingen mod 50/50% og passer fint med beskrivelsen i VML: For ***nogenlunde*** *at kunne forstaa Moderklodernes Bevægelser, maa man tænke sig Universet som et Billede nedfældet paa Papiret...derved falder Modersolenes Særbevægelse* ***halvvejs*** *udenfor, halvvejs indenfor Storcirklens Periferi.*

Jeg er helt enig med Jørgen i at antallet parrotasjoner (N) er en meget avgjørende faktor for hvor stor del av modersolparenes rotasjonen som vil foregå utenfor storsirkelen og hvor stor del som vil foregå innenfor i planmodellen. Den danske VmL-tilhengeren Lars Frølund Jensen har foretatt nøyaktige beregninger av den prosentvise fordelingen utenfor/innenfor storsirkelen ved en lang rekke ulike antall rotasjoner. Ved N=8 er for eksempel fordelingen 52,96/47,04 - altså en forskjell på 5,93%. Etter at Jørgen etter hvert har begynt å helle til den oppfatningen at antallet rotasjoner sannsynligvis skal være langt større, har jeg også analysert hans modell der N=50 000 for å undersøke om det er riktig det han hevder, at fordelingen går mot 50/50 når N går mot uendelig.

Slik jeg ser det, har vi to ytterpunkter når det gjelder antallet rotasjoner - det laveste mulige antall rotasjoner er 1, og det høyeste mulige antall rotasjoner, er uendelig -1.

Dersom vi tenker oss at antallet rotasjoner kunne være lik null (N=0), så ville planet a og c utelukkende befinne seg innenfor storsirkelen, og deres felles spor ville danne en sirkel som ligger innenfor storsirkelen med en radius lik 3 1/4 ganger sentralsolens radius. Modersolene b og d sitt felles spor ville danne en sirkel utenfor storsirkelen, med radius 3 3/4 ganger sentralsolens radius. Det sier seg selv at en meget stor andel av planetsporene ville ligge utenfor storsirkelens periferi når N=0 - fordelingen er nøyaktig 53,57/46,43, altså en forskjell på 7,14%. Dette ville være den maksimale forskjellen som ville kunne forekomme mellom rotasjonen utenfor og innenfor storsirkelens periferi. Men N kan selvfølgelig ikke være lik null, for i følge VmL skal det jo foregå et visst antall innbyrdes rotasjoner i hvert par, derfor må det laveste mulige antallet være N=1, og jeg kjenner flere VmL-tilhengere som er sikker på at dette er den faktiske verdien av N. Med N=1 vil straks situasjonen endre seg radikalt, og både plantene a og c og planetene b og d vil rotere både innenfor og utenfor storsirkelens periferi, og fordelingen vil være 53,40/46,60 - altså en noe mindre forskjell enn ved N=0. Jeg mener Jørgen Degn har helt rett når han mener at den prosentvise fordelingen utenfor/innenfor med stigende verdier av N vil bli mindre og mindre. Men vil den noensinne kunne bli 50/50?

For å kunne svare på det, må vi først undersøke hva et uendelig antall rotasjoner i virkeligheten ville innebære. Altså, hva må til for at modersolparene skal kunne rotere om hverandre et uendelig antall ganger, uten noensinne å nå rundt hele storsirkelen? Jo, svaret på det er ganske enkelt at de overhode ikke kan bevege seg fremover - de må stå i ro i sin utgangsposisjon på hver sin side av sentralsolen og rotere i all evighet. Da er N=uendelig. Og hvordan ville fordelingen utenfor/innenfor storsirkelens periferi være i et slikt tenkt tilfelle - ville den være 50/50, slik Jørgen hevder i sin artikkel? Nei, det ville den ikke! På grunn av storsirkelens krumning, vil aldri fordelingen kunne bli bli 50/50! Hver modersols rotasjonsspor ville være litt lengre utenfor storsirkelen enn innenfor - i følge Lars Frølund Jensen vil den nøyaktige prosentvise fordelingen være 51,14/48,84 - en forskjell på 2,3%. At det blir en tydelig forskjell vil kunne påvises av enhver som har lyst til og interesse av det - det er bare å tegne opp sentralsolen og modersolene slik det står beskrevet i VmL, og så tegne opp de sirklene modersolparene vil danne når de roterer. Enhver vil med selvsyn kunne konstatere at en større del av buen til hver sirkel vil ligge utenfor storsirkelens periferi enn innenfor!

Den danske VmL-tilhengeren, Lars Frølund Jensens beregninger bekrefter Jørgen Degns antagelse at den prosentvise forskjellen gradvis vil bli mindre med stigende verdier av N. Men den når sitt absolutte minimum dersom N=uendelig, og forskjellen er altså da 2,3%. Men fordi N ikke kan være lik uendelig, vil den situasjonen at modesolparene ikke beveger seg

fremover aldri kunne oppstå. Det høyeste antallet rotasjoner modersolparene vil kunne ha, vil være N=uendelig ÷1. Lars har også beregnet forskjellen ved meget, meget høye N-verdier, og ved N=1 milliard, er forskjellen tilnærmet den samme som ved N=uendelig.

Vi kan da sette opp følgende yttergrenser for N: $\mathbf{1 \leq N \leq \infty \div 1}$ (N er større enn eller lik 1 og mindre enn eller lik uendelig minus 1)**,** og jo nærmere 1 verdien av N befinner seg, jo større vil den prosentvise forskjellen mellom utenfor og innenfor storsirkelen være, og jo nærmere uendelig ÷ 1 verdien av N befinner seg, jo lavere vil den prosentvise forskjellen være, men fordelingen vil aldri noensinne kunne bli 50/50! Det er også svært usannsynlig at N kan anta så høye verdier som 1 000 000. Det vil i såfall innebære at hver rotasjon kun ville ta 6 år, og med de gigantiske planetstørrelsene og avstandene vi taler om her, ville det være helt absurd å tenke seg at de skulle kunne rotere rundt hverandre i løpet av så kort tid!

Men overstående resonnement gjelder altså den prosentvise forskjellen! Den faktiske ulikheten i antall km i ulik lengde mellom den delen av modersolsporene som befinner seg utenfor og den delen som befinner seg innenfor storsirkelens periferi vil faktisk ikke minke, men tvert imot øke, selv om den prosentvise forskjellen blir mindre! Hvordan i all verden kan så det ha seg, vil sikkert mange undre seg?

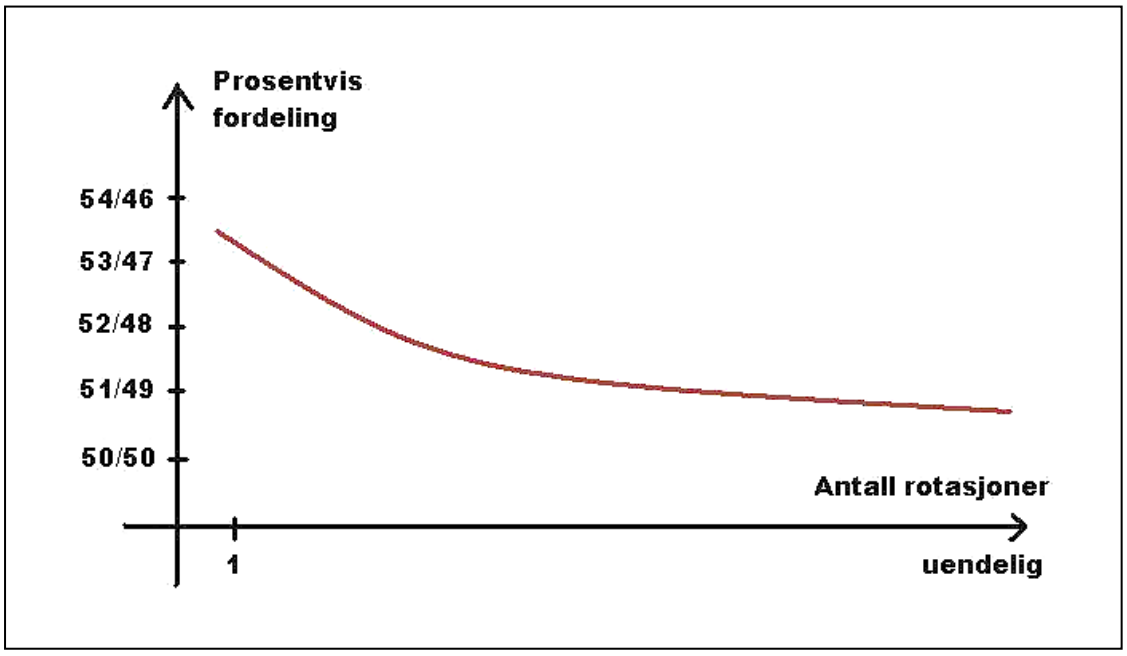

Over ses en grafisk fremstilling av hvordan den prosentvise fordelingen mellom modersolenes spor henholdsvis utenfor og innenfor storsirkelens periferi vil endre seg ved stigende verdier av N. Ved verdien N=0, altså ingen rotasjoner, vil fordelingen være 53,57/46,43. Ved økende antall rotasjoner (økende verdier av N) vil fordelingen gå i retning av 50/50 - uten noensinne å nå dit. Dersom N kunne nå verdien uendelig, ville det bety at modersolene i praksis ville stå på stedet hvil og rotere. Ved N=50 0000 er fordelingen 51,14/48/84%. Bare ved å bruke opptil 12 desimaler i utregningene vil man kunne fastslå at den prosentvise forskjellen blir ørlite grann mindre når N stiger fra 50 000 mot uendelig.

Men la oss gå tilbake til Lars Frølund Jensens beregninger som altså viser at den prosentvise ulikheten mellom sporene utenfor og innenfor storsirkelens periferi ved 50 000 rotasjoner er ca 2,3%, mens den for N=8 er ca 6%. Tar vi så i betraktning at forskjellen i den reelle strekningen modersolene tilbakelegger utenfor og innenfor er kun ca 5 ganger så lang for hver omdreining ved N=8 som ved N=50 000, skjønner man at den reelle forskjellen mellom den *totale strekning* modersolene tilbakelegger utenfor og innenfor sentralsirkelens periferi vil være nærmest gigantisk for N=50 000 i forhold til ved N=8. *Forskjellen i reell strekning vil være nærmere 1200 ganger større ved N=50 000 enn ved N=8!!!* Det blir derfor meget misvisende å påstå at forskjellen går mot null ved stigende verdier av N. Det er riktig at den prosentvise forskjellen synker, mens altså den reelle forskjellen øker. Et annet viktig aspekt, som tidligere ikke har vært ofret så mye oppmerksomhet, er at dersom man regner ut ulikheten for hvert par for seg, i stedet for å legge sammen begge sporene utenfor og begge sporene innenfor, så vil man komme frem til forskjeller som er enormt mye større. Ved N=14, er f eks gjennomsnittsforskjellen for hvert par *mer enn 41%!* Ved denne måten å regne ut forskjellen på, viser det seg at det er ved akkurat denne N-verdien at forskjellen er størst. Jeg antar at det må skyldes at ved N=15 begynner den ene moderolen i hvert par å bevege seg *bakover* i forhold til den felles fremadgående bevegelsesretningen, mens ved N=14 ser det ut til at den ene modersolen i hvert pa så og si står stille, mens den andre beveger seg hurtig forbi.

4. Har klodernes spor samme længde?

Ja, ved høje N-værdier går længden af klodesporene mod samme værdi. Ved tænkte lave N-værdier er disse klodespor parvist af forskellig længde, årsagen skyldes at rotationen sker i hver sin fase. Men intet tyder på at N antager lave værdier - tværtimod.

I følge Jørgen er forskjellen mellom de parvise klodesporene ca 4 % ved N=8 - mine beregninger på basis av tall fra Lars Frølund Jensen viser en ulikhet på ca 2%. Men Jørgen har helt rett i at den prosentvise forskjellen vil bli mindre ved økende verdier for N, og dersom N kunne anta verdien uendelig, ville det bety at alle fire modersolene ville stå og rotere "på stedet hvil" uten å flytte seg fremover langs storsirkelens periferi. Da ville klodesporene være av samme lengde! Men den situasjonen vil altså aldri inntreffe i virkeligheten, og så snart N har en eller annen lavere verdi enn uendelig, så vil det øyeblikkelig oppstå en ulikhet i sporlengdene, som kommer av at det ene modersolparet roterer med uret og det andre mot uret. Det paret som roterer med uret vil ha sin "lange fremadgående bue" innenfor storsirkelen og sin "korte tilbakegående bue" utenfor storsirkelen, mens det vil være omvendt for det paret som roterer mot uret, det vil ha den "lange fremadgående buen" utenfor storsirkelen og den "korte tilbakegående buen" innenfor. Fordi alle bevegelser som foregår utenfor storsirkelen blir lengre enn de som foregår innenfor, og den fremadgående buen er lengre enn den tilbakegående, vil sporene aldri parvis kunne bli av nøyaktig lengde! Og ved N=50 000 er det fremdeles en tydelig forskjell mellom klodesporenes lengde.

Men som jeg også har påvist ovenfor når det gjelder fordelingen utenfor/innenfor storsirkelens periferi, så vil den relle ulikheten mellom sporene i antall kilometer i realiteten ikke minke i samme grad som den prosentvise ulikheten blir mindre! Det fordi det store antallet rotasjoner vil medføre at modersolene skal tilbakelegge så enorme avstander, at selv en ørliten prosentvis ulikhet vil kunne bety en betydelig forskjell i reell lengde.

Om vi tenker oss at modersolparene roterer med en verdi av N=1 000 000, og forskjellen mellom de parvise planetsporene kun er 1 meter i hver rotasjon, (en så minimal forskjell at den nærmest ikke vil kunne la seg uttrykke i %) så vil det likevel medføre at ulikheten etter 1 000 000 rotasjoner ville være 100 mil, som vel må sies å være en ganske betydelig forskjell tross alt! Ved N=50 000 er forskjellen i sporlengden for de to parene ca 0,002%. Dette er kanskje en meget liten prosent, men i reell ulikhet i sporlengde er forskjellen likevel så stor som ca 1/3 av ulikheten ved f. eks N=8.

Det er vanlig å operere med fire ulike hastigheter når man diskuterer universet, slik det står beskrevet i VmL. v1 angir hastigheten i hver modersols egenrotasjon, v2 er hastigheten i den "store rotasjonen" som hvert par foretar langs storsirkelen rundt sentralsolen, v3 viser hastigheten i den innbyrdes rotasjonen i hvert par og v4 er hver modersols individuelle hastighet i sitt planetspor. De som har studert min forrige artikkel, vil vite at modersolpar a-b danner en epitrochoid når de roterer med uret, mens modersolpar c-d danner en hypocycloid når de roterer mot uret. Dersom N kunne ha verdien uendelig, ville det bety at begge modersolparene ville bli stående i utgangsposisjonen og rotere i all evighet. Som det tydelig kan ses av tegningene over ville fordelingen mellom utenfor/innenfor storsirkelens periferi da være langt unna å være 50/50. Det er helt tydelig at en større del av rotasjonen ville foregå utenfor storsirkelens periferi enn innenfor.

5. Er modersolenes rotationshastighed konstant?

Når man diskuterer modersolenes bevægelser må man gøre sig klart om man tænker på: 1) modersolens omdrejningshastighed omkring sin egen akse (v1), 2) modersolens omdrejningshastighed omkring epicenteret (v2), 3) epicenterets omdrejningshastighed omkring centralsolens centrum (v3) eller 4) modersolens særbevægelser (v4 = v2 + v3) - den relative hastighed.

I VML kan man læse: "Den engang givne Rotationshastighed for begge Parrene vil bestandig bibeholdes".

"Rotationshastighed for begge par" er synonymt med parrotationshastighed eller v2, denne parameter er konstant i 3D-modellen som påkrævet. Hertil kommer at "Hver Sol har sin egen Aksebevægelse" (v1, v3) som også er konstante. Der findes ikke noget krav i VML om at v4 skal være konstant. Mine studier af planmodellen tyder på at v4 varierer på samme måde som at det fremadgående rotorblad på en helikopter har en relativ større hastighed end det tilbagegående.

Her synes jeg Jørgen overforenkler et meget komplekst problem på en måte som gjør at han kommer frem til helt gale slutninger. Det virker jo besnærende dersom vi kunne regne ut hver enkelt modersols individuelle hastighet på den enkle måten han stiller opp: v4 = v2 + v3. Det er lett å falle i den fellen, men svaret blir dessverre helt galt! En overfladisk betraktning kan muligens lede noen til å mene at planetsporene i planmodellen er speilbilder av hverandre, men det er de definitivt ikke! De har parvis ulik lengde og modersolenes hastighet(v4) i sine respektive spor varierer hele tiden, uten at det finnes noen speilbildeeffekt mellom de to parenes særspor og individuelle hastighet. Og anvender man Jørgens "formel", v4 = v2 + v3, vil man jo komme frem til at dersom både v2 og v3 er konstante for begge parene, så vil automatisk også v4 bli konstant, men det er avgjort ikke tilfelle, som jeg har vist meget tydelig i forrigekapittel - og det skyldes ganske enkelt at hans formel er gal. Det han nemlig

overser, er at de to rotasjonene som modersolenes hastighet påvirkes av, ikke foregår i samme retning!

Her er et eksempel som jeg håper kan illustrere mitt poeng: Tenk deg at en liten radiostyrt bil står på lasteplanet til en lastebil som kjører fremover i konstant hastighet, v2. Hvis vi tenker oss at den lille radiostyrte bilen, samtidig som lastebilen kjører rett fremover, kjører over lasteplanet på langs, med hastigheten v3, så kan man regne ut den radiostyrte bilens relle hastighet(v4) på den måten som Jørgen foreslår - den vil da bli: v4 = v2 + v3. I dette tilfellet fungerer formelen - med det er kun fordi de to hastighetene v2, og v3 har samme retning! Hvis vi tenker oss at den lille radiostyrte bilen, i stedet for å kjøre over lasteplanet på langs, startet på den ene siden av lasteplanet, og kjørte over lasteplanet på tvers med hastigheten v3, ville vi da kunne regne ut den reelle hastigheten til den lille radiostyrte bilen på samme måte? Nei, avgjort ikke, bruker vi Jørgens formel også i dette tilfelle, ville vi få til svar at den radiostyrte bilen ville ha nøyaktig samme hastighet i begge de to eksemplene, hva den selvfølgelig ikke har, fordi i det ene tilfellet kjører den i samme retning som lastebilen, og i det andre eksempelet kjører den på tvers av lastebilens kjøreretning. I eks 1 ville sporet til den lille bilen ta form av en lang rett linje, mens i eks 2 ville sporet se ut som en skråstilt linje, som ville være kortere enn den i eks 1, fordi bilen i eks 2 ikke ville bevege seg fremover på lasteplanet, men bare sidelengs, slik at man ville måtte trekke fra lasteplanets lengde fra sporet.

Går vi tilbake til modersolenes bevegelser langs storsirkelen, blir det ytterligere komplisert av at modersolene faktisk hele tiden roterer omkring sirkelbuen. De beveger seg ikke kun på langs og på tvers, men faktisk i alle mulige vinkler etter hvert som de roterer. Å beregne hastigheten til hver modersol, v4, blir derfor uhyre komplisert, fordi den hele tiden vil variere, etter hvor i rotasjonen hver modersol befinner seg. Selv om selve rotasjonshastigheten, v3, hele tiden er konstant, så vil man ikke kunne legge denne sammen med v2 og så få modersolens egenhastighet, v4, til svar. Før v3 kan legges til v2, må den retningsjusteres, og det lar seg sikkert gjøre av en dyktig matematiker. Det man også kan gjøre, er å måle de avstandene hver modersol tilbakelegger i løpet av et bestemt tidsrom, og så kan man regne ut en gjennomsnittshastighet. Det som er 100% sikkert, er at fire modersoler ikke i løpet av en del av rotasjonen kan tilbakelegge fire ulike strekninger og så ha samme individuelle hastighet i forhold til et fast punkt! Det er nemlig dette som er tilfelle med planmodellen! Uansett antall rotasjoner vil ulikhetene alltid være der, om enn de vil variere med ulike verdier av N! På et gitt tidspunkt vil alle fire modersoler ha ulik individuell hastighet!

6. Jord-måne parret

Vi kan desværre ikke betragte modersolparrenes bevægelserne på afstand og dermed få bekræftiget ovenstående, men lad og i stedet se nærmere på et lignende system, nemlig jordens og månens bevægelser rundt om solen. Man bemærker nemlig at jorden og månen foretager en roterende par-bevægelse ("dans") rundt om solen, på en lignende måde som et modersolpar roterer rundt om Centralsolen. Den eneste forskel er, at objekternes forskellige masser skrævvrider systemet, men havde månen og jorden haft samme masse, ville særbevægelserne tydeligt afspejle et modersolpars.

Astrofysiker ph.d. Michael Linden-Vørnle fra Tycho Brahe Planetariet bekræftiger denne opfattelse: "Jorden og Månen roterer om deres fælles massemidtpunkt (efter

vægtstangsprincippet). Hvis de havde samme masse ville dette punkt ligge lige mellem de to himmellegemer. Massemidtpunktet ville så beskrive en ellipsebane omkring Solen."

Å sammenligne modersolenes rotasjonsmønster med propellbladene til et helikopter gir god mening. Men for å kunne få den fulle oversikten er det ikke tilstrekkelig å operere med kun ett helikopter, man må ha to! Og for at sammenligningen skal kunne bli reell, må propellene på de to helikopterne rotere hver sin vei, og de må kjøre i en stor sirkel. Hos helikopteret med propell som roterer med uret, vil propellbladene, når de beveger seg fremover, være på innsiden av sirkelperiferien, mens propellbladene, når de beveger seg bakover, vil befinne seg utenfor sirkelperiferien. Hos helikopteret med propell som roterer mot uret, vil det være omvendt, men rotasjonsmønsteret blir altså ikke et speilbilde! Propellbladene vil befinne seg utenfor sirkelens periferi når de beveger seg fremover, og på innsiden når de beveger seg bakover. Dette vil være analogt med universet slik det beskrives i VmL! Fordelingen utenfor/innenfor sirkelens periferi vil derfor heller aldri bli 50/50!

Jeg har personlig meget vanskelig for å se at eksempelet med månen og jorden skulle ha noen overføringsverdi til debatten om modersolenes bevegelser omkring sentralsolen. Og jeg skal her forsøke å begrunne hvorfor. For det første så er både sola, jorden og månen mørkeplaneter, som ikke er blitt satt i deres baner i kraft av Guds vilje, men i kraft av de fysiske lover som gjelder i verdensrommet. I følge VmL er alle andre planeter i universet utslynget fra modersolene, og de tallrike planetene har funnet sine baner som en følge av tyngdekraften, tiltrekning mot større planeter osv. Dette til forskjell fra sentralsolen og modersolene, som er skapt av Gud og satt i rotasjon og fastholdt i sine baner av Guds tanke. De lovmessigheter som ligger til grunn for banene må derfor sies å være helt vesensforskjellige fra jorden og månens rotasjon rundt sola. Jeg vil derfor hevde at det ikke finnes noe grunnlag for å fremholde månens rotasjon omkring jorden som et forbilde for modersolenes rotasjon omkring sentralsolen! Sentralsolen og modersolene er dessuten lysplaneter (selv om modersolene har en kjerne av mørke, som dog er innkapslet av lyset) og det finnes vel ingen i dag som kan påstå at de kjenner til bunns i hvilket forhold disse planetene står til de hittil kjente lovene for universet. Alt fra VmL tyder på at både sentralsolen og modersolene har sin plassering og sine bevegelser som en følge av Guds vilje, og at han fastholder disse bevegelsene ved sin tanke.

Her er hva som står i kommentaren i VmL om modersolenes tilblivelse:

"Modersolene dannedes ved, at Gud i Kraft af sin Villie satte Æteren - Lyset og det deri bundfældede Mørke - i en roterende Bevægelse om fire Kraftcentre, der bares og fastholdtes af og i Hans Tanke.
Da det i Æteren bundfældede Mørke har en lavere Svingningshastighed end Lyset, samlede det sig under den roterende Bevægelse om Kraftcentrene til en Kerne, denne Kerne omsluttedes af Lyset, der fortonede sig udefter i hastigere og stedse hastigere stigende Svingninger, indtil der om hvert Center var dannet en afgrænset Klode bestaaende af en mørkere <u>Kerne</u> omsluttet af en Lysomhylning, hvis yderste Lag, dannet af Lysets hastigere og mere æterisk-astrale Svingninger, ikke kan ses af jordiske Øjne."

Og i dette avstittet står det med all tydelighet at det er Guds vilje som opprettholder modersolparenes rotasjon, og ikke diverse fysiske lovmessigheter:

Klodernes Antal er paa hvert givet Tidspunkt b e g r æ n s e t - det modsatte vilde stride mod Ligevægtsloven - men i Tidernes Løb bliver Antallet u b e g r æ n s e t ; nye og atter nye vil bestandig fremkomme, medens ældre Kloder forsvinder, opløses i deres Bestanddele; men den samlede Vægt vil, saa længe de fire Modersolssystemer, i Kraft af Guds Villie, roterer i Verdensrummet, bestandig balancere med Nul. Saaledes bliver Klodernes Antal endeligt indenfor Begrebet V æ r e n , men uendeligt indenfor Begrebet V o r d e n .

Men om vi nå for et øyeblikk skulle anta at eksempelet med jorden og månen kan danne et forbilde for modersolenes rotasjon, og samtidig aksepterer at jorden og månen var av lik størrelse og vekt, slik at de ville danne en rotasjon som i planmodellen. Og om vi videre tenker oss at det fantes et identisk par til, så ville situasjonen bli helt analog med sentralsolen og de fire modersolene. Men dersom universets lovmessigheter har ført til at den, i eksempelet, like store jorden og månen roterer rundt solen i et bestemt plan og med en bestemt hastighet og retning, hvorfor i all verden skulle så et annet tilsvarende par, som en følge av nøyaktig samme lovmessigheter begynne å rotere i stikk motsatt retning av det første paret? I planmodellen roterer modersolene mot hverandre, en med uret og en mot uret. Dersom de fysiske lovmessigheter får ett par til å rotere på en bestemt måte, så måtte vel et identisk par rotere på samme måten? Eller er det slik at de fysiske lovene kan virke så forskjellig på identiske planeter i identiske situasjoner at de kan komme til å rotere stikk motsatt vei?

Av ovennevnte grunner mener jeg det blir altfor enkelt å forklare at modersolene må rotere i samme plan som storsirkelen, fordi det er det mest vanlige i universet. Med tanke på at det er Gud som har skapt sentralsolen og modersolene, synes jeg det virker lite trolig at han ville skape et planetsystem med så store disharmonier, unøyaktigheter og avvikelser. Opp mot den meget unøyaktige planmodellen vil jeg personlig sette helixmodellen, der alle bevegelser, hastigheter og retningsforandringer hos det ene modersolparet til fullkommenhet speiles av det andre paret!

7. Parallelle rotationsakser

På en forespørgsel fra min side om hvorvidt rotationsakserne i mælkevejen er parallelle svarer Michael Linden-Vørnle bekræftende at: "Det er mere reglen end undtagelsen at rotationsakser er parallelle med Mælkevejens." eller som han også forklarer med andre ord: "Da vi formoder, at planetsystemer skabes af en stor fladtrykt roterende sky af gas og støv, vil

det altid være mest sandsynligt, at baneplanerne vil være mere eller mindre sammenfaldende. Ekstreme afvigelser kræver voldsomme påvirkninger - typisk i form af sammenstød. Det gør i denne sammenhæng ingen forskel om banen er en perfekt cirkel eller ej." Præcist samme forhold gør sig gældende i vort solsystem: Der kan føres et matematisk-fysisk bevis for at det forholder sig således, at alle kloderotationsakser i universet stræber mod at være parallelle. Bevisførelsen er baseret på en vurdering af det angulære moment indenfor diciplinen rotationel dynamik.

I ovenstående resonnement er det vel verdt å merke seg hva som danner utgangspunktet for Jørgens hypotese, astrofysikeren Michael Linden-Vørnle's antagelse om at fordi:

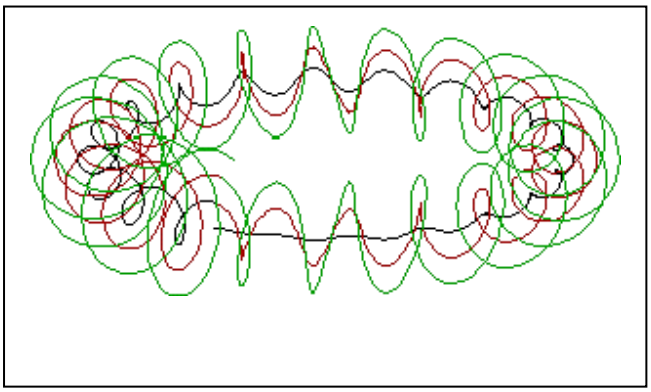

Disse to illustrasjonene er vel egnet til å tydeliggjøre prinsippene for modersolenes bevegelser i helixmodellen. Moderolenes spor vil danne en spiralbevegelse, der alle endringer i hastighet og rotasjonsretning hos det ene paret, vil speiles til fullkommenhet av de andre paret! I sannhet en guddommelig harmonisk bevegelse!

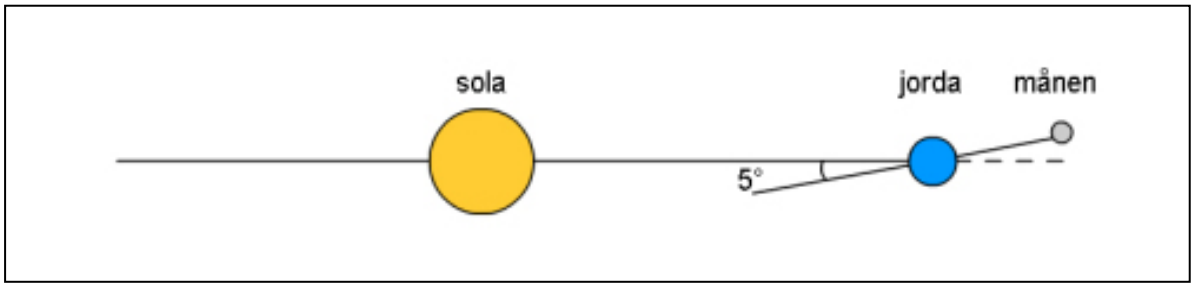

Jørgen velger i sin artikkel å bruke månens rotasjon rundt jorden som et indisium på at planmodellen må være den som best tilfredsstille de fysiske lovmessigheter. Det til tross for at månen aldeles ikke roterer rundt jorden i samme plan som jorden roterer rundt sola, men i et plan med en helningscinkel på ca 5 grader. Det er vanskelig å se dette som et bevis på planmodellens riktighet, vil jeg påstå! (Illustrasjon fra Universitetet i Oslo)

"planetsystemer skabes af en stor fladtrykt roterende sky af gas og støv, vil det altid være mest sandsynligt, at baneplanerne vil være mere eller mindre sammenfaldende." Fra VmL vet vi at sentralsolen og modersolene ikke er blitt til på denne måten. De er tvert imot skapt av Gud og satt i bevegelse av Gud. Selve grunnlaget for at denne antagelsen skulle gjelde for sentralsolen og modersolene faller dermed bort!

Men i og med at Jørgen velger å bruke vårt eget solsystem som et eksempel på at alle rotasjonsakser i universet streber mot å være parallelle, kanskje det kunne være verdt å undersøke hvordan det forholder seg med månen, venus, merkur og de andre velkjente planetene i vårt solsystem. Og hvorfor ikke begynne med jorden - hvordan er det med jordens

rotasjonsakse, er den parallell med solens? Nei, det er den ikke - den har en helningsgrad på ca 5% - og det betyr med andre ord at månen aldeles ikke roterer i samme plan som jorden roterer i omkring solen, men i et plan med en helningsgrad på 5 % i forhold til dette! Hvorfor Jørgen velger å bruke månens rotasjon rundt jorden som en viktig indikasjon på at modersolenes rotasjon rundt sentralsolen må foregå i et plan som er parallellt med storsirkelen, er meg en gåte. Om man kunne si at jord/måne-rotasjonen beviser noe så må det jo heller være at rotasjonsaksene ikke alltid er parallelle! For det samme gjelder for de fleste andre planetene i vårt solsystem også!

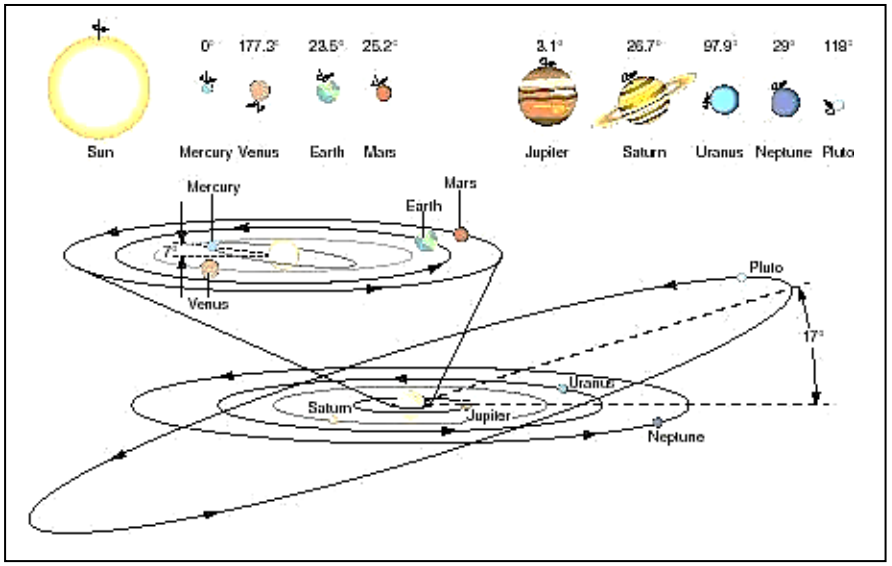

Her se vi planetenes rotasjonsplan rundt solen, og deres respektive rotasjonsaksers avvikelse fra å være parallelle med solens. Som man ser så er det kun Merkur som har en rotasjonsakse som er parallell med solens. De andre avviker med fra 3,1(Jupiter) til 177,3 grader(Venus). Som man ser har Merkur og Pluto rotasjonsplan som avviker fra de andre planetenes rotasjonsplan får sågar øket vinkel i forhold til de andre planetenes rotasjonsplan for hver eneste rotasjon planeten gjør rundt solen.

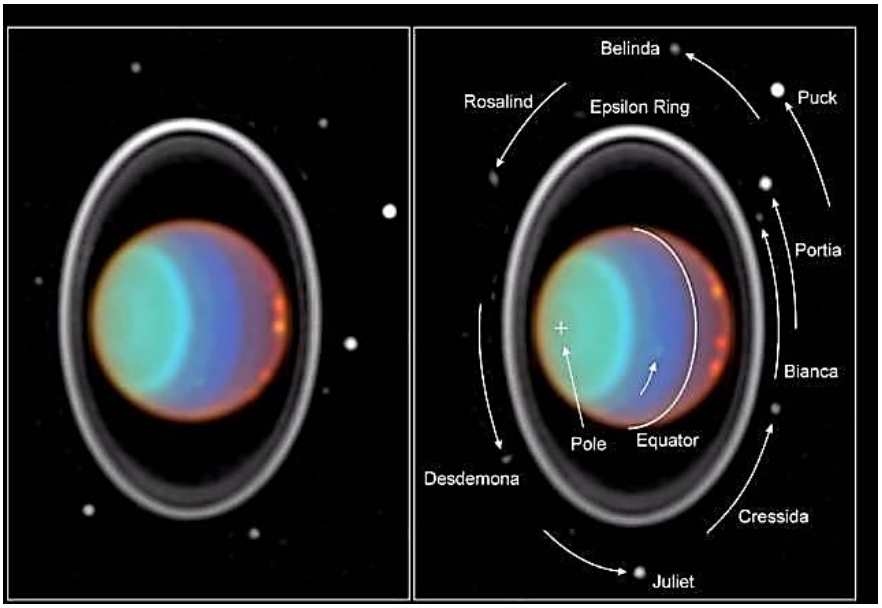

Uranus er kanskje det tydeligste eksempelet i vårt solsystem på mangfoldet av rotasjonsformer. Uranus' rotasjonsakse står nesten vinkelrett på solens (97,9 grader), og til venstre ses et fotografi av Uranus og en del av månene som roterer rundt planeten. På bildet til høyre er navnet på månene satt på, og også små piler som viser deres rotasjonsretning. Som man ser, vil deres rotasjonsspor danne noe som minner om "hjul" som roterer vinkelrett på solens rotasjonsakse! I det hele tatt er det ikke mye ved planetene i vårt solsystem som bekrefter at planmodellen må være riktig, etter min mening!

I vårt solsystem er det kun Merkur som har rotasjonsakse som er parallell med solens, men den har på den annen side en meget ustabil rotasjon, og roterer i et plan som stadig endrer seg

for hver omdreining. Verdt å merke seg er også Pluto, hvis rotasjonsplan avviker med ca 17 grader fra de andres. Men bortsett fra dette, så har altså samtlige andre planeter rotasjonsakser som avviker fra Solens - og dette innebærer at ingen av deres mange måner roterer i samme plan som dem selv. Ellers roterer også alle mot uret, unntatt Venus, som har en retrograd bevegelse i sin egenrotasjon. Saturn, som har opptil 60 måner (antallet varierer fra kilde til kilde) er den eneste planeten som har en måne som roterer med uret, det er månen som heter Phoebe, ellers roterer alle planeter og måner i vårt solsystem mot uret!

Om vi kan trekke noen konklusjoner om hva som er vanlig i universet utfra å studere vårt eget solsystem, må det bli dette:

- Det er høyst uvanlig at planetene har parallelle rotasjonsakser. I vårt solsystem er det kun én planet som har parallell rotasjonsakse med solen, de andre avviker med fra 3,1 til 177,3 grader! Jorden har et avvik på 5 %.

- Det er høyst uvanlig at planeter i universet roterer med uret. På fagspråket kalles denne typen rotasjon for en "retrograd bevegelse". I vårt solsystem forekommer det kun ved 2 tilfelle, Venus og en av Saturns 60 måner. Skulle vi bruke solsystemet som et sannhetsbevis angående modersolene, kunne vi altså påstå at det det strider mot all lovmessighet at det ene modersolparet roterer med uret!

La meg forresten legge til at det er kun i planmodellen at modersolparene roterer hver sin veg - det ene med uret og det andre mot uret. Når det i forklaringen i VmL står at modersolene har en hinanden motgående bevegelse, så kan jo dette virke som en meget tungvint måte å si at de roterer hver sin vei - men dersom helixmodellen er riktig, blir dette den eneste måten å uttrykke at de har en motsattrettet bevegelse, uten dermed å si at de roterer hver sin vei, og i mine øyne bekrefter denne formuleringen at det er mest sannsynlig at helixmodellen må være riktig! Når modersolene i helixmodellen har en hinanden motgående bevegelse, så betyr nemlig ikke det at de roterer hver sin vei - det betyr kun at de roterer mot hverandre når de står i opposisjon til hverandre på hver sin side av sentralsolen. Men fordi deres rotasjonsplan står vinkelrett på sentralsolen, så betyr det at i denne posisjonen så ser vi det ene paret forfra og det andre paret bakfra. Dersom det ene paret for en stund sto stille, slik at det ble tatt igjen av det andre og de sto og roterte helt inntil hverandre, ville man se at de roterer hver sin vei. Slik blir det ikke i planmodellen der parene roterer i samme plan som storsirkelen. Her rotererer parene motsatt vei hele veien rundt storsirkelen, det ene med uret og det andre mot uret. I vårt solsystem skjer det altså uhyre sjelden at planeter roterer med uret, slik det ene paret gjør i planmodellen!

Jeg tror jeg må konkludere med at et studium av det solsystemet vi er en del av, ikke akkurat bekrefter sannsynligheten at de fysiske lovmessigheter i universet automatisk må føre til at planmodellen må være riktig! Jeg vil heller si tvert imot!

I vårt solsystem er det uhyre sjelden at planeter roterer med uret, enten i sin egenrotasjon, eller i sin rotasjon omkring en annen planet. Det ikke mange tenker over, er at i helixmodellen roterer i realiteten modersolparene samme vei! Det er kun fordi det ene paret betraktes forfra på veg mot oss, og det andre paret bakfra på vei fra oss, at man kan si at de har en motsattrettet rotasjonsretning. På illustrasjonen øverst kan man følge et av modersolparene i flere stillbilder mens det roterer mot den motsatte posisjon, på den andre siden av sentralsolen. Som man ser, inntar modersolparet det andre parets utgangsposisjon hva angår

rotasjonsretning. Det er ikke tilfellet i planmodellen, slik det fremgår av den nederste illustrasjonen. Jeg har tegnet inn modersolpar a-b, som også kan følges i flere posisjoner frem til det faller sammen med par c-d's posisjon. Som man ser, roterer modersolpar a-b fremdeles med uret, når det har nådd c-d's utgangsstilling. Det betyr at det ene paret roterer med uret og det andre paret mot uret. Mens altså i helixmodellen roterer begge parene samme vei, og om man velger å si at de roterer med eller mot uret, kommer an på hvilken posisjon de betraktes fra. (Proposjonene er ikke helt korrekte på disse tegningene!)

Oppsummering:

1. Selv om det er riktig at den prosentvise fordelingen mellom modersolenes rotasjon utenfor/innenfor storsirkelens periferi blir stadig lavere ved stigende antall rotasjoner, vil fordelingen aldri kunne bli 50/50 i planmodellen! Selv ved verdien N=50 000 er forskjellen fremdeles 2,3%. **I helixmodellen vil fordelingen alltid være nøyaktig 50/50 uansett antall rotasjoner.**

2. Selv om den prosentvise forskjellen blir mindre ved stigende N-verdier, blir ikke den relle forskjellen mindre i samme grad. 1% utgjør en langt større reell forskjell ved høye verdier av N (f.eks 50 000) enn ved lave verdier (f.eks 1). **Dette problemet vil aldri oppstå i helixmodellen!**

3. Selv om forskjellen mellom de parvise sporene blir mindre ved økende verdier av N, vil de aldri kunne bli nøyaktig like lange! Dette skyldes at modersolparet som roterer med uret, vil ha en større av sitt spor innenfor storsirkelens perifer, og en mindre del utenfor, og paret som roterer mot uret, vil ha en større del av sitt spor utenfor storsirkelens periferi, og en mindre del innenfor. Forskjellene kan aldri kunne utlignes 100%! Så lenge modersolparene beveger seg fremover vil det alltid være en viss forskjell! Og det samme vil gjøre seg gjeldende her som ved fordelingen utenfor/innenfor storsirkelens periferi. Selv om den prosentvise forskjellen mellom sporenes lengde blir mindre ved økende verdier av N, vil den reelle forskjellen ikke minke i samme grad. En forskjell på 1 meter pr rotasjon, vil f. eks ved 1 000 000 rotasjoner bety en samlet forskjell mellom de parvise sporene på 100 mil! **I helixmodellen vil det ene parets planetspor ha nøyaktig samme lengde som det andre uansett antall rotasjoner!**

4. Jørgen mener han kan regne ut modersolenes individuelle hastighet i sitt spor ved hjelp av formelen v4 = v2 + v3, og kan på den måten komme frem til at de modersolene alltid har stabil og lik hastighet (v4). Dette er helt galt! For å kunne legge sammen hastigheter på den måte, må planetene hele tiden bevege seg i samme retning - både i den "store" rotasjonen omkring sentralsolen og i den "lille" rotasjonen omkring hverandre! Det gjør de så definitivt ikke! En mye bedre måte å sammenligne solenes individuelle hastighet på, er å måle sporenes lengde i avgrensede deler og sammenligne lengden de skal tilbakelegge i løpet av samme tidsrom. Slike beregninger viser at modersolparene hele tiden akselerere og avtar i hastighet gjennom hele rotasjonen! På gitte tidspunkt vil alle fire modersoler ha ulik hastighet. **Dette i kontrast til helixmodellen, der alle hastigheter og bevegelser hos det ene paret alltid speiles av det andre paret.**

5. Jørgen anvender månens rotasjon rundt jorden som et eksempel som skal sannsynliggjøre at planmodellen er den riktige. Problemet som knytter seg til denne sammeligningen er at jordens rotasjonsakse aldeles ikke er parallell med solens! (Avvik 5%). Det samme gjelder for alle planetene i vårt solsystem - unntatt Merkur. Helningsgraden for planetenes rotasjonsakse i

forhold til solens er fra 3 til 177 grader. Dette i kontrast til Jørgens påstand om at alle rotasjonsakser i universet tenderer mot å være parallelle. Det finnes også ytterst få eksemplet på at planeter i vårt solsystem roterer med uret, slik som det ene modersolparet gjør i planmodellen! **I helixmodellen roterer i realiteten begge parene samme vei, og har derfor en motsattrettet rotasjonsbevegelse i sin posisjon på hver side av sentralsolen.**

6. I forklaringen i VmL brukes flere ganger uttrykket modersolparenes "felles bane"! I planmodellen har ikke modersolparene en slik felles bane. De to parene danner hvert sitt sett med tydelig forskjellige baner. Der hvor de to modersolparene begge har beveget seg etter hverandre, vil det tegne seg fire spor - to for hver modersol!(Selv om de to og to er like, men forskjøvet i forhold til hverandre) **I helixmodellen har de to parene en fullkomment identisk bane rundt sentralsolen. Når hvert par har rotert halve veien rundt sentralsolen og befinner seg i det andre parets utgangsposisjon, vil hver modersol med 100% nøyaktighet gli inn i den forutgående modersols bane! Man kan med rette anvende uttrykket "felles bane"!**

For å illustrere helixmodellen, kan man anvende to helt vanlige propellfly, med propeller som roterer samme vei. De må kjøre i en stor sirkel, hvert fly på hver sin side av sentrum i sirkelen. Propellbladene ville befinne seg nøyaktig 50% utenfor og 50% innenfor sirkelens periferi. Propellens bevegelsesmønster hos det ene flyet vil bli et fullkomment speilbilde av det andres. Dette i motsetning til planmodellen, som kan vises ved hjelp av to helikoptre - men ikke to vanlige helikoptre - de må ha propeller som roterte hver sin vei. Propellenes bevegelsesmønster vil være tydelig forskjellig og propellbladene vil aldri kunne befinne seg nøyaktig 50% utenfor og 50% innenfor sirkelens periferi.

Så til slutt skal jeg komme tilbake til det jeg lovet i innledningen - en formulering i VmL som er et meget sterkt språklig indisium på at helixmodellen må være riktig. Men er ikke alle ord og setninger snudd og vendt på for lenge siden uten at man har kunnet bevise noe som helst, vil kanskje noen spørre. Jo, mye av det som står i VmL om universet har vært diskutert frem og tilbake - uten at man har blitt enige. Men jeg vil gjerne trekke frem en formulering som ikke har vært nevnt i diskusjonene før - og etter min mening levner denne formuleringen liten tvil om at det er helixmodellen forfatteren av VmL har hatt i tankene da han forfattet sin forklaring av universet:

Tænker man sig hvert af de fire Stjernesystemer som et ellipsoideformet Legeme, vil den ene Akse være = 1/7 af Radius i den aabne Cirkel (Spiralcirklen), som Moderkloderne beskriver i deres Særløb efter hinanden; den anden Akse = 1/28 af samme Spiralcirkels Buelængde, og den tredie = 3/7 af den længste Akse.

Her anvendes et begrep som ikke har vært diskutert tidligere blant oss VmL-tilhengere: "den aabne Cirkel (Spiralcirklen), som Moderklodene beskriver i deres Særløb efter hinanden". Denne spiralsirkelen er selvfølgelig den sirkelformede spiral som modersolparene danner når de roterer rundt sentralsolen.

For det første er det meget viktig å huske på først er ved høye verdier av N, at modersolesporene i planmodellen antar formen av noe som i det hele tatt ligner på spiraler. Men på hvilken måte kan det passe at disse helt flate modersolsporene skal kunne danne en åpen sirkel? Hvor er i så fall åpningen? I helixmodellen er det helt opplagt en åpen spiralsirkel - spiralen vil være åpen i hele rommet gjennom sirkelen, mens planetsporene vil ligge som spiraler i "skallet" til den åpne sirkelen. For meg personlig gjelder den ovenstående formuleringen, i tillegg til alle de andre unøyaktigheter som hefter ved planmodellen, som et ugjendrivelig bevis for at det kun er helixmodellen som tilfredsstiller VmLs forklaring. Andre vil selvfølgelig være av en annen oppfatning, men jeg håper i hvert fall at mine artikler om universet kan være med på å tydeliggjøre hva uenigheten vedrørende planmodellen og helixmodellen går ut på!

Helt til slutt vil jeg råde Jørgen til å kontakte en språkekspert, slik at han ikke fortsetter å tro at det som står i VmL om at man for noenlunde å forstå forklaringen av universet, bør nedfelle det som en tegning på papiret, betyr hverken at forklaringen i VmL bare er sånn noenlunde korrekt, eller at den modellen som lettest lar seg tegne på papir, er den som er mest korrekt! Den omtalte setningen betyr ganske enkelt at man oppfordres til å tegne en skisse av universet for lettere å forstå forklaringen! Det er spennende å diskutere forskjellige oppfatninger av VmL, men man bør sikre seg at ens språklige oppfatninger samsvarer med gjeldende språkregler.

Oslo, 30.07.08
Revidert og utvidet i 2024.
Sverre Avnskog

Sverre Avnskog, født 1956, er utdannet adjunkt med spesialpedagogikk, men er nå pensjonist. Han jobbet mange år i norsk grunnskole, men avsluttet karrieren i voksenopplæringen, hvor han underviste voksne med spesielle behov samt flyktninger med norskopplæring på grunnskolenivå. Han har studert Vandre mot Lyset siden tidlig på 1990-tallet, og har foretatt mange reiser til Danmark for å møte etterkommere i familiene Agerskov og Malling-Hansen.

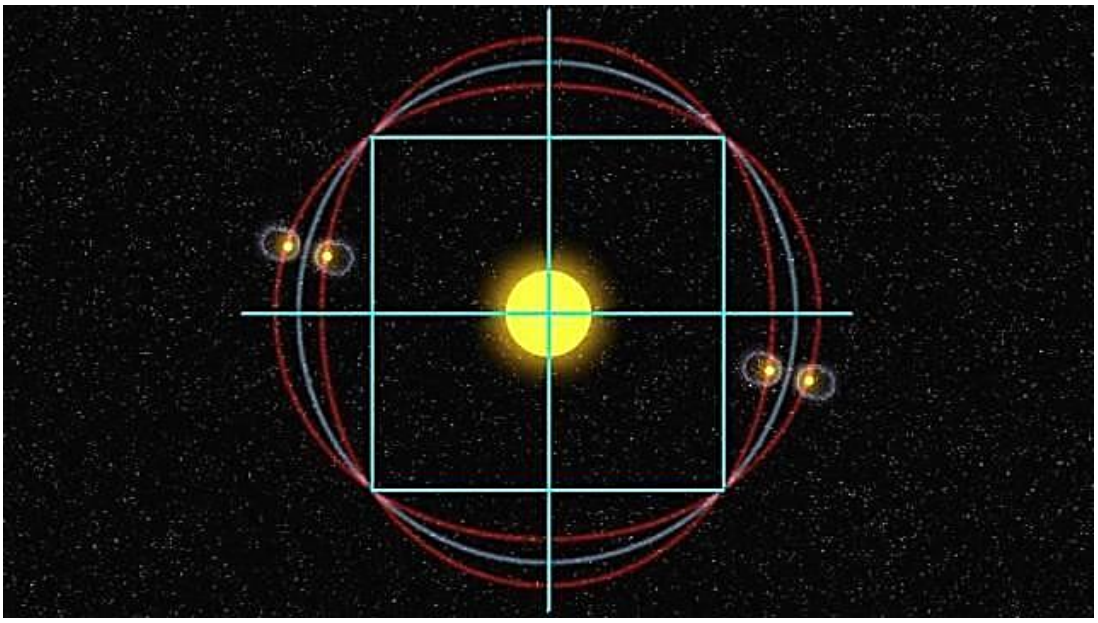

Det føles godt og riktig å avslutte denne boka om Vandre mot Lyset! med et par stillbilder fra min egen animasjon av universet, slik jeg tolker forklaringen i VmL. For ytterligere å illustrere hvor nesten utrolig harmonisk og symmetrisk helixmodellen med 2 rotasjoner pr runde rundt sentralsolen er, har jeg satt inn noen hjelpelinjer i et stillbilde av modellen sett rett ovenfra. Kvadratet inne i storsirkelen fremkommer ved at man trekker en linje mellom alle de fire "knutepunktene" i rotasjonen - altså der hvor modersolene i hvert par står rett over og under hverandre. Det store korset fremkommer ved at man streker opp linjestykker mellom de fire posisjonene der modersolene i hvert par står rett overfor hverandre. Disse 8 posisjonene tilsammen deler opp storsirkelen i 8 nøyaktig like store sirkelbuer. Bildet av universet etter helixmodellen yttrykker en nærmest fullkommen symmetri og likevekt - presis slik Gud ville ha skapt det!! På bildet under ses universet rett forfra. Begge bilder, copyright Sverre Avnskog.

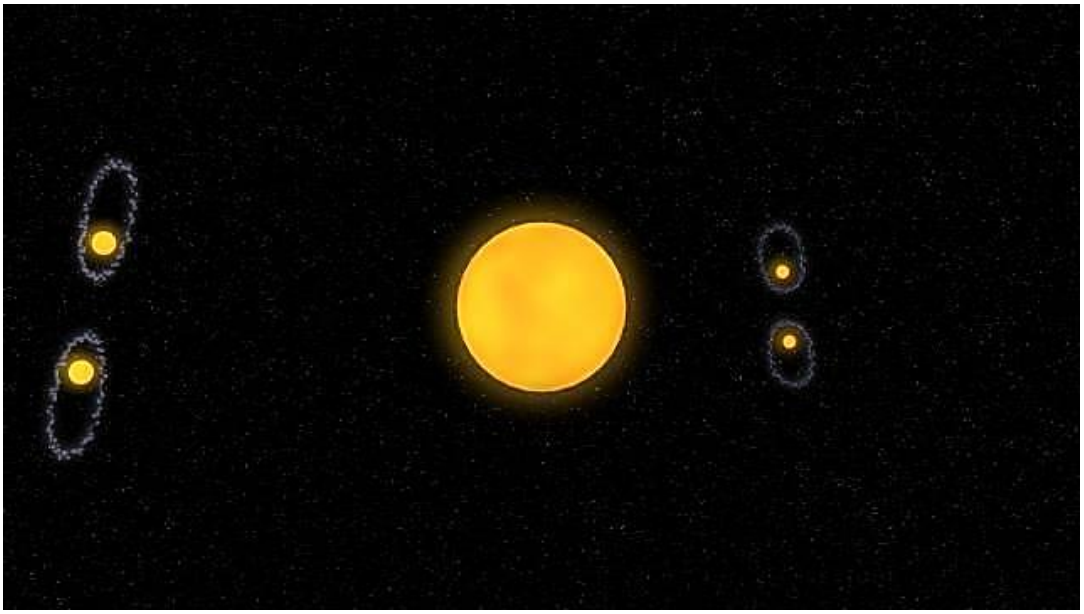

Litteraturliste:

Hilsen til Danmark, København 1915

Vandrer mod Lyset(VmL), København 1920 (Norsk utgave på "De Lyse Tankers Forlag").

Forsoningslæren og Genveien(FOG), København 1920

Supplement I og II, København 1929/30

Agerskov, Michael, Nogle Psykiske Oplevelser, 1922

Agerskov, Michael, Kirken og Kristendommen, 1923

Agerskov, Johanne, Hvem er skrivekuglens opfinder? Otto Markussen's boghandel 1925

Agerskov, Johanne, Johanne Agerskovs copibøger, 1-4. Utgitt av VmL fond og forlag.

Agerskov, Johanne(el. Inger), Die Biographie der Erfinder der Schreibkugel, R. Malling-Hansen, udatert originalmanuskript.

Brevsamlingen i Det Kongelige Bibliotek, København: Brev vedrørende Vandrer mod Lyset.

Dahl, Ludvig, Livet efter Døden i nyt Lys, 1925

Dahl, Ludvig, Nutids-undere, 1927

Dahl, Ludvig, Vi her!, 1930

Dahl, Ludvig, Død! Hvor er din Brodd?, 1933

Dahl, Ludvig, Vi overlever Døden, 1934

Dahl, Thor Edvin, Død, hvor er din brodd? Gyldendal, 1975 (Om Køber-saken)

Dansk biografisk leksikon, om Malling-Hansen.

Dansk skønlitterært forfatterlexikon 1900-1950, om Michael Agerskov

Den store danske encyklopedi 1994-2002, om Michael Agerskov

Døvehistorisk Tidsskrift, December 2002 og Maj 2003, utgitt av Døvehistorisk Selskab.

Ebbe, Arild S., Jonstrup-bogen, nr 6, 1928, Jonstrupsamfundets Forlag, København, s 3-25.

Elvius, Sofus, Danmarks Præstehistorie i aarene 1869-1884, personalhistoriske undersøgelser, København 1885-1887, side 298, om Presten ved Døvstummeintitutet i København.

Eversbusch, Christian Nicolas, Et forsvar for Bispebrevet og Johanne Agerskov, 2010

Goos, C., Dr. jur., Det Kongelige døvstumme-institut i København 17. april 1807-17.april 1907

Hagel-Sørensen, Iver og Karsten, Fællesbrevet og VmL, 1972

Hagel-Sørensen, Iver og Karsten, En supplerende redegørelse om Bispebrevet contra V.m.L, 1972

Hagel-Sørensen, Iver og Karsten, Tredje redegørelse om Bispebrevet contra Vandrer mod Lyset, 1972

Heiberg, Gert F., Slægten Heiberg, Personalhistoriske og genealogiske oplysninger, Kristiania 1907, side 170-172, om Cathrine Georgia Heiberg og Rasmus Malling-Hansen og deres døtre.

Holst, Helge, Opfindernes Liv, første del, København og Kristiania 1914, side 348-352, kapittel om Rasmus Malling-Hansen, skrevet av Fritz Bech.

Houmark, Chr., Intervju med Johanne og Michael Agerskov i Berlingske Tidende i oktober 1923.

Illustreret Tidende, diverse artikler.

Jørgensen, Chr., Religionens Renæssance, J. S. Jensens Forlag, København 1920

Jørgensen, Chr., En Reformation af vor Kristentro, 1938

Jørgensen, Chr., Vor Personligheds Bestaaen efter Døden, Uranus Forlaget, København 1948

Jørgensen, Chr., Sjælevandring og Åbenbaring, Strubes Forlag, 1957

Jørgensen, Chr., Årene der gik - Erindringer, Strubes Forlag, 1963

Kjærulff, Peter, Ringbærerens dagbog I og II, 1985

Martensen-Larsen, Hans, Spiritismens Blændeværk og Sjæledybets Gåder, 1922

Mathiesen, Emma, Aabent brev til domprovst Martensen-Larsen, Næstved 1922

Muller, Jørgen Peter, Blant Engle og Djævle, Bind I og II, 1932

Petersen Andres, Den Jonstrupske Stat, Personalhistoriske meddelelser 1790-1884, København 1884, side 123-124, om Malling-Hansen.

Personlige intervjuer med etterkommere i Malling-Hansen- og Agerskov-slekten.

Politikens Konversationsleksikon fra 1910, om Michael Agerskov.

Sverre Avnskogs webside om VmL: www.vandrermotlyset.net

"Våpenhuset", dansk kristent tidsskrift, årgang 1950

Websiden til Det Interasjonale Rasmsus Malling-Hansen Selskapet, www.malling-hansen.org

Michael Agerskovs øvrige litterære produksjon:

To Mennesker og Skumring, dikt 1893

Adathysta, roman 1897

Livets Kilde, fortellinger 1897

Tusmørkets Stemmer, dikt 1899

Den store Krudtsammensværgelse, roman 1902

Fra den gamle Skipperby og andre Digte, 1909

Vejen Sandheden og Livet, Aandelige sange, 1928

Paa forklarelsens Berg - En digtkreds

Skolebøker(i samarbeid med Erling Rørdam)

Dansk Læsebok for mellemklasserne, realklassen og børneskolen, i flere opplag fra 1904-1933

Lesebok i svensk

Dansk Litteratur før 1800, utgitt i 1919

Dansk Diktning med hovedvekt på det 1900. århundre

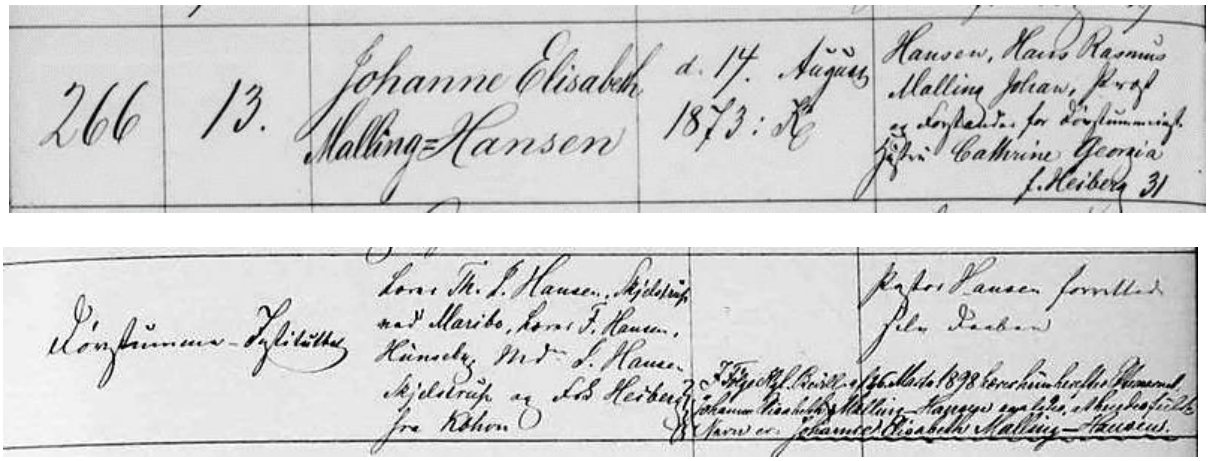

Johanne Agerskov registrering i det danske navneregisteret. De to utklippene over står egentlig på samme linje i registreringen. Fru Agerskov underskrev som voksen alltid sine brev med «Johanne Agerskov f. Malling-Hansen». Men egentlig het både Johanne og alle hennes søstre kun «Hansen» til etternavn som unge, fordi det var etternavnet til deres far, hvis fulle navn var Hans Rasmus Malling Johan Hansen. Men på begynnelsen av 1880-tallet begynte han å underskrive med Rasmus Malling-Hansen, og i 1898 søkte både Johanne og flere av hennes søstre om å få endre sitt etternavn til Malling-Hansen. I registreringen kan man tydelig se, at «Malling» er tilføyet senere med en annen skrift. Den fulle teksten i utklippene lyder: «Faddernes oppholdssted: Døvstummeinstituttet. Faddere: Lærer TH. J. Hansen Skjelstrup ved Maribo. Lærer F. Hansen Hunseby. Mod. J. Hansen Skjelstrup og Frk. Heiberg fra København. Tilføyet bemerkning: Ifølge Kongelig Bevilling af 26. Marts 1898 bærer hun herefter Efternavnet (Johanne Elisabeth) Malling-Hansen. Hendes fulde Navn er Johanne Elisabeth Malling-Hansen».

Baksidetekst:

● **Et gledens budskap til menneskene: Det finnes en tro som er helt uten dogmer**, skremsler og tvang og helt uten krav til å slutte seg til spesielle læresetninger for å bli frelst. En slik tro beskrives i "Vandre mot Lyset!"

● **Boken klargjør menneskenes opprinnelse og deres forhold til Gud**, og den forklarer også hva som er årsaken til at jordkloden er blitt åstedet for kampen mellom det gode og det onde.

● **Gud pålegger ingen å godta naturstridige dogmer**, og det er på ingen måte avgjørende om vi tror på Ham - Han tror på oss uansett.

● **Essensen i "Vandre mot Lyset" er at vi alle er født med en fullkomment fri vilje**, og ingen bør utsettes for tvang av noe slag. Gud ber oss i realiteten bare om en ting, og det er at vi følger vår samvittighet, for det er den som skal være vår rettesnor i livet, og ikke menneskeskapte religiøse påbud eller forbud.

● **Følger vi vår samvittighet i ett og alt, kan ingen kreve noe mer av oss,** og det gjør heller ikke Gud!

● **Denne læren bygger på reinkarnasjonstanken**, og på at menneskene stadig gjenfødes i nye skikkelser. Det er for at vi kan vokse i åndelig modenhet, og møte konsekvensene av våre tanker og gjerninger.

● **Alle tanker og gjerninger vender før eller siden tilbake til sin opphavsmann**. Som det står i Bibelen: Som du sår skal du høste! Reinkarnasjonslæren var ikke fremmed hverken for Jesus eller de første kristne, men har senere blitt utrenset fra den offisielle kristendommen.

● **På denne måten blir verden rettferdig**, fordi de som begår onde gjerninger før eller siden vil møte konsekvensene av sine egne gjerninger. Det samme vil de gjøre som lever et liv i nestekjærlighet og rettskaffenhet. Gjennom sitt nåværende liv bereder man seg selv sitt neste liv.

● **Men over alt står Guds kjærlighet, barmhjertighet og tilgivelse!** Gud elsker alle like høyt, og ingen vil noensinne gå fortapt.